

Thê Nô 2

Contents

Thê Nô 2	2
1. Chương 1: Ảnh Chụp	2
2. Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp	5
3. Chương 3: Thương Tâm?	9
4. Chương 4: Chuyển Nhà	12
5. Chương 5: Mâu Thuẫn	16
6. Chương 6: Trứng Thối	20
7. Chương 7: Kích Thích	23
8. Chương 8: Về Nhà	26
9. Chương 9: Hiệp Nghị	30
10. Chương 10: Chúc Mừng	33
11. Chương 11: Ly Hôn	36
12. Chương 12: Xã Giao	39
13. Chương 13: Muốn	42
14. Chương 14: Lễ Vật	45
15. Chương 15: Vô Lại	48
16. Chương 16: Quán Bar	51
17. Chương 17: Công Tác	55
18. Chương 18: Hồn Loạn	57
19. Chương 19: Ghét Bỏ	60
20. Chương 20: Cùng Phòng	63
21. Chương 21: Giáo Dục	66
22. Chương 22: Bắn Bia	69
23. Chương 23: Trận Đấu	72
24. Chương 24: Tim Đập	75
25. Chương 25: Cân Nhắc	79
26. Chương 26: Trăng Tròn	82
27. Chương 27: Đồ Lưu Manh	85
28. Chương 28: Đàn Ông Tốt?	88
29. Chương 29: Đầu Heo	91
30. Chương 30: Sinh Bệnh	95
31. Chương 31: Gặp Nhau	98
32. Chương 32: Khuyến Nhủ	101
33. Chương 33: An Bài	104
34. Chương 34: Ra Về	108
35. Chương 35: Ngẫu Nhiên?	111
36. Chương 36: Quan Hệ	114
37. Chương 37: Khoản Đãi	118
38. Chương 38: Tai Nạn	121
39. Chương 39: Xin Tha Thứ	126
40. Chương 40: Toàn Thắng	130
41. Chương 41: Cha Quý Nhờ Con	133

42. Chương 42: Ruồi Bọ	136
43. Chương 43: Gọi Ông Xã	140
44. Chương 44: Đăng Ký	143
45. Chương 45: Chồng À, Em Yêu Anh	147
46. Chương 46: Ốc Đảo	151
47. Chương 47: Trả Thù	155
48. Chương 48: Hoang Mang	159
49. Chương 49: Phạm Tội Cưỡng Gian	163
50. Chương 50: Hư Hỏng	166
51. Chương 51: Sẽ Không Để Trúng?	169
52. Chương 52: Du Lịch	173
53. Chương 53: Ngã Sấp Xuống	176
54. Chương 54: Tự Tạo Nghiệt Không Thể Sống	180
55. Chương 55: Đánh Giằng Co	183
56. Chương 56: Em Ở Đâu?	187
57. Chương 57: Đồ Tôn?	191
58. Chương 58: Hôn Mê	194
59. Chương 59: Cha Vợ	198
60. Chương 60: Bỏ Lỡ Nhau	202
61. Chương 61: Gặp Lại	206
62. Chương 62: Nghĩ Lại	209
63. Chương 63: Tâm Sự	212
64. Chương 64: Trò Cười (tiểu Kết Cục)	215
65. Chương 65: Đường Về	219
66. Chương 66: Gặp Người Lớn	222
67. Chương 67: Đi Máy Bay	228
68. Chương 68: Đại Kết Cục	231
69. Chương 69: Ngoại Truyện 1 - Cục Cưng Giá Lâm	232
70. Chương 70: Ngoại Truyện 2 - Đứa Nhỏ Phá Sản	235

Thê Nô 2

Giới thiệu

Một anh chàng âm hiểm giả dối lại bị một cô gái nhỏ dịu dàng, từng bước từng bước một tôi luyện t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-no-2>

1. Chương 1: Ảnh Chụp

“Đây là ảnh chụp chồng cô và cô gái khác, cô xem đi. ”

Đào Tư Di ngẩng đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ tao nhã đang uống cà phê trước mặt cô, không rõ chồng mình cùng cô ta bên ngoài có quan hệ gì? Cô ta quan tâm hơn cô, thậm chí còn điều tra rõ ràng như vậy, có ảnh, có thư, chân tướng rõ ràng. Xem tư thế này của cô ta có lẽ còn muốn giải thích rõ ràng cùng cô.

“Cô là ai?”

Đào Tư Di không vội vã mở phong thư giống như chiếc hộp Pandora này, hai tay khoanh vào nhau tựa lưng ra sau, cho dù nhà cô có cháy cũng không mượn người phụ nữ khác tới đây chỉ trở.

“Tôi cũng là tình nhân đương nhiệm của anh, cô không cần phải bày ra tư thế phòng bị cảnh giác cao như vậy. ” Cô gái kia uống một ngụm cà phê. “À, đây là danh thiếp của tôi. Tôi tên Tô Mạn Ca. Tôi và chồng cô cũng coi như bạn hợp tác làm ăn. ”

Nhận danh thiếp cô gái kia đưa tới, Đào Tư Di nhìn lướt qua chức vị trên mặt danh thiếp, mỉm cười.

“Hai người cứ tiếp tục hợp tác, ảnh chụp tôi sẽ cầm đi từ từ thưởng thức, cảm ơn. ”

Tô Mạn Ca ngẩng người nhìn cô gái đối diện lẳng lặng rời khỏi ghế, đã xong rồi sao? Tuyệt đối không giống với những gì cô ta nghĩ, không khóc nháo thì cũng nên biểu hiện một chút đau thương chứ, cứ như vậy mà đi sao?

Đào Tư Di vừa về nhà liền pha ngay cho mình một cốc trà oải hương. Khi cô thấy buồn chán, hương vị trà luôn trấn an cảm xúc của cô.

Lý Mộ Tiêu là người chồng tốt, chỉ cần anh không đi công tác, cho dù muộn thế nào anh đều sẽ về nhà. Có lẽ hiện giờ anh đã thấy chán cô rồi.

Đào Tư Di lại nhìn về túi văn kiện trên bàn trà, hít sâu một hơi, dừng một chút rồi vươn tay xé mở.

Nhìn thấy ảnh chụp, Đào Tư Di cười vui vẻ sáng lạn. Cô nghiêng đầu suy nghĩ, người phụ nữ kia tên gì nhỉ? A, đúng rồi, tên là Tô Mạn Ca, cô ta cũng coi như đã nể mặt cô lắm rồi.

Trên hình là Lý Mộ Tiêu tao nhã dâm tà, một cô gái đang ngồi trên đùi anh, tay anh đang gắt gao bắt lấy phần đầy đặn của cô ta, nặn ra nhiều hình dạng kì dị. Miệng lại hôn một cô khác đang ôm cổ anh.

Điều này sao có thể nói là “một” người? Đây gọi là “nhiều người” mới đúng.

Hình ảnh đầu tiên vừa nhìn đã kích thích đến như vậy, Đào Tư Di ngược lại rất bình tĩnh, vẻ mặt mang theo tươi cười xem tiếp tấm hình cầm trong tay. Cô chưa bao giờ biết được, thì ra chồng mình lại là người đàn ông điên cuồng như thế.

“Rinh... , rinh... ”

Cô nhíu mày, đây có tính là quan tâm không?

“Vợ à, tối nay anh có xã giao, không trở về nhà ăn cơm, em mệt thì ngủ trước đi, tối muộn anh sẽ về.” Điện thoại truyền đến giọng nói ôn nhu của Lý Mộ Tiêu.

“Vâng. ” Đào Tư Di cầm lên một tấm hình ba người đang lăn lộn trên giường, không yên lòng lên tiếng.

“Tựa hồ tâm tình của vợ đại nhân không tốt lắm, có cần chồng hôn nhẹ an ủi em không?”

“Không có gì, chỉ tại nhìn mấy bức ảnh tả thực nên trong lòng có phần chua xót thôi. ”

Đào Tư Di trả lời chi tiết vấn đề của anh, lại cầm lên một tấm khác, nam nữ bên trong đang thể hiện động tác có độ cong khác thường. Cô nghĩ ngợi rồi ghé người lên ghế sofa, thưởng thức tạo hình có độ khó này.

“Em lại bắt đầu luyện yoga à? Anh vào hộp rồi, buổi tối đi ngủ sớm một chút, nếu buồn chán thì đọc mấy tin tức linh tinh nhé. ” Lý Mộ Tiêu theo lệ thường lải nhải mấy câu rồi cúp máy.

“Động tác này thật là khó. ” Đào Tư Di cố gắng vài lần vẫn không đạt tới tiêu chuẩn như trong ảnh, trách không được cô gái trong hình vừa thông khổ lại hưng phấn như vậy, đây chính là cái gọi là ‘đau đớn cùng sung sướng’!

Tô Mạn Ca cười quẹo rũ ngồi trên sofa khách sạn, châm một điếu thuốc, nhìn người chồng tốt đang gọi điện cho vợ của anh, sau khi treo điện thoại, nét mặt Lý Mộ Tiêu không một chút bối rối.

Cái này cho thấy Đào Tư Di có đủ sự vững vàng, mấy tấm hình không có chừng mực kia đều không khiến cho đôi vợ chồng này cãi nhau, dường như một chút hiệu quả cũng không có, hẳn là cô ta không xem. Cô chủ động đứng dậy, hai tay ôm lấy cổ người đàn ông. Hề mở môi đỏ mọng hướng tới lỗ tai anh thổi khí nóng.

“Hôm nay chúng ta chơi đùa điểm kích thích có được không, anh cùng hai cô kia kịch liệt như vậy, em thật ghen tỵ. ”

“Cô tìm người điều tra tôi?” Lý Mộ Tiêu nhún mày không vui, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt. “Nhớ rõ bổn phận của cô, chuyện của tôi không đến lượt cô quản, nếu không tôi không ngại đoạn tuyệt quan hệ của chúng ta. ”

“Người ta chỉ là quá thích anh mà thôi, đang nóng giận sao?” Tô Mạn Ca yếu thế làm nũng, môi đỏ mọng chủ động khẽ liếm qua áo sơ mi hai điểm trước ngực anh.

Không để ý đến cô ta đang ra sức biểu diễn, Lý Mộ Tiêu đẩy ra, cầm lấy áo vest bên cạnh. “Tôi đi trước, hôm nay không có tâm tình. ”

Người đàn ông lạnh lùng nói một câu, rồi rời đi để lại căn phòng lạnh lẽo.

Tô Mạn Ca sững sờ giữa phòng, cô ta tựa hồ đã đánh giá cao lực ảnh hưởng của mình đối với người đàn ông này. Nhưng cũng chẳng sao, một lần nữa cô ta lại ngồi trở về ghế sofa, cầm lấy chai rượu vừa mới mở vì muốn tạo dựng không khí kia, uống một ngụm. Cô ta thật muốn nhìn, cô vợ kia có bao nhiêu ảnh hưởng đến anh.

Lý Mộ Tiêu trở lại trong xe, nhìn thoáng qua dấu môi son trước ngực, Tô Mạn Ca này càng ngày càng bám người. Anh nên làm để cô ta học được cách bình tĩnh. Ngẩng đầu nhìn thời gian, khéo miệng ôn nhu cười yếu ớt, suy nghĩ rồi lấy ra điện thoại di động.

“Vợ à, hôm nay anh họp xong sớm, vợ đã tắm rửa thơm tho chưa?”

“Thân thể em hôm nay không thoải mái. ”

Đào Tư Di thích tắm bồn, cô rất thích mỗi lần tắm bồn nhỏ vài giọt tinh dầu hoa cỏ, mỗi khi tắm rửa xong, trên cơ thể cô đều mang theo hương thơm của hoa cỏ, điều này khiến Lý Mộ Tiêu say mê, anh thường xuyên cảm thấy cô giống như tinh linh lảo lảo nhân gian, linh động dịu dàng. Ở trên người cô, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng dám làm càn, bởi vì anh lo lắng bản thân mình mạnh mẽ quá sẽ khiến cô bị thương.

Vợ vừa dùng đến đã thương xót, cho nên tích lũy một đoạn thời gian, anh sẽ đem tất cả dục vọng mình góp được từng tí một phát tiết lên người đàn bà khác. Mới đầu, anh còn có chút áy náy, số lần càng nhiều, ngược lại anh lại cảm thấy chuyện này là đương nhiên. Lý do rất đơn giản, vì anh không muốn vợ mình bị thương.

Đào Tư Di từ tủ quần áo lấy ra một quần lót màu đen rồi mặc vào, thả dài, đành lấy một cái băng vệ sinh lót dưới. Mỗi khi Lý Mộ Tiêu nói câu nói kia, đại biểu cho việc hôm nay anh muốn cùng mình hoan ái, sau khi nhìn hết tấm hình chụp vừa rồi, cô hoàn toàn không còn một cảm giác hưng phấn nào nữa.

Từ trong lòng, cô thật nghi ngờ độ chân thực của tấm ảnh kia, nếu cô gái bên trong hình là Tô Mạn Ca, vậy thì sẽ khác, chỉ tiếc là không có. Nhưng cô cũng không phải là người vợ ngu ngốc, không có lửa làm sao có khói, toàn bộ kết luận vẫn nên cân nhắc. Giờ cô thật sự chẳng có tâm tình mà vui đầu vào sự hoan ái cùng Lý Mộ Tiêu.

“A, vậy anh cũng không vội về nhà nữa, anh ở lại công ty xử lý ít văn kiện vậy. ” Trong miệng Lý Mộ Tiêu mang theo nồng đậm thất vọng.

“Được rồi, anh cũng đừng làm quá mệt mỏi, chú ý thân thể. ”

Đào Tư Di đột nhiên cảm thấy bản thân cô diễn cũng khá tốt, nếu như Lý Mộ Tiêu không phải người trong ảnh, vậy chính cô mới là người bị lừa. Cô tự cười giấu chính mình, rồi như thường ngày, mở ti vi lên xem.

Nhìn thoáng qua người đàn bà ngủ trên giường, Lý Mộ Tiêu từ trong bóp da lấy vài tờ tiền rồi vứt trên đầu giường. Đi vào phòng tắm đem mùi thối trên người mình tắm rửa sạch sẽ, anh mặc lên người cái áo sơ mi vừa mới mua trong cửa hàng thời trang cho nam. Chiếu lên gương, bên trong là một người đàn ông nhã nhặn, khuôn mặt ôn nhu tươi cười, nét mặt tao nhã, nhẹ nhàng khoan khoái, thành thực, trầm ổn.

Lý Mộ Tiêu đi ra cửa khách sạn, thuận tay đem áo sơ mi có ấn kí môi đỏ vứt vào thùng rác. Nhìn lên không trung, Đào Tư Di giờ này hẳn đang ngủ. Vô luận người đàn bà khác nhiệt tình như lửa cỡ nào, cũng không bằng hương vị hoa cỏ trên người vợ làm anh yên giấc. Sau động tác ném áo sơ mi, anh lại biến thành người chồng hoàn mỹ, có trách nhiệm yêu thương gia đình.

“Chính trị thật sự là nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại câu tổn hại (lúc lên lúc xuống). Hôm qua phong cảnh vô hạn, hôm nay hoa lá rụng khô. ”

Tin tức truyền tin một lãnh đạo cao cấp trong giới chính trị bị lập án điều tra. Đào Tư Di không biết vì cái gì cô lại có cảm giác tìm được sự thông cảm, ít nhất dựa trên phương diện nào đó, người ta cũng giống cô. Đột nhiên thay đổi, có rất nhiều kết cục có thể xảy ra không lường trước được.

“Còn nghĩ chính mình không cần, thế nhưng lại mất ngủ!” Cô lẩm bẩm một tiếng.

Thanh âm mở cửa hấp dẫn lực chú ý của cô, cô quay đầu nhìn về phía cửa, Lý Mộ Tiêu ngoài ý muốn thấy cô trẻ như vậy vẫn ở ngoài phòng khách xem tivi.

“Vợ, em còn chưa ngủ à?” Anh đi tới Đào Tư Di, trên trán khê hôn một cái.

“Anh muộn như vậy mới trở về, hôm nay không bận chứ?”

“Công ty có cái hạng mục muốn cạnh tranh đấu thầu, hôm nay anh cẩn thận nghiên cứu phương án. ”

“À. ” Đào Tư Di lên tiếng, làm bộ như không thấy tóc anh vẫn chưa khô, áo sơ mi rõ ràng khác hẳn với áo sáng nay ra cửa.

“Vợ theo anh nghỉ ngơi đi, không có em bên cạnh, anh không ngủ được. ”

“Được rồi. ” Đào Tư Di âm thầm ở trong lòng cảnh báo bản thân, hết thấy chứng cứ chưa chứng thật phía trước đều không có hiệu quả.

Nghe nói mất ngủ thuộc loại bệnh về tinh thần, trước kia cô còn cười không tin, còn tự tin khẳng định, bệnh này sẽ không phát sinh trên người cô. Tối hôm nay cô đột nhiên phát hiện nguyên lai trên thế giới hoàn toàn không có chuyện gì là tuyệt đối, đêm nay chính cô lại mất ngủ.

Nghe hô hấp vững vàng của người bên cạnh, cô đột nhiên nhớ tới một truyện cười, cái gì gọi là thống khổ, chính là thời điểm sốt ruột đợi đi toa lét, người khác ngồi mình lại đứng. Hiện tại cô còn cảm thấy thống khổ hơn, đêm đã muộn, người khác đang ngủ, cô ngủ không được, hơn nữa chính bởi vì người ngủ ngon mà cô mất ngủ.

2. Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp

“Tiểu thư, chào cô, chúng tôi đã kiểm tra qua, ảnh này là ảnh chụp thật, không qua chỉnh sửa. ”

“Vâng, cảm ơn. ”

Đào Tư Di tự nhiên từ trong túi lấy ra mấy tờ tiền mặt để đổi lấy mấy tấm hình mỏng manh kia. Kết quả này đánh vỡ ảo tưởng duy nhất trong cô. Kỳ thật cho dù không nhờ kiểm tra, cô cũng đoán được ảnh thật đến tám chín phần mười. Mặt có thể giả tạo, nhưng cơ thể anh lại không có cách nào làm giả, trừ bỏ chính mình, đoán sẽ có rất ít người chú ý đến chi tiết kia.

Ngẫm lại cô cũng coi như đã đạt đến trình độ nào đó, Đào Tư Di lại nhìn thoáng qua ảnh chụp trong tay. Hôm nay cô mang mấy tấm ảnh không lộ hết mặt của Lý Mộ Tiêu đi kiểm tra, anh là người thừa kế nổi tiếng, tuy rằng tình cảm vợ chồng đã cạn, cô vẫn không muốn chuyện gây xôn xao dư luận.

“Vừa rồi bầu trời con trong xanh, giờ đã mưa rồi ư?”

Đào Tư Di ngẩng đầu nhìn mây đen dày đặc trên trời, mưa rơi mù mịt. Cô do dự một chút, quay đầu nhìn nhân viên bên trong đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn, nếu như cô không nhớ lầm, phía trước hẳn là có một quán cà phê. Tuy rằng người trong ảnh không phải là cô, nhưng cô vẫn cảm thấy ngại.

Cầm túi văn kiện trong tay đưa lên che đầu, Đào Tư Di chạy vào làn mưa. Trong lòng âm thầm an ủi bản thân, hi vọng đến quán cà phê không bị ướt hết.

“Đào Tư Di...”

Loáng thoáng tựa hồ có người gọi, Đào Tư Di dừng một chút, quay đầu nhìn liếc mắt một cái, trên đường không có người nào cô biết.

“Lão Vương, dừng xe. ”

“Cậu hai, cậu cả đang ở công ty chờ cậu, nếu cậu không đến đúng giờ, chỉ sợ cậu cả...”

“Yên tâm, tôi khẳng định là tôi nhìn thấy một người bạn trên đường, nếu không chừng là tôi nhảy đấy nhé. ” Diệp Nam Tê làm bộ muốn mở cửa xe.

Lão Vương bắt đắc dĩ phanh xe lại, ông đối với vị nhị thiếu gia này thật sự không còn cách nào khác. Cậu cả gia phải dùng hết sức mới tìm được vị nhị thiếu gia này ở trong một xóm xỉnh nào đó tại một vương quốc nhỏ, không biết dùng phương pháp gì mới bức được cậu ta về nước, không nghĩ tới vừa mới đón được người, người liền gây khó khăn. Quên đi, nếu cậu cả gia có thể bức cậu ta trở về nước, thì cũng sẽ có bản lĩnh ép cậu ta về nhà.

“Cậu hai, cậu cẩn thận một chút. ”

Xe dừng lại, lão Vương liền cảm thấy tim mình đã nhảy tới cổ họng, Diệp Nam Tê đây là đang luyện tập vượt rào cản nha. Một cái nhảy lên liền chạy ngay tới chỗ đối diện, âm thanh phanh gấp của xe và tiếng mắng chửi của một người đàn ông vang lên trong mưa.

“May mắn, may mắn, không có việc gì!” Khẽ vuốt ngực đang khẩn vương, lão Vương thả lỏng tâm tình. May mắn ông là lái xe của cậu cả gia, nếu không thật không biết ông có nên xin về hưu sớm hay không.

“Đào Tư Di...”

Lại nghe thấy người gọi tên cô, Đào Tư Di nhìn thoáng qua quán cà phê gần trong gang tấc, quay đầu ngừng tìm kiếm, dứt khoát chạy tới quán cà phê. Về phần tiếng gọi kia, coi như cô không nghe thấy gì hết, nếu đã thấy cô, chạy bộ thêm vài bước để đuổi kịp cô chắc chắn không thành vấn đề, cô không muốn mình bị ướt hết đâu.

“Đào Tư Di, chị thế nào vẫn giữ cái bộ dáng này. Rõ ràng nghe thấy em gọi chị, lại còn giả vờ như không nghe thấy. ”

Thấy cô gái này bình tĩnh nhấp một ngụm cà phê, Diệp Nam Tê hít sâu một hơi, lộ ra hàm răng trắng, ánh mắt sáng long lanh tản mát ra vui sướng khi gặp lại.

“Cậu là?” Đào Tư Di rất kỳ quái, cậu thanh niên trước mắt có làn da đồng khỏe mạnh, anh tuấn tỏa sáng, khuôn mặt tựa hồ có vài phần quen thuộc. Hai cái má lúm đồng tiền khảm trên mặt anh thêm vài phần đáng yêu của trẻ con. Cô tìm trong đầu những người mình biết, dường như có hình ảnh gì đó lóe qua mau, nhanh đến mức cô không bắt kịp.

“Em là Diệp Nam Tê nha, chị không quên em đấy chứ?”

“Diệp Nam Tê?” Đào Tư Di thầm đọc tên, cẩn thận tìm tòi trí nhớ trong đầu.

“Chị, chị đã quên sao, lúc ấy chị còn gọi em là bé bao nhỏ mà. ”

“A! Sao bé bao nhỏ lại chạy tới nơi này?” Đào Tư Di vui sướng nhìn người trước mắt đã cao hơn mình một cái đầu, còn nhớ rõ lúc cậu ta còn nhỏ vừa béo vừa trắng, thật sự là con trai mười tám thay đổi khác, càng lớn càng đẹp.

“Đào Tư Di, mời chị đọc lại tên của em, là Diệp Nam Tê. ” Anh nề nếp lặp lại tên mình, làm cho Đào Tư Di lặp lại theo khẩu hình của anh.

“Phốc. ” Đào Tư Di vỗ nhẹ một chút bờ vai của anh. “Bé bao nhỏ đã trưởng thành, hiểu được thế nào là nghiêm túc rồi. Tốt, tốt, tốt, chị về sau gọi em là Diệp Nam Tê. ”

“Em không phải đã về nhà họ Diệp sao, sao lại ở nơi này?” Đào Tư Di khuấy nhẹ cà phê, uống một ngụm, quan tâm hỏi tình hình anh gần đây.

Tính ra anh nên gọi cô một tiếng là ‘chị’, lúc ấy mẹ anh mang theo anh kết hôn cùng với cha cô, sau lại không biết như thế nào, đột nhiên nói anh là con cháu nhà họ Diệp, phải nhận tổ quy tông. Từ đó về sau Đào Tư Di chưa từng gặp qua anh, lúc ấy chính cô còn cảm thấy khổ sở một đoạn thời gian, cái đuôi nhỏ mập mập trắng trắng không thấy, cô mất mát đã lâu.

Diệp Nam Tê do dự một chút, không biết nên như thế nào trả lời vấn đề này của cô.

“Gia đình em phức tạp như vậy, cho dù không nói cũng không sao. ” Đào Tư Di nhìn sắc mặt như gặp nạn của anh, thay anh từ chối vấn đề cô đưa ra.

“Đào Tư Di, em tìm chị đã lâu, sao chị có thể tới Côn Thành này?”

Bị gọi thẳng tên họ như vậy khiến cô khó thích ứng, làm gì có người em trai nào gọi cả họ tên chị gái? Đào Tư Di mặt nhăn nhu mày, dừng một chút, quyết định đúng lúc chần chừ lại hành vi không lễ phép này của anh.

“Gọi chị. ”

“Cái gì?” Đang đợi câu trả lời, bỗng cô nói như vậy, Diệp Nam Tê thấy khó hiểu.

“Chị nói này, em gọi một tiếng ‘chị’ dễ nghe hơn nhiều, nếu không chị khó thích ứng nổi, cảm giác giống như đang nói chuyện với một đứa trẻ vô lễ vậy. ”

“Em không còn nhỏ nữa. ” Diệp Nam Tê bất mãn đứng lên, ở trước mắt cô trình diễn dáng người tốt, thân thể cao lớn rắn rỏi mang đến cảm giác ức bách khó hiểu.

“Được rồi, được rồi, mau ngồi xuống đi. Chút nữa người bán hàng lại tới đây, còn tưởng chúng ta định tính tiền, bên ngoài trời đang mưa, chị không muốn bị đuổi ra ngoài đâu. ”

Diệp Nam Tê tựa hồ có chút mất hứng một lần nữa ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Đào Tư Di. “Chị vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của em?”

“Cái gì?”

“Chính là vì sao chị tới Côn Thành?”

“À, chị tốt nghiệp rồi ở lại đây luôn. Em vẫn không có tin tức gì, ba chị sợ dì nhìn cảnh nhớ người, liền đưa bà ra nước ngoài, chị ở lại. ”

Nếu như trước kia, Đào Tư Di sẽ rất cao hứng tuyên bố cô đã kết hôn, cô và chồng yêu đều ở đây. Hiện tại cô không muốn nói đến vấn đề này, rất nhanh cô sẽ độc thân thôi, thích ứng dần là tốt nhất. Hơn nữa ở trong mắt cô, Diệp Nam Tê không khác em trai ruột là mấy, cô không muốn anh bận tâm, chuyện này cô tin tưởng tự cô sẽ giải quyết thỏa đáng.

“Sinh nhật mười tám tuổi của em, thật vất vả mới có cơ hội trở về tìm cả nhà, nhưng tìm thế nào cũng không thấy. ” Trên mặt Diệp Nam Tê lộ ra vẻ mất mát. “Cũng chẳng trách mọi người, nếu đổi thành em, mười năm rồi tin tức chẳng có, đoán chừng em cũng không tin một ngày nào đó sẽ có người trở lại nơi cũ tìm mình. ”

Cảm xúc của anh khiến Đào Tư Di thấy đau lòng, trong trí nhớ của cô còn lưu lại hình ảnh một bé trai trắng nhỏ mập mập, ở bên cạnh cô, mềm mềm dẻo dẻo gọi chị... , chị... , hình ảnh kia, một tiếng gọi theo anh suốt hai năm, từ năm anh 5 tuổi đến năm anh 7 tuổi.

Khi đó cha cô cùng mẹ anh còn bận kiếm tiền, không có thời gian trông bọn họ. Hai năm đó, hai người bọn họ là hai người thân thiết nhất.

Khi cô đến trường liền dẫn anh đến trường tiểu học, thời điểm tan học lại dẫn anh về nhà. Tay nhỏ bé nắm tay nhỏ hơn, mỗi ngày đón ánh sáng mặt trời, chào hoàng hôn xuống, mỗi ngày trên đường về nhà giẫm lên bóng đối phương cười hi hi ha ha. Sau khi về nhà, cô giống như một đại nhân nhỏ, hỏi anh học tập thế nào, thúc giục anh làm bài tập.

“Đào Tư Di, hoàn hồn. ” Diệp Nam Tê lấy tay quơ quơ trước mắt cô. “Chị nghĩ gì thế?”

“Không có việc gì, chỉ nhớ một số chuyện trước đây mà thôi. ” Đào Tư Di vẫn không quen việc anh gọi thẳng tên, cô cảm khái nói: “Trước kia em rất nghe lời, bảo em làm gì thì em làm đó, hiện tại còn gọi cả tên họ của chị, haiz, mất công nuôi không em hai năm. ”

Diệp Nam Tê cười cười, “Em không gọi chị vì muốn tốt cho chị, gọi chị sợ chị già đi, không tin chị hỏi người bên cạnh đi, nào có ai nghĩ chị lớn hơn em?”

Đào Tư Di bỗng nhiên cảm thấy cuộc gặp mặt tình cờ ngày hôm nay làm tâm tình cô vốn che giấu đã tốt lên không ít.

“Cậu cả, vừa rồi cậu hai không biết ở trên đường thấy người nào đó, tôi ngăn không được, sống chết muốn xuống xe. ” Lão Vương ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt không chút biểu cảm, trong lòng rùng mình. Ông đã lớn tuổi, cũng coi như theo anh từ khi anh còn bé đến khi anh lớn, nhưng không hiểu sao trong lòng ông lại có nhiều e ngại như vậy.

“Ừ, đã biết. ” Diệp Lan Trần gật đầu lên tiếng. “Lão Vương, ông đi sắp xếp một chút, ném nó vào trong bộ đội vài ngày, kiểm chế tính tình của nó. ”

“Vâng. ” Lão Vương lên tiếng đi ra ngoài làm việc.

Diệp Lan Trần châm một điếu thuốc, hai bước đi tới gần cửa sổ trong thư phòng. Ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, mưa rơi xuống lá cây tươi tốt xanh um, rửa sạch lớp bụi trên mặt, làm cho chúng có vẻ phá lệ xanh tươi.

Nửa đường đột nhiên xuất hiện một em trai khiến Diệp Lan Trần có chút khó thích ứng. Lúc anh 15 tuổi cha mẹ bởi vì giao thông ngoài ý muốn mà bỏ mình, ông cụ liền đem em trai cùng cha khác mẹ trở về, nói là vì thịnh vượng của nhà họ Diệp.

Anh còn nhớ rõ bé trai mập mập trắng trẻo vừa vào cửa đã khóc, nói là muốn tìm chị, khóc ba ngày ba đêm, thẳng đến khi anh hứa hẹn khi cậu lớn liền cho cậu đi tìm người, chỉ cần cậu hoàn thành học tập xứng đáng với con cháu nhà họ Diệp, liền để cậu tìm người cậu muốn tìm. Bé trai mới ngừng khóc, trên mặt lộ ra hơi thở quen thuộc. Khi đó anh mới nhìn ra trên người bé trai kia, quả thật là có huyết thống nhà họ Diệp.

Nhưng ai biết khi cậu 18 tuổi, cậu tìm người nhưng không có kết quả, liền bỏ gánh tránh người, nói muốn du lịch thế giới. Còn nói cái gì, nếu là vì nhà họ Diệp làm cho cậu mất đi người cậu muốn, như vậy khi nào nhà họ Diệp thay cậu tìm được người, cậu mới trở về.

Diệp Lan Trần bắt đầu dĩ cười cười, sinh hoạt chung mười mấy năm, anh đối với đứa em trai này vừa yêu vừa hận. Dù sao cậu chính là người thân cận nhất của anh, vì sao con cháu nhà họ Diệp bướng bỉnh không yêu cầu những phương diện khác, nhất định lại phải tìm người chứ?

Nếu cậu tìm được người, về sau thì thế nào?

Nghĩ đến đây, Diệp Lan Trần cau mày, có phải anh đã quên dạy cậu ta một điều, trừ phi cậu ta trở nên đủ lớn mạnh, nếu không cậu ta không có tư cách lấy được những thứ cậu ta muốn.

3. Chương 3: Thương Tâm?

“Vợ à, em đang ở đâu? Đã trễ rồi, sao vẫn chưa trở về?” Điện thoại truyền đến tiếng của Lý Mộ Tiêu, trong giọng nói rõ ràng có chút hờn giận.

Đào Tư Di nhìn thời gian, cô cùng Diệp Nam Tê bắt tri bắt giác hàn huyên đã hơn bốn tiếng rồi. “Em ra ngoài làm một chút chuyện, giờ em sẽ về. ”

“Ừm. ” Lý Mộ Tiêu lên tiếng, cắt đứt điện thoại.

Nghe tiếng tút tút vang vọng lại, cô khẽ cười, tại sao trước kia cô không thấy hành vi đột ngột ngắt điện thoại này của Lý Mộ Tiêu thật sự không có lý phép đây? Hình như mỗi lần gọi điện đều là anh ngắt điện thoại trước, xem ra tâm cảnh thay đổi, tâm tình cũng đổi theo.

“Ai thế?” Diệp Nam Tê nhìn ra nét mặt khác thường trên mặt cô, nhin không được lắm miệng hỏi một câu.

“Không có việc gì, một người bạn thôi mà. Hết mưa rồi, chị đi trước, để lại cho chị số điện thoại, hôm nào chị cho em đón gió tẩy trần. ”

“Em cùng phụ nữ ăn cơm, chưa từng để phụ nữ bỏ hầu bao. ”

Cô gọi người bán hàng, lấy ra ví tiền đang chuẩn bị tính tiền thì bị bàn tay to nắm đen ngăn cản. Diệp Nam Tê vẻ mặt nghiêm túc, giống như việc nhỏ tính tiền này chính là chuyện lớn.

“Được thôi. ” Đào Tư Di buông tay, chút tiền ấy với đứa nhỏ nhà họ Nhà họ Diệp hẳn là sẽ không đặt ở trong mắt, vui lòng để anh phát huy chủ nghĩa đàn ông. Thằng bé đã trưởng thành, cô cảm thấy cô như một người mẹ đã nhìn thấy con mình lớn khôn.

“Phục vụ tính tiền. ” Diệp Nam Tê ngẩng đầu ưỡn ngực hô một tiếng.

“Tiền sinh khỏe, của ngài tổng cộng 139 tệ. ”

“Ừm” Mở ví tiền, anh nhìn tiền mặt bên trong.

“Có thể quẹt thẻ sao?”

“Có thể. ”

“Không có mặt mã. ” Tay anh dừng một chút, từ trong ví lấy ra thẻ tín dụng màu đen đưa cho nhân viên phục vụ.

Diệp Nam Tê nhìn bóng lưng ngây ngốc của nữ phục vụ, anh hồi hận rồi, ví tiền đầy tiền nước ngoài, thẻ tín dụng hai năm không sử dụng, không biết còn dùng được không?

Nhìn nét mặt này của anh, Đào Tư Di không khỏi cảm khái trong lòng. Tiểu bao tử thật là trưởng thành, còn biết nhìn gái!

“Thực xin lỗi, tiền sinh, thẻ này của ngài không có hiệu lực. ”

Diệp Nam Tê vẻ mặt cầu xin, chuyện anh lo lắng đã biến thành sự thật. Thật vất vả mới có thể bày ra một chút mị lực đàn ông, cứ như vậy tan biến. Tuy nói đàn ông khi tính tiền là đẹp trai nhất, nhưng khi tính tiền mà lại không có tiền thanh toán thì không phải là dở hơi sao?

“Dùng cái này đi. ”

“Đào Tư Di, em... ”

“Chị biết, hầu hết mọi người đều phạm sai lầm như em khi mới về nước. ” Nhận tiền thừa từ phục vụ, thuận tay còn đem tiền thừa nhét vào trong tay anh. “Lát nữa bắt xe trở về đi, chị không tiễn em được. ”

Nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của cô, Diệp Nam Tê cầm lên túi văn kiện bị cô bỏ quên trên bàn, nhin không được lòng hiếu kỳ, rút ra xem.

@@@@@@@@@

“Đi đâu vậy, trễ thế mới trở về. ” Lý Mộ Tiêu có chút không vui, anh có thói quen mỗi ngày trở về là thấy được ngay bóng hình của Đào Tư Di. Hôm nay về nhà, trong phòng trống rỗng, anh nhất thời không thoải mái trong lòng.

“Em gặp một người bạn cũ, tán gẫu thôi. Hôm nay anh trở về sớm thế. ”

“Ngày mai anh phải đi công tác, nên muốn thu dọn đồ đạc. ” Lý Mộ Tiêu nhìn cô cười yếu ớt, có chút lảng tránh ánh mắt cô. “Em gặp bạn nam hay nữ?”

“Nam, là quen biết từ nhỏ, anh chưa gặp qua. ”

Nghe thấy câu trả lời, sắc mặt anh trầm xuống.

Cô vẫn vẻ mặt cười yếu ớt, nhìn Lý Mộ Tiêu như vậy, trong lòng dâng lên một tia khoái cảm. Có lẽ bản thân cô không quá thương anh. Tuy rằng cô bình tĩnh tiếp nhận chuyện anh ngoại tình nhưng cô không có cách nào tha thứ cho hành vi đó của anh.

Từ phòng tắm đi ra, Đào Tư Di theo thói quen, thu lại quần áo Lý Mộ Tiêu bỏ lại trong phòng. Ngón tay chạm vào kiện áo sơ mi mới mua trong tủ quần áo, do dự bỏ vào va ly của anh. Trong phòng tĩnh lặng quá mức, cho dù cô ở nhà một mình cũng không yên tĩnh đến mức này.

“Ngày mai em định bàn bạc với anh một chuyện, anh đi công tác bao lâu để em sắp xếp thời gian. ”

Nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn quyết định đánh vỡ sự tĩnh lặng này, bản thân cô vẫn chưa nghĩ ra được phương thức nào để ngả bài, cũng không biết người vợ nên phản ứng thế nào khi biết chồng mình ở bên ngoài ngoại tình. Nhưng vô luận thế nào cô cũng sẽ không làm ra hành động một khóc, hai nháo, ba thất cổ.

“Ba ngày sau anh về. ” Lý Mộ Tiêu buông điều khiển ti vi trong tay, đi đến bên cạnh cô, hai tay ôm trọn lấy thắt lưng cô, cái mũi hít ngửi hương thơm sau khi cô tắm rửa. “Nhớ anh thì gọi điện cho anh. ”

“Được. ” Đào Tư Di gật gật đầu, trong đầu có điểm nghi hoặc, anh ở bên ngoài phóng đảng như vậy, về nhà sao lại nhã nhặn như thế?

Lại một đêm không ngủ, Đào Tư Di thở dài, nhìn gương mặt không tinh thần trong gương, dùng nước lạnh nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt.

Nhìn thấy Lý Mộ Tiêu đang ăn bữa sáng, Đào Tư Di suy nghĩ, có chút do dự, những lời mắc kẹt trong cổ họng phun thế nào cũng không ra, cô hít sâu một hơi.

“Có chút việc em nghĩ muốn nói với anh. ”

“Vợ à đợi lát nữa, anh nhận điện thoại trước. ” Lý Mộ Tiêu cầm lấy di động khẽ cau mày, cố ý đè thấp tiếng. “Được, tôi xuống dưới nhà bây giờ. ”

“Vợ yêu, có chuyện gì đợi lát nữa anh trở về rồi nói sau. ”

Đào Tư Di há miệng thở dốc, muốn gọi anh nhưng không thể cất tiếng. Cô đến cửa sổ sát đất, nhìn chằm chằm chồng mình vội vã lên một chiếc Ferrari màu đỏ.

“Phốc... ” Đào Tư Di nở nụ cười, nếu như cô nhớ không lầm, chính cô gái lái chiếc xe này đã ném bom vào cuộc sống đang yên ổn của cô.

Nước mắt chảy xuống, cô không quản, mặc kệ nó tự rơi xuống từng chút từng chút một, tươi cười hòa với nước mắt. Cô vẫn nhìn chiếc xe thể thao kia thẳng đến khi màu đỏ xe biến mất không thấy.

Tự pha mình một ly trà hoa, Đào Tư Di ngồi trên sofa, vừa nghe nhạc vừa thưởng thức hương vị trà.

Trong phòng trống vắng khiến cô khó thở, căn phòng hiện giờ tựa hồ không cách nào mang đến cho cô sự yên tĩnh cùng an tâm.

Nhìn chung quanh phòng một vòng, từng bố trí trong phòng đều do cô tỉ mỉ thiết kế. Cô vẫn cho rằng, cô cũng người đàn ông này sẽ sống cùng nhau đến già, tóc trắng xóa dắt tay nhau đi dạo trong khu hoa viên bên cạnh, mỗi dịp lễ tết sẽ tụ họp gia đình chơi đùa cùng con cháu.

Nhưng với hiện tại, giấc mộng này đã không thể thực hiện được. Điều duy nhất cô cảm thấy may mắn chính là bọn họ chưa có đứa nhỏ. Không biết ai đó đã nói một câu rất triết lý rằng ‘Không có đứa nhỏ, hôn nhân tựa như một đoạn giấy mỏng manh, dùng lực nhỏ là có thể đứt thành đoạn. Có đứa nhỏ, hôn nhân lại như đoạn xích sắt, tưởng như không đứt, nhưng một khi tác động ngoại lực vào tùy thời là đứt gãy. ’

“rinh... , rinh...”

Nhìn màn hình Diệp Nam Tê gọi đến, cô lấy tay lau nước mắt, hít sâu một hơi, cố gắng làm vẻ mặt vui mừng, trên mặt còn mang theo nét tươi cười, cố gắng phát ra tiếng nói vui vẻ.

“Đào Tư Di, chị đang ở đâu?”

“Hả? Ở nhà. ” Nghe thấy giọng điệu vội vã của Diệp Nam Tê, Đào Tư Di sửng sốt.

“Em đang tới, chị chờ em. ”

“A...” Nghe tiếng trò chuyện bị gián đoạn, Đào Tư Di lại sửng sốt.

Chưa tới 20 phút, tiếng chuông cửa vang lên.

“Đào Tư Di, mở cửa. ”

Vừa đứng dậy chưa kịp đi tới cửa, điện thoại lại báo Diệp Nam Tê đang gọi đến. Đào Tư Di buồn cười nhìn thoáng qua di động, nhận mệnh đi nhanh tới.

Cửa vừa mở ra, liền bị một người ôm chặt, cơ bắp anh rắn chắc làm cô hơi đau.

“Đào Tư Di, chị yên tâm, chị còn có em, em tuyệt đối sẽ không như vậy với chị. ”

“A... ?”

Cô thấy khó hiểu với hành động của Diệp Nam Tê, người này vừa đến nơi liền nói một câu không đầu không đuôi, khiến cô có chút nghi hoặc.

“Em biết hết rồi, chị yên tâm, có em Diệp Nam Tê ở đây, tuyệt đối sẽ không để chị bị ủy khuất như vậy. ”

“Em buông trước được không, chị em bị em ôm đến tắt thở mất. ”

Đầu Diệp Nam Tê vừa vịn đặt trên đầu Đào Tư Di, ôm chặt cô trong lòng cậu. Nghe thấy lời cô nói, vội vàng thả nhẹ lực đạo.

“Vẫn còn nha. ”

“A... ? Ừm. ”

Diệp Nam Tê sửng sờ buông cánh tay đang ôm thắt lưng cô, trong lòng đột nhiên trở nên trống rỗng khiến anh có chút mất mát.

Đào Tư Di xoa xoa mặt mình, đứa nhỏ này trưởng thành quá tốt, mới trước đây còn mềm mại, giờ đã trở nên rắn chắc. Ngẩng đầu thấy Diệp Nam Tê đang sửng sờ không biết nghĩ cái gì, cô lấy tay quơ quơ trước mắt anh.

“Tiểu bao tử, hoàn hồn. ”

“Hiện tại chị cũng nên giống như diễn viên ở trong phim khóc rống trong lòng em chứ, tại sao chị ngay cả nửa điểm khổ sở cũng không có vậy?”

Diệp Nam Tê nhìn chằm chằm vào Đào Tư Di, anh đang nghĩ vấn đề mình thắc mắc, trên mũi vẫn còn lưu lại mùi hương thơm ngát của cô, một cảm giác lạ chột dậy sóng nhưng lại nhanh chóng biến mất.

“Vì sao chị phải khóc?”

“Chồng chị không phải đang ngoại tình sao?”

Đào Tư Di lấy cho anh cốc nước, quay lưng về phía anh, không để anh thấy được vẻ mặt ảm đạm của mình.

“Diệp Nam Tê, tại sao em biết?”

Giọng nói của cô rõ ràng có chút không vui, mỗi lần cô gọi thẳng họ tên anh, chính là điềm báo cô đang rất tức giận.

“Ngày hôm qua chị để quên một tập văn kiện ở quán cà phê. ”

Thấy Đào Tư Di không xoay người lại, anh dừng một chút, tiếng nói nhỏ hơn so với lúc trước, giống như đứa nhỏ vừa phạm sai lầm.

“Em qua nhà họ Diệp điều tra một chút, sau đó, liền... ”

Đào Tư Di nắm chặt cái cốc trong tay, nhắm mắt lại, cố gắng cản nước mắt muốn trào ra. Khẽ cong miệng, tươi cười.

“Lần này quên đi, nếu chị biết em còn làm chuyện khiếm nhã như vậy lần nữa, chị sẽ không nhận người em trai như em nữa...”

“Em vốn không muốn làm em trai chị. ” Diệp Nam Tê nhỏ giọng nói thầm.

“Em nói cái gì?”

“Không có gì, Đào Tư Di, chị không thương tâm sao?” Nhìn vẻ tươi cười trên mặt cô, Diệp Nam Tê có điểm khó hiểu.

“Thương tâm nha. ” Đào Tư Di cười cười. “Chẳng qua thương tâm có tất yếu phải để trên khuôn mặt sao, cái đó chỉ khiến cho người thân đau khổ, kẻ thù khoái chí mà thôi. ”

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

“Cậu cả, sáng sớm hôm nay cậu hai đã đi ra ngoài, tối hôm qua cậu ấy phái người tra xét tài liệu của một người phụ nữ tên Đào Tư Di. ”

“Ừ. ” Diệp Lan Trần gật đầu một cái.

“Bộ đội bên kia hỏi cậu muốn cấp cho cậu hai chức vị gì?”

“Chức vị?” Diệp Lan Trần buông văn kiện trong tay, ngẩng đầu nhìn thoáng qua lão Vương. “Không phải nó rất muốn chạy sao, để cho nó vào lính đã chiến đi. ”

4. Chương 4: Chuyển Nhà

Nhìn ánh nắng bên ngoài, Diệp Nam Tê híp mắt vui sướng, một lòng muốn giúp Đào Tư Di chuyển nhà. Ngày hôm qua anh còn tưởng cô vẫn sẽ hòa ái cùng ông chồng lãng nhãng kia tiếp tục sống qua ngày, không nghĩ tới người ta đã tìm phòng khắp nơi để chuyển đi, làm hại anh chuẩn bị một đồng tử ngữ để thuyết phục bọn họ ly hôn mà lại không dùng đến, thật là lãng phí công phu thuyết phục của thiếu gia ta mà.

“Anh, em đi ra ngoài có chút việc. ” Diệp Nam Tê nhìn thoáng qua Diệp Lan Trần đang ngồi dưới lầu xem báo, tâm tình tốt cất tiếng lễ phép.

“Ừm, buổi tối cùng anh ăn một bữa cơm, ngày mai đến bộ đội nhận lệnh. ”

“Vâng... , cái gì?” Diệp Nam Tê kêu to, sau đó nhẹ giọng lại. “Anh nói bộ đội gì đó?”

“Anh đã bảo Lão Vương đăng kí cho chú vào bộ đội rèn luyện mấy tháng, như vậy sẽ có lợi cho chú. Chúng ta đều là người nhà họ Diệp, ít nhiều cũng phải nhận sự rèn luyện từ bộ đội. ”

Nhìn thấy Diệp Lan Trần bình tĩnh an bài cuộc sống của mình, tâm tình Diệp Nam Tê vốn đang sung sướng lập tức trở nên ảm đạm.

“Em không đi. Muốn đi thì anh tự mình đi đi”

“Tốt. ”

Diệp Nam Tê kinh ngạc, anh không tin anh trai anh là người dễ nói chuyện như vậy.

“Vây chú vĩnh viễn đừng gặp Đào Tư Di nữa. ” Giọng điệu anh bình tĩnh, tựa như làm cho một người biến mất đối với anh mà nói, chỉ như đang thảo luận chuyện thời tiết.

“Anh dám. ” Diệp Nam Tê hỗn hển đi tới trước mặt anh trai, xé tờ báo trong tay Diệp Lan Trăn.

Diệp Lan Trăn mỉm cười, tao nhã vứt vụn báo còn lại trong tay. “Nếu như chú không đi, chú có thể nhìn thấy kết quả. ”

“Anh... ”

Trong phòng khách, hai người đàn ông mặt đối mặt, người đàn ông ngồi trên ghế sofa tuy khuôn mặt mang theo vẻ cứng chiều, nhưng tận sâu trong ánh mắt là quyết định không thể thay đổi.

“Được, em đi, nhưng phải là một tuần sau. ”

“Ba ngày. ” Tầm mắt Diệp Lan Trăn nhìn theo ánh mắt Diệp Nam Tê.

Tiếng sập cửa coi như đã trả lời vấn đề của anh, Diệp Lan Trăn đạt được mục đích, buông tay uống hết cốc cà phê.

Cô gái kia có mị lực gì khiến Diệp Nam Tê không muốn xa rời như vậy, chỉ là cảm tình hai năm ngắn ngủi, so với mười mấy năm ở chung với anh còn thấm thiết hơn.

“Lão Vương, một phần tư liệu lần trước cậu hai điều tra về cô gái kia mang lên đây cho tôi.” “Dạ. ” Lão Vương cúp điện thoại, hơi bĩu môi, người để cậu cả quan tâm chưa bao giờ có một kết cục tốt.

“Hắt xì... , hắt xì... , hắt xì... ” Đào Tư Di đánh vài cái hắt xì, đưa tay xoa mũi, ai mắng thầm cô thế?

“Sao vậy, bị cảm à?” Diệp Nam Tê thả cái bao xuống, hôm nay anh cố ý lái xe việt dã đến đây, vì nghĩ cô sẽ mang nhiều đồ theo, không nghĩ tới trừ bỏ đồng sách, những cái khác cô đều không mang.

“Không có việc gì, cái mũi chị hơi ngứa. ” Cô nhìn xung quanh phòng một lượt, cũng không còn gì cô thật sự cần, từ trong túi lấy ra một phần tư liệu cùng một phong thư đặt lên bàn.

“Đây là cái gì?” Diệp Nam Tê tò mò muốn lật xem, tay mắt cô lạnh lẽo đánh lưng anh một phát.

“Khi nào đến lượt em quản chuyện người khác. ” Đào Tư Di không hề giận nói. “Thư ly hôn và ảnh chụp, chẳng phải em đã xem qua rồi sao?”

“Chị quyết định ly hôn!” Diệp Nam Tê kinh ngạc nhìn cô.

“Làm sao thế?”

“Không có gì, không có gì, em chỉ không nghĩ tới tốc độ nhanh như vậy, em còn nghĩ chị muốn chuyển ra ở riêng trước. ”

“Em còn nhỏ, có một số việc em chưa hiểu. ” Đào Tư Di cười cười, xách túi đồ. “Đi thôi. ”

“Vâng. ” Diệp Nam Tê có chút phụng phịu mất hứng. Còn nhỏ gì nữa, anh đã sớm trưởng thành rồi, có được không.

Đi theo Diệp Nam Tê ra đến cửa phòng, Đào Tư Di sững sốt, nghĩ một lát rồi lấy chìa khóa từ trong túi, một lần nữa cất bước vào nhà rồi đặt lên bàn bên cạnh tập tư liệu.

Hồi hộp nghe tiếng đóng cửa thanh thúy, lúc này muốn trở về cũng không được nữa, Đào Tư Di thở dài, hết thấy đều đã xong.

Hai người một trước một sau đi xuống lầu, Diệp Nam Tê đột nhiên há miệng đứng lại.

“Sao còn không đi?” Đào Tư Di hỏi một tiếng.

“Anh! Sao anh lại tới đây?”

Đào Tư Di nhìn nhìn anh, lại nhìn ra ngoài cửa, sững sốt một chút.

Một chiếc Bentley dừng dưới lầu, một người đàn ông nhàn nhã tay cầm điều thuốc, thân thể cao ngất tựa vào bên xe thả ra từng vòng khói. Nhìn thấy bọn họ xuống dưới, anh thuận tay đem điều thuốc dụi tắt, bước hai bước đến bên cạnh, đem tàn thuốc ném vào thùng rác rồi đi tới chỗ hai người.

Ngũ quan của người này giống Diệp Nam Tê vài phần, vóc dáng tựa hồ cao hơn so với Diệp Nam Tê, da anh có vẻ trắng hơn nhưng không cường tráng như Diệp Nam Tê. Hai cúc áo phía trên không đóng, lộ ra một đoạn xương quai xanh xinh đẹp, tuy rằng thoát nhìn rất tựa như cảnh đẹp ý vui nhưng Đào Tư Di có thể nhìn ra người anh tản ra âm u lạnh lẽo khó nói.

“Tôi là Diệp Lan Trăn, anh trai Diệp Nam Tê, trước đây nhờ cô đã chiếu cố đến nó, nghe nói cô chuyển nhà, tôi đến xem có cần gì hỗ trợ không. ”

“Chào anh. ” Trên mặt Đào Tư Di hơi cứng lại, liếc Diệp Nam Tê đầy oán thâm, sự tình trong nhà trừ cô ra cũng chỉ có anh biết, không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán ra được tin tức rơi vào tay người đàn ông này như thế nào.

Nhận thấy được ánh mắt của cô, Diệp Nam Tê phần uất nắm chặt tay. Anh đã đáp ứng vào lính, anh ta còn muốn làm gì? Đột nhiên chạy đến nơi đây là có ý tứ gì?

Diệp Lan Trăn chủ động vươn tay, Đào Tư Di nghĩ anh muốn bắt tay, vội vàng buông va li trong tay.

“Về nhà trước đi. ”

“A?”

Đờ đẫn nhìn tay mình treo ở không trung, mắt cô nhìn thấy người đàn ông này lướt qua tay cô, nhấc chiếc vali lên đặt vào cốp sau của Bentley. Động tác thành thạo lưu loát không có chút tạm dừng, một câu hỏi ý kiến đương sự là cô cũng không có.

“Cô là chị của Diệp Nam Tê, cũng tính như em gái của tôi, đến nhà họ Diệp ở đi, như vậy sau khi nó đi bộ đội cũng có thể an tâm huấn luyện. ”

“A?”

Thẳng đến khi lên chiếc xe của anh, Đào Tư Di vẫn chưa phản ứng được đây là tình huống gì. Quay đầu nhìn Diệp Nam Tê, phát hiện vẻ mặt anh ngưng trọng nhìn mình.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì. ” Diệp Nam Tê cười cười, che giấu sự khác thường của bản thân.

“Chị ở nhà họ Diệp em cũng yên tâm, ba ngày sau em phải vào bộ đội rồi, không nghĩ tới anh trai lại chu đáo như vậy. ”

Diệp Nam Tê hiểu rất rõ tính tình của Diệp Lan Trăn, nếu hôm nay anh trai đã tự mình đến đây, còn làm ra hành động như vậy, nếu như anh không ngoan ngoãn đi huấn luyện, sẽ không khó để đoán ra Đào Tư Di sẽ gặp hậu quả gì. Anh không còn cách nào khác để cứu cô ra khỏi cuộc mạo hiểm này.

Diệp Lan Trăn lần này chủ động đến, coi như tự cho anh liều thuốc an thần, anh trai không nói nhưng anh có thể tự hiểu, chỉ cần anh ngoan ngoãn nghe lời, Đào Tư Di sẽ được đối đãi giống như thành viên nhà họ Diệp khác.

Lên xe Diệp Lan Trăn, Đào Tư Di vẫn cảm thấy chuyện hôm nay có phần mạo danh kì diệu, thế nào mà cô lại u mê hồ đồ biến thành người nhà họ Diệp đây?

Theo bọn họ vào nhà, đang muốn ngồi trong phòng khách thì Diệp Lan Trăn tự mình đứng lên giúp đỡ, nhiệt tình khiến Đào Tư Di thụ sủng nhược kinh.

“Phòng của cô đã được chuẩn bị tốt, lầu hai bên tay phải, cô đã một ngày mệt mỏi, trước tắm rửa đi, lát nữa tôi gọi xuống ăn cơm. ” Diệp Lan Trăn cầm đồ trong tay đưa cho người giúp việc.

“Vâng, phiền toái anh rồi. ” Mặc dù là bị bắt buộc mời đi, Đào Tư Di vẫn khách khí cảm ơn một câu. Loại gia đình này rất phức tạp, trong lòng bọn họ nghĩ cái gì, cô thật sự không biết được, đi đến đâu tính đến đâu, nhìn từng bước đi từng bước vậy.

Nhìn theo Đào Tư Di đi theo người giúp việc lên lầu, Diệp Nam Tê xoay qua nhìn Diệp Lan Trần cười yếu ớt.

“Vì sao anh phải làm như vậy?”

“Không phải vừa rồi anh đã nói sao, cô ấy cũng coi như ân nhân của nhà họ Diệp chúng ta, nhà cô ấy xảy ra chuyện như vậy, chiếu cố là chuyện phải làm. ” Diệp Lan Trần vẽ mặt thản nhiên.

“Anh. ”

“Chỉ cần chú rèn luyện tốt trong bộ đội, thẳng đến khi đạt được yêu cầu của anh, chị của chú, anh có thể bảo đảm cô ấy không chịu phiền toái gì. ” Về mặt Diệp Lan Trần bắt cần đòi, vừa đảo qua đã thành vẻ mặt nghiêm túc. “Chẳng qua, anh hy vọng chú nhớ kỹ, anh đảm bảo với điều kiện tiên quyết là, cô ta chỉ là chị gái của chú, nếu còn có gì khác, hiện tại chú tốt nhất quên ngay cho anh. ”

Diệp Nam Tê nắm chặt quyền, xoay người đi lên lầu, tiếng bước chân cạch cạch phát tiết sự bất mãn của anh.

Nhìn bóng dáng phần hận của anh, Diệp Lan Trần ngồi vào trên sofa. Em trai này của anh thật khiến người anh trai như anh phải bận tâm. Ánh mắt Diệp Nam Tê rõ ràng nói không chỉ đơn giản là tình thân. Anh thật sự không hiểu? Khi đó một đứa nhỏ bảy tuổi thì biết cái gì? Đứa nhỏ nhà họ Diệp có trưởng thành sớm cũng không có khả năng sớm như nó, mới bảy tuổi mà thích đến tận bây giờ, hơn nữa còn mười mấy năm không gặp, nói ra còn khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Nhiều thêm một chị hay em đều không quan hệ, nhà họ Diệp không phải không nuôi được, nhưng nhiều thêm một nữ chủ nhân ngàn vạn lần đều không thể. Nếu nó không thể học được cách tìm bạn đời thích hợp với mình, vậy thì để người anh trai này giúp nó. Đàn ông nhà họ Diệp không thể tìm một người phụ nữ đã ly hôn.

Đào Tư Di cảm thấy kì quái nhìn đồ vật xung quanh phòng, giường cổ điển với ga giường màu đỏ tươi. Màn lụa bao quanh giường khiến người ta cảm giác dường như đang đặt mình trong phòng ngủ hoàng gia phương Tây cổ đại. Trừ bỏ giường, những đồ vật khác đều lấy màu đen làm chủ đạo. Đen cùng đỏ kết hợp, coi như cũng tạm được, nhưng màu lạnh với nóng phối hợp thế này, làm cô khó thích ứng nổi. Cô luôn thích phong cách gia đình ấm áp, loại trang hoàng theo phong cách Gothic này không phải khẩu vị của cô.

May mắn phòng có một cửa sổ lớn sát đất, ánh nắng tươi sáng chiếu rọi vào phòng ngủ, nếu không cô cảm thấy bản thân sẽ bị đè nén chết ngộp trong phòng này mất.

“Đào tiểu thư, cô có thích phòng này không?” Cô giúp việc thấy cô nhìn chằm chằm vào chiếc giường sừng sốt đến nửa ngày, nhện không được nhắc nhở cô trong phòng còn có người.

“Ha ha, trong phòng trang trí rất độc đáo, phòng nào cũng đều thế này sao?”

Đào Tư Di nhếch khóe miệng, miễn cưỡng lộ ra mỉm cười. Nghĩ muốn xem ý tứ của người giúp việc, liệu còn phòng nào khác cho cô lựa chọn hay không. Vốn chỗ này không phải là nơi cô muốn đến, nếu chủ nhân thấy cô phiền mà mời ra ngoài cũng không sao. Nghĩ vậy, trong lòng cô tự trấn an, chờ tin tức của người giúp việc.

“Mọi thứ trong phòng ngủ này đều do cậu cả thiết kế, từng phòng đều cực kỳ mộng ảo. ” Người giúp việc lộ ra ánh mắt sùng bái.

Đào Tư Di thấy thế, vội vàng gật gật đầu.” Đúng là rất mộng ảo, tôi không sao, cô bạn thì cứ đi đi, cảm ơn. ”

“Vâng. ”

Nhìn cửa nhẹ nhàng đóng lại, Đào Tư Di hít sâu một hơi. Thực không hiểu trình độ thưởng thức của mọi người ở đây thế nào, phong cách trang hoàng thế này mà gọi là mộng ảo, theo ý cô thì quả thực là ác mộng.

Người đàn ông dưới lầu kia có gì đáng giá để người khác sùng bái vậy chứ, chỉ cần một ánh mắt, cô nhìn ngay ra được anh tuyệt đối không hiền lành như vẻ bên ngoài.

Diệp Nam Tê cư xử khác thường lại càng khiến cô cảm thấy kỳ quái. Nhưng bản thân cô có giá trị gì để người nhà họ Diệp nhớ thương kia chứ? Đào Tư Di thật không nghĩ ra.

Quên đi, trời sinh voi sinh cỏ. Ít nhất cô có thể xác định, ở đây chỉ cần cô không muốn, chắc chắn sẽ không có kẻ nào dám đến quấy rầy cô.

Buổi sáng ngày kia Lý Mộ Tiêu nhìn thấy những thứ trên bàn không biết sẽ có biểu cảm gì nhỉ? Nghĩ vậy, Đào Tư Di cười khổ một chút, anh ta cùng cô không còn quan hệ, chẳng lẽ cô còn hy vọng hai người bọn họ gương vỡ lại lành sao?

“Đào tiểu thư, đồ ăn đã chuẩn bị xong, Cậu cả mời cô xuống ăn cơm. ”

“Được. Tôi xuống ngay. ”

Đào Tư Di lên tiếng, lại nhìn phong cách trang hoàng quái dị một lượt nữa, đầu tiên vẫn nên lo cho thực tế trước mắt mình.

5. Chương 5: Mâu Thuẫn

Đi theo người giúp việc đi vào phòng ăn, Đào Tư Di cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, vẻ mặt Diệp Nam Tê âm trầm đối mặt với Diệp Lan Trần đầy tươi cười.

“Tư Di lại đây ngồi. ” Diệp Lan Trần chỉ chỉ ghế bên cạnh mình.

Đào Tư Di sững sốt, anh nhiệt tình như vậy khiến cô khó thích ứng. “Tôi ngồi đây là được rồi. ”

Tìm vị trí giữa hai người, Đào Tư Di ngồi xuống. Ba người tạo thành một tam giác, điều này làm cho cô cảm giác đây không giống như đang ăn cơm mà đang ở giữa hội nghị bàn tròn. Nhất là không khí ở đây, cô dám dùng hôn nhân của mình để cam đoan, hai người đàn ông này tuyệt đối có tranh chấp, hơn nữa người thắng hiển nhiên là Diệp Lan Trần với khuôn mặt tươi cười.

Thời điểm ba người ăn cơm yên lặng lạ thường, trừ bỏ tiếng nhai nuốt, nửa câu nói chuyện với nhau cũng không có. Nhìn bữa tối phong phú đầy bàn, Đào Tư Di cảm giác tối nay cô sẽ bị đau dạ dày mất thôi. Cô chưa từng trải qua không khí ăn cơm nghiêm túc như vậy. May mắn là cô không phải là người tràn đầy tính hiếu kỳ, người không quen biết, không nói vẫn tốt hơn.

“Thực xin lỗi, tôi đi nhân điện thoại. ” Thấy di động trên bàn rung lên, Đào Tư Di xin lỗi nói một tiếng.

Đi ra bên ngoài phòng ăn, cô liền tìm sofa rồi ngồi xuống, bởi vì thời gian dài không có ai nghe máy nên điện thoại đã tự động ngắt kết nối. Nhưng Đào Tư Di biết thói quen của Lý Mộ Tiêu, quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, chưa đến vài giây, điện thoại liền rung lên.

“ A lô. ” Đào Tư Di lần này tiếp điện thoại rất nhanh, đưa điện thoại di động tới bên tai, ánh mắt cô nhìn về phía cách đó không xa ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, gió nhẹ cuốn lên cành cây vang tiếng xào xạc.

“Vợ, nhớ anh không?”

“Ừm ”

Giọng nói Lý Mộ Tiêu vang lên vẫn ôn nhu như cũ, giống như ngày thường nói chuyện với cô. Nhưng cô phát hiện ngọt ngào trong dĩ vãng đã không còn, chỉ còn lại cảm giác chua chát cùng khổ sở. Đúng vậy, cô rất ngạc nhiên, tại sao người này vừa cùng phụ nữ khác lẩn lộn trên giường lại vừa có thể sắm vai người chồng hoàn mỹ?

“Vợ à, ngày mai anh trở về, đi ngủ sớm một chút, đừng làm việc quá muộn. ”

“Vâng. ”

Nghe thấy anh ta cúp điện thoại vội vàng, trên mặt Đào Tư Di cười như không cười, lại giống như khóc mà không khóc được. Cô cười bởi vì mình cũng giống anh ta, thành công sắm vai một người vợ cái gì cũng không biết, còn châm chọc hơn là Lý Mộ Tiêu hoàn toàn không phát giác ra. Cô muốn khóc là vì tình cảm vợ chồng gần hai năm, buổi sáng ngày mai sẽ kết thúc, mà trong lòng cô vẫn không thể buông, cho dù ảnh chụp kia dơ bẩn thế nào thì vẫn không thể hoàn toàn xóa sạch hình bóng anh ta trong lòng cô.

Người thật là một sinh vật mâu thuẫn, cuối cùng cô hít sâu một hơi lắc đầu, một lần nữa buộc mình phải mỉm cười.

“Có phải là Lý Mộ Tiêu không?”

Vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Diệp Nam Tê, Đào Tư Di khẽ gật đầu.

“Đứa nhỏ hư nghe lén chuyện của chị. ” Không muốn anh quan tâm chuyện của mình, cô đùa giáo huấn anh một câu.

Diệp Nam Tê mặt lập tức cúi xuống, vẻ mặt bất mãn. “Em không có nghe lén, là em đoán, chị tổng cộng nói có hai chữ, ừm và vâng. ”

“Em không nghe lén làm sao biết được chị nói có hai chữ, còn cái, mau trở về ăn cơm. ” Đào Tư Di buồn cười liếc mắt nhìn anh, đi về hướng nhà ăn.

Về mặt Diệp Nam Tê hậm hực, tại sao anh vừa nhìn vào mắt cô, những lời không nên nói liền nói ra.

Mỉm cười nhìn hai người tiến vào, vẻ mặt Diệp Lan Trần đầy quan tâm, hỏi. “Có cần tôi làm thêm chút gì không?”

Đào Tư Di lắc đầu, cô chỉ cần vừa nhìn thấy Diệp Lan Trần là tóc gáy liền đứng thẳng, đừng nhìn vẻ tươi cười thân thiết trên mặt anh như vậy, người khác không hiểu nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được, người này như sói đội lốt cừu. Cô tình nguyện đi trêu chọc sói thật, chứ không đời nào muốn ở đây giao tiếp cùng người này.

Ba người im lặng cơm nước xong, theo thói quen Đào Tư Di muốn dọn dẹp bàn ăn, đột nhiên thấy người giúp việc đi vào, tay dừng ở giữa không trung cảm thấy mất mát. Bình thường mọi việc trong nhà đều đến tay cô, hiện giờ lại phải sửa thói quen này.

“Không khí ở vườn hoa bên ngoài khá tốt, cô có muốn Diệp Nam Tê dẫn cô đi không?” Diệp Lan Trần sâu sắc phát giác sự khác thường ở cô, thử hỏi một câu.

“Không cần, tôi hơi mệt, muốn trở về phòng nghỉ ngơi. ”

“Cũng được. ”

Nhìn bóng dáng Đào Tư Di chậm rãi lên lầu, vẻ mặt tươi cười của Diệp Lan Trần trong nháy mắt biến mất. Quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Nam Tê đang chăm chăm nhìn bóng dáng kia đến gần ngã người, anh khẽ cau mày. Vấn đề của người trong nhà là khó giải quyết nhất.

Đào Tư Di trở lại trong phòng, lấy ra laptop, khởi động máy tính, hình nền là ảnh cô chụp với Lý Mộ Tiêu khi đi du lịch ở Hoàng Sơn, trong ảnh chụp, người đàn ông với vẻ mặt cương chiêu, hai tay ôm lấy thắt lưng cô, trên khuôn mặt cả hai tràn đầy tươi cười rực rỡ dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Lấy tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt người trong hình, nhìn về phía trăng tròn treo trên cửa sổ. Trong lòng cô dâng lên thần nhiên chua xót, có lẽ cô không nghĩ mình sẽ đau như vậy. Đêm dài mới biết trong lòng trống vắng, hốc mắt nóng nóng, có gì đó từ bên trong muốn trào ra.

“Hôm nay đây là lần thứ mấy mày nhớ anh ta? Sao mày lại không có tiền đồ như vậy chứ? Đào Tư Di, mày phải nhớ kỹ, đàn ông ngoại tình như chó ăn cứt vậy, vĩnh viễn không thay đổi!”

“Phốc. ” Cô đột nhiên bật cười với từ mình vừa hình dung. Có đôi khi chính cô cũng không rõ trong đầu cô đang nghĩ cái gì, thường thường sẽ có chút ý tưởng kỳ quái đến ngạc nhiên.

Tuy rằng như đang cười, nhưng Đào Tư Di lại lo lắng khiến cô khó lòng đi vào giấc ngủ, nhìn thời gian, kim đồng hồ đã chỉ gần rạng sáng, còn mắt ngủ như vậy nữa, cô nghi ngờ mình sẽ biến thành quái vật mất.

Lấy trà huân tử trong túi du lịch, lại nhìn xung quanh phòng, không tìm thấy bình nước. Rồi rắm một phen, cô vẫn quyết định tự mình đi pha một chén trà huân tử.

“Cô tìm gì vậy?”

Ầm... Sau lưng đột nhiên xuất hiện tiếng nói khiến Đào Tư Di giật mình, cái chén trong tay rơi xuống đất. Cô lui về phía sau, chân vấp phải cái ghế, cả người ngã về phía sau.

Không cảm thấy đau đớn, Đào Tư Di lấy tay sờ phía dưới mình, ẩm ướt, trơn bóng.

“Thích không?”

“Cũng được. ”

“Vậy thì sờ thêm đi?”

Diệp Lan Trần híp mắt, thấy bàn tay mềm mại không xương của cô gái đang vuốt ve khuôn ngực trần truồng của mình, nhin không được phát ra tiếng trên chộc cô.

“Không cần, không cần, ha ha. ”

Đào Tư Di vừa nhìn thấy là đàn ông, cô vội vàng giãy dụa đứng lên. Khi cô nhìn thấy người đàn ông kia chính là Diệp Lan Trần, Đào Tư Di cười vài tiếng ha ha ngây ngô.

“Cái kia... tôi định tìm nước pha trà. ”

“Bên kia. ” Diệp Lan Trần chỉ phương hướng có nước uống. “Chén vỡ trên đất cô cứ để đấy, ngày mai người giúp việc tới dọn dẹp. ”

Đào Tư Di gật gật đầu, lại lấy ra một cái chén rót nước ấm vào, nhìn anh khẽ cười, định đi lướt qua anh chuẩn bị lên lầu.

“Cô bình thường dùng nước hoa gì?”

“A?” Quay đầu nhìn người đàn ông đang chờ đáp án của cô, cô có chút khó tin vấn đề này lại từ miệng anh đi ra. “Tôi không dùng. ”

Nhìn thân ảnh dần dần biến mất của cô, Diệp Lan Trần hít sâu một hơi, trên người cô gái kia có hương khí thần nhiên, tựa như ẩn như hiện trôi nổi ở nơi này.

@@

“Nhanh như vậy anh đã gọi cho vợ rồi? Anh không thể theo giúp em hơn hai ngày được à?”

Lý Mộ Tiêu cắt đứt điện thoại, quay đầu nhìn về phía người phụ nữ đang nằm tư thế dụ dỗ anh ta trên giường. Thấy lực chú ý của anh ta một lần nữa trở về bên cạnh cô, Tô Mạn Ca ngồi chồm hổm ở trên giường, hai tay ôm cổ anh ta, nhẹ nhàng thổi một ngụm khí nóng bên tai anh ta.

“Cô ta có giống như em không, cô ta có thể thỏa mãn được anh như em không?”

Mùi nước hoa nồng đậm xông thẳng vào mũi, Lý Mộ Tiêu khẽ nhú mày. Anh ta có chút nhớ tới hương khí nhẹ nhàng trên người vợ mình.

“Cô là người thông minh, biết điểm mấu chốt khiêu chiến của tôi rồi đấy, chúng ta là người tình ta nguyện. ”

Thân thể Tô Mạn Ca đang vắt trên người anh ta chợt cứng đờ, lập tức cố gắng cuốn lấy anh ta. Cô vươn đầu lưỡi liếm lên tai anh ta, thấy người đàn ông này rõ ràng tê dại híp mắt, tay cô từ từ theo cơ bắp anh ta dần chạm xuống dưới đũng quần. Đầu lưỡi cũng khẽ cắn hàu kết anh ta.

“Tiểu yêu tinh. ” Lý Mộ Tiêu hưởng thụ khẽ thở dài một tiếng.

Tay cô giờ phút này đang cầm lên vật nóng như lửa kia, lên cao xuống thấp.

“Cô ta có thể so với em sao?” Tô Mạn Ca ý đồ dụ dỗ anh ta nói ra lời cô muốn nghe. Cô dùng răng khẽ cắn điểm đỏ trước ngực.

Lý Mộ Tiêu vẫn không trả lời vấn đề của cô, anh ta đem đầu cô ấn thấp xuống. “Em làm cho tôi thư thái, tôi sẽ nói đáp án. ”

Tô Mạn Ca nhất thời ngậm lấy vật vĩ đại của anh ta, ra sức.

Anh ta nheo mắt nhìn một màn trước mắt này, tuy rằng rất hưởng thụ, nhưng trong lòng lại cười lạnh. Thực không rõ, cô ả như vậy mà lại dám so với vợ anh. Chỉ cần nhìn hành động của cô ta đã biết, Đào Tư Di cách cô ta đến tận đường chân trời rồi.

Tuy rằng anh ta từng hy vọng Đào Tư Di có thể hạ mình như vậy, nhưng anh ta vẫn không dám làm càn, vì anh ta sợ cô sẽ có phản cảm với anh ta

“Này, trứng thối nhỏ. ” Cảm giác được Tô Mạn Ca lấy tay vân vê hai quả cầu nhỏ của anh ta, Lý Mộ Tiêu nhin không được hít sâu một hơi.

Tay anh bắt lấy vật mềm mại trước ngực cô, dùng lực xoa nắn.

“Xoay lại. ”

Lý Mộ Tiêu ra lệnh cho cô gái dưới thân mình làm theo ý anh ta. Ngón tay tham lam tiến vào cơ thể cô, cảm thấy ướt át liền mạnh mẽ tiến vào.

Tô Mạn Ca híp mắt yêu kiều một tiếng, cô ta thích nhất chính là bộ dáng hung hăng của người đàn ông này. Anh ta thỏa mãn dục vọng của cô hơn tất cả những người đàn ông mà cô gặp.

“Ừm, nhẹ chút. ” Cảm giác được anh ta chạm mạnh vào tử cung của cô, cô nhin không được nhẹ giọng khấn cầu.

“Không phải cô thích lắm sao?” Lý Mộ Tiêu ngược lại càng dùng sức, tay vỗ liên tục lên mông cô ta. “Nếu muốn nhẹ, tôi tìm cô làm gì?”

“Ừm. ” Tô Mạn Ca thét lớn một tiếng, bị anh ta đâm so với vừa rồi càng mạnh hơn.

Xì... Xì... Trong phòng vang lên tiếng mắng nhẹ của người đàn ông, tiếng thở gấp cùng cầu xin của cô gái.

“Tiểu yêu tinh, lại đây liếm sạch sẽ đi. ”

Lý Mộ Tiêu nằm ở trên giường, tay vỗ nhẹ mông cô gái đang nằm trên giường.

“Anh đã từng để vợ anh liếm chưa?. ”

Tô Mạn Ca không nhúc nhích, cô ta đang khôi phục thể lực, tuy rằng cô ta thích anh ta thô bạo, nhưng bất kỳ người đàn bà nào cũng cần một người đàn ông ôn nhu che chở. Hiện tại, cô ta không muốn chỉ đơn giản là thỏa mãn ham muốn cơ thể, cô ta hy vọng người đàn ông này có thể đối xử với cô ta như với vợ anh ta, gọi điện quan tâm ôn nhu như vậy.

Tâm tình Lý Mộ Tiêu vốn đang thư sướng lại bị câu hỏi này của cô ta đánh tan. Anh ta ngồi dậy, lạnh lẽo nhìn cô, xoay người đi đến phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ.

“Tiêu, anh bắt mãi sao. ” Tô Mạn Ca gọi thẳng tên anh.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Cô ta lỏa thể đi vào phòng tắm, từng dòng nước chảy xuống thân thể đàn ông cường tráng, chủ động đi tới ôm lấy thắt lưng anh.

“Đừng giận, em sẽ không bao giờ nói như thế nữa. ”

Lý Mộ Tiêu ngửa đầu tiếp một ngụm nước, rồi nhổ ra.

“Cô khác thường không phải một hai lần, nếu cô không muốn, tôi không ngại về sau chúng ta chỉ là quan hệ công tác. ”

Lý Mộ Tiêu tắt vòi hoa sen, lấy khăn mặt lau bọt nước trên người. “Cô tắm đi, đi ngủ sớm một chút, tôi sang phòng bên cạnh, sáng mai về Côn Thành.”

Trên tấm gương phủ đầy sương mờ, Tô Mạn Ca lấy tay viết lên ba chữ ‘Đào Tư Di’, ngay lập tức dùng tay lau đi, trong gương dần lộ ra khuôn mặt người đàn bà kiều diễm đầy phần hận.

6. Chương 6: Trúng Thối

Ánh nắng ban mai chiếu rọi lên người Đào Tư Di, khiến cô cảm thấy ấm áp, tuy rằng nắng sáng nay nhẹ nhàng nhưng vẫn có chút chói mắt, tựa hồ cô vẫn chưa thích hợp với nơi đây. Cô nhắm mắt lắc lắc đầu, lại mở mắt, vẫn là căn phòng với phong cách trang hoàng quái dị này.

Hít sâu một hơi, hương khí hỗn loạn của cỏ cây ẩm ướt tiến vào khoang mũi, thấm vào lòng người. Chân trần dẫm lên sàn gỗ, cảm giác mát lạnh từ gan bàn chân lên tận đỉnh đầu, khiến cô hoàn toàn thanh tĩnh. Thiếu chút nữa cô đã quên hôm qua mình vừa chuyển nhà!

Đi đến cửa sổ sát đất, trước mắt một màu xanh lục của cỏ, vòi nước tự động đang tưới lên thảm cỏ xanh mướt. Trách không được cô lại cảm thấy có hương vị bùn đất, nguyên lai là do nguyên nhân này.

Không hổ là nhà họ Diệp, Đào Tư Di trong lòng âm thầm tán thưởng, ngày hôm qua cô còn choáng váng nên chỉ cảm thấy biệt thự này lớn, không nghĩ tới lại lớn như thế.

“Hắt xì...” Mạnh mẽ đánh một cái hắt xì, Đào Tư Di xoa xoa cái mũi. “Có vẻ như đã bị cảm!”

Cô vỗ nhẹ đầu mình, đơn giản hít sâu một hơi không khí thanh tân của nơi đây. Đều tự trách bản thân cô tối qua mãi nhìn chăm chăm vào ảnh chụp trên máy tính, xóa ảnh chụp xong lại u mê hồ đồ ngủ thiếp đi, cửa sổ cũng quên không đóng lại. May mắn còn một màn rèm mỏng ngăn lại gió lạnh, nếu không bệnh sẽ nặng hơn rất nhiều.

“Đào Tư Di, về sau mày độc thân rồi, cũng không thể sống qua loa như vậy nữa. Không còn người giúp mày đóng cửa sổ, cũng không còn người kéo chăn cho mày, mày phải tự lo liệu cho cuộc sống của mình.” Cô nắm chặt tay, đặt lời thề son sắt cam đoan với chính bản thân mình, biểu tình trên mặt trông giống như một học sinh tiểu học quyết tâm phải đạt điểm cao trong kì thi tới.

Đi xuống lầu dưới, Đào Tư Di đột nhiên có chút ngượng ngùng, Diệp Nam Tê và Diệp Lan Trăn cùng ở một chỗ. Một người đi vận động buổi sáng vừa trở về, một người vừa ngồi đọc báo trên ghế, vừa lắng nghe tin tức trên ti vi.

Đào Tư Di có chút xấu hổ khi thấy Diệp Lan Trăn, xúc cảm ấm áp tối hôm qua kia tựa như vẫn còn quanh quẩn đầu ngón tay.

“Tối hôm qua cô ngủ ngon không?” Diệp Lan Trăn buông tờ báo trong tay.

“Ha ha, khá ngon.”

“Nếu có cái gì không quen cứ bảo tôi, dù sao về sau cũng coi như người một nhà.” Diệp Lan Trăn lại cầm tờ báo lên.

“Vâng.”

Cô đột nhiên cảm thấy lạ, chẳng lẽ cô nhìn thấy anh tối muộn hôm qua là cô nằm mơ sao? Cô liếc nhìn nét mặt Diệp Lan Trăn, vẻ mặt của anh không có biến hóa. Vậy khẳng định là do mấy ngày nay cô luôn trong tình trạng lo lắng, không cẩn thận nên mới sinh ra ảo giác thôi.

Biểu tình nhỏ trên mặt cô không tránh thoát khỏi ánh mắt anh, Diệp Lan Trăn dùng báo che mặt, mỉm cười, cô gái này thật thú vị.

Thấy người đã đủ, người giúp việc nhanh chóng chuẩn bị bữa sáng, mời ba người vào ăn cơm. Diệp Nam Tê chạy nhanh nhất, Đào Tư Di chậm chậm theo sau, Diệp Lan Trần bước chân khá lớn, mới hai bước đã đi tới bên cạnh cô.

“Cô chắc chắn mình không dùng nước hoa chứ?”

“Vâng?” Thấy Diệp Lan Trần đang chuẩn bị ngồi vào bàn ăn, Đào Tư Di ngoáy ngoáy lỗ tai, là mình nghe nhầm sao?

Lý Mộ Tiêu vừa mới dùng chìa khóa mở cửa nhà, liền cảm giác không khí có chút khác lạ. Trong phòng trống trải khiến anh ta khó chịu. Một dự cảm xấu đột nhiên nảy sinh làm anh ta thấy bối rối, anh ta hoảng sợ mở cửa phòng ngủ, cô gái đêm đêm ngủ trên giường giờ đã không thấy bóng dáng.

“Đáng chết. ” Thấy phong thư cùng tập ảnh chụp trên bàn trà, anh ta phần nộ gạt hết tất cả xuống, trang giấy trắng cùng ảnh chụp rơi phân tán xuống đất.

Ai gan lớn như vậy, lại dám đem những thứ này đưa cho Đào Tư Di. Lý Mộ Tiêu quá hiểu vợ mình, cô không phải là người vợ đa nghi nhạy cảm thuê người điều tra chồng mình. Thậm chí thời điểm ta anh xã giao bên ngoài, khi thấy người đàn ông khác bị vợ tra hỏi, anh ta còn có chút ghen tỵ với bọn họ. Tại sao vợ anh ta lại không để tâm như vậy!

Có lẽ anh ta thích mỗi ngày về nhà được thấy khuôn mặt dịu dàng điềm tĩnh của vợ, dù là ngủ hay thức, vẫn luôn khiến tâm anh ta thoải mái nói không nên lời.

Do dự một chút, Lý Mộ Tiêu lấy ra di động, gọi trực tiếp cho Đào Tư Di. Hôn nhân là do hai người, không phải cô nghĩ muốn ly hôn là ly hôn được, chuyện gì anh ta cũng có thể cho cô, nhưng chỉ riêng chuyện này là anh ta không đồng ý. Mặc kệ ai sai, dù anh ta không gạt đầu, cô mãi mãi vẫn là vợ anh.

“Alo. ”

Từ điện thoại vang lên tiếng của cô, Lý Mộ Tiêu ngừng một chút rồi nói, “Vợ à, em đang ở đâu, nghe anh giải thích. ”

“Không cần, tôi đã đi kiểm tra ảnh chụp, kết quả anh hẳn đã biết. ” Giọng nói Đào Tư Di vẫn nhu hòa như trước, bình tĩnh không một tia gợn sóng.

“Anh không đồng ý ly hôn, nếu em không muốn gặp anh, anh sẽ không quấy rầy em, coi như em đi ra ngoài giải sầu. Khi nào trong lòng em thấy thư thái, trở về chúng ta bàn lại. ”

“Dựa vào cái gì, trong tờ ly hôn đó tôi không lấy bất kì một gia sản nào của anh. ”

“Chỉ dựa vào việc hiện tại anh vẫn là chồng em, anh nhận thấy tình cảm của chúng ta không nghiêm trọng đến mức ly hôn. Tư Di, ngẫm lại chúng ta cũng đã có thời gian hạnh phúc bên nhau, chẳng lẽ vì điều nhỏ này, em lại ly hôn với anh, chuyện bé xé ra to, em không phải người bốc đồng, sao lần này lại không hiểu chuyện như vậy. ”

“Anh... ” Đào Tư Di đột nhiên không biết nên nói cái gì, cô bỗng nhiên phát hiện đây dường như không phải người đàn ông mà cô biết. Sao anh ta lại không biết xấu hổ nói cô không hiểu chuyện chứ? Chẳng lẽ hành động đó trong mắt anh ta là chỉ là chuyện nhỏ không sao cả?

“Nghe lời đi, anh cam đoan về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, em ở đâu? Anh đi đón, chúng ta nói chuyện. ”

“Lý Mộ Tiêu, tôi nói lại một lần nữa, tôi nhất quyết ly hôn. Không phải anh muốn biết tôi ở đâu sao? Được, tôi nói cho anh biết, hiện giờ tôi đang ở chung cùng hai người đàn ông, tôi muốn thử xem có phải rất kích thích như anh từng làm hay không?”

Lần đầu tiên cô phát hiện bản thân mình thế nhưng lại tức giận nói năng không suy nghĩ, sự yên bình buổi sáng nay mới có đã bị một cuộc gọi của anh ta đánh tan.

Không muốn nghe Lý Mộ Tiêu nói tiếp, Đào Tư Di tức giận ngắt điện thoại. Tiếng chuông một lần nữa lại vang lên, cô dứt khoát tắt luôn điện thoại.

“Anh ở đây làm gì?”

Thấy trên mặt Diệp Lan Trăn đầy ý cười đứng sau cô cách đó không xa, Đào Tư Di không kịp che đi nỗi phiền thì đã bị anh bắt được.

“Có cần tôi giúp không. ”

“Cảm ơn, không cần. ”

Thật sự cô không còn tâm tư đi đối phó với tên này, Đào Tư Di nói hai câu cho có.

“Một người như tôi cũng có thể thỏa mãn được cô, cô có muốn thử không?” Diệp Lan Trăn thoáng cúi đầu thì thầm nhẹ nhàng bên tai cô.

Đào Tư Di ngây ngẩn cả người, nhìn bóng lưng anh nhẹ lướt qua, là cô nghe nhầm sao?

Diệp Lan Trăn cười thầm, cô nhóc chưa lớn còn giả vờ thâm trầm, mỗi ngày trên mặt lộ ra vẻ tươi cười quái dị đó, nhìn đến khiến anh phiền lòng, vẫn là vẻ ngơ ngác ngây ngốc này tốt hơn. Nghĩ lại biểu tình trên mặt cô khi nói chuyện điện thoại, Diệp Lan Trăn đột nhiên có chút không thoải mái, cô tức giận vì người đàn ông khác, điểm ấy làm anh cảm thấy rất khó chịu.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Nam Tê trên mặt đầy vẻ không cam chịu bị Diệp Lan Trăn ném vào trong xe.

Một câu kia của Diệp Lan Trăn khiến Đào Tư Di mất ngủ cả một đêm, hơn nữa phong cách trang hoàng cổ quái đến ngạc nhiên của căn phòng ngủ càng khiến cô có chút ác cảm với anh.

Nhìn chiếc ô tô từ từ khuất tầm mắt, Đào Tư Di hít sâu, cố gắng làm ra bộ mặt nghiêm túc.

Thật ra trong lòng cô có chút sợ hãi, tuy rằng bên ngoài Diệp Lan Trăn nhìn thực ôn hòa, nhưng xung quanh anh vẫn tỏa ra băng lãnh, khiến chính cô run lạnh mỗi khi đối mặt với anh, không biết lần này cô có thể đàm phán thành công hay không.

Diệp Lan Trăn thấy Đào Tư Di đầy nghiêm túc nhìn chằm chằm anh, anh nhú mày không nói gì, cô gái này như muốn nói ra suy nghĩ của mình đây, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia nghiêm túc quá.

“Tôi muốn chuyển ra ngoài. ”

Đào Tư Di nổi lên dưng khí, rốt cuộc cũng thoát ra câu trọng tâm.

Diệp Lan Trăn mặt đầy ý cười, lâu như vậy mới nói ra được câu này? Thật không biết cái đầu nhỏ kia nghĩ cái gì, nhiều năm như vậy chưa từng có người làm trái ý anh, cô là người đầu tiên. Nhìn đôi mắt nhỏ tràn ngập khiếp sợ, vẻ mặt cùng lời cô vừa nói nửa điểm cũng không thấy hợp.

“Khụ khụ... ” Diệp Lan Trăn chính cổ họng, anh muốn nghe tiếp ý kiến của cô. “Vì sao? Cô nói xem. ”

“Mục đích của anh đã đạt được, Diệp Nam Tê đã vào lính, tuy rằng tôi không hiểu tôi ở đây còn có tác dụng gì, nhưng hiện tại, tôi đối với anh mà nói không còn giá trị gì nữa. Chuyển ra ngoài nhà họ Diệp cũng là chuyện tốt. ”

Thấy cô phân tích đạo lý rõ ràng, Diệp Lan Trăn có chút tán thưởng, rất ít người dưới ánh mắt áp bức của anh lại có thể ăn nói lưu loát được như vậy. Đây là còn chưa nói, lời cô nói đúng như điều anh nghĩ đến tám chín phần mười. Nếu là trước kia, khẳng định anh đã đồng ý, những lời trước của anh chỉ để dọa Diệp Nam Tê nghe lời mà thôi.

Nhưng ai bảo anh phát hiện niềm vui mới của mình trên người cô cơ chứ, ngược lại anh lại càng không muốn làm theo ý cô.

“Nếu tôi nói không thì sao?”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi thích. ” Diệp Lan Trăn vô lại nhún nhún vai.

“Tôi chỉ là một cô gái vừa mới ly hôn, chúng ta cô nam quả nữ cùng sống chung dưới một mái nhà nhất định sẽ đánh mất thể diện của nhà họ Diệp. ”

Đào Tư Di khẽ cắn môi, không tiếc vạch ra vết sẹo chưa lành của bản thân ngay trước mặt anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, cô cắn răng, nước mắt ngay trong mắt cô nhưng vẫn cố gắng không rơi xuống, khiến tâm tâm anh có chút ngứa, cả người khó chịu. Diệp Lan Trần là dạng người gì, nếu anh muốn, anh chắc chắn sẽ làm được. Tay anh vươn ra nắm lấy khuôn mặt của Đào Tư Di, nhẹ nhàng véo sờ, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm lạ lùng, khiến anh không nhận được muốn sờ mặt cô thêm vài lần nữa.

Đào Tư Di sửng sốt vì hành động của anh, cô cảm giác như mình trở về thời đi nhà trẻ, ba ba mỗi ngày đón cô về đều cưng chiều xoa xoa hai má cô. Giờ cô đã 25, nói khó nghe chính là đã kết hôn hai năm và chuẩn bị ly hôn. Người đàn ông này sao lại muốn làm vậy với cô.

“Cô ngốc, ngoan ngoãn ở đây đi, nhà họ Diệp chúng tôi không thêm đặt một tên Lý Mộ Tiêu ở trong mắt, cô cũng đừng có tâm tư gì khác, khi nào muốn cô đi, đương nhiên sẽ để cô đi. ”

Diệp Lan Trần lại xoa xoa đầu cô, đem mái tóc vốn mềm mại của cô xoa đến rối loạn không chịu nổi.

“Hôm nay tôi không quay về, người giúp việc sẽ chuẩn bị bữa tối. ”

Diệp Lan Trần tâm tình tốt ném lại một câu với Đào Tư Di đang ngây ngốc cứng ngắc, bóng dáng cao ngất đi càng ngày càng xa.

“Ồ... , ồ... , trứng thối. ” Đào Tư Di tức giận vừa thốt ra hai từ thích hợp nhất mà cô có thể hình dung về anh.

7. Chương 7: Kích Thích

Diệp Lan Trần tới tận hôm nay mới đáp ứng lời mời tham gia tiệc chiêu của một doanh nhân, đều bởi vì mấy ngày nay anh phải chăm chăm theo dõi Diệp Nam Tê, cho nên ngay cả sự vụ ở công ty anh cũng giải quyết hơi chậm. Trên khán đài, chủ nhân bữa tiệc đang lên tiếng, anh tùy ý đứng tại nơi không ai để ý tới. Tiếng vỗ tay ầm ầm qua đi, tiệc chiêu xem như chính thức bắt đầu. Vài nữ nhân viên phục vụ quần áo thiếu vài dáng người thon thả đi tới đi lui.

“Bộ quần áo của em thật đẹp. ”

Diệp Lan Trần phiền chán thờ ơ lạnh nhạt với xung quanh, một người đàn ông trung niên mập mạp đầu hơi sờ nên mông nữ phục vụ. Cô gái cười duyên liếc mắt đưa tình với người đàn ông kia. Đến giữa buổi tiệc, cổ họng anh có chút khô, từ trên bàn lấy một ly sô da, định uống xong rồi rời đi.

“Lý Mộ Tiêu, vì sao anh lại khẳng định là do em làm chuyện đó?”

Lỗ tai nhạy cảm của Diệp Lan Trần bắt được thứ gì đó, anh theo tiếng nói nhìn lại. Hai người không phải gương mặt anh quen tựa hồ đang cãi nhau.

Rõ ràng là cô ả kia đang dây dưa với tên đàn ông này, Diệp Lan Trần hí mắt, ánh mắt dừng trên hai người.

Lý Mộ Tiêu? Tên này rất quen, đây chẳng phải là chồng của cô nhóc trong nhà mình sao? Thoạt nhìn không tệ, có vẻ đạo mạo thư sinh. Anh không muốn rời đi sớm, hiện tại anh có chút tò mò, rốt cuộc vì sao hai người này lại ầm ỹ lên, Diệp Lan Trần di chuyển đến gần sát nơi hai người đang đứng.

“Ô Mạn Ca, cô đã quên lời hôm đó tôi nói sao?” Người đàn ông bóp chặt cằm cô gái. “Chúng ta từ hôm nay trở đi kết thúc ở đây, về sau cô đừng xuất hiện trước mặt tôi. ”

“Anh muốn đi tìm vợ anh? Cô ta rốt cuộc có cái gì tốt?” Về mặt cô gái tựa như không cam lòng.

“Không phải chuyện của cô. ” Người đàn ông quay đầu bước đi, để lại Ô Mạn Ca phẫn hận cắn môi.

Chậc chậc chậc... , trong lòng Diệp Lan Trần âm thầm tán thưởng, thật đúng là một tên đàn ông tuyệt tình. Xem ra cô nàng trong nhà mình không phải bị tiểu tam đá xuống đài, mà là cô nàng muốn vứt lại cho người

ta. Ôi! Hồi tưởng lại khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ kia, còn tính tình nữa chứ! Anh đột nhiên rất muốn trở về nhìn một cái, cô gái nhỏ ở nhà đang làm gì nhỉ?

Đào Tư Di không muốn người giúp việc chuẩn bị cơm chiều, buổi tối cô không thích ăn nhiều. Chỉ cần đến phòng bếp tìm chút rau dưa làm salad trộn thêm tương là đã đủ cho cơm chiều của cô.

Cô tuyệt đối không cảm thấy trong nhà vắng vẻ, ngược lại không khí an toàn nơi này khiến cô vô cùng thoải mái.

Trước kia Lý Mộ Tiêu không trở về ăn cơm chiều, bình thường đều đi xã giao đến tận khuya, đoán chừng Diệp Lân Trăn cũng sẽ không trở về sớm. Đào Tư Di tay cầm đĩa, chân trần dẫm lên sô pha, nhai rau quả nhóm nhép. Ánh mắt dõi theo chương trình giải trí trên TV, thỉnh thoảng cất tiếng cười ha ha.

Diệp Lan Trăn vừa vào nhà đã thấy ngay hình ảnh. Trên sô pha màu đen, một thân ảnh nhỏ trắng nõn như tiểu bạch thỏ đang ăn rau quả. Anh đột nhiên nảy sinh hứng thú với cô, điều anh thắc mắc là tại sao trên người cô không có một chút thái độ oán hận nào của một người vợ.

“Cho tôi một miếng. ”

Đào Tư Di đang chăm chú nhìn vào ti vi, vừa nghe thấy tiếng theo phản xạ có điều kiện cầm một đĩa rau dưa tới. Dĩa ăn đi được nửa, cô đột nhiên tỉnh lại, tay ngơ ngẩn giữa không trung, ngay lập tức định thu lại.

“Ăn ngon. ”

Thức ăn đến miệng sao có thể để mất, Diệp Lan Trăn bắt lấy cổ tay cô, đem rau nhét vào miệng mình. Sau khi ăn xong còn vươn đầu lưỡi liếm tương salad bên khóe miệng.

Đào Tư Di thoát cái mặt đỏ như gấc, khuôn mặt tuần tú phóng to ngay trước mặt cô, gần đến mức hai người có thể cảm giác được hơi thở của đối phương.

“Sao anh trở về sớm thế?”

Đào Tư Di xê dịch người, chân lịch sự đi dép lê vào. Cô cảm thấy cô đã quá thân cận với Diệp Lan Trăn, liền vội đứng lên, đi đến một cái sô pha khác.

Diệp Lan Trăn đánh một cái liếc mắt từ ngón chân lên đến đầu cô, dáng người mượt mà no đủ, đẹp đủ chuẩn mực. Anh có chút ngứa ngáy muốn nắn bóp.

Khi nào thì bản thân lại có ham mê biến thái này, Diệp Lan Trăn khó hiểu với chính suy nghĩ của anh, anh thấy bất kì một bộ phận nào trên người Đào Tư Di đều có thể khơi mào dục vọng nơi anh?

“Tôi nhìn thấy chồng cô ở cùng với một cô gái tên Tô Mạn Ca...”

Anh cố ý nói một nửa, ánh mắt nhìn chằm chằm biểu tình trên mặt cô, anh rất muốn biết, cô gái khi biết chuyện này sẽ có vẻ mặt gì, cô thật sự không quan tâm sao?

Nói xong chính anh cũng thấy buồn bực, anh luôn không thích chõ mũi vào chuyện người khác, hôm nay lại nói nhiều như vậy, hành động lại càng dư thừa, nhưng chính anh lại muốn cho cô gái này biết, chồng cô ấy đang dây dưa với người đàn bà khác. Cho dù không rõ tâm tư của cô nhưng anh rất muốn khơi gợi sự tức giận trong cô, giống như châm lửa nhưng sợ lửa không cháy to.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, biểu tình trên mặt Đào Tư Di hơi cứng lại rồi lập tức khôi phục như bình thường. Chính Diệp Lan Trăn rõ ràng đã nhận ra cô tuyệt đối không bình tĩnh khi nghe thấy tin này. Ánh mắt đau thương kia không lừa được người khác.

“Anh thích thì ăn hết đi, tôi mệt rồi, muốn trở về nghỉ ngơi. ”

Đào Tư Di nói xong, cầm đĩa đặt lên bàn, quay đầu muốn đi. Diệp Lan Trăn nào để cô rời đi, hôm nay anh về sớm như vậy chủ yếu vì muốn nhìn cô, cô đi rồi, anh ở đây còn ý nghĩa gì. Thật vất vả mới có một người khiến anh hứng thú, nhưng anh lại không ngờ tới người này lại ngốc như vậy.

Anh dường như vô tình chen chân vào đường cô đang đi, Đào Tư Di lập tức vấp phải ngã ngay trong lòng anh.

“Anh buông ra. ”

Đào Tư Di có chút hoảng, cô chưa từng nghĩ đến, Diệp Lan Trăn lại hành động càn rỡ như thế. Tuy rằng cô nhìn ra được anh trong ngoài không giống nhau, nhưng cô thật không ngờ, anh thế nhưng lại tùy ý làm ra hành động vô lễ như vậy.

“Là chính em ngã xuống, đâu phải do tôi. ”

Ngửi được mùi thanh hương, Diệp Lan Trăn càng không muốn buông tay, nhưng anh không muốn cô sợ anh. Hứng thú của anh vừa mới bắt đầu, anh càng mong chờ cuộc sống ở chung sau này.

Thấy anh vô lại không buông tay, Đào Tư Di hận không thể vươn tay tát cho anh một cái. Biểu tình cười như không cười trên mặt anh càng khiến cô giận đến nghiến răng nghiến lợi. Cô có thể nhìn ra sự nghiền ngẫm trong mắt Diệp Lan Trăn, chẳng lẽ người ta muốn xem náo nhiệt chuyện cô ly hôn ư? Hay trong mắt người đàn ông này, phụ nữ ly hôn là có thể tùy ý khinh bạc, bởi vì cô chỉ là đồ cũ?

Đào Tư Di phẫn nộ nắm chặt hai tay, ép thân thể đứng lên, ánh mắt cô nhìn chằm chằm Diệp Lan Trăn. Cực lực khắc chế bản thân đang kêu gào muốn cho anh ăn đấm.

Lửa giận trong mắt cô khiến Diệp Lan Trăn cả kinh, có vẻ như mình đùa hơi quá. Thêm dầu, lửa cháy mạnh quá, bắn cả lên người mình rồi!

“Nhìn em hiện tại có biết bao tức giận, phụ nữ nhà họ Diệp không phải là người nhẫn nhục chịu đựng đâu?”

Diệp Lan Trăn xoay chuyển lời nói, vẻ mặt trịnh trọng, giờ phút này giống như một người lớn trong gia tộc.

“Em cứ phát tiết lửa giận ra ngoài đi, ngày mai chúng ta đi tìm gã đàn ông kia làm thủ tục ly hôn, tôi muốn xem, tên nào đã cưới người nhà họ Diệp lại còn muốn ra ngoài tìm tiểu tam phong lưu khoái hoạt. ”

“A!” Đào Tư Di đột nhiên ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì, chẳng lẽ anh đang giúp cô giải tỏa áp lực?

Diệp Lan Trăn trong lòng cười trộm nhưng không để ý cười hiện lên trên mặt, vẫn làm một bộ dáng nghiêm túc.

“Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa sẽ rất đói. Đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm. ”

Thẳng đến khi leo lên xe anh, Đào Tư Di vẫn chưa suy nghĩ kĩ càng, rốt cuộc vừa rồi là tình huống gì vậy!

Từ biệt thự nhà họ Diệp đến nội thành cách một đoạn khá xa, cây cối tươi tốt xanh um dọc theo quốc lộ kéo dài về phía trước. Diệp Lan Trăn mang theo cô ra ngoài không phải trên chiếc Bentley hôm trước, mà hôm nay anh lái một chiếc Lamborghini mui trần tao nhã màu đỏ, không khí mát lạnh theo gió vi vu thổi qua tóc Đào Tư Di.

Anh lái rất nhanh, mặt Đào Tư Di vốn trắng nõn giờ đã sợ đến trắng nhợt. Càng gần đến nội thành, xe qua lại trên đường càng nhiều lên, Diệp Lan Trăn thuận theo tay lái xoay trái xoay phải, lách qua giữa các dòng xe cộ.

Phải nói nhóc con này rất gan dạ, không có nửa điểm phản ứng, đối thành cô gái khác thì đã sớm kêu gào rồi. Diệp Lan Trăn âm thầm tán thưởng cô can đảm, tốc độ càng nhanh hơn. Anh rất muốn nhìn xem cô gái này chịu đựng được đến trình độ nào.

Nhưng kết quả lại khiến anh thất vọng, đến đích địa điểm, Đào Tư Di từ đầu đến cuối đều không phát ra một tiếng nào.

Diệp Lan Trăn làm một vòng xoay tròn bánh lái, xe vững vàng dừng ở giữa bãi đỗ xe. Anh mở cửa xe xuống xe, ở ngoài xe đứng đợi mãi vẫn chưa thấy Đào Tư Di xuống xe.

Anh đi đến bên kia, vừa cúi đầu liền nhìn ngay thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nằm ngay trước mặt mình.

“Em làm sao vậy?” Diệp Lan Trăn không biết xử lý sao với loại tình huống này, anh sợ hãi nha, anh còn tưởng cô đang hưởng thụ loại khoái cảm kích thích này nữa đấy.

Đào Tư Di không nói gì, tiếp tục cắn môi rơi lệ.

“Em đừng khóc, em muốn gì tôi đều đáp ứng. ” Diệp Lan Trần nhớ tới việc đối phó với các cô gái khác, đem thứ tốt nhất đưa cho cô là được.

“Tôi không cần. ” Đào Tư Di rút cục mở miệng nói chuyện.

“Vậy em muốn cái gì?”

“Tôi muốn đánh anh. ” Vừa dứt lời, một cú đấm nhỏ từ trong xe vươn tới, mạnh mẽ hướng tới khuôn mặt tuần tú của anh.

Anh quả thực đã trúng một quyền, đến tận khi hai người vào nhà hàng, Diệp Lan Trần còn khó nén được ý cười trên mặt. Một đấm đánh trên người vẫn còn rất đau, không nghĩ tới con nhóc lừ đừ này bạo lực như thế, anh quả thật không nhìn lầm. Theo tư liệu điều tra, một điểm cũng không nhìn ra cô có loại thói quen này.

Đào Tư Di đánh người xong liền ngậy ngẩng cả người, cô chưa từng nghĩ mình lại có hành vi thô lỗ như vậy, mu bàn tay sưng đỏ như nhắc cô một câu, ‘lực là tương hỗ, đánh nhau căn bản là hại người hại mình’.

“Cậu Diệp, cậu đã đến!”

Quản lý đại sảnh vừa nhìn thấy bọn họ tiến vào vội vàng bước tới tiếp đón. Ánh mắt linh hoạt liếc nhìn Đào Tư Di đỏ mặt. Cô kinh ngạc, khi nào thì cậu Diệp đổi khẩu vị thế, không phải anh luôn thích phụ nữ đầy đặn thành thực hay sao, lần này sao lại dẫn theo một em gái nhỏ đến đây.

“Vị này là... ?” Quản lý đại sảnh quyết định trước vẫn chứng thực một chút, có thể vị đại gia này ngẫu nhiên mang theo em gái hay em trai đến, với kinh nghiệm nhiều năm trong ngành dịch vụ của mình, không phải tất cả mối quan hệ nam nữ nào cũng đều là không bình thường.

Diệp Lan Trần liếc Đào Tư Di một cái, suy nghĩ một chút, hôm nay quá nhiều kích thích rồi, giờ để yên ổn là tốt nhất.

“Em họ tôi, Đào Tư Di. ”

Lập lờ nói nước đôi, quản lý đại sảnh trong lòng hoảng sợ, em họ lại giống như một dạng với con gái nuôi, cực kỳ khéo léo, thật thật giả giả, giả giả thật thật. Nhìn cái dạng này, nói không chừng lại là thật.

“Cậu Diệp, Đào tiểu thư mời bên này. Trần Thiệu bọn họ cũng đang ở đây, cậu muốn phòng riêng hay chung phòng với bọn họ. ”

“Chung phòng đi. ” Diệp Lan Trần nhìn thoáng qua Đào Tư Di, dưới loại tình huống này, hai người cùng nhau ăn cơm, nói không chừng còn ăn ra tới cái gì, nhiều người náo nhiệt, có thể hòa tan không khí quái dị này.

“Vâng, mời đi bên này. ”

Quản lý đại sảnh dẫn hai người đi vào phòng chung treo bảng “Tướng quân lệnh”, gõ cửa nhẹ nhàng, phục vụ bên trong liền mở cửa.

Diệp Lan Trần cúi đầu đưa tay mời Đào Tư Di vào trước, anh còn chưa kịp bước vào trong phòng, một thanh âm đột nhiên vang lên.

“Vợ, sao em lại tới đây?”

8. Chương 8: Về Nhà

Lý Mộ Tiêu cùng Trần Thiệu có vài hợp đồng nên thường xuyên lui tới, tâm tình anh ta vốn đang không tốt nên nghĩ buổi tối không muốn ra ngoài ăn cơm, nhưng hôm nay là người kia mời. Anh ta quay đầu nhìn trong phòng trống rỗng không bóng người, về nhà trừ bỏ chán đến phát ốm ra cũng không còn lại chút gì, đơn giản suy nghĩ liền đi.

Anh ta là một người đàn ông coi trọng sự nghiệp, dù trong nhà có chuyện, anh ta cũng không bỏ mặc công tác. Hơn nữa trong lòng Lý Mộ Tiêu vẫn tự nhận thức rằng Đào Tư Di chỉ nhất thời nổi giận, qua điểm mấu chốt này, cô ấy sẽ tha thứ cho anh ta. Hai người đã kết hôn hai năm, anh chưa ta từng làm điều gì thẹn với cô. Dù hết sức, anh ta vẫn rất yêu vợ mình.

Lý Mộ Tiêu từ trước tới nay đều không muốn mang Đào Tư Di ra ngoài tham dự vài bữa tiệc làm ăn thế này, một phần cũng vì tính cách Đào Tư Di điềm đạm, thích cuộc sống đơn giản, mỗi ngày trừ việc dịch sách ra cũng chỉ dọn dẹp phòng ốc, ngồi xem tivi. Về phương diện khác, anh ta không muốn Đào Tư Di dính hơi tiền chường khí mù mịt từ những buổi tiệc xã giao.

Nhưng anh ta ngàn vạn lần không ngờ tới, hôm nay tại chỗ này anh ta lại thấy vợ mình thế nhưng ở cùng một tên đàn ông khác!

“Vợ?”

Trần Thiệu sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Lý Mộ Tiêu rồi nhìn Đào Tư Di ở cửa. Cô nàng này ở đâu ra thế, anh có nghe nói Diệp Lan Trần mang theo phụ nữ tới đây, nhưng sao lại mang vợ người ta tới đây thế này!

“Sao lại không đi vào, đến ngồi bên trong. ”

Diệp Lan Trần thực tự nhiên khẽ vượt lưng Đào Tư Di, đẩy cô đến giữa phòng, tự mình cất bước đi tới.

“Tư Di, em quen vị tiên sinh này sao?” Diệp Lan Trần giả bộ hồ đồ thấp giọng hỏi cô gái bên cạnh, vẻ mặt đầy ôn nhu.

Đào Tư Di quay đầu nhìn thoáng qua anh, biết anh giả bộ hồ đồ, nhưng cô có thể nhìn ra được một màn này tuyệt đối không phải cố ý an bài, là vừa vận dụng tới mà thôi.

“Vâng. ” Đào Tư Di nhẹ giọng ứng đối, hiện tại cô không biết nên giới thiệu thế nào cho hợp lý, chồng hay chồng trước?

“Thật không lễ phép, sao em không giới thiệu người ta cho anh. ” Tuy rằng trong lời Diệp Lan Trần nói ra là đang giáo huấn người, nhưng giọng điệu lại tràn đầy cưng chiều.

Đào Tư Di rất muốn động thủ đánh người, tên này rõ ràng thích ăn đòn mà, biết rõ còn cố hỏi, đây là muốn xem náo nhiệt sao?

“Chồng trước của em. ”/“Là chồng cô ấy. ”

Hai giọng nói đồng thời vang lên nhưng hàm nghĩa lại khác nhau rất lớn.

“Hả? Tư Di, đây là chồng trước của em sao. ” Diệp Lan Trần trong lời nói biểu lộ lập trường của anh.

Trần Thiệu thấy thế cũng hiểu được đây là chuyện xấu hổ, thương nhân khó dứt việc nhà, nhất là toàn những người được anh mời tới. Không nghĩ mối quan hệ phức tạp này lại xảy ra trên bàn ăn! Đây là vì từ trước đến nay anh chưa từng gặp phải loại sai lầm này. May mắn chuyện hôm nay không phải do anh gây ra, nhưng mặc kệ như thế nào, anh cũng phải làm gì đó để không khí dịu lại, cơm còn chưa được ăn đấy.

“Mọi người đều ngồi xuống đi, ha ha. ”

Trần Thiệu trừng mắt nhìn Hoắc Tư Đình cùng Lăng Dự ngồi xem náo nhiệt, hai vị này chỉ biết nhìn, không nở đến giúp anh một tay.

“Anh Diệp ngồi đây này, còn vị tiểu thư này, tôi chưa từng thấy qua. ”

Hoắc Tư Đình là người hiểu chuyện, mặc dù Lý Mộ Tiêu ở Côn Thành cũng coi như là một thương nhân thành công, nhưng còn không biết cách xa bao nhiêu so với nhà họ Diệp. Nhà họ Diệp là đại gia tộc thâm căn cố đế, vòng vèo cong queo so mãi cũng chẳng với tới được.

Đến Côn Thành, đi theo Diệp Lan Trần đã hơn mười năm này, gần đây nhờ vào chính quyền mới lấy được vài hạng mục lớn, từ dân bản xứ đến người từ xa tới Côn Thành này làm ăn đều biết nhà họ Diệp, gia tộc khiến người người phải kiêng nể! Nghe nói người trẻ nhà họ Diệp có thể dựa theo hứng thú và năng lực của mình mà tùy ý phát triển. Nhưng khi đã đến độ tuổi nhất định, khẳng định sẽ có một hay hai người nổi

tiếng tham gia vào chính quyền, mục đích chính là tránh một ngày nào đó nhà họ Diệp vì cây to đón gió mà bị kẻ khác bắt gọn.

Bọn họ không nghĩ sẽ đắc tội Lý Mộ Tiêu nhưng lại càng không dám đắc tội với Diệp Lan Trăn, một là không nghĩ, một là đắc tội không nổi, ai nặng ai nhẹ khó có thể phân biệt.

“Đào Tư Di, em họ tôi. ” Thanh âm Diệp Lan Trăn phi thường rõ ràng truyền đến trong tai mỗi người ngồi ở đây.

“Nha, thì ra là em họ, em họ đến ngồi bên này. ” Lãng Dữ vừa nghe rốt cuộc cũng mở miệng. làm em họ là tốt nhất. May mắn Diệp Lan Trăn chưa nói là vị hôn thê hoặc bạn gái, vậy thì sẽ rất thú vị, cục diện như vậy khó có thể không chế nổi.

Lý Mộ Tiêu đang nhăn mặt vừa nghe xong liền giãn ra chút ít, nhưng anh ta vẫn thấy kỳ quái, tại sao anh ta chưa từng nghe Đào Tư Di nói cô có người anh họ lợi hại như vậy!

Đào Tư Di và Diệp Lan Trăn lần lượt ngồi bên trái Trần Thiệu, Lý Mộ Tiêu thì ngồi bên phải Trần Thiệu. Chỉ cần cô vừa nhắc đầu là có thể cảm nhận được tầm mắt đối diện đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Anh Diệp, anh cùng Đào tiểu thư gọi thêm vài món ăn đi. ” Trần Thiệu phất người phục vụ đưa thực đơn qua.

Diệp Lan Trăn tiếp nhận thực đơn, đem đặt tới trước mặt Đào Tư Di. “Thích ăn cái gì thì gọi đi, vừa rồi ở nhà cũng không thấy em ăn nhiều. ” Khi anh lời này, giọng điệu ôn nhu như đang thủ thỉ với người tình, nhưng tiếng nói lại vừa vắn để mọi người nghe thấy.

“Cho cô ấy cải xào tỏi và cải luộc dầu hào. ” Lý Mộ Tiêu vừa dứt lời, không khí trong phòng liền ngưng trệ. “Anh nhớ rõ em thích ăn nhất là hai món này. ”

Diệp Lan Trăn cười không nói nhìn Đào Tư Di, anh muốn nhìn xem cô nàng này chuẩn bị ứng đối với tình cảm nồng nàn của người sắp trở thành chồng trước như thế nào.

“Vậy lấy hai món đó đi. ”

Lời của cô rõ ràng lấy lòng Lý Mộ Tiêu, biểu tình trên mặt anh ta hòa hoãn rất nhiều. Đào Tư Di không ngờ chính cô lại ở trong hoàn cảnh này, cô bĩu môi lại nói thêm một câu.

“Dù sao em cũng thấy không ngon miệng, không muốn ăn bất kỳ cái gì, anh họ, em gọi cho anh lẩu cay đặc biệt nhé, em nhớ rõ anh thích ăn nhất là món đó.” Lời tiếp theo của Đào Tư Di khiến cho hai người đàn ông đồng thời đen mặt.

Lý Mộ Tiêu là vì vợ mình ái muội nói chuyện với người đàn ông khác.

Còn Diệp Lan Trăn không thể ăn nổi một phần cay, ngay cả hạt tiêu nhỏ anh cũng chỉ dám nhìn không dám động vào, không nghĩ tới cô gái nhỏ này trí nhớ tốt như vậy, mới hai bữa cơm đã nhớ kỹ anh kiêng ăn cái gì.

“Được, món em thích, anh khẳng định cũng rất thích.” Diệp Lan Trăn ôn nhu gật gật đầu, lời anh nói sến sẩm đến mức toàn thân Đào Tư Di đều nổi da gà.

Một bữa cơm trong khí quỷ dị giữa ba người cuối cùng cũng kết thúc. Sau khi ăn xong, Trần Thiệu dựa theo lệ thường mời mọi người đi KTV làm tăng hai. Hoắc Tư Đình cùng Lãng Dữ là hai người cố ý bị tìm đến giúp vui, đương nhiên không có ý kiến gì. Hiện tại còn lại ba người tiêu điểm của bữa cơm vẫn chưa bày tỏ thái độ.

“Đi tiếp hay về nhà?” Diệp Lan Trăn cúi đầu hỏi Đào Tư Di, vừa rồi không biết cô gái này có phải cố ý hay không, gấp cho anh một đồng thức ăn cay, vì phải tỏ vẻ hai người vô cùng thân thiết, anh đều kiên trì ăn. Hiện tại trong bụng nóng rát, cảm giác như anh sắp thở ra khói.

“Về nhà?” Lý Mộ Tiêu sâu sắc nhận định hai từ trong điểm, ánh mắt khiển trách nhìn chằm chằm Đào Tư Di.

“Các anh đi chơi đi, em tự mình trở về là được. ”

Một bữa cơm khiến ý chí và sức lực Đào Tư Di mệt nhọc quá độ, hiện giờ cô chỉ mong trở về nghỉ ngơi sớm một chút. Hôm nay ra ngoài vô tình gặp Lý Mộ Tiêu làm toàn bộ thần kinh của cô đều bị buộc chặt. Nhưng lại làm cô có cảm giác thật kỳ lạ. Khi trước cô nghĩ nếu mình gặp chồng ở bên ngoài, có lẽ sẽ cảm thấy rất khổ sở, nhưng hôm nay cô lại vô cùng bình tĩnh, tuy rằng có mất mát, nhưng không đau như cô tưởng tượng.

“Trần Thiệu, các cậu đi đi, tôi với Tư Di về nhà trước. ”

Diệp Lan Trần dắt tay Đào Tư Di, vừa xoay người muốn đi liền bị Lý Mộ Tiêu cất bước ngăn cản.

“Cậu Diệp, chờ một chút. ” Lý Mộ Tiêu nhìn Đào Tư Di, ngay cả một cái liếc mắt với anh ta cô cũng không muốn. “Tư Di là vợ của tôi, không phiền đến cậu Diệp. ”

“Em họ, em rể trước muốn em về nhà của anh ta đấy, em muốn về không?” Diệp Lan Trần không để ý đến người đàn ông trước mắt, trực tiếp cúi đầu hỏi ý cô gái bên cạnh. Giọng điệu anh trào phúng không cần nói cũng biết.

“Em muốn về nhà. ” Đào Tư Di vẫn không thèm liếc Lý Mộ Tiêu một cái, tiếng cô nói không lớn, nhưng rất kiên định.

Lý Mộ Tiêu không thể chịu đựng thêm chuyện mình bị Đào Tư Di bỏ qua, cầm tay cô kéo vào ngực anh ta.

“Anh buông tay đi. ” Đào Tư Di không nghĩ anh ta sẽ làm ra hành động như vậy, trước mặt cô trước giờ anh ta đều là con người tao nhã, chưa từng thô lỗ.

“Buông tay? Chỉ cần anh không đồng ý, em vẫn là vợ của anh. ” Động tác của Lý Mộ Tiêu quá đột nhiên, đến khi Diệp Lan Trần phản ứng kịp, Đào Tư Di đã bị anh ta ôm vào trong lòng.

“Vợ, cùng anh về nhà đi, anh cam đoan không bao giờ làm chuyện như vậy nữa. Đừng giận anh nữa, anh rất nhớ em. ”

Trong mắt Lý Mộ Tiêu đầy đau đớn cùng hối hận, ngược lại khiến Diệp Lan Trần ngây ngẩn cả người, anh thật không nỡ xuống tay ngăn cản. Tuy rằng cô nàng khơi mào hứng thú của anh, nhưng anh vẫn biết đạo lý ‘thà phá mười tòa miếu chứ không nên phá hủy một cuộc hôn nhân’. Anh cũng không có ham mê xấu tính đi phá hủy hôn nhân của người ta, hiện tại chỉ còn cách để cô nàng này quyết định.

Nếu như cô muốn chạy, anh không có ý kiến, Diệp Nam Tê đã bị đá vào bộ đội, mục đích của anh đạt được rồi, Lý Mộ Tiêu, anh không đặt vào mắt.

“Lý Mộ Tiêu, anh buông tay. ”

“Vợ, đừng nóng giận, theo anh về nhà đi. ”

“Lý Mộ Tiêu, nếu như anh không buông tay, ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau trên toà án, tôi nghĩ chỉ cần ảnh chụp cũng đủ để tòa án phán quyết chúng ta ly hôn. ”

Lời của cô khiến Lý Mộ Tiêu ngây ngẩn cả người, anh ta vẫn nghĩ chỉ cần nhìn thấy Đào Tư Di, van cầu cô, cô nhất định sẽ tha thứ cho anh ta, không nghĩ tới cô kiên quyết như vậy!

“Có phải vì anh ta hay không. ” Lý Mộ Tiêu chỉ hướng Diệp Lan Trần. “Có phải em tìm được người tốt hơn anh nên mới kiên quyết như vậy. Có phải ảnh chụp này em tìm người chụp đúng không, đơn giản vì em muốn chúng ta ly hôn?”

Về mặt Đào Tư Di kinh ngạc nhìn Lý Mộ Tiêu, anh ta càng ngày càng khiến cô thất vọng. Ban đầu cô còn tưởng rằng hai người có thể bình tĩnh chia tay, nói không chừng còn có thể làm bạn bè bình thường. Nhưng thật không ngờ anh ta lại quá càn quấy như thế, thậm chí bây giờ còn rõ ràng chỉ trích cô. Theo ý anh ta nói, đến người ngốc còn hiểu được. Anh ta cho rằng cô ngoại tình trước nên mới tìm anh ta ly hôn sao.

“Lý Mộ Tiêu, tôi lặp lại lần nữa, nếu anh còn không buông tay, ngày mai chúng ta gặp nhau trên tòa án. ”

Giọng nói Đào Tư Di lạnh như băng, lúc trước trong giọng cô còn chút do dự thì hiện giờ cô đã kiên quyết dứt khoát.

Lý Mộ Tiêu vì nhất thời tức giận mà nói lỡ miệng. Nghe xong lời cô nói mới lập tức tỉnh táo lại, vừa rồi anh ta rốt cuộc đã nói cái gì, thế nào mà anh ta lại có thể nói ra như vậy?

“Vợ, anh...” Lý Mộ Tiêu hối hận vì đã kiềm chế không buông cô ra.

“Ba ngày, nếu như anh không kí tờ ly hôn, chúng ta gặp nhau tại tòa án. ”

Đào Tư Di xoay người, đi đến bên người Diệp Lan Trần.

“Về nhà. ” Hai chữ rõ ràng lưu loát.

“Được. ”

Sau khi Diệp Lan Trần đáp ứng mới phát hiện bản thân mình như đang tiếp nhận mệnh lệnh, mà cô lại là người chỉ huy!

9. Chương 9: Hiệp Nghị

Thời điểm trở về hai người một đường không tiếng động, Diệp Lan Trần được nghe giáo huấn nên không dám lái xe nhanh như lúc đi. Ra khỏi nội thành, Diệp Lan Trần mở trần xe, tốc độ xe cũng chậm hơn, không khí mới mẻ nhất thời phủ vào mặt.

Đào Tư Di mệt mỏi tựa lưng, ngẩng đầu nhìn lên không trung. Ánh trăng treo đỉnh đầu, mặc kệ phong cảnh đi đường có biến hóa thế nào, vẫn như vậy khi gần khi xa bên cạnh. Cô đột nhiên có một loại cảm giác thoải mái, cho dù cảnh còn người mất thì trái đất vẫn quay. Giờ phút này cô như vừa trải qua một trận chiến đấu, toàn thân vô lực.

“Diệp Lan Trần...” Đào Tư Di nhẹ giọng gọi anh.

“Ừ?” Diệp Lan Trần chuyển tâm lái xe, biết tâm tình Đào Tư Di không tốt, cũng không đùa giỡn, “Chuyện gì?”

“Nếu như, tôi là nói nếu như, Lý Mộ Tiêu không muốn ly hôn, anh giúp tôi nhé. ”

“Được. ”

Diệp Lan Trần có thể thấy Đào Tư Di đang cố gắng khắc chế kích động của chính cô, giọng cô bình tĩnh mang theo run rẩy. Anh nghĩ, nếu như anh quay đầu nhìn bộ dáng bây giờ của cô, có lẽ sẽ thấy nước mắt.

“Cảm ơn.” Đào Tư Di nói xong hai chữ này, không nói gì thêm.

Đem xe vững vàng dừng tại gara, Diệp Lan Trần nói một câu ngủ ngon với Đào Tư Di, hai người đều tự trở về phòng.

Đào Tư Di trở về phòng, thở dài một hơi, điều trải qua buổi tối này hết thảy đều khiến cô không thể bình tĩnh nổi. Nghĩ ngợi rồi lấy ra từ trong va li một quyển sách, mở laptop, tiếp tục công việc phiên dịch. Đây là công việc cô ưa thích, cũng là công tác của cô.

Công tác này vốn không có tính bảo đảm, trước kia Đào Tư Di không biết điều đó. Mỗi tháng tới công ty nhận mấy quyển sách, phiên dịch xong mang tới, dựa theo số lượng từ rồi nhận tiền. Với cô, đây cũng coi như việc tiêu khiển, nhưng hiện tại, cô lại cảm thấy áp lực.

Đào Tư Di ngẩng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, trăng vẫn treo trên trời. Cô nên tìm một công tác ổn định có thể nuôi sống chính mình, sau khi ly hôn, cơm vẫn phải ăn. Ngày mai đi tìm công ty, thử xem cô có xin được làm nhân viên văn phòng hay không. Nghĩ vậy, Đào Tư Di nhíu mày cắn môi, còn phải thương lượng với Diệp Lan Trần việc chuyển nhà.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Hai ngày không nhìn thấy Diệp Lan Trăn, Đào Tư Di thật vừa lòng. Người đàn ông đó ở trước mặt cô luôn khiến cô cảm thấy xấu hổ. Cúi đầu nhìn chăm chăm vào đi động, hôm nay là ngày cùng Lý Mộ Tiêu ra tòa ly hôn, không biết anh ta sẽ thế nào, có như vậy buông tha cô không, mọi người đều mệt mỏi lắm rồi.

Ring... Điện thoại rung mạnh, Đào Tư Di nhìn dây số xa lạ, ngón tay nhấn nút nghe.

“Đào nữ sĩ, tôi là luật sư của tổng giám đốc Lý, công việc ly hôn của hai người là do tôi phụ trách, Lý tiên sinh đã đồng ý thư ly hôn của cô, nhưng có một số vấn đề chúng ta cần bàn bạc lại. ”

“Vâng?” Đào Tư Di ngáy ra một lúc. “Vấn đề gì?”

“Lý tiên sinh đưa bất động sản dưới danh nghĩa của ngài chuyển sang danh nghĩa của cô, đồng thời còn phí hỗ trợ một tháng, cụ thể hơn chúng ta có thể bàn tiếp. ”

Đào Tư Di rất muốn đánh người, chỉ cần ly hôn, vài thứ kia cô cũng không cần. Cô ngẫm lại tình huống thực tế của bản thân rồi nói “Phí hỗ trợ tôi không cần, về phần bất động sản, nếu anh ta muốn cho tôi, ngài nói cho anh ta biết tôi bán nhà lại cho anh ta, anh ta tốt nhất đừng để mình bị lừa. ”

“Này.” Phía bên kia điện thoại luật sư tựa có chút chần chừ. “Vậy để tôi trưng cầu ý kiến tổng giám đốc Lý.”

“Vâng”

Đào Tư Di nói xong liền ngắt điện thoại. Cô cười khổ, vừa tốt nghiệp đại học đã gả cho Lý Mộ Tiêu, cho tới bây giờ không nghĩ tới cô lại có ngày hôm nay. Lúc kết hôn, mọi người đều hâm mộ cô tìm được người chồng tốt, thậm chí chính cô cũng nghĩ như vậy.

Ngẫm lại, có bao nhiêu cô gái có thể may mắn như cô, cơ duyên xảo hợp gặp đúng buổi diễn thuyết của Lý Mộ Tiêu ở trường. Tuy rằng hai người cách nhau mấy tuổi, gia thế cũng không xứng đôi, nhưng bọn họ lại ngoài ý muốn mà kết hôn. Sau khi kết hôn, sinh hoạt của cô như vòng tròn nhỏ Lý Mộ Tiêu xây lên, có lẽ nguyên nhân là tính cách của cô, khi đó cô cảm thấy rất hạnh phúc. Thẳng đến khi cô gái kia đưa ảnh chụp, mới ném cô một lần nữa trở lại sự thật.

Ring... Điện thoại lại rung lên, Đào Tư Di nhìn thoáng qua, số này cô đã quá quen thuộc, cho dù bản thân ngày thơ xóa sổ của anh ta nhưng cô vẫn có thể nhớ rõ đó là số của ai.

“Alo.” Đào Tư Di nhẹ giọng lên tiếng.

“Vì sao không cần nhà, không phải em vẫn thích nơi đó sao?” Giọng nói Lý Mộ Tiêu ôn nhu khiến cô cảm giác như hai người vẫn là vợ chồng.

“Sở thích thay đổi, hiện giờ tôi chỉ thích tiền.” Cố gắng để giọng nói mình cứng rắn, Đào Tư Di cảm thấy giọng điệu hiện giờ của cô giống về chanh chua của bà chủ cho thuê nhà.

“Mỗi tháng anh đều đưa cho em phí hỗ trợ cũng không thiếu so với việc bán nhà cửa. Sao lại không suy nghĩ như vậy? Em vẫn nghe lời anh, sao hôm nay lại trở nên không ngoan như vậy?”

“Lý Mộ Tiêu, tôi không phải đứa nhỏ. Anh cảm thấy dựa vào cách này của anh, mỗi tháng tôi đều phải dựa vào anh cứu tế để sống, anh nghĩ ở lại căn phòng đầy hồi ức đó tôi sẽ mềm lòng à, như vậy sẽ vẫn hồi hôn nhân của chúng ta sao?” Đào Tư Di vạch trần mục đích của anh.

“Tư Di, em sợ cái gì? Nếu em không còn tình cảm với anh thì em sợ cái gì?”

“Nếu anh không muốn trả tiền nhà cũng không sao, tôi cái gì cũng không muốn, nhưng tôi không nghĩ sau khi ly hôn lại tiếp tục dây dưa với anh. ”

“Tư Di...”

Đồ đồ đồ... Lý Mộ Tiêu nghe thấy điện thoại truyền đến tiếng cúp máy, phiền não nhấn huyết thái dương, sao anh ta lại không phát hiện vợ nhỏ của anh ta lại ngoan cố đến như vậy. “Trương luật sư, cứ dựa theo điều kiện của Đào nữ sĩ mà làm. ”

Phân phó xong, Lý Mộ Tiêu nhìn thoáng qua ảnh Đào Tư Di trên bàn làm việc, dựa theo tình hình này, không thể không ly hôn. Thật không nghĩ tới anh ta ở trong lòng cô lại ác liệt như vậy. Cô nói ra suy nghĩ

của mình cũng không sao, nhưng anh ta hy vọng Đào Tư Di có thể nhanh chóng chuyển ra khỏi nơi ở của Diệp Lan Trần.

Đào Tư Di rất bội phục tốc độ làm việc của Lý Mộ Tiêu, hiệp nghị ký xong, chi phiếu lập tức sẽ về tay cô.

“Trương luật sư, ông chuẩn bị khi nào đi cục dân chính ly hôn?” Đào Tư Di bỏ giấy tờ vào trong túi, hỏi luật sư ly hôn.

“Việc này... tổng giám đốc Lý nói ngài ấy chưa sắp xếp được. ”

“Vậy tôi sẽ gọi điện cho ông sau, cảm ơn ông. ”

Đào Tư Di phát phát tay tiễn Trương luật sư ra ngoài cửa, vừa vặn gặp Diệp Lan Trần đang đi vào. Trương luật sư tự nhiên biết đây là ai, cung kính cúi chào đưa danh thiếp rồi rời khỏi, Diệp Lan Trần nhìn danh thiếp trong tay, liếc cô gái trước mắt, cô dường như đã thả lỏng lại có chút thương cảm không nói nên lời.

“Ông ta là ai vậy?” Diệp Lan Trần cảm thấy gần đây mình rất nhiều chuyện, nhất là những chuyện liên quan đến Đào Tư Di.

“Luật sư Lý Mộ Tiêu mời đến, đúng rồi, chuyện kia không cần anh hỗ trợ, không có việc gì. ”

“Được.” Diệp Lan Trần gật đầu.

“Còn có. ”

“Ừ?” Diệp Lan Trần thấy Đào Tư Di có chút ấp a ấp úng.

“Tôi cảm thấy tôi cần phải chuyển ra ngoài, tôi biết sáng hôm đó là anh trêu tôi, nhưng ngày hôm qua Lý Mộ Tiêu muốn dẫn tôi đi, anh cũng không ngăn lại.” Đào Tư Di nhìn chăm chăm vào anh.

“Em đây là đang thăm oán tôi?” Diệp Lan Trần nghe thấy lời này, mày nhíu một chút, anh hiểu được ý cô nói, nhưng không nguyện theo ý cô. Ngày hôm qua là vì anh cảm thấy tình cảm vợ chồng giữa Đào Tư Di và Lý Mộ Tiêu chưa dứt, hôm nay hiệp nghị đã làm. Cũng không phải không thể thả cô đi, nhưng anh không muốn.

“Tôi không thăm oán anh, tôi tìm được một công việc nhưng công ty lại quá xa. ”

“Công ty ở đâu?”

Đào Tư Di nói địa chỉ.

“Vừa vặn tôi tiện đường, buổi sáng chúng ta cùng nhau đi.” Diệp Lan Trần vươn tay vò tóc Đào Tư Di, lại bóp mặt cô. “Đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi nói rồi, em là chị của Diệp Nam Tê cũng là em gái tôi, em cứ coi như đây là nhà mẹ đẻ mà an tâm ở đây đi. ”

“Tôi...”

“Tôi mệt mỏi, đi tắm rửa trước, một lát sau chúng ta cùng nhau dùng cơm chiều. Buổi tối tôi mang em ra ngoài chúc mừng em về với độc thân. Em họ tôi xinh đẹp như vậy, anh họ đây khẳng định sẽ tìm cho em một chỗ tốt, yên tâm. ”

Nhìn anh xoay người đi lên lầu, Đào Tư Di sững sốt, Diệp Lan Trần lại trở về bộ dáng tao nhã, anh rốt cuộc suy nghĩ gì vậy, vì sao cô không thể nhìn ra bất kỳ điểm nào từ anh?

Tắm rửa sạch sẽ, một thân an nhàn thay quần áo, tóc ướt nhỏ giọt. Diệp Lan Trần lấy một khăn tắm lau tóc, châm điều thuốc. Khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn của Đào Tư Di luôn ở trước mặt anh bay tới bay lui. Trừ Diệp Nam Tê, chưa từng có ai khiến anh quan tâm như vậy, Diệp Lan Trần mỉm cười, chỉ cần tới khuôn mặt nhỏ đó, anh lại muốn xoa nắn nó.

Nhìn thấy ưu thương trên mặt cô, anh cảm thấy không thoải mái. Nghe tin tức cô ly hôn, Diệp Lan Trần đột nhiên ý thức được một loại trách nhiệm tựa như anh quan tâm tới Diệp Nam Tê, an bài cho cô một cuộc sống tốt về sau. Giờ khắc này, Diệp Lan Trần đã bắt đầu chọn lọc thanh niên tài俊 trẻ tuổi ở Côn Thành.

Cô nàng này xem ra ánh mắt nhìn người quá kém, mặc kệ thế nào thì cô cũng coi là một nửa người của nhà họ Diệp, nhất định phải tìm người tốt khá giả thuận lợi vui vẻ mà gả cô vào.

Hoắc Tư Đình? Không được, người này quá xảo hoạt. Lãng Dữ? Cũng không được, tiểu tử này quá đào hoa. Trần Thiệu? Tên này sẽ rất nhanh bị hói đầu, khẳng định không được. Cô gái nhỏ cần là chồng, không phải bóng đèn. Diệp Lan Trần tuyển tới tuyển lui cũng không tìm được người thích hợp.

“Chuyện gì...?” Nghe tiếng di động vang lên, Diệp Lan Trần lập tức ấn nút nghe, giọng nói vốn ôn hòa lập tức lạnh xuống.

“Cậu cả, cụ ông hy vọng cậu tham gia đại hội lần này, cụ nói cho dù cậu là thương nhân nhưng vẫn nên theo tham chính, có như vậy tên tuổi mới dễ làm lên đại sự.”

“Tôi đã biết.” Diệp Lan Trần lên tiếng, nói thêm một câu. “Mấy ngày nay Diệp Nam Tê ở bộ đội đã thành thật chưa?”

“Vâng.” Lão Vương không biết làm sao trả lời vấn đề này, đành trả lời cho có lệ. Giờ phút này trên tay ông là tờ thông báo Diệp Nam Tê đánh gãy hai cái xương sườn của tiểu đội trưởng, ít nhất chứng minh cậu hai nhà họ Diệp ở bộ đội không chịu oan ức, như vậy có tính là cậu ta vẫn khỏe không!

10. Chương 10: Chúc Mừng

Đào Tư Di nhìn bóng Diệp Lan Trần khuất dần trên lầu liên bữu môi, dặm mạnh chân đi lên lầu. Vừa rồi nói chuyện cùng Diệp Lan Trần, cô rút được hai trọng điểm. Thứ nhất, cô vẫn phải ở lại nơi này, thứ hai, Diệp Lan Trần định làm mối cho cô.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Đào Tư Di ngồi trên giường lớn, khăn trải giường đã được đổi thành màu trắng nhờ yêu cầu mãnh liệt, còn màn giường cô không quan tâm, cứ để như vậy là được. Cô trải mấy khăn trải bàn hoa nhỏ màu lên bàn ghế màu đen, toàn bộ căn phòng thoát nhìn sáng lên không ít.

Từ trong bọc lấy ra mấy tấm chi phiếu, Đào Tư Di ước lượng sức nặng. Một tờ giấy mỏng manh như vậy ước chừng mấy trăm vạn. Lúc cô kết hôn được nhiều người hâm mộ, giờ ly hôn, nếu được truyền ra cũng có khá nhiều người hâm mộ. Một cô gái không một xu dính túi lập tức biến thành phú bà trăm vạn, nếu ly hôn nào cũng được như thế này, đoán chừng tỉ lệ ly hôn sẽ tăng cao.

Nở nụ cười tự giễu, cô cất chi phiếu vào valy đang khép hờ. Hy vọng không dùng đến nó ngày nào đó.

Cốc cốc cốc... tiếng đập cửa vang lên. Đào Tư Di nhú mày, có lẽ là giúp việc gọi cô xuống dùng cơm chiều. Diệp Lan Trần đã trở lại, cho dù anh không ăn thì cô cũng phải ăn.

Đào Tư Di mở cửa, ngoài ý muốn nhìn thấy Diệp Lan Trần mà không phải là người giúp việc.

“Sao em vẫn chưa thay quần áo?”

Diệp Lan Trần rất không hài lòng trang phục này của Đào Tư Di, rõ ràng anh đã phân phó cô đổi quần áo ở nhà mà cô lại đem lời anh thành gió thoảng bên tai.

“Thay quần áo làm gì?”

“Đưa em đi chúc mừng ly hôn, tôi đã an bài xong rồi, lát nữa sẽ có mấy người đàn ông. Em có thể chọn lựa.”

Đào Tư Di cau mày, cô thấy thật khó hiểu, nếu Diệp Lan Trần là ba cô, khẳng định cô sẽ nghĩ rằng là anh sốt ruột muốn đem cô đuổi ra khỏi nhà. Nhưng tình huống này lại hoàn toàn ngược lại, anh cố tình muốn cô ở đây, cô nghĩ muốn chủ động rời đi, anh lại không cho. Đã không cho đi, anh còn giới thiệu cho cô đối tượng như đang sốt ruột muốn đuổi cô. Nào có người nào vừa ly hôn đã tìm đối tượng mới, anh rốt cuộc muốn làm gì? Đào Tư Di suy nghĩ mãi, trong chốc lát cô cảm thấy thật đau đầu.

“Nghĩ cái gì nữa? Còn không nhanh đi thay quần áo.” Diệp Lan Trần nóng vội có chút không kiên nhẫn thúc giục.

“Không có gì” Đào Tư Di cảm thấy mơ hồ, nhận mệnh đóng cửa rầm một tiếng lớn, cô đi thay quần áo là được.

Diệp Lan Trần lui về phía sau, cứu vớt khuôn mặt tuấn tú thiếu chút nữa bị cánh cửa làm hại. Tính tình cô nàng này không nhỏ, sao tư liệu điều tra lại không nhắc đến? Ôn nhu hiền huệ! Từ nhỏ đến lớn, còn chưa người nào dám đánh anh, cô nàng này vừa tới liền cho anh ăn một đấm, hôm nay còn kém tý nữa là để cửa đập vào mặt anh, nếu đây gọi là ôn nhu thì Diệp Lan Trần anh khẳng định có thể xưng tụng là trung hậu thành thật.

Đào Tư Di cũng bị chính tiếng đóng cửa làm cho hoảng sợ, tinh thần vừa mới bay đi đâu mất lập tức trở về bản thể. Hình như Diệp Lan Trần đứng ở đó sẽ bị đập mặt vào cửa. Cô nhẹ nhàng cúi đầu, dán chặt lỗ tai lên cánh cửa, cẩn thận nghe tiếng động bên ngoài. Không nghe thấy động tĩnh gì, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, đây có lẽ là không bị đụng vào?

Diệp Lan Trần cho cô một cảm giác sợ hãi khó hiểu, Đào Tư Di không giải thích được vì sao. Tuy rằng mấy ngày nay, Diệp Lan Trần đều mang vẻ mặt tươi cười, thậm chí còn trêu đùa quá trớn cô, nhưng cô luôn luôn cảm thấy từ tận trong xương tủy anh tản ra hơi thở khiến người ta không rét mà run. Hơn nữa khi anh ra lệnh, cô luôn không có cốt khí hành động dựa theo chỉ thị của anh.

“Tôi xong rồi, đi thôi. ”

Diệp Lan Trần đang ngồi lầu dưới xem tin tức. Nghe thấy tiếng Đào Tư Di, anh nhìn thời gian, chưa tới 10 phút, cô gái này đủ tốc độ. Tuy rằng anh chưa bao giờ chờ người nhưng điều cơ bản Diệp Lan Trần vẫn biết là phụ nữ cần thời gian, chờ lâu cũng phải một hai tiếng đồng hồ.

Đào Tư Di mặc váy dài đơn giản, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp cùng cánh tay thon dài, làn da phi thường tinh tế, dưới ánh sáng ngọn đèn tản mát ra trơn mềm sáng mịn. Tóc mượt sau đầu, cả người đầy vẻ thanh thuần nói không nên lời.

Thanh thuần? Diệp Lan Trần bị từ ngữ thoáng hiện trong đầu dọa sợ, cô gái đã ly hôn một lần, còn khiến anh cảm giác được thanh thuần, quả thực có điểm khó thể tưởng tượng nổi.

“Làm sao vậy?” Đào Tư Di thấy Diệp Lan Trần nhìn cô không nói lời nào, nhịn không được hỏi một câu.

“Không có gì, đi thôi.” Diệp Lan Trần đứng dậy, nhú mày nhìn thoáng qua Đào Tư Di, “Buổi tối gió lớn, lấy áo khác đi, lộ nhiều như vậy dễ cảm lạnh. ”

“Không sao, tôi không lạnh.” Đào Tư Di thấy anh muốn đứng lên, vừa nghĩ lại phải lên lầu lần nữa liền thấy phiền hà, hiện tại là giữa hè, cho dù buổi tối còn 25 độ cũng không lạnh lắm. Hơn nữa cô cũng không tin Diệp Lan Trần đưa cô đến vùng hoang vu để dã ngoại, khẳng định lại là chỗ chuyên ăn chơi của anh.

“Đi mặc vào, cho em 10 phút, tôi ở đây chờ. ”

Đào Tư Di thấy Diệp Lan Trần nói xong câu đó lại trở về ngồi ghé sofa, cô nhìn chăm chăm cái ót của người đàn ông kia, tay cảm thấy ngứa ngáy. Có thể trong lòng cô chưa đủ can đảm, ngày đó bị dọa nên mới ra tay, hiện giờ là tỉnh táo. Cô cắn chặt răng, quay lên lầu, đổi thì đổi.

Cuối cùng Đào Tư Di tìm một bộ áo vest tay lửng, lúc này Diệp Lan Trần mới vừa lòng gật đầu.

Diệp Lan Trần đặt chỗ tại một KTV, anh nghĩ vậy cũng coi như chu đáo. Mục đích chuyến đi này là giải sầu cho cô, giới thiệu đối tượng là phụ. Anh biết Đào Tư Di đã bắt đầu ký hiệp nghị sau khi ly hôn nên anh tỏ vẻ muốn quan tâm cô một chút.

Thật ra không có ai so được với Diệp Lan Trần về biện pháp làm miệng vết thương khép lại. Rất nhiều thời điểm, rõ ràng trên người có chuyện đã cố tự an ủi rằng bản thân không sao, nhưng người bằng quan lại luôn tỏ vẻ quan tâm, lần lượt vạch miệng vết thương khiến nó đổ máu, lại kết vảy, rồi lại đổ máu..., cho nên mới lưu lại vết sẹo. Diệp Lan Trần đã gặp qua nhiều loại người như vậy. Đến tận năm anh 15 tuổi mới không còn người ghé vào lỗ tai anh nói đáng thương, tiếc hận, đau lòng, đủ loại diện mạo xuất hiện ở trước mặt anh, tỏ vẻ đau khổ với chuyện ngoài ý muốn của cha mẹ anh. Diệp Lan Trần bị buộc phải lặp lại quá trình

hồi tưởng nhiều lần, chẳng đến khi anh không còn cách nào quên được hình ảnh huyết nhục cha mẹ mơ hồ kia.

“Em họ, ngồi bên này. ”

Hai người vừa tiến vào phòng, Lăng Dữ liền vỗ tay.

Đào Tư Di vui vẻ, bên trong đều toàn người bữa trước cô đã gặp qua, nhưng Lăng Dữ là có ấn tượng sâu nhất. Nhiều người như vậy cũng chỉ có anh gọi cô là em họ, người khác đều gọi là Đào tiểu thư hay Đào nữ sĩ.

“Thích cậu ta?” Diệp Lan Trăn nhíu mày nhỏ giọng nói thầm bên tai cô.

Nụ cười trên mặt Đào Tư Di nhất thời bị cứng đờ, thế này là thế nào, cô có ý nào nhìn ra là thích anh ta chứ?

“Hiện cậu ta đã có sáu cô bạn gái, em nếu ở cùng với cậu ta thì vừa vặn là người thứ bảy, một người một ngày không phạm ai, cũng không có người tranh giành tình nhân vì cậu ta, rất tốt. ”

Khóe miệng Đào Tư Di giật giật, cái này gọi là tốt sao?

“Đào tiểu thư, lại gặp mặt.” Trần Thiệu nho nhã lễ độ tiếp đón.

“Chào anh.” Đào Tư Di mỉm cười lên tiếng.

“Đầu của cậu ta bị hói, dự tính cuối năm sau sẽ bị trọc sạch, hiện tại cậu ta đã có ít nhất 5 cái khăn trùm đầu kiểu khác nhau, nếu em thích người đội tóc giả, cũng tốt.” Tiếng Diệp Lan Trăn một lần nữa lại vang lên bên tai cô, Đào Tư Di trừng mắt trợn trắng.

Theo Diệp Lan Trăn ngồi trên ghế, cô bỗng nhiên cảm thấy có tầm mắt tựa hồ luôn nhìn chằm chằm vào cô, ngẩng đầu liền nhìn thấy Hoắc Tư Đình đối diện đang nâng chén nhìn cô.

Đào Tư Di cầm lấy ly nước trái cây trước mắt lễ phép giong lên. Lúc này tiếng Diệp Lan Trăn lại vang lên.

“Thật sự khá được, nhìn không ra tật xấu gì, chẳng qua nghe nói cậu ta vừa đem tài sản của bố vợ tương lai thu vào trong tay liền đem vị hôn thê đá bay, sau đó cô gái kia tự sát. Nhưng em yên tâm, cậu ta không đối phó được với tôi. ”

Tay Đào Tư Di dừng lại giữa không trung.

Diệp Lan Trăn cầm chén rượu trước mặt mình, thuận thế huých cô một cái, sau đó nháy mắt với Hoắc Tư Đình, ý bảo ba người cùng nhau uống.

“Em cảm thấy người nào tốt, nói với tôi. ”

“Vâng.” Đào Tư Di nhìn người trong phòng, lại quay đầu nhìn về mặt ôn nhu của Diệp Lan Trăn. Trong miệng Diệp Lan Trăn, đàn ông nơi này đều rất tốt, nhưng mỗi người đều có chuyện xưa. Cô không biết Diệp Lan Trăn là vội muốn tìm mùa xuân thứ hai cho cô hay là anh đang khuyên cô rằng thật ra Lý Mộ Tiêu cũng được coi như người đàn ông vĩ đại?

“Nghĩ cái gì thế?” Diệp Lan Trăn nhìn cô gái bên người nửa ngày không nói lời nào, nhin không được hỏi một câu.

“Không phải anh vội làm thuyết khách cho Lý Mộ Tiêu đấy chứ?” Đào Tư Di khó hiểu nhìn anh.

Biểu tình trên mặt Diệp Lan Trăn có chút tối tăm. “Vì sao lại nói như vậy?”

“Dựa theo những người mà anh vừa giới thiệu, đàn ông nơi này không có lấy một người bình thường, hết thấy đều có hoa tâm, vậy xem ra chỉ có Lý Mộ Tiêu được coi như là người chồng tốt, tôi thấy đó có khi lại cho anh ta một cơ hội?”

Đào Tư Di thực sự đang tự hỏi về vấn đề này, những bức ảnh như thước phim chiếu đi chiếu lại trong đầu cô. Cô nghĩ có thể cắt đi rồi biên tập lại một chút liệu có tốt hơn không.

“Không phải em đã ký hiệp nghị ly hôn rồi sao?” Sắc mặt Diệp Lan Trăn càng âm u.

“Nhưng vẫn chưa lấy giấy chứng nhận ly hôn.” Đào Tư Di sợ hãi nói.

“Ngày mai phải đi lấy ngay.” Giọng điệu Diệp Lan Trần khẳng định.

“A?” Đào Tư Di cảm thấy đầu óc cô chính là không đủ dùng nên mới không thể lý giải được ý tứ của Diệp Lan Trần.

11. Chương 11: Ly Hôn

Sáng sớm hôm sau, Đào Tư Di lười biếng duỗi thắt lưng, từ khi kết hôn đến giờ cô vẫn dậy đúng giờ. Làm trái thói quen, buổi sáng ngủ dậy liền đau đầu, đau thắt lưng. Tuy rằng thỉnh thoảng cô phiên dịch một bộ sách có khi tận khuya mới ngủ, nhưng chưa bao giờ thức dậy mệt mỏi như buổi sáng ngày hôm nay.

Nhìn thời gian hơn 9 giờ, Đào Tư Di lấy di động nhấn số. Rất nhanh điện thoại đã kết nối được, tiếng Lý Mộ Tiêu truyền tới.

“Sớm như vậy em đã gọi, có chuyện gì?”

Đào Tư Di hít sâu một hơi. “Hiệp nghị đã ký buổi chiều hôm qua, hôm nay chúng ta đi cục dân chính làm thủ tục ly hôn. ”

“Sao lại muốn lấy nhanh như vậy?” Giọng nói Lý Mộ Tiêu có điểm phiền chán. “Hôm nay anh bận, để lần khác có được hay không...”

Trước kia cho dù hai người bàn bạc với nhau chuyện gì, chỉ cần Lý Mộ Tiêu nói như thế, Đào Tư Di khẳng định sẽ là người am hiểu ý mà chỉnh sửa thời gian của cô.

“Tôi hỏi qua rồi, làm thủ tục rất nhanh, giấy ly hôn làm nhanh như giấy kết hôn.” Đào Tư Di không đợi anh ta nói hết lời liền cướp lời nói ra ý tứ của bản thân.

“Trước kia em không như thế, Tư Di, giờ sao em có thể không hiểu chuyện như vậy?”

Lời của anh khiến hai người đồng thời lâm vào yên tĩnh, tựa hồ nhận thấy được Đào Tư Di bất mãn, Lý Mộ Tiêu vội vàng nói chuyện.

“Nếu không chiều nay em ở đâu anh đi đón, giữa trưa cùng nhau ăn một bữa, cơm nước xong chúng ta trực tiếp đi cục dân chính.” Lo lắng Đào Tư Di cự tuyệt, anh vội vàng thêm một câu. “Cho dù chúng ta ly hôn nhưng cũng không đến mức không thể cùng nhau ăn một bữa cơm. ”

“Được, anh không cần đến đón tôi, tôi tự đi. ”

Cùng anh ta hẹn địa điểm, Đào Tư Di lấy từ valy da một áo sơ mi ngắn tay và một quần bò. Những quần áo này đã từ lâu cô chưa mặc qua, Lý Mộ Tiêu không thích cô mặc quần bò, nói cô mặc như vậy trông trẻ quá. Thời điểm hai người đi trên đường, nhìn tổng thể hai người khiến cho người ta có cảm giác anh ta như đang bao nuôi tiểu tam. Lúc ấy Đào Tư Di nghe xong chỉ cười rồi đem quần áo cất vào, chưa từng mặc lại.

Không nghĩ tới, anh ta vẫn tìm tiểu tam, chẳng qua tiểu tam ở đây là số nhiều, không phải một mà tới tận ba. Đào Tư Di đoán Lý Mộ Tiêu không chỉ có ba người này, có lẽ ngay cả anh ta cũng không biết mình có bao nhiêu đàn bà, trừ người tên Tô Mạn Ca kia là ổn định, những người khác hẳn đều là một đêm tình. Ngẫm lại thật châm chọc, cô là vợ chính thức mà còn chưa đi điều tra chồng mình, ngược lại tiểu tam của anh ta mới là người điều tra, thật sự là thế giới to lớn nhiều điều không ngờ. Cái này có tính là ‘hoàng đế chưa vội, thái giám đã vội’ không?

Đào Tư Di mặc xong, đi xuống lầu, ngoài ý muốn gặp Diệp Lan Trần đang ngồi dưới lầu xem văn kiện. Mặt trời mọc đằng tây hay sao? Tuy rằng cô chưa nhìn kỹ thời gian nghỉ ngơi cụ thể của anh, nhưng Đào Tư Di vẫn có thể nhận ra anh thật sự rất bề bộn nhiều việc, nếu không phải việc đặc biệt, Diệp Lan Trần cơ hồ đều là đi sớm về muộn xuất quỷ nhập thần.

“Em muốn đi ra ngoài à?” Diệp Lan Trần nhìn lướt qua Đào Tư Di.

“Vâng. ”

“Đi đâu?”

“Có việc. ”

Diệp Lan Trần nhíu mày. Cô gái nhỏ sắp đi mà bản thân anh lại lòng vòng không nói đúng trọng điểm.

“Đi tìm Lý Mộ Tiêu sao?” Diệp Lan Trần tiếp tục nhìn văn kiện trong tay anh, ngội lạnh nói một câu.

“Làm sao anh biết?”

“Đi thôi, tôi đưa em đi, phụ cận nơi này không có xe. ”

Diệp Lan Trần đứng lên, hôm nay anh mặc tây trang giày da, đeo caravat. Không biết nguyên nhân có phải là do quần áo hay không, Đào Tư Di luôn cảm thấy khí phách bình thường bị che giấu bởi vẻ ôn nhu bên ngoài của anh lộ ra không ít.

Ngồi vào xe Bentley của Diệp Lăn Trần, Đào Tư Di ngoan ngoãn báo địa chỉ. Dọc đường đi Đào Tư Di không nói một câu, chỉ quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa xe. Nếu không bị đuổi tới đuổi lui, cô tuyệt đối không muốn cùng Lý Mộ Tiêu ăn bữa cơm. Hai người gặp mặt nói cái gì? ‘Hi’, ‘anh khỏe’ hay ‘ừ’ ‘hừ’...?

“Làm xong thủ tục gọi điện cho tôi, tôi đi đón em.” Diệp Lan Trần đột nhiên nói một câu như vậy làm Đào Tư Di phục hồi lại tinh thần. “Có nghe thấy không?”

“Vâng.” Đào Tư Di lên tiếng. “Đón tôi rồi trực tiếp về nhà sao?”

“Không về nhà, em còn muốn đi đâu?” Diệp Lan Trần liếc cô một cái, ánh mắt dừng trên đường.

Đào Tư Di thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô thật sự sợ cậu cả nhà họ Diệp này lên cơn động kinh lại làm chuyện dở hơi giới thiệu gì đó. Những người ngày hôm qua đã khiến cô mất tin tưởng vào nhóm tinh anh ở Côn Thành rồi. Cô sợ nếu có thêm lần nữa, cô sẽ đánh mất tin tưởng đối với đàn ông mất thôi.

Bởi vì được Diệp Lan Trần hộ tống nên thời gian tới nhà hàng so với thời gian dự tính sớm hơn rất nhiều. Nhân viên phục vụ hướng cô ngồi đến vị trí tốt, Đào Tư Di gọi một ly cà phê, cô lấy sách cùng tập giấy kiên nhẫn bắt tay vào phiên dịch.

Lý Mộ Tiêu vừa vào nhà hàng liền thấy ngay được hình ảnh này, cô gái thanh tú mi cong mặt khê nhẵn, tay đặt bút viết. Lý Mộ Tiêu nhớ lại đã bao lâu chưa gặp Đào Tư Di, tuy rằng chỉ có vài ngày nhưng anh ta có cảm giác tựa như đã nhiều năm. Anh chưa từng nghĩ tới hai người sẽ đi tới chuyện ngày hôm nay.

Nhận ra hơi thở quen thuộc, Đào Tư Di ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Mộ Tiêu đang từ từ đi tới. Anh ta gầy đi không ít, khí sắc cũng không tốt, dưới mắt đã xuất hiện quầng thâm, cho thấy trong khoảng thời gian này anh ta thực sự mệt mỏi.

“Tại sao lần này đến sớm vậy?” Vẫn giọng điệu cứng chiều của Lý Mộ Tiêu khiến Đào Tư Di không nhịn được nhíu mày.

“Đường hơi xa nên tính sai thời gian.” Giọng nói Đào Tư Di lạnh như băng.

“Ừ. Hôm nay em mặc rất đẹp.” Cảm giác được thái độ lạnh nhạt của cô, Lý Mộ Tiêu chuyển đề tài, nào có cô gái nào không thích người khác khen mình xinh đẹp.

“Chẳng phải anh không thích tôi mặc quần bò sao?” Đào Tư Di lạnh lùng buông một câu, bưng cà phê uống một ngụm.

Lý Mộ Tiêu thở dài một hơi, “Tư Di, chúng ta có thể nói chuyện tốt hơn được không. Em xem hiện tại em rất giống đứa nhỏ phát giận lung tung. ”

“Nếu anh không lấy danh nghĩa là chồng để đối xử với tôi, anh sẽ phát hiện cuộc nói chuyện của chúng ta thể này thực ra rất bình thường.” Đào Tư Di khê cười.

Lý Mộ Tiêu bị cô nói ghen không nên lời. Anh ta định tính toán sẽ nói chuyện thật tốt với cô, không nghĩ tới ngay từ câu đầu tiên đã không thể tiến hành.

Trong trí nhớ của Lý Mộ Tiêu, Đào Tư Di vẫn là người nhỏ giọng mềm mại, không phải là ăn nói khúm núm mà là phi thường biết quan tâm săn sóc. Cô chưa từng nói chuyện sắc bén như vậy. Mấy hôm trước dưới tình huống kia, Lý Mộ Tiêu ít nhiều cảm giác được tính tình nổi nóng của cô. Nhưng hôm nay lại không giống, Đào Tư Di tuy không muốn cái gì nhưng anh ta vẫn tặng cô mấy trăm vạn làm phí chia tay, hy vọng thông qua hành động lần này có thể khiến cô bớt giận. Xem ra tình cảnh ở trước mắt anh ta khác hẳn với những gì mà anh dự đoán.

Hai người vội vàng cơm nước xong, Lý Mộ Tiêu lái xe chở Đào Tư Di đi vào cục dân chính giải quyết chuyện của hai người. Chỉ chốc lát, trong tay bọn họ đã cầm một bản giấy cứng màu xanh nhỏ. Hôn nhân của hai người chính thức tuyên cáo đã chấm dứt.

“Em đi đâu để anh đưa đi.” Lý Mộ Tiêu nhìn thứ trong tay, thuận tay đút nó vào túi áo.

“Không cần, tôi tự mình đi được. ”

“Được rồi.” Lý Mộ Tiêu không kiên nhẫn, phóng xe nhanh chóng rời đi.

Đào Tư Di lấy giấy chứng nhận ly hôn trong ba lô, ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt trên tấm ảnh. Hôn nhân từ nay đã kết thúc. Cô cười khổ, trên mặt cảm thấy ngứa vội lấy tay xoa nhẹ, một giọt nước mắt theo mu bàn tay rơi xuống đất. Đào Tư Di ngửa đầu, hy vọng nước mắt đừng trào ra nhanh như vậy. Nhưng tựa hồ không có hiệu quả, nước mắt vẫn tiếp tục nối đuôi nhau rơi xuống.

Cô không thềm quẩn nữa, buông thả ngồi xổm trên lối đi bộ. Khóc nức nở giống như động vật nhỏ một mình liếm vết thương. Ngụy trang kiên cường bị xóa bỏ, trừ nước mắt, tựa hồ không gì có thể giảm bớt được nỗi chua xót trong lòng.

Diệp Lan Trăn nhìn thời gian lại nhìn bầu trời đang tối dần bên ngoài. Nếu như giờ này Đào Tư Di chưa xong thủ tục ly hôn, như vậy chỉ có thể là cô đã hòa giải với Lý Mộ Tiêu. Đây cũng coi như là chuyện tốt, hôn nhân không giống trò đùa.

Lại nhìn chằm chằm di động trong tay, anh đã chờ từ xế chiều tới giờ, cô gái nhỏ này đã thông suốt rồi sao vẫn chưa gọi cho anh báo qua. Cho dù hợp lại thì cũng nên nói với anh một tiếng chứ, Diệp Lan Trăn xem danh bạ trong di động, sắc mặt đen dần, thiếu chút anh đã quên anh vốn không cho Đào Tư Di số điện thoại, số của cô anh cũng không có. Anh giống con nhóc kia rồi, vậy mà lại phạm phải sai lầm cấp thấp như thế! Lại còn ngu ngốc ngồi đợi cả buổi trưa, đúng là càng lớn càng trẻ con.

Từ ngăn kéo lấy ra tư liệu điều tra Đào Tư Di, Diệp Lan Trăn tìm được phương thức liên lạc với cô, lấy điện thoại tới bắt đầu nhấn số.

Đào Tư Di không biết khóc bao lâu, đột nhiên cảm giác trong lòng vắng vẻ buồn bã, cô chậm chậm bước đi, một ánh đèn neon rất sáng khiến cô ngừng cước bộ.

Cô ngẩng đầu nhìn bảng hiệu “Xa Cách”, ma xui quỷ khiến thế nào cất bước đi vào, tiếng nhạc điện ồn ào, đầu óc cô vang lên tiếng ong ong. Một đám nam nữ điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc DJ.

Ring... ring..., lúc này điện thoại rung mạnh, Đào Tư Di lấy ra từ trong túi quần, nếu không phải hôm nay mặc quần bò, dưới hoàn cảnh này cô thật không biết là có người gọi.

“Em đang ở đâu?” Tiếng một người đàn ông truyền đến từ một dãy số xa lạ.

“Ai vậy?” Quán bar thực ồn ào, Đào Tư Di nhin không được đề cao âm lượng, giọng nói có vẻ quen tai nhưng giữa tiếng nhạc to thế này cô vẫn không thể nhận ra.

“Diệp Lan Trăn.” Ba chữ đơn giản, lập tức làm Đào Tư Di tỉnh táo.

“Nói cho tôi biết giờ em đang ở đâu? Tiếng ồn bên kia là cái gì thế?” Từ điện thoại truyền đến tiếng âm ĩ, Diệp Lan Trăn cau mày. Cô gái này học cái gì không học, lại đi học mượn rượu giải sầu.

“A...” Tiếng hét chói tai của đám nữ sinh lại vang lên trong điện thoại.

“Em đang ở đâu?”

“Một nơi tên là “Xa Cách””.

“Chờ tôi, nhớ kỹ, không được ăn hay uống bất kỳ cái gì, tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống cho tôi. ”

“Vâng.” Đào Tư Di ngoan ngoãn nghe lời anh bảo.

Khi Diệp Lan Trần tìm được Đào Tư Di, anh phát hiện những lời trách cứ lại kìm nén trong cổ họng không thể thốt ra. Vừa thấy đôi mắt sưng to như quả đào kia, anh cảm giác nếu như chỉ trích cô, quả thực trời đất sẽ không tha.

“Đi thôi, về nhà. ”

“Vâng. ”

12. Chương 12: Xã Giao

Diệp Lan Trần bề bộn nhiều việc nên từ hôm theo anh trở về từ quán bar, Đào Tư Di cũng chưa từng gặp qua anh. Để tiện đi lại, Diệp Lan Trần an bài cho cô một lái xe, công việc mỗi ngày là đưa cô ra ngoài mỗi khi cần. Đào Tư Di mới đầu còn thấy ngỡ ngàng, thực ra chỉ cần cô chuyển ra ngoài thì đã không cần phải phiền toái như vậy, nhiều lần tìm Diệp Lan Trần muốn nói chuyện nhưng đều không có kết quả.

Công việc thuận lợi, cô vừa nộp hồ sơ, hai ngày sau đã được phê duyệt. Lãnh đạo trực tiếp của cô là Trương Lệ Viện, cũng là người cô quen biết, giao tình giữa hai người cũng coi như tốt đẹp, hết thấy công việc đúng theo dự tính của cô đến tám chín phần mười. Có khi Đào Tư Di không khỏi suy nghĩ, tiền lương ba ngàn một tháng liệu có đủ để cô trả tiền thuê lái xe cho Diệp Lan Trần hay không?

Đào Tư Di nhíu mày nhìn thoáng qua quyển ghi chép trống trơn, trước mặt là tên đàn ông ngồi không vẫn được hưởng đang phun nước miếng. Công ty này duy nhất khiến cô không hài lòng chính là ông quản lý, ánh mắt của ông ta quá cần rở. Nghe Trương Lệ Viện kể, quản lý Ngô này chính là bà con thân thích mấy đời đại bác bản chưa tới của lão tổng giám đốc, bởi vì không có khả năng nên mới được phân đến bộ phận này, tuy rằng là quản lý nhưng kỳ thật là chức quan nhàn tản.

Cam chịu số phận vẽ đầu heo trên quyển sổ, cô đếm, tổng cộng có năm cái, sinh ra, nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, trung học, theo thứ tự từ nhỏ đến lớn. Mỗi lần nghe xong một cái nhân sinh của ông ta theo từng lịch trình, cô lại vẽ thêm một cái đầu heo.

Trong lòng Đào Tư Di thở dài một hơi. Nếu như từng lãnh đạo công ty đều như vậy, cô dám cam đoan, ngày đóng cửa công ty này không xa.

Ring... Đào Tư Di lặng lẽ lấy ra di động, nhìn thoáng qua rồi ấn nút treo máy không để lại dấu vết, Diệp Lan Trần lúc này tìm cô làm gì?

“Tư Di. ”

“A, quản lý Ngô. ”

Nghe đầu heo trước mắt đang gọi tên cô, Đào Tư Di vội vàng nâng tinh thần, rốt cục cô đã cảm nhận được cái gì gọi là ‘người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu’. Công tác về sau, cô phát hiện thì ra trong lòng mọi người đều bị bức bách, suy nghĩ khác với biểu lộ trên mặt. Tuy rằng trước mắt cô thấy chỉ là đầu heo nhưng bản thân vẫn phải theo quy củ dùng vẻ mặt cung kính.

“Tư Di, buổi tối không việc gì chứ, có bữa cơm xã giao, cô đi cùng tôi. ”

Người này gọi thẳng tên cô làm cô nổi cả da gà, cô thân thiết với ông ta lắm sao? Đào Tư Di gắng gượng giật giật da mặt, làm cho nó thoát nhìn như cô đang mỉm cười.

“Quản lý Ngô, buổi tối tôi có việc rồi. ”

“Cô còn trẻ, phải lấy công việc làm trọng, nhất là cô gái đã ly hôn như cô. Không có chồng dựa vào, công tác lại càng trọng yếu hơn. Quyết định như vậy đi, buổi tối cùng đi với tôi. ”

Đào Tư Di tay nắm chặt quyền, cô hận không thể nhét quyền sổ vào miệng con lợn kia. Cô ly hôn thì sao, có liên quan đến tên heo mập chết tiệt nhà ông à, loại người đáng ghét chỉ biết chà đạp lên vết sẹo của người khác. Nhưng cô vẫn phải nhịn xuống, trong lòng âm thầm đập vô số đầu heo, an ủi bản thân, cô không chấp với heo.

Đào Tư Di ra cửa văn phòng, thấy vẻ mặt quan tâm của Trương Lệ Viện. Quay đầu xác định không có ai, mới chậm rãi trở lại vị trí của mình. Vị trí của cô ở giữa phòng, hai người cách nhau một tấm bảng, bởi vì tai mắt heo mập rất nhiều nên Đào Tư Di chỉ có thể trao đổi tình huống vừa rồi của cô trên MSN.

Khi heo mập muốn cô theo ông ta đi tiệc xã giao, Đào Tư Di rõ ràng thấy sắc mặt Trương Lệ Viện đột nhiên trắng bệch. Qua một hồi lâu, cô mới thấy được bốn chữ “tận lực cự tuyệt”.

Sau khi Trương Lệ Viện đánh xong bốn chữ này liền vội vàng rời đi. Đào Tư Di nhìn chăm chăm vào bốn chữ trên màn hình, cô thật đau đầu.

“Rìng...” Điện thoại lại vang lên, Đào Tư Di nhìn nhìn, quyết định ấn nút nghe.

“Tối hôm nay tôi rảnh, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Tiếng Diệp Lan Trăn truyền tới.

Đào Tư Di thật muốn đáp ứng một từ ‘vâng’. Nếu so sánh với heo mập, cô tình nguyện ăn cơm cùng Diệp Lan Trăn, ít nhất là khi anh không nói lời nào thì vẫn là cảnh đẹp ý vui.

Không biết có phải do đi làm hay không, Đào Tư Di cảm thấy suy nghĩ của mình trống trải không ít. Đôi lúc cô cũng sẽ vụng trộm nhìn ảnh nude nam do Trương Lệ Viện gửi tới, tuy rằng bộ phận trọng điểm đã được che bởi khăn tắm nhưng dáng Mosaic này vẫn khiến cô mặt đỏ tai hồng. Đôi khi cô thậm chí còn nghĩ đến, nếu Diệp Lan Trăn là cái dạng này có khi còn mê người hơn so với người trong ảnh.

“Buổi tối tôi có xã giao rồi. ”

“Xã giao?” Diệp Lan Trăn dừng một chút, lập tức nói. “Buổi tối nên về nhà sớm một chút. ”

Tít tít tít... điện thoại truyền đến tiếng ngắt tín hiệu, Đào Tư Di bĩu môi buông di động xuống, vì sao lại gác điện nhanh như vậy.

Diệp Lan Trăn ngắt nghĩa điện thoại trong tay, không tự giác mỉm cười. Cô gái nhỏ bắt đầu có xã giao, mấy ngày nay anh vội vàng chuẩn bị cuộc họp. Rất khó xong việc sớm, thật vất vả mới có thời gian rảnh, không ngờ người ta lại bận!

Diệp Lan Trăn cảm thấy bản thân có điểm mâu thuẫn, không biết xuất phát từ đâu mà trong lòng anh hy vọng Đào Tư Di tiếp xúc nhiều với xã hội, nhưng lại không hy vọng cô bị ô nhiễm bởi xã hội. Tuy rằng anh thích khí chất trong trẻo trên người cô, nhưng trong xã hội này, không tham dự vào nó thì không thể tự mình sinh tồn.

Nghĩ đến chính mình, Diệp Lan Trăn nhúu mày, anh đột nhiên có chút mất mát. Loại cảm xúc này chưa từng có kể cả khi Diệp Nam Tê mất tích, lúc đó anh chỉ như có một đoạn thời gian không quan tâm tới người em trai này thôi.

“Lão Vương, đem tư liệu của tiểu tử kia cho tôi xem. ”

“Vâng.” Lão Vương gấp điện thoại, nhìn xấp giấy ghi phạt trước mắt. Nhận mệnh hướng tới văn phòng Diệp Lan Trăn.

“Đây là ‘không tệ lắm’ mà ông nói?” Diệp Lan Trăn ngẩng đầu, nhìn Lão Vương trước mặt.

Tư liệu trong tay ghi cái gì? Đánh nhau, ghi phạt, đánh nhau, ghi phạt, vẫn là đánh nhau... Thằng oắt Diệp Nam Tê chạy tới bộ đội đã làm chuyện tốt gì thế này. Nếu những điều ghi trong đây không sai, vậy cậu ta chính là tên không biết trời đất là gì sao?

“Giúp tôi sắp xếp đi thăm nó. ”

“Vâng.” Lão Vương lên tiếng, ông ở nhà họ Diệp ngày gốc thời gian dài như vậy, tính tình Diệp Lan Trần ông hiểu, hiện tại chính là hơi thở mưa gió sắp tới.

Sau khi Lão Vương đi ra ngoài, Diệp Lan Trần lại nhìn tư liệu trong tay, mới vài ngày đã gặp phải nhiều phiền toái như vậy. Nếu không phải vì là người nhà họ Diệp, đoán chừng đã sớm bị xóa tên. Diệp Nam Tê rốt cuộc muốn làm gì? Anh nhúu mày rồi lại liếc nhìn chiến công vĩ đại được ghi trong tư liệu trong tay mình.

Đào Tư Di cố gắng nhích lại gần cửa xe để chính mình rời xa thân hình mập mạp của quản lý Ngô.

“Tôi nói này, người trẻ tuổi như cô sẽ gặp nhiều khó khăn, chỉ cần cô nghe lời tôi, tôi sẽ mang cô ra ngoài bổ sung thêm kiến thức, quen một số người, đối với sự phát triển về sau của cô rất có lợi. ”

Quản lý Ngô nói và nói không ngừng, Đào Tư Di quay mặt hướng về cửa kính xe vì không muốn ông ta nhìn thấy cảm xúc bất mãn của cô.

May mắn khách sạn cách công ty không xa, 10 phút đã tới nơi.

“Đây chính là một trong những khách sạn nổi tiếng nhất Côn Thành, cô hẳn chưa tới nơi này bao giờ, về sau có cơ hội, tôi đưa cô đi xem ‘Hoàng Cung’, nơi đó quả thực đẹp huy hoàng, món ăn ở đó vô cùng hiếm có. ”

Nghe thấy tên ‘Hoàng Cung’, Đào Tư Di có phần mất mát, nếu cô nhớ không nhầm, đó chính là nơi diễn ra lễ kết hôn của cô.

Được người phục vụ dẫn tới phòng thuê chung, bên trong đã có vài người. Đào Tư Di bị quản lý Ngô sắp xếp một chỗ ngồi cao cũng không tính là cao mà thấp cũng chẳng phải thấp. Chỉ trong chốc lát, người đã đến gần như đông đủ, duy chỉ có ba vị trí chưa ai ngồi.

Cô nhìn lướt qua mấy gương mặt trong phòng, có mấy vị lãnh đạo cô đã thấy qua ảnh, trên cơ bản đều là cấp bậc tổng giám đốc. Còn có mấy cô gái cũng giống như cô bị chọn tới làm người tiếp khách. Xem tình hình này, nhân vật chính chưa đến đông đủ, vậy là không thể mang đồ ăn lên. Đào Tư Di âm thầm thở dài, tự giễu trêu chọc mình, cô cũng thành nữ bồi rượu rồi.

“Mã tiên sinh, chào ngài.” Người chưa tới, tiếng đã tới trước.

Đào Tư Di nhìn thấy tất cả mọi người đều đứng lên, không còn cách nào khác đành phải đứng lên theo. Những buổi xã giao thế này cô vốn không tham dự nhiều, hồi ở chung với Lý Mộ Tiêu, yến hội cũng không tham gia quá vài lần nên cô không có hiểu biết nhiều. Vừa thấy như vậy liền ngược lại có chút tò mò, rốt cuộc là người nào lại khiến người trong phòng cung kính vậy.

Cô tò mò vươn cổ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa. Cửa nhẹ nhàng mở ra, một bàn tay vào trước, sau đó là khuôn mặt có nhiều nếp nhăn. Đào Tư Di thầm đoán đây là lão tổng giám đốc công ty. Sau đó có một người đàn ông đi tới, tóc anh màu đen, dáng người cao thẳng, đặc biệt là ánh mắt kia, sắc bén mà uy nghiêm.

Ánh mắt người đàn ông này vừa quét tới, trong lòng Đào Tư Di cả kinh liền vội vàng cúi đầu. Ánh mắt này không cần rõ như heo mập mà giống như có thể xuyên thấu tâm tư đối phương.

“Mã tiên sinh ngồi bên này, tiểu Trần cậu ngồi đây. ”

Trừ bỏ tiếng nói của lão tổng giám đốc, trong phòng đều im ắng. Đang chờ ba người an vị, Đào Tư Di nhìn thoáng qua nam tử trẻ tuổi, cô đoán vị tiểu Trần này có lẽ là trợ lý của vị Mã tiên sinh kia. Cô đột nhiên nhớ tới hình ảnh ‘Vương triều Ung Chính’, uy nghiêm trang trọng.

Khi ba người đã ngồi xuống, Đào Tư Di cũng ngồi theo, nhưng rất nhanh cô phát hiện ra một vấn đề, mọi người xung quanh cô đều đứng. Cô liếc trái liếc phải, do dự có nên đứng lên hay không.

“Đều đứng làm gì, chẳng lẽ mọi người đều có thói quen đứng ăn sao?” Một câu khiến Đào Tư Di được giải thoát khỏi quần cảnh, cô âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc cũng không cần rồi rầm nghĩ xem có đứng hay không.

Mã Đằng Diệu vừa vào phòng đã chú ý tới Đào Tư Di, những người khác đều là sợ hãi, khen tặng hay lấy lòng, cô lại không giống, ánh mắt trong suốt, bên trong tràn ngập tò mò, tựa như cô không quá thích ứng được với trường hợp này. Chẳng qua anh cảm thấy như vậy rất tốt, bộ dáng cô do dự đắn đo làm anh cảm thấy rất đáng yêu? Đã bao lâu anh chưa từng thấy loại khí chất này trên phụ nữ? Mã Đằng Diệu hồi tưởng, lắc đầu, thật sự anh nghĩ không ra.

Thông qua bữa cơm này, Đào Tư Di một lần nữa thêm nhận thức về heo mập, thì ra ông ta còn một sở trường chính là vượt mông ngựa. Trong suốt bữa tiệc ông ta không ngừng khen vị Mã tiên sinh kia, hơn nữa từ ngữ còn lặp đi lặp lại nhiều lần!

“Cô này là biên dịch nòng cốt mới nhậm chức của công ty chúng ta, mỹ nữ tiểu thư Đào Tư Di, Tư Di, đến kính Mã tiên sinh một ly. ”

Đang lúc Đào Tư Di cảm thấy bên tai mình sắp mọc vết chai, bỗng phi thường cảm thấy khủng bố khi bị heo mập gọi tên, cô ngẩng đầu nhìn, vị Mã tiên sinh kia cũng nhìn chằm chằm vào cô.

Đào Tư Di kiên trì cầm lấy ly nước trái cây.

“Tôi không uống rượu.” Cô nâng ly nước ý tứ muốn dùng nước trái cây thay cho rượu.

“Tư Di của chúng ta ngày thường thật sự không uống rượu, bất quá lần này được tiếp Mã tiên sinh là vô cùng vinh hạnh, tại sao lại không uống một ly chứ.” Quản lý Ngô cầm một chén rượu đưa đến trước mặt Đào Tư Di.

Đào Tư Di cau mày tự hỏi hôm nay có nên vì công tác này mà thỏa hiệp hay không, không ngờ người đàn ông kia lại nói một câu giúp cô giải vây.

“Không uống không sao, hôm nay tôi cũng muốn uống nước trái cây.” Nói xong anh nhắc chén rỗng, người phục vụ tay chân nhanh nhẹn mang đến nước trái cây, hai người cùng ly rồi tự uống một ngụm.

Đào Tư Di để ly nước trở lại vị trí cũ, cúi đầu nghiên cứu đồ ăn trên bàn. Đồ ăn đã được chuyển tới trước mặt, cô gấp món ăn mình thích nhất.

Không để ý tới thủ trưởng, khí thế kính rượu ngất trời trong phòng dường như không quan hệ đến cô, cô chỉ cảm thấy có một ánh mắt sắc bén luôn quét về phía mình.

Mã Đằng Diệu hứng thú nhìn cô gái trước mắt. Anh có thể nhận ra được suy nghĩ của cô, vừa mới kính rượu, cô thoáng do dự, một tia không thích dừng ngay trong mắt anh. Ở tiệc rượu thế này mà còn có thể gặp được cô gái như vậy quả thực hiếm có. Nếu như cô muốn anh chú ý, vậy Mã Đằng Diệu không thể không thừa nhận, cô đã thành công.

Bữa ăn này so với Đào Tư Di dự đoán thời gian ngắn hơn rất nhiều, toàn bộ đồ ăn vẫn còn hơn phân nửa, đàn ông đã đứng lên bày tỏ mình đã no.

Nhìn những chiếc đĩa của nhóm đồng nghiệp cơ hồ không nhúc nhích, Đào Tư Di dè búng, cô đã ăn no rồi nhưng những người này đều giả bộ ăn no đến lợi hại.

Người trong phòng đều đưa danh thiếp rồi tiễn vị Mã tiên sinh đến cửa khách sạn. Đào Tư Di ngược nhìn trăng trên trời mà cảm khái, tiệc tối gian nan cuối cùng đã xong.

13. Chương 13: Muốn

Đào Tư Di cúi đầu xem thời gian, mọi người đều tranh giành bắt tay cáo biệt vị Mã tiên sinh kia, giống như trên tay anh có tiền khí vậy, dính vào là có thể biến thành bàn tay vàng. Cô không dấu vết lùi lại, người nhiều thế thiếu cô chắc cũng chẳng sao.

“Đào tiểu thư ở đâu, tôi đưa cô về. ”

Đào Tư Di đang cầm di động, suy nghĩ làm sao để lái xe đến đón mình mà không thu hút sự chú ý. Đột nhiên một giọng đàn ông truyền đến khiến cô sững sốt, lúc này mới phát hiện lực chú ý của mọi người đều đã đổ dồn lên cô.

Ánh mắt quản lý Ngô như thấy trúng xổ số, thần thái sáng láng. Còn những đồng nghiệp nữ tới bồi rượu, trong ánh mắt lại chứa đựng ghen tị cùng thất vọng.

“Không cần đâu, có bạn tới đón tôi rồi.” Cô vừa nói xong, sắc mặt quản lý Ngô âm u, còn các quản lý khác không hện mà có cùng sự vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Mã Đằng Diệu không nghĩ tới cô lại cự tuyệt, anh mỉm cười gật đầu, không nói thêm rồi chui vào trong xe.

“Mã tiên sinh, vị Đào tiểu thư này vừa ly hôn không lâu.” Tiểu Trần nhẹ giọng nói kết quả anh vừa hỏi thăm. Tiểu Trần nhận ra Mã Đằng Diệu có hứng thú với Đào Tư Di, nhưng không nghĩ hứng thú của anh lớn như vậy. Bình thường có rất nhiều chuyện không cần nói cũng biết.

“Ừ.” Mã Đằng Diệu khẽ cau mày, tuổi trẻ đã ly hôn, anh có chút không vui khi nghe được tin tức này.

“Có cần đi điều tra lại cô gái này không ạ” Tiểu Trần thử hỏi một tiếng.

Mã Đằng Diệu không nói, chỉ khoát tay áo. Đi điều tra cô gái như thế này, ngẫm lại thật không ra sao.

Theo cửa kính trên xe nhìn về phía cửa khách sạn, cô vẫn như cũ đứng cùng nhóm người kia, tựa hồ đang cúi đầu nhận giáo huấn của lãnh đạo. Mã Đằng Diệu nở nụ cười, xem ra hành động của mình đã mang đến phức tạp cho cô.

Đào Tư Di phi thường buồn bực, chẳng qua là từ chối lời đề nghị đưa cô lên xe về nhà của một người đàn ông xa lạ thôi, cái đó và cô không coi trọng công việc thì có quan hệ gì chứ. Tên đàn ông kia đi rồi, quản lý Ngô lại nhải một lúc lâu mới thả cô về.

Trở lại biệt thự, Đào Tư Di xuống xe, duỗi thắt lưng, hít sâu không khí tươi mới, chậm chậm tiến vào cửa lớn.

“Trễ như vậy mới trở về?” Diệp Lan Trăn biết Đào Tư Di có tiệc tối liền đứng ngồi không yên. Sau khi trở về từ công ty, anh vẫn ngồi đây chờ cô. Thật không biết cô nhóc con kia có ứng phó được với hoàn cảnh phức tạp hay không, nếu anh nhớ không nhầm, Đào Tư Di thuộc công tác tự do. Diệp Lan Trăn tổng cảm thấy, đem Đào Tư Di ném vào bữa tiệc xã giao thì chẳng khác nào ném tiểu bạch hổ vào miệng sói xám, không cần thận là bị nuốt ngay. May mắn lái xe biết anh đang chờ cô, mỗi giờ đều báo lại tình huống cho anh biết, nên anh mới an tâm một chút.

Vừa vào nhà ngoài ý muốn đã thấy Diệp Lan Trăn ngồi trên ghế sofa, Đào Tư Di gật đầu. Hiện tại cô thăm nghĩ mau chóng tắm rửa một cái, người đầy mùi hôi khiến cô cảm giác thực không thoải mái.

Diệp Lan Trăn đứng lên, đi đến bên cạnh Đào Tư Di, cảm cô đang định đi lên lầu, mùi rượu xộc thẳng vào mũi. Anh nhíu mày, vô cùng không thích mùi rượu thay thế hơi thở tươi mát vốn có của cô.

“Bên trong phòng rất nhiều đàn ông sao?” Diệp Lan Trăn không đầu không đuôi hỏi một câu.

Đào Tư Di khó hiểu liếc anh, không biết anh hỏi cái này xuất phát từ mục đích gì, gật đầu đáp. “Có sáu hay bảy người gì đó. ”

Áp chế khó chịu trong lòng, Diệp Lan Trăn trong đầu hồi tưởng bữa tiệc xã giao mỗi người một vẻ, đại bộ phận phụ nữ là làm nền, bị kéo tới điều chỉnh không khí. Có đôi khi anh biết, không ít nữ nhân viên bị kéo đến bồi rượu, ít người còn có thể kiếm thêm tiền.

“Có chuyện gì xảy ra không?”

“Hả?” Đào Tư Di nhìn Diệp Lan Trăn có vẻ mặt không tốt, cô do dự một chút rồi nghĩ đến nhạc đệm sau bữa ăn kia, không biết có nên kể cho anh không. Ngắc đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt anh càng lạnh. Hay là thôi đi, vốn là chuyện của cô, không cần nói nhiều với anh như vậy.

Tránh ánh mắt đang thăm dò của anh, Đào Tư Di nhẹ giọng nói một câu. “Không có chuyện gì đặc biệt đâu. ”

Nói xong, cô lướt qua Diệp Lan Trần lên lầu tắm rửa, thật sự cô không chịu nổi hương vị này trên người mình.

“Về sau không cho phép em tham gia loại tiệc này nữa.” Diệp Lan Trần tuyên bố quyết định, không có chút trưng cầu ý kiến của cô.

Lời của anh khiến Đào Tư Di cảm thấy không thoải mái, tuy rằng cô không thích chuyện tối nay nhưng cô cũng là người lớn, cô có quyền quyết định chuyện của bản thân, người đàn ông này dựa vào cái gì ở đây khoa tay múa chân, Diệp Lan Trần tính ra cũng chỉ là người xa lạ đột nhiên tiến vào cuộc sống của cô mà thôi.

“Chuyện của tôi, tôi tự quyết. ”

Mới vài ngày không thấy, tình tình đã khác rồi! Diệp Lan Trần nhìn vẻ mặt không đồng tình cùng oán giận của cô, liền giữ chặt cánh tay ngăn cản cô bước tiếp. Nhìn cô gái nhỏ tức giận, anh liền cảm thấy buồn cười, trong ánh mắt cô tràn đầy lửa giận như rồng nhỏ phun lửa. Nhịn không được đưa tay xoa nhẹ mặt cô. Diệp Lan Trần cúi đầu, dán bên tai cô, nhẹ nhàng nói một câu.

“Lời tôi đã nói, sẽ không có người nào dám chống lại. Tôi nói không cho phép, nếu không nghe, vậy em thành thật ở nhà cho tôi.” Nói xong, Diệp Lan Trần để Đào Tư Di ngây ngốc ở lại, tự mình xoay người lên lầu trước.

Đào Tư Di nhìn bóng dáng anh, mặt đỏ bừng, không biết là vì tức giận hay ngượng ngùng. Anh nói cách cô cực kỳ gần, cô cảm thấy hơi thở ấm nóng của anh phun trên lỗ tai mình. Một trận tê dại theo dây thần kinh mẫn cảm truyền tới tận gan bàn chân, lệnh cô không thể di động nửa phần.

Diệp Lan Trần trở lại phòng, âm thầm mắng một câu, thiếu chút nữa anh mắt không chế mà nhắm nháp lỗ tai cô. Xinh xắn mượt mà no đủ khiến khích thần kinh anh, nghĩ vậy, một cổ xao động khiến thân thể anh cứng ngắc.

“Mày muốn cô ấy?” Diệp Lan Trần cúi đầu nhìn lão nhị đang ngẩng cao đầu của mình, nếu không đi nhanh, phỏng chừng con nhóc kia đã bị anh hạ gục trên ghế sofa.

“Mày xác định muốn?” Diệp Lan Trần vỗ nhẹ lão nhị không nghe lời, lại càng khiến lão nhị đứng thẳng.

“Nếu mày thật sự muốn, chúng ta liền thử xem, nhưng tao nói trước, người ta có nguyện ý hay không vẫn chưa biết được.” Diệp Lan Trần vô lại nhún vai. “Nếu cô ấy không muốn, chúng ta dùng một chút thủ đoạn, thế nào?”

Lão nhị vẫn ngẩng cao, Diệp Lan Trần cười cười, anh bỗng nhiên nhận ra, cảm xúc không thích hợp của mấy ngày nay đã không còn.

Đào Tư Di trở lại phòng, nhảy vào phòng tắm chiến đấu tắm rửa sạch sẽ, rồi cầm khăn lau mái tóc ướt sũng. Cô gái mặt đỏ bừng trong gương kia là cô sao? Đào Tư Di oán hận cắn chặt răng. Trong lòng lại bắt đầu mắng tên Diệp Lan Trần chết tiệt, không ý thức được rằng mỗ đại sói xám đã bắt đầu vươn tay tới cô.

Sáng sớm hôm sau, Đào Tư Di đánh ngáp, từ trên lầu đi xuống dưới.

“Sớm nha. ”

“A!” Đột nhiên nghe được giọng đàn ông bên tai, Đào Tư Di không cẩn thận trượt chân trên bậc thang.

“Sao lại không cẩn thận thế?” Diệp Lan Trần tay mát lạnh lệ ôm lấy cô, buồn cười nhìn cô gái đang hoảng sợ trong lòng mình, vẻ mặt mơ màng, mắt còn chưa mở hẳn. Cúi đầu ngửi nhẹ hương vị trên cổ cô, ừ, đúng là mùi anh thích.

“Anh bỏ tay ra được không.” Nhận ra bản thân đang bị hơi thở mãnh liệt của đàn ông vây quanh, Đào Tư Di rất muốn tránh thoát cảm giác này.

“Được.” Lại ôm cô đi xuống vài bước, Diệp Lan Trần đặt cô trên ghế.

Đào Tư Di xấu hổ mặt đỏ bừng, cảm giác tối hôm qua lại tới nữa, tên đàn ông này hôm nay rốt cuộc bị làm sao vậy, nhìn dáng vẻ của anh dường như rất vui vẻ. Bản thân cô không nhìn ra được anh khác chỗ nào. Anh vẫn như cũ một thân tây trang, nụ cười trên mặt anh khiến cô cảm thấy đáng sợ.

“Nhìn cái gì hả? Mau lại đây ăn điểm tâm, chút nữa anh đưa em đi làm.” Diệp Lan Trần vẫy vẫy tay.

Đào Tư Di càng khó hiểu, cô dám khẳng định, hôm nay anh không bình thường. Bình thường anh vẫn cười nhưng hôm nay không giống với nụ cười mọi hôm, thật khó so sánh. Bình thường Diệp Lan Trần cười đều mang theo một tầng mặt nạ, hôm nay anh cười, giống như từ khe hở mặt nạ lóe ra tia sáng.

Ăn xong điểm tâm, Đào Tư Di ngồi ghế phụ, Diệp Lan Trần còn chủ động giúp cô cài dây an toàn, động tác này của anh khiến Đào Tư Di đỏ mặt một lúc lâu.

Thăng đến văn phòng, Đào Tư Di còn không ngừng sờ mặt mình, cô cảm thấy trên mặt có chút nóng.

“Tư Di, sao ngày hôm qua em lại chọc quản lý Ngô không vui vậy.” Trương Lệ Viện oán giận đi ra từ trong phòng quản lý Ngô, trong tay cô cầm bản thảo đã phiên dịch xong ngày hôm qua. Ngay cả từ đơn còn không hiểu lại còn phiên dịch râu ông nọ cắm cằm bà kia! Cô thực hoài nghi ông ta liệu có thể phân biệt đâu là lừa đâu là ngựa hay không.

“Người bọn họ tiếp đãi muốn đưa em về, em từ chối. Xảy ra chuyện gì sao?” Nhìn nét mặt này của Trương Lệ Viện, Đào Tư Di khẳng định heo mập lại gây phiền toái.

“Không có việc gì, làm rất đúng.” Trương Lệ Viện cầm bản thảo trong tay đưa cho Đào Tư Di.

Đào Tư Di lật xem, bản thảo này cô đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì, thực không hiểu sao lại có thể có vấn đề được. Chỉ chốc lát, MSN có tin nhắn của Trương Lệ Viện ‘không cần sửa, một tuần sau nộp lại’.

Đào Tư Di quay đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Lệ Viện, cô phát hiện bản thân đã học được một chiêu, bằng mặt không bằng lòng.

Diệp Lan Trần nhìn chăm chăm vào thiệp mời yến hội, nhú mào, anh phiền chán với loại tụ hội buôn bán này, vừa mất thời gian, còn không bằng về nhà bồi dưỡng cảm tình với cô gái nhỏ.

Mở thiệp mời đọc nội dung bên trong, hôm nay là ngày hẹn, Đào Tư Di và thiệp mời không ngừng xoay tròn trong đầu anh, va chạm vào nhau. Diệp Lan Trần khóe miệng khẽ nhếch, lấy di động.

“Tối nay tan sớm một chút, giúp anh tham gia một yến hội. ”

“A?” Đào Tư Di vừa nghe được câu nói đầu tiên đã nghe tiếng cúp máy. Tên này có tật xấu sao, chẳng lẽ anh nghĩ công ty này do cô mở sao, muốn về sớm là về sớm được à!

Hay cô nghe nhầm, “Em dám?” Đào Tư Di lạnh run, tưởng tượng hình ảnh Diệp Lan Trần ma quỷ có hai cái sừng bật ra.

14. Chương 14: Lễ Vật

Đại sảnh yến hội ánh đèn huy hoàng, Đào Tư Di thầm mắng mình không có tiền đồ, phải chịu quản lý Ngô tra tấn nửa giờ rồi mới được phép về trước giờ tan tầm.

“Em đang mắng anh?” Diệp Lan Trần cúi đầu nhẹ giọng thổi hơi bên tai Đào Tư Di. Nhìn vẻ mặt không cam lòng của cô gái nhỏ ngồi bên cạnh, anh nhìn không được muốn hôn cô. Anh chỉ muốn ở cùng cô nhiều hơn một chút mà thôi.

“Tôi đang mắng chính mình.” Đào Tư Di tức giận đáp lại.

“Nha. ”

Nghe Diệp Lan Trần vừa lòng đáp lại, cô hận không thể dùng đôi giày cao gót ba phân của mình không cẩn thận giẫm anh một cái.

“Cùng anh đi chào chủ nhân bữa tiệc thôi.” Đào Tư Di đang cân nhắc đặt chân thế nào, chợt nghe tiếng thì thầm của anh, cô sợ tới mức đánh mất ý niệm trong đầu.

Nhà tạo hình giúp Đào Tư Di mặc một bộ lễ phục màu trắng, bộ dáng cô vốn trẻ trung, thường ngày đã giống búp bê, giờ khoác lên bộ lễ phục khiến cô càng thêm vài phần quyến rũ. Cùng Diệp Lan Trần bước vào yến hội thu hút bao nhiêu ánh mắt hâm mộ từ những người đàn ông khác.

Diệp Lan Trần nói chuyện với chủ nhân bữa tiệc, ánh mắt thường thường đảo qua Đào Tư Di bên người, vẻ cứng nhắc trên khuôn mặt tươi cười của cô làm anh cảm thấy rất thú vị. Anh có thể nhìn ra cô gái nhỏ này không thích ứng được với tình huống này, dù vậy nhưng vẫn cố gắng đóng tốt công việc làm bạn gái, cô làm tốt hơn so với tưởng tượng của anh. Một bộ dáng đầy tinh thần kia khiến anh càng thấy thú vị!

“Cậu Diệp, không nghĩ tới chúng ta có thể gặp nhau ở Côn Thành, Đào tiểu thư thật khéo.” Mã Đằng Diệp cầm chén rượu trong tay đi tới, chủ động tiếp đón.

Đào Tư Di ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, nở nụ cười. “Thật khéo. ”

“Mã tiên sinh, anh biết Tư Di?” Diệp Lan Trần dừng một chút liền lập tức nói.

“Ngày hôm qua đã gặp, tôi vốn định đưa Đào tiểu thư về nhà, không nghĩ lại bị từ chối.” Mã Đằng Diệp thoải mái nói rằng anh bị từ chối. Cô gái trước mắt khiến anh kinh diễm, nhin không được mà chủ động lại đây hiểu biết thêm, nếu cô chính là bạn gái của Diệp Lan Trần, Mã Đằng Diệp không ngại biểu lộ thái độ của mình, với sự khôn khéo của Diệp Lan Trần khẳng định có thể nghe hiểu ý tại ngôn ngoại.

Diệp Lan Trần dừng một chút, nhìn thoáng qua Đào Tư Di rồi mỉm cười với Mã Đằng Diệp. “Tư Di ở cùng tôi, có tài xế đưa cô ấy về nhà. ”

“À, ra là vậy.” Mã Đằng Diệp không để lộ biểu hiện thất vọng, tiếp tục hàn huyên vài câu rồi xoay người rời đi.

Đám người đã đi xa, Diệp Lan Trần mới nhú mày nhìn cô gái vẫn đang miễn cưỡng duy trì vẻ tươi cười bên cạnh, một loại cảm giác có nguy cơ từ từ nhen nhóm.

“Không phải em đã nói là không có chuyện gì mà, thế anh chàng kia là sao?” Anh có chút bất mãn ép hỏi Đào Tư Di. Gặp phải tên khó chơi như vậy mà cô còn không thêm nói với anh một tiếng.

Diệp Lan Trần có biết về Mã Đằng Diệp. Mã Đằng Diệp này hơn anh mười tuổi, miễn cưỡng coi như hai người là cùng thế hệ, bởi vì tính cách nên bọn họ rất ít khi gặp mặt. Tuy vậy nhưng hai người cũng chưa từng trở mặt, nghiêm khắc mà nói cũng coi như có chút giao tình. Lại nói, Bắc Kinh lớn như vậy, ngẩng đầu không thấy cú đầu gặp, bọn họ ở Côn Thành cũng được cho là bạn cũ. Yến hội hôm nay cũng bởi vì nghe nói anh ta sẽ đến đây nên mới cố ý xuất hiện, muốn một cái gặp mặt. Không nghĩ tới cô gái nhỏ bên người đã gặp sớm hơn anh!

“Tôi có cần phải kể về một người xa lạ không?” Đào Tư Di phát hiện bản thân đã bị Diệp Lan Trần kéo đến góc trống, rốt cục cũng đỡ xuống được vẻ cười cứng nhắc trên mặt, không mặn không nhạt hỏi một câu, “Anh cười cái gì?”

“Không có gì, người xa lạ vốn không cần để ý. Về sau nhìn thấy anh nhớ nói với anh một tiếng. Tên này em không thể trêu vào. ”

Lời Diệp Lan Trần khiến Đào Tư Di mờ mịt, anh nói lời này là có mục đích gì? Người đàn ông tên Mã Đằng Diệp kia thì có liên quan gì tới cô.

Lý Mộ Tiêu vừa vào cửa liền nhìn thấy Đào Tư Di, anh ta liếc mắt nhìn Tô Mạn Ca bên người rồi lại nhin không được mà so sánh chênh lệch giữa hai người.

“Tư Di, thật khéo, em thế nào rồi?”

Nếu như hỏi Đào Tư Di rằng người cô không muốn nhìn thấy nhất là ai, cô khẳng định sẽ trả lời, đó là chồng trước, chẳng qua trời không toại lòng người. Vừa mới nghỉ ngơi trên ghế được một lát đã thấy Lý Mộ Tiêu cùng Tô Mạn Ca đi tới. Đào Tư Di nhin không được hồ đồ một chút. Người đàn ông này mấy ngày hôm trước chẳng phải còn để vẻ mặt thâm tình muốn giữ cô lại hay sao, nhanh như vậy mà đã có người thay thế bổ sung rồi.

“Tôi rất tốt, nhìn anh cũng khá tốt. ”

Đào Tư Di cảm thấy cô vẫn còn chút chượng ngại tâm lý, nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ, cô vẫn không thể bình tĩnh, giọng điệu nói chuyện tránh không được mang theo chút trào phúng.

Lý Mộ Tiêu có điểm mất mát, cái không khí khó chịu này khiến lòng tự trọng của anh ta bị hảo tổn không ít. Bù lại, Tô Mạn Ca quần quýt anh ta làm anh thoải mái hơn. Lúc trước anh ta còn muốn tìm cơ hội cùng Đào Tư Di hợp lại, hôm nay thoát nhìn càng không có khả năng, chằm chọc trong mắt Đào Tư Di không e dè dẫm vào trong lòng anh ta.

Anh ta từng nghĩ vẻ đẹp của Đào Tư Di chỉ thuộc về mình anh ta, thật cẩn thận nâng niu cô, sợ người khác phát hiện, nhưng hôm nay hào quang của cô vẫn sáng chói xuất hiện trước bao người.

Nhận thấy ánh mắt Đào Tư Di đảo qua cánh tay Tô Mạn Ca đang khoác lên cánh tay anh ta, Lý Mộ Tiêu tự cảm thấy muốn duy trì khoảng cách nhất định với Tô Mạn Ca, Tô Mạn Ca dường như hiểu được ý đồ của anh ta nên ngược lại càng quần chặt hơn.

Không khí giữa ba người ngưng trệ rồi đột nhiên trở nên khẩn trương.

Diệp Lan Trăn mỉm cười nhìn ba người, tên đàn ông này còn chưa từ bỏ ý định sao?

“Chân còn đau không? Uống chút gì nhé!” Diệp Lan Trăn cầm một ly trái cây đưa cho Đào Tư Di, vẻ mặt quan tâm như trong mắt anh không còn chứa thêm người nào khác.

“Đã tốt hơn nhiều rồi.” Đào Tư Di nhu thuận trả lời. Giọng nói này của anh giờ phút này đối với Đào Tư Di mà nói, là hết sức quý giá.

Biểu tình của Đào Tư Di làm Diệp Lan Trăn cảm thấy buồn cười, cô bé này thật đúng là biết giả bờ, vừa rồi còn làm mặt lạnh với anh, hiện tại liền biến thành dịu ngoan, thật là trong ngoài không đồng nhất.

“Tiêu, chúng ta đi chào hỏi chủ nhân của bữa tiệc chứ!” Tô Mạn Ca túm cánh tay Lý Mộ Tiêu.

“Chúng tôi đi trước.” Lý Mộ Tiêu khẽ cười nhìn Đào Tư Di.

Nhìn hai người ôm nhau thân mật vừa rời đi, Diệp Lan Trăn ghé bên tai Đào Tư Di nhỏ giọng.

“Người ta đã bắt đầu tình yêu mới rồi, em họ chuẩn bị khi nào thì bắt đầu, nếu không có người thích hợp, người làm anh họ đây sẽ cố gắng thu nhận em. ”

Đào Tư Di lập tức bị lời này của anh chọc cười, dè dặt do hai người kia mang đến trong phút chốc biến mất. Tuy rằng cô cảm thấy lời Diệp Lan Trăn nói thuần túy là vô nghĩa nhưng bản thân cô cũng lo lắng về vấn đề này một chút. Có câu ‘cũ không đi, mới không tới’, chuyện tình cảm này nếu không có cái mới thì sao có thể thay được cũ.

“Mã tiên sinh, vị tiên sinh kia chính là Lý Mộ Tiêu: chồng trước của Đào tiểu thư. ”

Tiểu Trần theo tầm mắt Mã Đằng Diệu nhìn tới, nhìn tư liệu vừa mới điều tra trong di động rồi ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng báo cáo.

Mã Đằng Diệu hơi gật đầu, nhìn Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trăn cách đó không xa, anh đối với cô gái này có điểm hứng thú quá mức.

@@

Từ sau buổi tiệc rượu lần trước, lái xe của Đào Tư Di liền biến thành Diệp Lan Trăn, cô không biết thời gian làm việc của người đàn ông này như thế nào, mỗi ngày đều giống như viên chức nhỏ, cùng đi làm rồi cùng về nhà.

“Hôm nay là sinh nhật anh. ”

“À! Sinh nhật vui vẻ.” Đào Tư Di lên tiếng, sau đó mở cửa xe, xuống xe đi làm.

Diệp Lan Trăn đột nhiên có một loại xúc động muốn bỏ đầu cô ra, nhìn xem rốt cuộc cấu tạo bên trong cô là cái gì. Một tháng đã trôi qua, mỗi ngày anh đều xe đón xe đưa, Đào Tư Di lại như người không để tâm, một chút cũng không thấy dấu hiệu đã động lòng. Kiên nhẫn của anh sắp dùng hết. Nếu còn tiếp tục như vậy, anh sợ sẽ bị ghen mà gặp phải sai lầm.

Tay nắm hình quả đấm, Diệp Lan Trần âm thầm hạ quyết tâm, hôm nay nhất định anh phải có đột phá. Còn tiếp tục lê mề như vậy thì không biết đến ngày tháng năm nào mới tu thành chính quả. Lão nhị nhà anh mỗi ngày đều đứng giờ đứng lặng giữa không trung gương quốc kỳ đã khiến anh sắp phát điên rồi.

“Này.” Trương Lệ Viện đung Đào Tư Di. “Nói cho chị biết, anh chàng kia rốt cuộc là ai vậy?”

“Anh họ em.” Đào Tư Di cầm quả táo trên bàn cắn một miếng. Thời gian cơm trưa chính là để tụ tập tám chuyện, là thời điểm nhân viên buôn chuyện sinh động, ví dụ như cô gái bên cạnh này.

Đào Tư Di chưa từng nghĩ sẽ trở thành nhân vật làm mưa làm gió trong công ty. Không biết Diệp Lan Trần nghĩ như thế nào. Mỗi ngày đều xe đón xe đưa, còn cố tình đưa đến tận cửa chính của công ty. Cuối cùng, người sợ nổi danh còn heo sợ mập, hiện tại toàn công ty đều biết có một chiếc xe đắt tiền mỗi ngày đưa cô đi làm. Mỗi khi cô kháng nghị, Diệp Lan Trần chỉ nói một câu, nếu không đồng ý thì ở nhà nguyền người thôi, nhà họ Diệp thừa sức nuôi cô.

“Họ hàng gần?”

“Vâng.” Trong lòng Đào Tư Di cảm thấy mờ mịt.

Ring... Nhìn thấy di động rung, Đào Tư Di lườm Trương Lệ Viện đang cố vểnh tai nghe ngóng, rồi ấn nút nghe. Muốn buôn chuyện thì cứ để buôn đi, dù sao cũng không có gì để nói.

“Hôm nay là sinh nhật anh.” Giọng Diệp Lan Trần truyền tới.

“Buổi sáng anh đã nói rồi. ”

Diệp Lan Trần ảo não vì Đào Tư Di không hiểu phong tình. “Em không chúc mừng gì anh sao?”

Đào Tư Di ngây ngốc nhìn di động, nào có người da mặt dày như vậy, “Anh thích gì, em tặng. ”

“Quà tặng sao?” Diệp Lan Trần giờ phút này trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh, Đào Tư Di cột nơ con bướm từ trong hộp giấy nhảy ra, nếu là quà tặng này, đương nhiên anh sẽ nhận.

“Quà tặng thì không cần, buổi tối theo giúp anh xã giao một chút là được rồi, vài người bạn tổ chức mừng sinh nhật cho anh, anh lo mình bị say rượu không thể về được nhà. Anh nhớ rõ là em có bằng lái xe.” Diệp Lan Trần hí mắt, nhìn tư liệu điều tra trong tay, mấy thứ này đến bây giờ đúng là có tác dụng.

“Vậy cũng được.” Đào Tư Di nghiêng đầu suy nghĩ, yêu cầu của anh dường như có chút kỳ lạ, tựa hồ có gì đó không thích hợp.

Diệp Lan Trần cúp điện thoại, cười hí mắt, anh chờ mong buổi tối đến thật nhanh.

15. Chương 15: Vô Lại

Diệp Lan Trần và Đào Tư Di đến muộn, vừa đến nơi thì người đã đông đủ. Mấy người đàn ông vây quanh bàn ăn chơi bài, số còn lại ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm. Thấy bọn họ đến, mọi người đều ồn ào gọi đồ ăn, tiệc sinh nhật coi như chính thức bắt đầu.

Tình huống hôm nay không khác mấy so với tưởng tượng của Đào Tư Di, đa phần gương mặt cô đều quen thuộc, rất nhiều đối tượng tối hôm trước Diệp Lan Trần dẫn mỗi cho cô, cũng khiến cho cô sợ hãi mấy người đàn ông tinh anh ở Côn Thành này. Chỉ khác một điều, hôm nay mấy người họ đều dẫn theo bạn gái đến, còn có người dẫn theo không chỉ có một, khác hẳn tối đó làm cô cảm giác như vừa đặt chân vào chùa Thiếu Lâm.

Hơn nữa, Đào Tư Di nhìn chung quanh một vòng, những người này thật đúng như Diệp Lan Trần miêu tả. Trần Thiệu lại thay đổi kiểu tóc, cô suy tính, trừ tóc giả ra thì quả thật không còn cách nào để anh biến từ đầu đinh sang đầu bồ lương như hiện giờ. Còn vị Lăng Dự kia lại dẫn theo hai bạn gái đến đây, một người xinh xắn lạnh lợi, một người đầy đặn yêu kiều, hai cô gái này còn rất hài hòa, trước mắt vẫn chưa thấy tình

huống tranh giành tình nhân. Trừ Hoắc Tư Đình không biểu hiện ra ngoài tính chất đặc biệt nào, những người khác đều giống như nể mặt Diệp Lan Trần, nhiều hay ít đều thể hiện rõ.

Diệp Lan Trần không dấu vết đưa tay ra phía lưng ghế Đào Tư Di ngồi, người bên ngoài thoạt nhìn qua sẽ cho là anh đang đem cô ôm vào trong lòng.

Bọn Trần Thiệu liếc nhau, trách không được Diệp Lan Trần đã rất lâu không cùng tụ tập cùng bọn họ, thì ra là thế. Chẳng qua tình huống này vẫn nằm ngoài dự kiến của bọn họ. Dù sao Đào Tư Di vẫn là một cô gái đã từng ly hôn, nếu chơi đùa thì có thể, muốn thành bà chủ nhà họ Diệp thì đoán chừng là hơi quá phận.

Mọi người đều là tinh anh, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra. Ánh mắt Diệp Lan Trần nhìn Đào Tư Di giống như đang hận không thể đem cô nuốt ngay vào bụng, còn Đào Tư Di là một bộ không hiểu ý tứ của người ta, phỏng chừng lại bị người ta tính kế rồi. Nhưng chuyện đó không quan hệ tới bọn họ, phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, tuy thương cảm cho cô gái này nhưng bọn họ đành bỏ tay thôi.

“Cậu Diệp, sinh nhật vui vẻ.” Trần Thiệu là người lớn tuổi nhất trong đám tinh anh Côn Thành, anh ra mặt trước là đương nhiên.

Thấy Diệp Lan Trần nâng ly rượu, tất cả người trên bàn đều giơ ly rượu lên. Diệp Lan Trần có thói quen thích uống rượu trắng, đặc biệt chỉ thích rượu Mao Đài, người Côn Thành thường xuyên qua lại với anh đều biết thói quen này của anh, mỗi lần anh đến đều chuẩn bị trước mấy bình.

Trên bàn mọi người đều giơ lên ly chứa chất lỏng trong suốt, duy chỉ có Đào Tư Di giơ lên một ly nước trái cây có vẻ bất ngờ.

Ánh mắt Trần Thiệu nhìn về phía Hoắc Tư Đình, Hoắc Tư Đình lập tức liền hiểu.

“Đào tiểu thư, sinh nhật anh Diệp như thế nào lại không uống một ly rượu chứ.” Anh vừa dứt thì người quanh bàn liền phụ họa theo. Thật ra đều là thói quen cũ, có một ly khăng định sẽ có ly thứ hai, đây không cần nói cũng biết.

“Lát nữa cô ấy thay tôi lái xe, chén này tôi thay cô ấy uống. ”

Một câu này của Diệp Lan Trần khiến toàn phòng sững sốt, đây là chuyện gì? Bọn họ chưa từng thấy qua. Đàn bà không uống say đàn ông nào có cơ hội. Tình huống hiện tại này xem ra Diệp Lan Trần là muốn làm chuyện gì đó tương phản. Mọi người nhìn nhau, nghĩ nghĩ rồi dứt khoát dựa theo ý nguyện của Diệp Lan Trần, ít nhất bọn họ chưa bao giờ thấy anh chịu thiệt.

Vài người lại liếc mắt nhìn về mặt bình tĩnh của Đào Tư Di, xem ra cô gái này vẫn chưa cảm giác được có nguy cơ.

Nếu chính chủ không có ý kiến gì, vài người bọn họ liền không thành vấn đề, mấy người coi như đã thương lượng xong liền thay nhau kính rượu. Hơn nữa mỗi lần cũng không quên mời thêm Đào Tư Di, chỉ có điều rượu đều đổ hết vào trong bụng Diệp Lan Trần.

“Anh còn chịu được không?” Mắt thấy nhân viên quán mở ra bình Mao Đài thứ ba, Đào Tư Di lo lắng nhìn Diệp Lan Trần. Mặt anh đã đỏ, cúc áo sơ mi cũng tháo hai cái.

Diệp Lan Trần cười nhìn chằm chằm cô, chưa nói có hay không.

Đào Tư Di cảm thấy sợ hãi khi bị người đàn ông này nhìn, mắt thấy Lăng Dục mang theo đôi bạn gái xinh như hoa bưng rượu đến đây, nhịn không được liền đứng dậy.

“Thật ngại quá, chúng tôi phải về rồi. ”

Lời này của Đào Tư Di khiến không khí trong phòng đột nhiên hạ xuống.

Trần Thiệu và Diệp Lan Trần cùng nhìn nhau, phát hiện ánh mắt anh rõ ràng, không có lấy nửa điểm xảy ra vấn đề gì. Anh vốn thấy kỳ lạ, từ lượng Diệp Lan Trần không phải nhỏ, làm sao mới uống một chút như vậy đã không được, lại còn cần một cô gái vì anh nói chuyện. Hiện tại xem ra là anh cố ý rồi.

Trần Thiệu lại nhìn vẻ mặt kiên trì của Đào Tư Di. Ai, anh không khỏi thương tiếc cho Đào Tư Di, nếu như nói ai bị bán còn giúp người ta đếm tiền thì cô chính là một trong số đó. Nếu không phải Đào Tư Di ngu ngốc thì cũng là Diệp Lan Trần quá cao tay, hai người rõ ràng không chung một cấp bậc.

Thấy Trần Thiệu không ngăn cản, mọi người trong phòng đều nhìn chăm chăm vào Diệp Lan Trần cùng Đào Tư Di.

Bọn họ cũng rất ngạc nhiên, Diệp Lan Trần rốt cuộc muốn làm gì. Bữa cơm hôm nay ai cũng đều u mê hồ đồ. Không rõ tên này có mục đích gì, chẳng lẽ say rượu đùa giỡn rồi ‘Bá vương ngành thượng cung’? Chiêu này không tốt bằng chiêu chuốc say cho cô gái kia. Đến phẫu thuật còn phải dùng thuốc tê, huống chi là cưỡng bức con nhà người ta.

“Đỡ anh một chút.” Diệp Lan Trần thì thầm bên tai Đào Tư Di.

Đào Tư Di nhú mày nhìn bàn tay to đặt trên vai mình, cô có điểm không thích ứng muốn tránh né. Nhưng ngại vì lời thỉnh cầu vừa rồi của Diệp Lan Trần nên cô cắn chặt răng nhịn xuống.

Người trong phòng đều tìm không được tầm dừng ngón tay cái trong lòng, đây mới đúng là cao thủ. Làm như vậy mỹ nhân trước ngực sẽ tự nguyện. Nhưng bọn họ vẫn rất ngạc nhiên, nhìn vào biểu tình của Đào Tư Di, ôm bả vai chưa chắc đã là bước cuối, mục đích của Diệp Lan Trần tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, bước tiếp theo anh định làm gì?

Diệp Lan Trần thấy mình đã đạt được tốc độ bản thân mong muốn, mắt híp thỏa mãn, đặt toàn bộ sức nặng lên trên người Đào Tư Di, lão đảo hướng đến bãi đỗ xe.

“Cậu Diệp rốt cuộc muốn làm gì, tôi không thể nào hiểu được. ”

Thấy bóng dáng hai người đi xa, Lăng Dự rốt cuộc cũng không thể chịu thêm, cả đêm hôm hay anh đều nghẹn một đồng tắc mắc. Theo lý thuyết của cao thủ tán gái là anh, chiêu mượn rượu làm loạn này xảy ra không ít nhưng anh vẫn chưa từng dùng qua, anh chưa kịp chuốc say người khác thì chính anh cũng đã say rồi.

“Hỏi anh Trần đi.” Hoắc Tư Đình tự nhận mình nham hiểm giả dối nhưng cũng không hiểu.

Thấy tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình, Trần Thiệu cầm lấy chén rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch.

“Ngày mai tôi tính đi công ty cậu Diệp thăm hỏi một chút. ”

Ánh mắt kỳ vọng của mọi người lập tức ảm đạm, tóm lại đến anh cũng không biết.

“Chìa khóa xe anh đâu?” Đào Tư Di giúp Diệp Lan Trần đi vào bãi đỗ xe, đột nhiên phát hiện một vấn đề, tay cô không có chìa khóa xe.

“Trong túi quần. ”

“Lấy ra cho em. ”

“Giúp anh đi, tay anh không cử động được. ”

Đào Tư Di hoài nghi liếc mắt nhìn Diệp Lan Trần. Anh không đến mức quá say, nói chuyện còn rất rõ ràng vậy mà ngay cả chìa khóa cũng không lấy được.

Diệp Lan Trần thấy Đào Tư Di không định động, anh cũng không vội, cứ dựa lên người cô giống như hạ quyết tâm nhất định phải để cô lấy ra.

Mỗi khi Diệp Lan Trần lộ ra biểu tình vô lại này, Đào Tư Di khẳng định sẽ không có khả năng trông cậy vào việc để anh tự mình lấy chìa khóa. Quên đi, ai bảo anh là người say. Đào Tư Di đành nhận mệnh đưa tay vào trong túi quần anh sờ soạng. Diệp Lan Trần híp mắt, cách mảnh vải mỏng manh, tay cô sờ chỗ nào, chỗ đó truyền đến tê dại.

“Là ở trong túi này sao?” Đào Tư Di sờ sờ, trừ bỏ tiền giấy ra thì không thấy chìa khóa đâu.

“Anh có thể dừng dựa vào gần em như vậy có được không, đằng sau chính là tường đấy.” Đào Tư Di có chút phiền chán khi cảm thấy hơi thở Diệp Lan Trần ngày càng gần mình. Cô không có thói quen cùng người khác tiếp xúc gần đến thế. Tuy rằng đã quen biết Diệp Lan Trần được một thời gian nhưng cô vẫn cảm thấy hành động của anh thực không thoải mái.

Ngoài Lý Mộ Tiêu cô chưa từng quá thân mật cùng người đàn ông nào khác, mặt Đào Tư Di xấu hổ đến đỏ bừng đưa một bàn tay khác tiến vào túi quần còn lại của Diệp Lan Trần.

“Diệp Lan Trần, rốt cuộc ở đâu?” Phát hiện túi quần kia của anh cũng không có chìa khóa, Đào Tư Di vội vàng nóng nảy.

Nhìn cô gái nhỏ trước mắt vẻ mặt đỏ bừng, hai mắt to hung tợn trừng anh, Diệp Lan Trần vô lại cười cười. Tay chỉ miệng, “Hôn anh, anh liền nói cho em. ”

“Anh uống say rồi.” Đào Tư Di muốn đẩy cánh tay anh đang khoác trên người cô nhưng lại phát hiện người đàn ông này đã ôm chặt hơn.

“Anh đúng là say rồi, nếu em không hôn anh, vậy để anh hôn em.” Vừa dứt lời, Diệp Lan Trần liền cúi đầu dùng miệng chặn lời định nói của Đào Tư Di, môi cô mềm mại hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, cảm thấy mật ngọt, Diệp Lan Trần nhịn không được lấy đầu lưỡi tiến sâu vào trong miệng cô cùng chơi đùa.

“Ồ ô...” Đào Tư Di muốn đẩy ra người đàn ông đang quấn quýt lấy mình, anh khiến cô không thở nổi.

“A...” Diệp Lan Trần khẽ liếm môi. “Em dám cắn anh?”

Tay khẽ vuốt môi, một vết máu đỏ nhuộm trên đầu ngón tay. Diệp Lan Trần đưa tay vào trong miệng mút.

“Nói đi, anh nên trừng phạt em như thế nào đây?”

“Anh biến thái. ” Đào Tư Di không ngờ lại có chuyện thế này xuất hiện, tuy rằng Diệp Lan Trần ngẫu nhiên sẽ đùa giỡn với cô nhưng thường cô chỉ cho rằng anh đang nói đùa.

“Anh là biến thái, vậy anh liền xử lý em ngay tại đây.” Phát hiện lời mình nói rõ ràng đã dọa cô gái trước mắt, Diệp Lan Trần cúi đầu nhìn thẳng vào Đào Tư Di.

“Chúng ta thương lượng nhé, nếu em đồng ý làm cô gái của anh, chuyện hôm nay coi như xóa bỏ. ”

“Anh không biết xấu hổ.” Đào Tư Di không biết lý luận thế nào với người đàn ông trước mặt, anh căn bản là người không phân rõ phải trái, từ đầu đến cuối đều là lỗi của anh, cô chỉ phòng vệ, anh lại còn không biết xấu hổ mà nói ra được những lời này?

“Ừ, Anh không biết xấu hổ, anh muốn em là đủ rồi.” Diệp Lan Trần nhún vai.

“3, 2, 1. Kết thúc, coi như em đã ngầm đồng ý. ”

Trong đầu Đào Tư Di bỗng nhiên xuất hiện một câu, ‘nhân tối tiện tắc vô địch’(người hèn hạ là vô địch)

16. Chương 16: Quán Bar

Sau khi bị lưu manh Diệp Lan Trần đùa giỡn, Đào Tư Di quay đầu muốn đi. Cô không thể chịu đựng thêm được nữa, anh dựa vào cái gì mà dám làm càn như vậy. Nhưng chưa kịp đi được vài bước, cô đã bị Diệp Lan Trần ném lên ghế phụ. Xe chạy nhanh ra khỏi bãi đỗ, thẳng đến lúc đấy Đào Tư Di mới phát hiện ra một vấn đề, hóa ra cô bị Diệp Lan Trần đùa giỡn. Ngoại trừ sinh nhật của anh là thật, thì say rượu và không thể lái xe đều là cái cớ anh lừa cô cùng tham dự bữa tiệc.

Bị Diệp Lan Trần bế ôm vào tận trong biệt thự, rốt cuộc Đào Tư Di cũng không nhịn được mà tủi thân khóc to. Đến cùng là ai trêu chọc ai, dựa vào cái gì mà người đàn ông này không tôn trọng cô, còn muốn ôm hôn cô. Ly hôn đâu phải điều cô muốn chứ? Nếu Lý Mộ Tiêu không ở bên ngoài làm chuyện đó, cô khẳng định vẫn là một người vợ hạnh phúc.

“Diệp Lan Trần, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Đào Tư Di càng nghĩ càng thương tâm, cô chưa từng khóc ở trước mặt người khác, toàn tự mình nhẫn nhịn liếm vết thương. Nhưng ở trước mặt Diệp Lan Trần không phân rõ phải trái này, cuối cùng cô vẫn không nhịn được, nước mắt không kìm được mà chảy xuống, tựa như mở dòng nước trào ra mãnh liệt.

“Em đừng khóc. Ngoan, anh chỉ muốn...” Diệp Lan Trần nhìn bộ dạng cô như vậy ngược lại không thể nói thêm được gì, nói cái gì? Nói muốn cùng cô lăn lộn trên giường sao, nói lão nhị của anh khát vọng thân thể của cô sao, thật nực cười. Nếu nói như vậy đảm bảo về sau ngoại trừ làm cho cô gái trước mắt này khóc còn lợi hại hơn, những cái khác đều không tác dụng.

Diệp Lan Trần chưa từng chân tay luống cuống như thế này, từ nhỏ trừ ông nội và tên tiểu quỷ Diệp Nam Tê ra. Đàn bà bên người anh đều tự động dâng hiến, chưa từng có người nào vì anh theo đuổi mà mít ướt thế này. Ngẫu nhiên sẽ có một hai cô yếu đuối chỉ khóc hai ba tiếng gọi là tượng trưng, mục đích đạt được lập tức liền ‘sau cơn mưa trời lại sáng’. Lúc này mà nói thì quả thực chính là ‘mưa rền gió dữ’. Hơn nữa Đào Tư Di khóc không phải vì muốn cái gì, mà là không cần Diệp Lan Trần anh.

“Ngoan, đừng khóc. Ngày mai anh đi công tác. Chuyện tối nay là do anh không đúng, chờ anh trở lại rồi chúng ta nói chuyện tiếp.” Diệp Lan Trần nhìn Đào Tư Di tựa như không muốn ngừng, nhịn không được lên tiếng uy hiếp. “Em còn khóc nữa, anh khẳng định tối nay anh sẽ làm chuyện nên làm, dù sao em cũng đã khóc rồi, khóc to nữa cũng chẳng sao. ”

Lời này đúng là có hiệu quả, Đào Tư Di bị anh dọa sợ lập tức liền ngừng lại. Diệp Lan Trần vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Đào Tư Di, cô sợ anh ăn cô. Nhìn cái mũi nhỏ hồng hồng kia, đôi mắt cũng hồng hồng kia, anh lại rất muốn hung hăng hôn cô. Diệp Lan Trần phải mất rất nhiều sức lực mới khắc chế được xúc động muốn ôm cô.

“Đi ngủ đi, chuyện đêm nay em cẩn thận suy nghĩ, anh không ép. ”

Diệp Lan Trần nhìn Đào Tư Di vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ. Nhịn không được tiến về phía cô thêm vài bước. “Đi ngủ, nếu không chúng ta làm chuyện khác. ”

Thùng thùng thùng... , Rầm. Bóng dáng Đào Tư Di vội vã cùng tiếng bước chân dồn dập và tiếng đóng cửa mạnh mẽ biến mất trong phòng khách.

Diệp Lan Trần nhịn không được lắc đầu, rồi cúi đầu nhìn lão nhị, vỗ nhẹ. ‘Đường dài còn lắm gian truân’, xem ra lão nhị nhà anh phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa mới có thể tu thành chính quả.

Ngày hôm sau, Diệp Lan Trần thu dọn đồ đạc rời đi, Đào Tư Di thấy người lái xe buổi sáng là người khác rất cục cựa cũng thở phào nhẹ nhõm. Tình cảm đêm qua quá rõ ràng, hiện giờ cô thật không biết nên đối mặt thế nào với người đàn ông kia.

“Cô nhóc, nghĩ gì thế?” Trương Lệ Viện vươn tay nâng cằm Đào Tư Di. “Chắc chắc chắc...” lắc đầu rồi tán thưởng. “Nhóc, bộ dạng đẹp thế này, theo gia về nhà đi. ”

“Phốc.” Đào Tư Di nhịn không được cười thành tiếng, từ khi quen Trương Lệ Viện, cô càng cảm thấy chị gái này thẳng tính đáng yêu. Ngấm lại bản thân cô có thể thích ứng được với công ty, phần lớn đều có sự giúp đỡ của Trương Lệ Viện.

“Gia, buổi tối có thời gian không, cùng nhau ăn bữa cơm nhé, em mời khách.” Không biết vì sao Đào Tư Di đột nhiên cảm thấy trống vắng trong biệt thự, nên không nghĩ sẽ sớm về nhà.

“Tán gái lại được nhóc bỏ tiền, mỗi ngày gia thích, không có cũng phải có. ”

Xong bữa chiều, Trương Lệ Viện ồn ào muốn đi bar, Đào Tư Di vốn không cảm thấy hứng thú với hoạt động này, nhưng mời khách là do cô đề xuất, nên cũng không thể không biết xấu hổ mà cự tuyệt.

Hai người đi xe tới một quán bar nổi tiếng ở Côn Thành, Đào Tư Di bị Trương Lệ Viện kéo đến bên ngoài lối vào nhiều người đang đứng chờ đợi.

Đào Tư Di ban đầu còn tưởng hai người phải đợi một thời gian dài mới có thể đi vào, không ngờ Trương Lệ Viện chào bảo vệ xong liền lôi kéo cô thuận lợi đi vào, điều kiện nơi này tốt hơn so với quán “Cách Xa” mà

Đào Tư Di ngẫu nhiên tới lúc trước. Trong quán bar vô cùng náo nhiệt, tầng một dành cho khách lẻ, tầng hai là khu khách chung, Đào Tư Di ngẩng đầu nhìn, cửa phòng mở ra, người bên trong đứng xung quanh rào chắn, ở chính giữa là ban nhạc đang chơi vô cùng sôi động.

Trương Lệ Viện lôi kéo cô đến một bàn tròn nhỏ cạnh sân nhảy. Phục vụ nhanh chóng tiến đến, hai người gọi hai ly rượu nhỏ, Đào Tư Di liền quy củ ngồi trên ghế. Trương Lệ Viện cầm ly rượu vừa uống vừa lắc lư theo nhạc.

“Em xem, em chẳng khác gì học sinh tiểu học, ở trong này phải bày ra được tư thế dụ hoặc.” Trương Lệ Viện nhìn sống lưng thẳng của Đào Tư Di, nhin không được lên tiếng trêu chọc cô.

Nguyên nhân Đào Tư Di ly hôn, cô cũng biết ít nhiều, tuy rằng không biết chồng cô ấy là ai nhưng cũng đoán được phần nào. Thật ra, cô cảm thấy Đào Tư Di rất ngốc, hiện tại nhiều tiểu tam như vậy, cho dù có làm vợ chính thì có làm sao, nhắm mắt nhắm mũi liền trôi qua, có mấy người chơi thân với cô đều muốn ly hôn, đàn bà ly hôn không khác nào chiếc xe đã dùng qua không đáng giá tiền, trước kia trăm vạn giờ lập tức ngấm nước hạ giá, chỉ còn chưa tới một nửa.

Tuy rằng biết Đào Tư Di có người anh họ nhiều tiền nhưng cô lại không biết vị anh họ này rốt cuộc là loại người nào. Nhưng Trương Lệ Viện biết, cô gái như Đào Tư Di không có khả năng dây dưa vào mối quan hệ nam nữ bất chính. Sáng sớm hôm nay cô có cảm giác Đào Tư Di không bình thường, dường như trong lòng đang cất giấu chuyện gì đó. Trương Lệ Viện kéo Đào Tư Di đến chỗ này, một phần cũng muốn để cô ấy thả lỏng, có thể nhảy nhót kêu gào, như vậy có thể khiến cô ấy dễ chịu hơn.

“Thấy chưa, phải giống chị đây này. ” Trương Lệ Viện bày ra tư thế lười biếng có chút giống mèo đang duỗi thân. Đường cong S bày ra, chưa tới 10 phút, phục vụ liền bưng tới một chai rượu nói là có vị tiên sinh tặng.

Đào Tư Di chưa từng trải qua chuyện này kinh ngạc nhìn Trương Lệ Viện.

“Thấy không, tư thế rất trọng yếu.” Trương Lệ Viện hào phóng gọi phục vụ mở rượu, rót một ly, hướng về phía người đàn ông tặng rượu nhắc tay ra hiệu.

“Chị muốn đi cùng anh sao?” Đào Tư Di nhẹ giọng hỏi một câu, cô cũng từng nghe nói chuyện tình một đêm nhưng lại chưa từng gặp qua, chẳng lẽ chuyện kia đơn giản thế này?

“Tên đàn ông kia quá béo, làm chị nghĩ ngay đến Ngô heo mập. Rượu này là anh ta tự đưa chứ chị có muốn đâu. Hơn nữa chai rượu không đủ quý, mới mấy trăm, nếu như anh ta đưa hơn, có thể chị sẽ lo lắng một chút.” Trương Lệ Viện nhún vai.

Đào Tư Di nghe hiểu gật đầu.

“Thực xin lỗi, quấy rầy tiểu thư một chút, có một vị tiên sinh trên lầu tặng rượu cho cô.” Phục vụ bưng một chai rượu hồng đi tới.

Đào Tư Di phát hiện phục vụ quay mặt hướng về phía cô, khay trên tay cũng đặt ở trước mặt cô, cô không biết phải làm sao nhìn Trương Lệ Viện. Cô không bày ra tư thế nào, cô cũng không biết phải xử lý tình huống này thế nào cho tốt.

Trương Lệ Viện cầm chai rượu trên tay rồi nhìn nhãn hiệu, giơ ngón cái về phía Đào Tư Di. “Đây là rượu trong quán các cậu sao?”

“Thật ngại, đây là rượu ông chủ chúng tôi tự mình mang đến.” Phục vụ thành khẩn trả lời.

“Nếu như là chị, chị khẳng định sẽ muốn nhìn bộ dạng tên đàn ông kia, rượu này có tiền cũng không mua được, em tự xử lý đi.” Trương Lệ Viện thể hiện rõ ràng thái độ của mình, đem quyền chọn lựa đưa cho Đào Tư Di.

“Cậu mang về đi, thay tôi cảm ơn vị tiên sinh kia, rượu này quá đắt tiền rồi.” Đào Tư Di nhăn mặt nhíu mày.

Nhìn phục vụ xoay người rời đi, Đào Tư Di thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Nếu rượu kia là thật, chị khuyên em nên cân nhắc, rượu này cho dù có tiền cũng không mua được đâu.” Trương Lệ Viện chán nản nói. “Chị bày ra tư thế trêu ghẹo giá trị mới mấy trăm, đầu gối em chỉ ngồi ở đây lại nhận được trân bảo, ông trời thật sự là bất công mà!”

Thấy Trương Lệ Viện vén tóc làm đóm, Đào Tư Di nhin không được nở nụ cười.

“Thực xin lỗi vì quấy rầy, ông chủ chúng tôi nói, nếu các vị không nhận chai rượu này, tôi đừng mong trở về, cô xem...” Về mặt phục vụ uể oải quay trở lại.

Đào Tư Di cầu cứu nhìn Trương Lệ Viện.

Trương Lệ Viện cũng sững sốt, mặt dày mày dạn không phải chưa thấy qua, nhưng loại này quả thật chưa từng gặp lần nào. Đào Tư Di rút cuộc chọc tới ai để người ta cố chấp cầm tiền đập vào người thế này. Cô không khỏi liếc nhìn Đào Tư Di từ trên xuống dưới. Hôm nay cô ấy mặc áo sơ mi ngắn tay cùng một chiếc váy dài, vừa thấy đã giống như sinh viên. Trách không được hiện tại lưu hành “người cao gầy”, vừa thấy thì biết cô hoàn toàn phù hợp. Nếu người là do mình mang đến, cô tất nhiên phải đem người hoàn chỉnh mang ra ngoài, với ông chủ đáng khinh muốn ăn thịt cừu nhỏ trước mắt cô đây lại càng không được.

“Nếu ông chủ cậu muốn cậu nghỉ việc, vậy cậu cứ ngáy ngốc ở đây đi, rượu này chúng tôi không muốn.” Trương Lệ Viện quét mắt về phía phục vụ, cầm ly rượu của mình lên uống một ngụm.

Phục vụ tựa hồ nhận ra Trương Lệ Viện không dễ dàng nói chuyện, về mặt tử thân nhìn Đào Tư Di. “ Học phí của tôi đều dựa vào công việc này, nếu cô không nhận, tôi phải thất học rồi...”

“Ngừng.” Trương Lệ Viện không đợi phục vụ nói xong, liền chặn lời anh. Cô liếc nhìn về mặt khó xử của Đào Tư Di. “Cậu đẹp trai, chị nói cho cậu biết, hiện tại chiều này không dùng được đâu, đừng ở chỗ này giả bộ đáng thương. Trở về nói cho ông chủ các cậu biết, vị tiểu thư này cho rằng cô ấy thất thân so với cậu thất nghiệp còn nghiêm trọng hơn. ”

Nghe Trương Lệ Viện nói xong, Đào Tư Di nhất thời cảm thấy máu chó đầy đầu. Trách cứ nhìn thoáng qua Trương Lệ Viện, thất thân gì chứ, cô cũng chưa từng nghĩ tới chuyện đó.

Nhìn phục vụ khép bả vai bỏ đi, Trương Lệ Viện quay đầu nói. “Con nhóc, lòng người hiểm ác, em tin hay không nếu hôm nay em dám nhận, đêm nay em đừng mong chạy thoát. ”

Đào Tư Di nhất thời không phản ứng kịp, sững sốt một phen mới nghĩ đến hàm ý trong câu nói vừa rồi.

“Chị...”

“Đào tiểu thư, rượu này là tôi tặng cô, vấn đề vị tiểu thư này lo lắng, tôi cam đoan sẽ không phát sinh.” Tiếng nói hơi quen tai truyền đến đánh gãy cuộc nói chuyện của các cô.

Mã Đằng Diệu mỉm cười nhìn cô gái trước mắt, không nghĩ tới bọn họ lại có duyên như vậy, ở trong này còn có thể gặp lại, nếu không nhìn tư liệu về cô anh thật sẽ nghĩ đây chính là thủ đoạn cô quyến rũ anh.

Trương Lệ Viện ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, tuy về mặt anh ảm áp, nhưng một thân khí thế áp bức kia lại khiến người không thể khinh thường. Âm thầm lè lưỡi, lần sau nói chuyện nhất định phải quan sát rõ ràng chung quanh có người hay không.

“Trương tiểu thư, đã lâu không gặp...”

Không đợi Trương Lệ Viện cảm khái xong, một người đàn ông từ chỗ tối chậm rãi đi ra

“Tôi đi trước, hai người cứ từ từ tán gẫu. ”

Thấy bạn chạy trốn chết, Đào Tư Di mở mắt nhìn Mã Đằng Diệu.

Mã Đằng Diệu giang tay, “Xem ra bạn của cô rất yên tâm khi để chúng ta ở cùng một chỗ...”

17. Chương 17: Công Tác

“Mã tiên sinh, thời gian không còn sớm, tôi nghĩ đã đến lúc đi về. ”

Trong nháy mắt đã không thấy thân ảnh Trương Lệ Viện, Đào Tư Di thực hoài nghi tốc độ này của chị ấy có phải đã đạt đến trình độ thể vận hội Olympic. Ngắc đầu nhìn Mã Đằng Diệu cười cười xin lỗi rồi xoay người định bụng rời đi.

Mã Đằng Diệu nhìn vẻ mặt đề phòng của cô, bất đắc dĩ nói. “Mời Đào tiểu thư cùng tôi đến phòng ngồi một lát. ”

Lời anh nói vừa dứt, Đào Tư Di phát hiện có hai người đàn ông vạm vỡ đang canh trước mặt. Cô quay đầu nhìn Mã Đằng Diệu, một mặt người đàn ông này bày tỏ ánh nhìn thật có lỗi, nhưng mặt khác lại hoàn toàn không có ý định thả cô đi. Cô lại nhìn đám người ồn ào chung quanh rồi cân nhắc một phen liệu mình có khả năng xông ra ngoài thành công không, đáp án cơ bản là không, sau đó suy sụp hạ bả vai, ngoan ngoãn đi theo phía sau anh.

Mã Đằng Diệu để Tiểu Trần an bàn một phòng mới, đưa Đào Tư Di tiến vào. Chính anh nhỏ giọng nói hai câu với người khác để bọn họ mượn có có việc đi ra ngoài, Tiểu Trần gọi nữ bồi bàn mở chai rượu, sau đó đi ra cửa phòng gọi đồ ăn. Trong phòng hiện tại chỉ còn Mã Đằng Diệu cùng Đào Tư Di đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Đào Tư Di khó chịu đứng ở trong phòng, cô không rõ ràng lắm người đàn ông mới gặp mặt cô hai lần tới cùng muốn làm gì. Khi cô bày tỏ thái độ muốn rời đi, anh vẫn cứ muốn đưa cô tới nơi này.

“Mời ngồi.” Mã Đằng Diệu vẫy tay nhìn Đào Tư Di, trong lòng bất đắc dĩ tự giễu, hôm nay chuyện anh làm rõ ràng cùng một loại với hiếp bức. Nhưng không làm như vậy, đoán chừng về sau không có cơ hội nói chuyện một mình cùng với cô.

Đào Tư Di nghĩ cô đứng ở giữa phòng có chút quái dị, mặc kệ có nguyện ý hay không thì cũng đã theo người đàn ông này đến đây, dứt khoát thoải mái ngồi trên ghế sofa nhưng vị trí cô chọn lại là chỗ xa Mã Đằng Diệu nhất. Mã Đằng Diệu không nói lời nào, Đào Tư Di cũng không nói, chủ yếu là vì cô không biết nên nói cái gì, chuyện đêm nay mặc kệ nghĩ theo phương diện nào đều tràn ngập khác lạ.

“Đến đây, ném một chút xem vị thế nào.” Mã Đằng Diệu thấy cô vô cùng cẩn trọng, bèn chủ động đưa ly rượu tới chỗ Đào Tư Di. “Đừng khấn trương, tôi không có ác ý, chỉ là muốn cùng cô nói chuyện mà thôi. ”

Thấy cô không có ý định uống, anh lại nói tiếp. “Đừng nói với tôi là cô không biết uống rượu, tôi đã thấy cô có uống qua cùng vị tiểu thư kia, cô hơi nhắm một chút, thần kinh sẽ được thả lỏng, tin tưởng tôi không có ác ý. ”

Đã tới rồi thì cứ an tâm, Đào Tư Di do dự một chút, nhìn tay anh giữa không trung rồi tiếp nhận ly rượu trong tay anh, nhẹ nhàng uống một ngụm. Vị chua nhẹ từ đầu lưỡi truyền đến thần kinh, không biết là do tâm lý hay do cồn, qua một hồi cô quả thật đã thả lỏng một chút.

Đặt ly rượu trước mặt trên bàn, Đào Tư Di nghi hoặc nhìn Mã Đằng Diệu, anh ta muốn nói gì mà cần phải dùng phương thức này dẫn cô đến đây?

Mã Đằng Diệu không hề sốt ruột, anh lại uống rượu trong tay. Ngậm rượu trong miệng một lát rồi mới nuốt xuống, thưởng thức dư hương trong miệng, tâm tình tốt nhìn người trước mắt. Nhận thấy cô khấn trương mới chậm rãi nói một câu.

“Tôi muốn mời cô làm gia sư tới nhà dạy kèm cho con tôi, nó từ nhỏ lớn lên tại Mỹ, tiếng Trung nói không tốt, tôi nhớ rõ cô tốt nghiệp hệ Anh văn, vào ngày thành lập trường cô còn từng làm phiên dịch, tôi tin tưởng cô có thể đảm nhiệm việc này. ”

Đào Tư Di nhìn Mã Đằng Diệu, cho tới bây giờ chưa từng nghe có người nào tìm gia sư dạy kèm ở nhà trong quán bar. Sao anh ta lại khác lẽ thường như vậy.

“Thực có lỗi với Mã tiên sinh, tôi có công việc, hơn nữa tôi tạm thời cũng không có ý muốn kiêm thêm chức.” Thoáng dừng một chút, Đào Tư Di xác định rõ ý muốn cùng thẳng thắn từ chối lời đề nghị của anh. Mặc

kệ dựa trên phương diện nào để suy xét, hành động của anh ta đã cho cô cảm giác chuyện không đơn giản như thế, tuy không biết người đàn ông này nghĩ cái gì nhưng cô dám khẳng định, gia sư dạy kèm ở nhà tuyệt đối không phải mục đích cuối cùng của anh.

“Không phải kiêm thêm chức mà là toàn bộ. Thời gian cô đi dạy cũng như thời gian cô đi làm hiện giờ. Nhưng cô yên tâm, công việc hiện tại của cô tôi sẽ cho người giữ lại, lần này tôi ở Côn Thành khoảng nửa năm. ”

Mã Đằng Diệu đứng lúc sửa lại sai lệch lý giải của cô, tuy anh mỉm cười nhưng Đào Tư Di cảm thấy ánh mắt anh sắc bén tràn ngập trong đó là cảm giác áp bức không thể kháng cự, tin tưởng nếu hai người còn tiếp tục đối diện, chưa tới vài phút sau cô sẽ bị ép bởi áp lực mà đáp ứng lời đề nghị của anh.

“Thật có lỗi, tôi nghĩ tôi không thích hợp. Thời gian không còn sớm, tôi muốn về trước.” Sau khi nói xong, Đào Tư Di cầm túi lên cho thấy quyết tâm đi về.

“Đào tiểu thư, tôi hy vọng cô có thể cẩn thận suy xét.” Mã Đằng Diệu mỉm cười nhìn cô, không bởi vì cô từ chối mà bày tỏ chút nào không vui. “Như vậy đi, chờ lần sau chúng ta gặp mặt sẽ nói chuyện tiếp, tôi để Tiểu Trần đưa cô về. ”

“Không cần phiền toái, tự tôi trở về được.” Đào Tư Di vội vàng cự tuyệt, cô không muốn liên quan tới bất cứ chuyện gì cùng người đàn ông này.

“Không phiền toái, bạn của cô vì tôi dọa mới chạy mất, để cô một người trở về không an toàn.” Nói xong Mã Đằng Diệu đưa tay lấy túi trong tay cô, mở cửa phòng, đưa đồ trong tay cho Tiểu Trần đang đứng ngoài cửa chờ. Sau đó anh xoay người vào phòng.

Đào Tư Di nhìn tay trống không, lại nhìn túi mình đang ở trong tay Tiểu Trần. “Anh trả lại cho tôi đi, tự tôi về được. ”

Tiểu Trần cười cười. “Mã tiên sinh đã dặn, trừ phi cô muốn để tôi thất nghiệp, Đào tiểu thư, tôi chỉ đưa cô về nhà mà thôi, hy vọng cô không làm tôi khó xử. ”

Nghe anh nói như vậy, Đào Tư Di cũng không biết nói gì, cuộc nói chuyện ngắn ngủi cùng Mã Đằng Diệu đã khiến cô cảm thấy kiệt sức. Hiện tại cô cũng không có tâm tình tranh luận với anh vì việc nhỏ này.

“Mã tiên sinh để tôi làm gia sư dạy kèm con ông ấy tại nhà, mục đích của ông ấy là gì?” Hai người ngồi vào trong xe, Đào Tư Di do dự một chút, vẫn nhin không được nói ra nghi hoặc của mình. Tiểu Trần là người bên cạnh Mã Đằng Diệu nên ít nhiều sẽ biết suy nghĩ của anh ta.

“Đây là việc nhà của Mã tiên sinh, không thuộc trong phạm vi công việc của tôi.” Tiểu Trần nhìn cô gái bên cạnh rồi cười, ‘tứ lạng bạt thiên cân’* đem vấn đề của cô đẩy ra ngoài. Trơ lý làm gì, chính là thay lãnh đạo giải trừ nguy cơ, giấu diếm được vợ cả, ổn định được tiểu tam, trẻ nhỏ trong tầm tay. Hiện tại lãnh đạo anh tuyên bố muốn cô gái này, tuy vẫn chưa rõ Đào Tư Di được đặt ở vị trí nào nhưng có thể nhìn ra lãnh đạo chuẩn bị để cho đứa nhỏ gặp mặt cô, loại sự tình này dưới tình huống không rõ vẫn nên thận trọng từ lời nói đến hành động. Không có gì so với không biết chính là đáp án hợp lý nhất.

(*) Tứ lạng bạt thiên cân: (Bốn lạng mà đánh bạt được cả ngàn cân) Một phương pháp tán thủ trong Thái cực quyền (Đọc trong Wiki thì đây là một chiêu trong Đả cẩu bổng pháp).... Trong truyện ý nói không cần nhiều sức mà vẫn có thể giải quyết được mọi phiền phức.

Hiển nhiên Đào Tư Di không tin lý do anh thoái thác nhưng không còn cách nào, sau khi nói xong cô cũng biết mình thiếu suy xét, cho dù biết, vị trợ lý tiên sinh cũng sẽ không nói cho cô.

Sau khi về đến nhà, cảm thấy điện thoại rung nhẹ, Đào Tư Di nhìn thoáng qua, tất cả đều là Diệp Lan Trần gọi đến, không thấy có Trương Lệ Viện. Cô loáng thoáng nhớ rõ, hình như Trương Lệ Viện đi theo một người đàn ông ra ngoài nhưng hoàn cảnh quá loạn, chuyện phát sinh quá đột ngột nên cô không thấy rõ. Nhin không được cảm điện thoại gọi cho Trương Lệ Viện, điện thoại vang lên vài tiếng, từ bên trong loa liên truyền đến tiếng kỳ quái, đang định hỏi một chút liên nghe thấy giọng đàn ông truyền tới. “Cô ấy hiện bề bộn nhiều việc, có chuyện gì ngày mai hãy nói. ”

Một giây trước khi điện thoại bị ngắt, Đào Tư Di nghe được tiếng thét chói tai của Trương Lệ Viên. Sau đó cô gọi thêm lần nữa thì điện thoại báo tắt máy, xoắn xuýt một hồi cuối cùng cô cũng buông tha ý nghĩ báo cảnh sát, chưa tới 24h chưa đủ để lập án, mà Trương Lệ Viên hình như cũng quen biết người đàn ông kia, đợi ngày mai đi làm xem tình hình thế nào rồi nói sau.

Nhận thấy di động lại rung nhẹ, điện báo người gọi đến là Diệp Lan Trần, Đào Tư Di do dự một chút rồi ấn phím nghe.

“Tại sao lâu như vậy không nhận điện thoại, em vừa mới đi chơi nơi nào?” Diệp Lan Trần vốn cho rằng tiểu nha đầu cáu kỉnh này không nhận điện thoại của anh. Gọi điện cho người giúp việc và lái xe hỏi qua mới biết được người ta căn bản là chưa về nhà, còn đuổi lái xe đi.

“Nào có đi đâu chứ?”

“Hừ? Lại không ngoan, nói vừa rồi đi đâu hả?” Diệp Lan Trần nghe ra sự không phối hợp của cô, trong lòng âm thầm nở nụ cười, thật là giỏi, mới một ngày không thấy đã làm trái ý anh, xem anh trở về thu thập cô như thế nào. “Nếu em không nói cho anh biết, anh tìm người mỗi ngày đều đi theo em, cho em một chút riêng tư cũng không có, để em tự xử lý. Anh nói được là làm được, không tin em cứ thử đi.”

“Anh sao lại có thể vô lại như vậy.” Đào Tư Di nhin không được mắng anh một câu, “Em cùng Trương Lệ Viên ăn cơm tối.”

“Ăn cơm tối đến tận giờ này?” Diệp Lan Trần nheo mắt, thưởng thức vòng đeo tay kim cương, dây đeo vô cùng khác biệt, một đầu tạo hình khóa, phía trên mặt khóa cắm một chiếc chìa khóa nhỏ tinh vi, chỉ cần đeo nó lên nhất định phải dùng chìa khóa mới có thể cởi bỏ. Hôm nay tham gia yến hội, thời điểm bán đấu giá ngay lập tức anh liền nhìn trúng, hiện giờ trong đầu anh đang tưởng tượng nó được bắt lên cổ tay của cô gái kia. Về phần chìa khóa, khẳng định phải để chỗ anh.

“Rồi chúng em lại đi nơi khác ngồi một lát.” Đào Tư Di không biết vì sao có điểm chột dạ.

“Ừ?” Diệp Lan Trần nghe ra giọng cô có chút khác thường, buông vật trong tay, từ trên giường ngồi dậy.

“Đi quán bar nào?”

“Làm sao anh biết em đi quán bar?” Đào Tư Di nói xong liền hối hận, đây không phải cô tự đánh đã khai sao?

Diệp Lan Trần ban đầu chỉ muốn thử một chút, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi. Nhớ tới chuyện ở quán bar, mặt anh không khỏi âm trầm. Giọng điệu cũng trở nên nghiêm túc. “Có gặp chuyện gì không?”

Đào Tư Di sửng sốt, do dự có nên nói chuyện của Mã Đằng Diệu cho Diệp Lan Trần nghe hay không. Một hồi nghĩ suy, vẫn là quên đi, đêm nay đã từ chối anh ta rồi, tin tưởng Mã Đằng Diệu cũng không phải là người chèn ép người khác.

“Không có.” Nói đơn giản hai chữ rồi vội vàng ngắt điện thoại.

Diệp Lan Trần nghe tiếng píp píp truyền từ loa, mày nhíu lại, cô gái này có chuyện gạt anh.

18. Chương 18: Hỗn Loạn

“Cậu Diệp, lâu rồi chưa thấy cậu, nghe nói cậu ở Côn Thành làm mưa làm gió, có phải không định trở về hay không.” Lý Kiến cầm ly rượu đụng vào ly của Diệp Lan Trần rồi một ngụm uống hết. Diệp Lan Trần khẽ mỉm cười, theo động tác của anh nâng ly trong tay, một hơi uống cạn chất lỏng trong ly.

“Thật đáng hâm mộ, anh trở lại cũng không gọi điện báo tin cho Điền Na, bọn tôi hỏi anh lại không trả lời, chúng tôi ai cũng không dám hít thở không khí trong lành đây. Nếu anh không cần, tôi có thể thu giúp anh.” Tôn Mạnh vui vẻ, nhẹ tay vỗ đùi cô bạn gái bên cạnh, không chút che giấu nói ra ý đồ của anh ta.

“Cậu thu đi.” Ba chữ đơn giản liền quyết định vận mệnh của một cô gái.

“Thật à?” Trong nháy mắt Lôi Vân Khải mở to hai mắt sáng ngời nhìn Diệp Lan Trần. “Không phải nói đàn bà Côn Thành quê mùa sao? Anh Diệp đừng tìm một người xấu xí đấy nhé, tiểu mỹ nữ nhà người ta đã thể hiện rồi, anh lại không đồng ý. Mỗi ngày người ta đều ngắm trông cùng anh gặp mặt, kết quả anh vừa về đã quảng cô ta đi, anh có muốn gặp lại cô ta không, chứ trăm vạn lần đừng ở tại Côn Thành tìm heo mẹ để thi đấu với Điêu Thuyền. ”

Diệp Lan Trần lắc ly rượu trắng trong tay, mỉm cười rồi một hơi uống cạn. Cô gái kia gốc như heo, người đàn ông tốt như anh còn cần suy xét sao, thật không biết cô muốn tìm cái dạng gì. Đã bao lâu chưa gặp Đào Tư Di, Diệp Lan Trần hồi tưởng lại một chút, ước chừng một tuần. Mấy ngày nay công việc bận rộn tựa con quay, rốt cuộc cũng thu phục được ông cụ bên nhà, cuối cùng có thể thoải mái rồi. Nếu không có gì ngoài ý muốn, ngày mai anh có thể thấy được cô gái nhỏ kia. Anh thật muốn đè thân thể cô bên dưới anh mà nhào nặn, cho dù không ăn được thịt thì cũng phải uống chút canh.

Nghĩ tới đây, Diệp Lan Trần đột nhiên cảm giác bụng dưới trướng lên căng thẳng, âm thầm mắng một tiếng đáng chết. Từ khi gặp cô, bản thân liền không chạm qua đàn bà, vừa mới bắt đầu là vì Diệp Nam Tê quấy nhiễu, hiện tại là không nghĩ muốn, anh không có hứng thú với cô gái khác. Cả dẫu đều muốn cùng cô làm chuyện kia. Thậm chí có lần sáng sớm thức dậy anh phát hiện bản thân một đêm mơ mộng xuân, mỗi lần nhớ đến cô là anh lại phải dùng bàn tay tự túc một lần, lần này quay về nhất định phải cùng cô tính toán thật tốt.

Ba người Lôi Vân Khải, Lý Kiến cùng Tôn Mạnh cảm thấy dường như có một đôi quạ đen đang bay qua đỉnh đầu họ, tên đàn ông đang cười ngu ngốc này là Diệp Lan Trần sao? Bọn họ có thời gian nhất định phải đi Côn Thành nhìn xem, đến cùng là cô gái nào có sức quyến rũ lớn như vậy.

@@

Về mặt Đào Tư Di hoảng sợ nhìn Tiểu Trần trước mặt, anh ta vậy mà mang theo một bé trai nhỏ mặt than chạy tới biệt thự Diệp Lan Trần. Hôm nay cô ở nhà nghỉ ngơi, không dễ dàng gì mới được ngủ nướng thì đã bị người giúp việc đánh thức, nói có người muốn tìm cô, không nghĩ tới vừa nhìn thấy lại là một màn kinh sợ thế này.

“Đào tiểu thư, đây là tiểu Kiệt con trai của Mã tiên sinh, Mã tiên sinh vì công tác quá bận nên không có thời gian tự mình đưa đến, hôm nay phiên cô chiếu cổ cậu chủ nhỏ rồi. À..., còn có, Mã tiên sinh nói ngài sẽ tự gọi điện cho cậu Diệp, tin tưởng cho dù là cậu Diệp cũng sẽ đồng ý giúp người đồng hương là ngài ấy chiếu cổ đứa nhỏ. ”

Tiểu Trần tự quyết định, không cho Đào Tư Di một chút từ chối nào, thậm chí cho dù cô nghĩ muốn lấy Diệp Lan Trần làm tấm gỗ chặn để đối phó mà không được.

“Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước. Buổi tối tôi sẽ đến đón cậu chủ nhỏ, Mã tiên sinh nếu xong việc cũng sẽ tự mình đến, hy vọng có thể có cơ hội mời Đào tiểu thư cùng đi ăn tối. ”

“Ai, anh...”

Không đợi Đào Tư Di nói ra miệng, Tiểu Trần thoáng chốc đã đi khỏi lưu lại Đào Tư Di cùng bé trai mặt to tròng mắt nhỏ trong phòng khách.

“Cô không thích ba tôi.” Bé trai mở miệng trước, mặt than nói rõ từng chữ một, mượt mà rõ ràng, không có tí ti cảm giác gượng gạo.

“Ừ.” Đào Tư Di gật đầu, cái này mà gọi là tiếng Trung không tốt sao, so với cô là người nói khẩu âm địa phương còn tốt hơn bao nhiêu lần đấy.

“Tôi sẽ trở về nói cho ba tôi là tôi không chán ghét cô, nếu cô không thích ông, không cần lấy tôi làm lý do từ chối. Được rồi, tìm cho tôi một phòng, tôi muốn nghỉ ngơi. ”

“Ừ.” Đào Tư Di ngây ngốc một lát, mãi đến khi người giúp việc đưa tiểu Kiệt lên lầu cô mới phát hiện, bản thân lại để một đứa nhỏ nói đến ngây ngẩn cả người!

Cùng thời gian đó, Diệp Lan Trần vừa mới chấm dứt cuộc gọi đến của Mã Đằng Diệu, anh nhin không được cau mày, mới có vài ngày đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Mã Đằng Diệu chết tiết này còn nhảy vào can thiệp cái gì, lại còn đưa con anh ta đến nhà anh, chẳng lẽ có kế hoạch dưỡng mẹ kế? Xem ra phải nắm chặt thời gian, ở ngay trong nhà mình, mình không gặm được, ngược lại để lão cáo già kia gặm chắc chắn đó không phải là kết quả anh thích.

“Hắt xì... ” Đào Tư Di xoa cái mũi, mới sáng sớm ra đã có người nhắc đến cô, hôm nay khẳng định là ngày thứ bảy đen tối.

Đào Tư Di ngồi trên sofa, lấy ra di động kiểm tra danh bạ, vài ngày rồi chưa gặp Trương Lệ Viện. Bởi vì gọi điện không ai nhận nên cô vẫn sốt ruột mà báo cảnh sát. Kết quả không gặp Trương Lệ Viện, cảnh sát lại tìm đến đây còn mắng cô một trận, nói cái gì báo linh tinh buộc cô tội nhiều loạn trật tự công cộng, chuyện là thế nào đây!

Chuyện quá hỗn loạn, về mặt Đào Tư Di đầy hậm hực ngồi yên trên ghế, hai tay ôm đầu nhớ lại. Từ khi cô cùng Lý Mộ Tiêu ly hôn chứng từng yên tĩnh qua. Trách không được trước kia có câu nói rất đúng, ‘quả phụ trước cửa thị phi nhiều’. Hiện tại quả phụ ít đi, ly hôn nhiều hơn, đều có một đặc điểm chung là từng có một đời chồng. Cô có phải thật sự nên tìm một người an toàn lập gia đình, sau đó sinh đứa nhỏ, cho dù vượt quá giới hạn cũng chẳng sao... không cần kết hôn, chỉ cần có đứa nhỏ của mình là được.

Phi phi phi... nghĩ tới đây, Đào Tư Di rên một tiếng. Hiện tại cô sao có thể suy nghĩ như vậy, chưa kết hôn đã nghĩ làm tiểu tam, chuyện hôn nhân của cô thật hỗn loạn, phải làm thế nào mới là tốt nhất đây.

“Đào Tư Di, em đã về, chị có nhớ em không. ”

Suy nghĩ đang hết sức rối rắm thì một tiếng vang rục rờ như mặt trời truyền đến. Về mặt đầy phấn chấn của Diệp Nam Tê xuất hiện, mấy tháng không gặp, anh dường như đen đi rất nhiều, cơ thể cũng rắn chắc hơn, khi cười lộ ra hàm răng trắng tinh lấp lánh dưới ánh mặt trời. Toàn thân quân phục ngay ngắn, gương mặt tuổi trẻ có thêm vài phần cương nghị.

Đào Tư Di kinh ngạc vui mừng, trách không được tất cả mọi người đều nói quân đội là nơi tôi luyện ý chí con người, vừa thấy quả thật như vậy.

“Lại đây cho chị nhìn xem. ”

Đào Tư Di vẫy tay, cô cảm thấy nếu không phải vì cô còn trẻ, tuyệt đối sẽ xuất hiện một màn như trên TV kia, bà mẹ tóc trắng xóa, đôi tay run rẩy vuốt ve khuôn mặt đứa con trai được về nhà thăm người thân.

Tâm tình cô hiện tại kích động không thể giải thích, chỉ mấy tháng trôi qua đã khiến cho một đứa nhỏ có thay đổi lớn như vậy.

Diệp Nam Tê ngoan ngoãn đi đến trước người Đào Tư Di, nhìn về mặt cô đầy kích động xoay quanh nhìn anh, anh không khỏi ưỡn lưng, bày ra tư thế quân đội, giống như đang tiếp nhận kiểm duyệt của lãnh đạo.

“Không sai, thật sự không sai, bọc nhỏ của chị đã trưởng thành rồi. Quyết định của người anh vô lại kia của em thật đúng đắn.” Đào Tư Di vỗ nhẹ bờ vai anh, vô ý nói ra lời khiến Diệp Nam Tê nhú mày.

Diệp Nam Tê cẩn thận quan sát về mặt Đào Tư Di, trong ánh mắt mang theo khó hiểu, sao cô có thể hình dung Diệp Lan Trần như vậy, tuy anh thừa nhận anh mình quả thật âm hiểm không cách nào hình dung nhưng cũng sẽ không chấp nhặt cùng một cô gái. Trừ khi Đào Tư Di chọc vào kiêng kỵ của anh ta. Nhưng suy nghĩ một chút thì lại thấy không có khả năng, cô không phải là người nhiều chuyện, càng không thể chủ động đi trêu chọc Diệp Lan Trần, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Diệp Lan Trần ức hiếp chị?” Diệp Nam Tê đột nhiên hỏi một câu khiến Đào Tư Di ngây ngẩn cả người, trên mặt không tự giác nổi lên từng mảng ửng hồng. Về mặt của cô khẳng định nghi vấn trong lòng Diệp Nam Tê, theo bản năng tay anh nắm chặt hình quả đấm, cố gắng khắc chế tức giận của bản thân, tiếp tục hỏi. “Diệp Lan Trần đâu?”

Tuy Đào Tư Di cảm thấy Diệp Nam Tê nói thẳng tên họ của anh trai như vậy là không ổn, nhưng nghĩ có lẽ đây là thói quen của bọn họ sau khi anh nhận tổ quy tông nên cũng không quá chú ý, cực kỳ tự nhiên trả lời: “Đi Bắc Kinh công tác vẫn chưa về. ”

“Đây là Diệp Lan Trần nói cho chị nghe?” Sắc mặt Diệp Nam Tê càng lạnh. Diệp Lan Trần không phải là người chủ động nói cho người khác hành tung của mình, cho dù anh là em trai cũng rất ít khi biết được anh trai mình ở đâu. Thường thường anh ta sẽ biến mất vài ngày rồi lại xuất hiện, khi đó mới biết được anh ta đi đâu, còn nói cho Diệp Nam Tê biết anh ta đi đâu hay không, toàn bộ đều dựa vào tâm tình của Diệp Lan Trần.

“Ừm.” Đào Tư Di gật đầu. “Làm sao vậy?” Nét mặt Diệp Nam Tê khiến cô có phần bất an.

“Không có gì.” Diệp Nam Tê miễn cưỡng lộ ra chút tươi cười, hai tay ôm Đào Tư Di vào trong ngực. “Em nhớ chị, để em ôm một chút. ”

Đào Tư Di nhìn dáng vẻ của anh, nhin không được cười cười. “Đã lớn như vậy vẫn còn ôm, trước đây chị còn có thể ôm em, hiện tại thật sự là không thể ôm nổi rồi. ”

“Không sao, về sau để em ôm chị, chị cần chị nguyện ý, em sẽ ôm chị cả đời.” Nhận thấy cô gái trong lòng chấn động, Diệp Nam Tê tăng thêm lực ôm cô càng chặt hơn.

“Về sau chờ em có nàng dâu thì không thể nói như vậy đâu, mau thả chị ra, em ép chị chết mất.” Đào Tư Di cười ngây ngô vài tiếng, muốn đẩy Diệp Nam Tê ra nhưng cô phát hiện anh tựa hồ không có ý muốn buông tay. “Diệp Nam Tê, chị không thở nổi. ”

“Diệp Lan Trần có ôm chị như vậy không?” Diệp Nam Tê vẫn gắt gao ôm lấy cô, anh đột nhiên hỏi vậy khiến Đào Tư Di không biết phải trả lời thế nào. Cô không thể nói rằng anh không ôm nhưng đã làm điều quá phận.

“Diệp Nam Tê, nếu em không buông, chị sẽ tức giận đấy.” Nhận thấy điểm khác lạ của anh, giọng Đào Tư Di trở nên nghiêm túc, bên trong tràn ngập cảnh cáo.

“Đây là bạn trai của cô sao? Ngây thơ như vậy. Nếu cô muốn chọn giữa anh ta và ba tôi, tôi đề nghị cô chọn ba tôi, ít nhất ông cũng cực kỳ thành thực.” Một giọng non nớt vang lên, thành công khiến Diệp Nam Tê nói lỏng tay đang kiềm hãm Đào Tư Di.

“Nó là ai vậy...” Diệp Nam Tê trợn mắt há miệng nhìn bé trai nghiêm túc trước mắt, sao lại xuất hiện thêm một ông ba, ngại chuyện chưa đủ loạn sao?

“Mã Đằng Diệu là ba tôi, ông ta muốn tôi đến xem vị nữ sĩ này có thích hợp làm mẹ kế của tôi không, nếu tôi đồng ý, ông sẽ suy xét cưới cô gái anh vừa mới ôm qua vào cửa, cô ấy sẽ trở thành Mã phu nhân.” Tiểu Kiệt nghiêm trang nói khiến Đào Tư Di cùng Diệp Nam Tê đưa mắt nhìn nhau.

“Trở về nói cho ba cậu, Đào tiểu thư là người của nhà họ Diệp, không phải anh ta muốn cưới là cưới được.” Diệp Lan Trần đẩy ý cười trên mặt từ ngoài cửa đi vào...

19. Chương 19: Ghét Bỏ

Diệp Lan Trần trực tiếp đi đến trước mặt Đào Tư Di, lấy tay ôm nhẹ eo cô, ánh mắt lườm Diệp Nam Tê bên cạnh. “Em lại không ngoan rồi, còn dám đem đứa nhỏ nhà người khác vào nhà, nói anh nên xử phạt em thế nào đây, lần này khẳng định nặng hơn so với lần trước, nếu không em sẽ không nhớ lâu. ”

Vừa nói tay vừa bấm nhẹ mặt cô, sau đó lại quay đầu nhìn thẳng Diệp Nam Tê. “Không ở bộ đội ngây ngốc đi, chạy về làm gì?”

“Lần trước em đi bộ đội anh đã đáp ứng em cái gì, đây là anh nói anh chiều cố thật tốt sao.” Tay Diệp Nam Tê nắm chặt hình quả đấm, anh cảm thấy mình bị lừa gạt. Chưa bao giờ nghĩ tới xin phép về nhà lại nhìn thấy một màn như vậy, sau khi Diệp Lan Trần đến xem qua anh trong bộ đội, anh liền tuân thủ hứa hẹn kiên trì trong bộ đội. Mặc kệ chế độ điều lệ nghiêm khắc bao nhiêu, không thích ứng được bao nhiêu, anh đều kiên trì cắn răng ở lại. Vì có thể nhìn thấy Đào Tư Di hoàn hảo không tổn hao ở bìa họ Diệp, vậy hiện tại anh đang nhìn thấy cái gì đây?

“Chú có ý kiến?” Diệp Lan Trần mỉm cười, neho mắt nhìn Diệp Nam Tê, chắc chắn chú ta sẽ không dám nói về sau.

Đào Tư Di nhíu mày nhìn hai anh em, cắn môi. “Em trở về sao không nói với chị một tiếng, chị sẽ xuống bếp làm vài món ăn cho em, thức ăn ở bên ngoài có lẽ không hợp khẩu vị. ”

Nghe được lời này của cô, Diệp Lan Trần sững sốt cúi đầu nhìn cô gái trong lòng. Không nghĩ tới cô có thể nói như vậy! Diệp Lan Trần cũng không tự kỷ cho rằng cô gái này cuối cùng đã nghĩ thông suốt rồi trả lời về đề nghị của anh, chỉ là cô thông minh nhạy cảm cảm nhận được ái mộ của Diệp Nam Tê dành cho mình. Cô thông minh hơn rất nhiều so với nguyên bản anh tưởng tượng.

Diệp Lan Trần nhận ra được dụng ý của cô, càng lớn mật dùng hai tay ôm chặt lấy eo cô, cúi đầu khê hôn lên gương mặt cô. Cảm giác cả thân thể cô cứng đờ, anh kéo tới gần sát lỗ tai cô, nhẹ giọng chỉ có hai người nghe được, nói: “Diễn trò thì phải làm đến cuối. ”

Thịch thịch thịch... nghe được tiếng bước chân dồn dập, Đào Tư Di mới thở dài nhẹ nhõm một hơi vội đẩy người đàn ông trước người ra, mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn anh. Diệp Lan Trần còn cắn lỗ tai cô, mút nhẹ khiến cô có cảm giác nhói nhói như có một dòng điện theo dây thần kinh mẫn cảm truyền đến mỗi góc trong cơ thể. Đôi má đỏ rực nóng rất nổi bật trên căn cổ trắng nõn, giờ phút này cô hận không thể tìm một chỗ để chui đầu vào.

“Tôi sẽ nói cho ba ba biết về hành vi của mấy người, nhưng tôi vẫn không có bất kỳ phản cảm nào với cô, quyền quyết định nằm trong tay ba tôi. Hiện tại, người đàn ông này thành thực hơn nhiều so với người kia, nhưng anh ta không phải là đối tượng tốt để kết hôn, hy vọng cô có thể suy xét đến ba tôi.” Bé trai nhỏ mặt than khoanh tay quan sát một màn trước mắt, phát biểu quan điểm của mình.

Câu nói của cậu bé trái lại đã nhắc nhở Diệp Lan Trần, chỗ này còn có một người khác đang tồn tại, xác thực phải nói là đứa bé. Nhưng về mặt đồ dẫn kia của nó thật khiến người ta có cảm giác chán ghét! Diệp Lan Trần tiến trước thêm vài bước, đi đến trước mặt Tiểu Kiệt, hơi cúi đầu nhìn xuống cậu.

“Bạn nhỏ họ Mã, trở về nói cho ba cậu biết, chị này là của anh, anh ta nên tìm người khác làm mẹ kế của cậu thôi.” Nói xong Diệp Lan Trần dùng tay chà đập mái tóc ngắn mềm tựa liễu của Tiểu Kiệt, xát chúng thành tổ chim mới vừa lòng dừng tay.

Bộ dáng đứa nhỏ này giống y hệt Mã Đằng Diệu, về mặt than vừa thấy đã biết là di truyền. Anh động không vào Mã Đằng Diệu, bắt nạt đứa nhỏ không thành vấn đề. Diệp Lan Trần không hề thấy hổ thẹn vì hành vi của mình, ngược lại còn có chút đắc chí, người nào để tên kia đưa vật chứng mất đến đây!

Tiểu Kiệt không nói gì, khuôn mặt than nhỏ có chút rạn nứt, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Lan Trần, một đầu tổ chim, giậm chân thành thành đi lên lầu.

Diệp Lan Trần vô lại giang tay, quay đầu nhìn về phía Đào Tư Di. “Tôi giúp em đuổi hết người đi rồi, em chuẩn bị cảm tạ tôi như thế nào đây, tôi không ngại em lấy thân báo đáp đâu. ”

Đào Tư Di trừng mắt nhìn anh, xoay người cũng giậm chân thành thành đi lên lầu.

Diệp Lan Trần lau mũi, khê cười, bắt đắc dĩ nhìn thoáng qua sảnh trống không, anh tựa hồ chọc người ghét bỏ nha! Nơi này vốn đang náo nhiệt, cứ như vậy chỉ trong chốc lát đều chạy hết rồi!

Đào Tư Di trở lại phòng mình, cảm giác khô nóng vừa rồi vẫn chưa hết, cô vào phòng tắm soi gương, cô gái bên trong mặt đỏ bừng như cà chua. Xúc cảm ấm áp bên tai kia làm đầu cô trở nên trống rỗng. Hơi thở nam tính của Diệp Lan Trần tràn đầy trong miệng mũi cô, khiến cô thiếu chút nữa lạc đường trong hành động của anh.

“Đào Tư Di, mi phát xuân rồi. Mi phải nhớ kỹ, người đàn ông này không phải người mi có thể khống chế được.” Cô nhìn bản thân trong gương. “Anh ta thật tình đối xử với mi sao? Mi phải nhìn rõ hiện thực, mặc kệ mi từng có mấy người đàn ông, mi đều đã ly hôn một lần. Mặc kệ anh ta từng có ít nhiều phụ nữ, anh ta vẫn độc thân.” Thấy cô gái trong gương suy sụp cúi mặt, Đào Tư Di lắc đầu, xua đi đề nén trong lồng ngực.

Đào Tư Di ra khỏi phòng tắm, nhẹ nhàng ngồi bên giường, ánh dương sáng xuyên thấu qua cửa sổ sắt đất tiến vào phòng, ấm áp chiếu đến từng góc trong phòng. Cô dời tầm mắt về phía hộp da trong góc, chần chừ một hồi rồi đi tới, mở hộp, bên trong là tờ giấy ly hôn lẻ loi nằm nơi đó, Đào Tư Di nhìn không được cầm lên, lật xem nội dung bên trong, đơn giản nói mấy câu, tự cảm thấy mình quá thất bại. Cô cười khổ, bạch mã hoàng tử chỉ dành cho lọ lem, mà cô đã không còn là một cô gái trong trắng nữa rồi.

“Đào tiểu thư, cậu cả bảo tôi mời mọi người xuống ăn cơm. ”

“Được rồi. ”

Tiếng người giúp việc vang lên ngoài cửa, đưa Đào Tư Di tỉnh lại, nhìn thời gian, vô tình ngăn người lâu như vậy! Xoa nhẹ mặt, nhiệt độ đã hạ. Cô vẫn chưa yên tâm, đi vào phòng tắm soi gương, sắc hồng trên mặt đã chuyển thành trắng bệch.

“A!” Cô thở dài một hơi, tại sao lại không có lấy một chút bình thường nào. May không phải vì nhiệt độ không khí, nếu không sẽ có thể bị cảm. Lấy tay vỗ nhẹ đôi má vài cái, để nó có thêm chút hồng. Lại hướng về gương nhe răng nhếch miệng, để cơ mặt hoạt động cho bớt cứng. Trong gương phản chiếu hình ảnh cô gái đang tươi cười yếu ớt.

Trong phòng, mọi người đã đến đông đủ, nhìn thấy Đào Tư Di đi đến, ánh mắt ba người vốn mỗi người đặt một nơi, tựa hồ có phương hướng xác định, đồng loạt quét về phía cô.

Điều này làm Đào Tư Di cảm thấy áp lực rất lớn, bước chân cũng trở nên nặng hơn.

“Ha ha...” Cười ngây ngô vài tiếng nhằm hóa giải không khí xấu hổ. “Mọi người đã đông đủ.” Nói xong câu đó, cô lập tức muốn cắn đầu lưỡi mình, câu này không phải vô nghĩa rồi sao!

“Phi!” Diệp Lan Trần bật cười. “Ngồi đây.” Anh chỉ ghế bên cạnh. Cô gái nhỏ thật thú vị, càng ngày càng chọc người thích, vừa rồi thông minh lanh lợi như thế, giờ lại trở nên ngây ngô. Nhìn vẻ mặt không tình nguyện của cô, Diệp Lan Trần chủ động đứng lên, đi tới vài bước, dắt tay cô, đặt cô ở vị trí bên cạnh mình.

“Nam Tê không dễ trở về một chuyến, để anh gọi giúp việc làm thêm vài món ăn, cho chú ấy một bữa ăn ngon. ”

Anh ngụ ý nhắc nhở cô, Đào Tư Di phối hợp ngồi bên cạnh Diệp Lan Trần.

Náo loạn qua đi, phòng ăn khôi phục yên tĩnh, Đào Tư Di quan sát tình huống trong phòng ăn. Bé trai vẫn vẻ mặt than đen, chẳng qua trên mặt cậu bé có chút chán ghét, mà tầm mắt cậu đều hướng về vị trí Diệp Lan Trần. Ánh mắt Diệp Nam Tê đau khổ nhìn cô, ánh mắt hai người khê đục, cô theo bản năng né tránh ánh mắt của anh.

Đương đoạn bắt đoạn, phản thụ kỳ loạn (không do dự quyết đoán sẽ sinh ra hậu họa), Đào Tư Di âm thầm cảnh báo bản thân, nếu không có cách nào cho anh kết quả anh muốn, thì phải cắt đứt cây non trong lòng anh.

“Nam Tê, trong bộ đội có khỏe không, nghe nói rất khổ cực.” Phát hiện ánh mắt Diệp Nam Tê vẫn khóa chặt trên người cô, Đào Tư Di cất tiếng, muốn phá bầu không khí quái dị này.

“Nếu em nói khổ, chị sẽ đau lòng sao?” Diệp Nam Tê nhìn chằm chằm Đào Tư Di.

“Em đã lớn, chịu khổ một chút cũng tốt.” Đào Tư Di cười, nhần tâm không để ý tới mắt mắt trong mắt anh, cầm dưa bắp miến thịt bò thả vào trong bát anh. “Chị nhớ rõ em từ nhỏ đã thích ăn thịt bò, ăn nhiều một chút. ”

“Em không chỉ thích ăn thịt bò mà em còn thích chị.” Diệp Nam Tê không để ý đến ánh mắt sắc bén của Diệp Lan Trần, nói ra suy nghĩ trong lòng. Sau khi anh trở về phòng, suy nghĩ cho tới trưa, không phải Diệp Lan Trần chắc chắn rằng anh không dám thổ lộ sao? Nếu thích, vì sao không thể nói, không quản Diệp Lan Trần và Đào Tư Di tới cùng có quan hệ gì, anh vẫn muốn nói ra. Anh muốn nhìn xem chuyện sẽ thế nào.

Lời anh nói khiến Đào Tư Di ngây ngẩn cả người, không biết nên thế nào để tiếp tục kéo dài cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Anh đã nói rồi, chúng ta ở cùng một chỗ, Nam Tê sẽ thích.” Diệp Lan Trần ôm chăm lấy Đào Tư Di, hôn lên mặt cô. “Đều ăn cơm đi không nguội, đừng để tiểu nhân của chúng ta đói bụng. ”

Diệp Lan Trần cầm đũa gấp một ít rau cần vào bát Tiểu Kiệt, vừa lòng nhìn chân mày bé trai cau lại. Anh cười cười, thằng nhỏ này, phải cho nếm thử nào là tiếp đón nồng nhiệt. Vừa rồi anh chú ý, một lượt đồ ăn nó đã gấp qua, nhưng lại không có rau cần, khẳng định là không thích. Giáo dục nhà họ Mã hẳn không cho phép để lại đồ ăn thừa, anh muốn nhìn nó ăn sạch sẽ.

“Nam Tê, nếu chú thật sự không thể kiên trì tiếp thì nói với lão Vương, để ông ấy chuyển chú sang binh chủng thoải mái hơn.” Diệp Lan Trần mỉm cười nhìn vẻ mặt em trai không cam lòng trước mắt. “Em mới mấy tuổi, ăn không hết khổ cũng bình thường. ”

Sau khi Diệp Lan Trần nói xong, liền quay đầu nhìn về phía Đào Tư Di bên cạnh, tay điểm nhẹ cái mũi của cô. “Thời điểm anh tham gia quân ngũ còn nhỏ hơn chú ấy hai tuổi, cũng không thấy em nói thương anh, anh cũng thích thịt, vì sao em không gấp cho anh.” Nói xong liền cầm miếng thịt bỏ trên tay cô, trực tiếp thả vào miệng.

“Em ăn no rồi, ngày mai sẽ trở về bộ đội.” Diệp Nam Tê đùn đẩy chiếc đũa rồi đi ra ngoài.

“Anh thực âm hiểm.” Tiểu Kiệt bắt mồm, cố gắng ăn rau cần trong bát, mắt nhìn Đào Tư Di, nghiêm túc nói ra kết quả cậu đã phân tích. “Tôi khuyên cô nên cân nhắc ba tôi, ít nhất ông ta cũng cực kỳ chính trực hơn vị tiên sinh này. ”

“Xem ra cậu rất thích ăn rau cần.” Diệp Lan Trần cầm rau cần quơ quơ, thành công chặn lý luận tiếp theo của mặt than nhỏ.

Thấy Diệp Nam Tê ra ngoài, Đào Tư Di thở dài. Nhưng sau đó, Diệp Lan Trần nói một câu lại khiến tóc gáy cô dựng thẳng.

“Nhiều ngày không gặp, em có nghĩ khi nào thì để cho anh ăn không...”

20. Chương 20: Cùng Phòng

“Không nghĩ nhanh như vậy cậu Diệp đã trở lại, sao không nán lại Bắc Kinh vài ngày, thân thể ông cụ nhà cậu có khỏe không?” Mã Đằng Diệu bắt tay Diệp Lan Trần, khách khí chào hỏi.

“Cảm ơn, ông cụ nhà tôi vẫn rất tốt.” Diệp Lan Trần nhìn Mã Đằng Diệu. “Tư Di một người ở nhà, tôi cực kỳ lo lắng, không nghĩ vài ngày không thấy, Mã tiên sinh cùng Tư Di lại quen thuộc không ít!”

Mã Đằng Diệu mỉm cười, sau đó nhìn Đào Tư Di. “Đào tiểu thư, phiền cô quá, Tiểu Kiệt hôm nay có nghe lời không?”

“Tiểu Kiệt rất vâng lời.” Đào Tư Di gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, Tiểu Kiệt có thích ở cùng cô Đào không?” Mã Đằng Diệu nhìn con trai, nếu con trai thích, anh sẽ cân nhắc phát triển thêm một bước với Đào Tư Di.

“Con không chán ghét cô ấy.” Tiểu Diệc không trả lời thẳng câu hỏi của Mã Đằng Diệu, chỉ biểu lộ thái độ của bản thân.

“Ừm.” Mã Đằng Diệu gật đầu, trực tiếp nhìn về phía Diệp Lan Trần. “Cậu Diệp, có khi tôi sẽ phải đi công tác gấp nên không biết gửi đứa nhỏ ở đâu, làm phiền Đào tiểu thư giúp một chút. ”

“Mã tiên sinh khách khí rồi, bạn nhỏ nhu thuận thế này, tôi và Tư Di vô cùng nguyện ý. ”

Lời Diệp Lan Trần nói khiến Mã Đằng Diệu nhăn mi. “Vậy chúng tôi không quấy rầy thêm nữa, Đào tiểu thư, hy vọng hôm nào có thể mời cô ăn bữa cơm. ”

Đào Tư Di cảm nhận được ánh mắt hung tợn đang nhìn chăm chăm vào cô, nhin không được rùng mình, là cô trên ai chọc ai rồi!

“Ha ha, không sao. Tôi...”

“Có thời gian chúng tôi sẽ đi, chỉ là đã lâu tôi chưa gặp Tư Di, đoán chừng Tư Di sẽ bề bộn nhiều việc.” Diệp Lan Trăn cắt ngang lời nói của cô, cánh tay vòng qua eo cô, ôm chặt vào trong lòng.

“Một khi đã như vậy, không dám quấy rầy, chúng tôi đi trước.” Mã Đằng Diệu giật mình nhìn hành động thân thiết của hai người, sau yến hội lần trước anh đã điều tra Đào Tư Di, bên trong chỉ nói hai người tuyên bố với người ngoài là anh em họ, không nói giữa bọn họ còn có một tầng quan hệ như vậy, nếu anh biết sớm, có lẽ sẽ không xuất hiện tình cảnh như hôm nay. Anh chỉ cảm thấy có hứng thú với cô mà thôi, không đến mức mãnh liệt chạm tới cảnh giới hoành đao đoạt ái.

“Vậy Mã tiên đi, chúng tôi không tiễn, Tiểu Kiệt thường đến đây chơi nhé, anh chị sẽ chiều cổ em thật tốt.” Diệp Lan Trăn mỉm cười, cố ý nhấn mạnh hai từ anh chị.

Đào Tư Di nhìn Tiểu Kiệt tức giận, khoe miệng giật giật, một đứa nhỏ mặt than như vậy lại để cho Diệp Lan Trăn chọc giận thành thế này, thật sự là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Mã Đằng Diệu gật đầu, nắm tay Tiểu Kiệt trở về xe.

Theo bóng xe màu đen dần khuất xa, Đào Tư Di thở dài, rốt cục cũng đưa tiễn được vị tiểu thần như pho tượng kia. Ngẩng đầu nhìn trời chiều đang hạ dần xuống núi, một ngày hỗn loạn cuối cùng qua đi. Đợi ngày Diệp Nam Tê cất bước, mọi chuyện liền khôi phục bình thường, loại ‘chúng tinh phủng nguyệt’(sao vây trăng sáng) này, cô thật sự không thể hưởng thụ.

Diệp Lan Trăn quay đầu nhìn rõ Đào Tư Di đang thở dài nhẹ nhõm, khoe miệng hơi cong, cúi đầu bên tai cô nhẹ giọng nói một câu: “Đêm nay chúng ta ngủ ở phòng người nào?”

Những lời này nhất thời khiến Đào Tư Di giật mình, cô kinh ngạc nhìn Diệp Lan Trăn. Trên mặt anh mặc dù có chút bất cần đời nhưng trong mắt lại tràn ngập xác định.

“Muốn để Nam Tê hết hy vọng, không phải đơn giản là có thể thành công. Mặc dù anh có chút kích thích nhưng đứa nhỏ nhà họ Diệp cũng không phải đứa ngốc, em không muốn thất bại trong gang tấc chứ?”

Diệp Lan Trăn mỉm cười nhìn chăm chăm cô, nhìn tóc bên tai bay tán loạn theo gió, vươn tay vén tóc cô ra phía sau vành tai. Ngón tay truyền đến xúc cảm nhai nhụi khiến anh cúi đầu. Đào Tư Di nhìn khuôn mặt tuần tú ngày càng gần, định lui về phía sau vài bước để giữ khoảng cách với anh. Câu nói tiếp theo của Diệp Lan Trăn lại khiến cô ngừng bước.

“Đừng nhúc nhích, Diệp Nam Tê đang nhìn ở trên lầu. ”

Thành công thấy cô gái trước mắt cứng ngắc vì câu nói của mình, Diệp Lan Trăn nhẹ nhàng hôn lên môi cô, xúc cảm mềm mại khiến anh muốn đòi thêm. Dứt khoát vâng theo tâm ý, tay đè chặt đầu cô, đầu lưỡi mạnh mẽ chờ đợi chơi đùa cùng cô, nhưng hàm răng ngậm chặt cản trở đường nó. Diệp Lan Trăn bất mãn nhú lông mày, cô gái nhỏ này vẫn ngang ngược, một cánh tay khác cầm ở eo cô, dùng lực kéo cô vào trong ngực.

“Anh...!” Cảm nhận được vật thể cứng rắn chọc vào bụng dưới của mình, Đào Tư Di nhin không được kinh hô.

Cô mở miệng, thành công để Diệp Lan Trăn công phá phòng tuyến. Hai lưỡi mềm mại vướng mắc cùng một chỗ, anh hút lưỡi non mềm của cô vào trong miệng mình, dùng răng khê cắn, ngăn cản ý đồ muốn chạy trốn, đầu lưỡi anh tận tình chơi đùa cùng đầu lưỡi cô. Lửa nóng càng ngày càng dâng cao khiến nó càng đứng thẳng, Diệp Lan Trăn biết bản thân không cách nào đi tiếp bước nữa. Anh hận không thể đè cô gái trước mắt đặt trên mặt đất.

“A... em giẫm lên tôi!”

Chân truyền đến đau đớn khiến Diệp Lan Trăn tỉnh táo lại, anh tức giận nhìn Đào Tư Di, cô đã vậy còn không hiểu phong tình, cắt ngang chuyện của anh. Cô gái trước mắt cả khuôn mặt đỏ bừng, mặt nhỏ non

mềm dưới ánh sáng của trời chiều càng phát ra kiều diễm ướt át. Đôi mắt ngập nước kia, giờ phút này đang toát ra phần nộ. Diệp Lan Trần ngửa ngày trong lòng, muốn cúi đầu tiếp tục sự nghiệp đang dở vừa rồi.

“Hai người đang làm cái gì.” Diệp Nam Tê phần nộ xuất hiện trước mặt hai người, tay nắm chặt hình quả đấm không hề biểu lộ sự tức giận của anh.

“Làm chuyện người yêu phải làm.” Diệp Lan Trần nhìn thoáng qua Đào Tư Di, nhún vai, lười biếng nói. Sau đó lại cúi đầu điều chỉnh âm vực để mấy người có thể nghe thấy: “Buổi tối chúng ta tiếp tục.”

Giờ phút này Đào Tư Di hận không thể một quyền đánh vào giữa mặt Diệp Lan Trần, xóa sạch nụ cười dễ tiện của anh. Nhưng Diệp Nam Tê ở đây, cô vẫn phải kiềm chế tức giận. Đào Tư Di hít sâu một hơi, tận lực biểu hiện thật tự nhiên, khẽ gật đầu. Cô sợ nếu mình nói ra, sẽ nhịn không được đổ ra một đồng từ miệng chửi người từ trong bụng. Tên đàn ông này quá vô sỉ, mặt anh không đỏ sắc nói ra rõ ràng như vậy.

Diệp Lan Trần nhìn Đào Tư Di, lại vươn tay bấm đôi má non mềm của cô, anh vô cùng hài lòng với hành động đột nhiên chạy đến đây của Diệp Nam Tê. Bản thân còn đang lo lắng không biết làm thế nào để tiến thêm một bước với cô bé này, thì đã bị cử chỉ vô tâm của Diệp Nam Tê thành toàn rồi. Anh nên thương cảm thay người em trai này, hay nên vì phúc lợi của mình mà chúc mừng một phen đây? Diệp Lan Trần cười gian như mèo trộm được miếng thịt.

Đào Tư Di nhìn thấy bóng lưng Diệp Nam Tê giận dữ rời đi, bốp... một tiếng gạt tay Diệp Lan Trần ra.

“Anh...anh không biết xấu hổ...”

Diệp Lan Trần buông tay, “Em đã nói rồi, tôi biết rõ. Chỉ có điều, buổi tối hoặc em đến phòng tôi, hoặc tôi đến phòng em, em chọn cái nào?”

“Anh...” Tay Đào Tư Di nắm chặt hình quả đấm quơ quơ, lại muốn giậm lên chân Diệp Lan Trần, bị anh tránh được, theo quán tính cô lập tức bổ nhào vào lòng anh.

“Không cần gấp như thế chứ, vậy quyết định đi, buổi tối đến chỗ anh.” Diệp Lan Trần nhìn vẻ mặt thẹn quá hóa giận của cô gái trong lòng, âm thầm cười, anh thật đúng là có khả năng chọc người tức giận. Vội vàng điều chỉnh sắc mặt, trấn an nói: “Yên tâm, chỉ là trông giống vậy thôi, anh không quá phận đâu.”

Đào Tư Di vùng vẫy đứng lên từ trong lòng anh, hung hăng trừng mắt nhìn anh, quay đầu đi vào nhà.

Diệp Lan Trần nhìn trời chiều cách đó không xa, giữa nam nữ không phải sẽ xảy ra chút chuyện như thế sao! Yên tâm, anh khẳng định không quá phận, chỉ cần làm đủ là được. Nói đi nói lại, anh nên làm thế nào để cô gái nhỏ này ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ đây? Diệp Lan Trần cúi đầu suy tư, thật là chuyện đau đầu mà.

Nhưng không sao, phụ nữ nói “không cần” chính là “muốn”, anh phải để cô lĩnh hội được hàm nghĩa này. Diệp Lan Trần ngẩng đầu nhìn về phòng Đào Tư Di, anh chưa từng quá khát vọng một cô gái nào, người phụ nữ nhỏ này đã thành công khiến anh cảm nhận được.

Đào Tư Di trở về phòng, mặt ửng hồng cuối cùng cũng biến mất. Nghĩ tới nụ hôn làm người ta đỏ mặt tim đập nhanh vừa rồi, cô hận không thể nghiền răng nghiền lợi. Cô không thể không chú ý đến tiếng tim đập nhanh của mình, cô thật muốn hỏi người đàn ông kia rốt cuộc muốn làm gì, anh thiệt tình hay giả ý, vì cái gì bám chặt cô không rời. Anh có thể cũng giống như Lý Mộ Tiêu hay không, đơn giản chỉ vì thèm muốn theo ý thích.

Thời gian là tương đối, mỗi người lại quan niệm khác nhau, nó có thể là ngắn ngủi cũng có thể là dài lâu. Giống như Đào Tư Di và Diệp Lan Trần bây giờ. Một người đang nhàn nhã chờ thổ trắng nhỏ tới cửa, một người lại đang suy tư về đàn ông.

Nhưng có một câu nói rất đúng, người tính không bằng trời tính, vì sao lại nói như vậy?

Trời cuối cùng đã tối, dùng xong cơm chiều, thổ trắng nhỏ bị sói xám xách về hang sói. Đang lúc sói xám chuẩn bị gột rửa sạch sẽ thổ trắng nhỏ, thời điểm chuẩn bị ăn vào trong bụng, một vấn đề mà anh không muốn nhất lại xuất hiện.

Diệp Lan Trần muốn ngửa mặt lên trời gào to, cái gì gọi là đau khổ, nhìn vẻ mặt của anh là biết. Vì sao phụ nữ lại có kỳ sinh lý, tại sao lại phải là hôm nay, thời gian này địa lợi nhân hòa. Lão nhị nhà anh sắp

bạo phát, anh thật muốn chiến đấu hăng hái mà không quan tâm đâm máu.

“Sao em lại có cái này.” Giờ phút này, Đào Tư Di bị đặt dưới thân Diệp Lan Trăn, tạm thời không cần phải nói, quá trình có bao nhiêu gian khổ, anh không dễ dàng gì mới đem được cô gái đang ngồi nghiêm chỉnh ném tới trên giường, cũng không dễ dàng gì hôn cô đến ý loạn tình mê. Tay anh khát vọng thăm dò cội nguồn ấm áp mê người kia của cô, đụng chạm đến chỗ đó, khát vọng ướt át lại không thấm ướt ngón tay anh, một tầng thật dày tạo thành khoảng cách cách ly trong gang tấc.

“Tại sao em lại không có.” Cả khuôn mặt Đào Tư Di đỏ bừng nhìn người đàn ông phía trên, cô không ngờ, người này ban ngày buông lời thề son sắt bảo đảm, cô đã liền dự tính qua cảnh tượng này. Chẳng qua hôm nay thật đúng là có phần không sợ hãi.

“Em cố ý.” Diệp Lan Trăn nhứt chí ngồi dậy, anh khát vọng đã lâu, vừa đạt được lại là cái này.

“Là tâm tư anh bất chính.” Đào Tư Di chỉnh lại quần áo bị rối loạn, ôm lấy chăn trên giường ném trên mặt đất, chuẩn bị ngủ trên đất một đêm.

Diệp Lan Trăn mỉm cười nhìn Đào Tư Di, lại nhìn bên dưới quần ngủ đã bị dựng thành lều trại. Anh thật không cam lòng đêm nay cứ qua đi như vậy.

“Em cười nhạo anh.” Diệp Lan Trăn đứng lên, anh hai bước đi tới trước mặt Đào Tư Di, lều trại phình to đối diện mặt cô.

Đào Tư Di kỳ quái nhìn người đàn ông đang cười gian, anh không chút nào che giấu, biểu hiện ngay trước mặt cô, cho dù vài ngăn cách, bọn họ đều biết phía dưới kia là tình cảnh gì.

“Chẳng lẽ không ai nói với em, nam nữ trong lúc đó không chỉ có một loại phương thức.” Diệp Lan Trăn ngồi xổm xuống, bao phủ Đào Tư Di dưới bóng mình.

21. Chương 21: Giáo Dục

“Anh... ?” Đào Tư Di nhìn khuôn mặt tuần tú phóng to, đột nhiên cảm thấy cô như thịt bò dưới dao thớt. Người đàn ông này cầm dao, tựa như đang nghiên cứu xem nên xuống tay chỗ nào. Cô cũng sốt một chút, định chạy trốn. Tuy đây là phương pháp tốt để Diệp Nam Tê nhận rõ sự thật, nhưng cô cũng đâu cần vì Diệp Nam Tê mà ở cùng chỗ với tên Diệp Lan Trăn này chứ, khẳng định sẽ có cách khác.

Tay mắt Diệp Lan Trăn nhanh nhẹn dè lên thân thể của cô, một hơi bế cô lên. Sau một trận chóng mặt, Đào Tư Di phát hiện bản thân đã bị ném lại trên giường.

“Diệp Lan Trăn, anh đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một thước. ”

Đào Tư Di vội vàng ngồi dậy từ trên giường, trợn mắt nhìn người đàn ông trước mắt. Muốn ngăn lại ý đồ tiếp theo của anh.

“Anh còn chưa được một tác đâu, tiến độ này quá chậm?” Diệp Lan Trăn không hề vội vã tiến hành bước tiếp theo, giờ phút này anh giống như con mèo đang vờn chuột, nhìn chuột nhỏ ở nơi đó vùng vẫy vô ích. Anh nhìn thời gian, đêm vừa mới bắt đầu, bọn họ còn đầy thời gian làm chuyện tiếp theo, bất tiện cũng có cái lạc thú của bất tiện.

“Em muốn về phòng ngủ của em.” Đào Tư Di nói xong liền lùi về phía bên kia giường, bị Diệp Lan Trăn sấn soi, cô không còn cảm thấy sợ hãi như trước mà là bối rối không thôi. Khi còn ở cùng Lý Mộ Tiêu, anh ta đến tận bây giờ đều đối xử ôn hòa với cô, hơn nữa chuyện phòng the, chỉ cần cô không muốn, anh ta cũng sẽ không ép buộc. Nhưng Diệp Lan Trăn rõ ràng không phải người như thế, ánh sáng trong mắt anh cảnh báo nguy hiểm đang cận kề, hôm nay tuyệt đối không đơn giản như cô tưởng.

Diệp Lan Trăn mỉm cười, nghiêng thân thể về phía trước, hai tay chống hai bên Đào Tư Di, mặt anh cách cô ngày càng gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Anh nâng một bàn tay, phớt

nhẹ gương mặt cô, sau đó đầu ngón tay mơn man theo xương quai xanh đi xuống dưới, dừng ngay tại áo ngủ cô đang mặc.

“Còn muốn đá anh ư?”

Diệp Lan Trần bắt lấy chân Đào Tư Di đang định đá anh, tò mò nhìn bàn chân trắng nõn trong tay, anh đã sớm hiểu kỳ ngón chân mướt mà của cô, nhịn không được nắm nó trong tay mà thưởng thức.

“Anh buông ra. ”

Đào Tư Di cảm nhận tê dại từ dưới chân truyền đến, muốn tránh thoát kiềm chế của anh, nhưng tay Diệp Lan Trần càng nắm chặt cẳng chân của cô khiến nó không thể động.

Nhận đẩy được thân thể cô run rẩy, Diệp Lan Trần nhíu mày. “Yên tâm, anh sẽ không ăn em, anh chỉ muốn dạy em hưởng thụ khoái hoạt mà thôi. ”

Nói xong Diệp Lan Trần cúi đầu ngậm miệng của cô, ngăn cô không nói chuyện. Tay anh theo váy ngủ một đường hướng về phía trước, trực tiếp vượt qua quần lót vuốt ve thịt non trên eo cô, tay lớn di động khắp những đường cong mảnh khảnh nơi cô. Anh dùng thân thể của mình đặt thân thể mềm mại của cô ở phía dưới.

Nhận thấy cô tựa hồ không hề hưởng thụ sự hầu hạ của anh, thân thể anh ngược lại trở nên cứng nhắc. Diệp Lan Trần bất mãn nhíu mày, cô gái không phối hợp khiến anh cảm giác có phần bất đắc dĩ. Mặc kệ là đáng người hay kỹ xảo, anh đều có thể chứng minh mình là người chuyên nghiệp. Nhưng hành động của cô gái này, khiến hai người không tới được lạc thú.

“Tính tình thật sự ngang ngược.” Diệp Lan Trần buông thả đôi môi đỏ mọng mím chặt của cô, liên tục chiến đấu trên lỗ tai cô. Lề lưỡi khẽ liếm vành tay cô, sau đó dùng răng khẽ cắn hút.

“Diệp Lan Trần...” Đào Tư Di chịu không nổi tê dại từ bên tai truyền đến, nhịn không được gọi một tiếng. Tay cô dừng ở ngực Diệp Lan Trần, cho dù ngăn cách một lớp áo ngủ nhưng cô có thể cảm nhận được hơi nóng truyền từ người anh.

“Hử?” Diệp Lan Trần hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục hành động. “Như thế nào? Không thoải mái sao?”

“Anh đừng như vậy, chúng ta nói chuyện đã. ”

“Anh không muốn nói chuyện giờ này, ngoan, để anh yêu thương em, đừng tự mình lừa gạt mình.” Diệp Lan Trần nói xong, môi ẩm ướt hướng xuống xương quai xanh của cô, một đường khẽ liếm.

Đào Tư Di muốn đẩy người đàn ông phía trên ra, nhưng thân thể dù cố thế nào vẫn bị anh gắt gao đặt dưới thân. “Rốt cuộc vì sao anh lại đối xử với em như vậy?”

“Em nói gì?” Diệp Lan Trần vụng trộm vuốt ve ngực cô, vẻ hoàn mỹ mềm mại kề sát lòng bàn tay anh.

“Vật nhỏ, tính cảnh giác cao như vậy, đi ngủ vẫn còn mặc nội y.” Anh hơi nhếch miệng, buồn cười nhìn hành vi ngây thơ của cô. Tay anh tham lam tiến vào áo ngủ bên trong, một tay ôm phía sau lưng cô, cởi bỏ khay cài nội y.

“Nếu anh thật sự thích em thì đừng làm quá nhanh như vậy.” Đào Tư Di hy vọng anh có thể ngừng động tác.

“Anh đương nhiên thích em rồi nhưng anh thấy động tác này của anh chưa nhanh.” Tay Diệp Lan Trần cuối cùng cũng được như nguyện ôm lấy mềm mại của cô, mà vật tròn nhỏ kia của cô dưới lòng bàn tay anh lại nhô cao. “Em xem, không phải em cũng thích sao? Ngoan, tin tưởng thân thể của chính mình, anh sẽ cho em thực thoải mái. ”

“Cái kia của em đến đấy.” Đào Tư Di nhịn không được nhắc nhở người đàn ông trước mắt, khoảng cách gần trở hai người thân thiết không chỉ có ý nguyện cá nhân.

“Không liên quan, vừa rồi anh đã biết.” Diệp Lan Trần híp mắt, nhìn mặt cô gái đỏ bừng, cô vẫn còn lý trí nhắc nhở vấn đề này, điều này khiến anh bất mãn. Diệp Lan Trần càng ra sức hôn môi Đào Tư Di, ý đồ đánh tan lý trí của cô.

“Ngoan, đừng nghĩ nhiều như vậy, giao em cho anh, anh sẽ cho em thoải mái.” Diệp Lan Trần thành công hôn môi cô, đầu lưỡi tìm được đường vào trong cùng miệng cô chơi đùa. Thân thể càng ngày càng mềm yếu khiến anh nhìn không được càng muốn thêm. Anh đưa tay cởi bỏ áo ngủ của mình. Một cơ thể hoàn mỹ lộ ra trước mặt cô gái. Tay anh nắm tay cô đi tới điểm nhỏ trước ngực anh.

“Ngoan, nhẹ nhàng sờ chúng nó. ”

Đào Tư Di vừa đụng vào phần nhô ra của anh liền nghĩ muốn thu tay về, làn da Diệp Lan Trần như lửa cực nóng. Không biết có phải nguyên nhân bị kích thích hay không, da anh thoáng đỏ lên, điểm nhỏ trước ngực anh cứng rắn như viên đá nhỏ. Tay cô muốn rút lại thì bị Diệp Lan Trần bắt được, anh đè chặt tay cô dạo chơi trên cơ thể anh.

“Bảo bối, cứ như vậy, anh thật thoải mái...”

Tay cô đến nơi nào, Diệp Lan Trần nhìn không được than nhẹ, tay nhỏ non mịn hơi lạnh, không những không giúp anh hạ nhiệt mà càng khiến anh nóng hơn. Tay anh lấy tay cô đặt trên rốn, để tay cô đi theo từng múi cơ bụng dịch về phía dưới, đi tới bụi cỏ bên dưới.

Đào Tư Di hoàn toàn không biết làm sao, ánh mắt Diệp Lan Trần nheo lại, môi mỏng hé mở, anh rên rỉ trong miệng khiến lỗ tai cô hồng rực. Tay anh mân mê trên thân thể cô, thăm dò từng nơi mẫn cảm. Cô chưa bao giờ biết thì ra giữa nam và nữ lại có thể làm vậy. Cho tới bây giờ Lý Mộ Tiêu đều quý củ thăm dò cô trong bóng đêm. Cô chỉ biết bị động thừa nhận, chưa từng có kinh nghiệm trao đổi lại.

Diệp Lan Trần bắt lấy tay cô khẽ vuốt bụi cỏ bên dưới, rồi dùng ngón tay cô vẽ các vòng tròn xung quanh rốn anh, vật đó ngày càng sưng, khỏe mạnh muốn bạo phát ra ngoài.

“Ngoan, giúp anh cởi quần xuống.” Diệp Lan Trần dùng động tác tay, đặt tay cô trên quần ngủ, dụ dỗ cô tiến hành bước thăm dò tiếp theo.

“Không...” Đào Tư Di cảm thấy tay được thả lỏng, lập tức muốn rút lại.

“Thực không nghe lời.” Diệp Lan Trần tà mị cười, anh cúi đầu nhìn lều trại dưới thân. “Em không nghe lời cũng đừng trách anh, kháng cự sẽ bị nghiêm trị?” Giọng anh mềm nhẹ giáo huấn cô gái không nghe lời, cầm tay cô thăm dò vào quần ngủ của anh. Trong chốc lát, vật thể cực nóng đã chạm đến tay Đào Tư Di.

“Cầm nó.” Diệp Lan Trần nhẹ giọng khuyên giải an ủi...

“Không cần...” Đào Tư Di hoảng sợ muốn rút tay về, lại một lần nữa bị Diệp Lan Trần chặn lại.

“Lại không nghe lời, vậy cũng đừng trách anh.” Diệp Lan Trần mạnh mẽ dùng lực, áo ngủ Đào Tư Di vốn đã hỗn độn không chịu nổi, bị anh xé nát, hiện tại trừ quần lót, người cô không còn gì khác che đậy. Hai quả đầy đặn mạnh mẽ bắn ra trước mắt Diệp Lan Trần.

Diệp Lan Trần hít sâu một hơi, không nghĩ tới cô đẹp như vậy, giờ phút này anh nhìn không được muốn chà đạp. Một bàn tay bắt lấy hai tay muốn che đậy cơ thể của Đào Tư Di, một bàn tay kéo quần anh xuống, vật tím đen vĩ đại nhảy ra trước mặt Đào Tư Di. Diệp Lan Trần giạng chân đè lên bụng dưới Đào Tư Di khiến cô không thể nhúc nhích, vật tím đen của anh thẳng tắp đối mặt với ánh mắt hoảng sợ của cô.

“Như thế nào? Chưa thấy qua sao?” Diệp Lan Trần tự tin, vật tím đen rung lắc. Thấy Đào Tư Di xấu hổ nhắm mắt lại. Anh ác liệt dùng hai tay bắt lấy tay cô, để hai tay cô cầm vật tím đen của anh. Theo tay anh cầm chặt lại. Tay cô nắm vật khỏe mạnh của anh.

“Ừm!” Diệp Lan Trần tán thưởng.

“Anh đừng...” Không biết là hoảng sợ hay xấu hổ, giọng Đào Tư Di đã có chút nức nở, lại khiến Diệp Lan Trần càng đắc ý.

“Sợ sao?” Anh bắt lấy tay cô hạ lên hạ xuống vài cái. “Ừm... Em giỏi quá. Tay em thật sướng. Anh thật muốn biết phía dưới em có bao nhiêu sung sướng nữa.” Diệp Lan Trần cúi người thổi hơi nóng vào lỗ tai Đào Tư Di.

Ngôn ngữ thô lỗ của anh làm Đào Tư Di mở choàng mắt, cô hoảng sợ nhìn tay mình bao lấy vật tím đen, theo động tác của anh di động càng lúc càng nhanh.

Diệp Lan Trần mê muội nhìn vật tuyết trắng của cô lắc lư theo động tác của anh, hai điểm hồng mai lại càng như bức họa mê người.

“Lý Mộ Tiêu không dạy qua em sao?” Diệp Lan Trần hỏi cảm thụ của cô, biết rõ giờ phút này không nên nhắc tới người không quan trọng này, nhưng anh nhin không được muốn hỏi.

Khuôn mặt nhỏ của Đào Tư Di tủi thân, lộ ra chút ưu thương, làm Diệp Lan Trần cực kỳ không vừa lòng. Tuy người nọ là anh nhắc đến, nhưng anh không cho phép cô gái này nhớ tới người đàn ông kia.

Anh hơi nghiêng người tới trước, dùng sức mạnh của mình ngăn lại đôi môi đỏ mọng của cô, môi mềm mại chạm vào khiến anh hưng phấn tới đỉnh, động tác trong tay càng ngày càng nhanh mạnh truyền tới đại não của anh.

Anh chấn động, một chất dịch trắng chảy ra. Diệp Lan Trần bỗng nhiên thẳng lưng. Chất lỏng màu trắng phun trên người Đào Tư Di. Quả hồng mai dính chút chất lỏng màu trắng, càng thêm vẻ kiều diễm.

Diệp Lan Trần dùng tay thấm một chút chất lỏng màu trắng, vẽ loạn lên quả hồng mai khác của cô. Anh nhìn Đào Tư Di dờ dẫm, nhẹ nhàng cúi thấp đầu, lễ lười liếm hồng mai, sau đó lập tức hôn môi cô, cùng cô trao đổi hương vị.

“Thích mùi vị của anh sao?” Diệp Lan Trần ngẩng đầu cười nhẹ. “Vật nhỏ, em để anh ra sớm như vậy? Nói anh nên phạt em thế nào?”

Anh thưởng thức mềm mại của cô, vật tím đen một lần nữa dần dần ngẩng đầu. Đào Tư Di hoảng sợ trừng lớn hai mắt.

“Tới, anh dạy em một loại phương pháp khác, trước hôn nó đi. ”

“Bình”. Ngoài cửa vang lên tiếng đập, khiến Đào Tư Di thức tỉnh từ trong mê loạn.

Diệp Lan Trần mỉm cười. “Không cần để ý đến nó, đứa nhỏ phát giận ấy mà, ngoan, chúng ta tiếp tục. ”

22. Chương 22: Bản Bia

Đào Tư Di nhìn bóng Diệp Nam Tê xa dần dưới ánh mặt trời, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu nhìn về phía Diệp Lan Trần trên giường, anh cười gian nhìn cô, vẻ mặt thỏa mãn, mắt sắc híp lại tựa như chú mèo được cho ăn uống no đủ, lưỡi biếng muốn ngủ dưới nắng.

“Bảo bối, lại đây.” Diệp Lan Trần vẫy Đào Tư Di, vừa lòng nhìn cô mặc áo ngủ rộng thùng thình của anh. Chiều dài áo ngủ vừa vặn che hết cái mông nhỏ, lộ ra cặp đùi non mịn tuyết trắng làm người mơ màng. Tuy biết bộ phận thân bí kia vẫn chưa thể thăm dò, nhưng thỏa mãn đêm qua khiến anh cảm thấy sảng khoái tinh thần. Cho dù cô từng trải qua một lần hôn nhân nhưng Diệp Lan Trần dám cam đoan, so với bất cứ người phụ nữ nào từng cùng anh kết giao, cô vẫn còn là người thiếu kinh nghiệm nhất, điều duy nhất khiến anh buồn bực chính là một cây củ cải trắng ngon thế này lại rơi vào tay tên đầu heo Lý Mộ Tiêu kia.

Xem ra Đào Tư Di không định đi đến gần anh, Diệp Lan Trần chủ động đứng lên, vật tím đen không chút nào khó xử vẫn đứng thẳng, thân thể trần trụi dưới ánh mắt trời lộ ra một tầng kim quang.

“Anh... anh mau mặc quần áo vào.” Đào Tư Di hít một hơi lạnh, vội vàng nhắm mắt lại, không muốn nhìn thân thể trần truồng của người đàn ông trước mặt.

“Phi...” Diệp Lan Trần cười ra tiếng. “Sờ thì đã sờ qua, hôn cũng đã hôn rồi, còn có cái gì không dám nhìn nữa.” Nói xong anh liền tiến đến ôm Đào Tư Di, dùng vật cứng rắn cọ nhẹ vào bụng cô. “Cái gì đó của em khi nào thì hết, không được gấp, nó rất nhớ em, tối hôm qua vẫn chưa đủ thoải mái. ”

“Anh là đồ không biết xấu hổ.” Đào Tư Di trừng mắt nhìn tên vô lại này, tại sao anh lại không biết xấu hổ mà nói ra những lời như vậy, lại còn giữa ban ngày ban mặt, anh chưa mặc quần áo, chẳng lẽ không cảm thấy khó xử sao?

Diệp Lan Trần buồn cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đào Tư Di, mặt nhỏ không biết là vì tức giận hay xấu hổ, đỏ hồng như sắp chảy máu. Nhất là nhìn cô khẽ cắn đôi môi đỏ tươi rồi nhúu mảy, Diệp Lan Trần hận không thể đè cô dưới thân rồi hung hăng chà đạp. Lòng có suy nghĩ, vật cứng rắn của anh càng bùng phát mạnh hơn.

“Bảo bối, hôm nay em muốn chơi chỗ nào, anh đưa đi. ”

Diệp Lan Trần nhìn vẻ mặt cô càng ngày càng kém, cố gắng thu liễm cơn rờ bần thân. Anh ôm Đào Tư Di vào trong ngực, ngửi nhẹ mùi thơm trên cơ thể cô. Thật ra anh càng thích mùi sau khi hai người hoan ái, anh thích trên người anh tràn đầy hương vị này nhưng cô lại cứ muốn tắm rửa. Vì không để cô nửa đêm chạy về phòng, anh lại lén lút đi vào phòng cô cầm về băng vệ sinh đưa cô. Ngắm lại đều cảm thấy buồn cười, cậu cả nhà họ Diệp anh có khi nào làm chuyện như vậy.

“Em không muốn đi.” Đào Tư Di xoay người, muốn thoát khỏi ôm ấp của anh, Diệp Lan Trần ngược lại càng ôm chặt hơn.

“Chúng ta nghỉ ngơi ở nhà thôi.” Nói xong Diệp Lan Trần liền cúi đầu cắn tai cô, anh thật sự yêu đến chết cảm giác này, mỗi tác da tác thịt trên người cô đều mềm mại, khiến anh hận không thể lưu lại ấn ký của mình trên toàn thân cô.

“Em muốn về phòng mình. ”

“Không sao, anh theo em, em đi đâu tôi theo đó.” Diệp Lan Trần vô lại tiếp tục gặm cắn trên cần cổ cô, hương vị cô thật ngon, anh đặc ý nhìn kiệt tác lấm tẩm trên cần cổ cô. Chưa từng vui mừng đến thế nhìn trên người cô gái lưu lại ấn ký của anh.

“Diệp Lan Trần, anh còn như vậy em sẽ tức giận đấy.” Đào Tư Di rút cổ lại, muốn thoát khỏi dây dưa, hai tay đặt trước ngực anh, đầu ngửa ra sau, tận lực kéo dài khoảng cách.

“Được được được.” Diệp Lan Trần ngẩng đầu, nhìn cô gái trước mắt đang trừng anh. “Bảo bối ngoan không tức giận, anh không hôn. ”

“Anh trước mặt quần áo vào đi.” Tuy anh không gặm cổ cô như vừa rồi, nhưng thân thể trần truồng của Diệp Lan Trần vẫn đứng trước mặt cô, điều này làm cô không thích ứng nổi. Trong lòng khó tránh khỏi so sánh anh với Lý Mộ Tiêu.

Diệp Lan Trần nhìn vẻ mặt đắm chiêu của Đào Tư Di, trong lòng thấy không vui, cô rõ ràng đang nghĩ đến tên đàn ông khác. Không cần nghĩ nhiều, anh khẳng định là chồng trước của cô. Tuy nhiên dưới tình huống này, có vẻ cũng là bình thường, thậm chí thỉnh thoảng anh cũng sẽ cùng cô gái khác thảo luận vấn đề này, nhưng anh tuyệt đối không muốn Đào Tư Di nhớ tới anh ta. Chỉ cần nghĩ tới chuyện cô từng kết hôn, anh sẽ ghen tị, cảm giác phi thường không tốt.

“Bảo bối, em đang nghĩ đến ai thế?” Diệp Lan Trần nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, đôi mắt nheo lại nhìn chăm chăm vào cô.

“Không có. ”

“Em nghĩ đến Lý Mộ Tiêu, anh biết.” Diệp Lan Trần nói trúng tim đen của cô, câu nói của anh khiến Đào Tư Di run rẩy.

“Tối sờ sờ nó.” Diệp Lan Trần thừa dịp cô ngẩn người, đặt lão nhị vào trong tay cô. “ Nói cho anh biết kết quả. ”

“Anh! Vô lại...” Đào Tư Di bỏ vật trong tay, sập cửa đi ra ngoài.

Lúc này Diệp Lan Trần không ngăn cô rời đi, anh vỗ nhẹ lão nhị của mình. “Thấy không, cái tên vô lại nhà mi lại chọc tức người ta rồi! Cần thận bảo bối về sau không thêm để ý tới mi. Đi, chúng ta đi tắm rửa, một lát nữa mang bảo bối đi chơi. ”

Đào Tư Di trở lại trong phòng, lập tức liền vọt vào phòng tắm, xúc cảm trên tay vẫn còn, nhớ tới vật tím đen đó, cô liền xấu hổ. Vội vàng lấy nước ấm dội lên mặt.

“Đồ khốn.” Đào Tư Di nhìn chăm chăm bản thân trong gương, áo nam lỏng lẻo trên người cô, chỗ cổ áo mở ra, vết hôn phấn hồng chi chít trên cổ. Nhớ tới một màn Diệp Lan Trần gặm cắn, cô vội vả dùng nước ấm đập lên mặt.

“Sao anh lại ở trong này? Đây là phòng em, ai cho anh vào. ”

Từ phòng tắm đi ra ngoài, Đào Tư Di vốn định ngủ bù. Đêm qua tên chết tiệt Diệp Lan Trần kia từ đầu đến cuối đều không cho cô ngủ ngon. Cô thật sự không biết, thì ra chuyện đó còn có cách làm khác. Nhìn người đàn ông hưu nhàn trên giường, cô liền biết, nguyện vọng hôm nay phỏng chừng bị phá không sót mảnh nào rồi.

“Bảo bối, thay quần áo đi, anh mang em đi chơi.” Diệp Lan Trần chỉ quần áo trên giường, một bộ cùng màu với bộ trên người anh, chỉnh tề đặt bên trên. “Anh cùng bọn Trương Thiệu hẹn đi bắn bia, em thay quần áo đi. ”

Chăm chú nhìn vẻ mặt không cam nguyện của Đào Tư Di, anh cười gian. “Thật ra không đi cũng không sao, anh cũng thích ở nhà cùng em. ”

“Anh ra ngoài đi, em thay quần áo.” Đào Tư Di cắt ngang lời anh, nhìn thấy cái vẻ mặt kia của anh liền biết tâm tư anh lại méo lệch.

Diệp Lan Trần vẫn nằm dựa trên giường bất động. “Trừ bỏ cái đó, còn nơi nào của em mà anh chưa thấy qua chứ. ”

“Anh còn dám nói.” Sắc mặt Đào Tư Di từ đỏ chuyển thành xanh.

Diệp Lan Trần nhìn bộ dáng cô, chỉ cảm thấy thú vị, cười ha ha. Lấy tay che hai mắt, “Anh không nhìn, em thay đi.” Hai ngón tay tạo ra khe hở, lộ ra ánh mắt sắc bén.

“Anh vô lại.” Đào Tư Di mắng anh, cầm quần áo trên giường rồi chạy về phòng tắm.

“Lại không có phúc được thấy rồi.” Diệp Lan Trần lắc đầu, lẩm bẩm.

Đào Tư Di vừa vội vàng thay y phục xong thì đã bị Diệp Lan Trần xách lên xe. Khoảng một giờ sau, hai người đã đi tới trường bắn ở ngoại ô. Bọn Trần Thiệu đã bắt đầu trước, nhìn hai người mới tới, mọi người thấy thời gian đã đến bữa trưa, dứt khoát trước hết dùng cơm.

“Anh Diệp, thật kịch liệt nha, cảm giác thế nào.” Lãng Dự đựng Diệp Lan Trần, mắt hoa đào hơi nheo lại.

Diệp Lan Trần không nói gì, chỉ dùng vẻ mặt ôn nhu nhìn cô gái nhỏ phía trước không xa, từ cổ áo nhìn xuống, thấy rõ ràng vết hồng tím.

Vẻ mặt của anh làm Lãng Dự ngạc nhiên, nhìn không được lại nhìn Đào Tư Di vài lần. Diệp Lan Trần là người đàn ông bình thường, khi từ Bắc Kinh tới đây, tuy cậu ta không mang theo bạn gái, nhưng vẫn không thiếu phụ nữ. Dấu vết tượng trưng cho chiếm hữu trên người cô gái, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, loại hành vi gây thơ này thật hiếm thấy.

“Đi nhanh như vậy làm gì.” Diệp Lan Trần thấy Đào Tư Di như muốn tránh anh, đi nhanh hai bước ôm eo cô. Tay lớn nhẹ nhàng néo thịt non trên eo cô. “Dùng cơm trưa xong, anh dạy em cách bắn bia. ”

“Không cần anh dạy, em biết bắn.” Đào Tư Di ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Lan Trần, sắc mặt trầm thấp.

“Đến cùng Lý Mộ Tiêu sao?” Cảm giác ghen tỵ lại tới, Diệp Lan Trần mắt hừng đen mặt. Thấy Đào Tư Di không nói gì, anh liền biết câu trả lời. “ Kỹ thuật của em khẳng định không bằng anh, tối hôm qua anh đã nhìn ra. ”

“Tại sao cái gì anh cũng nghĩ đến chuyện đó chứ.” Đào Tư Di nghe anh nói, lập tức mặt đỏ bừng, người này thế nào lại liên tưởng chuyện đó chứ.

Tuy vẻ mặt Đào Tư Di lấy lòng anh, nhưng Diệp Lan Trần vẫn cảm thấy ngực khó chịu. Giống như có cái gì chặn nơi đó, khí không xuyên qua được. Hai người một đường không nói gì, đi theo mọi người tới phòng thuê chung.

Trường bắn ở tại vùng ngoài thành, cơm trưa đa phần đều là món ăn thôn quê, chay mặn phối hợp vừa phải. Bởi vì buổi sáng không ăn, Đào Tư Di cảm thấy hơi đói. Sau khi đồ ăn được bưng lên, người phục vụ đưa cô một bát cơm, cô liền bắt đầu ăn lấy ăn để. Diệp Lan Trăn nhìn bộ dáng của cô liền cảm thấy hiểm lạ, nhìn chung quanh, những người khác đều mang bạn gái đến, nhưng không một ai giống cô không chút nào che giấu vẻ thèm ăn của mình, cơ hồ bọn họ đều cầm đũa tượng trưng ăn vài miếng rau.

Tướng ăn của cô tao nhã, nhưng tốc độ ăn lại rất nhanh, công phu chỉ trong chốc lát, hơn nửa bát cơm đều bị cô nuốt vào. Diệp Lan Trăn cầm bát, múc cho cô một bát canh, đặt trước mặt cô. Hành động này khiến Đào Tư Di sửng sốt, cô kỳ quái nhìn thoáng qua anh.

“Uống chút canh, ăn chậm một chút, anh biết em đói bụng. ”

“A...” Đào Tư Di lên tiếng, cô vẫn cảm thấy có phần không được tự nhiên, có phần không quá tin tưởng vị cậu cả nhà họ Diệp này sẽ săn sóc như vậy, anh không giống một người đàn ông chủ động chiều cố phụ nữ.

Hành động của Diệp Lan Trăn cũng khiến những người đang ngồi sửng sốt một phen, chẳng qua bọn họ không biểu hiện rõ ràng như Đào Tư Di. Tuy chuyện này rất nhỏ, nhưng biểu hiện không lưu tâm lộ ra che chở này của anh mới đúng khiến người giật mình.

Sau khi mọi người dùng xong cơm trưa, lại tiếp tục chiến đấu trên trường bắn. Có vài người buổi chiều mới đến, người trên trường bắn nhiều hơn. Lúc này Diệp Lan Trăn khoác cánh tay lên vai Đào Tư Di, tay lớn nhẹ vỗ về bờ vai cô, cô có khung xương rất nhỏ, xương cốt bị da thịt mềm nhũn bao quanh, Diệp Lan Trăn cực kỳ thích xúc cảm này, anh đang mò hăng say, đột nhiên có giọng nói quen thuộc khiến anh dừng tay.

“Tiêu, kia không phải là Trần Thiệu sao? Chúng ta đi qua chào hỏi nhé...”

23. Chương 23: Trận Đấu

Từ rất xa Lý Mộ Tiêu đã nhìn thấy Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trăn, tuy Tô Mạn Ca không quên Diệp Lan Trăn, nhưng cô ta cùng Trần Thiệu có thể nói là chỗ quen biết. Tô Mạn Ca nhận thấy vẻ tối tăm trên mặt Lý Mộ Tiêu, theo tầm mắt anh nhìn lại, hóa ra là vợ trước của Lý Mộ Tiêu – Đào Tư Di đang bị Diệp Lan Trăn ôm, mà hai người còn vô cùng thân mật. Tình huống này đối với Tô Mạn Ca mà nói, là rất vui vẻ. Cô ta biết trong lòng Lý Mộ Tiêu, Đào Tư Di như một tinh linh thuần khiết, hôm nay cô ta muốn để Lý Mộ Tiêu nhận rõ, tinh linh của anh hiện tại đã bị người đàn ông khác dùng rồi. Nhìn tư thế kia, nói không chừng chuyện nên làm cũng đã làm qua rồi.

“Thật khéo! Sớm biết mấy người cũng tới thì chúng ta hẹn trước cùng đến, nhiều người náo nhiệt.” Trần Thiệu đáp lại, cười tít mắt, trong lòng không khỏi cảm khái bi thống. Lần này bắn bia là anh nói ra. Vợ trước, chồng trước, tiểu tam trước, anh họ trước, tụ cùng một chỗ thật đúng là đầy đủ náo nhiệt nha!

Đào Tư Di không biết trong lòng mình xuất phát từ cái gì, khi nhìn thấy Lý Mộ Tiêu, cô bỗng nhiên muốn thoát khỏi lòng Diệp Lan Trăn. Hành động của cô khiến Diệp Lan Trăn có chút không vui, một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, mà Lý Mộ Tiêu trừ việc tác phong có vấn đề, thật đúng là một người chồng tốt, nếu nói Đào Tư Di còn tình nghĩa, cũng là thói thường của con người, nhưng đây không phải là điều anh hy vọng muốn thấy.

Tay Diệp Lan Trăn thoáng dùng lực, mạnh bạo giữ chặt Đào Tư Di ở trong lòng. Cho dù cô còn tình cũng không sao, anh sẽ không buông tay cô gái này. Bảo bối vừa mới tới tay, còn cất giấu chưa ầm chỗ, làm sao có thể để người đoạt đi, anh không có thói quen tốt đó.

“Tôi hôm qua một muốn chết phải không, em đứng cũng không vững rồi. ”

Anh cúi đầu nỉ non bên tai Đào Tư Di, tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa vụn rơi vào tai tất cả mọi người nơi này. Diệp Lan Trăn mỉm cười nhìn tay Lý Mộ Tiêu nắm hình quả dấm, trên cánh tay anh ta nổi gân xanh, tuy biểu tình trên mặt không có thay đổi quá lớn, nhưng hành vi của anh ta cũng nói cho Diệp Lan Trăn biết, nhưng lời anh nói có đầy đủ độ mạnh yếu.

Nhớ tới đêm qua, Đào Tư Di nhện không được đỡ mặt, thành công kéo lại lực chú ý từ trên người Lý Mộ Tiêu.

Hai người tương tác tự nhiên bị Tô Mạn Ca nhìn thấy, cô ta kéo cánh tay Lý Mộ Tiêu, nhìn thấy anh ta hơi thu liễm cảm xúc, mới tiếp tục nói: “Hôm nay có tôi và Mộ Tiêu, vừa rồi cảm thấy ít người đúng là không có ý nghĩa, tổng giám đốc Trần không ngại để chúng tôi tham gia cùng chứ?”

Trần Thiệu có chút khó xử chăm chú nhìn Diệp Lan Trần, đây mới là nhân vật chính. Mà Trần Thiệu cũng nhìn ra, Tô Mạn Ca là nhằm tới cô gái trong lòng Diệp Lan Trần. Muốn đi cùng hay không, vẫn là chờ ý tứ của Diệp Lan Trần thì tốt hơn.

“Nhiều người càng náo nhiệt, dù sao cũng đều chỗ quen biết, bảo bối, em nói có phải hay không.” Diệp Lan Trần dùng tay vỗ nhẹ đôi má Đào Tư Di, mắt nheo lại liếc về phía Tô Mạn Ca.

Ánh mắt anh khiến Tô Mạn Ca nhện không được rùng mình một cái.

Đào Tư Di hết sức chán ghét Tô Mạn Ca, không vì cái gì khác, chỉ là vì cô ta khiến cô nhận rõ được bộ mặt thật của Lý Mộ Tiêu. Đào Tư Di biết bản thân lòng dạ hẹp hòi, mà cũng ít nhiều có phần giận chó đánh mèo, nhưng ai nói Tô Mạn Ca cũng là một trong tiểu tam chứ! Hơn nữa lúc đó mục đích của cô ta cũng không tốt đẹp gì. Tuy cô không một khóc, hai nháo, ba thất cổ, nhưng cô cũng không phải thánh mẫu, bị người đánh mặt trái mà vẫn còn chìa má phải ra. Đối với loại người phiền chán này, cô bình thường đều mắt không thấy, tâm không phiền, nhưng người ta lại cứ muốn tiến thêm. Thấy Diệp Lan Trần vui vẻ đáp ứng Tô Mạn Ca, cô khó tránh khỏi có chút oán thâm, nên giận trừng mắt nhìn người đàn ông bên người.

Nét mặt này của cô khiến Diệp Lan Trần như bị bắt quả tang tại trận. Tính khí của cô gái nhỏ này lại vẫn chọc người thích thú, Diệp Lan Trần nhện không được ngứa tay muốn bóp hai má cô.

Mọi người tới bãi bắn bia, súng ống đã chuẩn bị tốt. Vốn bọn Trần Thiệu sắp xếp tùy ý, tùy tiện chia đội cá cược rồi bắt đầu đánh. Lúc này thêm hai người, ngược lại có phần không biết nên bắt đầu như thế nào.

Vài người đang cân nhắc trong lòng, chỉ thấy Lý Mộ Tiêu nguyên trầm mặc không nói, bỗng đi tới trước mặt Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trần. Trong tay anh cầm một khẩu súng lục, hành động này làm mọi người sững sốt, đây là động tay chân? Quyết chiến?

Diệp Lan Trần có chút kỳ quái nhìn Lý Mộ Tiêu. Quyết đấu, anh trái lại không sợ, chỉ là hành động này không khỏi có phần quá mức ngây thơ, nhưng kết quả lại khiến anh thất vọng rồi. Thì ra là, người ta không phải tìm anh, mà là tìm cô gái trong ngực anh.

“Tư Di, so một ván đi.” Lý Mộ Tiêu đưa khẩu súng trong tay mình tới trước mặt Đào Tư Di. “Anh mang em đi qua nhiều nơi, anh nhớ rõ đây là hoạt động em thích nhất. ”

Đào Tư Di đột nhiên cảm thấy rầu rĩ làm cô không thở nổi. Nếu không biết Lý Mộ Tiêu bên ngoài... làm chuyện đó, có lẽ đã không có cục diện như ngày hôm nay. Hai người sẽ không đến nổi ngay cả một câu nói cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào.

Diệp Lan Trần bắt mắt buộc chặt cánh tay Đào Tư Di, sợ chỉ cần một chút sơ ý, lửa tình giữa hai người sẽ tái bùng cháy, chuyện tình cảm có thể nói không cho phép sao. Cô gái nhỏ ngày hôm qua đã bị anh sửa chữa qua, anh có thể nhìn ra Lý Mộ Tiêu có chút về phương diện chiều cổ tâm tình Đào Tư Di. Những chuyện khác đến thì không sao, nhưng chuyện này, Diệp Lan Trần đúng là hạ quyết tâm muốn khai phá cô gái nhỏ đúng chỗ. Đây chính là vấn đề liên quan đến phúc lợi của anh.

Khai phá phải có kỹ thuật, mà anh có kiên nhẫn, quá trình này vẫn tràn ngập lạc thú, nhớ tới hình ảnh khuôn mặt nhỏ tràn ngập hoảng sợ nhìn anh, Diệp Lan Trần hận không thể tiến ngay vào thân thể cô. Bộ dáng nhỏ sợ hãi đó, thân thể mềm nhũn đó, anh còn chưa bắt đầu hưởng thụ, không thể cứ như vậy bị người ta đoạt đi.

“Muốn đi sao?” Diệp Lan Trần vô cùng thân thiết khê cắn tai cô, một chút đều không để ý là đang ở chỗ đông người. Như dự đoán của anh, mặt Đào Tư Di lập tức đỏ hồng. Lúc này Diệp Lan Trần mới ngẩng đầu nhìn Lý Mộ Tiêu trước mặt. “Tổng giám đốc Lý, Tư Di trước cho cậu mượn một lát, ngày hôm qua cô ấy đã mệt muốn chết rồi, mong tổng giám đốc Lý thông cảm. ”

Những lời này thành công khiến mặt Lý Mộ Tiêu trở nên trắng bệch, tuy đã cảm thấy được quan hệ giữa bọn họ không thể so sánh tầm thường, nhưng không nghĩ tới, Diệp Lan Trần sẽ không e dè mà nói ra. Anh ta run sợ trong lòng, tay run rẩy. Vật trong tay không cẩn thận rơi xuống đất, tiếng thanh thúy vang lên làm mọi người càng quan tâm hơn tới tình huống nơi này.

“Thực xin lỗi, tôi không tiếp được. ”

Đào Tư Di nói xong, lập tức cúi người nhặt súng lục trên mặt đất, hành động này của cô, vô hình trung đã hóa giải xấu hổ giữa ba người. Cầm súng lục trong tay, Đào Tư Di từ bên người Diệp Lan Trần tiến bước, chủ động đi đến xạ kích điểm cách đó không xa.

Lý Mộ Tiêu không sót ruột đi tới, anh ta nhìn vẻ mặt cười mỉm của Diệp Lan Trần, hít sâu một hơi, hạ giọng nói một câu chỉ có hai người nghe thấy.

“Cậu Diệp, tôi không ngại giữa hai người đã phát sinh chuyện gì, nếu cậu không tính cho cô ấy một cuộc hôn nhân, tôi chỉ muốn mời cậu trả lại cô ấy cho tôi.” Nói xong anh ta mới xoay người đi theo hướng Đào Tư Di đứng. Lưu lại vẻ mặt sáng lạn của Diệp Lan Trần đang tựa ghế ngồi nhàn nhã.

Trần Thiệu thủy chung quan sát hành động giữa ba người, anh ta thấy có vẻ như Diệp Lan Trần cười có chút khó chịu.

Bởi vì súng lục vừa rồi không cẩn thận bị làm rơi, Đào Tư Di cẩn thận kiểm tra, cảm thấy không có gì trở ngại. Lúc này mới che lỗ tai, giơ tay làm tư nhế nhảm, cân nhắc sức nặng của cây súng.

Tư thế này của cô cực kỳ tiêu chuẩn, khuôn mặt nhỏ trắng nõn cực kỳ nghiêm túc, ngay trong nháy mắt cô giương súng bắn, Diệp Lan Trần đột nhiên cảm giác, cô giống như thoát ly khỏi thế giới này, cả người như đang sống trong một không gian khác.

“Pằng...” Một tiếng súng vang lên.

“Vòng số 10. ”

Không ai nói một câu, ban đầu mọi người còn có chút vui đùa âm ỉ thì giờ đều dừng động tác trong tay. Nhìn chằm chằm vào Đào Tư Di đang cẩn thận kiểm tra súng ống. Vòng số 10 khó đánh, nhưng có đôi khi, dựa vào chút vận khí, lại thêm luyện tập siêng năng cũng không phải không có khả năng. Chỉ là súng ống có độ nặng khác nhau, lại thêm thời tiết làm nguyên nhân, thành tích đứng đầu này thật khiến người chấn kinh, huống chi còn là một cô gái nhỏ mềm yếu.

Trần Thiệu quan sát nét mặt của mấy đương sự chính. Diệp Lan Trần không khác mọi người là bao nhiêu, có chút chấn kinh. Lý Mộ Tiêu lại là tràn ngập hoài niệm, trong mắt đều là đau khổ trầm trọng khiến Trần Thiệu có cảm giác buồn bực. Còn Tô Mạn Ca đang ở cùng bọn họ là vẻ mặt đầy ghen tỵ.

“Pằng...pằng...” Hai tiếng súng, vẫn là vòng số 10!

“Đến lượt anh.” Đào Tư Di tháo bông che tai, đặt súng lục trên bàn, cô quay đầu nhìn thoáng qua Lý Mộ Tiêu, nét mặt vẫn như trước đó.

“Em biết là anh không thể sánh bằng với em.” Lý Mộ Tiêu cười khổ một cái. “Lần thứ hai chúng ta tới đây, anh đã không thể hơn em, em đã quên rồi sao?”

Anh thích nhìn tư thế Đào Tư Di bắn bia, cái cảnh giới không coi ai ra gì kia, mỗi lần đều làm anh rung động. Nhất là sau khi bắn bia xong, thành tích kinh người đó, luôn khiến cho người chồng như anh có niềm kiêu ngạo không nên lời, đây là vợ anh, bộ dáng mềm mại như vậy, chơi đùa với súng ống, một chút đều không thua người.

Đào Tư Di sững sốt, nếu không phải gả cho Lý Mộ Tiêu, có lẽ cô sẽ không có cơ hội tiếp xúc với hoạt động này. Có nhiều thứ mới lạ đều là do người đàn ông trước mắt này mang cô đi thử. Nếu không có anh, có lẽ hiện tại cô chỉ là một nhân viên bình thường đi làm, sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về. Mỗi ngày tính toán tiền lương trong tay, tính xem thế nào mới có thể mua được một căn hộ nhỏ tại Côn Thành này. Nhưng những thứ đó, cô đều không trải qua, bởi vì người đàn ông trước mắt.

Nhận thấy không khí bất thường giữa hai người, Diệp Lan Trần cau mày, trong lòng không vui làm nụ cười anh từ yếu ớt chuyển sang cứng đờ. Đây là cái gì, lửa tình tái bốc cháy sao, không nhìn xem đây là nơi nào. Anh vừa định đứng lên đi tới, một người phụ nữ so với anh càng không kiềm nén được bỗng vọt tới. Diệp Lan Trần lập tức thả lỏng, cái gì gọi nâng đá đập chân mình. Hồi ức càng ngọt ngào, hiện thực càng tàn khốc.

“Tiêu, trước kia anh không mang em tới, nếu anh dạy em từ năm ngoái khi chúng ta mới quen, nói không chừng, em hôm nay có thể so trận với Tư Di một lần đó. ”

Tô Mạn Ca tươi cười, lời tuy là nói với Lý Mộ Tiêu nhưng ánh mắt lại gắt gao khóa trên người Đào Tư Di. Lời của cô ta thành công kéo Đào Tư Di từ trong hồi ức trở lại.

“Nếu anh không muốn so, tôi đi về trước.” Đào Tư Di nhếch khóe miệng, khẽ cười. Áp chế chua xót trong lòng muốn dừng mãi tiến ra ngoài. Cô không khỏi âm thầm thở dài một hơi, trong mắt trào phúng nhìn Lý Mộ Tiêu.

“Tô Mạn Ca.” Lý Mộ Tiêu cất tiếng cảnh cáo, anh vừa mới cảm thấy Đào Tư Di buông lỏng, nhưng lại để cho người phụ nữ này can thiệp vào.

Thấy tình cảnh này, Đào Tư Di ngược lại thở phào. Trong lòng thầm mắng mình không tốt, vết sẹo đã quên lại còn vỗ tay tán thưởng, khẳng định là lỗi do cô. Nhận ra ánh mắt cách đó không xa đang nhìn chăm chăm vào cô, Đào Tư Di chấn động. Thiếu chút nữa đã quên là còn có tên đàn ông kia!

Diệp Lan Trần phát hiện bản thân mình rất cục cựa cũng được cô gái nhỏ kia chú ý tới, trên mặt lập tức tươi cười. Anh chủ động đứng lên, từng bước tiêu sái đi tới trước mặt ba người. Cánh tay quen thuộc khoát lên vai Đào Tư Di, mắt nhìn thẳng vào đôi nam nữ trước mặt.

“Tổng giám đốc Lý, anh vẫn nên dạy Tô tiểu thư đi, Tư Di cũng mệt mỏi rồi, tôi đưa cô ấy qua bên kia nghỉ ngơi một lát.” Nói xong liền ôm lấy bả vai Đào Tư Di. “A... Đúng rồi, trước khi lo chuyện bao đồng nên xem lại phân lượng của chính mình. ”

Cảm nhận người trong lòng đang vùng vẫy, Diệp Lan Trần cúi đầu thì thầm bên tai Đào Tư Di. “Nếu em còn lộn xộn, anh không ngại trước mặt mọi người mà cắn đầu lưỡi của em đâu.” Nhìn thấy mặt cô gái trong nháy mắt đỏ bừng, Diệp Lan Trần nở nụ cười, anh phát hiện, đối với vật nhỏ không nghe lời, vẫn là uy hiếp có hiệu quả hơn.

Đào Tư Di xấu hổ vùi mặt vào trong lòng Diệp Lan Trần, cô không thể nói đạo lý cùng người đàn ông này.

24. Chương 24: Tim Đập

“Em còn muốn anh chứ?”

Diệp Lan Trần không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, tuy rõ ràng mình giành được thắng lợi. Nhưng có điểm không thích hợp vẫn làm ngực anh khó chịu, làm anh không vui.

Anh quay đầu nhìn Đào Tư Di ngồi trên ghế lái phụ, cô gái nhỏ rõ ràng như vừa đi từ cõi thần tiên đi ra, nét mặt vẫn không thay đổi!

Trong mắt cô tựa hồ có hoài niệm, có ưu thương. Điều này gây cho anh cảm giác cực kỳ khó chịu, tuy đêm qua có nhạc đệm nho nhỏ, nhưng nếu chuyện cứ tiếp tục, người dù là của anh, trong lòng cô vẫn còn người đàn ông khác, như thế còn có ý nghĩa gì nữa?

“Hả, anh nói gì?” Đào Tư Di phục hồi tinh thần, cô không nghe rõ vấn đề của Diệp Lan Trần. Cô phát hiện khi bản thân nói những lời này, mặt anh trở nên âm trầm, không khí trong xe nhất thời khản trương.

“Thôi bỏ đi. ”

Diệp Lan Trần giận dữ nói một câu, giẫm chân ga cũng không biết bất giác đã tăng thêm độ mạnh. Đào Tư Di nhận thấy tốc độ xe càng lúc càng nhanh, bị dọa trắng mặt, hình ảnh bi thảm lúc trước vẫn rành rành trước mắt, cô thật sự không thể hưởng thụ được loại khoái cảm tốc độ này.

“Anh chậm một chút.” Đào Tư Di lên tiếng nhắc nhở anh, Diệp Lan Trần liếc mắt nhìn lướt qua sắc mặt trắng bệch của Đào Tư Di, từ từ thả lỏng chân.

“Tên kia không khác gì ngựa giống, em không thấy anh ta mang theo phụ nữ bên cạnh sao?”

“Em biết, không cần anh nhắc nhở. ”

Đào Tư Di xoay đầu hướng ngoài cửa sổ, mỗi lần nhìn thấy Lý Mộ Tiêu, cô luôn luôn nghĩ tới cuộc hôn nhân thất bại của chính mình. Dường như đã quên có câu nói, ‘người chồng tốt là do người vợ tốt bồi dưỡng ra’, cô vẫn cho rằng mình là người vợ tốt, kết quả, sự thật lại đánh cô thương tích đầy mình.

Đàn ông thật sự vô tình sao? Đào Tư Di nhìn Diệp Lan Trần, một màn đêm qua lại tràn đầy trong đầu cô.

Hiện tại cô không biết nên xấu hổ hay nên phẫn nộ. Cô ngẫm hạ mí mắt, có lẽ trong lòng cô cũng khát vọng anh đụng chạm. Anh có toàn bộ hư hỏng của người đàn ông tư bản. Nhiều tiền, đẹp trai, cao lớn, cường thế, anh như ngọn lửa trí mạng hấp dẫn bướm bướm phần đầu quên mình chạy về phía ánh sáng ấm áp.

Thời điểm cô vừa mới biết Lý Mộ Tiêu làm bên ngoài, cô thậm chí từng có suy nghĩ điên cuồng, cô cũng muốn đi tìm người đàn ông khác, đi xem đến cùng bên ngoài kia...có mị lực lớn bao nhiêu, mà có thể hấp dẫn nhưng đôi nam nữ đã kết hôn bỏ rơi lời thề chung thủy, tre già măng mọc vùi đầu vào cái ôm ấp cảm kích đó. Nhưng lý trí vẫn khiến cô khắc chế được, cô nhắc nhở bản thân nếu cô làm như vậy, cô cũng sẽ cùng một dạng với Lý Mộ Tiêu. Cô sẽ xấu hổ đứng trước mặt anh ta, cũng không cách nào đứng thẳng sống lưng chỉ trích anh ta phản bội.

Nhưng ngày hôm qua lại xem là cái gì? Ý loạn tình mê, bất đắc dĩ bị ép, hay là... Đào Tư Di tự giấu nỗi cười, có lẽ cô cũng không quá kiên trì như chính bản thân cô tưởng tượng.

“Diệp Lan Trần, em hỏi anh một chuyện, anh có thể thẳng thắn trả lời em được không?”

“Chuyện gì?”

Diệp Lan Trần nhận thấy Đào Tư Di có giọng điệu nghiêm túc.

“Khi đàn ông thích một người đàn bà, anh ta sẽ lên giường cùng cô ta, chỉ cần cô ta có bộ dáng xinh đẹp hay chỉ cần cô ta có nơi nào đó hấp dẫn là được, đúng không?”

Diệp Lan Trần bị cô hỏi có phần không biết làm sao, vấn đề nhìn như đơn giản, nhưng lại khiến anh khó có thể có câu trả lời thích đáng.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung.” Diệp Lan Trần cảm thấy anh không thể đối mặt với ánh mắt của cô. Anh đột nhiên nhớ tới hành vi của mình, cũng tựa hồ có chút không thích hợp.

Diệp Lan Trần không nói, Đào Tư Di cũng không tiếp tục hỏi tới, cô chỉ trầm mặc nhìn phong cảnh ven đường.

Mặt trời chiều xa xa phía trước càng ngày càng hạ xuống, hồng rực một khoảng trời. Cô mê mải nhìn vẻ đẹp hồng rực phía xa, không khỏi nheo mắt, cảm thụ ánh nắng ấm áp nhu hòa phớt qua đôi má. Nếu ánh sáng này xuất hiện giữa trời đêm, có lẽ bướm bướm sẽ bỏ quên ngọn lửa mà lựa chọn theo nó.

Diệp Lan Trần thấy Đào Tư Di yên lặng, vụng trộm nhìn cô, không biết vì sao, anh đột nhiên cảm giác hành vi hôm qua của mình quả thật có chút quá phận. Nếu gán cho hành động hôm qua một cái tên, vậy miễn cưỡng cũng coi là ‘Bá vương ngạnh thượng cung’. Thế nhưng anh không hối hận, nếu chỉ dựa vào tính cách của cô gái nhỏ này, không biết đến khi nào anh mới có thể dính trên người cô.

Nét mặt hiện giờ của cô khiến anh sợ hãi, một tầng ánh sáng nhàn nhạt rắc trên người cô, nét mặt mờ nhạt dường như có thể hòa làm một với hào quang. Cô như đắm chìm vào thế giới của mình, âm thầm, tựa như có những chuyện cô khắc sâu vào tâm khảm, chỉ cần cô muốn, đều có thể tự nhiên vung tay mở ra.

“ Kít kít...” Tiếng phanh bén nhọn cùng tiếng còi khiến Diệp Lan Trần giật mình thanh tỉnh, bắt tri bắt giác anh đã lái xe vào đường ngược chiều.

May mắn tốc độ xe đã chậm rất nhiều, Diệp Lan Trần vội vàng lái trở về đường chính. Trong lòng không khỏi thở dài, đều nói ‘chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu’, anh thiếu chút nữa đã cùng hoa mẫu đơn đồng quy vu tận, loại cảm giác này thật sự không hề tốt chút nào.

“Không sao chứ.” Nhìn thấy Đào Tư Di che đầu, Diệp Lan Trần vội vàng dừng xe bên đường, anh bật đèn trong xe rồi quay đầu xem tình hình của cô.

Đào Tư Di không nói lời nào, vẻ mặt tủi thân, trên mặt vẫn còn hoảng sợ.

“Ngoan, để anh nhìn xem làm sao?” Diệp Lan Trần nhẹ giọng an ủi, trên mặt là biểu hiện đau lòng không nên lời. Thật giống như trái tim bị ai đó hung hăng bóp lấy.

Anh lấy tay cô ra, phát hiện trán cô vừa rồi đã đụng phải cửa xe, đỏ sưng phồng. Diệp Lan Trần không biết làm sao, anh chỉ nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, mỗi khi anh ngã, mẹ lại thổi nhẹ vào vết sưng đỏ của anh, nhẹ nhàng nói không đau rồi.

Diệp Lan Trần nhớ lại, liền như có thứ gì đó vô hình sai khiến anh, anh hơi cúi đầu, thổi khí nóng lên trán cô.

“Ngoan, thổi thổi liền không đau, không được khóc nhè nha. ”

Hành động của anh làm Đào Tư Di đỏ bừng cả khuôn mặt, người đàn ông này lại dùng phương thức lừa gạt trẻ nhỏ với cô, không phải là anh bị dọa đến u mê đấy chứ?

“Em không sao, tự em xoa được. ”

Đào Tư Di nhìn trong mắt anh tràn đầy quan tâm cùng lo lắng không chút che giấu, cô rời ánh mắt, đột nhiên cô cảm thấy như bị ánh mắt của anh chiếu thấu vào tim, khiến tim cô đập nhanh rồi lơ nhịp.

“Thật sự không có việc gì chứ?” Diệp Lan Trần hoài nghi nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, lo lắng dùng tay xoa nhẹ nhàng trên trán cô.

Mặt Đào Tư Di càng hồng, tay anh vẫn có lực như thế, chẳng qua hôm nay khác tối hôm qua, tuy ôn nhu của anh đặt trên trán cô, nhưng mặt cô lại nóng rực.

“Không có việc gì, chúng ta về nhà đi. ”

Câu nói đơn giản rõ ràng lại làm tâm tình Diệp Lan Trần đột nhiên sung sướng, trong đầu anh chợt hiện lên một câu, cảm giác có gia đình thật tốt.

Diệp Lan Trần khởi động xe một lần nữa, tay ấn nút nhạc, giai điệu nhẹ nhàng tràn ngập bên trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe.

Ô tô chạy đều trên quốc lộ hướng về nhà.

“Đào Tư Di...” Diệp Lan Trần đột nhiên gọi cô.

“Vâng?” Đào Tư Di còn đang cố gắng khôi phục nhịp tim đập nhanh của mình.

“Em thích cùng anh ở trên giường sao?”

Diệp Lan Trần nghiêm trang hỏi, mắt anh vẫn nhìn phía trước, chăm chú vào đường quốc lộ, tay nắm chặt tay lái, tựa như bọn họ không phải đang đi trên đường quốc lộ bằng phẳng, mà là con đường gập ghềnh.

“A!” Đào Tư Di giật mình quay mặt nhìn anh. Cô cực kỳ hoài nghi vừa rồi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không.

“Anh hỏi, em có thích ở cùng anh trên giường hay không? Kỹ thuật của anh có làm em vừa lòng không?”

“Diệp Lan Trần, anh...” Đào Tư Di đột nhiên không thốt nên lời, cô không biết dùng phương thức gì để biểu đạt tâm tình bây giờ của mình.

“Thực xin lỗi, ngày hôm qua anh đã quên em chưa được hưởng thụ.” Giọng điệu Diệp Lan Trần thành khẩn. “Nhưng em yên tâm, lần sau, anh đảm bảo lần sau, anh nhất định sẽ khiến em cảm nhận được cái gì gọi là khoái hoạt cực hạn. ”

“Diệp Lan Trần.” Đào Tư Di rút cuộc cũng tìm được giọng nói của mình.

“Ừm?”

“Anh là đồ lưu manh không biết xấu hổ. ”

“A...” Diệp Lan Trần quay đầu nhìn thoáng qua Đào Tư Di phần nộ, vội vàng rời tầm mắt về hướng quốc lộ.

“Trước mắt, anh chỉ đùa giỡn lưu manh với mình em, mặc kệ em có tin hay không.” Anh nghiêm trang giải thích hành vi của mình.

Đào Tư Di không biết nói sao, cô chưa từng thấy qua người nào giả trò lưu manh đùa giỡn mà lại dùng lý do hợp tình như vậy. Cô xoay mặt về hướng cửa sổ.

“Đào Tư Di...” Diệp Lan Trần không nghe thấy tiếng cô, nhin không được gọi tên cô. “Em tức giận sao?”

Đào Tư Di lười đáp lại, cô cùng người đàn ông này căn bản không có tiếng nói chung.

“Anh cam đoan với em, trong lúc cùng em trên giường, anh sẽ không đi tìm cô gái khác, em xem như thế có được không?”

Đào Tư Di quái dị nhìn anh, cô thật muốn biết người đàn ông này suy nghĩ cái gì, da mặt anh rốt cuộc dày đến mức nào.

Diệp Lan Trần thấy cô vẫn không nói gì, tiếp tục nói. “Nếu em không phản đối, chúng ta cứ quyết định như thế đi. ”

“Diệp Lan Trần, có ai từng nói với anh rằng anh là người không biết xấu hổ hay không?” Tay Đào Tư Di nắm thành hình quả đấm, nếu không phải anh đang lái xe, cô hận không thể một quyền đánh trên mặt anh, xem cả đầu đầy tư tưởng vỡ vụn của anh có tỉnh lại hay không.

“Có, nhưng chỉ một. ”

Diệp Lan Trần quẹo xe vào ga ra biệt thự, đến nơi an toàn làm hai người đồng thời thở dài nhẹ nhõm, coi như vừa rồi đã chạy một vòng trước quỷ môn quan.

Anh tắt máy, quay mặt nhìn về phía Đào Tư Di, tay giữ chặt tay cô đang đặt ở tay cầm cửa ô tô. Cửa xe tự động đóng lại, trong ánh sáng âm u của ga ra, anh nhẹ nhàng dán sát vào lỗ tai cô.

Đào Tư Di khần trương, không dám thở mạnh, cô không biết Diệp Lan Trần định làm gì.

“Chỉ có một người dám mắng anh, đoán xem cô ấy là ai?” Tay Diệp Lan Trần phớt nhẹ gương mặt cô, anh lè lưỡi khẽ liếm viền tai cô.

Đào Tư Di khần trương, cả người cứng đờ.

“Em đã biết rồi phải không?” Diệp Lan Trần nhận thấy cơ thể cô cứng ngắc, hiểu rõ cô gái nhỏ này đã đoán được đáp án.

“Không thể tha thứ, nhất định phải trừng phạt.” Anh khẽ cắn lỗ tai cô, nhẹ giọng nỉ non.

Đột nhiên một đôi môi mềm mại đặt trên môi Đào Tư Di, đầu lưỡi anh thăm dò trong miệng cô.

Trái tim hai người đặt sát nhau cùng đập nhanh, cùng dò xét nhịp đập của đối phương. Diệp Lan Trần bỗng phát hiện, thì ra hôn môi cũng có cảm giác khác như vậy.

25. Chương 25: Cân Nhắc

Sau khi trở về từ trường bắn, Đào Tư Di đã không nhìn thấy Diệp Lan Trần vài ngày rồi, không biết anh bận rộn cái gì. Như thế lại làm cô thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đêm đó, trên đường trở về biệt thự cô luôn có một ảo giác phát sốt, mấy ngày nay đi làm đều được lái xe đưa đi, điều duy nhất khiến cô lo lắng nhất là Trương Lệ Viện.

Đào Tư Di nhìn chăm chăm vào bàn công tác trống không bên cạnh, lắc đầu, vài ngày không thấy chị ấy, gọi điện thoại thì chị nói muốn xin phép nghỉ vài ngày, nói cô không cần lo lắng. Ở quán bar lần trước chị lâm trận bỏ chạy, chính cô còn chưa từng thấy qua bóng người. Nói không cần lo lắng, nhưng làm sao có thể không lo lắng chứ.

Nhìn điện thoại trong tay đến phát ngốc, bất đắc dĩ lại buông xuống. Báo động không có tác dụng, cô chỉ là một dân thường, còn cách nào khác sao. Trương Lệ Viện là do người đi cùng Mã Đằng Diệu mang đi, chẳng lẽ tìm anh ta? Đào Tư Di giật mình, hay là thôi đi. Nghĩ đến mặt than nhỏ kia thường vờn quanh cô. Cô cũng không muốn nghĩ cách là mẹ kế của người ta, cô cũng không muốn liên quan gì đến vị Mã Đằng Diệu kia.

Có vài chuyện rất kì lạ, dù người ta không muốn nhưng việc lại cứ tìm tới. Đào Tư Di vừa mới đặt tay trên bàn, tiếng chuông liền vang lên. Lướt qua dãy số xa lạ, cô lập tức nhấn nút nghe.

“Đào tiểu thư khỏe! Tôi là Mã Đằng Diệu, tối nay cô có thời gian không, tôi muốn mời cô bữa cơm. ”

“Tại sao anh lại biết số điện thoại của tôi?” Nghe tiếng người bên kia tự giới thiệu, Đào Tư Di thấy không vui, mọi chuyện trong mắt người này đều là mây trôi hay sao.

“Ha ha.” Điện thoại truyền ra tiếng cười của Mã Đằng Diệu. “Đào tiểu thư đừng nóng giận, là tôi hỏi Trương tiểu thư. Nếu cô đồng ý, tối hôm nay cô ấy cũng sẽ tới. Cô xem...”

Lời cự tuyệt vừa tới cổ họng đã bị Đào Tư Di nuốt lại. “Được. ”

“Vậy tan tầm tôi đến đón cô.” Mã Đằng Diệu cúp điện thoại, cúi đầu nhìn tư liệu điều tra trong tay. Lời nói dối luôn dễ nghe hơn so với lời nói thật. Để tránh nói dối bị phát hiện, anh bất đắc dĩ cầm điện thoại lên, nhấn nút. “Chính Đạo, cô gái cậu thu thập đó, tối hôm nay cùng nhau ăn bữa cơm đi. ”

Chu Chính Đạo nhìn thoáng qua Trương Lệ Viện kéo dài hơi tàn trên giường, tay vỗ nhẹ sau lưng cô, một đường kéo xuống cái mông cao vút.

“Mệt muốn chết rồi, tối nay chúng ta ra ngoài dùng bữa, cần phải tiếp đón cô gái mấy ngày nay quấy rầy chúng ta thôi. ”

Trương Lệ Viện ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên giường, nét mặt ai oán, bọn họ khoái bị làm đến chết mà, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì? Lúc ấy rõ ràng là anh không cần cô, hiện tại hình như chính cô mới phải xin lỗi anh. Từ khi bước chân vào phòng này, cô chưa từng hạ chân xuống giường.

Chu Chính Đạo cầm cánh tay trắng mịn đầy xúc cảm của cô. “Thời gian còn sớm, tiếp tục tính sổ em nợ anh nào. ”

Trương Lệ Viện chỉ kịp kêu rên một tiếng, người đàn ông khỏe mạnh liền vọt vào trong cơ thể cô.

Sau khi tan tầm, Đào Tư Di nhìn thấy phía xa công ty có một chiếc xe màu đen, đánh giá một phen thì thấy có chút quen mắt, giống y hệt chiếc xe tiểu Trần dùng đưa cô về tối hôm trước. Quả nhiên, cô còn chưa đi đến, tiểu Trần liền từ trong xe đi ra.

“Đào tiểu thư, Mã tiên sinh đang chờ cô. ”

“A...” Đào Tư Di lên tiếng, khom người chui vào trong xe. Một tiếng vù trầm đục, cửa xe đã bị đóng lại. Cô đột nhiên có cảm giác tự chui đầu vào lưới.

Chỉ chốc lát, cánh cửa màu đỏ đã xuất hiện trước mắt cách đó không xa. Lái xe bóp còi hai tiếng, cửa lớn chậm rãi mở ra. Đây chính là cái gọi là sự khác biệt, Đào Tư Di âm thầm tặc lưỡi, trong viện đình đài

lầu các, cầu nhỏ nước chảy, tựa như lâm viên Tô Châu. Mấy đình nhỏ lộ ra dưới ngọn đèn mờ nhạt, loáng thoáng có thể thấy có người đang nâng chén.

Ước chừng sau vài phút, cô cũng bị dẫn vào một cái đình nhỏ. Người phục vụ xốc rèm cửa, bên trong đã có ba người ngồi, trong đó trừ Mã Đằng Diệu là Trương Lệ Viện, còn có một người đàn ông mà cô chưa từng gặp qua. Khí thế trên người này phi thường bức người, chỉ là anh có nhiều thêm một phần tà khí.

Đào Tư Di đảo thoảng qua người ngồi sau người đàn ông kia, đem toàn bộ lực chú ý lên trên người Trương Lệ Viện. Chị gầy hơn so với mấy ngày hôm trước. Tinh thần cũng không được tốt, cả người lười biếng, hai vành mắt đen treo dưới mắt chị, vừa thấy liền biết nghỉ ngơi không đủ.

“Đào tiểu thư, mời tới đây ngồi.” Mã Đằng Diệu vẫy tay mời cô.

Đào Tư Di không nói gì, bước nhỏ hai bước, cô kéo ghế ra xa Mã Đằng Diệu một chút rồi mới ngồi xuống.

Mã Đằng Diệu không có biểu hiện, trái lại người đàn ông đối diện nhìn hành động của cô, tựa hồ nở nụ cười chế nhạo.

“Đào tiểu thư, mấy ngày nay Trương Lệ Viện phiền cô quan tâm rồi.” Chu Chính Đạo giơ chén rượu trong tay, bày tỏ một phần kính ý tượng trưng.

“Cần phải vậy.” Đào Tư Di mắt tự nhiên cười đáp lại, cùng Trương Lệ Viện trao đổi ánh mắt.

Nhìn đến vẻ mặt bất đắc dĩ của Trương Lệ Viện, Đào Tư Di thả điểm tâm trong tay.

“Đừng nói chuyện, ăn cơm đi.” Mã Đằng Diệu cảm giác không khí trong phòng có chút mất tự nhiên, khẽ cười sau đó nói: “Chính Đạo, đừng keo kiệt như vậy, để Trương tiểu thư cùng Đào tiểu thư trò chuyện một lát đi”.

Chu Chính Đạo giang tay, xem như đồng ý, vì để bạn tán được gái, còn phải để cô bé của mình ra mặt. Thôi, về sau có thời gian cứ tính từ từ, dù sao cá nhân anh là người thích tính toán.

Đào Tư Di cùng Trương Lệ Viện cùng đem ghế lại gần nhau. Hai người bắt đầu nói nhỏ thì thầm, tuy đó là hành vi không lễ phép, nhưng hai người đàn ông đang ngồi đều không có người nào tỏ ra không vui.

Một bữa cơm không nhanh cũng không chậm, chừng hai giờ liền kết thúc. Sau khi ăn xong, Đào Tư Di nhìn thoảng qua vẻ mặt mệt mỏi của Trương Lệ Viện, dặn dò một tiếng. “Chị phải chú ý nghỉ ngơi. ”

“A..., được.” Mặt Trương Lệ Viện đỏ bừng.

Mã Đằng Diệu nhìn Đào Tư Di lo lắng, lắc đầu.

Bốn người chia tay tại khu phân đường bãi đỗ xe, Đào Tư Di và Mã Đằng Diệu cũng đi đến bên cạnh xe anh, cô quay đầu nhìn thoảng qua anh: “Anh lái xe ư?”

“Tôi để tiểu Trần tan tầm trước, hôm nay tôi đưa cô trở về, đi thôi. ”

Đào Tư Di cảm thấy kì quái, đánh giá Mã Đằng Diệu một chút, muốn từ trên mặt anh tìm ra chút dị thường.

“Đi thôi, tôi có chuyện muốn nói cùng cô.” Mã Đằng Diệu không kiêng dè nói ra mục đích của mình, sau khi anh nói xong lời này, Đào Tư Di ngược lại yên tâm hơn, nhẹ nhàng gạt đầu, cúi đầu vào trong xe.

Mã Đằng Diệu lái xe ra khỏi nội thành, trực tiếp chạy tới biệt thự của Diệp Lan Trần. Dọc theo đường đi anh đều không nói chuyện, dường như đang suy nghĩ nên mở miệng thế nào, Đào Tư Di cũng không gấp, đối với cô mà nói, không nói càng tốt. Cô dám khẳng định chuyện Mã Đằng Diệu muốn nói với cô, đối với cô mà nói, khẳng định không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Đã đến rồi.” Đào Tư Di nhìn cửa biệt thự đứng phía xa, rốt cục thở dài nhẹ nhõm.

“Đào tiểu thư, có một số việc tôi hy vọng cô xem xét.” Mã Đằng Diệu tắt máy, động tác này của anh nói cho Đào Tư Di biết, anh phải nói một số chuyện tất yếu vào ngày hôm nay.

Đào Tư Di không lên tiếng, nhưng Mã Đằng Diệu khẳng định cô đang nghe, tiếp tục nói: “Đào tiểu thư, tôi đối với em cực kỳ hứng thú, chưa nói tới yêu, chỉ có thể nói có hảo cảm. Sau khi mẹ tiểu Kiệt qua đời, tôi chưa từng có cảm giác này. Hôm nay cùng em nói vậy, em không cần quá áp lực, tôi chỉ hy vọng, em có thể

suy xét đến việc chúng ta kết hôn. Tôi đã điều tra qua tư liệu về em, điểm ấy xin em không nên tức giận, tôi tin tưởng, em là người thích hợp nhất với tôi. ”

Đào Tư Di giật mình nhìn người đàn ông bên cạnh, cô chỉ cảm thấy đầu óc người này có vấn đề, một người mới gặp qua vài lần, dựa vào mấy tờ giấy điều tra rách nát liền quyết định kết hôn sao? A..., đúng rồi, cô quên mất bé trai mặt than kia.

“Em không cần cự tuyệt vội, tuy Diệp Lan Trần trẻ hơn tôi, nhưng cậu ta không phải là đối tượng kết hôn tốt, Đào tiểu thư, có vài hiện thực không thể không nhận rõ, hôn nhân lần thứ hai có lực cản rất lớn.” Mã Đằng Diệu khẽ cười, thay cô phân tích hiện trạng.

“Anh..., ” Đào Tư Di nhìn anh, có cảm giác vô lực đánh úp vào cô, cùng một người đàn ông có quá nhiều tự tin này nói chuyện, thật sự rất áp lực. “ Anh nói xong rồi chứ, tôi về, hẹn gặp lại. À..., không, là vĩnh viễn không gặp lại. ”

Mã Đằng Diệu nhìn Đào Tư Di phát điên liền cười lớn. Ở cùng cô một chỗ sẽ rất có lạc thú. Từ lần trước tới đón tiểu Kiệt, khi nhìn thấy ái muội giữa Diệp Lan Trần cùng Đào Tư Di, anh không tính toán sẽ gặp lại. Nhưng không biết vì sao lại nghĩ muốn thử một lần. Trong đầu anh luôn xuất hiện hình ảnh của cô, thật giống như đã phạm phải chuyện sai lầm. Anh vẫn cho rằng, làm đơn giản hơn so với nghĩ.

Đào Tư Di trở lại phòng, vội vàng vọt vào phòng tắm, lấy khăn mặt lau tóc ướt sũng. Lời Mã Đằng Diệu nói đã thành công gợi sóng trong lòng cô. Cô thấy phiền chán, phiền không phải vì suy nghĩ có nên đáp ứng lời cầu hôn của Mã Đằng Diệu hay không, mà là câu nói phía sau của anh.

Bình tĩnh nhìn lại, cô tựa hồ không thật sự suy nghĩ tới mối quan hệ cùng Diệp Lan Trần, nhưng vấn đề mình tận lực áp chế này, hôm nay lại để người đàn ông kia châm chích nói ra.

Đào Tư Di nằm trên giường, cả đầu đầy hai chữ ‘hôn nhân’, cô chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân mình nhanh như vậy đã bắt đầu gặp phải vấn đề này.

Cô cầm điện thoại, lần đầu kích thích muốn gọi điện cho Diệp Lan Trần. Nhưng do dự một chút, lại đặt xuống.

Điện thoại rung mạnh, nhìn lướt qua dãy số của Diệp Lan Trần, Đào Tư Di lập tức nhấn nút nghe.

“Bảo bối, nhớ anh không.” Câu nói đầu tiên là phong cách không đứng đắn của Diệp Lan Trần.

“Có.” Đào Tư Di lên tiếng, cô cảm thấy không cần phải nói dối, ngay vừa rồi cô quả thật đã nhớ anh rồi.

“Lái xe nói hôm nay em tan tầm còn có chuyện muốn làm, có thuận lợi không? Khi nào thì trở về?” Nghe cô đáp lại, trong lòng Diệp Lan Trần thấy thư sướng. Anh lật xem văn kiện, bởi vì mấy ngày hôm trước đi Bắc Kinh, chuyện trì hoãn khiến anh mấy ngày không thể trở về biệt thự. Cô gái nhỏ này đi ra ngoài, anh thật sự chỉ mong sao lập tức bay trở về. Mấy ngày nay xong việc, anh cần phải cùng cô lăn lộn vài ngày.

“Rất thuận lợi, em vừa trở về rồi. ”

Diệp Lan Trần nhìn thời gian, hơi nhíu mày, trong lòng có điểm không vui.

“Là chuyện gì, có cần anh giúp hay không.” Diệp Lan Trần tiếp tục truy vấn, anh không có thói quen nắm sinh hoạt của bạn gái trong tay, nhưng đối với Đào Tư Di, anh không khống chế được muốn biết cô đã làm gì.

“Hôm nay Mã Đằng Diệu mời em ăn cơm, nói Trương Lệ Viện cũng ở đó nên em liền đi. ”

Đào Tư Di vừa dứt lời, Diệp Lan Trần liền dừng động tác phê duyệt văn kiện.

“Anh ta nói cái gì rồi hả?” Diệp Lan Trần rất rõ ràng phong cách làm việc của người này, bởi vì anh cũng là một người như thế, đều thuộc loại không có việc không nhờ.

Đào Tư Di dừng một chút, nhỏ giọng đáp lại. “Chưa nói gì. ”

“Ừ, nghỉ ngơi sớm một chút.” Diệp Lan Trần thấy cô chần chừ đáp lại liền biết Đào Tư Di có chuyện gạt mình, cô giấu giếm làm anh không vui, ứng phó nói một câu, lập tức cúp điện thoại.

Đào Tư Di nghe tiếng bị cắt đứt từ trong điện thoại, không khỏi sửng sốt, sao cô lại có cảm giác hành vi Diệp Lan Trần hình như là đang ghen? Cô nhin không được lắc đầu, làm sao có thể, sao anh có thể ghen chứ, đều do lời Mã Đằng Diệu nói tối nay, khiến cô nghĩ quá nhiều rồi.

Diệp Lan Trần khép văn kiện trong tay, tự mình châm điều thuốc. Anh vậy mà buồn cười phát hiện, bản thân sẽ bởi vì một cô gái mà không cách nào chuyên tâm làm việc. Anh mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra cái lắc tay, tưởng tượng lắc tay đeo trên cổ tay cô lay động cảnh đẹp.

“Đáng chết.” Diệp Lan Trần gầm nhẹ một tiếng, nhìn thoáng qua ngón tay bị phỏng do tàn thuốc. Lập tức đút tay vào trong túi, xem ra anh phải giáo dục cô gái kia rằng, không được tùy tiện nói chuyện cùng người xa lạ.

26. Chương 26: Trăng Tròn

Đào Tư Di ngấm nhìn trăng tròn ngoài cửa, cô đột nhiên có dự cảm hôm nay có khả năng sẽ mất ngủ.

“Diệp Lan Trần, anh là đồ vô lại.” Chôn đầu vào trong gối, không thể bỏ hình ảnh người đó ra khỏi đầu, lăn lộn vài vòng cô vẫn nhớ tới anh, rốt cuộc có để cho người ta ngủ hay không.

Diệp Lan Trần lén lút mở cửa liền thấy ngay hình ảnh một tiểu mỹ nhân đang quần quýt trên giường. Cô nàng này còn mặc áo ngủ khêu gợi nữa chứ, quá tốt rồi, quần áo ngày đó mặc là cố ý đối phó cho anh, may là ngày đó anh đã xé rách, đỡ chướng mắt.

Hôm nay Đào Tư Di mặc áo ngủ mỏng màu trắng, chất vải mảnh xuyên thấu dán trên cơ thể cô, phơi bày đường cong tuyệt đẹp. Giờ phút này cô đang ôm chăn, bởi vì động tác lăn qua lộn lại trên giường nên áo ngủ xốc lên tận đùi. Diệp Lan Trần ngừng thở, anh cảm thấy mình dường như đã loáng thoáng thấy được chỗ mờ dưới hai chân phía sau vậy ngủ kia. Tựa hồ có cái gì đó, không thể kiềm nén được mà rạo rức.

A, cô gái nhỏ dám vùng vẫy trộm mắng anh. Diệp Lan Trần nghe được giọng nói Đào Tư Di trách cứ nũng nịu, cười ra tiếng. Đang lo không có lý do gì chính cô, lúc này tốt rồi, chứng cứ phạm tội ở ngay trong tay mình.

Nghe được tiếng cười của đàn ông, Đào Tư Di mạnh mẽ ngồi dậy, cảm thấy phía trước mát rượi, vội vàng lấy chăn che trước ngực. “Sao anh lại tự tiện xông vào phòng. ”

Tội của cô đủ lớn, trong lòng Diệp Lan Trần âm thầm cười trộm.

“Anh tiến vào nhà mình, sao lại được coi là tự tiện xông vào?” Anh vừa cởi cúc áo, vừa đi tới Đào Tư Di. Chẳng lẽ cô gái này không biết, ánh mắt nhỏ kinh hoảng của cô có bao nhiêu mờ ám giấu đầu hở đuôi, lại càng làm cho đàn ông hưng phấn hay sao?

“Đây là phòng em, anh quá khiếm nhã, không có sự cho phép đã đi vào, anh là tự tiện xông vào.” Đào Tư Di trừng to mắt, lại hạ tầm mắt xuống, tại sao anh lại cởi cúc áo.

“Nếu anh nói, anh không chỉ muốn tự tiện xông vào phòng em, mà anh còn nghĩ muốn tự tiện ư xông vào thân thể em thì sao? Em có cảm tưởng gì?” Diệp Lan Trần thành công ném áo sơ mi trên mặt đất, lộ ra thân thể rắn chắc. Anh đứng bên giường Đào Tư Di, hai tay đặt trên đai lưng cô rồi nhẹ nhàng cúi người, đối diện đầu giường, mặt đối mặt với Đào Tư Di. Nhìn cô bối rối không biết muốn nói cái gì, Diệp Lan Trần lè lưỡi khẽ liếm môi mình.

Đào Tư Di thấy thế, nháy mắt cảm thấy đầu óc trống rỗng, người đàn ông này lại lẳng lơ như vậy. Cô nuốt nước miếng.

Diệp Lan Trần chú ý tới động tác nuốt của cô, ánh mắt khóa chặt ánh mắt cô.

“Muốn sao? Yên tâm, đủ để em ăn no. ”

“Anh...” Lời anh nói thành công khiến Đào Tư Di đỏ bừng mặt, cũng giật mình tỉnh lại từ u mê, vừa định mở miệng phản bác thì đã bị Diệp Lan Trần chặn miệng. Đầu lưỡi anh nhân cơ hội thăm dò trong miệng cô, cùng cô trao đổi nước bọt.

Diệp Lan Trần vừa lòng híp mắt, đầu lưỡi cô trước sau vẫn mềm mại như vậy, tay anh vụng trộm nắm lấy vật mềm mại trước ngực cô.

“Um...” Đào Tư Di bị chặn miệng không thể phát ra tiếng, chỉ có thể nỉ non.

Diệp Lan Trần cầm tay cô rồi đặt lên điểm nhỏ trước ngực mình. “Anh đã dạy em rồi mà, còn nhớ không?”

Nét mặt Đào Tư Di đỏ bừng, làn da nóng rực của anh dưới tay cô, điểm nhỏ hồng kia cứng rắn trong lòng bàn tay.

Thấy cô còn chần chừ, Diệp Lan Trần bắt mãi, mạnh mẽ cúi đầu hôn môi, lần này tay anh càn rỡ thăm dò vào trong áo ngủ. Tay to nhẹ vỗ về chân dài của cô, khe vuốt ve giữa hai chân, anh dùng đầu ngón tay vẽ nhiều vòng tròn trên đó nhưng lại không hề nóng lòng tiếp xúc với dòng nước ẩm khát vọng.

Cảm giác thân thể cô mềm nhũn, Diệp Lan Trần mới lưu luyến không rời ngẩng đầu, sợi chỉ bạc kéo giữa đoạn giữa môi hai người. Anh dùng đầu lưỡi vẽ lên môi cô, đôi mắt mê ly nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, anh có phần khắc chế không được mà muốn tiếp tục kéo dài.

Chỉ là lý trí nói cho anh rằng thời điểm vẫn chưa tới, loại sung sướng phải có cả hai bên, anh muốn khai phá ra nhiệt tình của cô. Cho dù lần đầu tiên của cô không phải của anh, nhưng rất nhiều thử nghiệm về sau của cô, nhất định phải học từ trên người anh. Cho dù cô lại có người khác, anh cũng muốn cho cô vĩnh viễn không quên được anh. Nghĩ tới đây, Diệp Lan Trần đột nhiên thấy tức ngực.

Loại cảm giác không vui này rất nhanh đã bị cảnh đẹp trước mắt thay thế. Đào Tư Di dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh, mặt ửng hồng hơi e lệ chọc người mến yêu.

Diệp Lan Trần ngồi xổm trên giường, kéo một tay của cô qua, vuốt ve vật khỏe mạnh của mình qua lớp quần ngăn cách.

“Bảo bối, cảm nhận được không, nó muốn ra đó, ngoan, em giúp anh thả nó ra được không, nó đau quá.”

Đào Tư Di không nghĩ anh lại làm ra động tác phóng dăng đến vậy, liền vội thu tay nhưng Diệp Lan Trần đầu nào đồng ý, anh ngược lại còn để tay nhỏ của cô tìm chặt lấy vật khỏe mạnh của mình.

“Bảo bối, nói cho anh biết, nó cứng hay không, nó giữ mình vì em đấy. Nếu em không cần nó, nó sẽ đau chết mất, em nhẫn tâm đối với anh như vậy sao?”

Vật dưới tay Đào Tư Di cứng rắn đến sợ hãi, cho dù một lớp vải dệt ngăn cách nhưng cô vẫn cảm nhận được lửa nóng của nó. Cũng không biết là lửa nóng từ chính cô hay thật sự từ nơi nào truyền tới.

“Nào, ngoan ngoãn giúp anh.” Diệp Lan Trần dụ dỗ Đào Tư Di, anh cầm tay cô đặt lên dây lưng mình, nhẹ nhàng vận khóa, dây lưng tuột xuống.

“Tiếp tục.” Diệp Lan Trần thỏa mãn nhìn cô gái trước mắt, mặt cô đỏ như sắp nhỏ ra máu. Thật ra vừa rồi là anh tự mình cởi dây lưng, chẳng qua là anh cầm tay Đào Tư Di mà thôi, nhưng anh vẫn hưởng thụ quá trình này.

Cảm thấy Đào Tư Di có chút mâu thuẫn muốn rút tay, Diệp Lan Trần bắt mãi làm nũng.

“Em không ngoan rồi, nó thật khó chịu mà em lại không giúp anh.” Nét mặt Diệp Lan Trần giống như đứa nhỏ, đôi mắt vốn bất cần đời bị thay thế bởi ánh mắt tủi thân, nhìn chăm chăm vào Đào Tư Di, giống như cô đã làm chuyện gì trời đất không tha.

Nhìn thấy cô thỏa hiệp, Diệp Lan Trần bắt lấy tay cô, đi tới khóa quần anh, anh nhẹ nhàng dùng hai ngón tay mình nắm khóa kéo từ từ trượt xuống.

Giờ phút này, Đào Tư Di cảm giác hô hấp cô khấn trương đến mức dừng lại, cô muốn nhắm mắt lại nhưng lại không biết làm thế nào. Cái khóa kéo kia như chiếc hộp Pandora, biết rõ bên trong tràn ngập tội ác nhưng vẫn khiến cho người không thể không muốn tìm tòi nghiên cứu chân tướng của nó.

“Phi...” Diệp Lan Trần nhẹ cười ra tiếng. “Đừng sợ, không phải em đã từng nhìn sao?” Anh dùng mỗi khe vuốt ve tai cô, nỉ non. “Nó còn bị giam giữ đấy, chờ em thả nó ra, em có nguyện ý chinh phục quái thú hay không?”

Lời này của anh khiến mặt Đào Tư Di càng đỏ hơn, cô cảm thấy cả người đều muốn bốc cháy, không biết nên như thế nào mới có thể để thân thể tiết ra lửa nóng.

“Tôi sờ sờ đi, nó đang chờ em đấy.” Diệp Lan Trần cầm tay cô đặt trên quần lót anh, vật phẩm bên trong đã từ từ hiện rõ hình dạng, ngăn cách lớp vải trắng, mơ hồ có thể nhìn thấy vũ khí sắc bén tím đen đang chờ đợi xuất chinh.

Đào Tư Di thấy hô hấp mình đã trở nên dồn dập, tay cô đang tiếp xúc với tấm vải dẹt kia một khắc. “A...” Anh than nhẹ khiến cô kinh ngạc tỉnh lại.

Cô khó xử nghiêng đầu sang chỗ khác, bản thân cô vừa phạm phải cái gì, vậy mà lại chờ mong đụng chạm vào vật khỏe mạnh của anh.

“Ha ha.” Diệp Lan Trần nhìn hành vi như đà điểu của cô, nhin không được cười nhẹ. Động tác của cô vừa vặn lộ ra cần cổ xinh đẹp, nơi mạch máu chảy qua, tản mát ra mùi thơm cơ thể ngọt ngào. Anh mở miệng, khẽ cắn lên mạch đập đó, đầu lưỡi ngăn lại động mạch cô, cảm thụ chuyển động của dòng máu đang chảy trong mạch.

Anh giống vampire khẽ cắn cổ cô, một chút đau đớn cùng tê dại khiến Đào Tư Di nỉ non.

Diệp Lan Trần thuận thế cởi quần dài, tay anh khiêu nhẹ bờ vai áo của cô làm áo ngủ theo bả vai cô trượt xuống. Anh giống như thú nhỏ đang cắn xé, một đường từ cổ Đào Tư Di kéo dài xuống phía dưới cho tới quả hồng mai đỏ kia. Anh mạnh mẽ cúi đầu hấp dẫn vật nhỏ đang cứng thẳng của cô.

“A, Diệp Lan Trần.” Đào Tư Di không biết vì sao cô lại cảm thấy mình đang khóc, cảm thấy mình đã không cách nào mà thừa nhận loại hành hạ này, tay cô ôm lấy cổ anh.

“Đừng nóng vội, bảo bối, còn chưa có bắt đầu đâu đấy.” Diệp Lan Trần vừa lòng cử chỉ của cô, ánh mắt mê man nói cho anh biết, anh đã thành công xâm phạm thành trì. Anh không hề sốt ruột cho dù quái thú dưới thân đã kêu gào muốn phóng thích.

“Tôi dùng tay em nhẹ nhàng sờ nó nào, nhìn xem có phải nó đã chuẩn bị tốt rồi đúng không.” Diệp Lan Trần bắt lấy tay Đào Tư Di, đưa tay cô dẫn tới cội nguồn ấm áp của chính cô. Anh ôm lấy ngón tay cô, đồng thời dò xét huyết động khít khao kia.

Xúc cảm trơn nhẵn cùng nước suối ướt át lan đến ngón tay bọn họ, Diệp Lan Trần mê muội nhìn cô gái trước mắt, hình ảnh này khiến anh muốn tan vỡ.

“Cảm giác như thế nào, nói anh biết em đã chuẩn bị xong chưa?” Diệp Lan Trần dùng ngón tay vạch nhẹ bên trong cô.

“Ừm...a...” Đào Tư Di nức nở ra tiếng, nàng thấy xấu hổ đối với hành vi của mình.

“Vẫn chưa được sao, để anh thử lại.” Nói xong, ngón tay anh lại mạnh mẽ dùng lực.

“A...” Đào Tư Di hét một tiếng kinh hãi, nháy mắt buộc chặt thân thể, vật khít khao của cô cũng căng thẳng theo, gắt gao ôm chặt ngón tay hai người.

“Trời ơi... bảo bối em giỏi quá, anh nhin không được rồi, làm sao đây, nhanh, giúp giúp anh.” Diệp Lan Trần chộp lấy tay đang nắm chặt ga giường của cô, đi tới bên ngoài quần lót của anh. Anh để tay cô thăm dò vào phía bên trong lớp vải, vật nóng khỏe mạnh đúng chạm bàn tay cô.

“Chúng ta trước cho nó ra ngoài nhé.” Tiếng nói vừa dứt, lớp vải trắng bên ngoài thân kỳ bị cởi ra. Vật tím đen mạnh mẽ nhảy ra ngoài.

“Bảo bối ngồi phía trên đi.” Diệp Lan Trần dụ dỗ Đào Tư Di phục tùng quái thú của anh. Cô gái nhỏ tựa hồ bị sợ hãi, không tiến tiếp mà ngược lại còn muốn lui về phía sau.

“Lại không ngoan rồi? Hử?” Diệp Lan Trần dùng hai tay, đỡ lấy cái mông của cô khiến cho cô ngồi dậy, mạnh mẽ dùng lực nhấn một cái.

“Ừ...” “Trời ơi, bảo bối!”

Tiếng nam nữ đồng thời vang lên, anh rút cuộc không cách khắc chế, bóp chặt eo cô, thân thể mạnh mẽ trên dưới di động. Mỗi một lần đều hung hăng dùng lực đè xuống rồi lại nhẹ nhàng nâng lên.

“Diệp Lan Trăn.” Đào Tư Di nhin không được gọi tên anh. “Nhẹ một chút, xin anh, nhẹ một chút.... hu hu...”

Cô gái nức nở, cô chỉ cảm thấy mình bị xuyên thấu, cảm giác áp bách gấp gấp thần tốc này khiến cô không thể không thừa nhận.

“Nhẹ sao? Là như thế này à.” Diệp Lan Trăn nhẹ nâng cô lên. Không kịp đợi Đào Tư Di gạt đầu, anh lại mạnh mẽ nhấn xuống. “Nhẹ rồi sau đó phải nặng đó.”

“Ừm...” Đào Tư Di cắn chặt môi phát ra tiếng kêu rên.

“Diệp Lan Trăn, xin anh.” Cô không biết mình muốn xin cái gì, chỉ có thể thấp giọng cầu xin tha thứ muốn anh nhanh chóng kết thúc loại hành hạ này.

“Anh biết, yên tâm.” Anh rút vật khỏe mạnh từ trong cơ thể cô, Đào Tư Di thở dài nhẹ nhõm liền phát hiện anh leo lên người cô, quỳ ghé vào trên giường.

“Bảo bối, em xin anh đều cho có đúng không? Yên tâm, tới nào.”

Một tiếng vang nhỏ vang lên, một lần rồi một lần. Trăng trên trời, tựa hồ càng lúc càng tròn.

27. Chương 27: Đồ Lưu Manh

“Không cần, xin anh, Diệp Lan Trăn, em không được.”

Đào Tư Di cảm nhận được xương cốt cô như tan ra, dưới ánh nắng sớm, cô chỉ biết có một bàn tay đang vỗ về chơi đùa thân thể của mình, trừ bỏ cầu xin tha thứ, tựa hồ không còn cách nào khác. Thân thể mỗi một không chịu nổi, không cách nào trải qua thêm một lần hoan ái nữa.

“Ha ha...”

Diệp Lan Trăn nhìn cô gái nhỏ trong lòng, anh để cô sát vào thân thể anh, ngửi nhẹ hương vị của cô. Cô nàng này đêm qua cuối cùng cũng không có khí lực ồn ào đòi tắm rửa. Hiện tại toàn thân cô đầy rẫy hương vị của anh, anh cực kỳ yêu cảm giác này. Anh gạt chăn trên người Đào Tư Di. Nụ hoa phấn hồng dưới ánh mặt trời đứng thẳng tỏa mê người, anh nhẹ nhàng mút hai lần, nụ hoa bị nước bọt tắm ướt đỏ bừng tựa hướng dương, sáng lóng lánh.

“Diệp Lan Trăn, đừng.” Giọng nói Đào Tư Di tràn ngập cầu xin.

“Được, không tới, không tới.”

Diệp Lan Trăn gắt gao ôm cô vào trong ngực, cô nhu nhược không xương dán chặt vào ngực anh, khiến anh có một loại thỏa mãn nói không nên lời. Đêm qua thư sướng làm anh sáng khoái tinh thần. Người anh em nhỏ của anh tựa hồ chưa được ăn no nên đứng thẳng.

Diệp Lan Trăn gảy nhẹ nó, lảm bảm giáo huấn.

“Còn muốn nữa à, dù muốn cũng phải đợi cô gái nhỏ tỉnh lại mới được.”

Anh cẩn thận quan sát Đào Tư Di trong lòng, cô nhắm chặt hai mắt, không biết có phải đã tỉnh lại hay không, dường như có chút bất an mà lông mi run rẩy. Trên eo cô có vết dấu tay bầm tím, hẳn là tối hôm qua anh không cẩn thận nên lưu lại. Cái xúc cảm khít khao vây quanh đó khiến anh điên cuồng. Vốn là muốn dạy bảo cô, nhưng đến đoạn sau cơ hồ đều là anh tự mình diễn một vai.

Tay anh nhẹ nhàng dò xét cội nguồn mang đến cho anh niềm vui thích vô hạn đêm qua.

“Đừng...”

Đào Tư Di nhin không được lên tiếng ngăn cản, giọng của cô có chút khàn khàn, đối với Diệp Lan Trần mà nói, ngược lại như một lời mời.

“Ngoan, không có việc gì, anh nhìn xem em có bị thương không. ”

Cảm giác vật dưới tay có chút sưng, anh khắc chế dục vọng của mình, đứng dậy nhìn về phía đóa hoa của cô.

Bụi cỏ rậm cũng không cách nào che dấu nơi sưng đỏ, hai mảnh hoa khẽ nhếch, như đóa hoa nở rộ chờ người ngắt lấy.

Diệp Lan Trần nuốt nước miếng, anh hít sâu một hơi, trấn an kích thích. Âm thầm nhắc nhở mình, hiện tại thật sự không được, thứ tốt phải tiết kiệm, chơi bây giờ là hồng đó, chịu tổn thất lớn nhất vẫn là anh.

“Ngoan, chúng ta đi tắm rửa, sau đó bôi thuốc cho em, có được không?” Diệp Lan Trần như trưng cầu ý kiến của cô, nhưng thực tế hành động của anh đã thay cô trả lời rồi.

Anh đứng dậy đi đến phòng tắm, đợi nước trong bồn ấm, sau đó đi qua ôm Đào Tư Di vào trong ngực, thật cẩn thận đặt cô vào bồn tắm lớn ấm áp rồi chính anh cũng chen vào.

Hoàn cảnh thay đổi khiến Đào Tư Di không thể không tỉnh lại, khi thấy cô cùng Diệp Lan Trần hai người chen chúc trong bồn tắm nhỏ hẹp, cô lại muốn đứng dậy rời khỏi. Đêm qua từng cảnh một như hồng thủy mạnh mẽ vọt vào trong đầu cô. Cô nhất thời xấu hổ không biết nên như thế nào đối diện với người đàn ông trước mắt.

Cô gái nức nở cầu xin tha thứ, cô gái bị người nhào lặn đủ thế kia, thật là cô sao? Hai mươi mấy năm đạo đức khiến cô không cách nào thản nhiên đối mặt với loại chuyện này.

“Đừng nhúc nhích.” Diệp Lan Trần vỗ nhẹ đôi hông đang vung cao của cô, giờ phút này anh đang tỉ mỉ thay cô vệ sinh cơ thể sạch sẽ.

Biết cô muốn rời đi, Diệp Lan Trần bắt mắt nhìn chăm chăm cô gái trước mắt.

“Còn không nghe lời, anh coi như em còn có sức lực, chúng ta tiếp tục chuyện tối ngày hôm qua. ”

Lời anh thành công dừng động tác của Đào Tư Di, anh cầm sữa tắm đổ lên người Đào Tư Di, sau đó đến lượt người mình. Anh ôm cô lên, mở vòi hoa sen, những giọt nước tinh mịn, cọ rửa bọt xà phòng trên thân hai người. Đợi đến khi cả hai đều hết bọt, anh khoát cánh tay Đào Tư Di lên bả vai mình, để cô ôm cổ anh. Sau đó chỉnh vòi sen về vòi phun di động, một cánh tay anh nhẹ đỡ đầu cô, một tay kia cầm vòi sen cọ rửa nơi tư mật của cô.

“Diệp Lan Trần, anh đừng nhìn.” Đào Tư Di một chân đứng ở trong bồn tắm trơn ẩm, cô không thể dùng một chân yếu ớt của mình chống đỡ sức nặng thân thể, bởi vì không thể bảo trì cân bằng, bắt buộc cô chỉ có thể đỡ lấy bả vai của anh.

“Ngoan, bảo bối, nghe lời, anh giúp em rửa, nếu không sẽ dễ dàng sinh bệnh đấy.” Giọng điệu anh nghiêm túc, cử chỉ ôn nhu, nếu không phải dưới tình huống này, Đào Tư Di sẽ cho rằng là anh bác sĩ cứu người, cẩn thận chiếu cố vết thương của người bệnh.

“Ừm...Diệp Lan Trần.” Đào Tư Di cảm nhận đầu ngón tay anh thăm dò vào, nhin không được kêu ra tiếng.

“Thực xin lỗi, là anh không khắc chế được.” Diệp Lan Trần không e dè giải thích hành vi càn rỡ của mình vừa rồi, ngoan ngoãn nói.

“Rửa sạch rồi chúng ta ra ngoài nhé.” Anh sợ không thể chịu được nỗi cảm giác giày vò, lại nhin không được mà chà đạp cô gái nhỏ thương cảm này. Anh kéo khăn tắm, bọc cô ở bên trong. Anh không để ý thân thể ướt sũng của mình, cất bước đi vào phòng ngủ. Nhẹ nhàng đặt cô trên giường, anh dùng khăn tắm từng chút một lau khô thân thể của cô.

Diệp Lan Trần nhặt áo ngủ trắng đêm qua bị mình ném xuống đất, khẽ nhún mào. Quần áo đã bị hai người giày vò, mặt trên tựa hồ còn lưu lại dấu vết đêm qua. Tuy anh thích cô gái nhỏ mang theo hương vị của anh nhưng anh tuyệt đối không thích quần áo bốc mùi.

“Quần áo em ở đâu?” Diệp Lan Trần nhìn về phía Đào Tư Di trên giường, anh không e dè chứng minh mình có dáng người tốt, từng giọt nước như những hạt ngọc bám đều từng vị trí trên thân thể anh.

“Bộ màu đỏ trong cái rương kia.” Đào Tư Di dùng chân che dậy cơ thể, trong lòng thầm mắng lưu manh, anh vậy mà để người trần truồng, ngay cả quần lót cũng không mặc.

Diệp Lan Trần lần đầu tí mĩ đánh giá phòng cô, mấy vali da nhỏ cô mang theo được đặt chỉnh tề trong góc tường. Anh nhú mày, đi hai bước tới tủ quần áo bên cạnh, tay mở cửa tủ, bên trong trừ mấy bộ nội y ra, không còn thứ gì khác.

“Vì sao không đặt quần áo của em ở bên trong, em còn muốn rời đi sao?” Diệp Lan Trần không vội lấy quần áo cho cô, ngược lại đi đến trước mặt cô, ánh mắt sắc bén nhìn Đào Tư Di trên giường.

Anh nói suy nghĩ của mình cho Đào Tư Di, nét mặt anh khẳng định đã nghi ngờ. Hành vi này của cô tuy không đáng trách nhưng Diệp Lan Trần không thích, nghĩ căn phòng này không có cô, anh liền phiền chán.

“Hôm nay anh muốn nhìn quần áo của em treo trong tủ, nếu còn để anh thấy em không có ý định an tâm ở đây, anh không ngại vứt hết mấy thứ này của em, để em không có quần áo mặc. Tin anh đi, anh vô cùng thích hình ảnh đó đấy.” Về mặt Diệp Lan Trần đây ý cười nhưng trong mắt lại rất khẳng định sự thật.

“Anh! Đây là chuyện của em, quần áo em thích để đâu thì để, dựa vào cái gì anh lại vô lại như vậy.” Đào Tư Di hơi khôi phục chút thể lực, anh bá đạo khiến cô bất mãn.

“Ôi, lại bướng bỉnh rồi!” Diệp Lan Trần cười nhìn cô, anh đứng thẳng bên giường, vẫn khóa thân như cũ trưng bày trước mặt cô. “Nếu em thật sự có sức lực để nói, anh không ngại làm tiếp chuyện khác. ”

“Anh...không biết xấu hổ.” Mặt Đào Tư Di đỏ bừng, lúc này cô mới chú ý tới, vật tím đen của anh đã đứng vững.

“Bảo bối, những lời này em đã nói n lần rồi, anh đã sớm biết, em vẫn nên ngoan ngoãn làm theo lời anh đi thôi, hay là chờ sau khi chúng ta làm xong, anh đem đồ của em ném xuống. ”

“Anh.” Đào Tư Di nhìn vẻ mặt vô lại của anh, lập tức suy sụp hạ bả vai. “Anh tìm quần áo cho em trước đi, lát nữa em tự thu thập. ”

“Được rồi.” Diệp Lan Trần nghe được đáp án này của cô lại có phần thất vọng, cúi đầu nhìn lão nhị của mình, nhin không được thở dài một hơi, rõ ràng kích động đã nửa ngày, anh thật đúng là kỳ vọng cô gái nhỏ này bày thêm chút nóng nảy.

Diệp Lan Trần quay đầu về phía valy da của cô, căn cứ theo chỉ thị lấy một bộ quần áo ở nhà. Nhìn bộ quần áo ngây thơ trong tay, anh có một loại kích thích muốn xé rách, thứ xấu xí này che khuất hết vẻ đẹp tuyệt vời của cô. Quay đầu nhìn thoáng qua áo ngủ nằm trên mặt đất, anh vẫn là cầm quần áo đưa cho cô thôi.

“Anh có thể xoay người sang chỗ khác hay không.” Đào Tư Di nhận quần áo, nhú mày nhìn Diệp Lan Trần đứng cạnh giường đang nhìn chăm chăm vào cô, nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

“Anh muốn nhìn em thay.” Diệp Lan Trần vô lại nhún vai. “Chỗ nào của em mà anh chưa thấy qua, anh chính là muốn nhìn em thay mà thôi. ”

“Anh...” Đào Tư Di nhìn vẻ mặt của anh, biết người đàn ông này luôn tự quyết định. Nói thì chậm nhưng rất nhanh, cô cầm quần áo dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, mạnh mẽ chui vào trong chăn, đợi Diệp Lan Trần phát hiện cô muốn làm gì, Đào Tư Di đã từ trong chăn chui ra, quần áo đã ngay ngắn chỉnh tề trên người cô.

“Em..., chơi xấu.” Nét mặt Diệp Lan Trần thất vọng.

“Em đây là học người nào đó.” Đào Tư Di nhún vai, khẽ nâng cằm, vẻ mặt đắc ý.

“Em đừng có quên, anh có thể khiến em mặc lại lần nữa.” Diệp Lan Trần cúi đầu hai tay ghim chặt cô, đầu lưỡi khẽ liếm môi mình.

“Anh..., anh cũng đừng xằng bậy. ”

Diệp Lan Trần thành công thấy cô hoảng sợ, lè lưỡi, lại khê liếm môi cô.

“Bảo bối, hôm nay không dọa em nữa, đi ăn cơm thôi, một lát nữa dẫn em đi thả lỏng. ”

Nói xong anh vỗ nhẹ mặt Đào Tư Di, từ từ đứng lên, thuận tay cầm khăn tắm vừa lau cơ thể cho cô, khoác lên người rồi nghênh ngang đi ra ngoài.

Diệp Lan Trần trở lại phòng mình, trở về chỗ tư vị tuyệt mỹ đêm qua, vẻ mặt thỏa mãn. Tư vị của cô tuyệt vời hơn so với anh tưởng tượng, anh thật không nỡ buông cô ra.

Anh đi phòng tắm soi gương, đột nhiên phát hiện cổ mình có vết phấn hồng hình dấu răng. Thì ra con thỏ một khi nóng nảy cũng sẽ cắn người. Đây là vết cô gái nhỏ cắn khi nào nhỉ. Diệp Lan Trần nheo mắt nhớ lại, lập tức anh liền hối hận, lão nhị khấn trương đưa ra kháng nghị nghiêm trọng.

‘Bịch’ một tiếng, Đào Tư Di đóng cửa phòng.

“Đồ lưu manh...!” Cô cầm gối đầu bên người ném tới cửa, gối đầu theo cánh cửa trượt xuống nền đất. Mềm nhũn tựa hồ như cười nhạo cô.

28. Chương 28: Đàn Ông Tốt?

Nét mặt Diệp Lan Trần đầy ý cười nhìn Đào Tư Di từ trên lầu đi xuống, tay cô bám chặt vào vịn cầu thang, thật cẩn thận bước xuống, hai chân mềm yếu khẽ run nhẹ.

Bộ dáng này của cô khiến Diệp Lan Trần đắc chí, cô là vì anh mới biến thành thế này, bộ dáng nhỏ đáng thương tội nghiệp làm anh yêu thích vô cùng.

“Tối đây, anh ôm em. ”

Diệp Lan Trần bước dài đi lên, một hơi ôm lấy Đào Tư Di, anh vùi đầu vào cổ cô, hít sâu. Ngay cả thời gian mặc quần áo ngắn ngủn kia, anh vẫn nghĩ muốn cô. Hận không thể từng phút từng giây cùng cô một chỗ, loại thể nghiệm này thật mới mẻ khiến anh yêu thích không ngừng.

Diệp Lan Trần đặt Đào Tư Di trên ghế sofa, sau đó từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ, mở hộp, lấy vòng tay bên trong ra. Không đợi Đào Tư Di nói, anh liền đem vòng tay đeo trên cổ tay cô. Sau đó anh dùng đưa cánh tay cô, phát hiện màu sắc vòng tay đeo trên cổ tay cô đẹp hơn nhiều so với anh tưởng tượng trước đó.

“Thích không?” Diệp Lan Trần ngẩng đầu, cười tí mắt nhìn chằm chằm Đào Tư Di. Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, anh nhìn không được dùng tay xoa xoa mặt cô.

Đào Tư Di nhìn vật trên cổ tay, dùng cánh tay kia lật xem hình dáng của nó.

“Cái này rất quý, bao nhiêu tiền vậy?”

Cô không phải thương nhân, chỉ là cô biết đồ qua tay Diệp Lan Trần khẳng định giá cả xa xỉ, sau đêm qua, anh đưa vật này cho cô là có ý gì? Cô khó tránh khỏi có chút hoài nghi động cơ của anh.

“Không đáng bao nhiêu, chỉ cần em thích là tốt rồi. ”

Diệp Lan Trần tràn đầy vui mừng chờ đợi cô khen ngợi, mặt hơi nghiêng về phía cô, đây phải gọi là, môi thơm dâng lên mới đúng.

“Đồ quá quý trọng, em không muốn. Cái này lấy xuống như thế nào. ”

Đào Tư Di cẩn thận quan sát lắc tay, tìm cách tháo nó ra nhưng sau đó cô nổi giận, trừ ổ khóa nhỏ ở đầu, cái gì cũng không có. Cô rõ ràng nhớ là từ lúc Diệp Lan Trần lấy ra đến lúc đeo vào đều làm một mạch, tại sao lại không tìm thấy nơi tách vòng tay chứ!

Nhìn bộ dáng cô nóng lòng đưa tay muốn gỡ xuống, sắc mặt Diệp Lan Trần trở nên âm u.

“Vật đã vào tay em là của em, em ngoan ngoãn mang theo đi, đồ anh tặng người, chưa bao giờ thu lại.” Anh bắt lấy cổ tay đang lắc của cô, gắt gao nắm trong tay mình. Ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm cô gái không biết phân biệt trước mắt.

Cô không thích đồ anh đưa sao? Nếu cô không thích, anh càng muốn đưa, anh muốn cho cô thấy, dù cô có thể nào thì đồ anh đưa vẫn ở trên người cô.

“Hôm qua bọn anh đi mua sắm, có mua cho em vài thứ.” Diệp Lan Trần đang suy tư nên đưa Đào Tư Di đi đâu chơi, tiến trình theo đuổi nhảy vọt, ngược lại anh càng phải nghĩ cách cho tốt.

“Em không cần.” Đào Tư Di rút tay mình về, trên mặt rõ ràng có mâu thuẫn.

“Không cần cũng phải muốn, anh cho, em nhất định phải muốn. ”

“Anh dựa vào cái gì?”

“Em là người phụ nữ của anh, một người đàn ông nhất định phải để người phụ nữ của mình tiêu tiền, như vậy mới có thể chứng minh mình là người đàn ông tốt. ”

Đào Tư Di nhắm mắt câu nói như khẩu lệnh, đây là lý luận kỳ quái gì thế, đàn ông, phụ nữ, tiền bạc, điều này khiến cô cảm thấy như một cuộc giao dịch vậy. Cho dù hôm qua hai người đã xảy ra chuyện đó, vậy thì thế nào? Lúc bắt đầu, Diệp Lan Trần có ý ép buộc, nhưng về sau cô cũng cực kỳ hưởng thụ. Mặc kệ chuyện đó có xuất phát từ chủ ý của cô hay không, nhưng cô không thể phủ nhận mình đã động tâm rồi. Nếu không, đêm qua cũng sẽ không cố lấy dũng khí nghĩ cách gọi điện cho anh, tuy sau cùng cô vẫn kiểm chế không gọi.

Cô không phải một cô gái dâm đãng nhưng cô cũng không muốn giả bộ thanh cao. Động tâm thì động tâm, làm cũng đã làm rồi. Từ giây phút cùng Lý Mộ Tiêu ly hôn, cô không muốn nghĩ đến cả đời sống trong cảnh cô đơn đến già. Chẳng qua lúc đó cô nghĩ đến hiện thực, cô muốn một cuộc hôn nhân bình thường, cùng một người đàn ông bình thường. Có một số việc là trách nhiệm cùng nghĩa vụ giữa đôi bên, mặc dù cô không ham thích nhưng cũng chẳng từ chối loại hành vi này. Chỉ là cô không nghĩ tới, Diệp Lan Trần mạnh hơn nhiều so với Lý Mộ Tiêu.

“Vậy em là gì của anh?” Đào Tư Di ngẩng đầu, hỏi anh một câu.

Lời của cô khiến Diệp Lan Trần sững sốt, trên mặt anh có chút do dự, vấn đề này anh thật không nghĩ tới, anh chỉ muốn cô, mà còn luôn luôn nhớ tới cô, nghe cô cùng người đàn ông khác ở một chỗ, anh sẽ phiền chán và ghen tị. Nhưng anh lại chưa từng tính qua tương lai của hai người.

Nhìn nét mờ mịt trên khuôn mặt anh, Đào Tư Di cười tự giễu. “Nếu anh không nghĩ anh là gì của em, vậy em đây hẳn không cần tiền boa của anh, ngày hôm qua là chúng ta đôi bên tình nguyện, anh cũng không cần như trong phim, dùng tiền bạc để bồi thường, em không cần. ”

Đào Tư Di dừng một chút, từ sofa đứng lên. “Nếu không còn chuyện gì khác, em phải đến công ty. Cậu Diệp, anh là ông chủ, anh có thể tự do an bài thời gian làm việc. Nhưng em không như anh, em chỉ là một nhân viên bình thường trong công ty. Hy vọng anh có thể hiểu rõ thân phận khác biệt của chúng ta. ”

Lời nói của cô gõ mạnh vào ngực Diệp Lan Trần, anh chần chừ nhìn về mặt trấn tĩnh của Đào Tư Di. Đêm qua hai người triển miên kịch liệt như thần, hôm nay cô lại có thể nói ra những lời như vậy, cái đó anh đã dự đoán được. Không phải cô nên có vẻ mặt thẹn thùng vùi đầu vào trong hoài bão của cô sao, giống như khi anh ôm cô. Rốt cuộc là vì chuyện gì khiến cô trở nên lạnh nhạt như thế?

“Công ty bên kia, anh sẽ thay em xin phép.” Diệp Lan Trần ấn cô trở lại ghế sofa. “Vấn đề vừa rồi, anh sẽ trả lời em sau, lát nữa chúng ta đi mua sắm. Nếu em nghĩ không muốn đi, anh không ngại ôn lại chuyện đêm qua, khi đó em dễ thương hơn bây giờ nhiều. Cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng, miệng nhỏ tức giận cũng không nên nói những lời như vậy chứ. ”

“Anh...” Đào Tư Di trừng mắt to nhìn anh, không khí vừa mới nghiêm túc là thế, vậy mà để anh tóm lược hết! Mà quyết định của anh còn không chút nào thay đổi. Đầu óc người này đang nghĩ gì, cô càng ngày càng không đoán ra?

“Không cho phép suy nghĩ linh tinh nữa, em là người phụ nữ của anh, phải nghe lời anh, uống sữa trên bàn đi.” Diệp Lan Trần cầm cốc sữa trên bàn đưa vào tay cô, thấy cô không có động tác tiếp theo, anh cúi đầu, gần sát trước mặt cô.

“Nếu em không uống, anh lần này không ngại học theo phim, dùng miệng đút em uống, thỏa mãn trí tưởng tượng phong phú của em. ”

“Anh...” Cô phát hiện mỗi lần tên đàn ông này nói, cô luôn không thể phản bác lại.

“Em không uống, vậy anh bắt đầu nhé.” Diệp Lan Trần khẽ liếm môi mình, có chút nóng lòng muốn thử cách vừa nói.

Ừc...Ừc... Đào Tư Di một hơi uống hết sữa trong cốc. “Em uống xong rồi.” Cô đặt cốc trên bàn, buông tay xuống.

“Đừng nhúc nhích, vẫn còn.” Diệp Lan Trần nắm cầm cô, lè lưỡi khẽ liếm môi cô, liếm sạch sẽ vết màu trắng còn vương trên môi cô, “Uống ngon thật. ”

Đào Tư Di đỏ mặt, hiện tại cô chỉ biết, nếu còn làm tiếp, sớm muộn gì cô cũng chảy máu não.

Diệp Lan Trần quay đầu nhìn thoáng qua Đào Tư Di ngồi trên ghế tay lái phụ, vẻ mặt đầy ý cười. Cô gái nhỏ vừa rồi thiếu chút nữa dọa anh, quan hệ gì đó có trọng yếu sao? Việc quan trọng nhất không phải chuyện hai người ở chung một chỗ sao? Hiện tại anh lại không có người phụ nữ khác, chỉ có mình cô, cô còn bất mãn gì nữa, thật sự khiến người ta nghĩ không ra mà.

Bạn bè xung quanh anh người nào chẳng chờ màu bay phát phối, ba ngày hai bữa đổi bạn gái là chuyện bình thường. Trừ khi có vị hôn thê hoặc vợ, vậy sẽ thu liễm lại chút ít, đó được gọi là trường hợp chính thức được mang lên sân khấu, cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi. Nếu không, vào thời điểm nào để để người ta nhìn thấy bọn anh chỉ mang theo một cô gái ở cùng một chỗ, khẳng định sẽ truyền tin tức lá cải gì đó.

Chỉ là, anh trái lại không lo người khác tung tin anh cùng Đào Tư Di, lang sói nhìn chăm chăm vào cô quá nhiều, anh chỉ mong sao để những người đó biết khó mà lui.

Tương lai ai có thể nói trước? Sắc mặt Diệp Lan Trần trầm xuống, cha mẹ vốn là một đôi vợ chồng tình đầu ý hợp như thế, không phải ở ngoài anh vẫn có một em trai sao. Nếu không phải sắp xếp di vật của cha để lại mới phát hiện ra, đoán chừng không kẻ nào nghĩ tới, Nhà họ Diệp sẽ có lại chuyện này.

Anh quay đầu nhìn sắc mặt Đào Tư Di đỏ hồng, nhìn không được lấy tay xoa nhẹ đầu cô.

“Anh làm gì thế?” Đào Tư Di quái dị nhìn anh.

“Nhìn tổ chim thôi, mỗi ngày anh đều thấy có một con chim như đang mang thai, nhìn nó tự làm tổ, không biết nó có thể sinh tiếp trứng tròn hay không?” Diệp Lan Trần mỉm cười, nghiêm trang nói.

“Anh đang lái xe nha, không tâm sự với em đâu.” Diệp Lan Trần làm bộ chuyên tâm lái xe, không để ý Đào Tư Di sắp xù lông.

Đào Tư Di ngẩng đầu nhìn bầu trời, mấy chú chim bay ngang qua. Hai bên quốc lộ đều là cây lớn, người thông minh đều biết, chim sẽ sinh trứng tròn mà, tên chết tiệt vô lại này lại đùa cô.

Đột nhiên, cô phát hiện có thứ gì đó từ trên trời rơi xuống, ‘bep’ một tiếng nện trên đầu Diệp Lan Trần.

“Phốc.” Đào Tư Di bật cười, anh táo bạo không để mái xe, cứ thế chạy ra ngoài, đây gọi là tự tạo nghiệt không thể sống.

“Thứ gì đó” Diệp Lan Trần lấy tay quẹt xuống, một tay ẩm ướt dính dính.

Đào Tư Di lùi về phía xa, vô cùng nghiêm túc nói. “Chim chóc người ta nghe anh nói nên mất hứng, nó nói nó vẫn là xử nữ nha, trong bụng nó chính là cứt chim, vì muốn chứng minh nên cố ý để anh nhìn đó. ”

Diệp Lan Trần làm bộ muốn vươn tay đến trên mặt Đào Tư Di, bị cô thét chói tai rồi né tránh, cô ôm đầu liếc anh, phát hiện anh rút khăn tay, dùng một cánh tay chặn tay lái, định đem thứ gì đó lau chùi sạch sẽ.

“Để em làm cho.” Đào Tư Di vội vàng rút mấy khăn tay, kéo tay anh qua, tỉ mỉ lau cho anh.

Diệp Lan Trần chăm chú nhìn cô gái nhỏ chuyên tâm lau tay cho anh, trong lòng tràn đầy ấm áp, anh đột nhiên cảm thấy, cảm giác có người quan tâm anh như vậy thật tốt.

“Được rồi.” Đào Tư Di lại dùng khăn ướt lau lại lần nữa.

“Còn có trên đầu.” Diệp Lan Trần bĩu môi.

Đào Tư Di khó xử nhìn đầu Diệp Lan Trần dính đầy phân chim, không khỏi cảm khái một phen, trách không được lại đi nói nó mang thai, màn trả thù thật lớn mà.

“Nếu không chúng ta đi gội đầu trước. ”

Hai giờ sau, Đào Tư Di nhìn vẻ mặt bi thống của Diệp Lan Trần, không cách nào che dấu ý cười trên mặt. Khi hai người đi tới cửa hiệu cắt tóc, mọi người mới phát hiện, phân chim trên đầu anh đã khô. Nếu muốn rửa sạch sẽ, tất nhiên phải ngâm tóc trong nước cho mềm ra.

Đào Tư Di nhớ lại vẻ mặt bi thống của Diệp Lan Trần, hình ảnh anh chui đầu trong nước mang cho cô một loại vui sướng không nói nên lời, nhưng một người nông dân đẩy ngã ba hòn núi lớn đang hân hoan nhảy nhót.

“Em vẫn còn cười được.” Diệp Lan Trần khoát cánh tay lên bờ vai cô. “Em còn cười nữa anh liền ăn em luôn, thấy không?” Tay anh chỉ nhà nghỉ cách đó không xa, “Chúng ta chưa từng làm ở bên ngoài. Nhà nghỉ này có môi trường tốt, giường tự động lên xuống, cực kỳ kích thích. ”

“Làm sao anh biết?” Mặt Đào Tư Di cứng đờ.

“Lãng Dư nói anh nghe.” Diệp Lan Trần cái khó ló cái khôn, anh đột nhiên phát hiện, cô gái nhỏ ghen thật đáng yêu, khiến anh lại rộn rạo rồi. “Chúng ta đi thử xem đi. ”

“Anh Diệp, thật khéo nha.” Lãng Dư ôm bạn gái đi ra từ nhà nghỉ, vừa hay thấy hai người ở ngoài cửa, chủ động tiến lên chào hỏi. “Anh chị cũng vào đi, điều kiện nhà này tốt đấy. ”

“Á.” Diệp Lan Trần cảm giác có móng vuốt nhỏ véo thịt trên eo anh, vội vàng dùng sắc mặt nghiêm túc. “Chúng tôi là đi ngang qua, đang định đi ăn cơm, qua nhà nghỉ này là tới bãi đỗ xe rồi. ”

“À...!” Lãng Dư nhìn mặt Đào Tư Di đỏ bừng, mặt hiện thâm ý đã hiểu, gật đầu. “Là anh chị bận việc rồi, bận việc rồi. ”

Diệp Lan Trần hí mắt, đây là giấu đầu lòi đuôi đó.

Sau đó, tin tức Diệp Lan Trần cùng cô em họ không về nhà, đi nhà nghỉ mượn phòng tìm kiếm kích thích truyền khắp Côn Thành, trở thành chủ đề nói chuyện say sưa của mọi người. Từ ‘cô em họ’ này, ai cũng biết nó mang rất nhiều tầng hàm nghĩa.

29. Chương 29: Đầu Heo

Đào Tư Di nhìn đồng quần áo giày dép đóng thành túi lớn nhỏ phía sau mình, nhịn không được thở dài một hơi. Mặt trên của kiện này đã bằng tiền lương một năm của cô rồi. Trước kia Lý Mộ Tiêu cũng có mua cho cô một số đồ xa xỉ, nhưng chỉ giới hạn là túi da mà thôi. Còn trang phục, mua đúng thời gian còn có thể mặc lại, ít nhất sẽ không đuổi theo xu hướng thời trang mà đổi mới liên tục. Hôm nay Diệp Lan Trần thật như coi trọng tâm thương mại này là nhà anh vậy, nếu không phải cô ngăn cản, e rằng đồng quần áo này còn cao hơn nữa.

“Muốn ăn gì không, chúng ta dùng cơm trước rồi trở về nhé.” Diệp Lan Trần cảm nhận đầy đủ lạc thú tiêu tiền cho phụ nữ, không nói tới cô gái nhỏ này mặc quần áo kia càng đẹp đến lóa mắt, suy nghĩ toàn thân đều là của anh, anh liền có cảm giác vui sướng nói không nên lời.

Nghĩ đến trên dưới toàn thân, anh vụng trộm cười gian hai lần, bên trong đồ anh mua cho cô có một bộ nội y quyến rũ, anh không dám để cô gái nhỏ thử, sợ cô xù lông. Nhưng căn cứ theo mắt nhìn của anh, còn dùng tay đo lường, anh tin đồ mình lựa khẳng định sẽ không sai.

“Tại sao anh cười dâm dăng như thế?” Đào Tư Di nhìn Diệp Lan Trăn tươi cười quái dị, nhin không được hỏi một câu. Nói xong cô mới sững sốt, khi nào thì cô cùng người đàn ông này thân cận như vậy, thân cận đến nỗi có thể nói ra lời đó?

“Dâm dăng?” Diệp Lan Trăn sờ mặt mình, anh không tức giận, chỉ cảm thấy cô gái nhỏ ngày càng thú vị, so với suy nghĩ của anh còn hoạt bát hơn rất nhiều. “Anh có dâm dăng sao?”

Anh quay đầu nhìn thoáng qua Đào Tư Di, nét mặt nghiêm túc. “Cơm có thể ăn nhiều, nhưng lời không thể nói linh tinh, nếu nói sẽ phải trả giá nhiều đấy. ”

“A?” Đào Tư Di bị anh dọa sợ. Tên này thay đổi sắc mặt như lật sách, khiến cô không cách nào thích ứng nổi.

“Anh vừa mới vụng trộm mua cho em bộ quần áo, buổi tối em mặc vào cho anh nhìn, anh liền không trừng phạt em. Cái túi nâu kia kia, em mở ra nhìn xem có thích hay không. ”

Căn cứ theo miêu tả của anh, Đào Tư Di lấy túi giấy có phần xa lạ từ phía sau mình. Cô kỳ quái nhìn Diệp Lan Trăn đóng lại trần xe đang mở. Hành vi của người này luôn làm người ta đoán không ra, cũng đã đến giờ tan tầm, khép lại cũng được, đỡ phải quá táo bạo.

Tay cô lấy ra hộp bên trong, hộp được đóng gói tinh xảo đẹp đẽ, vải ren buộc nơ hình con bướm. Nơ con bướm màu đỏ diêm dúa lờ lợc trang trí trên chiếc hộp màu đen đánh vào thị giác người nhìn. Loại phối hợp màu sắc này, khiến cho Đào Tư Di đột nhiên nhớ tới khi cô vừa mới tới biệt thự, là loại phong cách trang hoàng kinh động trong phòng mình.

“Trong đó là cái gì?” Cô quay đầu nhìn Diệp Lan Trăn đã khôi phục vẻ mặt dâm dăng của anh, quơ quơ chiếc hộp, hình như là quần áo, không có vật gì đánh vào hộp gây tiếng.

“Em mở ra nhìn xem, anh cho em chọn. ”

Đào Tư Di không nói nữa, cô thật cẩn thận mở nơ con bướm, động tác kia như người lính đang phá gỡ bom mìn vậy!

“Ồa...” Diệp Lan Trăn đột nhiên cất tiếng dọa sợ Đào Tư Di đến mức run rẩy, thiếu chút nữa ném vật trong tay. Điều nói tò mò hại chết mèo, cô cho tới bây giờ cũng không phải là người tò mò, nếu không phải bị Diệp Lan Trăn ép buộc, đoán chừng chiếc hộp này sẽ đặt ở tận đáy hòm cũng sẽ không bao giờ được mở ra.

“Nhìn em sợ tới mức nào rồi, cho rằng đang gỡ bom à?”

Diệp Lan Trăn buồn cười, khoe miệng hơi vênh, cô gái nhỏ đôi khi có lá gan nhỏ như con thỏ, vẻ mặt cô cẩn thận khiến anh hận không thể cùng cô hòa làm một ngay lập tức. “Ngoan, mở ra nhìn xem. ”

Đào Tư Di trừng mắt nhìn Diệp Lan Trăn, tên đàn ông này thật biết đùa, có khi nào anh có chút đứng đắn không?

“Đây là cái gì?” Cô dùng hai ngón tay bóc lên miếng vải mỏng xuyên thấu. Chất vải áo vừa thấy liền biết thượng thừa, vô cùng mềm mại vừa ý, màu sắc cũng không quá khoa trương, là màu lông hồng thanh nhã. Khuyết điểm duy nhất là nó đặc biệt trong suốt, phải hình dung như thế nào đây? Nói một cách khác, nếu đem nó trải trên tờ báo, cơ bản không ảnh hưởng đến hiệu quả đọc.

“Anh xé hai cái áo ngủ của em, trước đèn em một bộ, về sau có cái thích hợp anh sẽ mua tiếp.” Diệp Lan Trăn cố gắng làm nét mặt bình thường, cô gái nhỏ của anh không thích hợp với loại hở hang nóng bỏng hay loại áo diêm lệ, chỉ có loại này vừa vặn, nhìn như bình thường nhưng lại cực kỳ gợi cảm. Anh tưởng tượng bộ này mặc trên người cô, nhất thời máu nóng sục sôi.

“Anh...đồ lưu manh này!”

“Anh thích giở trò lưu manh với em đấy, nếu em còn nói những lời anh không thích nghe, bây giờ anh liền bắt đầu giở trò. ”

Diệp Lan Trần quẹo xe vào một chỗ trong bãi đỗ xe, xe xung quanh không ít nhưng không có mấy người.

“Tức giận à, chọc em thôi, đi, ăn cơm. ”

Anh nhìn Đào Tư Di không nói lời nào, tay nhéo mặt cô, híp mắt cười, anh thích bộ dáng tức giận này của cô, so với vẻ mặt đờ đẫn kia càng khiến người ta thoải mái hơn rất nhiều.

Diệp Lan Trần hồi tưởng lại, từ lúc này anh bắt đầu có hứng thú với cô?

Là lần đầu gặp, khi đó trong mắt cô tràn ngập đau khổ nhưng trên khuôn mặt tròn vẫn mỉm cười? Hay là đêm hôm đó một cơ thể nhỏ mạnh mẽ tiến công vào trong lòng anh, mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt vờn quanh mũi anh không cách nào xua tan? Hay là trong quán bar ồn ào rối loạn kia, đôi mắt to tựa quả đào đáng thương tội nghiệp nhìn ánh mắt nhỏ của anh. Tóm lại, từng chi tiết về cô, anh đều nhớ rất rõ!

Thêm vào đó, vui thích trên thân thể ngược lại càng như dẹt hoa trên gấm. Một khắc kia, trong đầu anh tràn đầy hình ảnh, cô là của anh, cô rồi cuộc cũng thuộc về anh, anh muốn khắc sâu ấn tượng trong trí nhớ của cô. Cô gái nhỏ tựa hồ toàn bộ đều là lý trí, anh muốn nhìn bộ dáng mờ mịt không từ bỏ của cô, anh muốn nhìn nhiều điểm khác biệt từ cô.

“Anh làm gì thế?” Đào Tư Di lấy tay quơ trước mắt Diệp Lan Trần.

Khi hai người vào thang máy, người đàn ông này liền không bình thường, anh không ấn nút, thang máy không hoạt động, nơi này cô không quen, ai biết anh đi đâu?

“Anh đang nghĩ về cô gái nhỏ của anh, tại sao lại đáng yêu như vậy chứ, khiến anh hận không thể nhét cô ấy vào trong thân thể mình.” Diệp Lan Trần khoát cánh tay anh lên trên bờ vai cô, hung hăng kéo cô vào trong lòng mình.

“Đây là ở bên ngoài, anh chú ý một chút.” Đào Tư Di lấy tay chặn trên ngực anh, cố gắng kéo khoảng cách với anh, người này thật sự làm người ta chịu không nổi.

“Chúng ta giờ trở về nhà đi.” Diệp Lan Trần cúi đầu khẽ cắn lỗ tai cô, “ Về nhà mặc đồ ngủ cho anh xem. ”

“Ăn cơm. ”

Diệp Lan Trần sờ mũi, “Được, vẫn là dạ dày bảo bối quan trọng. ”

Đào Tư Di đi theo Diệp Lan Trần đến nhà hàng kiểu Trung Quốc ở tầng cao nhất, phong cách trang hoàng có vẻ hiện đại. Vừa vào cửa, người phục vụ liền chủ động dẫn bọn họ tới vị trí gần cửa sổ.

“Nước dùng nhà này cũng không tệ lắm, một lát nữa em nếm thử đi. ”

“Ừ.” Đào Tư Di nhận ra điện thoại rung nhẹ, định tùy ý nghe máy, cô nhìn dây số trên điện thoại, nhin không được nhận máy lại.

“Em đi nhận điện thoại.” Nói xong nghĩ muốn đứng dậy, Diệp Lan Trần lại kéo cô ở lại.

“Có cái gì anh không thể biết?” Anh không vui hỏi.

Đào Tư Di không phản kháng, chỉ kéo áo Diệp Lan Trần ra dấu im lặng.

“Tư Di, cha và dì Vương đi chuyến bay ngày mai, con để Lý Mộ Tiêu đi sân bay đón chúng ta nhé.” Tiếng cha Đào từ loa truyền tới, Đào Tư Di chuyển loa nghe ra xa, tiếng cha cô vẫn to như thế!

Đào Tư Di sững sốt, chuyện ly hôn với Lý Mộ Tiêu, tất cả đều do cô làm chủ, cô từ đầu cũng chưa từng cùng cha thương lượng.

“Còn nhiều giờ nữa cha mới bay mà. ”

Dùng vài câu trốn tránh để ứng phó, cô mới cúp điện thoại.

Diệp Lan Trần càng nghe, sắc mặt càng tối, cha cô ít nhiều lớn giọng, chuyện hai người nói, cơ hồ một chút cũng không rơi khỏi lỗ tai của anh.

“Chuyện em ly hôn không nói với người nhà sao?”

Đào Tư Di cầm cốc nước chanh trên bàn uống một hơi, gật đầu. Cô không muốn để cha quan tâm, cũng hiểu không nên đi nói chuyện này, đây là chuyện của cô, tội gì để người một nhà lo lắng theo. Hơn nữa, hai người trừ lần cô kết hôn mới trở về kia, sau đó vẫn chưa về nước lần nào. Cô cũng muốn chờ thêm một đoạn thời gian nữa rồi mới nói, khi đó ít nhất cha cô cũng sẽ không bùng lửa giận.

“Em tính để Lý Mộ Tiêu đi đón bọn họ sao?” Diệp Lan Trần hỏi tiếp, giờ phút này u ám đầy trên mặt anh, như bình tĩnh trước bão táp.

Đào Tư Di cúi đầu nhìn cốc nước trong tay, hiện tại tâm tư cô đều đặt vào chuyện cha muốn trở về. Không chú ý tới nét mặt Diệp lan Trần.

Quan hệ giữa Lý Mộ Tiêu cùng cha cô và dì Vương khá tốt, vợ chồng già đối với con rể đều vô cùng hài lòng. Mặc kệ là gia sự, công tác hay diện mạo đều được xem như người nổi bật. Lúc ấy người trong nhà lo lắng duy nhất là hai người quá khác nhau về gia cảnh, không môn đăng hộ đối, nhưng vấn đề này Lý Mộ Tiêu cũng giải quyết rồi. Khi hai bên thông gia gặp nhau, cha mẹ Lý Mộ Tiêu không lên mặt nạt người, ngược lại đều dựa vào cấp bậc lễ nghĩa chu toàn khiến cha Đào chấn động. Nếu lần này vợ chồng già vừa về liền phát hiện cô đã ly hôn, thật không biết bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì.

Đào Tư Di khó xử cắn môi, cau mày, nhìn chằm chằm điện thoại. Nếu để Lý Mộ Tiêu cùng cô giả vờ vài ngày làm vợ chồng, miễn cưỡng lừa gạt cha và dì là không có khả năng. Cho dù Lý Mộ Tiêu nguyện ý, cô cũng không muốn, đều đã ly hôn, dây dưa vào càng thêm rắc rối. Nhưng nếu không như vậy, thì nên làm cái gì bây giờ? Giấy không gói được lửa. Cô cũng không tự tin một mình có thể lừa gạt được cha, ông cụ rất tinh ý!

“Keng...”

“Ngại quá, cái cốc không cẩn thận bị rơi. ”

Diệp Lan Trần không nói gì, nhìn Đào Tư Di thất thần hồi lâu cũng không lên tiếng, anh tức giận nhưng không phát ra. Vừa thấy cô liền bạo phát không được, cổ tức giận liên thoáng xoay chuyển trong bụng hơn. Đơn giản, anh liền làm rơi cái cốc, thấy tầm mắt của cô một lần nữa chuyển rời trên thân anh, anh cảm giác thoải mái hơn. Trách không được rất nhiều người tức giận liền thích đập thứ này thứ nọ, xem ra quả thật cũng có chút hiệu quả.

“Ngày mai anh vẫn được nghỉ.” Diệp Lan Trần chăm chú nhìn người phục vụ thu thập miếng thủy tinh, nói ra ý định của anh. Trong lòng anh có cái khăn tay nhỏ đang vấy, giống như muốn la lên. “Đến đây đi, đến đây đi, anh đi tiếp, anh đi tiếp. ”

“Ừ.” Đào Tư Di cầm cốc trong tay, nhìn thoáng qua nhỏ giọng hỏi một câu. “Đoán chừng cái cốc này thật không tiện lợi, khẳng định rơi một chút liền vỡ?”

“Anh nói ngày mai anh nghỉ.” Diệp Lan Trần lặp lại một lần, hiện tại anh cho rằng lỗi tại cô gái nhỏ có tật xấu, nhện không được phá thói quen không nói hai lần.

“A...em biết, anh đã nói rồi mà.” Đào Tư Di gật đầu.

“Ngày mai em định thế nào?” Diệp Lan Trần cảm thấy, có đôi khi, thật sự không biết là cô hồ đồ thật hay là giấu thông minh, anh nói rõ ràng như vậy, tại sao cô không có chút phản ứng vậy.

“Đón được người rồi nghĩ tiếp biện pháp.” Đào Tư Di nói quyết định cuối cùng.” Có thể kéo được một ngày là một ngày, dù sao bọn họ tới cũng bất ngờ. ”

“A..., đúng rồi, Diệp Lan Trần, anh có thể giúp em một việc được không?”

“Ừ, được chứ, để anh xem ngày mai anh có việc gì hay không.” Diệp Lan Trần đột nhiên cảm giác mặt mình bừng sáng, mỉm cười chờ lời thỉnh cầu của cô, bất quá anh vẫn nhện không được làm bộ làm tịch.

“Anh nói với lái xe mỗi ngày đưa em đi làm kia cho em mượn xe một chút. ”

“Em thật sự là đầu heo...” Diệp Lan Trần đứng lên, hít sâu một hơi lại ngồi xuống, anh cảm giác, thiếu chút nữa đã bị tức đến mức muốn hành hung người.

Nhìn ánh mắt mờ mịt của Đào Tư Di, anh nhụt chí nói, “Thôi, ăn cơm đã. ”

Thấy Diệp Lan Trần cúi đầu nhìn menu, nét mặt Đào Tư Di khê biến rồi lập tức khôi phục bình thường.

30. Chương 30: Sinh Bệnh

Từ sau khi trở lại biệt thự, Diệp Lan Trần xách đồ mua cho Đào Tư Di đến phòng cô, rồi xoay người đi ra cửa. Hai người ai cũng chưa nói chuyện, Đào Tư Di biết cái kết này đã được tạo ra, nói cái gì cũng không có tác dụng và cô cũng không có ý muốn giải thích.

Nhìn trong phòng vắng vẻ, trong lòng cô thấy chua xót. Diệp Lan Trần hiểu rõ ý cô, nhưng cô không biết người đàn ông này làm như vậy là có ý gì. Ngoại trừ anh bày tỏ nguyện ý duy trì cùng cô làm bạn giường, những thứ khác đều không hứa hẹn.

Chẳng lẽ cô lại nói với cha rằng “Cha à, đây là bạn giường của con” sao?

Đào Tư Di lắc đầu, bỏ lại suy nghĩ cổ quái phía sau. Đang định sắp xếp đồ mới mua, tiếng động cơ ô tô thu hút cô, nhìn ra ngoài cửa sổ, Diệp Lan Trần đang nhanh chóng chạy xe ra cổng. Đào Tư Di khê cười, muốn dùng tươi cười che đi sự chua xót trong lòng. Như vậy cũng được, nếu có thể chấm dứt mối quan hệ của hai người cũng là một phương pháp tốt.

Cô ngẩng người nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, rồi nhìn về phía quần áo mình chưa sắp xếp, đoán chừng không cần phải sắp xếp rồi. Đồng túi lớn nhỏ ở trên giường, Đào Tư Di ném toàn bộ vào trong tủ quần áo, cả người rơi trên giường lớn, nệm co giãn, thân thể rung động.

Đào Tư Di đột nhiên cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều như bị đánh tan, đầu loạn ong ong, khó chịu nước mắt rơi xuống. Tại sao cô lại khó chịu như vậy, khẳng định là buổi sáng tắm rửa không sấy khô tóc nên sinh bệnh rồi. Cô vùi mặt trong gối, không để ý tới cảm bệnh, thứ chất lỏng ẩm ướt lại cảm thấy chua sót ngấm vào gối xóp.

“Cậu ở đâu?” Diệp Lan Trần ác độc giẫm chân ga, cầm điện thoại hỏi Lãng Dự bên kia, tiểu tử này ở đâu thì ở đó có nữ nhân, anh không tin không người nào không muốn gặp anh, cho dù là bề trên.

“Phỉ Thúy...” Lãng Dự vừa nói hai chữ, đã bị cúp điện thoại. Ban ngày người này còn bồi bên cạnh cô em họ, mới mấy giờ không gặp mà đã bắt mẫn, đây là làm sao. Lãng Dự nhìn mấy tên đàn ông bên cạnh, tay ôm bạn gái. “Diệp Lan Trần đến các cậu biết chưa, một lát nữa anh qua đây. ”

“Vậy cô em họ có tới sao?” Người trong phòng không quen biết Diệp Lan Trần, trên cơ bản đều chưa gặp qua Đào Tư Di, có người nhìn không được quan tâm, vội vàng hỏi thăm.

“Nếu anh không muốn chọc cậu ta tức giận, tốt nhất đừng nói ra lời đó. Có vẻ như cô em họ chạm vào cọng lông của anh họ, giọng cậu ta nghe qua cũng không vui vẻ lắm.” Lãng Dự giang tay, náo nhiệt của Diệp Lan Trần, anh ta không có lá gan xem.

Đại khái nửa giờ qua đi, Diệp Lan Trần liền đến nơi. Anh đẩy cửa phòng, trong phòng ồn ào lập tức yên tĩnh.

“Anh Diệp, ngồi bên này.” Lãng Dự đứng lên, chỉ anh vị trí bên cạnh anh ta, nơi này phần lớn là bạn bè của anh ta, họ không phải người hay chơi đùa cùng Diệp Lan Trần. Vị gia này tâm tình hôm nay không tốt, Lãng Dự thật lo lắng bọn anh em của anh ta có đứa nào đui mù, đặc tội Diệp Lan Trần là xong việc rồi.

Vì Lãng Dự đã chào hỏi trước, người trong phòng tuy tuổi nhỏ nhưng đã ít nhiều biết mặt. Loại người nào có thể trêu chọc, loại người nào không thể trêu vào, bọn hắn cũng ít nhiều phân biệt được. Sau thời gian ngắn ngủi đình trệ, mọi người cũng làm việc của mình, ai ca hát thì cứ ca hát, uống rượu thì vẫn uống rượu. Chỉ còn lại Lãng Dự, thỉnh thoảng liếc Diệp Lan Trần.

Người này hôm nay tuyệt đối không thích hợp, Diệp Lan Trần lắc đầu, tuy Diệp Lan Trần có vẻ đang nhìn người khác ca hát, hai cô bé gọi tới để chơi đùa đang đi đến gần, người khác chơi đùa nhưng cậu ta vẫn bình thường khác lạ. Có phần như đang giận dỗi, xem ra cô em họ thật sự làm cậu ta tức giận không nhẹ.

Diệp Lan Trần không dấu vết đẩy cô gái đang muốn hướng vào trong lòng anh, anh nhú mồm, không biết những cô gái này xị nhiều nước hoa thế làm gì, nồng muốn chết. Đã biết mình được hoan nghênh, gái không hiếm lạ, cô có chỗ nào tốt? Đã biết sao còn để tâm. Muốn làm việc cho cô, người ta ngược lại còn không cảm kích!

Cầm ly rượu trên bàn uống hết một hơi, Diệp Lan Trần thiếu chút nữa nhổ ra. Anh ghét nhất uống phải loại rượu chẳng ra gì. Mặt có chút trắng, lại thêm chút hồng, hương vị cổ quái từ đầu đã không phải thứ anh thích. Hôm nay làm gì cũng không thuận, từ buổi sáng bắt đầu bằng cục phân chim kia, anh liền đen đủi như thế.

“Rượu Mao Đài tôi đã phái người đi mua, một lát sẽ đến. ”

Lăng Dự nói xong, Diệp Lan Trần gật đầu. anh nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, nhất thời trong bụng như bị lửa thiêu, rượu mạnh hướng thẳng lên tim anh thiêu đốt, anh nhìn không được cở hai nút thắt trước ngực, hành động này của anh càng khiến mấy cô bên cạnh ân cần hơn. Một bàn tay lớn mật đi đến trước ngực anh...

“Cách tôi xa một chút.” Diệp Lan Trần phiền chán đẩy cô ta ra, không biết vì rượu mạnh, hay vì tâm tình khó chịu, lập tức cô gái kia bị đẩy ngã xuống đất, không cẩn thận đụng phải bàn trà, mặt trên cái ly cùng bình rượu bị đảo ngã mấy cái, rơi xuống đất vang tiếng.

Cô gái khóc, Diệp Lan Trần đứng lên, cô gái nhỏ kia chưa từng khóc ở trước mặt anh cho dù ngày đó cô ly hôn, chính anh nhìn thấy cũng chỉ là bộ dáng cô vừa khóc xong. Người đàn bà này yếu ớt như vậy, anh không tin, sô pha thấp lè tè ả tự quảng xuống còn có thể đau thế ư?

Lăng Dự nhìn vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của Diệp Lan Trần, ra hiệu cho cô gái bên cạnh anh, để cô ta đỡ cô gái trên mặt đất ra ngoài. Mấy cô ả lần lượt đi ra, không khí trong phòng quanh quệ không ít. Lần này mọi người đều tới tìm vui vẻ, không phải hầu hạ, còn lại mấy cô khác nhao nhao đứng dậy chào rồi đi về. Còn lại mấy ánh mắt, không hẹn cùng nhau ra về, người lục tục về hết, chỉ còn Lăng Dự và Diệp Lan Trần mắt to trừng mắt nhỏ.

“Chỉ còn lại hai chúng ta, nếu không tôi bồi cậu uống nhé?” Lăng Dự cầm chai rượu Mao Đài phục vụ vừa mang tới, mở một chai, hương rượu tràn ngập khắp phòng, át cả hương rượu khác.

Diệp Lan Trần nhìn Lăng Dự rồi nhìn phòng trống không, lấy một chén mới, rót đầy một chén, ngẩng cổ, một hơi rượu từ miệng chảy xuống yết hầu xuống bụng.

Lăng Dự không phải người hăng hái, người đàn ông trước mắt này rõ ràng mượn rượu giải sầu, bản thân anh không nghĩ người này sẽ làm gì để cô em họ tức giận, nên chỉ nhấp miệng tượng trưng.

Diệp Lan Trần không nói, Lăng Dự không hỏi, chỉ cùng anh uống rượu. Diệp Lan Trần một chén rồi tiếp một chén, chỉ chốc lát một chai Mao Đài lại được đưa vào.

“Anh Diệp, gần đến sáng rồi, chúng ta ra ngoài ăn khuya đi?” Lăng Dự nhìn thời gian, bất tri bất giác đã rạng sáng, Diệp Lan Trần mặc dù có tửu lượng, nhưng rượu uống cũng quá nhanh rồi!

“Cậu còn việc khác à?” Diệp Lan Trần quét mắt nhìn anh, mở một chai Mao Đài khác, tự mình rót một chén.

“Không có.” Lăng Dự cảm thấy cực kỳ khổ bức, vừa rồi mấy cô kia đều thanh xuân hoạt bát, mấy anh em đi ra còn không quên nhắn tin cho anh ghi chú rõ địa chỉ cuối cùng bọn họ gặp là suối nước nóng, anh rất muốn đi! Đến đó không cần biết phát sinh chuyện gì, khẳng định là thứ anh thích.

“Vậy thì ở lại giúp tôi. ”

Lăng Dự thật sự muốn lớn tiếng đi ra, cậu không đi tán gái thì thôi, còn ông đây sắp mục nát rồi đấy. Nhưng anh không thể vì muốn tán gái mà lưu lại thanh danh thấy sắc quên nghĩa nha, truyền ra sẽ rất dọa người đó.

Nhận mệnh giờ chén cùng Diệp Lan Trăn, miệng anh hơi nhếch, mắt nhìn mình mới được nửa chén, hai chai rượu Mao Đài đã bị cậu ta quét sạch.

“Hay để tôi gọi người mua thêm hai chai. ”

Lăng Dự thấy nội tâm mình rối bời, anh thật sự hy vọng Diệp Lan Trăn nói có, như vậy chính anh cũng triệt để hết hy vọng. Kể cả cậu ta nói không, anh cũng biết không thể để cậu ta đến nơi tiếp theo. Đám đàn em của anh thật sự rất biết chơi đùa, cho dù chơi tập thể cũng không quên nói với anh. Anh tuy hoa tâm nhưng cũng không đến mức khẩu vị nặng như thế, thời khắc mấu chốt an toàn rất quan trọng, chơi NP dễ dàng quên biện pháp, anh không muốn mang bệnh vào người.

Diệp Lan Trăn đứng dậy, vỗ bả vai Lăng Dự.

“Đám anh em cậu đợi lâu rồi, tôi cũng không tốt, đêm nay cứ như vậy đi, tôi đi, cậu cứ tiếp tục.” Nói xong Diệp Lan Trăn liền đi ra khỏi phòng, để lại một mình Lăng Dự ngồi trên ghế nhìn chằm chằm hai vỏ chai rượu, trợn mắt há miệng kêu rên.

Tên đáng chết, nguyên lai toàn bộ không chạy khỏi mắt cậu ta, được lắm, cậu ta là cố ý. Lăng Dự nhìn thời gian, cắn chặt răng, may mắn đã đến buổi sáng, về nhà ngủ thôi.

Quốc lộ sau nửa đêm người thưa thớt, Diệp Lan Trăn lái xe chậm rì rì trên đường. Cảm giác phiền chán vui không ít. Tuy anh cảm thấy mình uống rượu vẫn chưa đủ ảnh hưởng đến lái xe, bất quá vẫn nên chạy chậm chút. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Ở Côn Thành nửa đêm cảnh sát đều đi ngủ, không siêng năng điều tra như Bắc Kinh.

Nhớ tới vừa rồi chơi xỏ Lăng Dự, tâm tình anh liền tốt hơn một chút. Dựa vào cái gì tên kia hàng đêm hoan ca, còn anh bởi vì cô gái nhỏ mà lo lắng không chịu nổi. Nhìn người phụ nữ khác anh liền không có tâm tình, một chút ý tưởng cũng không có. Cô gái kia rốt cuộc có mị lực gì, không phải là đồ cũ đã một lần hôn phối sao? Diệp Lan Trăn tự an ủi bản thân, nhưng ngược lại phiền chán lại từ từ dâng lên.

Cha mẹ cô đến đây, ở lại khách sạn không phải lòi đuôi ra sao? Rốt cục cô có tìm Lý Mộ Tiêu hỗ trợ hay không? Hai người thường xuyên qua lại rồi hợp lại à. Tên khốn kia rõ ràng còn ra uy với anh, tuyên bố không quan tâm chuyện xảy ra giữa Đào Tư Di cùng anh.

“Đáng chết.” Nghĩ tới đây, Diệp Lan Trăn âm thầm mắng một câu, nhin không được tăng lực chân đạp ga. Anh sẽ cùng cô gái nhỏ tâm sự, nhìn xem cô định làm thế nào.

Đào Tư Di mơ màng ngủ thiếp đi, quần áo không kịp đổi.

Diệp Lan Trăn ngựa quen đường cũ mở cửa phòng Đào Tư Di, nhìn thấy cô, nhíu mày, bất quá trong lòng anh cũng thư thái chút ít, nhìn thấy cô khác thường, anh cũng cân bằng được đôi chút.

“Bảo bối, bảo bối, tới, cởi quần áo ngủ.” Diệp Lan Trăn đi hai bước đến bên giường, nhẹ nhàng bế Đào Tư Di, lay cô.

Thấy cô không tỉnh, anh lại lay mạnh hơn. “Tỉnh tỉnh, đổi quần áo rồi ngủ tiếp. ”

“Ưm?” Đào Tư Di khẽ kêu, cô nghĩ muốn mở mắt, nhưng chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu không nâng nổi, thân thể đau nhức không động đậy.

“Em làm sao vậy?” Diệp Lan Trăn nhận ra người trong lòng khác thường, đi đến cạnh cửa bật đèn. Vừa rồi lo lắng đánh thức cô, chỉ mượn ánh trăng ngắm vài lần, cô thế nào gọi mãi vẫn bất tỉnh, tuyệt đối không bình thường.

“Đào Tư Di...” Diệp Lan Trăn nhìn khuôn mặt hồng đỏ khác thường của cô, vươn tay sờ trán, nhiệt độ cao đến dọa người. “Tỉnh tỉnh, nói anh biết em không thoải mái ở đâu?”

“Đau đầu.” Đào Tư Di miễn cưỡng mở mắt một đường nhỏ. Ngay sau đó đóng lại.

“Bác sĩ Khương, tôi là Diệp Lan Trăn, phiền ngài đến chỗ tôi ngay.” Diệp Lan Trăn miêu tả qua bệnh trạng của Đào Tư Di mới vội vàng cúp điện thoại. Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng, anh vẫn sốt ruột, vẫn đau lòng, vừa đi ra ngoài một lát, như thế nào liền bị bệnh!

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên quả quạt trên tường, xem ra đêm nay là một đêm không ngủ rồi.

31. Chương 31: Gặp Nhau

“Nếu ngày mai không đỡ, nên đưa cô ấy đi bệnh viện cẩn thận kiểm tra.” Trải qua dày vò, bác sĩ Khương châm cứu hạ sốt cho Đào Tư Di, lại dặn dò Diệp Lan Trăn những việc cần chú ý.

Diệp Lan Trăn từng cái đều ghi nhớ hết, sau đó gọi người giúp việc đưa tiễn bác sĩ. Bà giúp việc muốn tới chiếu cố nhưng bị Diệp Lan Trăn từ chối. Nhìn cô gái nhỏ còn sốt, Diệp Lan Trăn lấy quần áo ngủ từ trong tủ quần áo của cô, thật cẩn thận thay cho cô, sau đó anh cũng trở về phòng thay áo ngủ.

Trở lại phòng Đào Tư Di, Diệp Lan Trăn nằm cạnh, mặt đối diện trần nhà, suy nghĩ, anh lại quay đầu nằm nghiêng, một tay khoát lên ngang hông cô, ôm cô vào trong lòng, rồi cứ như vậy ngáy người nhìn cô. Bác sĩ nói cô bị cảm lạnh cộng thêm buồn bực mới lập tức bị bệnh. Anh nhìn không được, nghĩ muốn trong khoảng thời gian này tán chuyện linh tinh, quả thật cô gái nhỏ phải tự mình chống đỡ khá nhiều.

“Làm sao vậy?” Bởi vì đã uống không ít rượu, Diệp Lan Trăn vẫn chớp mắt một lát. Nhận thấy người bên cạnh khẽ động, anh liền lập tức mở mắt.

“Muốn uống nước.” Đào Tư Di nhỏ giọng nỉ non, mắt vẫn nhắm.

“Được rồi. ”

Diệp Lan Trăn từ trên giường đứng dậy, đến bên cạnh chỗ cốc nước ấm, tự mình thử nhiệt độ trước, sau đó mới đỡ cô dậy, dút từng chút một.

“Ừm...” Uống được hơn nửa cốc nước, Đào Tư Di nghiêng đầu, động tác của cô làm nước trong cốc bị vẩy ra ngoài không ít. Diệp Lan Trăn cúi đầu nhìn nước đọng trên người hai người, may mắn không nhiều lắm. Anh bất đắc dĩ lắc đầu, khi nào thì anh lưu lạc đến nước này rồi. Đặt cái cốc lên tủ đầu giường, anh điểm nhẹ chóp mũi Đào Tư Di, tính tình vì sinh bệnh cũng trở nên không tốt rồi, không nghe lời như vậy. Lại dùng khăn lau nước trên người cả hai, anh mới lên trên giường.

Thời điểm Đào Tư Di chậm rãi tỉnh lại là đã đến giữa trưa ngày hôm sau. Cô nhìn ánh nắng tươi sáng bên ngoài, sợ tới mức lập tức ngồi dậy. Chăm chú nhìn đồng hồ trên giường, nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Yên tâm, anh đã phái người đi đón người nhà của em, cũng đã an bài khách sạn tốt, lái xe đi đón lấy danh nghĩa Diệp Nam Tê. Một lát nữa em khỏe hơn, liền trực tiếp đi đến khách sạn, chuyện của em, lái xe không lộ ra nửa phần. ”

Thấy cô tỉnh, Diệp Lan Trăn kể lại sự tình mình đã an bài xong, anh nói khiến Đào Tư Di yên tâm không ít, cảm kích nhìn anh. Ánh mắt cô lại khiến Diệp Lan Trăn mất hứng, đây là ánh mắt gì, khách khí như vậy làm gì. Anh cũng không hy vọng quan hệ hai người lại xa lạ.

“Tối hôm qua em phát sốt, nhớ uống thuốc đặt ở đầu giường đấy.” Diệp Lan Trăn dặn dò xong rồi mới quay đầu đi ra cửa.

Đào Tư Di nhìn tình huống trong phòng, vị trí bên cạnh mình tựa hồ có dấu vết có người nằm qua, người đàn ông này hẳn đã chiếu cố cô cả một đêm! Cô lắc đầu bỏ lại phía sau cảm xúc khác thường.

“Sắp đặt một chút, thả Diệp Nam Tê ở trong bộ đội ra vài ngày, nói cho tiểu tử kia biết, mẹ cậu ta đã trở lại.” Diệp Lan Trăn trở lại phòng mình, lập tức bấm điện thoại gọi lão Vương, dặn vài câu đơn giản, anh đặt di động trên bàn. Lấy ra một liều thuốc, châm lửa, hít nhẹ một hơi. Chỉ hy vọng hai mẹ con nhà Diệp Nam Tê cùng Lưu Diễm Lệ hỗ trợ có thể phân tán lực chú ý, về sau chuyện cô ly hôn bại lộ cũng có thể để cho vợ chồng già bớt lo bớt nghĩ, như vậy cũng có thể giúp Đào Tư Di chia sẻ chút áp lực.

Nghĩ vậy, Diệp Lan Trần lắc đầu. Anh thật sự càng ngày càng trở nên không giống mình, sự quan tâm dành cho Đào Tư Di vượt xa mong muốn của anh. Anh thở dài, là người nào làm anh mặc danh kỳ diệu không bỏ được cô.

Đào Tư Di tự lo liệu thỏa đáng, vội vàng đi xuống gấp gấp muốn đi đến khách sạn. Cô không đón máy bay đã không cách gì nói nổi, nếu còn để đôi vợ chồng già ở trong khách sạn, vậy thì càng không có cách nào giải thích. Mới vừa xuống lầu liền thấy Diệp Lan Trần ngồi trên ghế sofa, toàn thân trang phục ra ngoài.

“Anh đưa em đi.” Diệp Lan Trần nhìn cô, buông tờ báo trong tay. “Anh đưa em đến cửa khách sạn rồi về, như vậy em còn có thể khiến bọn họ nghĩ mọi chuyện vẫn như trước. ”

Đào Tư Di nghe rõ ràng lời anh nói, thở dài nhẹ nhõm, Diệp Lan Trần tự giấu thầm mắng mình, chuyện đã đến nước này, tại sao anh không ra tay?

Diệp Lan Trần đưa Đào Tư Di đến cửa khách sạn, sau đó xoay người lái xe đi, ngay cả cơ hội để Đào Tư Di cảm ơn cũng không có. Cô há miệng thở dốc, trừ hít một hơi bụi đuôi ô tô ra, cái gì cũng chưa kịp nói.

“Đào Tư Di.” Cô vừa đi vào đại sảnh khách sạn, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Theo tiếng nhìn lại, thấy Diệp Nam Tê đang ngồi trên sofa.

“Nghe nói chị bị bệnh hả?” Về mặt Diệp Nam Tê đầy quan tâm, trong mắt có chút tối tăm khó nói. “ Một lát nữa chị nói chị còn tiếp em nên không đi đón máy bay, tin tưởng mẹ và chú Đào sẽ không để ý. ”

“Được rồi.” Đào Tư Di gật đầu, trong lòng cảm kích Diệp Lan Trần, cô biết mọi chuyện đều do anh sắp xếp, so với mấy lý do cô nghĩ còn tốt hơn rất nhiều. Xa cách từ lâu giờ gặp lại, nói không chừng khiến hai vợ chồng vui sướng mà xem nhẹ chuyện đang xảy ra.

“Chị...” Diệp Nam Tê do dự. “Anh ấy đối xử với chị có tốt không?”

“Rất tốt. đừng nhắc tới chuyện đó trước mắt cha chị cùng mẹ em nhé.” Đào Tư Di cười cười, cố gắng ra vẻ tự nhiên.

“Vâng.” Biết cô không muốn để đôi vợ chồng già biết chuyện ly hôn, Diệp Nam Tê cũng không nói thêm. Trên đường, lão Vương tuy không nói nhiều, chính anh cũng đã nghĩ đến rồi. Nếu không, dựa trên cá tính của Diệp Nam Trần, anh mới không có tâm tư tốt như vậy, phái người đi đón mình gặp mẹ. Anh vừa ngẫm vừa liếc Đào Tư Di, toàn bộ đều vì cô mới an bài.

“Nam Tê...”

Không khí giữa hai người yên tĩnh đến xấu hổ, đột nhiên giọng phụ nữ đánh vỡ không gian yên lặng. Diệp Nam Tê nhìn người phụ nữ nước mắt rưng rưng, sưng sốt, anh có chút không biết làm sao. Nhiều năm không gặp mẹ, anh thậm chí không biết nên ở chung cùng bà thế nào.

Lưu Diễm Lệ bắt lấy cánh tay Diệp Nam Tê, thân thể kích động run rẩy, nhận thấy anh cứng đờ, bà ngay ngắn cả người.

“Di.” Đào Tư Di khẽ đẩy Diệp Nam Tê. “Đi đừng xúc động, Nam Tê là lâu lắm không gặp dì, vui quá nên ngây dại. ”

“Vì sao mẹ lúc đó ném con cho nhà họ Diệp xong, lại không đến thăm con?” Nghi vấn này xoay trong đầu Diệp Nam Tê mười mấy năm, hôm nay cuối cùng anh cũng có cơ hội hỏi ra miệng.

Câu hỏi của anh khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Đào Tư Di nhìn mặt đầy nước mắt của Lưu Diễm Lệ, lại nhìn thân thể cứng còng của Diệp Nam Tê, nhin không được nhắc nhở.

“Chúng ta đi trước xem phòng, sắp xếp lại đồ đạc, một lát nữa ăn cơm rồi nói chuyện tiếp, đến giữa trưa rồi.” Cô kéo góc áo che mình.

“Đúng, Tư Di nói rất đúng, Diễm Lệ, chúng ta về phòng trước đã, nơi này đông, không phải chỗ nói chuyện.” Cha Đào kéo rương hành lý bên chân.

“Nam Tê, xách hành lý cho dì, nói chuyện sau. ”

Lời Đào Tư Di khiến Diệp Nam Tê tỉnh táo lại, khom lưng xách túi trên mặt đất, cánh tay kia đoạt lấy rương trong tay cha Đào. “Chú, để cháu xách. ”

“Dì, có chuyện gì một lát nữa rồi nói rõ, trước dì lau mặt đi. ”

Lưu Diễm Lệ nhận khăn tay không nói gì thêm, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Diệp Nam Tê, thân hình cao lớn rắn rỏi không chút nào che dấu khí phách tản ra của anh. Con trai của bà biến thành như vậy, bà còn không vui cái gì. Nếu anh đi theo bà, cho dù thế nào cũng sẽ không có loại khí chất này.

Mấy người vào phòng, Diệp Nam Tê đặt đồ trong góc, đứng thẳng tắp giữa phòng. Không biết có phải vì huấn luyện trong bộ đội lâu ngày hay không, Đào Tư Di cảm thấy vóc dáng anh đã cao hơn trước, anh vừa đứng, không khí trong phòng trở nên nghiêm túc.

“Nam Tê, đến đây ngồi, đừng đứng nữa.” Cha Đào nhẹ vỗ bả vai Diệp Nam Tê, dẫn anh đến trên ghế sofa. “Diễm Lệ, em cũng tới đây, anh cùng Đào Tư Di ra ngoài trước. Hai người tâm sự, một lát chúng ta trở về gọi hai người đi ăn cơm trưa. ”

Sau khi ra khỏi phòng đóng cửa, Đào Tư Di khẽ thở dài. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ, thật sự mỗi nhà đều có một quyển sách khó đọc, mới nghĩ gặp lại sẽ vui sướng, nhưng lại không ngờ, chuyện Diệp Nam Tê đã từng trải qua thống khổ vẫn quán quanh trong lòng anh. Vừa rồi cô thật sự không biết nên xử lý thế nào, vẫn là cha cô đạo hạnh cao. Bất quá cô vẫn lo lắng nhìn cửa phòng đóng chặt.

“Cha, bọn họ không phát sinh chuyện gì chứ?” Đào Tư Di nhìn cha mình, hai người một lần nữa trở lại khách sạn nghỉ ngơi. “Chúng ta cứ như vậy ra ngoài có được hay không?”

“Đối với dì Lưu cùng Nam Tê mà nói, chúng ta dù sao vẫn là người ngoài, ở trước mặt chúng ta, họ không tiện nói ra miệng. Vợ chồng nửa đường là như vậy.” Cha Đào thở dài. “Tư Di, con cùng Lý Mộ Tiêu thế nào, tại sao cha không thấy nó. ”

“Anh đang công tác ở nơi khác, cha dì tới có vẻ vội vàng, anh không kịp trở về.” Đào Tư Di né tránh ánh mắt cha mình, nhìn một chút rồi nói. “Cha và dì lần này định ở đây bao lâu?”

“Dự định là một tuần, lúc này gặp Nam Tê, đoán chừng chưa biết được, con cùng Lý Mộ Tiêu gây lộn gì đúng không, đứa nhỏ là người có hiểu biết, cũng thương con, nếu không phải chuyện nghiêm trọng, nó sẽ không thể không đến.” Cha Đào nhận thấy sự khác thường nơi cô, ông dám xác định Đào Tư Di có chuyện gạt ông.

“Cha.” Đào Tư Di gọi một tiếng, cô do dự nhìn ánh mắt dò xét của cha mình, tâm tư muốn giấu giếm, vô hình lại bị bại lộ, biết con gái không ai bằng cha, ngẩng đầu một đao, cúi đầu cũng một đao, cô cắn răng. “Con ly hôn với Lý Mộ Tiêu rồi.” Sau khi nói xong cô đột nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng, tảng đá từ hôm qua đã đặt trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

“Lần này con như thế nào lại kích động như vậy, rốt cuộc là vì sao?” Cha Đào nhìn con gái, biết cô không phải người bốc đồng, nhưng hôn nhân không phải trò đùa, người nhà bất hòa vẫn nên thương lượng, thật sự quá hồ đồ rồi. “Để Lý Mộ Tiêu tới gặp cha, cha phải hỏi nó vì cái gì?”

“Quyết định của con không quan hệ tới anh.” Đào Tư Di nhìn ngón tay mình, né tránh ánh mắt cha Đào. “Thời gian không sai biệt lắm, cha, chúng ta đi ăn cơm đi. ”

Cha Đào biết tính tình con gái, nếu cô không muốn nói, cho dù ông hỏi thế nào cũng không có tác dụng. Bất quá con gái nhà mình, nói là con cháu có phúc của con cháu, nhưng cha mẹ chân chính không thể không quan tâm.

Nhìn bóng dáng trốn tránh của con gái, cha Đào âm thầm thở dài, người trẻ tuổi mà, không ly hôn không biết ly hôn khổ, nhất là phụ nữ, nếu có cách nên tìm Lý Mộ Tiêu nói chuyện, xem hai người có khả năng hợp lại không.

32. Chương 32: Khuyên Nhủ

Khi thấy mặt Diệp Nam Tê hồng hồng, đi theo Lưu Diễm Lệ tâm tình rõ ràng chuyển biến tốt đẹp hơn, Đào Tư Di liền biết hai người đã không còn gì ngăn cách.

Cân nhắc hai người già vừa mới xuống máy bay không lâu, Diệp Lan Trăn đã sắp xếp phái người đưa bọn họ đến một quán canh đường sinh dùng bữa. Điều này khiến Đào Tư Di xúc động một lần nữa. Cô đột nhiên thấy ấm áp trong lòng, người đàn ông này bất tri bất giác đã thay cô suy xét chu toàn, thậm chí cô còn có ảo giác, anh không phải chỉ chơi đùa.

Không biết vì sao khi thấy mặt Diệp Lan Trăn phản xạ trên bàn thủy tinh, Đào Tư Di giật mình quay đầu, thấy vẻ mặt ấm áp của anh đang từ từ tiêu sái tiến vào phòng. Nét tươi cười thành thực ồ ạt trên mặt anh làm người ta có cảm giác khiêm tốn có lẽ, trừ lúc đối diện với cô xuất hiện một tia khiêu khích.

“Cháu là anh trai Diệp Nam Tê, nghe nói hai bác trở lại nên cố ý nhân cơ hội tới nhận thức một phen.” Diệp Lan Trăn nói khiến cha Đào cùng Lưu Diễm Lệ vội vàng đứng lên, mặc kệ thân phận anh là tiểu bối nhưng trong lòng hai người, anh vẫn là trưởng bối của Diệp Nam Tê.

“Không hổ là người nhà họ Diệp khí thế mạnh mẽ. ”

Cha Đào không biết nói gì cho tốt, bất quá ông tuyệt đối không phải khen tặng, chỉ là lời cảm khái phát ra từ nội tâm. Người như vậy vừa đi vào phòng ngay lập tức đã khiến người ta cảm giác bất đồng. Tuy trên mặt anh cực kỳ ôn hòa, áo quần hưu nhân bình thường nhưng lại không thể bỏ qua hơi thở của anh.

“Bác trai, mau mời ngồi, người là trưởng bối nên ngồi nơi này. ”

Vốn là mọi người đã ngồi cố định, Diệp Lan Trăn vừa tới ngược lại khiến cho bữa trưa gia đình đơn giản lại thêm phần lịch sự. Anh khách khí mời cha Đào cùng Lưu Diễm Lệ ngồi ghế chủ vị, sau đó an bài Diệp Nam Tê ngồi bên cạnh Lưu Diễm Lệ. Còn mình ngồi cạnh Đào Tư Di và cha Đào bên kia, nhìn tổng quát trong phòng, ngược lại như hai nhà tụ tập cùng một chỗ ăn cơm.

Cha Đào bởi vì con gái ly hôn mà trong lòng thấy không yên lòng, Lưu Diễm Lệ nói chuyện cùng Diệp Nam Tê. Còn Diệp Lan Trăn và Đào Tư Di dùng mắt trao đổi.

Diệp Lan Trăn nhìn ánh mắt nghi hoặc của Đào Tư Di, thừa dịp người khác không chú ý, hướng về phía Đào Tư Di, lè lưỡi. Hành vi này của anh khiến cô sững sốt. Người này vừa rồi còn ồ ạt trọng như thế, mới bao lâu đã không đứng đắn rồi.

“Tư Di, con rất quen thân Diệp tiên sinh sao?” Cha Đào nhận thấy khác lạ giữa hai người, nhin không được hỏi. Con gái nhà mình tuy không đẹp như thiên tiên nhưng dù sao cũng coi như mi thanh mục tú. Mặc dù Diệp Lan Trăn tốt, chỉ là không dám trèo cao, hơn nữa anh còn là một người đàn ông chưa kết hôn. Cho dù Đào Tư Di cùng Lý Mộ Tiêu hợp lại không được, nhưng tuyệt đối không thể ở cùng một chỗ với Diệp Lan Trăn không đơn giản này. Phụ nữ quá tuổi còn không được, huống chi là phụ nữ đã ly hôn.

“Dạ? Con trong khoảng thời gian này đều ở trong biệt thự nhà họ Diệp. ”

“Bác trai, nếu bác và dì không ghét bỏ, hai người cũng có thể đến chỗ con ở, vừa lúc Nam Tê cũng ở đó, bàn bạc chuyện gì cũng thuận tiện hơn.” Diệp Lan Trăn biết thời thế biểu đạt ý tứ của mình.

Lời anh nói khiến cha Đào đột nhiên có ảo giác mạnh, nếu miệng Diệp Lan Trăn gọi ông không phải là ‘bác trai’, ông thật sẽ nghĩ người trước mắt này chính là con rể mình. Cha Đào liếc nhìn vài vòng trên thân hai người trẻ tuổi, trong lòng xuất hiện một dấu gạch chéo rất to, quả thật không thích hợp.

Tuy con gái tâm tư kín đáo nhưng Diệp Lan Trăn lại quá giảo hoạt, con gái ông cho dù có cẩn thận bao nhiêu với anh chàng này thì căn bản không có tác dụng, tuy nói tìm chồng phải tìm người tốt nhất. Thế nhưng đôi khi, hôn nhân bầu bạn chỉ là tìm người phù hợp nhất, mình hát người ca. Hơn nữa Diệp Lan Trăn có điều kiện quá tốt, cha Đào phân tích tới phân tích lui vẫn cảm thấy Lý Mộ Tiêu là người thích hợp nhất.

“Không cần phiền toái như thế, chúng tôi ở khách sạn là được rồi, thời điểm tiểu Di kết hôn ở Côn Thành, chúng tôi cũng đến đây có vài ngày, chỉ định tính toán đi dạo vài nơi.” Cha Đào cười, chăm chú nhìn Đào

Tư Di bên người. “Tiểu Di nếu không có chuyện gì, ở khách sạn cùng chúng ta vài ngày nhé. ”

Cha Đào từ chối, Diệp Lan Trần cười sáng lạn. Đào Tư Di liếc dư quang nhìn lướt qua người bên cạnh, vừa thấy nét mặt anh lại không biết anh định làm gì.

“Cũng được, ở đây cũng gần công ty cháu, cháu cũng có thể thường thường đến đưa hai bác đi dạo.” Diệp Lan Trần nói xong lại liếc mắt nhìn về phía Diệp Nam Tê. “Nam Tê cũng ở lại khách sạn, bồi dì Lưu đi. ”

Lời anh nói khiến Đào Tư Di tìm không ra vấn đề, nhưng cô cảm thấy có chút kỳ quái. Chỉ là mấy phút sau có tiếng tin nhắn của Diệp Lan Trần truyền tới máy cô, cô thiếu chút nữa méo miệng.

‘Bảo bối, anh mới đặt một phòng có giường động, bớt thời giờ chúng ta thử xem, dưới mí mắt của cha mẹ mà yêu đương vụng trộm, anh còn chưa từng thử qua. ’

‘Cút...!’

Đào Tư Di liền đánh một chữ, phần hận vụng trộm dùng gót chân ngoan độc giẫm lên mũi giày Diệp Lan Trần, nhưng dường như anh đã đoán trước được truyện này nên đã sớm rụt chân lại. Đào Tư Di giẫm mạnh nên khoảng không, bàn ăn rung mạnh.

“Tiểu Di, con làm sao vậy?” Cha Đào nhìn thoáng qua con gái, có chút trách cứ, nhà ông tuy không phải danh môn quý tộc nhưng lễ nghĩa cơ bản trên bàn ăn là không có vấn đề.

“Không có việc gì, đột nhiên có con muỗi đốt con. ”

Cha Đào nhìn quần áo con gái, còn có loại muỗi đốt xuyên qua quần dài ư?

Hiểu biết ẩn tình trong đó chỉ có Diệp Nam Tê, anh cầm thực đơn trên bàn, gọi to một tiếng: “Phục vụ, gọi món. ”

Giọng nói vang dội như bộ đội hô khẩu hiệu, bộ đồ ăn trên bàn rung nhẹ.

Lưu Diễm Lệ có chút kỳ quái nhìn con trai, không hiểu nó rốt cuộc là làm sao.

Diệp Lan Trần cười càng tươi rói, khoe miệng cong lên rất lớn, vẫn luôn thể hiện tâm tình anh đang tốt vô cùng.

Trong bữa tiệc không ai uống rượu, bữa cơm nhanh hơn nhiều so với dự tính. Diệp Lan Trần biết rõ làm việc không thể quá rõ ràng nguyên tắc, sau khi ăn cơm xong liền đưa bốn người lên xe, tiết mục hôm nay liền tính là chấm dứt.

“Con cùng Diệp Lan Trần có quan hệ gì?” Cha Đào lên xe nhện không được hỏi cô vấn đề này, ông vừa nói, rõ ràng cảm thấy không khí trong xe ngưng trệ, bao gồm cả Lưu Diễm Lệ và Diệp Nam Tê vốn đang nói chuyện với nhau đột nhiên cũng yên lặng.

“Anh ta là anh trai Nam Tê, lúc con không có chỗ ở, anh ấy để con ở nhà họ Diệp, tất cả đều vì nể mặt Nam Tê, chúng con quan hệ gì cũng không có. ”

Lời Đào Tư Di nói khiến hai người đàn ông trên xe thở dài nhẹ nhõm.

Cha Đào tuy cảm thấy giọng điệu con gái có chút né tránh nhưng ít ra ông có thể xác nhận Đào Tư Di còn chưa rơi vào đó, người đàn ông ưu tú như thế, có phụ nữ nào có thể không động tâm, lại còn sớm chiều ở chung, có chút cảm giác cũng là bình thường, chỉ cần không có ý gì đó, cũng không tính là quá phạm.

Ông nào biết tên Diệp Lan Trần kia đã đem con gái ông ăn sạch sành sanh rồi.

‘Giám đốc Diệp, Đào tiểu thư giải thích rằng ngài và cô ấy quan hệ gì cũng không có’

Giờ phút này, Diệp Lan Trần đang híp mắt, nhìn tin tức vừa truyền tới điện thoại, trong lòng nhớ lại, nhất định phải tăng tiền lương cho lái xe, người hiểu được tâm tư lãnh đạo như vậy không dễ tìm. Anh cười lạnh, ném điện thoại lên trên bàn công tác, hai tay đan xen đặt sau đầu, lưỡi biếng tựa lưng vào ghế ngồi.

“Không quan hệ phải không? Đào Tư Di, em thật to gan, quảng sạch sẽ như vậy, ngược lại anh muốn nhìn xem, em có thể giấu tới khi nào.” Diệp Lan Trần nhích lại gần bàn, thưởng thức bút ký tên trong tay, xoay tròn nó giữa ngón tay linh hoạt.

Sau khi trở về khách sạn, quản lý khách sạn nói cho bọn họ biết Diệp Lan Trần đã đặt thêm hai phòng, một cho Đào Tư Di và một cho Diệp Nam Tê, bắt quá hai phòng không cùng ở một tầng. Vốn chuyện này cũng không có gì, chỉ là khi Diệp Nam Tê muốn đổi phòng với Đào Tư Di, lại bị nhân viên khách sạn tìm lý do từ chối.

Diệp Nam Tê không nói, im lặng tiếp nhận, tuy biết trong này khẳng định có khó hiểu, nhưng anh hy vọng chuyện của Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trần đừng để đôi vợ chồng già biết, chỉ là vẫn âm thầm khắc chế tính cách của chính mình.

“Cha, buổi chiều con đến công ty xin nghỉ vài ngày, buổi tối tới tìm mọi người. ”

Đào Tư Di giúp đỡ cha Đào cùng Lưu Diễm Lệ sắp xếp lại mọi thứ, nghỉ vài ngày tới không đi làm được, đơn giản cùng công ty xin nghỉ vài ngày. Diệp Lan Trần đã từng xin cho cô, nể mặt mũi của anh, chuyện xin nghỉ hẳn không quá khó khăn.

“Được rồi.” Cha Đào gật đầu.

“Em đưa chị đi.” Diệp Nam Tê theo sát Đào Tư Di ra khỏi phòng.

“Vì sao không để bọn họ biết mối quan hệ của chị và anh?” Trong mắt anh có chút hy vọng nhìn cô.

“Chuyện người lớn, em không hiểu đâu, trở về cùng trò chuyện với dì Lưu đi, chị có chuyện đi trước.” Đào Tư Di nhin không được thở dài trong lòng, đàn ông họ Diệp đều khó đối phó như vậy.

Nhìn bóng dáng tựa như chạy trốn của Đào Tư Di, Diệp Nam Tê cũng không đuổi theo, anh cũng rõ ràng hiện tại, biết rõ giữa bọn họ khẳng định đã có chuyện thực xảy ra nhưng trong lòng vẫn có chấp niệm, loại ý nghĩ này khiến anh không bỏ xuống được, cũng không thể ném đi.

Diệp Nam Tê vừa vào phòng, cha Đào dặn dò anh vài câu theo mẹ anh trò chuyện phiếm, liền vội vã nói có việc muốn ra ngoài.

“Cha Đào chuẩn bị đi đâu vậy?” Diệp Nam Tê kỳ quái nhìn bóng lưng cha Đào, nhin không được quay đầu hỏi mẹ.

Lưu Diễm Lệ nhìn con trai, cảm khái vạn phần, chỉ chớp mắt, con trai đã đến tuổi lấy vợ rồi. Làm cha mẹ quan tâm con cái đến già.

“Chuyện chị con ly hôn, con có biết đúng không. Vừa mới bắt đầu còn giúp chị gạt chúng ta, chuyện này có thể giấu người ngoài, nhưng sao có thể giấu được cha mẹ. Chị con bình thường đều hiểu biết, như thế nào cũng sẽ có chuyện này, chú Đào đi tìm chồng trước của chị con tâm sự, xem hai người có thể hợp lại không. Hỏi chị con, cái gì cũng không nói, con có thời gian thì khuyên nhủ con bé, tuy hai con đã lâu không gặp nhưng giờ quan hệ cũng thân cận. Chị con...”

“Được rồi.” Giọng Diệp Nam Tê không tốt ngắt lời mẹ, vừa mở miệng đã nghe một tiếng chị làm anh phiền chán. Nhìn nét mặt mẹ đầy yêu thương nhìn mình, anh dè xuống không vui trong lòng. “Mẹ, con xin lỗi, không phải con cố ý. ”

“Không sao, mẹ biết, việc này không thể trách con, đều là lỗi của mẹ. ”

“Mẹ...”

Lưu Diễm Lệ nhìn con trai tuổi trẻ anh tuấn. “Được rồi, không nói những cái này, con có vừa ý cô gái nào không, hôm nào mang đến cho mẹ nhìn xem. ”

“Cha, người trở lại, con lập tức đi tìm người. ”

Lý Mộ Tiêu cắt đứt tiếng điện thoại trong tay, nhìn thoáng qua các quản lý đang chờ họp, khó nén vui sướng hiện lên trên mặt anh. “Hôm nay tới đây thôi, tan họp. ”

Tô Mạn Ca đang cầm tư liệu hợp tác mới nhất đứng ngoài phòng họp chờ Lý Mộ Tiêu xem qua, mặc kệ hai người có phải tình nhân hay không, anh cũng không có bật đèn xanh cho ả hay bất kỳ đặc quyền nào. Chỉ cần sản phẩm không phù hợp với yêu cầu của anh, ả nhất định phải phối hợp thay đổi. Đôi khi ả cảm thấy

mình quá mực hèn hạ, vợ cả còn bị ả cho xuống đài, nhưng kẻ thứ ba như ả vẫn không tiến vào được cửa họ Lý. Có thể ả thích người đàn ông này, thích đến mức chính ả cũng chịu không nổi chính mình.

“Giám đốc Lý, văn kiện tôi đã lấy ra, anh xem qua một chút. ”

Đây là yêu cầu của Lý Mộ Tiêu, chỉ cần hai người còn ở trong công ty, đều phải sửa xưng hô chính thức.

“Tôi có chút việc, cô đặt tập tài liệu ở trên bàn của tôi, tôi xem xong sẽ gọi điện cho cô.” Lý Mộ Tiêu thuận tiện nói một câu rồi quay đầu đi ra.

“Anh đi đâu đó?” Tô Mạn Ca giữ chặt quản lý phụ trách bộ phận mua sắm, trừ Lý Mộ Tiêu, ả quen thuộc nhất là người này.

“Hình như cha ngài Lý đến đây. ”

“Cha à?” Tô Mạn Ca rất nhanh xiết chặt tay, hiện tại hai người mỗi ngày đều cùng một chỗ, ả chưa từng nghe qua cha anh muốn tới.

“Cha, ngài giúp con khuyên nhủ Tư Di để cô ấy trở lại bên cạnh con đi.” Lý Mộ Tiêu vừa thấy mặt liền nhanh chóng nói khiến cha Đào ghen ghét nhìn trần trời.....

33. Chương 33: An Bài

“Cậu nguyện ý tái hôn?” Cha Đào nhìn chăm chăm vẻ mặt thành khẩn của Lý Mộ Tiêu, vội vàng hít sâu một hơi, nhẹ nhàng sợ mình thất lễ. Ông giật mình nhìn con rể trước.

“Vâng, cha, chuyện này là con sai, chỉ cần Tư Di nguyện ý, nơi này của con không có bất luận vấn đề gì. ”

Lý Mộ Tiêu nói khiến cha Đào ngược lại không biết nên nói như thế nào, vốn muốn tìm lý do từ chối lại bị những lời này của anh làm ông nuốt trở lại. Cha Đào nhìn chăm chăm Lý Mộ Tiêu, không buông thả mỗi biểu cảm dù là rất nhỏ của Lý Mộ Tiêu. Đào Tư Di vẫn chưa nói với ông nguyên nhân hai người ly hôn, ông cũng không rõ ràng quan hệ ngọn nguồn giữa hai người hiện tại còn bao nhiêu.

Nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của cha Đào, trên mặt Lý Mộ Tiêu lộ ra tươi cười xấu hổ.

“Cha, xem ra Tư Di không cùng người nói qua nguyên nhân chúng con ly hôn. Con nói, người cũng đừng tức giận, con hy vọng người có thể tha thứ cho con. Con phạm vào lỗi mà một người đàn ông đều có thể phạm sai lầm. Con cùng một nhân viên nữ trong công ty đi quá giới hạn, về sau Tư Di biết nên vô cùng tức giận. Nhưng chỉ cần cô ấy nguyện ý trở về, con đảm bảo về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện những chuyện tương tự. ”

Cha Đào là người từng trải, vừa nghe anh nói liền hiểu rõ trong đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Loại chuyện này cũng khó trách con gái mình kiên quyết như thế, đừng nhìn nó bình thường ôn nhu, kỳ thật trong nội tâm là người quật cường. Cha Đào nhìn Lý Mộ Tiêu, vẻ mặt anh hối hận. Cha Đào thầm than, hiện tại người ta tuổi còn trẻ, lại có tiền, hấp dẫn hơn, tư tưởng cũng rộng mở. Loại chuyện này mỗi ngày trên TV báo chí tô vẽ không ít, nhưng khi phát sinh trên người người nhà mình, thật đúng là khiến người ta có phần không biết làm sao cho phải.

Ánh mắt cha Đào nhìn Lý Mộ Tiêu là trách cứ cùng tìm tòi. Chính ông từng tuổi này, sự tình đều đã thấy qua, có người đàn ông... có thể thay đổi, nhưng cũng có người đàn ông... không đổi được, ông thật không biết Lý Mộ Tiêu thuộc loại nào?

Người có thể thay đổi, về sau cũng có thể sống an toàn, nhưng đàn ông không sửa đổi, nếu hiện tại hợp lại, về sau cũng sẽ trở thành tai họa ngầm. Chỉ là nhìn vẻ mặt thành khẩn của Lý Mộ Tiêu, ông vẫn hy vọng con gái cho người này một cơ hội, chỉ cần cậu ta đảm bảo không tái phạm sai lầm, xuất phát từ áy này sẽ càng sẵn sàng hơn đối với Đào Tư Di.

“Nếu cậu có thể đảm bảo với tôi tuyệt đối sẽ không để chuyện tương tự như vậy phát sinh lần nữa, tôi liền tận lực giúp cậu đi khuyên nhủ tiểu Di. Cậu... Như vậy đi, hiện tại nói cái gì cũng không dùng được, tôi đi về. ”

“Cha... Người yên tâm, con hứa chỉ cần Tư Di trở về, tuyệt đối sẽ không phát sinh thêm chuyện này lần nữa.” Lý Mộ Tiêu áy náy cúi đầu.

Cha Đào không nói gì, chỉ phất tay.

Nhìn bóng lưng cha Đào, Lý Mộ Tiêu thở dài nhẹ nhõm, có lẽ đây là cơ hội sau cùng của anh ta, anh ta nhất định phải nắm chắc. Không ai biết trong khoảng thời gian này anh ta đã trải qua chuyện gì. Mỗi ngày trở về trong nhà lạnh lẽo yên tĩnh, không có cô trong nhà khiến anh ta cảm thấy khó thở. Cho dù ở cạnh Tô Mạn Ca, anh ta cũng không thấy tâm hồn mình thả lỏng. Đào Tư Di luôn thản nhiên, thật như một ly nước chè xanh, mùi thơm của cô như ẩn như hiện tản ra an bình, có cô bên cạnh, anh ta cảm thấy an tâm cùng thoải mái, trong giây lát cô biến mất, trong lòng anh có một chỗ trống trải, vắng vẻ không thể lấp đầy.

Phát hiện di động khê rung, Lý Mộ Tiêu chăm chú nhìn dãy số trên màn hình, sắc mặt lập tức âm u.

“Chuyện gì?”

“Tiêu, nghe nói người thân anh đến đây, vì sao không mang theo em. ”

“Cô sao?” Lý Mộ Tiêu cười lạnh, “Cô muốn để tôi giới thiệu cô như thế nào, bạn cùng giường hay kẻ thứ ba?”

“Lý Mộ Tiêu, anh đừng quá đáng, tôi cũng là phụ nữ, cho dù anh không thích tôi, nhưng tôi cũng đã theo anh một thời gian dài như vậy. ”

“Từ giây phút cô đưa ảnh chụp kia cho Đào Tư Di xem, cô nên nghĩ đến hôm nay.” Lý Mộ Tiêu châm điếu thuốc, nhẹ nhàng hút một hơi, sau đó phun vòng khói, lời anh ta nói không cho Tô Mạn Ca chút tình cảm.

“Anh nếu biết, vì sao vẫn còn ở cùng tôi?” Tô Mạn Ca bên này điện thoại sững sốt, cô ta nắm chặt điện thoại, hít sâu một hơi, cô ta không rõ, nếu trong lòng Lý Mộ Tiêu oán hận cô ta, vì sao lại ở cùng cô ta. Cô ta vì anh ta thu dọn phòng ốc, nấu cơm cho anh ta, cùng anh ta trên giường, mấy chuyện đó anh ta đều không cự tuyệt.

“Tôi chẳng muốn đi tìm người phụ nữ khác, cô đã nguyện ý cởi hết nằm trên giường của tôi, tôi còn tìm người khác làm gì? Dù sao tắt đèn đi đều cùng một dạng. ”

“Anh...” Tô Mạn Ca cảm thấy bản thân như nghe được tiếng cười lạnh của Lý Mộ Tiêu, đột nhiên nức nở, làm cô ta không cách nào tiếp tục kéo dài cuộc nói chuyện này, cô ta nhìn không được cúp điện thoại. Chính cô ta ti tiện như vậy, bị người đàn ông này vũ nhục, cô ta vẫn không muốn buông tay. Tô Mạn Ca hít sâu một hơi, ngẩng đầu, nuốt nước mắt trở lại. Nói cô ta chưa tới phút cuối chưa dừng cũng được, cô ta đã thích người đàn ông này mất rồi.

Nghe tiếng điện thoại gián đoạn, Lý Mộ Tiêu ngược lại cười cười, việc đầu tiên muốn Đào Tư Di trở lại, chính là phải dọn dẹp sạch sẽ phụ nữ bên người. Nếu để ông cụ biết chuyện, trò này diễn không xong.

Đào Tư Di đi công ty sắp xếp lịch công tác, may mắn Trương Lệ Viện đã đi làm trở lại, chỉ cần nhanh chóng hoàn thành bản thảo trong tay giao lại cho chị là xong việc. Chỉ là nhìn sắc mặt của chị không phải tốt. Giống như bị gì đó đánh vào, vô tình, ỉu xìu đóng dấu vào bản thảo đã dịch.

“Chị không sao chứ?” Đào Tư Di quan tâm hỏi.

“Chị có thể có chuyện gì, em thế nào, nghe nói ngày hôm qua Diệp Lan Trăn xin nghỉ cho em, lão Ngô béo truyền ra, hiện tại tất cả người trong phòng, không ai là không biết hay không hiểu, em chính là người phụ nữ của Diệp Lan Trăn. ”

Trương Lệ Viện ngẩng đầu nhìn cô, lại nằm sắp xuống bàn.

“Biết vì sao chị thành thế này không? Là chuyện đương nhiên thôi! Lão Ngô béo mắng người thành thói quen, hiện tại lão lại vỗ mông ngựa, đầu chị đau kinh khủng. Chị mới phát hiện lão không phải không đúng tý nào, ít nhất công lực vuốt mông ngựa của lão so với công lực mắng chửi người còn mạnh hơn không biết

bao nhiêu lần. Nghe lão mắng chửi người, chị nghĩ muốn giết người, nghe lão vuốt mông ngựa, chị nghĩ muốn tự sát. ”

“Ha....” Đào Tư Di nhin không được bật cười, Trương Lệ Viện không hổ là Trương Lệ Viện, khi nào đều có thể nói ra lời kinh điển như vậy.

“Đoán chừng em không có thảm như chị, em tới xin nghỉ vài ngày, cha em trở lại, chị chú ý giữ gìn sức khỏe.” Đào Tư Di lấy tay vẽ trước ngực một cây thập tự giá.

Hành động của cô khiến trước mắt Trương Lệ Viện sáng lên, vài ngày không thấy, Đào Tư Di dường như hoạt bát không ít, tuy trước kia cô không biểu hiện ưu thương ra bên ngoài, nhưng Trương Lệ Viện rõ ràng cảm thấy cô khác xưa. Phải nói là, hiện tại cô giống như một cô gái được yêu chiều, trên mặt có ánh sáng nói không nên lời.

“Diệp Lan Trần cũng làm tốt đó chứ, em xem, đem em thâm nhuận hồng hào như vậy. ”

“Chị... Em đi đây, chị tiếp tục bị dày vò đi. ”

Đào Tư Di đỡ bưng cả khuôn mặt nhìn chị, mang bản thảo quay đầu đi ra văn phòng.

Trên mặt Trương Lệ Viện có chút lo lắng, Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trần thật sự thích hợp sao? Tại sao cô có cảm giác như hai người không phải người cùng chung một con đường? Nếu để cô tuyển chọn, trái lại cô cảm thấy Mã Đằng Diệu thích hợp hơn một chút.

Thời điểm Đào Tư Di trở lại khách sạn đã là gần tối. Từ khi cùng cha nói thẳng chuyện ly hôn, cô cảm thấy có chút chột dạ khi đối mặt với cha. Hôn nhân tuy là của cô nhưng cũng nên nói một tiếng với người trong nhà biết mới đúng, lần này cô có điểm quá mức rồi.

Vừa vào phòng khách, cô liền phát hiện không khí vốn hòa thuận lập tức trở nên quạnh quẽ. Đối với cha là vì chột dạ, còn đối với Diệp Nam Tê là khó chịu khó nói.

“Tiểu Di tới đây, nhìn ảnh chụp trước đây của con đi, những thứ này dĩ nhiên mang theo bên người.” Lưu Diễm Lệ là người đầu tiên phản ứng, vươn tay vẫy Đào Tư Di. “Những ảnh này đều là ảnh chụp con cùng Diệp Nam Tê trước đây. ”

“Vâng, con nhìn xem.” Đào Tư Di lập tức cười lại gần, chỉ cần đừng để bản thân cô gây người ở đó là được. Cái loại không khí này, thật sự cô không chịu nổi.

Đang lúc vài người trở về thời gian trước kia, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Diệp Nam Tê tay chân nhanh nhẹn tiêu sái đi mở cửa, thấy người đàn ông đứng ngoài cửa, anh sửng sốt. Từ trước đến giờ anh chưa từng gặp mặt Lý Mộ Tiêu, lần trước giúp Đào Tư Di chuyển nhà, anh đã từng thấy qua người đàn ông này trong ảnh. Tuy không biết phải hình dung người trước mắt như thế nào, đáng vẻ bên ngoài... có thể đứng hạng nhất, tổng hợp lại điều kiện, Diệp Nam Tê vẫn khách quan đánh giá cao anh.

Lý Mộ Tiêu đi theo Diệp Nam Tê vào phòng, thấy Đào Tư Di rất lâu đã không gặp, nhin không được gọi nhẹ một tiếng.

Nghe thấy giọng nói của anh ta, Đào Tư Di ngẩng đầu nhìn, vẻ tươi cười trên mặt chợt tắt, “Anh tới đây làm gì?”

“Là cha gọi cậu ta tới, cho dù các con thế nào, Lý Mộ Tiêu cũng là đứa bé hiếu thuận, ngày lễ ngày tết cho tới bây giờ cũng không quên vợ chồng già chúng ta, lần này trở về, cùng cậu ta ăn một bữa cơm, các con cũng được trò chuyện. ”

Cha Đào chủ động đón vấn đề của Đào Tư Di, lời ông nói khiến Đào Tư Di một câu cũng không nói được.

Tuy gia thế Lý Mộ Tiêu tốt hơn so với cô, nhưng anh ta chưa bao giờ bỏ quên người nhà của cô, mỗi lần có dịp đều mua mỗi nhà một phần, chưa bao giờ bên này nặng bên kia nhẹ, thậm chí thường mua thêm nhiều đồ cho gia đình cô. Đều nói hôn nhân không đơn thuần chỉ là chuyện của hai người, mà là sự kết hợp của hai họ, những lời này tuyệt đối có đạo lý. Ít nhất ở một khía cạnh đó, Đào Tư Di sâu sắc cảm nhận được điều này.

“Cha...Mẹ...”

Lý Mộ Tiêu gọi hai người dễ dàng như vậy khiến hai người khác trong phòng nhăn mày. Diệp Nam Tê tạm thời không nói, chỉ đơn thuần nhìn sắc mặt Đào Tư Di liền biết, xưng hô này của anh ta làm cô có bao nhiêu không thích ứng. Cô nhìn cha mình, trên mặt ông không có xấu hổ, ngược lại còn vui mừng.

Điều này làm Đào Tư Di đau đầu, trong thời gian về công ty thu xếp chuyện xế chiều nay, rõ ràng cha và Lý Mộ Tiêu hai người đã lên gặp nhau. Cô không biết cha rốt cục biết bao nhiêu, vì sao ông lại kiên trì muốn hai người hòa hảo. Cô nhìn chằm chằm Lý Mộ Tiêu, trong mắt tràn ngập nghi vấn, còn Lý Mộ Tiêu ôn nhu cười với cô, trong mắt anh ta tràn ngập sùng nịnh, lại càng khiến Đào Tư Di nhăn chặt mi hơn.

“Tự con lái xe tới, mọi người vừa lúc có thể đi cùng. Nhà hàng con đã đặt trước rồi. Anh chàng đẹp trai này là Nam Tê đúng không, vẫn hay nghe chị cậu nhắc đến cậu, lần này rốt cuộc cũng được gặp mặt, cậu đã lớn thế này rồi!”

Lý Mộ Tiêu nhìn ra Đào Tư Di không muốn gặp anh, chủ động mở miệng khuấy động không khí trong phòng, chỉ là anh ta nhiệt tình vừa lúc chọc vào chỗ yếu của Diệp Nam Tê.

“Anh là chồng trước của Tư Di đúng không? Tôi thật chưa từng nghe cô ấy nhắc đến anh. ”

Câu nói ngập mười phần mùi thuốc súng, kết hợp với nụ cười rạng rỡ của Diệp Nam Tê, khiến Lý Mộ Tiêu cảm thấy không vui đồng thời cũng không khỏi âm thầm phân tích hàm nghĩa. Cậu ta tuổi trẻ khí thịnh không chú ý tới ăn nói? Hay là có ý kiến với anh ta? Cùng Diệp Nam Tê trao đổi ánh mắt, bên trong ánh mắt cậu ta tràn ngập khiêu khích, làm Lý Mộ Tiêu có phần khó hiểu. Lần đầu tiên gặp mặt sao có thể có địch ý lớn như vậy?

“Được rồi, mọi người đã đông đủ, đi ăn cơm thôi. ”

Cha Đào cũng nhận ra không khí khác lạ giữa hai người, chỉ là Nam Tê không phải con trai ông, cũng lớn như vậy, ông cũng không cách nào giáo huấn. Nếu cậu ta bênh vực kẻ yếu vì con gái cũng là có lý. Lý Mộ Tiêu nếu ngay cả chút tức giận đó đã chịu không nổi, sao ông có thể yên tâm giao con gái vào tay anh ta.

Lý Mộ Tiêu cười khẽ, dường như cảm xúc của anh không chịu ảnh hưởng, vẻ mặt vẫn ôn nhu nhìn Đào Tư Di.

Đào Tư Di tận lực né tránh ánh mắt của anh, dẫn đầu ra khỏi phòng.

Khi mấy người đi đến quán canh dưỡng sinh trưa nay dùng bữa, Diệp Nam Tê nhin không được cười thầm. Lần đầu tiên anh cảm thấy anh trai mình quả thật là nhân tài, ngay cả chuyện này cũng có thể cướp đoạn tiền cơ. Cho dù thức ăn có tốt mấy đi chăng nữa, ăn một bữa là đã đủ rồi. Anh quay đầu nhìn mẹ mình cùng cha Đào, tuy hai người miệng không nói, nhưng anh có thể nhìn ra bọn họ có chút thất vọng.

Đây cũng không thể trách Lý Mộ Tiêu, ai ngờ giữa trưa Diệp Lan Trần an bài cũng là chỗ này, suy nghĩ của anh ta cũng như Diệp Lan Trần nghĩ, đi đường mệt nhọc uống nước canh thấm nhuần là có thể giải lao. Cho dù là như vậy, người làm đầu tiên khiến người ta cảm thấy sấn sọc, nhưng người làm thứ hai lại trái ngược, khiến người ta cảm thấy chán nản.

Trong khi người phục vụ dẫn mọi người tới phòng riêng, Diệp Nam Tê lại nhìn về phía Lý Mộ Tiêu một lần nữa. Trong lòng anh đột nhiên cảm thấy tiếc hận thay anh ta, ngay cả phòng thuê riêng cũng giống trưa nay, anh quả thực không biết phải hình dung sự trùng hợp này như thế nào, quả thực như có người ở trong bóng tối sắp xếp vậy.

Giờ khắc này, Diệp Lan Trần cười gian xoay bút trong tay. Cậu lái xe này thật sự khá, vẫn báo lại hướng đi của cha Đào. Từ sau khi biết cha Đào gặp mặt Lý Mộ Tiêu, anh liền thời khắc chú ý động thái của tên đàn ông kia. Lý Mộ Tiêu đặt nhà hàng nào, đảm bảo sẽ có người nói cho anh ta biết phòng đã hết. May mắn nhà hàng như thế ở Côn Thành không có mấy cái, anh cũng không tốn công sức mấy.

Nghĩ muốn tái hôn phải không? Anh coi trọng cô gái này, mặc kệ cô ấy đã từng thuộc về người nào, hiện tại cô ấy là của anh. Ngược lại, anh muốn nhìn xem bản lĩnh của Lý Mộ Tiêu lớn bao nhiêu, có thể diễn tốt trò anh sắp xếp cho anh ta hay không.

34. Chương 34: Ra Về

Làm một người cha người chồng, con mắt nhìn thẳng đàn ông khác cũng bất đồng, hơn nữa còn là người trẻ tuổi ăn cơm cùng người phụ nữ của mình, khó tránh khỏi trong lòng có chút bùi ngùi.

Như giờ phút này, Lý Mộ Tiêu đang ân cần lo lắng gấp thức ăn cho Lưu Diễm Lệ. Hành động này của anh ta tuy xuất phát từ lễ phép nhưng đối với cha Đào mà nói, chính là quấy nhiễu.

Giữa trưa, Diệp Lan Trần chỉ giảng giải công hiệu cũng như cách làm của món ăn dưỡng sinh, sau đó chuyển từng đĩa tới trước mặt mọi người để họ tự dùng, phương pháp này có thể tùy vào sở thích của mỗi người, hoặc nhiều hoặc ít chọn lựa món ăn có hứng thú, ăn cũng vừa đủ.

Nhưng hiện tại, cha Đào nhìn chén đĩa trước mặt, bên trong chất đầy rau củ, khiến ông ăn không trôi cũng phải ăn. Người lớn tuổi như ông, thật sự không có thói quen để lại đồ ăn thừa.

Thấy Lý Mộ Tiêu gấp tiếp rau vào trong bát, cha Đào rút cuộc nhìn không được lên tiếng ngăn lại. “Được rồi Mộ Tiêu, thức ăn trong chén còn nhiều, tôi muốn ăn gì có thể tự mình gấp. Cậu tới thăm chúng tôi, cũng nên ăn gì đó đi. ”

“Không có việc gì mà ân cần, không phương tiện tránh thì cũng trộm cắp.” Diệp Nam Tê lẩm bẩm nói một câu, giọng không lớn không nhỏ, mọi người trong phòng đều nghe thấy, nhưng lại không nghe rõ ràng.

“Nam Tê...” Lưu Diễm Lệ biết rõ tình huống từ trong miệng cha Đào, nghe con trai nói vậy liền nhắc nhở.

Có lẽ người khác không lý giải được hành động của cha Đào, nhưng bà biết. Kỳ thật đạo lý rất đơn giản, tuy Lý Mộ Tiêu ở bên ngoài..., nhưng thông qua lần này, cậu ta có thể nhận được bài học, nếu có thể cải tà quy chính, về sau sẽ càng trung trinh đối với vợ. Dù sao đã có vết xe đổ, muốn làm việc cũng phải nghĩ kỹ trước rồi mới làm.

Đào Tư Di ly hôn, nói trắng ra là thuộc loại phụ nữ chỉ có hai bàn tay trắng, con bé không có khả năng tìm một người khác đối tốt với nó, nhưng sẽ có chuyện gặp mặt những người đàn ông không muốn phụ trách. Cha Đào lo lắng không phải không có đạo lý của ông. Hiện tại tình chàng ý thiếp vô ý, nhưng đối với đàn ông đã qua một lần hôn nhân mà nói, ngược lại càng khiến cậu ta chú ý đến hành vi của mình hơn.

Đàn ông là vậy, cái không chiếm được, càng muốn đạt được. Lưu Diễm Lệ nhìn thoáng qua Diệp Nam Tê, nếu không phải bởi vì chuyện đó, đoán chừng Diệp Nam Tê đã không tồn tại. Chính bà cũng là kẻ thứ ba, từ khi bắt đầu đã không có hảo cảm với người nhà họ Diệp. Nếu không phải vì người đàn ông đó luôn vương vấn, cẩn thận che chở, cũng sẽ không có chuyện về sau vợ cả tìm tới cửa, còn bà một mình đi tha hương, sau lại đau đớn thống khổ vì mẹ con bị ngăn cách. Xã hội này, đàn ông được khoan dung hơn phụ nữ nhiều. Cha Đào chỉ hy vọng Đào Tư Di có thể sống an ổn đến già mà thôi.

Có lẽ hành vi của cha Đào khiến người ta không cách nào hiểu, nhưng nhờ đâu Đào Tư Di không tìm thấy người đàn ông thích hợp, chờ cô phí hoài vài năm tuổi trẻ, đến hơn ba mươi tuổi, cô sẽ biết gian nan thế nào.

“Nam Tê nói đúng, con là có mục đích, chỉ là con muốn Tư Di tha thứ cho con mà thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ trộm cắp.” Lý Mộ Tiêu mỉm cười, rộng lượng thừa nhận mục đích hôm nay của mình. “Cha... ngài giúp con khuyên nhủ Tư Di, chỉ cần cô ấy đồng ý trở về bên con, con sẽ đem một nửa tài sản trên danh nghĩa chuyển cho cô ấy, nếu con thật có lỗi với cô ấy, số tiền này coi như thành tiền ký quỹ, mặc cho cô ấy xử trí. ”

“Tiểu Di. ”

Đào Tư Di ngẩng đầu nhìn cha, lại cúi đầu uống nước canh. Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn chăm chăm mỗi hành động của cô, mắt thấy cô đã uống xong.

Hạ thìa, cô cười nhìn Lý Mộ Tiêu: “Là cha tôi tới tìm anh, cảm ơn anh đã nỗ lực tới gặp mặt gia đình tôi. Anh có thể tiếp tục là con rể nhà họ Đào, nhưng tôi tuyệt đối không muốn làm con dâu nhà họ Lý. ”

Lời cô nói trắng ra, một chút tình cảm không lưu lại cho Lý Mộ Tiêu, trực tiếp nện trên mặt anh ta.

“Tiểu Di.” Cha Đào lên tiếng ngăn lại, con gái không phải là người mạnh mẽ, hợp lại không được, nhưng ít nhiều có thể thuận lợi ăn xong bữa cơm này. Chính ông không ngờ tới cục diện hôm nay lại ồn ào như vậy.

“Cha... Con không muốn nói với cha chuyện của con và anh ta, vừa mới bắt đầu là vì sợ cha cùng dì lo lắng, hiện tại là thấy khó mở miệng. Anh ta làm gì, trong lòng anh ta là rõ ràng nhất. ”

Đào Tư Di nói xong, mặt lại chuyển hướng Lý Mộ Tiêu. “Tôi vốn không định vạch trần bộ mặt thật của anh, đối với anh cũng rõ ràng, anh vì sao hết lần này tới lần khác dây dưa không rời? Bên cạnh anh rõ ràng có người phụ nữ tốt như vậy, anh còn lằng nhằng với vợ trước là tôi, rốt cuộc là có ý gì?”

“Cậu có người phụ nữ khác?” Cha Đào nhìn chằm chằm Lý Mộ Tiêu, giọng nói tràn ngập trách cứ.

“Cha... Vừa mới bắt đầu Tư Di kiên trì cùng con ly hôn, con tức giận, khi đó liền... Sau khi chúng con chia tay, con phát hiện cho dù là ai đều kém vị trí của Tư Di trong lòng con.” Lý Mộ Tiêu dùng vẻ mặt thâm tình thổ lộ khiến cha Đào chần chờ.

Đào Tư Di đột nhiên cảm thấy cục diện này có phần giống trong phim truyền hình 8h tối, khoa trương giả tạo khiến người ta phát điên. Cô đơn giản không nói, cầm đũa bắt đầu ăn thức ăn mình thích.

Hành động này của cô làm người trong nhà cân nhắc, một bữa cơm cứ như thế không mặn không nhạt kết thúc, mãi đến lúc Lý Mộ Tiêu đưa bọn họ về khách sạn, Đào Tư Di không nói thêm câu nào nữa. Dọc được đi trừ Lý Mộ Tiêu tự quyết định thì cũng là cha Đào ngẫu nhiên trả lời vài câu hỏi cứng rắn của Lý Mộ Tiêu.

Lần này cha Đào từ chối Lý Mộ Tiêu ý muốn đưa bọn họ về tận phòng của, ông cảm thấy bản thân mình cần phải suy nghĩ xem liệu để hai đứa tái hôn có phải quyết định chính xác không.

Đào Tư Di tiễn cha Đào cùng Lưu Diễm Lệ về phòng, chào hỏi Diệp Nam Tê rồi tự mình trở về phòng. Cô ăn bữa cơm này đến kiệt sức, cô phát hiện chỉ cần thấy Lý Mộ Tiêu, liền lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu. Kỳ thật cô không muốn như vậy nhưng không khắc chế được. Hiện tại mỗi việc Lý Mộ Tiêu làm cô đều thấy đối trá, anh ta còn không bằng Diệp Lan Trăn, thậm chí vô sỉ như thế.

Nghĩ đến Diệp Lan Trăn, từ trong túi Đào Tư Di lấy thuốc anh đưa buổi sáng. Đường như quá bận bịu, không uống thuốc cũng không khó chịu mấy.

“Em dám không uống thuốc, xem anh trừng phạt em thế nào. ”

“Anh làm sao biết em không uống? Anh có thấy đâu. ”

Đào Tư Di nói xong liền quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Diệp Lan Trăn đang thanh thoi nằm trên giường, từ khi Đào Tư Di vừa vào cửa, anh liền chờ cô phát hiện anh tồn tại, nhưng cô gái này tựa như đi vào cõi tiên, trừ ngồi ngẩn người trên ghế sofa, cứ thế không phát hiện một người anh tuấn tiêu sái là anh.

“Anh đương nhiên biết, bởi vì anh ở trong này thấy rồi. ”

Diệp Lan Trăn đứng lên, toàn thân che mỗi khăn tắm, rộng thùng thình treo trên eo anh. Ai nói đàn ông không có đường cong, Đào Tư Di nhìn anh vai rộng hông hẹp mà âm thầm nuốt nước miếng. Cô thầm ngưỡng mộ một tiếng, khi nào thì cô trở nên háo sắc như vậy!

“Qua đây nói anh nghe, xem trên người em có dính mùi tên đàn ông khác không.” Diệp Lan Trăn vươn tay, kéo Đào Tư Di vào ngực, cúi đầu ngửi nhẹ, hơi thở anh phun trên cổ Đào Tư Di, làm cô tê dại. Anh vừa lòng liếm mạch đập trên cổ cô. “Nói anh biết, vừa rồi là ngoan hay không ngoan, có cười với tên kia hay không?”

“Sao anh biết em cùng Lý Mộ Tiêu ăn cơm?”

“Chỉ cần anh muốn, có chuyện gì là anh không biết chứ?” Diệp Lan Trăn hỏi lại, híp mắt cười nhìn cô. “Đi tắm rửa đi, một lát nữa cùng anh nói tối nay đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao anh có thể ở đây?” Đào Tư Di đột ngột nghĩ tới một vấn đề nghiêm túc, người đàn ông này làm sao có thể xuất hiện trong phòng của cô. Đây là khách sạn, không phải nhà anh.

“Chỉ cần anh muốn, có nơi nào là anh không thể tới?” Diệp Lan Trăn hỏi lại một câu, trả lời vấn đề của cô. “Nếu em còn không đi, anh không ngại giúp em tắm. Cái việc đó, anh vô cùng vui giúp em hoàn thành.” Nói xong, anh cúi đầu khẽ cắn vành tai Đào Tư Di. “Còn nhớ rõ sáng hôm trước không.... ”

“Không biết xấu hổ.” Đào Tư Di đùn đẩy, vội vàng chạy vào phòng tắm.

“Không biết xấu hổ sao?” Diệp Lan Trăn nhìn một khăn tắm trên giường, rồi nhìn một cái khăn tắm trên người anh, vừa đủ hai cái. Anh nhếch miệng cười, một chốc nữa xem ai cảm thấy mất mặt.

Đào Tư Di sau khi tắm rửa xong, mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, khăn trong phòng tắm trừ khăn mặt thì không còn cái nào khác. Cô cúi đầu nhìn quần áo mình tùy tiện ném trên giá, mặt trên đã dính bọt xà phòng và nước đọng, bảo cô mặc lại, cô thật sự không làm được.

“Diệp Lan Trăn...” Đào Tư Di mở một khe nhỏ ở cửa, nhẹ nhàng gọi.

“Hử?” Tiếng Diệp Lan Trăn lười biếng vang lên.

“Không phải anh cầm hết khăn tắm trong phòng ra ngoài đấy chứ? Có thể đưa cho em một cái không. ”

“Nếu em để anh giúp em lau khô người, anh liền đưa ngay. ”

“Anh vô lại...”

“Anh biết...”

“Hắt xì...” Đào Tư Di hắt xì nghe rõ ràng.

“Biết rõ bị cảm, vẫn còn không lau khô người, nhanh choàng vào. ”

Không đợi Đào Tư Di phản ứng. Một chiếc khăn tắm đã vẫy quanh thân thể cô. Đầu cô cũng bị phủ khăn.

“Lau khô tóc đi chứ, bên ngoài mở điều hòa, em bị cảm, tối hôm qua còn phát sốt chưa khỏi, lại muốn bắt đầu chịu đau khổ hả.” Diệp Lan Trăn đến bên cạnh lau tóc cho cô, vừa than thở.

Giờ phút này, Đào Tư Di đột nhiên nghĩ, trên thân cô khoác một cái khăn, đầu cô phủ một cái, vậy trên người Diệp Lan Trăn còn gì?

Cô cúi đầu nhìn, tựa hồ có cái gì đó đen đen, cọ xát đùi cô.

Đào Tư Di thấy mặt mình nóng rát, cô không dám cử động, bắp thịt nháy mắt cứng ngắc.

Diệp Lan Trăn phát hiện cô khác thường, dừng động tác chà lau, lấy khăn mặt từ trên đầu cô xuống. Anh nhìn hai mắt nhắm chặt của Đào Tư Di, vẻ mặt khó hiểu, cô gái nhỏ này làm sao vậy?

“Anh quản tốt vật đó của anh đi, đừng đụng loạn người khác. ”

“Vật gì cơ?” Diệp Lan Trăn bị cô biến thành một đầu mờ mịt, cô nàng này ngày hôm qua bị sốt nên đầu cháy hồng rồi hả?

“Vật đó đó?”

“Vật đó là cái nào?”

“Là đại gia hỏa của anh đấy.” Đào Tư Di bị anh chọc đến tức giận không thể nhịn được nữa, nói xong mặt cô càng đỏ.

“Là cái này sao?” Diệp Lan Trăn xấu tính dùng đại lưng ma xát trên làn da trần trụi của cô. Anh cho dù thích ngủ trần, cũng không đến mức thích hở cái đó, vừa rồi đã mặc quần vào, chỉ vì thoải mái nên không cài đai lưng mà thôi, cô gái nhỏ này vừa thấy đã nghĩ xiêu vẹo.

“Anh...anh...” Đào Tư Di không nên nói gì, tức giận cắn môi.

“Bảo bối, mau mở to mắt nhìn nó có dài không?” Diệp Lan Trăn xấu tính tiếp tục đùa cô, nhẹ nhàng phun khí nóng bên tai cô.

“Không nhìn sao? Vậy sờ nó đi.” Diệp Lan Trần khê cần vành tai cô, vừa lòng nhìn cô run nhè nhẹ.

Anh cứng rắn kéo tay cô đặt trên đai lưng mình.

Nhận thấy xúc cảm dưới tay khác lạ, Đào Tư Di mở to mắt, sững sờ nhìn chăm chăm dây lưng nam trong tay mình, cô ngẩng đầu nhìn về mặt cười gian của Diệp Lan Trần.

“Tiểu bại hoại, em hiểu sai rồi. Nếu em hy vọng là đại gia hỏa kia, anh hiện tại để nó ra ngoài gặp em, bất quá nó còn chưa đủ no, cần em cố gắng một phen. ”

“Anh khôn nạn...”

“Anh biết...” Diệp Lan Trần ôm lấy Đào Tư Di, đây là cô gái nhỏ của anh, đáng yêu như vậy, lại tà ác như vậy, suy nghĩ trong cái đầu nhỏ của cô luôn khiến anh cảm thấy mới mẻ.

“Anh buông ra...”

Đào Tư Di đỏ mặt, một là thấy hổ thẹn vì suy nghĩ vừa rồi của mình, còn lại là vì cô chỉ khoác mỗi khăn tắm, đã bị Diệp Lan Trần ôm vào trong ngực, da thịt hai người kề sát, nhiệt độ cực nóng trên người anh truyền đến người cô, sưởi cô lửa nóng.

“Bảo bối, ngoan... Không nên lộn xộn, hôm nay anh chỉ muốn ôm em đi ngủ, bệnh của em còn chưa khỏi.” Diệp Lan Trần vui mặt vào cổ cô, hít sâu mùi hương thơm ngát trên người cô.

“Ng ngoan, tin anh, chúng ta đắp chăn bông nói chuyện phiếm thôi...”

35. Chương 35: Ngẫu Nhiên?

Một đêm này thật như lời Diệp Lan Trần nói, hai người đắp chăn bông nói chuyện phiếm. Đào Tư Di nổi giận nhiều lần, không phải vì Diệp Lan Trần xấu tính xấu nết động tay chân, mà là vấn đề anh hỏi đi hỏi lại nhiều lần, đơn giản như cô gặp Lý Mộ Tiêu có hoài niệm hay không, có tức giận hay không, có thương tâm hay không...

Mấy vấn đề này cho dù Đào Tư Di luôn trả lời là không có, Diệp Lan Trần vẫn luôn hỏi mãi. Đến tận khi cô nói người cô không thoải mái, đau đầu, anh mới buông tha truy hỏi tình huống phát sinh trong bữa tối. Về sau, anh chỉ gắt gao ôm chặt Đào Tư Di vào trong lòng, để nhiệt độ cùng mùi cơ thể của anh vờn quanh gần chặt trên người cô.

Vốn là giữa hè, Đào Tư Di kêu trời nóng, Diệp Lan Trần liền mở điều hòa. Đào Tư Di kêu lạnh, Diệp Lan Trần vẫn mở điều hòa, cho dù thế nào, anh vẫn kiên trì ôm cô trong ngực không buông. Từ từ cô cũng thành thói quen, ngược lại đêm nay ngủ vô cùng an ổn, vừa đến bình minh, Diệp Lan Trần đã đi, chỉ để lại một tờ giấy nhỏ ở trên tủ đầu giường, chữ viết sâu sắc có lực.

‘Bảo bối, nhớ uống thuốc, nếu không anh xuống tay đó’

Mặt Đào Tư Di đỏ bừng, người đàn ông này không thể đứng đắn một chút được sao. Cô định đem tờ giấy ném đến bên trong thùng rác nhưng lại không biết vì cái gì, ma xui quỷ khiến gấp tờ giấy chính tề rồi thả trong ví tiền của mình. Hành động đêm qua của Diệp Lan Trần mang đến cho cô lo lắng khó hiểu, kỳ thật người này cũng thật biết săn sóc.

“Reng...”

Tiếng điện thoại vang lên trong phòng, Đào Tư Di nhìn thời gian, đoán chừng cha mình cũng đã dậy, muốn cô cùng ăn điểm tâm, giác quan thứ sáu của cô thật chuẩn.

Mới vừa cảm điện thoại lên liền nghe tiếng cha Đào từ bên trong truyền ra.

“Tiểu Di, Mộ Tiêu đến đây, nói muốn cùng đi ăn cháo. ”

Trải qua một đêm suy nghĩ tường tận, cha Đào đối với việc hợp lại của hai đứa, cũng không cần cưỡng cầu. Nhìn thái độ tối hôm qua, con gái đối với Lý Mộ Tiêu không nói hận tận xương nhưng tuyệt đối có thể gọi là cực kỳ phần nộ. Ông lo lắng chậm trễ chuyện cả đời của Đào Tư Di, đó phải là không chán ghét, tốt nhất vẫn là dựa trên tình ý, loại cổ chấp ép buộc này không có ý nghĩa.

“Là tự cậu ta tới đây.” Cha Đào thấy con gái không nói lời nào, vội vàng thêm một câu, chứng minh mình trong sạch.

“Cha và dì đi thôi, con còn chưa nghỉ ngơi đầy đủ, chờ anh đi khỏi, con cùng cha và dì Lưu ra ngoài đi dạo.”

Cùng cha Đào nói dứt lời, Đào Tư Di phiền chán cúp điện thoại, tại sao cô lại cảm thấy Lý Mộ Tiêu như thuốc keo bôi da chó vậy, quăng đi nhiều lần vẫn không xong. Cô có chút buồn bực, từ khi nào cô bắt đầu thấy anh ta phiền phức?

Đào Tư Di nằm trên giường, nhắm mắt, trong đầu nhớ lại mọi chuyện sau khi ly hôn. Từ khi phát hiện anh phản bội, đến quyết định ly hôn, rồi đến nhà họ Diệp, đến xong xuôi thủ tục, từ lúc ở bãi bắn bia, đến phát sinh quan hệ với Diệp Lan Trần. Một màn này tựa như đoạn phim từng chút hiện lên trong đầu cô. Đường như mới bắt đầu Diệp Lan Trần còn chưa tham dự vào, từng thời khắc về sau đều có bóng dáng của anh.

Cô cùng Lý Mộ Tiêu lần gặp mặt sau cùng là ở trường bắn, lúc ấy nhớ rõ cô còn có chút khổ sở, Tô Mạn Ca tham gia, Diệp Lan Trần can thiệp lại khiến khổ sở của cô tan thành mây khói, còn lại tựa hồ chỉ có phiền chán đối với Lý Mộ Tiêu. Diệp Lan Trần quang minh chính đại vô lại, càng làm nổi bật sự đối trá trên người Lý Mộ Tiêu. Tâm tình cô thay đổi theo, tự nhủ chuyện đã qua thì đã qua rồi.

Đào Tư Di sững sờ ngồi trong phòng, trong đầu không ngừng lặp lại ký ức của Lý Mộ Tiêu cùng Diệp Lan Trần.

“A...” Cô ôm đầu, khóc thét một tiếng, trong đầu cô tại sao đều có bóng dáng của tên Diệp Lan Trần kia, còn có vẻ tươi cười vô lại của anh, hành động can rở ở trên giường, cái ôm áp mạnh mẽ đêm qua, từng chi tiết, cô đều nhớ rõ ràng.

“Đào Tư Di, mày háo sắc vừa thôi, sao lại không có tiền đồ như vậy chứ.” Cô thì thầm nhỏ giọng mắng mình. “Mới ly hôn bao lâu, chẳng lẽ mày liền thích người đàn ông khác, quá lãng nhăng rồi đấy!”

Cô cảm thấy bản thân mình hiện tại cực kỳ mâu thuẫn, mặc kệ có hay không chán ghét Lý Mộ Tiêu, cô cũng không nên nhanh như vậy cả đầu đều đầy hình ảnh của Diệp Lan Trần.

“Reng...” Điện thoại phòng lại vang lên, lần này là tiếng Diệp Lan Trần truyền ra.

“Thức dậy đã uống thuốc chưa?”

Đào Tư Di nhìn bọc giấy đặt ở tủ đầu giường, không lên tiếng.

“Lại không ngoan, ngoan uống thuốc đi, buổi tối cho em một ngạc nhiên.” Giọng nói Diệp Lan Trần mang theo vài phần sủng nịnh dễ dàng.

Hành vi của anh làm Đào Tư Di nhớ về những năm cô cùng cha hai người sống nương tựa vào nhau, cô bé quật cường, miệng ngậm chặt không mở. Về sau cha dưới trời mưa to ra ngoài mua kẹo đường cho cô, bởi vì không cẩn thận nên vấp ngã, rơi vào vũng bùn, sau khi về đến nhà, trừ kẹo đường là sạch sẽ, trên người cha đều ướt đầm. Đào Tư Di đột nhiên thấy mắt mình nóng lên, dường như từ đó về sau, cô mới trở nên nhu thuận nghe lời.

“Em khóc à?” Diệp Lan Trần nghe thấy yên tĩnh từ loa bên kia, trực giác anh cho biết cảm xúc của cô có gì đó không đúng. “Ng Sloan, nói cho anh, là đứa nào bắt nạt em. Anh có tiền, có quyền, có thể, em muốn trừng phạt anh ta thế nào, đây chính là bốn phạm của người đàn ông của em...”

“Phi...” Diệp Lan Trần nói khiến Đào Tư Di nín khóc, rồi cười. Tay cô lau nước mắt, tự dưng lại đa sầu đa cảm như vậy? Không bệnh không tai nạn, cô còn ở đây khóc cái gì?

“Không ai bắt nạt em hết.” Đào Tư Di nhẹ nhàng trả lời, chính cô cũng chưa phát hiện ra, trong giọng điệu của cô mang theo một chút hờn dỗi của con gái.

“Không ai bắt nạt em, mà em lại khóc, có phải tên chết tiệt Lý Mộ Tiêu kia lại làm phiền em không?”

“Không phải. ”

“Ngoan, nghe lời, nói anh biết là người nào bắt nạt em. ”

“Thật sự không ai bắt nạt em mà. ”

“Vậy vì sao em khóc?” Diệp Lan Trăn muốn xác định chắc chắn kết quả.

“Anh dặn dò em uống thuốc, làm em nhớ đến cha em.” Đào Tư Di cuối cùng vẫn nói ra nguyên nhân, nếu không dựa vào tính cách quẫn người của Diệp Lan Trăn, còn không biết anh cần nhẫn tới khi nào.

“Cha em...” Diệp Lan Trăn nhớ lại dáng người cha Đào giống như ông cụ trong KFC, đầu đã không còn mấy cọng tóc. Anh nhin không được vội đứng lên, đi đến phòng nghỉ trong văn phòng, soi gương. Dáng người cao ngất, bắp thịt rắn chắc, tóc đen mượt phản xạ trong gương.

“Đào Tư Di...” Diệp Lan Trăn nhìn mình trong gương, nhúu mày, gọi cô.

“Vâng?”

“Không cho phép uống thuốc nữa, đầu óc em uống đến hồ đồ rồi, một lát nữa anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra, xem bác sĩ có phải kê sai thuốc cho em hay không. ”

“Không phải...”

“Không cho phép nói nữa, nếu em không muốn thì hiện giờ anh sẽ chạy đến khách sạn trừng phạt em. ”

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Lan Trăn đột nhiên phát hiện trên đầu anh có một sợi tóc bạc.

“A...” Tay anh giựt nó ra, lại nhin không được soi gương, chẳng lẽ anh thật sự đã già rồi?

Đào Tư Di nhào lên giường, vui mặt vào gối cười ha ha. Không cần nhìn cô cũng biết nét mặt đó của Diệp Lan Trăn.

Diệp Nam Tê nghe nói điểm tâm có Lý Mộ Tiêu, anh cũng không đi. Bữa sáng chỉ còn lại ba người. Kỳ thật cha Đào cũng muốn từ chối. Khách sạn năm sao, bữa sáng vô cùng phong phú, tuy không nhiều nhưng cái gì cần đều có. Nhưng vì Lý Mộ Tiêu là con rể hiếu thuận, ông cũng không thể khước từ.

Sau khi ăn xong cháo, Lý Mộ Tiêu đưa cha Đào và Lưu Diễm Lệ về phòng, ngồi trong phòng, vẽ mặt âm áp hỏi tình hình cuộc sống của bọn họ ở nước ngoài.

Cha Đào nhìn ra anh muốn đợi Đào Tư Di xuất hiện, vừa rồi gọi điện, ông đã xác định rõ con gái không muốn gặp cậu ta, lại suy xét chuyện tối qua. Mắt thấy thời gian đã điểm mười giờ sáng, còn ngồi nữa đoán chừng đến giữa trưa liền ở lại dùng cơm trưa.

“Mộ Tiêu, công ty cậu còn nhiều việc, hay là về trước làm việc đi. Đứa nhỏ Tư Di này đoán chừng không cách nào hồi tâm chuyển ý được đâu.” Cha Đào vẽ mặt khó xử, lời vừa nói ra, sắc mặt Lý Mộ Tiêu thay đổi, anh ta cười chua xót.

“Cha...Con chỉ muốn để cha biết một chuyện, cho dù Tư Di làm gì, chỉ cần cô ấy nguyện ý, con vẫn có thể đợi cô ấy, cha là người từng trải, biết có vài người có lẽ không thích hợp với cô ấy. Con đi trước, không quấy rầy hai người. ”

Sau khi Lý Mộ Tiêu từ biệt, cha Đào nhìn Lưu Diễm Lệ.

“Người cậu ta nói là Diệp Lan Trăn đúng không?”

“Không nói rõ được, nhưng hai người đó...” Lưu Diễm Lệ không biết nói gì, chuyện này thật phức tạp, ly hôn rồi tìm người mới không đáng trách, nhưng thời gian quá ngắn, người thứ hai không đáng tin, bà không biết bình luận thế nào cho phải.

“Đứa nhỏ này, thật không để người bớt lo. ”

“Con cháu có phúc của con cháu, đừng nghĩ nhiều như vậy, vào bệnh cao huyết áp của ông vẫn còn, tiểu Di luôn có chủ kiến. ”

Lưu Diễm Lệ an ủi cha Đào, làm mẹ kể thật sự nói không được, càng không thể mắng.

Giữa trưa bốn người đơn giản ăn cơm xong, Đào Tư Di, Diệp Nam Tê cùng đôi vợ chồng già đi dạo. Kỳ thật lần này trở về bọn họ không có chuyện gì, chỉ là thời gian dài không về nước, nghĩ muốn trở về nhìn xem. Nhưng lần này thật sự trùng hợp lại gặp Diệp Nam Tê, phát hiện Đào Tư Di ly hôn, vui buồn mỗi nửa.

Trên đường, trừ Diệp Nam Tê trầm mặc, nhưng thứ khác đều thuận lợi. Vô hình đã đến buổi tối, bốn người trở lại khách sạn. Đột nhiên thấy bóng dáng phụ nữ khiến Đào Tư Di ngây ra một lúc, cô gái đó giống như cô đã từng gặp ở đâu. Nếu cô không nhầm, cô ta đến đây làm gì?

“Hai bác đã trở lại.” Tiếng Diệp Lan Trần kéo lại lực chú ý của cô, Đào Tư Di nhìn cha, lại nhìn Diệp Lan Trần, nhớ cuộc trò chuyện buổi sáng với anh, trên mặt hiện nét cười.

“Bác trai, tối hôm nay đi ăn một chút đặc sắc của Côn Thành, được không ạ?” Diệp Lan Trần làm bộ không phát hiện cô cười, vẻ mặt nghiêm túc trưng cầu ý kiến cha Đào.

Cha Đào không khỏi cảm thán, người của gia tộc lớn khác hẳn với Lý Mộ Tiêu xuất thân từ thương nhân, ít nhất bớt đi thân con buôn, nhiều hơn một phần văn nhã. Càng như vậy, ông lại càng thấy Diệp Lan Trần và Đào Tư Di chênh lệch quá lớn.

“Không dám quấy rầy cậu, chúng tôi thế nào cũng được. ”

“Bác trai nói lời khách khí rồi, con là anh trai Diệp Nam Tê, tính ra chúng ta đều là một người một nhà.” Diệp Lan Trần mập mờ nói không minh bạch, làm người ta tìm không ra chỗ khuyết, đồng thời cũng không thể chối từ.

Lúc này Diệp Lan Trần tự mình lái xe, đưa bọn họ tới bờ sông Côn Giang.

Mấy chiếc thuyền hoa nổi lơ lửng trên sông. Không biết du khách hay là thương nhân, ở trên sông Côn Giang thả không ít hoa đăng, trên bầu trời mấy chiếc đèn Khổng Minh bồng bềnh trôi, sắc thái rực rỡ làm nổi bật cả dòng sông, tuyệt mỹ vô cùng.

Diệp Lan Trần đưa bọn họ vào trong thuyền, cô gái mặc sườn xám đã chuẩn bị tốt bánh cùng nước trà xanh.

“Có bạn từ phương xa tới, mời ném thử trước điểm tâm thuyền tự chế, dự tính 30 phút sau, đồ ăn sẽ được đưa lên.” Cô gái lễ phép giới thiệu, rồi xoay người đi tới phía sau màn.

Sau khi ăn xong, Diệp Lan Trần an bài vợ chồng già thả đèn hoa đăng cùng đèn Khổng Minh, làm bọn họ cao hứng vô cùng.

Bất tri bất giác đoàn người vui chơi đã hơn 10 giờ tối. Diệp Lan Trần lúc này mới lái xe từ từ về khách sạn.

Đào Tư Di thỉnh thoảng nhìn anh, trong lòng khó hiểu. Diệp Lan Trần làm việc rất tận tâm, bất quá mọi chuyện anh làm đều có lý do riêng của anh, cô cũng không nghĩ quá nhiều, mãi đến khi vào khách sạn, lại thấy bóng dáng Lý Mộ Tiêu cùng Tô Mạn Ca cùng nhau ra cửa, cô mới biết được, Diệp Lan Trần đã sắp đặt một trò hay.

“Tổng giám đốc Ly, Tô tiểu thư, thật khéo, trẻ như vậy còn có thể gặp hai người?” Diệp Lan Trần khách khí chào hỏi, thật giống như giờ phút này tất cả đều là ngẫu nhiên.

36. Chương 36: Quan Hệ

“Cha, người nghe con giải thích...”

Lý Mộ Tiêu nhìn vẻ mặt tức giận của cha Đào, trong lòng hoảng sợ, ban đầu đã cảm thấy hôm nay Tô Mạn Ca tìm mình có chút kỳ lạ, xem ra đúng là có người quyết tâm cố ý sắp xếp.

Cha Đào nhìn về phía con gái, nét mặt Đào Tư Di vẫn bình thường, như chuyện hôm nay đối với cô mà nói, sớm đã luyện thành thói quen. Trách không được con gái không chịu cùng cậu ta tái hôn, thậm chí ngay cả khi ở cùng anh cũng cảm thấy phiền chán, hành động này của anh thật sự quá phẫn.

Buổi sáng vẫn lời thề son sắt sẽ đối tốt với Đào Tư Di, hiện tại liền ở cùng một cô gái khác, đàn ông thế này mà còn gọi là chuẩn mực sao? Quả thực là khổ nạn, chỉ tự trách ông nhìn sai, một lòng cảm thấy con gái khó kết hôn lần thứ hai, mới định để hai người hợp lại, may mắn con gái ông lập trường kiên định, nếu thực sự hợp lại, về sau sẽ phiền lòng đi thôi.

“Tổng giám đốc Lý, xưng hô này, tôi chịu không nổi.” Cha Đào hít sâu một hơi, chuyện khiếp sợ đột nhiên xảy ra khiến huyết áp cha Đào lên cao, làm đầu ông có phần choáng váng.

“Cha... Chuyện không phải như người nghĩ.” Lý Mộ Tiêu muốn giải thích, vừa định tiến lên, cánh tay đã bị Tô Mạn Ca bắt được.

“Tiêu, anh nói đây là cha Đào Tư Di sao? Không phải vì em mà anh đã sớm ly hôn với cô ta sao?”

“Cô ngậm miệng vào.” Lý Mộ Tiêu trừng mắt Tô Mạn Ca. “Cha, tuyệt đối không phải như những gì người nhìn và nghe thấy. ”

Cha Đào nhìn Tô Mạn Ca ôm cánh tay Lý Mộ Tiêu, không lên tiếng, chỉ phất phất tay, vượt qua hai người bọn họ đi đến thang máy. Lý Mộ Tiêu muốn đưa tay ngăn cha Đào, lại bị Diệp Nam Tê chặn lại.

“Ngài Lý, muốn ‘tề nhân chi phúc’(cuộc sống giàu sang phú quý, nhiều vợ) cũng phải nhìn đối tượng.” Diệp Nam Tê ý tứ hàm xúc nhìn thoáng qua Diệp Lan Trăn, chuyện này trùng hợp như vậy, chứng minh khó thoát khỏi liên quan đến người anh trai âm hiểm của anh.

Có điều, Diệp Lan Tê trái lại cảm thấy Diệp Lan Trăn làm chuyện tối này khá tốt. Anh dùng ánh mắt quét một vòng hai đôi nam nữ trước mặt, nơi này chỉ có mình là dư thừa. Diệp Nam Tê cố gắng áp chế khó chịu trong lòng đột nhiên nảy ra, theo sát phía cha Đào cùng Lưu Diễm Lệ đi vào thang máy. Cửa thang máy từ từ đóng lại, cách Diệp Nam Tê với đám người đứng bên ngoài. Tay anh ấn nút tầng, lẳng lặng chờ đợi thang mái đi lên.

Qua hai ngày vừa rồi, Diệp Nam Tê nhận rõ một chuyện, có lẽ so sánh với bản thân anh, Diệp Lan Trăn càng thích hợp với Đào Tư Di hơn, bởi vì anh đủ mạnh mẽ, anh có thể tiến hành phát triển mọi chuyện theo hướng anh muốn trong vô hình. Chỉ cần Diệp Lan Trăn thật tình với Đào Tư Di, vậy cô ấy sẽ vô cùng hạnh phúc. Mà anh, có lẽ đúng như những gì Đào Tư Di nói, anh còn nhỏ...

“Đình...” Tiếng vang thanh thúy, cửa thang máy mở ra, ba người lần lượt ra ngoài.

“Nam Tê...” Lưu Diễm Lệ gọi con trai.

“Mẹ...”

“Có một số việc sớm muộn gì cũng không liên quan. ”

“Con biết.” Diệp Nam Tê lên tiếng, đưa tay quét trên mặt cửa phòng, đẩy cửa. Đạo lý này, anh đã hiểu...

Đào Tư Di nhìn ba người vào thang máy, chính mình trái lại không động, cô muốn nhân cơ hội này, nói rõ lời với Lý Mộ Tiêu. Còn tiếp tục dây dưa như vậy, chỉ càng thêm nhiều quấy nhiễu cho cả hai bên. Còn Diệp Lan Trăn, anh liếc nhìn tên kia, quyết tâm ở lại. Một trong những người đàn ông anh kiêng kị là Lý Mộ Tiêu, anh làm sao có thể để một mình Đào Tư Di ở cùng anh ta được chứ.

“Tư Di, không phải như em thấy đâu.” Lý Mộ Tiêu thấy ánh mắt Đào Tư Di chuyển hướng mình, vội vàng giải thích chuyện trước mắt.

“Tôi biết.” Đào Tư Di nhìn Diệp Lan Trăn, người đàn ông này vẫn tươi cười, vừa đối trá lại vừa chân thành như thế.

“Lý Mộ Tiêu, tôi ở lại là muốn nói rõ ràng với anh.” Cô nhìn lướt qua Tô Mạn Ca bên cạnh, trên mặt người phụ nữ vẫn là vẻ khiêu khích nhưng sâu lo vẫn hiện rõ trong mắt cô ta. “Chúng ta đã kết thúc, mặc kệ anh có thừa nhận hay không, tôi đã có người đàn ông mới, hơn nữa còn chuyện gì xảy ra đã xảy ra rồi. ”

Lời này của cô khiến sắc mặt Lý Mộ Tiêu đột nhiên trở nên trắng bệch, anh ta nắm chặt tay hình quả đấm, nhắm mắt. Những điều anh ta suy đoán làm anh ta đau khổ nhưng anh ta vẫn nghĩ còn chút hy vọng mong manh. Sau khi suy đoán của anh ta bị chứng thật, chút lừa mình dối người của anh ta đều bị phá tan tành. Loại đau khổ này so với anh ta tưởng tượng vừa chua xót vừa chát hơn bao nhiêu lần.

“Hơn nữa, tôi cũng hy vọng anh quý trọng người trước mắt.” Đào Tư Di nhìn Lý Mộ Tiêu, hướng anh khẽ cười. “Anh có biết như thế nào gọi là cửa da cửa thịt không? Thời điểm tôi phát hiện anh ở bên ngoài..., tâm tôi đau đến nát tan, vẫn ôm hy vọng xa vời với anh, hy vọng những thứ kia là giả, nhưng sự thật chứng minh, hy vọng xa vời mãi vẫn xa vời như thế. ”

Đào Tư Di lấy tay khẽ lau mắt, nhìn ngón tay thấm ướt, nhịn không được dùng cao giọng để tất cả mọi người đều nghe thấy, bản thân tự trào phúng: “Anh nhìn đi, đã lâu như vậy, tôi vẫn chưa quên thống khổ lúc đó. ”

“Tư Di...” Lý Mộ Tiêu nhẹ nhàng gọi tên cô.

“Lý Mộ Tiêu... Đây là lần cuối cùng tôi gọi tên anh. Vì không để tất cả chúng ta đều đau khổ, buông tha tôi cũng là buông tha chính bản thân anh. ”

“Anh ta là người tốt sao?” Lý Mộ Tiêu chưa từ bỏ ý định chỉ vào Diệp Lan Trăn, chuyện đêm nay tuyệt đối không thể bỏ qua công lao của Diệp Lan Trăn.

“Tôi không biết.” Đào Tư Di lắc đầu, khẽ cắn môi. “Tôi chỉ biết, tôi đã từng nghĩ rằng anh là người thích hợp, nhưng tôi lại thất vọng, anh ấy ít nhất chưa từng che giấu ý đồ của mình. ”

Đào Tư Di nhìn ánh mắt Lý Mộ Tiêu, tay nhỏ giữ chặt tay lớn Diệp Lan Trăn. “Hiện tại tôi chỉ có thể tin tưởng người này. ”

Đào Tư Di lôi kéo tay Diệp Lan Trăn, vòng qua Lý Mộ Tiêu cùng Tô Mạn Ca đi đến thang máy. Mỗi một bước của cô đều kiên định, không có chút chần chừ cùng ngập ngừng.

“Tiêu...” Tô Mạn Ca trước đó không nói chuyện gọi tên Lý Mộ Tiêu, cô ta hy vọng anh ta có thể rõ ràng, hiện tại ai đang ở cùng anh ta.

“Cút...” Lý Mộ Tiêu quát to, anh nhìn chằm chằm Đào Tư Di cách đó không xa đang tiến đến thang máy, hy vọng cô có thể quay đầu nhìn lại một lần.

“Lời cô ta nói anh còn chưa hiểu rõ sao, tại sao anh có thể hèn hạ như vậy.” Tô Mạn Ca nhịn không được la lên, ả không biết hèn hạ này, rốt cuộc là nói anh, hay là nói chính ả.

“Bốp...”

“Anh đánh tôi?” Tô Mạn Ca che mặt, không dám tin nhìn Lý Mộ Tiêu tát mình.

“Nếu không phải vì cô, cô ấy vẫn là của tôi. ”

“Đinh...”

Cửa thang máy mở ra, Đào Tư Di và Diệp Lan Trăn tay trong tay đi vào trong thang máy, vẫn đối diện mặt tường, không ngoảnh đầu lại. Mãi đến khi thấy thang máy bắt đầu đi lên, Đào Tư Di mới buông tay Diệp Lan Trăn, xoay người.

“Vừa rồi vì sao em không quay đầu lại xem, náo động lớn như vậy, em thật sự không quan tâm sao?” Tình huống vừa rồi làm Diệp Lan Trăn tỉnh ngộ, Lý Mộ Tiêu tựa hồ vẫn không cam lòng, người sợ nhất điểm này, không cam lòng chính là không tình nguyện, có khả năng sẽ chờ đợi thời cơ, tận dụng mọi thứ, cô gái nhỏ của anh vẫn sẽ bị Lý Mộ Tiêu nhớ đến, điều này khiến anh thấy không thoải mái.

“Mặc kệ là anh tự biên tự diễn hay là muốn phát tiết, việc này không liên quan đến em.” Đào Tư Di thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn con số hiển thị số tầng, lẳng lặng chờ.

“Chúng ta là quan hệ gì?” Diệp Lan Trăn nhìn Đào Tư Di bên mặt, cẩn thận hỏi.

“Anh?” Đào Tư Di kỳ lạ nhìn anh, “Anh nói sao?” Cô hỏi lại một câu, đẩy vấn đề trở lại.

Diệp Lan Trần ngây ngẩn cả người, vấn đề đơn giản này, vì sao khó trả lời như vậy.

“Đào Tư Di, em thích anh sao?” Diệp Lan Trần nghĩ nghĩ, mỗi lần hai người tiến thêm một bước đều là anh bức bách, hiện tại anh vô cùng hy vọng có thể biết suy nghĩ chân thật của cô.

“Không chán ghét. ”

“Nghĩa là có thích, đúng không?” Diệp Lan Trần chưa từ bỏ ý định, truy đến cùng.

“Có lẽ có chút...” Đào Tư Di mở mắt to nhìn anh.

“Có chút? Hay là nhiều? so với Lý Mộ Tiêu trước kia, em thích người nào nhiều hơn?”

“Trước kia sao?” Đào Tư Di nghiêng đầu suy nghĩ, chậm rãi trả lời. “Không thể so sánh. ”

“Làm sao có thể không so sánh được chứ...”

“Không thể mà...”

“Không được, em phải nói cho anh biết, em thích người nào hơn.... ”

“Tại sao anh vô lại như vậy chứ...”

“Anh biết...”

Một đêm này, Đào Tư Di liên tục bị câu hỏi của Diệp Lan Trần làm phiền. Sau khi chóng mặt vì một đồng câu hỏi, hai người lại đắp chăn bông, nói chuyện phiếm.

Sáng sớm hôm sau, khi cha Đào gọi điện hẹn Đào Tư Di cùng ăn điểm tâm, Diệp Lan Trần đã đi rồi. Đào Tư Di phát hiện một tờ giấy trên tủ đầu giường, mặt trên là thẻ ngân hàng.

“Mua gì đó cho hai người, hôm nay công ty có chút bận, buổi tối trở về bồi em. ”

Đào Tư Di nhíu mày nhìn thẻ, ngồi mép giường, trong đầu suy tư về ý nghĩa của chiếc thẻ.

Rốt cuộc anh muốn làm gì, tuy cô đã nhận quần áo và giày dép Diệp Lan Trần mua, nhưng cô chưa chuẩn bị sẵn sàng tiêu tiền bạc của anh. Cô luôn cho rằng, phụ nữ lấy tiền bạc của đàn ông, chỉ có hai loại quan hệ, một là cha con, hai là vợ chồng.

Quan hệ danh không chính ngôn không thuận giữa hai người, cảm giác thật quái dị. Bất quá Đào Tư Di vẫn quyết định đưa cha Đào và Lưu Diễm Lệ đi mua sắm, vợ chồng già từ nước ngoài về không mang nhiều đồ, quần áo thay đi thay lại ít, xem ra bọn họ khẳng định chỉ ở đây một đoạn thời gian.

Mấy người dùng xong bữa sáng, Đào Tư Di cùng cha mẹ đi tới trung tâm thương mại, Đào Tư Di và Lưu Diễm Lệ phụ trách chọn mua, cha Đào phụ trách mặc thử và đưa ra đề nghị, còn Diệp Nam Tê đảm nhận xách đồ.

Hôm nay Đào Tư Di thấy thoải mái vô cùng, Diệp Nam Tê bắt đầu gọi cô là chị. Một tiếng này đến muộn mấy tháng, nghe xong cô vô cùng hạnh phúc. Túi đá đặt trong ngực cuối cùng cũng rơi xuống.

“Oa, bộ này đẹp quá. ”

Đào Tư Di cầm váy Lưu Diễm Lệ lựa chọn trong tay, đi đến quầy thu ngân, đơn giản giảm bớt mấy con số, tiền lương ba tháng của cô liền mất đi một phần mười. Cô không khỏi cảm thán, tiền này nha, thật sự hoa mắt, nhân viên văn phòng bình thường như cô, một tháng hơn ba ngàn, lúc này chưa tới hai giờ đã bị mất hơn phân nửa rồi.

Nơi bọn họ đến chỉ là những cửa hàng bình thường mà thôi. Nếu đến nơi Diệp Lan Trần dẫn cô đi, Đào Tư Di nhún vai. Cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu không phải mấy tháng này Diệp Lan Trần bao ăn bao ở, xe đón xe đưa, tiền lương của cô có phải cũng không đủ đáp ứng sinh hoạt bình thường hay không.

“Đào tiểu thư, thật khéo, cô cũng đi dạo ở đây sao. ”

Đang cân nhắc một người sinh hoạt ra sao, nên phân phối tiền lương như thế nào, Đào Tư Di đột nhiên bị một giọng nói quen thuộc cắt đứt ý nghĩ.

Chỉ thấy Mã Đằng Diệu bị một đám người vây quanh đang mỉm cười với cô.

37. Chương 37: Khoản Đãi

“Mã tiên sinh, thật khéo.” Đào Tư Di cảm hóa đơn, sững sốt, lập tức cười cười. “Anh đang bận rộn, tôi không dám quấy rầy. ”

“Không sao, không quấy rầy, chuyện nơi này tôi đã làm xong rồi.” Mã Đằng Diệu nhìn thoáng qua Tiểu Trần bên cạnh, Tiểu Trần ngẫm hiểu, đưa nhóm người đi sang nơi khác, chỉ chốc lát, đám người vây quanh Mã Đằng Diệu đã biến mất không thấy.

“Đào tiểu thư, đã đến trưa, nếu cô không ngại, chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?”

“Thực xin lỗi, tôi còn có việc.” Đào Tư Di phát tờ mua sắm trong tay, cô không muốn cùng người đàn ông này ăn cơm, tối hôm qua mới giải quyết một người, hôm nay lại một người khác tới, cô nên làm sao đây, hoa đào từng đóa, nhưng hoa đào này, cô không muốn tạo nên.

“Chị...?” Diệp Nam Tê thấy cô nói chuyện hơi lâu, nhin không được đi tới xem tình huống, khi thấy Mã Đằng Diệu, cũng sững sốt. Người này là cha của mặt than nhỏ kia, lần trước tuy không tiễn người tới cửa, nhưng ở trên lầu đã nhìn lướt qua. Chính là người này, trên người anh tràn đầy quan cách, khiến Diệp Nam Tê khắc sâu ấn tượng.

Mã Đằng Diệu nhìn lướt qua túi mua hàng trong tay Diệp Nam Tê, lại nhìn thoáng qua quần áo trên người cậu.

“Không nghĩ tới Đào tiểu thư lại hiếu thảo như thế, hiện tại rất ít người trẻ tuổi đưa cha mẹ đi dạo phố.” Mã Đằng Diệu không che giấu vẻ tán thưởng trong mắt, ánh mắt anh vượt qua Đào Tư Di nhìn cha Đào cách đó không xa đang nhìn lại. “Nếu đã gặp mặt, để tôi mời bác trai, bác gái một bữa cơm, được không?”

“Tôi...”

“Cô không có ý kiến, vậy cứ quyết định thế đi.” Mã Đằng Diệu giành lời từ chối của Đào Tư Di, tự quyết định theo ý mình, lời anh nói không nhanh không chậm, nếu không phải người ở đây rõ ràng chuyện đang diễn ra, thật khiến người ta nghĩ lắm, là cam tâm tình nguyện nhận lời mời. “Tiểu Trần, an bài đến Đào Trang. ”

“Vâng...” Tiểu Trần lên tiếng, lập tức cầm điện thoại đi đến nơi xa hơn, bắt đầu an bài.

Cứ như vậy, Mã Đằng Diệu đi theo Đào Tư Di tới trước mặt cha Đào và Lưu Diễm Lệ.

Cha Đào lo lắng xảy ra chuyện gì, kết quả vừa thấy, là con gái mình đưa một người đàn ông trở về. Người này hơi lớn tuổi nhưng khí thế kia không đơn giản. Dáng người được bảo dưỡng tựa hồ khá tốt, không bụng to như đàn ông trung niên, tóc mai có vài tóc bạc, nhưng may mà tóc vẫn coi như đen đậm. Nếu không có gì lạ xảy ra, có lẽ hai mươi năm sau trông anh vẫn dùng tốt.

“Bác trai, bác gái, cháu là Mã Đằng Diệu: bạn Tư Di, nghe nói hai bác ở đây nên cố ý tới thăm hỏi. Vừa rồi, cháu cùng Tư Di có bàn bạc mời hai bác cùng ăn bữa cơm rau dưa, rất mong hai bác đồng ý. ”

Đào Tư Di nghe anh nói xong, không biết nói gì thêm. Khi nào Mã Đằng Diệu cùng cô thương lượng qua, tại sao cô lại gặp được người nói dối không biết chớp mắt thế này chứ, mặt lại còn không đỏ, không thở gấp, làm bộ chuyện như thật vậy.

Đôi khi làm cha mẹ muốn được quan tâm nhiều hơn, cha Đào nhìn Mã Đằng Diệu liền cảm thấy trước mắt sáng lên, rồi ông nhìn con gái mình. Cha Đào đột nhiên cảm thấy, nếu con gái đến với người trước mắt này cũng tốt. Chỉ ít người lớn tuổi có thể biết quan tâm người khác, hiện tại trông điều kiện cũng tốt, không biết gia đình anh thế nào. Cha Đào đối với bữa cơm này tràn ngập hứng thú, ông vui vẻ đồng ý lời mời của Mã Đằng Diệu.

“Chị, nếu chị không đồng ý, em sẽ nói với chú Đào. ”

Diệp Nam Tê tuy nghĩ thông suốt, nhưng trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, anh chỉ mong sao Đào Tư Di bình an qua ngày. Anh không dễ dàng tiếp nhận chuyện anh trai mình và cô ở chung một chỗ, hơn nữa lại thêm một lão già nào đó bỗng dưng nhảy ra. Anh luôn buồn bực trong lòng, nếu Đào Tư Di thành đôi với Mã Đằng Diệu, anh liền nghĩ, tại sao ai cũng có thể, chỉ mình anh là không được, suy nghĩ này thật sự khiến anh điên cuồng.

“Thôi, nói cũng vô dụng.” Đào Tư Di thở dài. “Mã Đằng Diệu không phải người dễ bị từ chối, hơn nữa ánh mắt cha chị rõ ràng viết có hững hờ đối với bữa cơm này của anh, tùy ý bọn họ đi. ”

“Chị không thấy tên này có mưu đồ gây rối chị sao?”

“Chị nghĩ anh là người có chuẩn mực, người như anh ta, không có khả năng làm ra chuyện Bá vương ngạnh thượng cung, em lo lắng cái gì, cho dù anh nghĩ muốn gây trở ngại cho thể diện của anh trai em, thì cũng phải cân nhắc mà suy xét. ”

Diệp Nam Tê nghe Đào Tư Di phân tích, không nói thêm, chỉ mang túi lớn trong tay, hít sâu một hơi. Có lẽ ngay cả bản thân Đào Tư Di không phát hiện ra, cô đã có bao nhiêu thói quen ỷ lại Diệp Lan Trần. Tựa hồ Diệp Lan Trần đã trở thành tấm chắn chắc chắn cho cô, khi cô cảm thấy nguy hiểm, cô học được cách chủ động chui vào dưới cánh chim của anh, cầu che chở.

Đào trang là làng du lịch mới xây dựng ở ngoại thành Côn Thành. Nơi này không giới hạn bốn mùa trong năm quả không sai, một năm bốn mùa đều có thể nhìn thấy hoa đào. Hơn nữa nơi này dùng hoa tươi làm đồ ăn, hương vị độc đáo, bởi vì nguyên liệu nấu đặc biệt, ăn cơm ở đây nhất định phải đặt trước.

Đào Tư Di rất muốn tới chỗ này, cô có gọi vài lần nhưng vẫn chưa có chỗ. Về sau vì chuyện ly hôn rắc rối, cũng nghĩ không ra, hay là nói đã không muốn nữa rồi. Ước vọng đó hôm nay Mã Đằng Diệu lại được thắp sáng!

Mọi người được nhân viên phục vụ cung kính dẫn vào bên trong phòng đã sắp xếp trước, bên trong bày đồ ăn theo số người dự định. Phục vụ trong phòng đưa từng khăn nóng tới chỗ ngồi của từng người. Tuy Đào trang trên danh nghĩa là làng du lịch truyền thống, nhưng đẳng cấp phục vụ ngang bằng với các khách sạn nổi tiếng trong thành phố.

Cha Đào vô cùng hài lòng với sắp đặt này, ấn tượng với Mã Đằng Diệu tốt thêm vài phần.

“Bác trai, ngài nếm thử món núi tuyết này xem.” Mã Đằng Diệu gấp món ăn chuyển tới bát cha Đào. “Món ăn này có lộc nhưng, bổ thận ích khí, vô cùng thích hợp với ngài. ”

“Được, Tư Di, con cùng Mã tiên sinh qua lại, Mã tiên sinh kiến thức rộng rãi, khẳng định về sau sẽ giúp đỡ con rất nhiều. ”

“A...” Đào Tư Di lè lưỡi, cô cảm thấy như cha mình đang cố đẩy tiêu thụ, mỗi ngày đều sợ mặt hàng như cô bị hỏng trong tay.

Mã Đằng Diệu mỉm cười, “Bác Đào, cháu cảm thấy Tư Di rất tốt, cô gái như thế phần đầu làm gì, trọng yếu nhất là vui vẻ. ”

Tâm tình cha Đào vừa lòng tựa như ông lão nhìn con rể, vừa rồi nói chuyện, ông cũng đã hiểu biết chút ít về tình huống của Mã Đằng Diệu, vợ mất, độc thân, nhà có một con, gia thế tốt. Trừ việc đứa nhỏ khiến cha Đào có chút băn khoăn, những thứ khác ông đều vô cùng hài lòng. Có điều, nghe nói đứa nhỏ của Mã Đằng Diệu đã từng gặp qua Đào Tư Di, lại thấy hòa hợp, chút nghi ngờ trong lòng cha Đào liền biến mất. Hiện tại ông quả thực cho rằng, Mã Đằng Diệu chính là ông trời sắp xếp đến bên cạnh Đào Tư Di.

Một bữa cơm Đào Tư Di ngoài cười nhưng trong không cười, cùng cha Đào hân hoan vui mừng, cứ thế qua đi. Sau khi ăn xong, Mã Đằng Diệu an bài Tiểu Trần đưa đoàn người Đào Tư Di về lại khách sạn, giải thích rõ bản thân mình có việc phải ở lại Đào trang, không thể đưa về nên phải Tiểu Trần tiếp trở về, điểm ấy lại khiến cha Đào một đường khen hết lời.

“Tiểu Trần, thay tôi chuyển lời tới lãnh đạo của cậu, cảm ơn ngài ấy đã khoản đãi.” Đào Tư Di xuống xe sau cùng, cô biết Tiểu Trần là phụ tá đắc lực của Mã Đằng Diệu, nghĩ nghĩ lại thêm một câu: “Còn có, cha

tôi không hề đại diện nguyện vọng của tôi. ”

“Đào tiểu thư, câu nói đầu tiên, tôi có thể giúp cô truyền đạt, còn câu thứ hai, cô vẫn tự mình nói cho Mã tiên sinh biết thì tốt hơn, hy vọng cô có thể hiểu rõ hoàn cảnh của tôi.” Tiểu Trần cười cười, anh xuất thân không phải vật hy sinh, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, anh rõ ràng.

“Không muốn nói thì thôi.” Đào Tư Di khắc chế muốn đập cửa xe, đẩy cửa tay lái phụ, xoay người đi vào khách sạn.

Tiểu Trần đợi bóng dáng Đào Tư Di khuất khỏi tầm mắt, quay đầu xe. Đoán chừng không ai thấy anh đang chạy xe không đi theo hướng về Đào trang.

Tiểu Trần trong lòng âm thầm bội phục lãnh đạo mình, không hổ là người lăn lộn trong chính trị nhiều năm, bản lĩnh nhìn người thật sự dày công tôi luyện. Chiêu cong queo này làm khá tốt nha, khiến chính Đào Tư Di có chút nóng nảy. Muốn hỏi anh vì sao không đi đón Mã Đằng Diệu ư? Câu trả lời là, ngay khi bọn họ chân trước vừa mới đi, Mã Đằng Diệu đã lên một chiếc khác cách đó không xa, về nhà bởi con trai rồi. Còn lại là việc của Tiểu Trần anh!

“Em đi đâu vậy...”

“A...”

Đào Tư Di vừa bật chót điện, liền phát hiện Diệp Lan Trăn vẽ mặt âm trầm đang ngồi trên giường, nét mặt kia tựa như vừa uống một lọ giấm chua, muốn bao nhiêu đen thì có bấy nhiêu. Chung quanh anh như phủ thêm một tầng giấm chua, bao anh bên trong.

“Anh dọa em sợ đấy.” Đào Tư Di trách cứ khê vuốt ngực. “Đi ăn cơm. ”

Cô không muốn nói trọng điểm, Đào Tư Di nhìn chăm chăm nét mặt Diệp Lan Trăn, muốn nhìn xem, trừ mặt đen, anh có thể biến thành cái gì khác không, không phải nói mặt có thể đổi sáu màu khác nhau sao?

“Cùng ai đi ăn cơm hả?”

“Cha em, dì Lưu, Diệp Nam Tê, còn có... Em không nói đâu. ”

Đào Tư Di đột nhiên phát hiện đem người tức giận trừng mắt dựng râu quả thật rất có lạc thú. Nhìn khuôn mặt tuần tú khó chịu rõ ràng của Diệp Lan Trăn, khiến tâm tình cô khoái trá.

“Em...” Diệp Lan Trăn đứng lên, đi đến bên cô, thân thể anh bao phủ lên bóng cô. Lá gan cô gái nhỏ lớn không ít nha, ngoại trừ dám tranh luận, còn không dám nghe lời, có phải mấy ngày hôm nay anh quá nhân từ với cô hay không. Để cô ngộ nhận rằng cô có thể cười trên cổ anh, muốn làm gì thì làm rồi hả?

“Là em không muốn nói cho anh biết?”

“Không...” Đào Tư Di đối diện với ánh mắt Diệp Lan Trăn.

“Em lặp lại lần nữa.” Diệp Lan Trăn nóng lòng muốn thử, chỉ cần cô dám nói ra đáp án phủ định kia, anh đảm bảo thu thập cô.

“Lời không nói hai lần.” Đào Tư Di học chơi xấu, cô khê cười, nháy mắt mấy cái nhìn Diệp Lan Trăn.

“Không nói đúng không?”

“Đúng...”

“Được lắm, em không nói, anh có cách khiến em nói.” Diệp Lan Trăn bước thong thả quanh phòng vài vòng, sau đó đứng trước mặt Đào Tư Di. “Hôm nay anh cần phải cho em biết không thể nói từ ‘không’ với anh. ”

“Đánh chết em cũng không nói.” Đào Tư Di bỗng nhớ tới lời kịch kinh điển, những lời này thật sự thích hợp bây giờ.

“Sao anh có thể đánh em được chứ?” Diệp Lan Trăn xấu xa cười cười. “Anh chỉ làm cho chính miệng em thừa nhận sai lầm mà thôi...”

“Diệp Lan Trăn, em sai rồi, tha cho em đi...A...Em nói...Em nói...”Đào Tư Di chảy nước mắt, trên mặt tươi cười thõng khổ.

“Biết sai rồi sao, muộn rồi...” Diệp Lan Trăn không ngừng động tác trong tay, một tay anh đem hai chân nhỏ Đào Tư Di kẹp dưới nách, một tay gãi gan bàn chân cô. “Về sau còn dám không nghe lời hay không?”

“Không dám... Không dám nữa... Diệp Lan Trăn, em không dám.” Đào Tư Di cười đứt đoạn, nức nở, đau khổ trên gan bàn chân làm cô nhanh sụp đổ.

“Tiểu bại hoại, nhìn em về sau còn không dám nghe lời nữa không.” Diệp Lan Trăn buông kiềng chế cô, lập tức bỏ nhào trên người cô, lấy tay gạt sợi tóc hỗn độn ra sau đầu, nhẹ nhàng hôn môi cô. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì cười to mà đỏ bừng, tay anh nhẹ nhàng xoa hai má cô.

Ánh mắt hai người giăng co một chỗ, Diệp Lan Trăn thu lại tươi cười vui đùa vừa rồi, nét mặt trở nên nghiêm túc.

“Đào Tư Di...”

“Vâng?”

“Anh phát hiện, cho dù không cùng em ở trên giường, anh vẫn rất thích em, còn em?” Diệp Lan Trăn có chút do dự, sau khi anh nói xong câu đó, mặt xấu hổ. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm Đào Tư Di, trong mắt có lo sợ không dễ phát hiện.

“Dường như em cũng thích.” Đào Tư Di như nhìn thấy ánh mắt nhút nhát của anh, cảm thấy buồn cười. Diệp Lan Trăn làm sao có thể có loại cảm xúc này, khẳng định là cô hoa mắt rồi.

“Thật sao?”

“Vâng...” Đào Tư Di gật đầu, tay vuốt nhẹ gương mặt anh. “Thật sự. ”

Diệp Lan Trăn ôm Đào Tư Di vào trong lòng, nghiêng người, để cô ghé trên thân mình. Một bàn tay ôm eo cô, một tay đem đầu cô đặt trước ngực mình.

Đào Tư Di nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh trong tai, ngửi nhẹ hương vị đặc hữu trên người anh, là hương vị mùi thuốc lá nhàn nhạt pha mùi mồ hôi. Cô an tâm nhắm mắt, cảm thụ bàn tay anh khẽ vuốt tóc cô, nhận không được dùng đôi má nhẹ nhàng cọ ngực anh, tựa như mèo con làm nũng trong lòng chủ nhân.

“Đào Tư Di, về sau không cho phép em cùng người đàn ông khác ăn cơm, nếu còn có chuyện này, anh đi cùng em. ”

“Vâng.” Đào Tư Di ngoan ngoãn đáp ứng.

“Còn có, nói em thích anh đi. ”

“Anh thực ngây thơ. ”

“Rìng.....” Di động Diệp Lan Trăn tùy ý đặt đầu giường rung mạnh. Anh nhú mày, nhẹ nhàng đặt Đào Tư Di trên giường, vươn tay lấy điện thoại, nhìn thoáng qua dãy số hiện trong máy, lập tức nhấn tắt máy.

38. Chương 38: Tai Nạn

“Tút TUT TUT...” Từ điện thoại truyền đến tiếng gián đoạn, Điền Na nhận không được gọi lại lần nữa.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy, cuộc gọi quý khách sẽ tự động chuyển đến hộp thư thoại của đối phương. ”

Nghe giọng nữ phát ra từ trong máy, Điền Na quay đầu nhìn về mặt đầy ý cười của Tôn Mạnh. “Nói cho em biết, vì sao anh ta không nhận điện thoại. ”

“Cậu Diệp trong khoảng thời gian này bề bộn nhiều việc, đoán chừng là điện thoại bị hỏng, nếu cậu ta trở về, anh sẽ nói với em. ”

“Tôn Mạnh, anh chớ gạt tôi, anh là loại người gì tưởng tôi không biết sao? Diệp Lan Trần nếu muốn quăng tôi đi sẽ trực tiếp nói với tôi, tôi tin Điền Na tôi không phải loại không thể sống nếu không có anh. ”

“Nếu anh nói cho em rằng cậu ta đã nghĩ muốn quăng em đi, em liền chết tâm ư?” Tôn Mạnh hạ tay xuống, “Em đã muốn biết thì anh sẽ nói cho em biết, cậu Diệp đã có người khác, mấy hôm trước cậu ta trở về, vì nguyên nhân gì không tìm em, hẳn em đã biết rõ, anh không có gì để giấu. ”

Tôn Mạnh đưa tay khoát trên vai Điền Na. “Cô đừng cố mắng tôi, cô cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, đến với Diệp Lan Trần là vì tiền, không biết cô đã chơi qua bao nhiêu thằng đàn ông, hay là nói, vẫn là hai chúng ta thích hợp nhất. ”

“Cút...” Điền Na gạt tay anh bỏ lại phía sau, “Đừng dùng tay bẩn thủ của anh đụng chạm tôi. ”

“Ha ha... cũng không biết là ai đem qua sung sướng dưới bàn tay của tôi, a... Đúng rồi, cô vẫn còn muốn Diệp Lan Trần có phải không. Nói cho cô biết, anh ta đã không cần cô rồi. ”

“Anh...” Điền Na nhìn vẻ mặt trào phúng của Tôn Mạnh, phần hận dùng giày cao gót giẫm mạnh lên cẳng chân anh, thừa dịp anh khom lưng hết sức, cô lại dùng túi trong tay mình hung hăng đập gáy anh.

“Cô...cái bà điên này.” Tôn Mạnh vội vàng lấy tay che đầu, chân của cô cũng không nhàn rỗi hướng về phía gốc rễ của anh. “F*ck, cô muốn để ông đây đoạn tử tuyệt tôn à, xem tôi bắt cô, thu thập cô thế nào. ”

“Chỉ bằng mấy cái trò thêu hoa của anh ư, tôi chờ.” Điền Na đứng trước Tôn Mạnh đang khom lưng vì đau đớn rồi giơ ngón giữa dựng thẳng. Sau đó quay đầu lên xe, chạy xe nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe.

“Bà điên chết tiệt này.” Tôn Mạnh nhe răng nhếch miệng nhẩn nại chịu đựng cơn đau truyền từ bụng. Anh cười vui vẻ, không nghĩ tới cô gái nhìn tưởng như mềm mại này lại mạnh mẽ như vậy, trước kia là anh nhìn nhầm. Có điều, có mùi vị cay, anh thích.

*

“Để tôi đi vào...”

“Thực xin lỗi cô, không có hẹn trước, tổng giám đốc Diệp không gặp khách. ”

“Anh đáp ứng chuyện của tôi nhưng chưa làm, cậu nói với anh, tôi tên Tô Mạn Ca, khẳng định anh sẽ gặp tôi. ”

“Cô trước xin chờ một chút.” Thư ký đến đến chỗ xa, bấm điện thoại nội tuyến, nhẹ giọng nói mấy câu, lấy được ý kiến thủ trưởng, cô lại về trước mặt Tô Mạn Ca. “Tổng giám đốc Diệp mời cô vào...”

Không đợi cô nói xong, Tô Mạn Ca liền nhanh chóng đẩy cửa văn phòng Diệp Lan Trần.

“Diệp Lan Trần, lúc ấy anh nói với tôi thế nào? Anh nói kế hoạch tuyệt đối không có sai sót, nhưng bây giờ thì sao, tôi đã mất tất cả, ngay cả công việc cũng không có. ”

Diệp Lan Trần đang phê duyệt văn kiện, nghe thấy lời chỉ trích của ả, anh để cây bút trong tay xuống, lười biếng tựa lưng vào ghế, khóe môi khẽ nhếch cười yếu ớt.

“Tô tiểu thư, tôi có từng đảm bảo với cô chuyện gì sao? Cô thử cẩn thận ngẫm lại xem?”

Lời anh nói khiến Tô Mạn Ca ngây ngẩn cả người, cô ả chỉ nhớ rõ ngày đó nhận được điện thoại của Diệp Lan Trần. Người đàn ông này hỏi cô ả, có muốn để Lý Mộ Tiêu cùng Đào Tư Di cắt đứt sạch sẽ hay không, cô ả lòng tràn đầy vui mừng đáp ứng. Người đàn ông trước mắt này thề đảm bảo, chuyện đem qua Lý Mộ Tiêu và Đào Tư Di tuyệt đối không có khả năng liên lụy đến cô ả, anh còn nói kế hoạch của anh không có sơ hở.

“Anh thực âm hiểm.” Tô Mạn Ca chỉ thẳng vào Diệp Lan Trần, mặt trắng bệch: “Ngay từ đầu cái tuyệt đối không có sơ hở anh nhắc đến đều không cần nhắc đến tôi.” Giờ phút này Tô Mạn Ca hoàn toàn hiểu rõ sự tình, cùng Diệp Lan Trần giao dịch liền như ‘bảo hổ lột da’(ý nói không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó liên quan đến sự sống còn của đối phương)

“Tô tiểu thư, mục đích chung của chúng ta chỉ là muốn quan hệ giữa Lý Mộ Tiêu và Đào Tư Di cắt đứt sạch sẽ, hiện tại kế hoạch của tôi đã đạt được kết quả mong muốn, cô lại có gì tức giận chứ?”

“Diệp Lan Trần, anh được lắm, chờ đấy...”

“Ầm...” Cửa văn phòng bị Tô Mạn Ca dùng lực đập, Diệp Lan Trần khẽ cười, hoàn toàn không đem hành động của ả đặt trong mắt.

Tô Mạn Ca rời khỏi công ty Diệp Lan Trần, tay nắm chặt hình quả đấm, hốt hoảng đi tới xe đỗ ven đường.

“Két...” Một tiếng phanh bén nhọn vang lên, cô ả hoảng sợ té lăn trên đất, da đùi ma sát với mặt đất thô ráp mà chảy máu.

“Bệnh thần kinh... đi đường không nhìn xe à.” Lái xe phát hiện xe mình không động đến ả, vội vàng lùi xe ra phía sau, bẻ tay lái nghênh ngang đi.

“Đào Tư Di, tất cả đều tại cô, tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Tốt lắm, cô là tiên nữ, còn tôi xứng đáng bị người mắng, người đánh. Tôi sẽ không bỏ qua cho cô... Tôi khẳng định sẽ không bỏ qua cho cô...”

Tô Mạn Ca cố sức đứng lên từ trên mặt đất, nhặt đồ vương vãi trên mặt đất vào trong túi. Về mặt phần hạn khiến khuôn mặt vốn diễm lệ trở nên hung dữ.

=. =. =. =. =. =. =. =. =.

Bởi vì ngày hôm qua Mã Đằng Diệu đột nhiên xuất hiện làm hỏng kế hoạch ban đầu, hôm nay Đào Tư Di cùng mọi người lại bắt đầu hành trình dang dở ngày hôm qua.

“Cha, ngài xem bộ này đi.” Đào Tư Di gỡ áo khỏi cái giá treo đưa cha Đào, “Con cảm thấy cái này rất thích hợp với cha. Đây, Nam Tê, em nhìn thử xem?”

“Trông được đấy, lão Đào, ông thử đi.” Lưu Diễm Lệ gật đầu, cha Đào thấy tất cả mọi người đều nói như vậy, liền cầm áo đến phòng thử.

Đào Tư Di đột nhiên cảm thấy có phần không thoải mái, cô nhìn xung quanh, cảm thấy có gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình, làm cô thấy ớn lạnh.

“Tư Di, con thấy thế nào?” Cha Đào đổi xong áo, ra ngoài trưng cầu ý kiến con gái, “Tư Di...”

“Chị, chú gọi chị kìa, chị nhìn gì đó?” Diệp Nam Tê lấy cánh tay đụng Đào Tư Di, theo tầm mắt của cô nhìn lại, không có gì đáng chú ý.

“Ừm...rất đẹp, cha... lấy cái này đi, nhìn cha như trẻ ra mười mấy tuổi đúng không dì. Cha con mặc thế này mới xứng với dì. ”

“Nghe chị con nói kìa, mẹ đúng là không thể không biết xấu hổ rồi.” Nghe Đào Tư Di nói, Lưu Diễm Lệ xấu hổ nhìn về phía con trai. “Qua vài ngày nữa mẹ và chú Đào ra nước ngoài, nhớ rõ chiều cố tốt chị con. ”

“Được ạ.” Diệp Nam Tê không yên lòng nhận lời, anh hướng chung quanh quét một vòng, tựa hồ có cảm giác bất thường. Cũng cảm thấy có gì đó đang nhìn chằm chằm bọn họ. Tuy ở trong bộ đội không lâu nhưng trực giác nhạy bén của quân nhân trái lại được huấn luyện không ít, anh có dự cảm nguy hiểm sắp đến gần.

“Nam Tê, con làm sao vậy, hai người nhìn gì thế.” Lưu Diễm Lệ theo con trai hướng tầm mắt từ phương xa nhìn lại, trừ bỏ quần áo rực rỡ muôn màu cùng khách hàng đi dạo phố, cái gì cũng không phát hiện ra.

“Mẹ, con nhìn lung tung ấy mà.” Diệp Nam Tê cau mày, dè dặt an trọng lòng xuống, vợ chồng già không có khả năng đắc tội với người nào, bản thân anh cũng không có chuyện khác thường nào phát sinh gần đây. Trong bộ đội anh có đánh nhau với mấy người, sau đó nên giải thích thì đã giải thích, nên phạt thì đã phạt. Thậm chí có vài người đã trở thành bạn thân, quân doanh là nơi như vậy, càng mạnh càng có nhân duyên. Không sợ đánh nhau, chỉ cần có thể thắng, xử phạt cũng được nhưng sẽ để lại thanh danh.

Diệp Nam Tê quay mặt nhìn Đào Tư Di bên cạnh, cô phát giác ra khác thường trước anh, chẳng lẽ là nhắm vào cô?

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không có khả năng, sinh hoạt kết giao bạn bè của Đào Tư Di đơn giản, cho dù đi làm ở công ty, cô cũng chỉ là một phiên dịch viên nhỏ, không có cơ hội đi đắc tội với người khác. Có ai nghe qua, phiên dịch bản thảo còn có thể gây chuyện?

Sau 12h giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu rọi trên mặt đất, nhựa đường dưới chân được phơi nắng có chút mềm xốp. Vừa rồi mưa đồ cũng bất giác thấy đối, vừa ra khỏi trung tâm thương mại đã cảm thấy đối vô cùng.

Hôm nay Diệp Nam Tê tự mình lái xe tới, xe đặt ở bãi đỗ xe phía đối diện đường. Cha Đào và Lưu Diễm Lệ đi phía trước, Diệp Nam Tê xách đồ đi giữa còn Đào Tư Di đi sau cùng.

Nhìn mặt trời ác độc, Đào Tư Di có chút khó xử, câu ‘Dân dĩ thực vi thiên’(dân lấy ăn làm đầu) quả thật có đạo lý. Trời nóng thế này ăn gì mới tốt đây? Nhìn thoáng qua ba người phía trước, hiện giờ chỉ có mình cô ở Côn Thành một thời gian dài, nếu có Diệp Lan Trăn thì tốt rồi, anh khẳng định biết ăn gì hợp nhất.

Nhớ tới một màn tối hôm qua, mặt Đào Tư Di không tự giác hiện tia khó xử. Tối hôm qua anh lại ôn nhu như thế, thật giống như coi cô là trân bảo vậy. Cúi đầu nhìn thoáng qua vòng tay trên cổ tay, trước mắt đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện hình ảnh Diệp Lan Trăn ngây thơ cầm cổ tay cô lắc lư.

“Anh vẫn vô lại như thế...” Đào Tư Di khẽ cắn môi, mặt cười bất đắc dĩ, khiến cả khuôn mặt cô dưới ánh mặt trời trở nên tươi đẹp.

“Bịch...” Đột nhiên tiếng động cơ ô tô mạnh mẽ vang lên.

“Cẩn thận...”

“Tiểu Di...”

Một ánh sáng đỏ hiện lên, Đào Tư Di chỉ cảm thấy bị thứ gì đó chạm mạnh, không có cảm giác đau đớn, trước mắt đã tối sầm. Vòng tay vốn bị Diệp Lan Trăn khóa trên cổ tay, trong không trung vẽ ra một đường ngân quang.

- . - . - . - . - . - . -

“Cạch...” Diệp Lan Trăn nhìn cái ly bị rơi vỡ trên mặt đất, trong lòng đột nhiên dâng lên bối rối khó hiểu. Cảm xúc bất an bao phủ anh. Loại cảm giác này vô cùng xa xôi nhưng khiến ký ức anh vẫn còn mới mẻ, đó là ngày cha mẹ anh xảy ra tai nạn xe cộ.

Anh nghĩ muốn đốt một liều thuốc khôi phục tâm tình của mình, lại phát hiện tay vươn ra có một chút run rẩy. Đây là làm sao? Anh vì sao lại bất an như vậy.

“Anh, không tốt rồi, Tư Di xảy ra tai nạn xe cộ. ”

“Cộp...” Di động chưa tắt đã rơi xuống trên mặt đất. Tay Diệp Lan Trăn dồn sức đỡ lấy bên cạnh bàn, trong đầu đột nhiên trống rỗng, như linh hồn lập tức bị rút ra khỏi cơ thể anh, khiến toàn bộ cảm quan của anh mất chức năng.

“Anh...anh...” Tiếng Diệp Nam Tê vẫn không ngừng truyền ra từ trong điện thoại.

“Nam Tê, chú vừa mới nói cái gì?”

“Tư Di bị xe đụng phải, đang cấp cứu.” Giọng Diệp Nam Tê nghe qua có chút run rẩy. “Đều do em, không đúng lúc kéo cô ấy ra, anh, em nên làm cái gì bây giờ...”

“Bình tĩnh...” Những lời này không biết là trấn an Diệp Nam Tê hay là trấn an chính anh. “Lấy danh nghĩa họ Diệp an bài bệnh viện cùng bác sĩ tốt nhất. ”

“Vâng... Anh... Em...”

“Diệp Nam Tê, bình tĩnh, anh lập tức đến bây giờ. Cô ấy không có việc gì, yên tâm...” Diệp Lan Trăn biết lúc này cho dù thế nào, anh không thể loạn.

“Bình tĩnh... Diệp Lan Trần, bình tĩnh... Cô ấy không có việc gì, tin tưởng cô ấy...” Diệp Lan Trần siết chặt tay lái, ngón tay bởi vì khẩn trương mà trắng bệch, anh cảm thấy tâm anh đều dồn về một chỗ, anh chưa từng bối rối như vậy.

Cho tới bây giờ, Diệp Lan Trần mới phát hiện đường đi lại dài như vậy, anh cơ hồ hao hết tất cả hơi sức mới lái xe vững vàng chạy đến bệnh viện.

Lưu Diễm Lệ bởi vì hoảng sợ quá độ mà đưa đến phòng bệnh nghỉ ngơi. Cha Đào đột nhiên huyết áp lên cao, mềm yếu ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu, một bên truyền dịch, một bên cố chấp chờ con gái tỉnh lại.

“Tình huống như thế nào, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Là ai làm?” Diệp Lan Trần là người duy nhất có vẻ bình thường trong ba người. Anh hít sâu một hơi bình tĩnh lại, tận lực khiến giọng nói mình nghe qua vững vàng, ổn định hơi thở. Anh thật muốn liều lĩnh vọt vào phòng cấp cứu, nhưng anh vẫn cố gắng kiềm chế lại.

Không thể loạn...Không thể loạn... Diệp Lan Trần âm thầm nhắc nhở bản thân, móng tay cắm vào lòng bàn tay đau đớn, kích thích anh vững chắc hỏi chuyện đã trải qua.

“Tốc độ xe quá nhanh, em không thấy rõ là ai, chỉ nhìn thấy là một chiếc Porsche màu đỏ.” Diệp Nam Tê đứng tựa bên tường, ngửa đầu nhìn trần nhà. Anh cảm thấy nước mắt đang xoay tròn trong hốc mắt, anh hận mình vô năng, rõ ràng đã nhận ra nguy hiểm, vì sao không ở cạnh bảo vệ cô.

“Người như thế nào?”

“Đang cấp cứu, đã an bài bác sĩ tốt nhất.” Diệp Nam Tê nhìn thoáng qua anh trai.

“Đầu gối bị làm sao thế, đi băng bó vết thương đi.” Diệp Lan Trần nhìn máu chảy ra từ ống quần rách của Diệp Nam Tê.

“Em nghĩ muốn bỏ nhào tới đẩy cô ấy ra, nhưng người lại không với tới.” Diệp Nam Tê nhịn không được tự trách bản thân, ngồi xồm trên mặt đất khóc. Mặc kệ anh cho rằng mình trưởng thành như thế nào, dù sao vẫn là thanh niên vừa tròn hai mươi tuổi, vừa rồi ra vẻ trấn tĩnh, giờ phút nhìn thấy anh trai liên sụp đổ hoàn toàn.

“Cô ấy sẽ không có việc gì, tin anh, anh đã khi nào lừa gạt chú chưa.” Diệp Lan Trần thở sâu một hơi, đưa tay đặt trên đầu Diệp Nam Tê.

“Thật sao?” Giờ phút này Diệp Nam Tê vô cùng yếu ớt, ánh mắt tìm kiếm khẳng định từ anh trai.

“Thật, người của Diệp Lan Trần, cho dù Diễm vương cũng đừng nghĩ cướp đi.” Diệp Lan Trần khẳng định gật đầu, trong lòng bối rối được che giấu dưới vẻ mặt nghiêm túc. Anh mở to mắt nhìn cửa phòng cấp cứu đóng chặt, không để người ta phát giác ra ánh mắt bất an.

“Diệp Nam Tê, vừa rồi chú làm rất tốt.” Diệp Lan Trần khẳng định Diệp Nam Tê đã đem chuyện xử lý đầu vào đây trước khi anh tới.

“Bác trai đừng quá lo lắng.” Diệp Lan Trần đi đến bên cạnh cha Đào. “Tư Di không có việc gì. ”

“Ừ.” Cha Đào gật đầu, không hé răng, hốc mắt ông ướt át, tần tần khổ khổ nuôi lớn con gái, sống chết chưa rõ, làm sao ông có thể an tâm được đây?

Diệp Lan Trần nhìn xung quanh, cảm xúc cơ bản đã ổn định, sắc mặt âm trầm, cầm điện thoại đi đến phòng thang bộ.

“Lão Vương, điều tra cho tôi tất cả các xe Porsche màu đỏ ở Côn Thành này, đồng thời đi lấy bằng theo dõi từ cảnh sát, xem là xe nào vào giữa trưa hôm nay xuất hiện gần trung tâm thương mại phía Nam. Giám thị những người đó cho tôi. Mặc kệ ông dùng cách nào, không có sự cho phép của tôi, không cho những người đó bước khỏi Côn Thành một bước. ”

“Vâng.” Lão Vương cúp điện thoại, vừa rồi giọng nói Diệp Lan Trần âm trầm khiến ông cảm thấy rét lạnh thấu xương. Cậu cả gia đình nhìn bình thường vẻ mặt hòa khí, khi tức giận, đảm bảo người chọc giận cậu ta bị trừng phạt muốn sống của không được, mà chết cũng chẳng xong.

“Người nhà Đào Tư Di có ở đây không...”

“Ồ đây...” Cha Đào vội vàng đứng lên.

“Người bệnh đã thoát khỏi nguy hiểm, người bệnh có đứa nhỏ không?” Y tá lật xem ca bệnh, nhìn ba người đàn ông đứng chờ ngoài phòng cấp cứu, không biết bọn họ có quan hệ gì, muốn cố gắng uyển chuyển nói ra bệnh tình của Đào Tư Di.

“Không có...” Ba người cùng lúc nói ra.

“Có chuyện mọi người không nên kích động.” Y tá hạ giọng, khó xử tiếp tục nói: “Bác sĩ chẩn đoán bệnh, tử cung người bệnh bị hao tổn, chỉ sợ về sau không cách nào sinh dục, nếu là tai nạn, đề nghị đi làm giám định thân thể. ”

“Cô nói cái gì?” Diệp Lan Trăn bắt cổ tay y tá. “Cái gì gọi là không cách nào sinh dục?” Nghe đến đây, anh rốt cuộc không thể bình tĩnh thêm được nữa, anh không biết mình hoảng loạn vì cái gì. Anh chỉ cảm thấy không khí đột nhiên trở nên loãng hơn khiến anh khó thở.

“Chú Đào...” Kèm với tiếng kinh hô của Diệp Nam Tê, cha Đào té xỉu tại chỗ.

39. Chương 39: Xin Tha Thứ

“Tư Di...Tư Di...tĩnh tĩnh.”

Đào Tư Di cảm giác bên tai có tiếng người gọi tên cô, giọng nói nghe qua trầm trọng như thế, lại ôn hòa như thế. Vì sao giọng nói này lại khiến lòng cô cảm thấy chua xót? Giống như người đàn ông đó đang cố gắng áp chế thống khổ của chính mình.

“A...” Cô hé miệng muốn nói, lại phát hiện giọng khàn khàn không lên ngữ điệu.

“Bác sĩ, cô ấy đã tỉnh. ”

“Diệp...” Nghe tiếng Diệp Lan Trăn, Đào Tư Di muốn gọi tên anh, một giây cô đi vào hôn mê kia, ý thức sau cùng vẫn là nghĩ về anh. Cô thật lo lắng, chẳng lẽ cô không thể nhìn thấy anh lần cuối cùng.

“Ngoan, không có việc gì, đứng nói, em đang cầm ống hút dạ dày.” Tay Diệp Lan Trăn khẽ vuốt nhẹ tóc cô, cúi người ấn lên trán cô một nụ hôn. “Ngủ tiếp một lát, anh ở trong này cùng em, nghe lời. ”

“Tay...” Đào Tư Di cố sức giật giật ngón tay, muốn gơ tay lên. Cô muốn nói cho anh biết, vòng tay của cô không thấy.

“Ngoan, anh biết, anh đã phái người đi tìm, đừng lo lắng, nghỉ ngơi cho tốt.” Diệp Lan Trăn kéo tay cô đặt lên bàn tay lớn của mình. “Mọi chuyện đã có anh, đều tốt rồi, yên tâm, anh sẽ giúp em khá hơn. ”

Đào Tư Di nghi hoặc, cô chưa từng thấy nét mặt đau đớn như vậy của Diệp Lan Trăn, có thể là vì chút thuốc tê còn lại trong cơ thể, lại nặng nề ngủ thiếp đi.

“Bác sĩ Khương, thân thể của cô ấy rất cuộc thế nào. ”

Diệp Lan Trăn để y tá đặc biệt chăm sóc cho Đào Tư Di đang mê man, còn bản thân đi ra phòng chăm sóc đặc biệt nhẹ giọng hỏi. Nhìn bác sĩ Khương kiêm bác sĩ chủ trị cho gia đình họ Diệp, anh nhìn không được hỏi lại tình huống của cô.

“Tình trạng cơ thể có khả năng hồi phục nhanh. Không xuất hiện nghi vấn xuất huyết trong não, não cô ấy bị chấn động nhưng không quá nghiêm trọng. ”

“Còn tử cung?” Diệp Lan Trăn hỏi vấn đề nghiêm trọng nhất, đối với một người phụ nữ chưa có thai mà nói, trở thành một người mẹ có bao nhiêu ý nghĩa trong cuộc sống. Mất đi điều quan trọng nhất, người phụ nữ đó có bao nhiêu bi ai cùng bất hạnh. Đào Tư Di còn trẻ, cô chỉ mới 25 tuổi, đã không có khả năng sinh

để, vậy tương lai của cô sẽ thế nào. Diệp Lan Trần không biết, anh chỉ biết suy nghĩ đến đó, anh liền cảm thấy xương cốt đau đớn, đau đến nổi, anh hận vì người trên giường bệnh kia không phải là anh.

Bên tai anh như vẫn còn tiếng cô nói cười cầu xin tha thứ, thân thể anh cảm nhận thân thể mềm nhẹ của cô ghé trên thân anh tràn đầy biết bao ngọt ngào. Mà lúc này, người lại quần đầy ống nằm trên giường, anh thật không biết cô có thể thừa nhận đau đớn khi biết mình vô sinh hay không.

“Có lẽ sẽ có kỳ tích.” Nghe câu nói đó, Diệp Lan Trần nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, thở sâu một hơi. “Tôi biết rõ...”

“Cậu cả...”

“Không cần an ủi tôi, tôi biết.” Diệp Lan Trần phát tay, chặn lời bác sĩ Khương, “Phiền ông giúp tôi sắp xếp tư liệu bệnh tình của Đào Tư Di, tôi muốn xem. ”

“Được.” Bác sĩ Khương gật đầu, trong lòng âm thầm thở dài, ông có thể nhìn ra, cô gái trên giường bệnh có bao nhiêu quan trọng đối với Diệp Lan Trần. Nhớ lại đêm qua, Diệp Lan Trần cẩn thận chăm sóc cô từng chút một, khiến ông vốn cho rằng hai người chỉ qua lại bình thường, không nghĩ tới bây giờ lại có cả trách nhiệm.

“Chuyện này ai cũng không được để lộ cho người bệnh, nếu để tôi biết là có người trong bệnh viện tiết lộ, khiến cô ấy biết rõ tin tức, bác sĩ Khương, ông biết tính tình của tôi rồi đó. ”

“Được, cậu cả.” Ông không gặp Diệp Lan Trần nhiều lần, cho tới nay trong ấn tượng của ông, anh đều là người ôn hòa có lý lẽ, chưa từng nghiêm túc như vậy, giọng điệu âm lãnh như đang cảnh cáo đánh vào lỗ tai ông.

“Cha của cô ấy thế nào, đã tỉnh chưa?”

Trong nháy mắt cha Đào biết được con gái vô sinh, lập tức liền ngất đi. Từ hôm qua đến giờ vẫn bất tỉnh, bác sĩ qua kiểm tra chẩn đoán bệnh, nếu hôm nay không tỉnh, có thể sẽ rơi vào hôn mê, có nghĩa là sẽ sống đời sống thực vật. Diệp Lan Trần thật không biết, khi Đào Tư Di tỉnh lại, cha Đào còn đang hôn mê, cô sẽ như thế nào, thân hình nhỏ bé mềm mại kia liệu có thể thừa nhận đau đớn lớn như vậy hay không.

“Cậu hai đang ở cùng ông ấy. Còn vị Lưu nữ sĩ cũng đang được chăm sóc. Người bệnh hiện tại ổn định, ít nhất không xuất hiện tình trạng tụ huyết trong não, đây cũng là điểm may mắn nhất. Nếu đêm nay có thể tỉnh lại, vậy không có gì trở ngại, chỉ cần bổ sung trị liệu, đừng trải qua kích thích nữa là được. ”

“Được rồi, cảm ơn ông.” Diệp Lan Trần đốt điếu thuốc, hít một ngụm, chất nicotin hòa vào máu anh khiến tâm tình anh ổn định.

“Bác sĩ Khương, ông bận thì cứ đi trước đi.” Diệp Lan Trần lại khôi phục vẻ ôn hòa có lý, tựa như lời cảnh cáo vừa rồi chỉ là ảo giác.

Điếu thuốc đang cháy dở giữa ngón tay anh lúc sáng lúc tối, anh đem nó ném vào thùng rác bên tường. Một lần khói nhẹ bay lên như tuyên thệ chút ánh lửa cuối cùng đang phai nhạt dần.

Một lần nữa đẩy cửa phòng bệnh, anh cất bước tiến vào. Ra hiệu tay với y tá chăm sóc đặc biệt, trong phòng tức thì chỉ còn mình anh và Đào Tư Di. Diệp Lan Trần nhìn cô gái nhỏ gầy yếu trên giường bệnh, nhìn không được mở to mắt, trong lòng anh đau đớn thấm vào tận xương cốt. Mỗi khi bước chân vào phòng, nhìn bộ dáng của cô, anh phải cố gắng lắm mới thích ứng được.

Từ khi hai người gặp nhau đến bây giờ, anh chưa bao giờ nhẫn tâm thương tổn cô. Tuy không cách nào hiểu rõ tâm ý của bản thân nhưng anh vẫn vâng theo chủ định ban đầu mà cẩn thận che chở cho cô. Nhưng đâu nào nghĩ đến, một ngày không thấy, cô đã bị thương tổn thể này.

Diệp Lan Trần ngồi xuống ghế bên cạnh giường cô, cầm tay cô, dùng ngón tay thô ráp vuốt ve mu bàn tay cô. Mặc kệ là ai khiến cô chịu đau đớn ngày hôm nay, anh sẽ trả lại gấp đôi.

“Cốc cốc...” Tiếng đập cửa nhẹ nhàng ngắt dòng suy nghĩ của anh. Bỏ tay Đào Tư Di vào trong chăn, anh đứng lên đẩy cửa phòng, nhìn lão Vương đứng ngoài cửa, anh đi ra ngoài, đem cửa phòng khẽ đóng lại.

“Cậu cả...” Lão Vương cầm một chồng tư liệu trong tay. “Đây là toàn bộ xe Porsche đỏ, trong đó có một chiếc chủ xe là Tô Mạn Ca...” Lão Vương ngẩng đầu quan sát gương mặt lạnh nhạt của Diệp Lan Trần. “Hơn nữa cô ta vừa lúc xuất hiện tại phía Nam...”

Diệp Lan Trần nắm chặt tay quả đấm. Anh thiên tính vạn tính, lại bỏ sót thù hận của đàn bà. Một màn hôm nay cùng anh không thoát khỏi liên quan.

“Trước đem ả ta tới trại giam, để người ta chăm sóc kỹ lưỡng. ”

“Còn những chủ xe khác thì sao?”

Diệp Lan Trần phát tay, lão Vương hiểu ý đưa tư liệu về Tô Mạn Ca tới trong tay anh.

“Thức dậy rồi à?”

Một lần nữa đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Đào Tư Di đã mở mắt. Anh ôn nhu cười, bước đến bên cạnh cô. Tay ấn nút trên đầu giường. Chỉ chốc lát mấy nhân viên y tá đến nơi. Sau một hồi kiểm tra, y tá rút ống hút dạ dày từ người Đào Tư Di.

Đào Tư Di vẻ mặt đau đớn co lại, Diệp Lan Trần cầm tay cô, để toàn bộ đau đớn của cô truyền lại cho anh.

“Em xảy ra tai nạn xe, nghỉ ngơi thêm đi. ”

Đào Tư Di mê mang nhìn chung quanh, nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức chậm rãi nhắm mắt lại.

“Anh ở đây với em.”

Nghe Diệp Lan Trần ôn nhu đảm bảo, khóe miệng nàng nhếch lên một đường cong mỹ lệ.

Diệp Lan Trần nhìn má lúm đồng tiền của cô, tay xoa bóp huyết Thái dương đau không thôi của mình. Lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực, thậm chí anh không biết bước tiếp theo phải đi ra sao.

“Tiểu Trần, chuẩn bị đi một chuyến đến bệnh viện.” Mã Đằng Diệu đặt điện thoại xuống, sắc mặt dị thường nghiêm túc, sự cố ngày hôm qua lại xảy ra trên người cô.

“Tô tiểu thư...” Tiểu Trần thật cẩn thận quan sát nét mặt thủ trưởng, nghiền ngẫm tâm ý của anh. Chuyện này chính mình không biết nên nắm giữ chừng mực thế nào, khuynh hướng bên kia cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

“Để cho cô ta chịu khổ chút cũng được, lần này cô ta hơi quá đáng, dặn phía bên kia chú ý, đừng làm ra chuyện nặng là được. ”

“Vâng.” Tiểu Trần lên tiếng, cầm điện thoại an bài.

Diệp Lan Trần nghe nói có người tìm, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Đào Tư Di, để cô an tâm nằm. Lại dặn dò y tá mấy câu mới vội vàng đi ra phòng bệnh.

Thấy người đứng trước mặt là Mã Đằng Diệu, Diệp Lan Trần không biểu hiện ra quá nhiều kinh ngạc. Anh đã nghe lão Vương nói, chuyện trong trại tạm giam không quá thuận lợi, chỉ là lão không biết rốt cuộc là ai có năng lực lớn như vậy, có thể ngăn cản động tác của Nhà họ Diệp.

“Bệnh tình Đào tiểu thư thế nào?” Giọng nói Mã Đằng Diệu không nhanh không chậm, nhưng trong đó không có nửa phần giả dối.

Giờ phút này Diệp Lan Trần cũng không có quá nhiều phản cảm với lời hỏi thăm của anh ta.

“Đã tỉnh, không có nguy hiểm tính mạng. ”

“Vậy là tốt rồi.” Mã Đằng Diệu thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần xem vài thứ trên tư liệu, thật sự chưa từng gặp phải chuyện như vậy mà Đào Tư Di gặp phải tai nạn cũng thực oan uổng.

Mã Đằng Diệu đánh giá Diệp Lan Trần, mặt lún phún râu, đôi mắt xanh xao trên mặt anh, áo sơ mi cổ bỏ hai cúc phía trên, đủ loại dấu hiệu chứng minh người đàn ông trước mặt này mệt nhọc mấy ngày gần đây.

Nếu anh không quen biết Tô Mạn Ca, đoán chừng anh cũng sẽ dựa trên cơ sở như Diệp Lan Trần, cho cô ta thêm chút đau khổ, nhưng hôm nay... Sự tình này anh thấy thực khó làm, về tình về lý anh đều không biết mở miệng thế nào.

Diệp Lan Trần nhìn Mã Đằng Diệu vẻ mặt khó xử, nhẹ nhàng cười chế nhạo. Xem ra không khác lắm so với dự tính của anh, là vì tình cảm với người kia.

“Mã tiên sinh, nếu không có chuyện gì, tôi đi trước, Tư Di thức dậy không thấy cha, tôi cũng ít nhiều để cô ấy có chút an tâm. ”

Diệp Lan Trần khiến lời Mã Đằng Diệu muốn nói vừa tới cửa miệng lại nuốt trở lại, ‘sở nhân vô tội, hoài bích kỳ tội’(người bình thường vô tội, tội cho kẻ mang ngọc trong mình). Mã Đằng Diệu biết rõ đạo lý này, anh há miệng thở dốc đem khó xử nuốt trở vào.

“Tổng giám đốc Diệp, Mã tiên sinh lần này tới là muốn mời cậu tha cho Tô tiểu thư.” Tiểu Trần nhìn bộ dáng khó xử của lãnh đạo, kiên trì mở miệng, dưới cái nhìn giận dữ của Diệp Lan Trần, Tiểu Trần thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của anh.

“Tô tiểu thư nào? Mã tiên sinh, làm nhân viên chính phủ, tôi tin tưởng anh nên hiểu quyền lợi dù có lớn đến mấy cũng không hơn được luật pháp. Nhà họ Diệp chúng tôi chỉ là một thương nhân nho nhỏ, nhưng tôi tin tưởng vào pháp chế của quốc gia, pháp luật luôn luôn xác thực nhất, không phải sao?”

Diệp Lan Trần khẽ cười, ý tứ châm chọc rõ ràng không cần nói cũng biết.

Tiểu Trần cẩn thận quan sát sắc mặt lãnh đạo, nhìn anh cau mày, Tiểu Trần cũng nhịn không được trong lòng ngấm ngầm thở dài.

Diệp Lan Trần nói những lời này có chút hơi quá, nếu anh là thương nhân nho nhỏ, đoán chừng không có người nào dám hô mình là thương nhân lớn nữa rồi.

Tô Mạn Ca va chạm, nếu là người khác có thể dễ nói, nếu không bồi thường chút tiền hay dụng cụ. Nhưng nhà họ Diệp cả tiền và quyền đều không thiếu, tương đương với việc đụng phải miếng sắt, lại còn siêu dày, trừ việc tự mình đứng ra, những thứ khác không thay đổi được kết quả.

“Cậu Diệp, tôi biết hiện tại nói cái này hơi sớm, nhưng Tô Mạn Ca là em gái duy nhất của người vợ đã mất của tôi, tôi hy vọng cậu có thể giơ cao đánh khẽ, mở cho tôi một con đường.” Giọng điệu Mã Đằng Diệu khiêm tốn, quanh năm làm người ở trên cao, nói ra mấy câu đó là đã đạt tới cực hạn của anh.

“Mã tiên sinh, đoán chừng anh điều tra tư liệu không đủ tinh tế.” Diệp Lan Trần nhìn anh nở nụ cười. “ Có thể thả ả ta, tôi nghe nói có thủ thuật rất nhỏ mà chó mèo lưu lạc thường xuyên gặp phải, nếu ông đồng ý, tôi có thể tùy thời suy xét không nhúng tay, cũng không truy cứu thêm.”

“Cậu Diệp, cậu đừng nên quá đáng.” Mã Đằng Diệu đen mặt, nói xong câu đó anh thoáng hối hận, bát nước đổ đi khó lấy lại.

“Anh có thể lo lắng cho ả ta. Mã tiên sinh, nhà họ Diệp không muốn cùng Mã gia đối đầu, có điều, chuyện này nếu làm lớn, nhà họ Diệp có thể dựa theo con đường pháp luật bình thường mà đi. ”

Diệp Lan Trần hạ tay.

“Tư Di ở bên trong, anh muốn thăm hay không. ”

“Được. ”

Mã Đằng Diệu theo Diệp Lan Trần vào phòng bệnh. Nhìn đôi má trắng bệch không chút huyết sắc của Đào Tư Di, anh cứng ngắc, chân kia như thế nào vẫn không thể bước tiếp.

“Tư Di vừa mới tỉnh, có vẻ lại ngủ thiếp đi rồi.” Diệp Lan Trần nhìn Mã Đằng Diệu mặt không đổi. “Cha cô ấy ở một phòng khác, Mã tiên sinh, anh cũng có thể đi nhìn xem. ”

“Thật có lỗi...”

“Nói chuyện không giải quyết được bất cứ việc gì, hy vọng anh có thể hiểu. Tư Di ở tình trạng này, thật có lỗi vì tôi không có cách nào đánh thức cô ấy. ”

“Cậu Diệp...”

“Tôi có việc bận, không tiện. ”

Mã Đằng Diệp nhắc tay, ngăn cản Tiểu Trần cất tiếng.

“Chúng ta đi cách vách nhìn xem. ”

Diệp Lan Trần không quay đầu, Mã Đằng Diệp cũng không để ý, hôm nay thỉnh cầu có thể đã quá phận rồi. Nhìn bóng dáng suy yếu trên giường bệnh, Mã Đằng Diệp đột nhiên có chút đau lòng, bản thân tự nhủ mình không thích cô nhiều, nhưng lại tuyệt đối để tâm nhiều hơn với những cô gái khác. Người lúc trước đang khỏe mạnh, cứ như vậy bị em vợ đâm vào.

“Mã tiên sinh, Tô tiểu thư...” Ra khỏi phòng bệnh, Tiểu Trần nghiền ngẫm ý tứ của Mã Đằng Diệp.

“Chờ tôi suy nghĩ rồi bàn sau. ”

Tiểu Trần sững sờ, anh lần đầu nhìn thấy thủ trưởng do dự.

40. Chương 40: Toàn Thắng

Cuối cùng cha Đào tỉnh lại, điều này khiến Diệp Lan Trần thở dài nhẹ nhõm, người tuổi tác lớn, một khi không chú ý liền vĩnh biệt cõi đời lúc nào không hay. Tuy cha Đào thường can thiệp mù quáng vào chuyện giữa anh và Đào Tư Di nhưng Diệp Lan Văn vẫn hy vọng cha Đào có thể tỉnh lại, đúng là may mắn trong bất hạnh.

Loại bệnh như cao huyết áp này không phải vạn bất đắc dĩ cũng không cần động các loại thủ thuật. Hơn nữa thân thể cha Đào khá tốt, đây là nhất thời nóng nảy nên mới ngã bệnh, bệnh nhanh mà khỏi cũng nhanh. Vừa tỉnh lại ngày hôm sau đã ồn ào muốn tới thăm con gái.

Trái lại, tuy vết thương ngoài da của Đào Tư Di chỉ là chút xước da sưng đỏ nhưng nội thương lại nhiều. Cả ngày hỗn loạn, tỉnh tỉnh mê mê, không có khái niệm với thời gian, nghi ngờ không thấy cha Đào nên luôn muốn hỏi ra miệng nhưng chưa kịp nói đã u mê hồ đồ ngủ mất.

Hơn nữa không thể không khen ngợi Diệp Lan Trần quả thật có suy nghĩ chu toàn, vừa thấy Đào Tư Di thanh tỉnh, anh liền nói này nói nọ hỏi han ân cần, không cho cô có cơ hội hỏi ra miệng. Bởi vậy, chuyện cha Đào bị kích thích té ngã cũng bị che đậy.

“Bác trai, có chuyện cháu muốn cùng bác bàn bạc, bác xem đề nghị của cháu có lẽ là thích hợp nhất. ”

Diệp Lan Trần thừa dịp cha Đào muốn đi thăm Đào Tư Di liền ngăn ông lại. Nhìn chung quanh, vừa lúc toàn bộ thành viên gia đình đều ở đây, anh nói luôn một lần.

“Cháu hy vọng chúng ta giữ bí mật chuyện Đào Tư Di vô sinh.” Anh nói xong câu đó, trong phòng nhất thời an tĩnh. “Như vậy sẽ có lợi cho việc khôi phục thân thể của cô ấy.” Diệp Lan Trần lại bổ sung một câu.

“Có thể lừa gạt nhất thời cũng không thể gạt cả đời. Về sau Tư Di tìm nhà chồng không có khả năng không biết.” Cha Đào dù sao cũng là cân nhắc lâu dài, làm cha mẹ luôn lo lắng cuộc đời của con cái.

Cha Đào than thở lắc đầu, người đã ngất qua một lần, hiện tại ngược lại bình tĩnh không ít. Trong lúc ông mơ màng, ý thức vẫn có, chuyện tình vẫn xoay tròn trong đầu ông, tuy không suy nghĩ cẩn thận nhưng ít ra tâm tính đã bình tĩnh một chút, hẳn sẽ không xuất hiện tình trạng huyết áp đột nhiên lên cao.

Con gái đã như vậy, chính ông dù sốt ruột mấy cũng vô dụng, trừ việc thêm phiền lòng thì không còn tác dụng nào khác. Cho nên mới nói tiềm thức con người vẫn là cường đại. Hay đúng hơn, hiện tại cha Đào không thể nói là có nhiều tinh thần nhưng suy nghĩ rõ ràng, người cũng thanh tỉnh.

“Những việc này bác có lo lắng cũng vô ích, toàn bộ đã có cháu lo.” Diệp Lan Trăn ngày thường ôn hòa, giờ đây nét mặt trở nên nghiêm túc, vẻ lạnh lùng không để biểu lộ ra ngoài cũng hiển hiện rõ, lập tức liền trấn an cha Đào. Cha Đào theo bản năng gật đầu. Giữ bí mật bệnh tình cứ như vậy định xong.

“Cháu đã dặn dò bệnh viện, nếu tất cả mọi người không có ý kiến, vậy trước cứ như thế. Hôm nay cháu có một số việc, buổi tối cháu sẽ tới. ”

Diệp Lan Trăn đứng lên, dặn dò một số hạng mục công việc, có một số việc vẫn cần anh phải tự mình ra tay mới được.

Diệp Lan Trăn lái xe đi đến trại tạm giam Tô Mạn Ca, bởi vì lão Vương đã an bài trước đó nên anh không cần thủ tục, liền đi thẳng tới cửa phòng giam Tô Mạn Ca.

Một người phụ nữ ban đầu coi như quang vinh chói lọi, ... quần áo thời trang cùng trang sức tinh xảo, bây giờ lại lồi thoi như thế, chẳng khác nào phụ nữ trung niên đầu đường cuối hẻm.

Nhìn bộ dạng này của ả ta, Diệp Lan Trăn cười lạnh vẻ không hài lòng. Mã Đằng Diệu thật đã bảo vệ ả ta rất tốt, dựa theo dự đoán lúc đầu của anh, ả ta nhẹ nhất cũng phải bị người ta đánh thành đầu heo. Bộ dạng này của ả thật sự khiến anh không vừa lòng chút nào.

“Sở trưởng của các cậu đâu?” Diệp Lan Trăn không để ý bằng cầm hút thuốc treo to tướng trên tường, rút ra một điếu thuốc. Thăm sâu hút một hơi, hướng về phía Tô Mạn Ca nhả miệng khói.

Thời điểm lính canh ngục đưa Diệp Lan Trăn đến, cũng đã được thủ trưởng trăm lần dặn dò, vị gia này không dễ chọc, để cho anh hiểu ngàn vạn lần đừng tỏ ra sắc mặt hờ hững với người nhà phạm nhân như ngày thường.

“Trong phòng theo dõi. ”

“Gọi nhóm người sở trưởng nhà cậu tới đây. ”

Cậu canh ngục nhìn Diệp Lan Trăn, có phần khó xử không chịu động. Nếu anh đi, nơi này chỉ còn lại Diệp Lan Trăn và phạm nhân, nếu có chuyện gì xảy ra, thật sự không cách nào khai báo, nghe nói ả phụ nữ bên trong cũng khá cứng rắn.

“À...” Diệp Lan Trăn kéo khóe miệng nở nụ cười. “Tôi còn có thể đem cô ta ra hay sao?” Dứt lời ánh mắt anh nheo lại, tầm mắt từ trên người Tô Mạn Ca chuyển trực tiếp tới cậu cai ngục.

Tuy Diệp Lan Trăn đang cười nhưng tầm mắt ngoan độc lại khiến cậu canh ngục nhìn không được mà rụt cổ. Anh chỉ cảm thấy tâm phát lạnh, khi nào thì điều hòa trong phòng phạm nhân lại tốt như vậy!

“Tôi rất nhanh sẽ trở lại, anh chờ ở đây.” Cậu canh ngục nói một câu rồi vù một phát bỏ chạy ra ngoài.

Diệp Lan Trăn mỉm cười, trong lòng khinh bỉ anh ta ngu dốt, có bộ đàm không dùng còn dùng chân. Chỉ là, như vậy càng tốt không phải sao?

“Tô tiểu thư, tôi đến thăm cô đây?” Giọng điệu Diệp Lan Trăn tràn ngập đùa giỡn.

Tô Mạn Ca đã sớm nghe được tiếng anh, giương mắt nhìn thoáng qua, không nói gì, cuộn mình một góc trong nhà giam.

“Tô tiểu thư, tôi có một vấn đề cần hỏi cô, theo cô, em vợ trước quan trọng hay vợ đương nhiệm mới quan trọng. Nhất là đàn ông ấy mà, người không đuổi tới lại càng muốn. Theo cô vì sao cứ phải nhớ về quá khứ làm gì?” Diệp Lan Trăn đọc thoại vấn đề một mình.

Tô Mạn Ca không ngờ Diệp Lan Trăn lại biết nhiều như vậy, thời điểm ả nghe thấy mấy từ em vợ này, thoáng có chút phản ứng.

Không một giây nào ánh mắt anh thả lỏng quan sát sắc mặt Tô Mạn Ca, vừa ý nhìn nét mặt rạn nứt đời của ả ta.

Vẫn còn nhẫn được à!

“Đúng rồi, Tô tiểu thư, có nói xem tội cố ý giết người có thể phán tù mấy năm?” Diệp Lan Trần tiếp tục nói một mình. “Hình như là mười năm đó..., mà cho dù là mười năm, một người phụ nữ bốn mươi không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, cô đã nghĩ qua chưa?”

“À..., đúng rồi, chụp tấm hình làm kỷ niệm thôi.” Diệp Lan Trần lấy điện thoại ra. “Cô có muốn nhìn bộ dáng mình hay không, chắc chắc...”

“Diệp Lan Trần, anh đừng quá phận, anh rể tôi là bí thư tỉnh ủy Mã Đằng Diệu, anh ấy sẽ có cách...”

“À...” Diệp Lan Trần vui vẻ cười cười, lưu lại video clip vừa mới quay. “Tôi biết rõ. ”

Lập tức di động Mã Đằng Diệu xuất hiện tin nhắn.

Sau khi xem xong, Mã Đằng Diệu ném điện thoại trên bàn làm việc, đứng lên đi vài vòng trong văn phòng. Sự tình càng ngày càng vượt ra khỏi lòng bàn tay anh. Đã quan hệ tới danh dự Mã gia, không chỉ còn là cảm tình cá nhân.

Mã Đằng Diệu trở về ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần, lời dặn dò vợ anh trước khi lâm chung như còn đang vờn quanh bên tai.

Vài năm trước anh bận rộn công việc rồi công tác liên miên... Cố gắng leo lên cao, cho dù bối cảnh gia thế có hùng hậu bao nhiêu, không có bản lĩnh thật sự, cũng không cách nào có được vị trí hôm nay.

Một tháng vợ anh đang ở cử kia, khu vực anh quản lý lại bất ngờ có lũ lụt, anh bận... cứu nguy, dù chỉ một ngày cũng không về. Tuy về mặt vật chất Mã gia không để cô ấy chịu thua thiệt bất cứ cái gì nhưng cô đơn trong lòng để lại tâm bệnh trong cô. Từ đó về sau, thân thể cô suy yếu, bệnh nặng bệnh nhỏ không ngừng.

Trong tâm Mã Đằng Diệu vẫn cảm thấy mình để cô thua thiệt, cô chỉ có duy nhất một người em gái, rốt cuộc là anh nên quản hay nên mặc kệ đây?

“Tiểu Trần, giúp tôi chuẩn bị xe đi bệnh viện một chuyến. ”

Nhìn con gái lại ngủ thiếp đi, cha Đào thở dài rồi đi ra ngoài phòng bệnh, vừa vặn gặp mặt Mã Đằng Diệu.

“Bác trai, Đào tiểu thư như thế nào rồi ạ?”

“Khôi phục không tồi. Sao cậu lại đến đây?” Cha Đào giật mình, chuyện này không có mấy người biết.

“Vâng. Thật ra người lái xe có quen biết với nhau, sau khi đến bệnh viện mới phát hiện là Đào tiểu thư. Hôm trước cháu đã qua một lần, lúc ấy bác...”

Mã Đằng Diệu tránh nặng tìm nhẹ tự thuật chuyện đã trải qua, không có nhiều cảm xúc hỗn loạn, nhưng cha Đào vẫn hoài nghi nhìn anh. “Cậu là tới nói giúp cho người đó?”

“Cháu tới nói xin lỗi cũng là muốn nói với bác chuyện này.” Nét mặt Mã Đằng Diệu lạnh nhạt. “Quan trọng nhất là, cháu có nghe nói về tình huống của Đào tiểu thư, bác trai, chuyện này hiện tại nói chỉ sợ không thích hợp nhưng cháu hy vọng bác có thể cho cháu một cơ hội để cháu chiếu cố Đào tiểu thư. ”

Trong ánh mắt nghi hoặc của cha Đào, Mã Đằng Diệu đi thẳng vào vấn đề. “Đợi Đào tiểu thư khỏi hẳn, cháu hy vọng có thể lấy Đào tiểu thư làm vợ. ”

“Mã tiên sinh, anh thật biết xả thân vì nghĩa nha!” Ngay khi cha Đào còn chưa kịp bày tỏ thái độ, tiếng Diệp Lan Trần vang lên phía sau hai người.

“Bác, cháu vội tới đây, chính thức giới thiệu với bác, vị này chính là bí thư tỉnh ủy Mã Đằng Diệu, đồng thời cũng là anh rể của hung thủ gây án Tô Mạn Ca...”

“Cậu...” Cha Đào trừng to mắt, nhìn về mặt xin lỗi của Mã Đằng Diệu trước mặt, thế nào cũng không nghĩ tới, cậu ta lại có thân phận và mối quan hệ phức tạp này.

“Bác trai, cháu không có ý tứ khác. ”

“Cậu trở về đi, Tư Di nhà chúng tôi không phải hàng hóa, nó cho dù có lớn tuổi không gả ra được cũng nhất quyết không làm lợi thể trao đổi. Bố thí của cậu, Đào gia chúng tôi nhận không nổi. ”

Cha Đào nói xong rồi quay đầu đi vào phòng bệnh, không có chút ý tứ muốn tiếp tục cuộc nói chuyện.

“Clip tôi gửi anh đã xem chưa?” Diệp Lan Trần nhìn vị khách không mời mà tới, thoáng có chút không vui mỉm cười với Mã Đằng Diệu.

“Quay thật sự rõ ràng, có điều vẫn chưa đủ làm chứng cứ cậu Diệp à?”

“Hiện tại không cần chứng cứ, chỉ cần đem nó truyền đi. Tôi tin tưởng, chứng cứ tự nhiên sẽ bay tới. Dù sao, chuyện ‘ba tôi là Lý Cường’ vẫn là chủ đề nói chuyện khó quên. ”

Mã Đằng Diệu chỉ cười không nói, trong mắt anh không có bối rối mà Diệp Lan Trần mong muốn.

Hai người nhìn nhau cười, các loại tư vị không cần nói cũng biết, bàn cân tính toán trong lòng hoạt động hết cỡ, cân nhắc điểm mấu chốt của đối phương cùng hậu quả khi lớn chuyện.

Bọn họ đều biết, nếu tiến thêm một bước, đều tập trung vào một việc, đó là tranh đấu sẽ tự tổn thương. Cho dù là đối với nhà họ Diệp hay Mã gia, sự tình làm loạn đến tình trạng lớn, chẳng khác nào đem gia tộc hai bên đặt trên mặt bàn, phơi bày làm trò giải trí trước mặt mọi người. Với lại đến lúc đó, vì giữ gìn mặt mũi gia tộc, hai phe sẽ đem chuyện này mở rộng thành cuộc so tài thực lực.

“Cậu Diệp, cứ để Tô Mạn Ca được tiến hành dựa theo trình tự bình thường, cũng hy vọng cậu có thể giờ cao đánh khẽ. ”

“Được thôi.” Diệp Lan Trần mỉm cười khoe miệng.

Mã Đằng Diệu nhìn chằm chằm bóng lưng thẳng tắp của Diệp Lan Trần, âm thầm thở dài, anh thực có lỗi với người vợ đã mất.

“Mã tiên sinh.” Tiểu Trần kiên trì cắt ngang suy nghĩ của anh. “Buổi chiều ngài còn có cuộc họp về chính đồn an toàn giao thông, bảo đảm trị an xã hội. ”

Tiểu Trần hận không thể nuốt đầu lưỡi mình, đây chính là bức bách đau khổ đó, vì sao một tháng trước không sắp xếp để cuộc họp lại rơi đúng vào ngày hôm nay, anh dường như cảm nhận được ánh mắt giết người từ lãnh đạo.

“Được rồi, chúng ta trở về...” Trong hành lang bệnh viện nhất thời trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Một ván này Diệp Lan Trần toàn thắng.

41. Chương 41: Cha Quý Nhờ Con

Qua hơn một tháng, Đào Tư Di bình phục đến độ có thể xuất viện. Khoảng thời gian cô nằm viện, Mã Đằng Diệu có tới thăm vài lần, Diệp Lan Trần cũng có công việc nên anh cũng không thể mỗi ngày ở trong bệnh viện chặn đường vây đuổi.

Sau vài lần không được chào đón, Mã Đằng Diệu cũng biết cách, trước khi đến bệnh viện đều phái Tiểu Trần tìm hiểu rồi mới đến. Khiến cho chuyến thăm bệnh tựa như một cuộc điều tra. Chính vì vậy, cậu chàng tiểu Trần dưới sự đốc lòng hầu hạ lãnh đạo, lại luyện thành bản lĩnh thám tử.

Cha Đào vốn có ấn tượng tốt với Mã Đằng Diệu, chẳng qua nghe nói cậu ta có quan hệ với Tô Mạn Ca nên mới không thích. Ngay từ đầu cha Đào cũng không chờ Mã Đằng Diệu tới thăm bệnh, nhưng dù sao cũng không thể thờ tay đánh người mặt tươi cười.

Mà Mã Đằng Diệu mỗi lần đến đều có thái độ cung kính, ôn hòa hữu lễ, một chút cũng nhìn không ra mũi quan lớn trên người anh. Hơn nữa, ngoại trừ Mã Đằng Diệu lần đó có thái độ xin tha thứ, về sau cũng không nhắc tới thêm lần nào, dần dần cha Đào không còn quá nhiều phản cảm với anh. Muốn thăm thì cứ thăm đi, dù sau người va chạm không phải là anh.

Cha Đào tuy phần nộ với hành vi của Tô Mạn Ca, hận đến nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng suy nghĩ đến việc một cô gái trẻ tuổi ở trong ngục giam suốt mười mấy năm, cũng có phần ‘ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh’*. Con gái ông bị thương tổn đến mức này, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể khôi phục về ban đầu.

(*) Đây là danh ngôn của Lỗ Tấn trong tiểu thuyết “Khổng Ất Kỳ.” ‘Ai kỳ bất hạnh nộ kỳ bất tranh’: thương họ vì bất hạnh, giận họ vì không biết đấu tranh).

Ngày vẫn còn tiếp tục kéo dài, cha Đào ngoại trừ thỉnh thoảng vì Đào Tư Di mà ngửa mặt lên trời thở dài, cũng không dám biểu hiện quá nhiều cảm xúc trước mặt cô. Dù sao bí mật kia chỉ Đào Tư Di không biết, tất cả mọi người đều sáng tỏ trong lòng.

Cứ như vậy cho đến ngày Đào Tư Di xuất viện. Diệp Lan Trần từ sáng sớm đã đến giúp cô thu dọn đồ, nói là thu dọn đồ nhưng thật ra là chỉnh đốn cô.

“Em có thể đi mà, anh hạ em xuống đi.” Giờ phút này Đào Tư Di đỏ mặt chui trong lòng Diệp Lan Trần, dưới ánh mắt đám đông, bị anh ôm ấp như công chúa thể này thật sự khiến cô cảm thấy rất áp lực. Cô vụng trộm nhìn về mặt coi như không có của cha Đào, cùng Diệp Nam Tê giả vờ như không thấy gì, lại thêm Lưu Diễm Lệ đang tươi cười, tay nhỏ Đào Tư Di vụng trộm véo Diệp Lan Trần.

“Không sao, anh không thấy phiền.” Diệp Lan Trần không chút nào kiêng dè mà ôm cô. Người thường mất đi mới biết quý trọng, ngay tại giây phút thiếu chút nữa mất đi cô, đầu anh thanh tỉnh không ít. Cánh tay anh khẳng định sẽ không buông, hiện tại anh muốn đặt cô bình an trọn vẹn bên cạnh anh.

“Anh...” Đào Tư Di nói một chữ, không tiếp tục nói hết, dựa theo tính cách vô lại của Diệp Lan Trần, cô nói gì đều vô dụng. Đơn giản thuận theo để anh ôm. Cái ôm của người đàn ông này cực kỳ thoải mái, mùi của anh bao phủ xuống, Đào Tư Di an tâm nhắm mắt.

“Anh, thủ tục đều đã làm tốt rồi. ”

“Được. Anh với Tư Di đi một xe, hành lý đã để lái xe đưa đến Nhà họ Diệp. Bác trai, bác cùng dì Lưu đi và Nam Tê đi một xe, phòng ngủ đã chuẩn bị tốt. ”

“Vâng. ”

Cha Đào lần này cũng không tiếp tục từ chối, con gái dưỡng bệnh cần một nơi thanh tĩnh, trong khoảng thời gian này bọn họ đều ở trong khách sạn quanh bệnh viện, quả thật không thoải mái như ở nhà.

Nhìn Diệp Lan Trần ôm Đào Tư Di dẫn đầu đi ra ngoài, cha Đào lo lắng thở dài. Tuy nói cha mẹ Diệp Lan Trần đều đã mất nhưng Nhà họ Diệp không phải là không có trưởng bối. Hôn nhân thứ hai của con gái là cả vấn đề, hiện tại thêm vấn đề về sinh dục, thật không biết hai người còn có thể đi đến bước kia không.

“Đừng lo lắng, cậu ta tự có tính toán.” Lưu Diễm Lệ vỗ nhẹ bả vai cha Đào, an ủi.

“Ừm. ”

Cha Đào lên tiếng, Diệp Lan Trần là tiểu bối xuất sắc trong Nhà họ Diệp. Sau khi cha mẹ qua đời, cậu ta có thể độc lập khởi động sản nghiệp Nhà họ Diệp, trừ ông cụ Nhà họ Diệp chống đỡ phía sau, thủ đoạn cùng năng lực của cậu ta không thể khinh thường. Chẳng qua, thay đổi suy nghĩ một phen, nếu con mình là con trai, cưới một cô gái không thể sinh đẻ, mặc kệ con trai cô gái đó nhiều bao nhiêu, ông làm cha mẹ khẳng định sẽ không đồng ý. Huống chi Nhà họ Diệp lại là gia tộc lớn.

“Ai...” Cha Đào vẫn nhịn không được khẽ thở dài.

Trải qua lần tai nạn này, Diệp Lan Trần lập tức xác định rõ tình cảm của mình đối với Đào Tư Di, ngay tại trước mặt cha Đào, anh cũng thoải mái biểu lộ tình ý của anh. Đào Tư Di cũng có cảm tình với Diệp Lan Trần, những thứ này cha Đào đều nhìn trong mắt, ghi trong lòng. Nhưng Diệp Lan Trần rốt cuộc suy nghĩ thế nào trong lòng, cha Đào thật đoán không ra. Ông rốt cuộc nên tính toán xử lý thế nào chuyện của Đào Tư Di và cậu ta đây. Cha Đào càng ngày càng lo lắng sốt ruột cho hôn sự của con gái mình.

“Bác trai, tiểu Kiệt nghe nói hôm nay Đào tiểu thư xuất viện nên muốn tới thăm, bình thường cháu lo lắng thằng bé sẽ quấy nhiễu nên không đưa nó tới. ”

Mấy người vừa mới ra cửa đi đến bên cạnh thang máy, đã bị người từ trong thang máy bước ra ngăn cản lối đi. Chỉ thấy mặt than nhỏ nhà Mã Đằng Diệu trực tiếp đi đến trước mặt mọi người, chăm chú nhìn lễ phép với Đào Tư Di trong lòng Diệp Lan Trần.

“Cháu chào ông ạ.” Giọng trẻ con thanh thúy lễ phép vang lên, gõ vang âm âm trong tâm khảm cha Đào.

“Ngoan...” Cha Đào cúi đầu nhìn tiểu đại nhân thanh tú nhu thuận trước mắt, cơ mặt không khỏi thả lỏng.

“Cháu chào bà..., chào chú Diệp, chào chú tiểu Diệp..., chào cô Đào...”

Không biết là ai đã dạy dỗ đứa nhỏ tinh quái này, mở miệng một tiếng chào người mà giọng điệu ngọt ngào như thế, lại thêm bộ dáng nhỏ phần khích kia, càng khiến cha Đào càng nhìn càng vừa mắt.

“Đứa nhỏ này thực hiểu chuyện.” Cha Đào không khoe khoang tán thưởng khoác lác, chân thành khen Mã Đằng Diệu gia giáo tốt.

“Mẹ nó qua đời từ sớm, đứa nhỏ ngày thường đều không thích nói chuyện, mọi chuyện đều thích làm một mình, sớm xa cách với mọi người. Vừa nghe tới gặp Đào tiểu thư, nó mới hoạt bát như vậy.” Mã Đằng Diệu khẽ cười, mấy câu liền nói ra trọng điểm.

“Cô Đào, con đụng vào chân cô sao?” Tiểu Kiệt lôi kéo góc áo Đào Tư Di, ngây thơ hỏi.

Đào Tư Di đột nhiên cảm giác dường như cô đang thấy một Diệp Lan Trần khác, tiểu quái nhân ở đâu đây, khoảng thời gian trước vẫn còn vẻ mặt than. Bây giờ lại biểu hiện khờ dại như vậy. Đời trước của những đứa nhỏ trong mấy gia đình này đều là diễn viên đầu thai sao?

“Là chú Diệp sợ cô Đào mệt nên cố ý ôm cô thôi.” Diệp Lan Trần cười tít mắt trả lời, trong lòng đã nghiêng rằng nghiêng lợi thâm mắng Mã Đằng Diệu n lần. Được lắm, có bản lĩnh, biết sử dụng sát chiêu.

“Nếu tay chú mỏi, có thể để cha con bế hộ, mấy ngày hôm trước cha không cho con tới, nói lo lắng con ồn ào sẽ làm cô Đào mệt. ”

“Cảm ơn, không cần, dù sao tuổi chú còn trẻ hơn ba con, thân thể chắc chắn tốt hơn so với anh ta nhiều.” Diệp Lan Trần ngậm ngậm hại người.

Mã Đằng Diệu cười yếu ớt không nói, trong lòng cân nhắc tăng tiền tiêu vặt cuối tuần cho bạn học tiểu Kiệt. Đứa nhỏ này biết giúp cha nó tốt hơn so với anh tưởng tượng, xem ra ‘đàm tiểu nhân gian tường mái chèo’* tan thành mây khói. Nhìn nét mặt cha Đào có thể nhận ra, ngăn cách giữa anh và cha Đào được hóa giải đến bảy tám phần.

(*) Trong bài thơ theo điệu Niệm Nô Kiều có viết “Vũ phiến luân cân, đàm tiểu gian, tường lỗ hôi phi yên diệt”: Nghĩa là tay cầm quạt lông, đầu đội mũ xanh, trong tiếng nói cười mà thuyền giặc tro bay khói tan.

“Đinh...” Tiếng thang máy một lần nữa vang lên.

“Có đi hay không?” Diệp Nam Tê đưa tay dè nút mở cửa, có phần không kiên nhẫn nói.

“Ừ.” Diệp Lan Trần lên tiếng, bởi vì anh ôm người bệnh nên không khiêm nhường mà đi vào trước, sau đó là cha Đào, Lưu Diễm Lệ, Mã Đằng Diệu, Mã tiểu Kiệt, sau cùng là Diệp Nam Tê. Thang máy trống nhất thời trở nên đông đúc.

Trước bệnh viện có ba chiếc xe đang đỗ, hai chiếc là Diệp Lan Trần an bài, một chiếc là của Mã Đằng Diệu.

“Ông ơi, cháu có thể cùng về biệt thự của chú Diệp, theo nói chuyện với dì Đào được không ạ?”

“Ha ha ha...” Cha Đào cười khan vài tiếng, ông nhìn thoáng qua Diệp Lan Trần. Cho dù yêu thích đứa nhỏ trước mắt, ông cũng không thể làm ra chuyện khách đoạt chủ. Nói như thế nào thì đó cũng là Nhà họ Diệp chứ không phải Đào gia, có một số việc vẫn phải xem ý nguyện của chủ nhà.

“Muốn đi thì đi đi.” Diệp Lan Trần cười cười. “Chú còn nhớ rõ con thích ăn rau cần nhất, tối nay vừa lúc có chuẩn bị. ”

Trên mặt tiểu Kiệt quang đấng biến thành nhiều mây, ... vẻ mặt ngây thơ lướt qua mang theo bao nhiêu nghiềm túc.

Cha Đào dụi mắt, ông đột nhiên cảm thấy mình hoa mắt.

Khóe miệng Diệp Lan Trần nhếch thâm thúy, biết thất bại chưa, thằng nhóc cậu cứ giả vờ nữa đi!

Hôm nay Diệp Lan Trần cố ý phái một chiếc GMC đến, không gian bên trong rộng mở, ghế ngồi có thể điều chỉnh thành nằm thẳng. Đưa Đào Tư Di an trí ngồi trên xe, Diệp Lan Trần cũng chỉnh ghế của mình giống như cô. Bên trong xe nhất thời biến thành một không gian kín tiêu chuẩn.

Diệp Lan Trần vươn tay, dùng tay lớn giữ chặt tay nhỏ của cô. Bên trong xe vô cùng an tĩnh, tĩnh đến mức có thể cảm nhận tiếng tim đập của đối phương.

“Thực xin lỗi...” Diệp Lan Trần néo lòng bàn tay Đào Tư Di.

Một tháng này, nói dài cũng không dài mà bảo ngắn cũng không ngắn lắm, Đào Tư Di cũng ít nhiều hiểu biết nguyên nhân hậu quả chuyện đã trải qua. Hỏi cô có tức giận hay không, chính cô cũng không rõ ràng. Nên giận người nào đây? Diệp Lan Trần, Lý Mộ Tiêu hay Tô Mạn Ca? Đó bất quá cũng chỉ là một cô gái đáng thương mà thôi.

“Không oán anh, coi như em xui xẻo.” Đào Tư Di cười cười, thật sự như không có chuyện gì xảy ra.

“Anh thề về sau sẽ bảo vệ em thật tốt, không để em phải chịu bất luận thương tổn nào, em tin tưởng anh không?”

“Tin tưởng.” Đào Tư Di trả lời ngắn gọn hữu lực.

Nghe được lời của cô, Diệp Lan Trần nhìn lên trần xe, trong lòng không phải vui mừng mà là chua xót. Nếu anh không phải không từ thủ đoạn bất kể hậu quả như thế, có lẽ sự tình không thảm thiết như ngày hôm nay, tương lai của anh và Đào Tư Di cũng sẽ không gian khổ.

“Tin tưởng anh, cho dù phát sinh chuyện gì, nhất định phải tin tưởng anh. ”

“Hi...” Nghe giọng nói anh tràn đầy xót xa, Đào Tư Di nhin không được cười ra tiếng. “Anh nói như thể em bị thương rất nặng ấy, không phải chỉ vài ngày nữa là em đã có thể chạy nhảy rồi sao?”

Diệp Lan Trần không biết nên trả lời vấn đề của cô như thế nào, chiếc xe lại rơi vào trạng thái im lặng.

Tuy Đào Tư Di nhận thấy anh khác thường nhưng người đàn ông này luôn luôn động kinh, cô cũng không quá để ý trong lòng, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Vừa tỉnh ngủ, xe đã chạy vào Nhà họ Diệp. Bởi vì Diệp Lan Trần lo lắng trên đường có xóc nảy, xe bọn họ ngược lại chạy sau cùng.

Diệp Lan Trần ôm Đào Tư Di vào phòng khách, phát hiện người không nên tới đã ngồi vững chãi trên ghế sofa.

Tiểu Kiệt nét mặt ngây thơ theo cha Đào nói chuyện phiếm, thường thường thêm vài câu triết lý khiến cha Đào vui đến nỗi cười ha ha vui vẻ. Mã Đằng Diệu đầy ý cười trên mặt nhìn con trai biểu diễn xuất sắc.

Nhìn bọn họ tiến vào, cha Đào ngây người tại chỗ, theo bản năng nhìn chằm chằm tiểu Kiệt bên mình.

Mã Đằng Diệu cùng Diệp Lan Trần trao đổi ánh mắt, thâm ý bên trong bọn họ đều biết.

Một ván này Mã Đằng Diệu cha quý nhờ con mới tanh được.

42. Chương 42: Ruồi Bọ

“Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, mục đích của anh là gì?” Sau khi ăn xong, Diệp Lan Trần tìm một cơ hội nói muốn cùng Mã Đằng Diệu bàn bạc một hạng mục công việc, rồi kéo anh tiến vào thư phòng mình.

“Về tình về lý, dù là làm bạn bè của Đào tiểu thư hay người thân của Tô Mạn Ca, tôi vẫn tới thăm.” Mã Đằng Diệu khẽ cười, có một số việc, người thua lại là người thiếu kiên nhẫn.

Diệp Lan Trần từ trong ngăn kéo lấy ra một gói thuốc, đưa Mã Đằng Diệu một điếu thuốc. Ngọn lửa đầu thuốc lượn lên, lưu hai ánh hồng quang nho nhỏ trong căn phòng. Khói nhẹ theo ánh đỏ lượn lơ dăng lên, Diệp Lan Trần lập tức trở nên tĩnh táo.

Anh nhìn Mã Đằng Diệu trấn tĩnh tự nhiên trước mắt, vừa rồi bản thân anh có chút bối rối. Thoảng tự giễu kéo nhẹ khóe miệng, luận về lý lịch anh không phong phú bằng Mã Đằng Diệu nhưng luận về thực lực anh cũng không yếu hơn anh ta. Nhưng tại sao vừa động đến chuyện của Đào Tư Di, liền trở nên nóng vội thế này?

“Chuyện của Đào Tư Di, tôi không muốn cùng anh tranh đấu luẩn quẩn. ”

“Tốt thôi.” Mã Đằng Diệu hít nhẹ một hơi khói. “Tôi hy vọng trong lúc Tô Mạn Ca ngồi tù không cần có người đi quấy rầy cô ta. Nếu không, tôi cũng không ngại để chút bí mật nào đó lọt ra ngoài ngay tại thời điểm công bố bản án trước công chúng. Cho dù lúc này tôi có thể cân nhắc tăng thêm mức hình phạt cho Tô Mạn Ca. ”

“Để ả ta đau khổ, tôi cũng không ngại.” Diệp Lan Trần híp mắt, dường như vô ý nhả ra một miệng khói vòng.

“Nhưng ông cụ nhà họ Diệp có lẽ sẽ không nghĩ như vậy.” Mã Đằng Diệu buông tay. “Cậu Diệp, mong cậu hiểu tôi nhất định phải bảo vệ người này. Không can thiệp vào trình tự bình thường đã là bước lùi lớn nhất của tôi, tôi chỉ hy vọng có thể chiếu cố tốt Tô Mạn Ca ở đó, mong cậu hiểu. ”

Mã Đằng Diệu nhìn Diệp Lan Trần không có chút nào bày tỏ thái độ, đơn giản ngồi tựa vào sofa. Cầm điếu thuốc trong tay hít một hơi, khói lửa đột nhiên sáng ngời rồi nhanh chóng cháy đến tận cùng.

“Còn nữa, chuyện giữa cậu cùng Đào tiểu thư sẽ không còn sự góp mặt của tôi.” Nói xong câu đó, Mã Đằng Diệu đột nhiên cảm thấy có chút mất mát. Lăn lộn tại quan trường nhiều năm, anh tự nhận mình lợi hại đến nỗi có thể nhìn rõ hiểu rõ, nhưng hôm nay tựa hồ lại không biết giải quyết thế nào.

“Được, chỉ cần anh đảm bảo ả ta ở bên trong sống thành thật, tôi liền đảm bảo không động đến ả ta. ”

“Cái này không thành vấn đề.” Mã Đằng Diệu ấn điếu thuốc vào trong gạt tàn trước mặt. Chủ động đứng dậy, mở cửa phòng, đi ra ngoài cửa. Hôm nay, để được trọn vẹn anh đã phải chạm tới cực hạn của mình, bị một người đàn ông kém anh 10 tuổi bức bách, thật khiến anh cảm thấy uống phí nhiều năm ăn cơm.

Diệp Lan Trần sắc mặt thoảng âm trầm, cầm điện thoại lên. “Lão Vương, cho người rút lui...”

“Tiểu Kiệt ngày mai còn có lớp, chúng tôi xin phép về thôi.” Mã Đằng Diệu khách khí nhìn mọi người chung quanh đang nói chuyện phiếm. “Đào tiểu thư sớm ngày hồi phục.” Anh cười cười, thâm sâu nhìn Đào Tư Di.

“Cảm ơn...” Đào Tư Di nở nụ cười, cô cảm thấy Mã Đằng Diệu hôm nay có chút khác lạ, cụ thể là gì cô không rõ. Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Lan Trần thông thả bước xuống từ thư phòng trên lầu. Hai người đàn ông nói gì đó, vẻ mặt bọn họ đều có một chút khác biệt.

“Mã tiên sinh, đi thông thả nhé, về sau thường mang tiểu Kiệt tới chơi.” Diệp Lan Trần khách khí tiễn khách. “Tiểu Kiệt, chú sẽ dạy bà giúp việc làm rau cần cho con. ”

Tiểu Kiệt không nói gì, Mã Đằng Diệu chỉ cười cười, thoảng gạt đầu. “Được...” Chỉ có anh biết, lời này nhất định là nói dối.

Tiến đưa cha con Mã gia, Diệp Lan Trần nhìn chằm chằm Đào Tư Di đang cười ôn nhu. Tâm tình sung sướng ôm cô vào trong ngực, cùng người dưới lầu chào một tiếng, liền nhanh chóng đi lên lầu.

“Trông anh có vẻ rất vui.” Đào Tư Di nhìn vẻ mặt sung sướng của anh.

“Không có việc gì, vừa rồi mới đánh chết một con ruồi bọ.” Diệp Lan Trần lấy tay bóp má cô, cùng cô nằm trên giường. “Chờ em hoàn toàn hồi phục, chúng ta bớt thời giờ đi đăng kí thôi. ”

“A?” Đào Tư Di kinh ngạc quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, anh nói lời này đơn giản như đang nói về thời tiết. “Không cần hỏi người lớn trước sao?”

“Hỏi bọn họ làm gì, em có anh là đủ rồi, về sau trở về Bắc Kinh, anh sẽ đưa em đi thăm hỏi. Chúng ta gọi là không đi con đường tầm thường.” Diệp Lan Trần nhéo chóp mũi Đào Tư Di, tựa đầu dựa vào cổ cô, ngửi nhẹ hương vị cô, mũi hương cỏ nhàn nhạt pha mùi thuốc, tuy quái dị nhưng anh lại cảm thấy dễ ngủ.

Tay kéo eo cô qua, vây cô vào trong ngực mình. “Yên tâm, chỉ cần có anh ở đây, không có chuyện gì là không làm được. ”

“Vâng.” Đào Tư Di cái hiểu cái không đáp lại. Diệp Lan Trần rốt cuộc là bị làm sao, mấy ngày nay là lạ, giống như có tâm sự bị dè dặt?

@@@@

Diệp Lan Trần nhìn sổ hộ khẩu trong tay, vẻ mặt ôn nhu nhớ lại cô gái nhỏ ở Côn Thành, anh thở dài nhẹ nhõm. Có một số việc không thể không gặt ông cù. Nhưng vạn nhất ông cù không đồng ý, dựa vào thực lực của anh vẫn sẽ rất khó khăn. Không bằng gạo nấu thành cơm là tốt nhất.

Cầm tờ hồng dẫn cô dâu nhỏ của anh về nhà, cho dù ông cù không đồng ý cũng không làm gì được.

Giờ phút này Diệp Lan Trần đang ở Bắc Kinh cách Côn Thành ngàn dặm, anh lấy lý do xử lý công việc. Quang minh chính đại chạy trở về, tính toán cầm hộ khẩu về Côn Thành cùng Đào Tư Di đi đăng kí. Kết hôn vốn là một chuyện tốt, nhưng âm kém dương sai lại có nhiều khúc quanh co như vậy.

“Diệp Lan Trần, vì sao anh không tiếp điện thoại của em. ”

Nhìn cô gái hấp tấp đi vào văn phòng anh, Diệp Lan Trần nhíu mày, văn kiện cầm trong tay đặt vào ngăn kéo. “Ai cho cô tới? Cô là người thông minh, nên hiểu rõ ràng nguyên nhân. ”

“Em không hiểu, em chỉ biết em là bạn gái anh. Anh không cho em tới Côn Thành, được, em không có ý kiến, em ngoan ngoãn ở Bắc Kinh chờ anh. Nhưng anh về cũng không nói cho em biết, thậm chí điện thoại của em, anh cũng không nhận. Đây là vì sao...” Điền Na bổ nhào vào trong lòng Diệp Lan Trần, gấu gao ôm anh.

Diệp Lan Trần không nóng lòng tránh thoát, đối với Điền Na, anh chưa từng có phản cảm. Chỉ là sự tình đến quá đột nhiên, cũng quá mãnh liệt khiến anh không nghĩ tới lại có một ngày như vậy. Anh đưa tay khẽ vuốt đầu Điền Na, thật có lỗi nói. “Điền Na, em cực kỳ thông minh, kỳ thật anh không cần phải nói rõ ràng. Gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình đối với người nào cũng đều tốt cả. ”

“Bởi vì người phụ nữ đã ly hôn kia sao?” Điền Na từ trong lòng anh đứng lên. “Cô ta có chỗ nào tốt hơn em? Tuổi trẻ hơn em hay xinh đẹp hơn em chứ?”

“Điền Na, có một số việc không quan hệ tới những thứ này.” Suy bụng ta ra bụng người, trước khi Diệp Lan Trần gặp Đào Tư Di, cùng phụ nữ chia tay cho tới bây giờ đều không có cảm giác tội lỗi. Nhưng từ khi anh phát hiện cảm xúc nóng ruột cuồng cuồng kia, ngược lại anh đã có thể lý giải tâm tình người khác rồi.

Ví dụ như Điền Na giờ này, nếu đổi thành lúc trước, không thích thì chia tay, còn cần lý do gì nữa? Không có cảm giác là không có cảm giác. Nhưng hôm nay anh ngược lại muốn an ủi cô. Tâm tình thay đổi, tâm tính cũng đổi theo, trong lòng anh thấy ầm ập của tình yêu, khiến anh ngược lại đối với cô gái trước mặt ôn hòa, cẩn thận khuyên giải an ủi.

“Anh..., em không tin, khẳng định thời gian dài anh không thấy em nên mới có thể thích cô ta.” Điền Na nói xong liền kéo khóa áo váy, đường cong bộ ngực hoàn mỹ phơi trước mặt Diệp Lan Trần. “Anh nhìn đi, anh có thể nói với em là anh không có cảm giác sao?”

“Mặc quần áo vào, đây là văn phòng.” Diệp Lan Trần chuyển ghế dựa, đem mặt quay về hướng ngoài cửa sổ. “Tôi tôn trọng cô, đừng để tôi mất kiên nhẫn. ”

Điền Na không tin nhìn bóng lưng Diệp Lan Trần, người đàn ông này từng vô số lần dè cô trên bàn làm việc, tiếng thở gấp gấp của anh, cô tựa hồ còn có thể nhớ rõ. Anh nói kích thích như vậy, anh nói muốn

làm ở bên ngoài người qua lại, anh cảm thấy mới lạ. Nhưng hôm nay, anh lại nói giống như cách làm của cô làm ô ւế văn phòng của anh.

“Được, Diệp Lan Trăn, tôi càng muốn đi gặp người phụ nữ kia, xem cô ra rốt cuộc hơn tôi ở chỗ nào. ”

“Khụ khụ...” Diên Na đột nhiên hít thở không thông đến đau đớn, Diệp Lan Trăn đặt mạnh cô ta trên bàn, tay anh siết chặt yết hầu của cô ta, khiến cô ta không cách nào hô hấp. Mặt cô trắng xanh, cô dùng tay bắt lấy cánh tay Diệp Lan Trăn, nghĩ muốn thoát khỏi kiềm chế của anh.

Diệp Lan Trăn dùng thân thể áp trụ chân đang đá loạn của cô ta, cúi đầu nói thầm bên tai cô ta. “Để nói chuyện thì dễ bàn bạc, cô không muốn, lại cứ muốn chọc tôi tức giận, có phải không?”

Ngoan độc trong mắt anh khiến Diên Na sợ hãi.

“Nếu cô ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng không đi quấy rầy cô ấy, tôi thả cô ra, ngoan, nói cho tôi biết lựa chọn của cô?” Diệp Lan Trăn nhìn chằm chằm về mặt bối rối của cô ta, ôn nhu thủ thủ bên tai Diên Na.

“Vẫn muốn đi sao...” Diệp Lan Trăn hỏi.

Diên Na lắc đầu.

“Đây mới là cô gái tốt, mặc quần áo, trở về ngủ một giấc ngon, toàn bộ sẽ qua đi, nghe lời.” Diệp Lan Trăn thả lỏng hạ độ mạnh, Diên Na nhân cơ hội thoát khỏi lòng bàn tay anh, mềm yếu ngồi sững trên đất, từng chút từng chút hít thở không khí.

Nhìn Diên Na chạy mất dép, tâm tình vốn tốt của Diệp Lan Trăn bị cô ta làm đảo loạn. Ban đầu anh không có quá khích như vậy, nhưng kỳ lạ là Diên Na không mở bình thì ai biết trong bình có gì, Đào Tư Di bị thương lần này, nguyên nhân là bởi vì Tô Mạn Ca điên cuồng. Anh không muốn lại xuất hiện thêm một Tô Mạn Ca khác.

Nghĩ tới cảnh tượng cấp cứu Đào Tư Di, Diệp Lan Trăn nhin không được muốn thô bạo. Loại sợ hãi này anh không muốn tiếp nhận một lần nữa, đồng thời anh cũng không cho phép những chuyện tương tự sẽ phát sinh.

Nghĩ tới đây, Diệp Lan Trăn lấy túi văn kiện từ trong ngăn kéo đi ra ngoài. Văn phòng trống trải lưu lại mùi nước hoa phụ nữ như có như không.

“Anh đi theo tôi làm gì? Còn muốn xem truyện cười của tôi sao?” Diên Na lau khô nước mắt, hung tợn trừng người đàn ông phía sau. “Lần trước một cước kia còn chưa đủ à?”

“Anh chỉ muốn nhìn xem phụ nữ bị vứt bỏ rốt cuộc là có bộ dáng tâm thần như thế nào, so với anh nghĩ cũng không sai biệt lắm.” Tôn Mạnh không gần không xa đi theo Diên Na.

Nghe nói Diệp Lan Trăn trở lại, Tôn Mạnh vốn nghĩ đến công ty gặp Diệp Lan Trăn, có vụ đặc biệt khiến anh vào trông. Không nghĩ tới lại chạm mặt Diên Na.

“Anh muốn ở trên tôi sao?” Diên Na khiêu khích nhìn Tôn Mạnh, cô đi tới hai bước, vươn tay ôm cổ anh. Một cánh tay đụng lên điểm nhỏ trước ngực anh, qua lớp áo vẽ vòng tròn khiêu khích.

“Em nói xem?”

“Muốn ở trên tôi cũng được tôi, theo giúp tôi một chuyến đến Côn Thành, tôi muốn nhìn người phụ nữ kia.”

“Em cho rằng em có mị lực lớn bao nhiêu để tôi đắc tội với Diệp Lan Trăn?” Tôn Mạnh cân nhắc cười cười, tay nâng cằm Diên Na, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn.

“Đừng cho rằng tôi không biết, Diệp Lan Trăn chơi đùa với cô gái nào, anh đều đã ném thử tư vị cô gái đó, chẳng lẽ anh không nghĩ đến người ở Côn Thành kia?” Diên Na không chút nào che giấu châm biếm.

Lời này của cô khiến bấp thập Tôn Mạnh cứng ngắc.

“Được, bắt quá hôm nay anh muốn ném thử hương vị của em trước...” Người đàn ông vươn tay hung hăng áp chặt thân thể cô gái vào trong lồng ngực, không chút nào che dấu ý đồ của anh.

43. Chương 43: Gọi Ông Xã

Giờ phút này Đào Tư Di đang theo Trương Lệ Viện đi dạo trong trung tâm thương mại, nói cũng khéo, trong khoảng thời gian Đào Tư Di nằm viện, Trương Lệ Viện bị Chu Chính Đạo tóm được không biết đã thả trên hòn đảo nào chim không bay qua, tiến hành kế hoạch tạo người tàn khốc, mấy ngày hôm trước mới được thả ra.

Trương Lệ Viện vừa xuống máy bay liền đi thẳng đến chỗ Đào Tư Di, muốn cùng cô tâm sự về sự hành hạ của Chu Chính Đạo-người không như tên. Trong lúc Trương Lệ Viện biến mất, Đào Tư Di trải qua sự kiện đâm xe li kỳ cổ quái, khiến Trương Lệ Viện thật muốn ngửa mặt lên trời gào to, đây quả thực như đang đóng phim mà, xem ra nghệ thuật quả thật bắt nguồn từ cuộc sống.

“Diệp Lan Trần khi nào trở về?” Trương Lệ Viện gỡ chiếc váy đầm từ trên giá rồi thử lên thân mình. Cô thoáng mấy nhú mày nhìn eo váy thật chặt. “Qua hai tháng đảm bảo không thể mặc được rồi.” Nói xong cô liền đem váy treo trở lại trên giá.

“Em không có hỏi, ngày hôm qua anh đi, đoán chừng 2 hay 3 ngày nữa mới về.” Đào Tư Di thoáng suy tư một phen, trên mặt hiện khó xử.

“Ừ, nói thật với chị, anh cứ như vậy trở về cùng em đi đăng ký, không phải là em có đấy chứ? Lo lắng mấy tháng nữa bé con ra đời lại không có tên trên hộ khẩu à?” Trương Lệ Viện dùng cánh tay khẽ chạm Đào Tư Di, trên mặt mang theo trêu đùa.

Vừa lòng nhìn vẻ bối rối trên mặt Đào Tư Di. Trương Lệ Viện nói tiếp: “Vừa lúc chị mang thai lại nhàm chán, có em làm bạn, đi làm các loại kiểm tra liên không cô đơn rồi. ”

“Đừng nói bậy, dì cả của em vừa mới hết.” Đào Tư Di đặt đôi giày cao gót vốn ưa thích về chỗ cũ, cô lấy tay vỗ nhẹ bụng dưới, nhớ lại nếu nơi này có thể thai nghén một tiểu sinh mệnh, sẽ có bao nhiêu hạnh phúc. Bé cưng sẽ giống ai, nếu bộ dáng có thể giống Diệp Lan Trần thì tốt rồi.

Đi dạo một hồi, rốt cục Trương Lệ Viện cũng chọn được một chiếc váy ưng ý, tuy không phải váy bầu nhưng eo rộng thùng thình, chất liệu vải vô cùng tốt. Cho dù bụng lớn thêm một chút, đoán chừng không nhìn ra bụng bầu.

Mua sắm xong, hai người đi tới một quán cà phê cạnh trung tâm thương mại, gọi một bình trà cùng một đĩa quả khô, chờ Chu Chính Đạo phóng xe tới đón cô vợ nhỏ của anh.

“Mười ngày sau chị làm lễ cưới.” Trương Lệ Viện từ trong ví lấy thiệp mời đưa tới trước mặt Đào Tư Di, cô tình tứ chăm chú nhìn Đào Tư Di trừ kinh hi ra thì không có biểu tình gì khác, mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Có điều, cô vẫn nhin không được hỏi. “Diệp Lan Trần làm như vậy, em không cảm thấy tựa hồ có chút vấn đề sao?”

“Em hiểu anh ấy.” Đào Tư Di cười cười, trên mặt không chút mảy may không cam lòng cùng buồn phiền.

Đào Tư Di biết ý của Trương Lệ Viện, cho dù không có được chúc phúc của Nhà họ Diệp, hiện tại cô cũng chỉ muốn lựa chọn tin tưởng Diệp Lan Trần, nhưng hình thức này đối với cô mà nói, không có nhiều quan trọng.

Hôn lễ có được lời chúc phúc của bạn bè thì thế nào, chẳng phải vẫn thất bại cùng phản bội mà chấm dứt sao. Hiện tại cô chỉ muốn một tình yêu trung trinh, thậm chí cô đã từng nghĩ tới, cho dù cả đời

không cách nào công khai chuyện hôn nhân của cô cùng Diệp Lan Trần cũng không sao cả. Chỉ cần người đàn ông kia trung trinh, đời này đã đủ rồi.

Nhận ra điện thoại rung động, trên mặt Đào Tư Di lộ vẻ tươi cười rõ ràng.

“Anh đã trở lại rồi ư? Vâng... Được..., em ở chỗ này chờ anh?”

“Diệp Lan Trần.” Trương Lệ Viện cầm chén trà uống một ngụm.

“Vâng.” Đào Tư Di gật đầu.

Hai cô gái tiếp tục tán gẫu trong quán cà phê, ước chừng hơn nửa giờ sau, Đào Tư Di liền trông thấy Chu Chính Đạo chậm rãi tiêu sái tiến vào. Chu Chính Đạo hướng Đào Tư Di nhẹ nhàng gật đầu chào hỏi, tay ôm cô vợ nhỏ, bàn tay lớn vỗ về bụng dưới Trương Lệ Viện, hỏi han ân cần, sợ có sai sót gì.

Đào Tư Di tâm tình hạnh phúc nhìn cặp đôi trước mắt, vào thời khắc này, Diệp Lan Trăn phong trần mệt mỏi cũng tiêu sái tiến vào.

Hai người đàn ông nhìn thấy đối phương thì sửng sốt một phen, lập tức bắt tay nhau. Nói vài câu khách sáo khen tặng đối phương, rồi mang cô gái của mình rời đi.

Hai người vừa lên xe, Diệp Lan Trăn nhanh chóng ôm Đào Tư Di vào trong ngực, nhiệt liệt hôn. Hai ngày không thấy, anh thật muốn cô, cảm giác nóng ruột nóng gan này khiến anh vừa xa lạ lại vừa thoải mái. Thật giống như trong lòng được lấp đầy. Nóng hổi, bùng bùng, tràn ngập lo lắng.

Nhận ra thân thể có phản ứng, Diệp Lan Trăn ôm chặt Đào Tư Di, cố gắng kiềm chế kích động. Anh âm thầm nhắc nhở bản thân nhất định phải nhẫn nại, nhẫn nại.

“Kỳ thật, em đã hỏi qua bác sĩ, ông ấy nói là có thể?” Sắc mặt Đào Tư Di đỏ ửng, nhẹ tay khẽ vuốt trên vai Diệp Lan Trăn, thấp giọng ghé vào lỗ tai anh thì thầm.

“A... Anh làm gì thế?” Đào Tư Di ngạc nhiên, phát hiện Diệp Lan Trăn trực tiếp leo lên trên người cô.

“Bảo bối, anh không nhịn được, trước giúp anh sờ sờ, ngoan.” Diệp Lan Trăn cúi đầu gặm cắn cổ Đào Tư Di, nụ hôn nhẹ ướt át trên người cô mang tới từng trận tê dại.

“Anh, đừng mà, nơi này là bãi đỗ xe. ”

“Không sao, anh không cần, em xem, anh đã che kín thân thể em rồi, không ai biết chúng ta đang làm cái gì đâu. ”

Diệp Lan Trăn vô sỉ làm nũng, anh nheo mắt, khuôn mặt anh tuấn đẹp trai bởi vì hưng phấn mà trở nên hồng nhợt. Anh giữ chặt bàn tay Đào Tư Di tiến vào bên trong quần đã bị anh lỏng lẻo kéo khóa.

“Ng Sloan, sờ sờ.” Anh giữ chặt Đào Tư Di đặt lên vật khỏe mạnh, không chút nào che dấu hưng phấn.

Tay anh cũng nhân cơ hội thăm dò vào váy cô, nhẹ nhàng vỗ về lên nơi mềm mại qua quần lót.

“Nơi này có muốn anh không.” Diệp Lan Trăn nhẹ giọng nỉ non, anh khẽ cắn vành tai cô.

“Diệp Lan Trăn, đừng ở chỗ này, em không muốn ở trong này.” Đào Tư Di có chút hối hận, tại sao cô lại quên mất da mặt tên đàn ông này còn vượt qua cả đỉnh Everest chứ.

“Không sao...” Về mặt Diệp Lan Trăn đầy ủy khuất, như sắp rơi nước mắt.

“Tư Di, anh muốn, chúng ta chưa xong mà. Anh nhẹ nhàng cọ xát nơi đó vài cái, còn lại khuya chúng ta về nhà làm tiếp được không. Em xem đi, nó sắp nổ tung rồi. ”

Diệp Lan Trăn vươn tay ấn phím bên cạnh ghế ngồi của Đào Tư Di, đem ghế dựa của cô chuyển sang nằm ngang. Thân thể anh cường tráng đặt cả người cô dưới thân. Mối anh theo cần cổ đi tới xương quai xanh của cô, tinh tế mút mát, lưu lại dấu răng hồng trên da.

“Ừm a...” Đào Tư Di thét kinh hãi, ngón tay Diệp Lan Trăn đã theo tới bên cạnh quần lót cô, thăm dò vào bên trong mật cốc, phớt nhẹ phía trong mềm mại khít khao của cô.

“Diệp Lan Trăn, đừng ở chỗ này.” Đào Tư Di xấu hổ không dám nhìn ánh mắt anh, nhắm mắt chống cự lại tê dại đang từ từ dâng lên. Theo động tác ngón tay của anh, tê dại pha lẫn chút đau đớn, bức cô cắn môi, kìm nén không thốt ra tiếng kêu ngượng ngịu.

Có thể cô không biết, nét mặt ả nhân này của cô, ngược lại càng kích thích dục vọng chinh phục của đàn ông. Diệp Lan Trăn bức thiết muốn từ trong miệng cô kêu lên tiếng khiến máu nóng trong người sục sôi.

“Được thôi...” Diệp Lan Trăn ngoài miệng đáp ứng, ngón tay lại thăm dò bên trong, ý xấu dùng lực nhấn xuống. Mạnh mẽ kích thích lên điểm mẫn cảm của cô. “Không cần sao?”

“Ừm...” Đào Tư Di lắc đầu, cố gắng không cho bản thân phát ra tiếng xấu hổ.

“Thế còn cái này?” Diệp Lan Trần một tay đè trên bụng dưới cô, một tay ở trong cơ thể cô nhào nặn, hai bên kích thích khiến Đào Tư Di nhin không được phát ra tiếng.

“Đừng, là em lừa anh, bác sĩ nói không thể làm. ”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô. Diệp Lan Trần buồn cười cúi đầu nhìn ướt át trong tay. Cô gái nhỏ đến bây giờ còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại, ngay cả nói dối cũng học xong!

“Bác sĩ Khương, tôi là Diệp Lan Trần, cho tôi hỏi hiện tại Đào Tư Di đã có thể sinh hoạt vợ chồng hay chưa.” Diệp Lan Trần không thả lỏng động tác bởi móc kim chặt trong cơ thể cô, ngón cái của anh ngược lại càng nghiêm trọng ấn mạnh lên điểm nhỏ trong mật cổ.

Đào Tư Di cầm chặt tay ghế, khắc chế bản thân rên rỉ.

“Ừ, được rồi, tôi hiểu.” Diệp Lan Trần vừa lòng cúp điện thoại. “Nói đi, anh phải trừng phạt em thế nào đây, còn dám gạt anh?”

Giờ phút này ôn nhu của anh tan biến, lấy được đảm bảo từ bác sĩ, anh càng can rở. Ngón tay anh trong cơ thể cô va chạm tàn sát bờ bãi, khiến cô nhin không được thâm kêu rên.

Diệp Lan Trần cởi dây lưng, vật khỏe mạnh lộ ra ngoài, tím đen gân xanh trắng kiện bao quanh, anh đem vật tím đen nhẹ nhàng ma sát nơi cửa cốc của cô, để phía mặt trên dính đầy chất lỏng nhẵn mịn.

Xì... cùng với tiếng nước sách sách, Diệp Lan Trần mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể Đào Tư Di, đem cô hung hăng lấp đầy. Anh vui vẻ nheo mắt, thịt non khít khao vây quanh anh.

Mỗi lần anh dùng lực đẩy mạnh, khít khao kia như muốn đẩy anh ra. Mỗi lần anh nhẹ nhàng rút ra, khít khao kia lại giống như muốn đưa anh hút vào trong đó. Giày vò này đưa đẩy hấp dẫn, sắp bức anh phát điên.

“Ừm... Nhẹ chút... Diệp Lan Trần...”

Đào Tư Di không cách nào chống lại sự xâm nhập của anh, chỉ có thể hoàn toàn tiếp nhận anh va chạm. Mỗi một lần anh đi vào như đem cô xuyên qua, ướt át của hai người chảy xuống chiếc ghế dưới thân Đào Tư Di. Thân thể anh theo động tác của anh, ở mặt trên nhẹ nhàng trượt qua trượt lại.

Sự chuyển động nhỏ này hiển nhiên giảm bớt độ mạnh yếu của Diệp Lan Trần, anh bắt đầu dè dặt vai Đào Tư Di, cùng với sự tấn công tiến vào, anh đem thân thể của anh ấn xuống.

“Diệp Lan Trần...” Đào Tư Di cảm nhận được ý xấu của anh, thân thể anh đồng thời cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của chính mình.

“Ừm.” Diệp Lan Trần nheo mắt, hung hăng vận động. “Gọi anh gì thế?”

“Diệp Lan Trần...”

“Thoải mái không?”

Anh nhẹ nhàng nâng người rồi hung tợn đụng đi vào. Anh mê muội nhìn khuôn mặt thắm đỏ môi của Đào Tư Di. Tóc rối kề sát khuôn mặt non mịn của cô. Vài sợi tóc bị cô vô ý thức cắn bên miệng, vết cắn trên xương quai xanh phần nộn được giấu dưới lớp mỡ môi mỏng.

Loại khoái cảm mạnh mẽ này khiến Diệp Lan Trần càng hưng phấn. Anh đem một chân của cô đặt trên bả vai mình, cúi đầu mút môi cô, dùng đầu lưỡi dày rộng chơi đùa trong miệng cô.

Đào Tư Di chỉ cảm thấy trên dưới mình đều bị anh lấp đầy. Vật thô to khỏe mạnh của anh không ngừng đầu đá lung tung trong cơ thể cô, khiến cô khao khát.

Bụng dưới cô bần rần, bị trắng kiện của anh gây trướng. Cô cảm thấy ánh sáng rực rỡ, dưới tiếng rên rỉ hỗn loạn của anh, đẹp đẽ chói mắt ngay trên đầu cô.

“Thế nào? Cái này không được sao?” Diệp Lan Trần đột nhiên cảm thấy một sự tăng vọt hương vật khỏe mạnh của anh đánh úp lại, làm anh tự nhiên dạo chơi trong cơ thể cô.

Đào Tư Di híp mắt, hiện tại cô chỉ có thể thì thầm tiếng nước nở, sóng triều vừa rồi làm cô hao hết khí lực. Người đàn ông phía trên tựa hồ không nghĩ muốn buông tha cô, vẫn không ngừng lấp đầy bên trong cô.

“Gọi ông xã...” Diệp Lan Trần hung hăng húc vào người cô, tay anh đè lên bụng dưới của cô, để cô nhịn không được kêu nhẹ.

“Nhanh... Gọi ông xã. ”

Hiện tại ý thức Đào Tư Di đều hỗn loạn vì sự va chạm của Diệp Lan Trần, chỉ có thể thuận theo nói nhỏ.
“Ông xã...”

Một sự vui sướng to lớn nhất thời tràn ngập cơ thể Diệp Lan Trần.

Nhiệt dịch nóng bỏng toàn bộ rót vào cốc hoa của cô, khiến cô run rẩy nước nở.

Tôn Mạnh nhìn Điền Na bên người, tay thăm dò vào đũng váy cô, vuốt ve đùi cô.

“Như thế nào? Hết hy vọng rồi à... Muốn suy xét ở trong này làm không?”

“Em muốn biết tư liệu về cô gái này, anh giúp em...”

“Được rồi, em biết anh muốn gì đấy.” Nói xong Tôn Mạnh liền xoay người đè trên người Điền Na, đòi lấy thù lao của anh.

44. Chương 44: Đăng Ký

Diệp Lan Trần nhìn cô gái nhỏ trong lòng, thỏa mãn vỗ về làn da trắng mịn nõn nà của cô. Tay anh nhẹ nhàng vẽ lên môi hồng phấn nộn. Nhìn thấy lông mi cô nhẹ nhàng nhắm lại, Diệp Lan Trần khẽ hôn lên môi cô. Môi mềm mại, non mịn đẹp ngọt ngào làm anh nhịn không được đem đầu lưỡi thăm dò vào trong đó, cùng cô trao đổi mật dịch.

Biết lão nhị nhà mình đã ngừng đầu, Diệp Lan Trần ôm Đào Tư Di vào trong ngực, áp chế xao động.

“Đã thức”

Thời điểm hai người hôn môi, Đào Tư Di đã sớm tỉnh lại. Cô bất ngờ nhìn ngực anh, hai hạt nhỏ màu đỏ của anh đứng thẳng trước mặt cô.

“Ừm...”

Tính ra hai người chân chính làm chuyện đó ba lần trải qua kích tình. Hành vi điên cuồng ngày hôm qua khiến Đào Tư Di vừa nhớ tới là cả khuôn mặt như bị lửa thiêu. Cô vậy mà để Diệp Lan Trần làm đến hôn mê bất tỉnh, khi cô tỉnh lại, hai người đã ở trong phòng khách sạn.

Đào Tư Di không dám nghĩ, cô là thế nào bị Diệp Lan Trần đưa vào khách sạn, đoán rằng nếu lúc ấy cô thanh tỉnh, đoán chừng sẽ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

“Có một không, lát nữa chúng ta đi cục dân chính.” Diệp Lan Trần ngửi nhẹ mùi thơm ngát trên người Đào Tư Di, tay anh lại không thành thật hướng nơi nóng bỏng của cô mà sờ soạng.

“Anh...” Đào Tư Di bắt lấy bàn tay không nghe lời của anh, mặt hồng rực nhìn anh.

“Cô lỗ lỗ...” Bao tử vang tiếng, Đào Tư Di đỏ mặt.

Diệp Lan Trần tâm tình tốt cười to, anh cúi đầu nhìn Đào Tư Di đang vùi mặt trong ngực mình. Tay khẽ vuốt tóc mềm của cô.

“Không cho phép.” Đào Tư Di nhận rõ tiếng chấn động truyền đến từ trong ngực anh, há miệng cắn lên bắp thịt anh.

“Em học chó nhỏ cắn người à?” Diệp Lan Trần chụp nhẹ mũi cô. “Còn như vậy, anh cũng cần phải cắn trả. ”

Đào Tư Di ai oán soi gương, hai vết hồng ửng trên cổ rõ ràng, cô hung tợn trừng mắt nhìn người đàn ông phía sau.

“Dám trừng anh?” Diệp Lan Trần ôm eo cô, khẽ cắn lỗ tai cô. Thân hình khỏe mạnh của anh ngăn phía sau cô. “Hay là ngày mai chúng ta hãy đi, hôm nay ở đây làm tiếp nhé?”

Cuối cùng, Diệp Lan Trần vẫn khắc chế dục vọng chính mình. Đêm dài lắm mộng, tốt nhất là đem nàng dâu nhỏ của anh trở thành danh chính ngôn thuận.

Có cái gọi là ‘một lần chưa biết, hai lần là quen, ba bốn lần đã thành thân thuộc’. Đối với linh chứng này, Đào Tư Di không có gì xa lạ. Dù sao cô cũng xem như đã quen thuộc nơi này, khác nhau lớn nhất là bức ảnh chụp.

Kết hôn là hai người cùng linh một tờ giấy, ly hôn là mỗi người mỗi tờ khác nhau.

Bởi vì hai người rời khỏi khách sạn muộn, thời điểm đến cục dân chính đã là mười một giờ. Cục dân chính Côn Thành có quy định bất thành văn, buổi sáng kết hôn, buổi chiều ly hôn.

Có lẽ đã đến thời gian tan tầm nên nhân viên công tác bên trong làm việc như một cụ bà 80 tuổi, nghiệp vụ chậm chạp. Đào Tư Di nhìn tư thế này liền biết, bọn họ lẽ mề đợi giao ban, vội vàng sắp xếp công việc ngày mai.

Diệp Lan Trần có chút không kiên nhẫn gõ cửa kính trước bàn dân chính, nếu không phải tránh kinh động đến người Nhà họ Diệp, anh thật muốn tìm lãnh đạo ở đây đi cửa sau.

Có điều, có vài thời điểm, nghĩ muốn nhanh hay muốn chậm không phải ở quy trình, mà là do tốc độ hành động. Mất thấy vừa qua 11 giờ rưỡi. Hiệu suất làm việc của nhân viên bên trong vô cùng cao, tốc độ kia, động tác kia quả thực như dây chuyền sản xuất. Theo Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trần đưa đến bảng kê khai cho người bên trong, vậy là công việc hoàn tất.

Năm phút đồng hồ sau đã có giấy chứng nhận!

“Cái này xem như đã kết hôn rồi sao?” Diệp Lan Trần ôm thắt lưng Đào Tư Di đi ra cửa cục dân chính, cẩn thận cân nhắc tờ giấy hồng trong tay, anh nhất thời không thích ứng kịp với việc thay đổi thân phận này.

Trái lại, Đào Tư Di trấn định hơn, này đối với cô mà nói thì tốt hơn so với ôn thi, chẳng qua là cô hiểu rõ hơn thôi.

“Ừ, về sau anh là người đã có gia đình rồi.” Đào Tư Di nghiêm trang nói cho chàng trai bên người, nét mặt anh khiến cô cảm giác có chút tan vỡ. Anh tươi cười ngu ngốc như thế, giống như từ trên trời rơi xuống một cái bánh thịt lớn, đánh bẹp một tiếng vào miệng đang mở lớn của anh.

“Bước tiếp theo chúng ta sẽ làm gì đây?”

Đào Tư Di không nói gì, cô trầm mặc. Bước tiếp theo dưới tình huống bình thường là làm nghi lễ. Nhưng chính cô ngay cả trưởng bối của Diệp Lan Trần còn chưa gặp qua, không biết nghi lễ này có thể làm hay không.

Diệp Lan Trần nhận thấy cô im lặng, cũng hiểu được gì đó, thoáng nhíu mày, vừa định mở miệng thì lại bị Đào Tư Di ngăn lại lời an ủi anh định nói.

“Không sau đâu, em cảm thấy như vậy rất tốt.” Đào Tư Di cầm tay Diệp Lan Trần, hướng anh mỉm cười ngọt ngào. Hạnh phúc cùng vui sướng trong mắt cô không chút nào che dấu trước mắt chàng trai, lời cô nói là phát ra từ nội tâm.

“Nàng dâu...” Diệp Lan Trần bị cuốn hút bởi tâm tình của cô.

“Chồng à...” Đào Tư Di cũng gọi một tiếng yếu ớt, hiện tại ý thức thanh tỉnh, cô vô cùng rõ ràng chữ kia đại biểu cho ý nghĩa gì.

“Nàng dâu nhỏ, trong vòng một năm, anh đảm bảo sẽ cho em quang minh chính đại ngủ trên giường cưới trong nhà lớn nhà họ Diệp. ”

“Anh có thể nghĩ đến chuyện khác được không?” Đào Tư Di trừng mắt nhìn anh, người đàn ông này như thế nào mà cả đầu đều là giường. Anh không có suy nghĩ khác sao? Dù cho nói đứng giữa phòng khách Nhà họ Diệp, cô cũng tán thành nha.

“Em cũng có thể ngủ trên người anh, anh ngủ trên giường, tin tưởng vào xương cốt chồng em, khẳng định có thể tiếp nhận được chút cân nặng nhỏ đó của em. ”

Đào Tư Di vươn tay bóp chặt thịt non trên eo anh, cảnh cáo anh, Diệp Lan Trăn thể nhưng lại ôm eo cô, ở trên đường cái xoay vòng.

Trên mặt hai người đều mang theo nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, tia nắng mặt trời rực rỡ ở ngoài sáng, tung tăng nhảy múa.

“Cha, con cùng Tư Di kết hôn rồi.” Diệp Lan Trăn cười tí mắt gọi một tiếng.

“A...” Cha Đào đang chuyên chú xem tin tức, không để ý người nói.

“Cạch...” Một tiếng vang nhỏ, cha Đào chậm rãi nghiêng đầu. Ông nhìn về phía hai người đang đứng trước mặt mình, tay vẫn giữ tư thế cầm điều khiển ti vi.

“Cậu gọi tôi là gì?” Nét mặt cha Đào thờ ơ.

“Cha, đây là giấy kết hôn của con cùng Tư Di, ngài xem đi. ”

Diệp Lan Trăn phát phát tờ giấy màu hồng trong tay, khoe khoang trưng bày thành quả hôm nay.

“Tiểu Di?” Cha Đào có phần không tin nổi vật trước mặt.

“Cha, con vốn định tính toán nói trước với người. ”

“Ồ đồ...” Cha Đào đứng phắt lên, chóng mặt khiến ông ngồi trở về.

“Cha...” Đào Tư Di khó hiểu gọi cha Đào.

“Con lên lầu trước đi, cha cùng cậu ta nói chuyện. ”

“Nàng dâu à, nghe cha đi, anh cùng cha nói chuyện.” Diệp Lan Trăn trấn án bóp hai má hồng của cô.

Đào Tư Di thấy trấn an trong ánh mắt Diệp Lan Trăn, đi lên lầu về phòng mình. Cô không rõ, cha vì sao phải phản ứng lớn như vậy?

Sau khi Diệp Lan Trăn nhìn Đào Tư khuất bóng sau cửa phòng, nét mặt nguyên bản ôn hòa sùng nịnh lập tức khôi phục nghiêm trang.

“Cậu biết rõ rành rành...” Cha Đào chỉ vào Diệp Lan Trăn, không biết nên nói ra miệng như thế nào.

“Biết thì thế nào? Con không cần. ”

“Cậu không cần, chẳng lẽ nhà họ Diệp không để ý sao?” Cha Đào không tin Diệp Lan Trăn có thể hồ đồ đến trình độ này, anh không phải người trẻ tuổi khí thịnh mới hai mươi tuổi đầu. Người chừng ba mươi tuổi, ngay cả điểm ấy mà còn không rõ ràng sao? Không phải Diệp Lan Trăn quá ngốc, thì hôm nay có lẽ anh phát sốt làm đầu óc cháy hỏng đi.

“Con đã nghĩ qua rồi, Nam Tê qua 2 năm nữa là 22 tuổi, đến lúc đó con sẽ sắp xếp chú ấy kết hôn sinh con.” Diệp Lan Trăn không chút nào để ý đem chuyện sẽ an bài Diệp Nam Tê làm ngựa giống nói ra. “Chỉ cần có cháu nội là đủ, dù sao cũng đều mang họ Diệp. ”

Cha Đào đối với tư tưởng mạnh mẽ đó của anh thì không biết nói gì hơn, đứa nhỏ của anh em sao có thể so với của mình chứ?

“Cậu...” Cha Đào còn muốn nói gì đó.

Diệp Lan Trăn nhanh gọn giơ tờ giấy hồng lên.

Cha Đào định nói ra lời đột nhiên nén trở về, còn nói gì nữa đây, ly hôn nữa thì con gái xác định thành hai đời chồng rồi.

“Đừng để tôi thất vọng. ”

“Cha, ngài cứ yên tâm.” Diệp Lan Trần cười ôn hòa, quay đầu đi lên lầu.

Cha Đào đột nhiên có ảo giác, Diệp Lan Trần giống như lòi ra cái đuôi to lông lá xù xì cùng hai lỗ tai nhọn hoắt. Chính bản thân ông làm sao có thể cho rằng anh là người tao nhã đây?

Nhìn Diệp Lan Trần vẻ mặt đầy ý cười tiêu sái tiến vào, Đào Tư Di vốn khấn trương, giờ phút này cảm xúc thả lỏng không ít.

Diệp Lan Trần đi lên phía trước ôm Đào Tư Di, cúi đầu hôn lên môi cô. Mặc kệ có được sự đồng ý của cha Đào hay không, hiện tại Đào gia cũng coi như thu phục xong. Nhà họ Diệp sau này hãy nói, hiện tại anh chỉ nghĩ muốn nhắm nháp nàng dâu nhỏ của anh thôi. Đào Tư Di muốn vùng vẫy thoát khỏi trói buộc của anh, cô còn chưa nói xong mà.

“Ngoan, đây là đêm tân hôn của chúng ta nha.” Diệp Lan Trần không vừa lòng liền làm nũng, anh lôi kéo tay Đào Tư Di, lắc lắc.

“Như thế nào anh lại giống đứa nhỏ vậy, cha em...”

“Ông đã đồng ý rồi.” Diệp Lan Trần trái lương tâm nói xong, nếu không phải tờ giấy hồng kia, đoán chừng cha Đào sẽ không thỏa hiệp nhanh như vậy.

Nhìn Đào Tư Di vẫn đang không yên lòng suy nghĩ, Diệp Lan Trần cười gian bắt đầu ăn hiếp cô dâu nhỏ của anh.

“Tối đây, nàng dâu nhỏ, hôm nay đổi thành em bắt nạt anh, anh cho em ở phía trên...”

Bên ngoài biệt thự, một chiếc xe ô tô màu đen có rèm che lặng lặng đậu ở chỗ khuất. Giờ phút này một cô gái đang cầm văn kiện trong tay, phần hận lật xem, mặt cô không biết có phải tức giận hay không mà trở nên đỏ bừng.

Tôn Mạnh hí mắt, nhìn vẻ mặt kích động của cô, lưỡi biếng hít khói.

“Chẳng lẽ Diệp Lan Trần không biết cô gái này không thể sinh con sao?” Điền Na càng không cam lòng, cô ta vậy mà không sánh bằng một cô gái không biết đẻ trứng.

“Anh phải dùng hết sức chín trâu hai hổ mới điều tra ra được, nếu không phải Diệp Lan Trần giấu giếm, anh cũng không cần phải khó khăn như vậy. ”

“Như thế nào, đã hết hy vọng chưa, theo anh chứ.” Ngón tay Tôn Mạnh khuấy đảo lật chuyển trong mặt cốc của cô ta, anh cảm thấy mình cùng cô gái này thật sự phù hợp đến hoàn mỹ, gái trinh hay thân thể cao quý cũng không thể sánh bằng. Cô ở trên giường điên cuồng như dâm phụ, hoàn toàn có thể thỏa mãn khẩu vị của anh.

“Giúp em một chuyện, em muốn gặp mặt cô gái này.” Điền Na hí mắt, chống cự lại ngón tay tác quái trong thân thể cô.

“Vậy em báo đáp anh thế nào?” Tôn Mạnh tiếp tục động tác trong tay.

“Tùy anh. ”

“Được.... ”

45. Chương 45: Chồng À, Em Yêu Anh

Hôn lễ của Trương Lệ Viện cùng Chu Chính Đạo ở Côn Thành chỉ là trận đầu, còn tổ chức ở Bắc Kinh một lần nữa, cho nên những người tham dự ở Côn Thành phần lớn đều là bạn bè thân thích.

Diệp Lan Trăn thấy được vài người nhìn có chút quen mắt, chỉ là bọn họ trong lúc đó cũng không phải đặc biệt quen thuộc, vừa vặn cũng coi là sơ giao mà thôi. Bất quá anh cũng không kiêng kị cái gì, người Nhà họ Diệp sớm muộn gì cũng biết, anh sợ dĩ không để Đào Tư Di trở về nhà cũ, chỉ yếu là vì tránh xung đột chính diện. Cho dù có người để lộ tin tức, anh cũng không sao cả, trước để cho những người đó nghe một chút phong thanh cũng được, về sau cũng có thể tiếp thu nhanh một chút.

Nhìn vẻ mặt Trương Lệ Viện hạnh phúc nép bên người Chu Chính Đạo, nét mặt Đào Tư Di vui sướng. Cô loáng thoáng biết rõ hai người đã vướng mắc vài năm, sau khi truy đuổi né tránh cuối cùng cũng đi đến ngày hôm nay. Ngẫm lại, thật đúng là đầy đủ khúc chiết.

“Nàng dâu nhỏ, em yên tâm, hôn lễ của chúng ta khẳng định sẽ long trọng hơn so với của cô ấy.” Diệp Lan Trăn ôm eo Đào Tư Di, thổi khí bên tai cô, vừa ý nhìn vành tai mướt mà trở nên trắng nhợt. Nàng dâu nhỏ của anh đáng yêu quá, mới như vậy đã đỏ mặt rồi.

Đào Tư Di không nói gì, cô hiểu rõ nỗi khổ trong lòng Diệp Lan Trăn, Nhà họ Diệp không có khả năng để anh khẳng khái làm theo ý mình.

Chỉ là, cho dù như vậy, cô cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Người đàn ông này nhìn qua tưởng như bất cần đời, lại có thể cùng cô kiên định chạy đi đăng kí, đã khiến cô cảm động ngoài ý muốn. Những thứ hình thức như hôn lễ thì có quan hệ gì chứ! Chỉ cần hai người có thể ở bên nhau, Đào Tư Di cảm thấy thế là đủ rồi.

Cô cọ xát vô cùng thân thiết lên người Diệp Lan Trăn, tiếp tục chuyên tâm quan sát nghi thức điển lễ của hai người.

Giờ đã đến màn trao nhẫn, hai bé hoa đồng bụng nhẫn cưới từng bước đi lên đài. Bé gái bởi vì giẫm lên áo váy không cẩn thận vấp ngã, mắt nhìn thấy muốn bổ nhào trên người Trương Lệ Viện. Chu Chính Đạo khẩn trương đem Trương Lệ Viện bế lên. Bé gái lập tức té trên đất, bởi vì bị ngã đau mà khóc to.

Đào Tư Di nhẹ cười lắc đầu. “Người đàn ông Chu Chính Đạo này cũng quá cẩn thận đi, một đứa nhỏ lại có thể dọa anh thành như vậy. ”

“Nếu có loại chuyện này, anh cũng sẽ làm thế, đứa nhỏ là của người khác, còn nàng dâu là của anh, vẫn là nàng dâu tôn quý hơn.” Diệp Lan Trăn nghiêm trang nói, anh không chút nào cảm thấy Chu Chính Đạo làm vậy là không đúng.

“Các anh rõ là...”

Nhìn thấy bé gái khóc, Chu Chính Đạo thế nhưng chỉ lo Trương Lệ Viện trong lòng mình. Đào Tư Di chủ động đi về phía trước hai bước, ôm cô bé vào trong lòng. Dưới sự trấn an của cô, bé gái một lần nữa nở miệng cười. Hôn lễ không vì có thêm việc nhỏ đem vào mà ngừng lại, tiếp tục hạnh phúc tiến hành.

Diệp Lan Trăn nhíu mày, Đào Tư Di thích con nít, vẻ mặt cô ảm áp ôn nhu sẵn sóc trấn an cô bé không quen biết, quanh thân cô tản ra tình thương của mẹ.

Diệp Lan Trăn đột nhiên cảm thấy, hình ảnh tốt đẹp này dưới ánh mặt trời tựa hồ có chút chói mắt. Yết hầu anh khát khô, giống như một viên than cháy hồng mắc kẹt trong đó, nóng bỏng không thôi.

Anh quay đầu từ phía sau lấy một ly nước trên bàn, ngửa đầu uống một ngụm, chất lỏng lạnh lẽo tiến vào yết hầu khiến anh thoải mái không ít.

“Lan Trăn, anh nói con chúng ta về sau có phải sẽ đáng yêu như cô bé kia không?” Hai gò má Đào Tư Di đỏ ửng, ánh mắt tràn đầy khát khao.

Chữ “ừ” cứng rắn mắc kẹt trong yết hầu anh, phun không ra, nuốt cũng không trôi.

Anh chỉ có thể sử dụng thói quen bóp hai má Đào Tư Di, mỉm cười với cô, anh làm sao có thể không chờ mong trong người cô thai nghén đứa nhỏ của bọn họ chứ. Nhưng anh không cách nào nói ra miệng, anh cũng không thể nói cho cô biết, cơ hội này xa vời như thế.

“Anh Diệp.” Một cô gái gọi ngọt ngào cắt ngang thân thiết giữa hai người.

“Cô tới nơi này làm gì?”

“Cùng một người bạn tới tham gia hôn lễ.” Diên Na má lúm đồng tiền tươi như hoa, cô ta xuất thân từ diễn viên, chút tạp kỹ cơ bản ấy không nói chơi.

“Thật khéo.” Diệp Lan Trăn khách khí gật đầu, ôm eo Đào Tư Di, vẻ mặt sủng nịnh không che dấu hiện ra trước mặt Diên Na. “Diên tiểu thư, vợ tôi mệt mỏi, chúng tôi qua bên kia ngồi. ”

“Đó là bạn gái trước của anh à?” Đào Tư Di mỉm cười nhìn Diệp Lan Trăn bên cạnh, nhỏ giọng ghé lỗ tai anh thì thầm.

“Vợ à...” Diệp Lan Trăn khấn trương nhìn Đào Tư Di, xem xét nét mặt cô.

Đào Tư Di trấn an vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh, khẽ cười. Nói cô không lo lắng là giả, nhưng đối với cô gái đột nhiên xuất hiện này, phát sinh trên người Diệp Lan Trăn cũng là chuyện bình thường, người đàn ông này đích thực là tuyển chọn đầu tiên của các cô gái.

“Về sau nếu còn phụ nữ tìm tới cửa, xem em thu thập anh thế nào. ”

“A, còn dám uy hiếp anh nữa đấy?” Diệp Lan Trăn ôm Đào Tư Di, buồn cười nắn nhẹ thịt non trên eo cô. “Nàng dâu yên tâm, không có. ”

Nhìn cô gái cách đó không xa, Diệp Lan Trăn cau mày, Diên Na lại có lá gan lớn như vậy xuất hiện tại nơi này, một tia bất an vờn quanh anh.

Tôn Mạnh nhìn Diên Na nóng vội, trên mặt lộ ra tươi cười, cô gái này chưa tới phút cuối chưa bỏ cuộc, xem ra có một số việc còn cần anh trợ giúp một phen.

“Anh Diệp, thực khéo. ”

“Cậu?” Diệp Lan Trăn ôm cánh tay Đào Tư Di có chút khấn trương.

“Anh Diệp, có sự tình muốn cùng một mình anh nói chuyện.” Tôn Mạnh chăm chú nhìn Đào Tư Di, hướng cô nở nụ cười xin lỗi.

Nhìn sắc mặt Diệp Lan Trăn đột nhiên trở nên tối tăm, Đào Tư Di hiểu ý từ trên người anh đứng lên. “Em đi xem Trường Lệ Viện có cần hỗ trợ gì không. ”

Diệp Lan Trăn bắt lấy tay Đào Tư Di.

Đào Tư Di kinh ngạc nhìn chính mình bị Diệp Lan Trăn giam chặt trên ghế, không rõ anh khấn trương cái gì.

Không ai rõ ràng hơn Diệp Lan Trăn, Tôn Mạnh cùng Diên Na đồng thời xuất hiện tuyệt đối không đơn giản.

Từ trong túi lấy ra một đồng hồ nữ đưa qua tới lui trước mặt Diệp Lan Trăn, trên mặt Tôn Mạnh mang theo nụ cười tự tin. Anh chắc chắn Diệp Lan Trăn không dám để Đào Tư Di biết anh đã từng gặp sai lầm.

Do dự một chút, Diệp Lan Trăn chung quy vẫn buông tay cô, nhận thấy tay nhỏ ấm áp rời khỏi lòng bàn tay mình, anh đột nhiên có chút sợ hãi.

“Yên tâm, Diên Na ăn không hết con cừu nhỏ của anh đâu, cô ta không giống chị gái tôi miệng cộp gan thỏ, nhìn như kiên cường, kì thực yếu ớt không chịu nổi.” Tôn Mạnh cười lạnh nhìn Diệp Lan Trăn thất thố, ngày anh đợi cuối cùng cũng đến. Bất cứ lúc nào anh đều không quên được hình ảnh thân thể chị gái lạnh lẽo đông cứng trong kho lạnh kia.

“Cậu có ý gì?” Diệp Lan Trần nhíu mày đốt điều thuốc, khói nhẹ lượn lơ dăng lên san bằng cảm xúc của anh. “Chuyện kia là tôi sai nhưng người chết không thể sống lại. Vài năm này tiền cậu kiếm được trên người tôi cũng không ít, cậu nên rõ ràng đây là vì cái gì. ”

“Không có ý gì, chỉ là muốn thay chị tôi trên trời có linh thiêng, nhìn xem tới cùng người nào có thể mê hoặc anh thần hồn điên đảo mà thôi. ”

“Tôn Mạnh, nể mặt chị cậu, tôi vẫn không để ý đến những chuyện mờ ám của cậu, cậu không cần được một tác lại muốn tiến thêm một bước.” Diệp Lan Trần phiền chán, tuổi trẻ ngông cuồng gặp sai lầm, khiến anh phải đeo lưng đến bây giờ.

“Tôi tiến thêm một bước ư?” Tôn Mạnh vươn tay chỉ trước mặt Diệp Lan Trần. “Là ai đem bụng chị tôi làm lớn rồi cũng những ả đàn bà khác chung chạ. Nếu không phải bởi vì anh, chị ấy sẽ không chết. Anh Diệp, quên nói cho anh biết, hôm nay tôi chỉ là vai phụ, nhân vật chính không phải tôi.” Trên mặt Tôn Mạnh lộ ra khoái ý trả thù.

“Ha ha, nếu cô dâu nhỏ của anh biết cô ta không thể sinh con, không biết sẽ thế nào đây?”

“Cậu...” Diệp Lan Trần đẩy Tôn Mạnh che trước mắt mình.

Khi thấy vẻ mặt thần hồn lạc phách của Đào Tư Di, Diệp Lan Trần biết, toàn bộ đều đã chậm.

“Thực xin lỗi...” Diệp Lan Trần tiến lên ôm eo Đào Tư Di, đem cằm đặt tại bờ vai cô. “Tin tưởng anh, anh sẽ xử lý tốt. ”

Đào Tư Di xoay người, vui mắt trước ngực Diệp Lan Trần, anh đè nén, ngẫu nhiên hiện rõ thống khổ, hiện tại cô đều đã minh bạch rồi. Nguyên lai cô cùng anh chênh lệch không chỉ là một hồi hôn lễ.

“Nàng dâu à...” Diệp Lan Trần thắt chặt vòng tay ôm cô. “Tin anh...”

“Được. ”

Đào Tư Di cảm giác nước mắt mình tựa hồ đang xoay tròn trong hốc mắt, cô cố gắng nhưng chúng nó vẫn không rút xuống. Cô hít sâu một hơi, trên mặt nở nụ cười rục rịch, má lúm đồng tiền của cô khiến Diệp Lan Trần cảm thấy chói mắt. “Vừa rồi em đã nói với Trương Lệ Viện một tiếng, chúng ta về trước. ”

Về tươi cười trên mặt Đào Tư Di vẫn duy trì đến khi lên xe Diệp Lan Trần, một khắc kia nước mắt cô rơi cuộc không cách nào kiềm chế, rơi xuống như vũ dề.

Cô không biết giờ phút này vì sao cô lại khóc, là vì hạnh phúc của hai người sắp kết thúc, hay là vì quyền làm mẹ của cô. Tay vô khê vuốt đôi má Diệp Lan Trần, muốn mượn hơi thở sâu để trấn an tâm tình đang lo lắng của mình. Phát hiện toàn bộ đều là thất vọng, nước mắt cô tựa hồ không thể khống chế mà dâng trào.

“Tin tưởng anh, anh có biện pháp, chồng em rất lợi hại, em không biết sao?” Diệp Lan Trần rút mặt giấy, lau nước mắt trên mặt cô. “Nếu anh đã quyết định cùng em kết hôn, chắc anh sẽ không để ý những thứ này, em yên tâm. ”

Đào Tư Di không nói gì, chỉ gạt đầu, cô nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, đầu ngửa lên, hy vọng nước mắt có thể ở trong hốc mắt một lần nữa chảy trở lại trong cơ thể cô.

“Như thế nào, vẫn không vui sao? Không vui là vì anh gạt em, hay là mất hứng vì phụ nữ trước kia?” Diệp Lan Trần đóng đưa cánh tay Đào Tư Di. “Nàng dâu à, đừng nóng giận mà, anh đảm bảo về sau chỉ cho mình em, không cho người khác, tin tưởng anh đi. ”

“Tại sao anh có thể ngây thơ như vậy chứ...” Nước mắt Đào Tư vẫn tiếp tục rơi theo dòng, bộ dáng cô tươi cười khó coi.

“Ngoan, đừng khóc, em khóc anh đau lòng.” Diệp Lan Trần dùng tay nhẹ lau sạch nước mắt cô, phát hiện không cách ngăn lại nước mắt mãnh liệt chảy ra, anh đơn giản cúi đầu hôn lên mặt cô, đem nước mắt mặn chát toàn bộ hút vào bụng.

“Nàng dâu à, em còn khóc, chồng em sẽ bị mận chết đấy. Hay là em chờ mong chồng em ngay cả nước mũi của em cũng phải liếm sạch sẽ?”

“Anh thật ghê tởm...” Nghe xong lời anh nói không đứng đắn, Đào Tư Di nín khóc mà cười, chàng trai này ở trước mặt người khác tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thật cẩn thận. Điều này làm dè nén trong lòng Đào Tư Di lại bị cô mạnh mẽ dè ép tiếp xuống.

Sau khi cười xong, trong xe lại xuất hiện yên lặng. Diệp Lan Trần mở nhạc trên ô tô, âm nhạc thoải mái tràn ngập trong khoang xe. Hai người đều không nói thêm, Diệp Lan Trần trầm mặc lái xe, anh rất sợ chỉ cần một hành động sai lệch, Đào Tư Di lại thương cảm rơi nước mắt.

Giấy không gói được lửa, chuyện như vậy sớm muộn gì cũng phát sinh, chỉ là Diệp Lan Trần hy vọng nó có thể phát sinh trễ một chút. Ít nhất về sau Nhà họ Diệp tiếp nhận cô, để vấn đề giữa hai người vừa vặn chỉ còn sót lại chuyện này.

Đào Tư Di quay đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, hiện tại vấn đề không phải trên người Diệp Lan Trần, mà là tâm tính của chính cô. Cô cần phải sắp xếp lại thật tốt suy nghĩ của cô. Kích thích tâm hôn cũng chẳng thể nào bù vào lỗ hổng một gia đình không trẻ con. Cô tin tưởng Diệp Lan Trần thích cô nhưng cô lại không tin rằng Diệp Lan Trần sau khi thừa nhận các loại áp lực, còn có thể chấp nhận ở bên cô cả đời.

Hai người trở lại nhà họ Diệp, trong nhà trống không. Cha Đào biết hai người kết hôn, đến ngày thứ ba liền thu thập đồ đạc cùng Lưu Diễm Lệ xuất ngoại. Diệp Nam Tê sau khi cất bước bọn họ, cũng trở lại bộ đội. Hiện tại trong nhà chỉ còn lại có Diệp Lan Trần cùng Đào Tư Di. Nguyên bản còn chưa rõ cảm giác, nhưng từ hôm nay biết về sau không thể sinh con, Đào Tư Di bỗng nhiên cảm thấy biệt thự trống trải đến đáng sợ.

“Nàng dâu nhỏ, có đói bụng không, anh nấu mì cho em nhé.” Diệp Lan Trần vẽ mặt lấy lòng, sợ cô bởi vì chuyện ban ngày mà không vui.

“Vâng, chồng em đối với em thật tốt. ”

“Buổi tối bồi thường anh cho tốt.” Diệp Lan Trần nhéo chóp mũi Đào Tư Di, cúi đầu ấn một nụ hôn trên trán cô. Trên mặt anh làm bộ tươi cười gian tà tựa như muốn làm chuyện xấu.

Đào Tư Di tựa vào bên tường bếp, nhìn Diệp Lan Trần bận việc, động tác tay chân anh thoáng vụng về khiến cô nhìn không được cười nhẹ, cười đến nổi nước mắt chảy ra.

Tay Đào Tư Di xoa khóe mắt ướt át, một tay đưa qua nhận bát mì Diệp Lan Trần đưa tới.

“Nàng dâu nhỏ, thế nào?”

“Ăn ngon.” Nước mắt Đào Tư Di rơi vào trong bát.

Diệp Lan Trần lấy tay xoa nhẹ tóc cô. “Nếu ăn ngon, mỗi ngày anh đều làm cho em ăn được không?”

“Được. ”

Đào Tư Di cúi đầu không nói, chuyên tâm ăn mì nóng, mặt hồng rực, đầu lưỡi cô run lên vì nóng nhưng cô vẫn ăn một miếng lớn.

Cô biết tình yêu của Diệp Lan Trần mãnh liệt, người đàn ông này trước kia cà lơ phất phơ, nhưng tâm anh kiên định hơn so với người khác.

Diệp Lan Trần càng kiên định, cô ngược lại càng lo lắng, cô thấy hít thở không thông, tình yêu của anh kiên định, cô lại muốn lùi bước. Có thể cô không cần những nghi thức kia, có thể cô không để tâm tới ánh nhìn của người ngoài nhưng hiện tại, cô lại lâm vào vòng lẩn quẩn của chính mình, không cách nào bỏ qua áy náy chứa trong nội tâm.

Tuy biết rõ ràng cô không sai nhưng lại không thể bỏ qua áp lực này.

“Chẳng lẽ anh đây đã dùng ‘Âm nhiên tiêu hồn’* chướng, khiến nàng dâu nhỏ cảm động như vậy.” Diệp Lan Trần thay đổi cách trêu đùa Đào Tư Di vui vẻ, anh cố quá làm động tác chấp tay thi lễ, làm nước mắt Đào Tư Di hạnh phúc chảy xuống.

(*) Âm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng là do Dương Quá trong tiểu thuyết Thần điêu đại hiệp của nhà văn Kim Dung sáng tạo. Tên này được lấy từ câu “Âm Nhiên Tiêu Hồn Giả, Duy Biệt Nhi Dĩ: Cái Sầu Thảm Tiêu Hồn, Chỉ Bởi Biệt Ly Thôi” trong bài thơ Biệt Phú của nhà thơ Giang Yêm thời Nam Triều. Bộ võ công này chỉ có mình Dương Quá sử dụng được bởi đây là môn võ mà người luyện tập nhất thiết phải tương tư sầu khổ, đau đớn tuyệt vọng, lâm phải giờ khắc sinh tử, muốn trọn đời kiếp kiếp được gặp lại Tiểu Long Nữ. Vì vậy, những khi đối mặt hiểm nguy, Dương Quá đã nhiều lần dùng đến Âm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng. Thế nhưng, khi tâm trạng vui vẻ hạnh phúc, vô ưu vô lo thì lộ chưởng pháp này mất đi thần hiệu.

“Nàng dâu nhỏ, đừng khóc, mì sẽ mặn đó, chẳng lẽ em muốn tổn hại đến tay nghề của chồng em sao. ”

“Món này của anh mà coi như có tay nghề à?” Đào Tư Di lấy tay lau nước mắt trên mặt.

“Em dám nói không xem.” Diệp Lan Trần vươn tay dò xét phía dưới nách Đào Tư Di.

“Là...là...”

“Là cái gì?” Diệp Lan Trần tiếp tục động tác trên tay, Đào Tư Di thét chói tai không thôi.

“Tay nghề, là có tay nghề...ha ha...”

Đào Tư Di cười, Diệp Lan Trần đùa, tiếng vui cười vang khắp phòng khách.

Nếu thời gian có thể ngưng trệ, Đào Tư Di hy vọng nó có thể dừng lại tại giây phút này. Nếu trên thế giới thật sự có kỳ tích, vậy cô hy vọng cô có thể là người may mắn đó.

Trái đất sẽ không vì một người mà ngừng quay, xã hội không vì một người mà ngừng phát triển, Diệp Lan Trần cũng không thể bởi vì cô mà buông tha quyền làm cha.

Qua bao lần hoan ái cùng Diệp Lan Trần, Đào Tư Di đều khê vuốt bụng dưới, khát vọng một đám củ cải đỏ nhồi đầy phòng. Cô đã từng bao nhiêu lần hai người tình cảm mãnh liệt qua đi rồi tận lực nằm ngửa, hy vọng hạt giống của anh có thể mọc rễ nảy mầm trong cơ thể cô. Thậm chí cô còn tìm từng trang web, đem ảnh hai người vụng trộm đăng lên, đoán trước bộ dáng đứa nhỏ sau này.

Anh càng yêu cô, cô lại càng hy vọng anh có thể may mắn hạnh phúc, Đào Tư Di cười chảy nước mắt, miệng cô hô hấp hỗn loạn hương vị từ hơi thở của Diệp Lan Trần. Nước mắt hạnh phúc đem cô ngập chìm, cô hạnh phúc như vậy, sau khi hôn nhân thất bại lại tìm được người đàn ông đối xử thiệt tình với cô.

Nhưng hiện tại, toàn bộ tựa hồ càng ngày càng xa xôi, tưởng như không thể chạm tới.

“Diệp Lan Trần, em chưa từng nói với anh câu này nhỉ?” Đào Tư Di ôm cổ anh, ánh mắt cô chuyên chú nhìn người đàn ông anh tuần đẹp trai trước mặt.

“Nàng dâu nhỏ, nói cái gì?” Diệp Lan Trần vẻ mặt ôn nhu.

“Chồng à, em yêu anh...”

46. Chương 46: Ốc Đảo

Một câu “em yêu anh” của Đào Tư Di làm Diệp Lan Trần sửng sốt, lập tức anh đem cánh tay cô hạ xuống từ trên cổ mình.

Anh đỡ cầm lấy bát đã bị Đào Tư Di ăn sạch sẽ trên bàn trà đi vào phòng bếp.

Không lâu sau, Đào Tư Di liền nghe thấy tiếng nước chảy.

“Choang...” Bát sứ cùng mặt đất tiếp xúc vang lên tiếng va chạm, vào lúc này một bóng đen mạnh mẽ vọt tiến vào.

“Nàng dâu nhỏ, em vừa nói gì thế?” Diệp Lan Trần đối diện Đào Tư Di đang ngồi trên ghế sofa, ánh mắt anh như đã khôi phục thanh tỉnh, không mờ mịt như vừa rồi.

“Không có gì...” Đào Tư Di xấu hổ, lời buồn nôn này, cô thật không nên nói lần thứ hai, vừa rồi là cảm xúc kích động, hiện tại ngẫm lại chính mình còn cảm thấy ngượng.

Tại sao cô chưa nghĩ qua đã nói câu đó? Đương nhiên là vì cô yêu Diệp Lan Trần, nếu không cũng sẽ không cùng anh đi đăng ký. Nhưng đặt ở trong lòng và nói ra, thật đúng là hai chuyện khác nhau.

“Không, vừa rồi anh có nghe thấy nhưng lại không nhớ rõ, anh có cảm giác câu đó rất quan trọng. Anh muốn em lặp lại lần nữa.” Diệp Lan Trần nhìn chằm chằm Đào Tư Di.

Mặt cô càng đỏ, Đào Tư Di cúi đầu né tránh ánh mắt Diệp Lan Trần, ngón tay vô ý vẽ vòng tròn lên bắp đùi.

“Nàng dâu nhỏ à, anh muốn nghe câu vừa rồi, em nói lại lần nữa đi.” Diệp Lan Trần cọ quây ngồi bên người Đào Tư Di, ôm cô đặt trên đùi mình. Tay anh bắt lấy tay nhỏ của cô, đồng thời vỗ nhẹ đùi cô. Dần dần, hô hấp hai người trở nên dần dặt, không khí trong phòng khách trở nên khác thường.

Đào Tư Di muốn đứng lên, vật dưới thân cô từ từ biến hóa, biểu thị nguy hiểm đang tiến đến.

“Cửa phòng bếp còn chưa đóng, để em đi đóng vào. ”

“Không vội, anh muốn nghe câu vừa rồi. ”

Tay Diệp Lan Trần thăm dò vào vạt áo cô, nhẹ vỗ về thịt non trên eo. “Ngoan, bảo bối, nói lại lần nữa đi. ”

Anh khẽ liếm vành tai cô, vừa lòng cảm thụ thân thể cô run rẩy.

“Nói hay không...” Tay anh dần dần di động hướng về bụi cổ của cô, đột nhiên tay anh như con báo nhanh nhẹn, trong thời gian ngắn ngủi nhanh chóng đánh về phía con mồi nó thèm khát đã lâu, vươn vào hoa cỏ khô khốc của cô.

“Ừm...” Cả người Đào Tư Di đột nhiên cứng đờ, tùy thời có người lui tới tại phòng khách, Diệp Lan Trần dám làm ra hành động càn rỡ như vậy.

“Đừng...” Đào Tư Di nheo mắt, đột nhiên mắt mở lớn, cô nghiêng người, ý đồ chạy thoát khỏi bàn tay anh.

“Vẫn không nói à...” Diệp Lan Trần không khinh địch liềm vòng qua cô. Ngón tay anh mạnh mẽ gợi lên, hung tợn ấn lên thịt non trong cơ thể cô. Tê dại, bủn rủn, đau đớn, đồng thời kích thích Đào Tư Di, khiến cô tiến thoái lưỡng nan.

“Diệp Lan Trần, em nói. Anh trước buông. ”

“Được.” Diệp Lan Trần thả cánh tay đang ôm cô, ngón tay trong cơ thể cô vẫn đang gắt gao ôm lấy nơi mềm mại đó. Anh dùng chân nhẹ nhàng đẩy, trọng tâm Đào Tư Di bị lệch, nặng nề ngồi trên ngón tay anh, đánh bất ngờ tới điểm mẫn cảm nhất của cô.

“Ừm a...” Tiếng rên rỉ của cô kích thích cảm quan dưới thân anh, cảm giác trong tay đã bị nước xối ướt át, vật đó của Diệp Lan Trần rốt cuộc cũng nhịn không được, anh kéo khóa quần, lấy ra hung khí.

“Không cần.... , cửa nhà bếp...” Đào Tư Di thất kinh muốn ngăn cản ý đồ của anh, người giúp việc có thể tùy thời lui tới phòng khách, lý trí của cô nhắc nhở không thể phát sinh chuyện đó tại đây.

“Anh đang đóng mà, em không phát hiện sao?” Hung khí của Diệp Lan Trần mạnh mẽ tiến công trong cơ thể cô, kèm theo là tiếng dịch nóng va chạm.

Anh bắt đầu bắm lấy eo Đào Tư Di, để cô ở trên thân anh, trên dưới rong ruổi. Váy của cô theo động tác hai người, tung bay lên xuống, cô ngửa cổ ra sau, cực kỳ giống thiên nga ngửa mặt lên trời hứng ánh nắng, vừa tao nhã, cao quý mà thánh khiết. Có thể không ai biết, thiên nga non nốt đang bị mãnh thú tùy ý chà đạp, như muốn đem thiên nga một miếng nhét vào bụng.

“Thoải mái không, bảo bối...” Diệp Lan Trần tìm tới hai tay không điểm tựa của cô, dùng cà vạt quấn quanh rồi nắm chặt trong tay anh, một tay khác dụng lực kim trụ bụng dưới của cô, mỗi một lần va chạm, đều cảm hai tay cô ép chặt lên phía bụng dưới của cô.

“Ừm...” Đào Tư Di cắn chặt môi, không dám lên tiếng, cô sợ tiếng kêu sẽ đưa tới người hầu thăm hỏi.

“Khó chịu sao?” Diệp Lan Trần ác ý xuyên tạc ý tứ, kim tay cô đặt phía bụng dưới rồi thăm dò vào nội y, hung hăng vò nặn.

“Hay là, em muốn để anh làm tình đến chết?”

Ngôn ngữ Diệp Lan Trần thô tục khiến Đào Tư Di trừng lớn hai mắt, cô định nói thì lại bị anh va chạm, liền biến thành tiếng rên rỉ.

Diệp Lan Trần nhanh chóng ra vào trong cơ thể cô, vật khỏe mạnh không ngừng căng đầu nơi nhỏ hẹp. Tiếng nước phạch phạch không ngừng vang lên trong phòng khách.

Cảm thụ khít khao đến tuyệt vời, Diệp Lan Trần muốn điên cuồng.

“Nàng dâu nhỏ, nói đi, em vừa nói gì thế?”

Diệp Lan Trần cố ý muốn nghe câu Đào Tư Di vì kích thích mà nói ra tình yêu.

“Yêu...” Giọng nói Đào Tư Di như bị nghiền nát, chỉ có thể thốt ra một chữ.

“Tiếp tục đi, nàng dâu nhỏ...” Diệp Lan Trần kích động ôm cô, dừng động tác thô bạo.

“Em yêu anh. ”

“Nàng dâu nhỏ, anh cũng yêu em. ”

Diệp Lan Trần vui sướng một lần nữa lấp đầy thân thể anh, anh kích động hét ra tiếng.

.....

“Diệp Lan Trần, nước. ”

Hơi thở Đào Tư Di mỏng manh, nức nở trong lòng Diệp Lan Trần.

“Còn muốn anh nhét vào à?” Diệp Lan Trần cố ý trêu đùa cô dâu nhỏ trong lòng, tại sao anh lại yêu cô đến vậy, hận không thể dúi cô vào trong người mình.

“Vô sỉ...” Đào Tư Di cảm giác không còn khí lực mắng anh.

“Anh thích vô sỉ với em đấy. ”

Diệp Lan Trần ôm Đào Tư Di đứng lên, dịch nóng hỗn hợp của hai người theo thân thể anh chảy xuống, tẩm ướt quần dài.

“Nàng dâu nhỏ đừng lộn xộn, lão Nhị của chồng em còn chưa no, một lát nữa để người khác thấy là không tốt đâu.” Diệp Lan Trần khê cắn lỗ tai Đào Tư Di. “Vừa thấy tư thế này, mọi người liền biết, lão Nhị nhà anh đã xuyên qua cửa nhà ai rồi. ”

Đào Tư Di nhìn hầu hết anh chuyển động, liền mở miệng nhỏ, lỗ răng nanh sắc bén.

A a..... Một căn liền vang tiếng.

Cô muốn cắn chết tên yêu nghiệt này, tên đàn ông không biết xấu hổ, nhanh để anh biến mất đi. Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc là vì sao cô lại có thể yêu một người thói tha vô lại như vậy chứ!

“Hử?” Diệp Lan Trần cảm thấy hơi đau nhói trên hầu kết như bị thú nhỏ cắn, anh buồn cười nhìn cô gái nhỏ trong lòng, đưa môi tới gần lỗ tai cô, nói một câu.

“Lát nữa cho em cắn xuống nó, nơi đó cứng rắn hơn. ”

“Lưu manh...” Đào Tư Di hết chỗ nói, cô vui mặt trước ngực anh, mặt giấu chặt bên trong, sống chết cũng không chịu lộ ra.

Diệp Lan Trần sau khi ôm cô về phòng ngủ của hai người, bọn họ liền cùng nhau tắm uyên ương. Tuy không phát sinh lần nữa, nhưng bởi vì hôm nay có quá nhiều chuyện, Đào Tư Di cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Cô nằm trên giường nhắm mắt lại, tâm tình lo lắng, chuyện linh tinh như chen lấn xông vào trong tâm trí cô.

“Nàng dâu nhỏ, nhìn anh.” Diệp Lan Trần nhận ra tâm tình cô phức tạp, lay cánh tay Đào Tư Di, ý đồ muốn để cô mở mắt.

Có điều, Đào Tư Di dường như muốn trốn tránh hiện thực, vẫn nhắm chặt mắt.

“Còn không nhìn là anh cho em ăn cái đó đấy. ”

Nếu nói dễ tiện đến vô địch, Đào Tư Di dám chắc canh, Diệp Lan Trần nhận đứng thứ hai, không ai dám đứng thứ nhất.

Cô tức giận trừng to mắt nhìn người đàn ông trước mắt, anh không thể để cô yên tĩnh một lát được à?

Diệp Lan Trần đưa tay véo cô dâu nhỏ nhà mình, “Nhìn em tức giận như con cóc vậy. Khiến thiên nga là anh đây thật muốn làm thịt cô cóc em. ”

“Anh không biết xấu hổ, vô lại, trướng thối, lưu manh. ”

“Ha ha...” Diệp Lan Trần thấy cô có tinh thần liền biết mục đích của mình đã đạt được, anh ôm cô vào trong ngực. Hai người không mặc quần áo, xích lỏng như trẻ con. Mùi thơm ngát vừa mới tắm rửa xong, mùi riêng của hai người hoàn mỹ kết hợp một chỗ. Chung quanh hai người, ánh sáng ấm áp vờn quanh.

“Nàng dâu nhỏ à, nói cho anh biết, cái đầu nhỏ của em có phải đang nghĩ xem làm thế nào rời khỏi anh có phải không?” Diệp Lan Trần đặt cằm lên vai Đào Tư Di.

“Không có.” Đào Tư Di chột dạ né tránh ánh mắt anh.

“Ngốc ạ.” Diệp Lan Trần nắm thật chặt tay cô, “Em không cần nói anh cũng biết, khẳng định là em nghĩ như thế. ”

Đào Tư Di trầm mặc không nói, dè mi mắt, lông mi dài như đem suy nghĩ của cô giấu trong đó.

“Đáp ứng anh, ngàn vạn lần đừng học làm thánh mẫu, cho rằng toàn bộ vì muốn tốt cho anh, trốn ở một nơi hoang vu hẻo lánh khiến anh không tìm thấy em. Em chỉ là tỷ lệ mang thai thấp hơn chút mà thôi, cũng không phải không thể có. Em phải tin tưởng vào sức mạnh của chồng em. Cho dù là sa mạc khô cằn, anh cũng có thể tưới ra một ốc đảo. ”

Đào Tư Di trừng mắt nhìn anh, hình dung này tại sao lại thấy quái dị như vậy.

“Em không tin à?” Diệp Lan Trần vươn tay bóp má cô. “Vừa rồi, cái kia của anh và em, liên tục nhỏ giọt từ sofa đến phòng ngủ, em có muốn đi xem hay không?”

“Anh...”

“Suyt...” Diệp Lan Trần đưa ngón tay ngăn tại môi cô. “Nàng dâu nhỏ, vì ốc đảo, chúng ta tiếp tục tới. ”

“A a...”

Căn phòng lại khôi phục...nói thế nào đây? Khẳng định không phải sự yên lặng.

Một đêm hoan ái tiêu hao hết lực Đào Tư Di. Thật đúng như cách nói của Diệp Lan Trần, anh tích cực tưới hoa viên của cô, hai người đều có ý thức tạo cội nguồn hy vọng, ở trong cơ thể cô dừng lại lâu hơn một chút.

Chỉ là khổ cho Đào Tư Di, Diệp Lan Trần mỗi lần hung tợn va chạm vào cô. Đào Tư Di muốn trách anh thô bạo, Diệp Lan Trần lại nói vì muốn nhanh chóng hoàn thành việc xây dựng ốc đảo, bể chứa nước nhất định phải được khai thác triệt để. Tuy một miệng anh nói đầy mê sảng, nhưng Đào Tư Di không cách nào phản bác anh ngụy biện.

Cô ai oán nhìn vẻ mặt thỏa mãn cùng hai má lúm đồng tiền của người đàn ông bên cạnh, tay bóp nặn đùi bần rùn của mình. Tên này ở trên giường như dã thú, không có đến nửa điểm ôn nhu, cô thật lo lắng, bé cũng chưa kịp có thì mạng nhỏ của cô liền đi tong rồi.

“Vợ à, dậy thôi.” Diệp Lan Trần mở mắt đầu tiên, nhìn ánh sáng mặt trời soi lên lưng cô dâu nhỏ của anh, lóng lánh ngân quang.

Anh ngồi dậy, đặt nụ hôn mềm mại dọc theo cổ cô rồi một đường xuống phía dưới, lưu lại ấn ký ẩm ướt.

“Vợ à, anh còn muốn tươi.” Diệp Lan Trần chớp mắt, khuôn mặt anh tuấn đẹp trai sợ hãi tựa như đứa nhỏ nhìn Đào Tư Di, tay anh lại không thành thật vụng trộm mò mẫm vào trong hoa cúc.

“Không được.” Đào Tư Di nghiêm mặt, anh không muốn để người ta sống nữa à?

“Vì ốc đảo. ”

“Anh...”

“Ốc đảo ta đến đây...”

47. Chương 47: Trả Thù

Đào Tư Di cảm thấy, nếu trong nhà Diệp Lan Trần có đất, khẳng định anh sẽ là người nông dân cần cù lao động nhất. Anh vất vả rồi mồ hôi khẳng định sẽ gieo trồng không sót một nơi nào, kể cả là trong góc nhỏ.

Đào Tư Di cảm thấy, nếu mình không may là khối đất kia, khẳng định cô sẽ vô cùng thống khổ, bởi vì chủ nhân tùy ý tưới, dẫn đến cô hận không thể trở thành sa mạc thật sự, ít nhất nơi đó còn ít người quan tâm đến.

“Nàng dâu nhỏ à, anh muốn nghe em nói em yêu anh.” Diệp Lan Trần lật tới lật lui trên người cô, cánh tay cô ôm chặt cổ anh, ý muốn chạm lại một chút độ va chạm mạnh yếu.

“Vợ à...”

“Yêu..., em yêu...” Đào Tư Di mê mang phun ra âm điệu vỡ tan, khiến người đàn ông phía trên thỏa mãn càng dùng lực khai khẩn đất đai.

“Bảo bối, anh hận không thể để em chết như thế này. ”

Diệp Lan Trần luôn luôn thích thời điểm hoan ái, ngôn ngữ thô lỗ. Đào Tư Di chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ bởi vì cô không biết nên trả lời như thế nào.

Có người nói đàn ông là sinh vật thích khiêu chiến, chiến đấu liên tục, anh có thể nhanh chóng trưởng thành.

Diệp Lan Trần hiện tại toàn bộ đều đặt trong trạng thái chiến đấu, hỏi anh muốn cùng người nào chiến đấu, anh khẳng định sẽ lập tức lộ tươi cười gian trá, vươn đầu lưỡi yêu nghiệt kia ra, khẽ liếm khóe miệng. Giống như đang cười yêu mị nhớ lại dư vị vô hạn đó.

Mỗi khi vậy, Đào Tư Di cho dù người ở chỗ nào, đều sẽ nhịn không được mà lạnh run.

Trải qua vài ngày bị ngược đãi, Đào Tư Di cuối cùng vào hôm nay đã nghênh đón thân thích tới thăm đúng ngày mỗi tháng.

Đi cả của cô đến đây!

Nhìn vết máu trên giường, sắc mặt Đào Tư Di đỏ ửng nhìn chằm chằm hung khí đang muốn chiếm hữu của Diệp Lan Trần. Anh ử rử nhìn lão Nhị chấp nhất đứng thẳng của mình. Ử rử nói không nên lời, vẫn là vạn bất đắc dĩ.

Làm sao mà hết lần này tới lần khác đang vui mừng thì nó lại tới cơ chứ, đến cũng không nói trước tiếng nào.

“Vợ à, anh khó chịu...” Diệp Lan Trần đáng thương tội nghiệp nhìn Đào Tư Di.

“Em cũng không còn cách nào khác, nếu không em đi tìm cho anh đá lạnh, ấn vào đó nhé?”

Đào Tư Di vùng vẫy rời khỏi dưới thân anh, xoay người tìm băng vệ sinh, rốt cục cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày rồi. Mặc dù có chút thất vọng nhưng cô cũng không muốn cùng Diệp Lan Trần liều chết triển miên. Đều nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Đào Tư Di lại cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy, cô sẽ chết dưới sự tấn công mãnh liệt của hoa mẫu đơn Diệp Lan Trần mất thôi.

“Em học xấu.” Diệp Lan Trần kinh ngạc chep miệng, tư tưởng cô dâu nhỏ của anh thật ác. Tại sao cô lại có thể nhẫn tâm lấy băng lạnh áp lên lão Nhị thương cảm của anh kia chứ?

“Lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, gả vị đạo sĩ đây đường đi.” Đào Tư Di cười cười, xinh đẹp mặc áo ngủ gợi cảm Diệp Lan Trần mua cho cô khi trước, đi tới đi lui trước mặt anh.

Học xấu thì sao, thấy mà không ăn được mới đúng là vương đạo.

“Vợ...”

“Chồng...” Đào Tư Di ngọt ngào gọi, má lúm đồng tiền như hoa.

“Anh đi tắm rửa đây, lát nữa cùng nhau ra ngoài ăn cơm.” Diệp Lan Trần ủ rũ đi vào phòng tắm, anh quyết định tắm nước lạnh, hạ nhiệt độ toàn thân xuống còn hiệu quả hơn đặt cục băng lên nó.

“Dạ chồng, em ở dưới lầu chờ anh.” Đào Tư Di che miệng cười trộm, cảm giác nông nô nổi dậy ca xướng thật quá tuyệt.

Trần Thiệu nhận ra việc lạ hằng năm đều có, nhưng năm nay đặc biệt nhiều. Sau khi treo áo, anh quét mắt nhìn về phía mọi người trong phòng, Diệp Lan Trần kết hôn rồi hả? Anh không biết có phải vừa rồi mình nghe nhầm hay không. Một lần nữa anh lật điện thoại xem lại thông tin ghi lại, không sai, là Diệp Lan Trần, thời gian trò chuyện mới cách đây 30 giây.

“Khụ khụ...” Trần Thiệu anhg giọng. “Diệp Lan Trần nói lát nữa anh sẽ qua đây. ”

Người trong phòng đột nhiên yên tĩnh, mấy người đàn ông đồng loạt nhìn về phía Trần Thiệu.

“Cậu Diệp nói hôm nay mang vợ tới.” Trần Thiệu tiếp tục nói.

“Vợ? Anh cùng vợ trước của Lý Mộ Tiêu chia tay rồi à?” Lãng Dự hí hóp đôi mắt đào hoa, mấy hôm trước còn nghe nói Diệp Lan Trần giận giữ thay Đào Tư Di, đánh một đòn lên Mã Đăng Diệu. Cường bạo đem Tô Mạn Ca giam trong ngục ngồi xổm mười mấy năm, tin tức này đúng là làm người ta chấn kinh ghê gớm.

Mặc dù mọi người mặt ngoài không nói rõ nhưng trong lòng đều hiểu rõ, chuyện đó có bao nhiêu lửa giận. Thương không cùng quan đầu, nhất là vì một người phụ nữ, thật sự là khó có thể lý giải.

Thời điểm mọi người ở đây đều đang vạn phần chờ mong, Diệp Lan Trần vẽ mặt ngọt ngào ôm nàng dâu nhỏ của anh theo người phục vụ dẫn đường đi vào phòng

Khuôn mặt chàng trai mỉm cười hạnh phúc cùng Đào Tư Di trong lòng anh cười yếu ớt, càng nhìn càng thấy hợp nhau, hài hòa như thế, dường như mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên.

“Vợ à, những người này em đều đã quen biết, không cần khách khí.” Diệp Lan Trần chủ động kéo ghế cho Đào Tư Di, rồi chân chó rút ra hai tờ giấy, tượng trưng ở trên ghế lau chùi. Thật giống như ngồi trên ghế không phải là người mà là trên bảo sắp sửa hiện ra, sợ có một chút bụi sẽ khiến mông cô bị bẩn.

“Vâng.” Khuôn mặt nhỏ của Đào Tư Di xấu hổ, ở nhà giường nanh múa vuốt, đến đây tất cả đều thu liễm. Ở trước mặt người ngoài cô cũng không có da mặt dày mà liếc mắt đưa tình. Động tác đơn giản này của Diệp Lan Trần khiến cô xấu hổ nhìn chằm chằm vào bát đĩa trước mặt, bụng quả thật có chút đói.

“Em họ, đã lâu không gặp.” Lãng Dự mặc dù kinh ngạc, có điều nhìn tư thế này, xem ra em họ và anh họ đã thành công thân càng thêm thân rồi.

“Gọi chị dâu...” Diệp Lan Trần nghe xưng hô này của anh ta, bất mãn nhìn lướt qua, ánh mắt vừa rồi còn ôn nhu giờ lại thêm gió lạnh thấu xương.

“Chị dâu hảo.” Lãng Dữ sửa miệng, trong lòng không khỏi oán thầm, bụng dạ tên Diệp Lan Trần này cũng quá hẹp hòi, vừa mới kêu em họ thôi mà đã ghen rồi.

“Chị dâu, chị gọi món ăn đi.” Hoắc Tư Đình đưa thực đơn tới.

“Canh gà hầm đương quy, sườn hầm táo.” Diệp Lan Trần thay cô quyết định. “Anh gọi hai món này cho ấm, không phải đến ngày đó thỉnh thoảng em sẽ bị đau bụng sao, bổ huyết ích khí.”

Đào Tư Di nhìn miệng mọi người há to đến mức có thể nhét vừa một quả táo không khép được, cô lén lút giẫm lên chân Diệp Lan Trần. Người đàn ông này không biết thu liễm gì cả, đây là ở bên ngoài không phải ở trong nhà, anh không cần để ý đến mặt mũi của mình à. Nào có người đàn ông quan tâm đến chuyện đó của cô gái của mình chứ. Diệp Lan Trần dù không cần nhưng Đào Tư Di muốn thay anh suy nghĩ.

“Nàng dâu nhỏ của anh thật tốt, lo lắng anh quá yêu em lại làm truyện cười cho người ta sao.” Diệp Lan Trần sao có thể không biết tâm tư của cô, thoải mái đem động tác nhỏ của cô chiêu cáo toàn thiên hạ.

“Vợ cứ yên tâm, bọn họ không dám chê cười chồng em đâu. Chồng yêu vợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Nói xong, Diệp Lan Trần lấy ly nước trái cây trước mặt cô, đưa tới chén trà nóng hổi. “Uống nước ấm, đừng uống lạnh, anh đau lòng. ”

‘Oanh’ một tiếng, Đào Tư Di chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên não, cô dường như đã nghe được vài tiếng cười trộm. Cúi đầu nhìn bông cúc trong chén trà, anh chàng này không nên cừu, sớm biết vậy, cô đảm bảo sẽ không đi cùng anh rồi làm chuyện mất mặt xấu hổ thế này.

“Vợ tôi xấu hổ, các cậu đừng cười.” Diệp Lan Trần cười hì hì gấp cọng rau xanh đặt vào trong bát cô. Giọng điệu anh khoe mẽ.

Mặt Đào Tư Di càng ngày càng nóng, cúi đầu không nói gấp rau đưa lên miệng, dùng lực nhai nuốt.

“Về sau nếu em còn dám muốn đông lạnh tiểu đệ đệ của anh, anh sẽ ở trước mặt mọi người, hôn em đến choáng váng.” Diệp Lan Trần thì thầm vào tai cô, khí nóng hà hơi lên tai khiến lỗ tai Đào Tư Di tê ngứa khó nhin.

Thì ra anh đây là trả thù cô! Đào Tư Di nuốt rau xanh vào trong bụng, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Cô bắt đầu nghĩ lại, cô bị ma xui quỷ ám thế nào mà lại cùng anh đi đăng ký chứ? Lúc ấy cô còn cảm thấy anh là người thành thực cơ đấy.

Hai người mất đi mây lại vô cùng thân thiết rõ ràng khiến người xung quanh có chút không được tự nhiên. Đùa giỡn, khiêu khích, bọn họ còn quen nhưng mãnh liệt sùng nịnh như thế này, quả thật bọn anh đúng là không thích ứng nổi. Bình thường đều là chơi đùa, nay vừa gặp phải đôi yêu đương thâm thiết này, ngược lại thấy chán ghét chịu không nổi.

“Anh Diệp, nghe nói anh hủy hợp đồng ở Kim Thành, có phải hay không có tin tức gì.” Trần Thiệu quyết định để Diệp Lan Trần chú ý tới trên người bọn họ. Là chủ tiệc rượu thật đúng là chịu khổ sở mà.

Câu hỏi của Trần Thiệu rõ ràng hiệu quả, bất quá thể hiện ra không phải là Diệp Lan Trần mà là vài người khác. Tất cả mọi người đều dựng thẳng lỗ tai nghe, chỉ lo rò rỉ một chút manh mối.

Kim Thành đúng là một hàng mục lớn, nếu khởi công về sau, đừng nói đến địa hình đất đai xây dựng, ngay cả lắp đặt các thiết bị rồi sửa sang lại, cũng đủ để bọn anh ăn không hết. Cứ như vậy mà ngừng, thật đúng là khiến người ta đoán không ra, theo lý thuyết Diệp Lan Trần đầu tư kinh phí giai đoạn đầu cũng không thiếu.

“Ừ.” Diệp Lan Trần lên tiếng, cầm bát canh, vẫn không quên múc cho nàng dâu nhỏ nhà mình một bát.

“Là do chính sách sao?” Trần Thiệu buông đôi đũa trong tay. Biết về tin tức rõ nhất, nếu nói Diệp Lan Trần đứng thứ hai, bọn họ không ai dám xưng thứ nhất. Nếu là ở chính sách, án tử trên đỉnh đầu bọn họ cũng cần phải sớm tính toán.

“Ăn oán cá nhân.” Diệp Lan Trần cười tí mắt nhìn Đào Tư Di uống xong bát nước canh, lại vội vàng thêm cho cô bát nữa.

“Khụ khụ...” Hoắc Tư Đình vẫn cho là tâm tư mình đủ thâm trầm, nhưng nghe xong lời anh nói, vẫn nhin không được bị sặc. Tên này cũng thật là, vì ăn oán cá nhân mà hơn một ngàn vạn liền thả trôi sông, tuy biết nhà họ Diệp không thiếu tiền nhưng loại phá hoại này, cũng chưa bao giờ là tác phong của Diệp Lan Trần. Phải biết rằng về mặt kinh doanh, công ty Diệp Lan Trần đúng là thuộc loại kiểm soát chi phí tốt nhất. Nói trắng ra là, dùng người ít nhất, chi phí ít nhất nhưng hiệu quả lại cao nhất.

Mọi người không khỏi tính toán trong lòng, trước mắt là vẻ mặt vô hại yêu thương vợ, không biết vì cái lông gì lại làm chuyện như vậy, dựa theo tính cách của anh, anh tổn thất tiền bạc, đối phương bị chinh kìa khẳng định tổn thất còn nặng hơn.

“Vợ, ném thử sườn hầm đi.” Nhìn đồ ăn được đưa tới, Diệp Lan Trần không khách khí đem đồ ăn chuyển tới trước mặt mình, gắp một miếng sườn đặt vào trong bát Đào Tư Di, đặt xong còn nhin không được mà nhắc nhở. “Cẩn thận nóng, ăn từ từ. ”

Sau khi nói xong, Diệp Lan Trần giương mắt nhìn lướt qua vài người đang ngồi, mọi người đột nhiên cảm thấy gió lạnh theo ánh mắt anh phóng tới.

Thấy Diệp Lan Trần tựa hồ không muốn tiếp tục chuyện vừa rồi, mọi người cũng không muốn hỏi thêm, nhìn chằm chằm về phía Trần Thiệu. Chuyện là anh đưa tới, đương nhiên là do anh kết thúc.

Trần Thiệu cũng hiểu rõ ý tứ mọi người, vội vàng cầm chén rượu uống một ngụm, lại nhẹ nhàng ho khan.

“Lăng Dự, không phải cậu đang nói đến cái cô minh tinh gì đó sao, anh Diệp tới nên bị ngắt lời, rốt cuộc chuyện tiếp theo thế nào? Nghe nói náo nhiệt lắm à. ”

“Đâu chỉ ầm ĩ lớn, lại vẫn gặp phải quan tòa. Thương cảm cho gương mặt tròn kia, bị đánh thành đầu heo.” Lăng Dự chắc chắn lắc đầu. “Cũng không biết cô ta trêu chọc người nào, để mấy danh môn tiểu thư cùng các phu nhân đồng thời công kích, còn bị thả ra tin tức, người nào dám tìm cô ta quay phim, thì đừng nghĩ muốn lặn lội ở đây nữa. ”

“Có điều nghe nói tin tức bị phong tỏa, bởi vì người bị đề cập đến quá nhiều, như thế nào mà tôi không gặp được vật như vậy chứ, để cho tôi cất giấu một chút nha!” Lăng Dự tiếc hận thở dài, kéo theo một trận nhạo báng từ mấy người đàn ông trên bàn rượu.

“Nàng dâu nhỏ, ngoan ngoãn ở đây chờ anh, anh đi nhận điện thoại.” Diệp Lan Trần nhìn thoáng qua dây số trong điện thoại, nắn bóp khuôn mặt Đào Tư Di rồi cất bước đi ra phòng.

“Cậu cả, toàn bộ đều đã làm xong dựa theo phân phó của cậu, có điều, ông cụ tựa hồ nghe được tin đồn ở đâu đó, không quá cao hứng, cậu muốn ngừng chuyện đang làm lại hay không. ”

Lão Vương ở đầu bên kia điện thoại đang lau mồ hôi, hai hồ ly một già một trẻ, lão già như ông thật sự không dễ làm.

“Thời điểm bắt nạt cô gái của tôi, bọn họ không nghĩ tới hậu quả, hiện tại còn muốn tôi dừng tay, Diệp Lan Trần tôi muốn cùng cả nhà bọn họ chơi đùa đến cùng đấy.” Diệp Lan Trần không e dè trước mặt lão Vương, một khi đã ra tay thì không có đạo lý anh bỏ dờ giữa chừng.

“Nhưng ông cụ...”

“Không phải ông đã tìm đến Vương Tú Cúc sao?” Diệp Lan Trần híp mắt cười.

Lão Vương nhất thời cảm thấy gió lạnh vù vù thổi qua điện thoại.

“Ông cụ thấy tình nhân già, đoán chừng không có thời gian quản đứa cháu trai tôi đâu. Lão Vương, tôi tin tưởng ông sẽ không để tôi thất vọng.”

“Vâng thưa cậu cả.” Sau khi cúp điện thoại, lão Vương vội vàng hạ thấp nhiệt độ, ông không khỏi liếc nhìn chung quanh. Tiểu hồ ly nhà họ Diệp gần như đã thành tinh, ngay cả chuyện của lão hồ ly đều đã rõ như lòng bàn tay, ông vẫn nên làm theo chỉ thị thôi.

Diệp Lan Trần nhìn hình ảnh được gửi tới trong điện thoại, khóe miệng cười cười. Bày tư thế này cũng không tệ lắm, thanh thuần đậm đằm, một đêm ngự bốn nam...

48. Chương 48: Hoang Mang

Đào Tư Di không biết nên hình dung thế nào về cuộc sống bây giờ của cô. Nói cô hạnh phúc, nhưng cô vẫn cảm thấy ở cùng Diệp Lan còn thiếu một chút gì đấy. Nói cô không hạnh phúc, nhưng Diệp Lan Trần lại coi cô như trân bảo nâng trong lòng bàn tay.

“Haiz.” Đào Tư Di thở dài khuấy cà phê trước mặt, hai người trong lúc này rốt cuộc là sai ở đâu?

Cô nhìn thời gian, Trương Lệ Viện cũng nên đến đây, chị gái này cùng Chu Chính Đạo đi Bắc Kinh kết hôn, ngày hôm qua mới trở về. Chị gái đó từng nói nơi đó không phải nơi người ở, xem ra là muốn ở trên thân cô tìm kiếm một chút an ủi mà.

Khóe miệng Đào Tư Di hơi nhếch, đoán rằng với tính cách của Trương Lệ Viện, Chu Chính Đạo có lẽ bị lấn qua lần lại nhiều lần. Ban đầu là lý do không buông tha người, giờ lại thêm tiểu thái tử trong bụng, Chu Chính Đạo không thể làm gì khác ngoài phục tùng. Cô thật sự rất tò mò, người kém mười mấy tuổi còn có thể cãi nhau, chính là tại sao. Cô cùng Diệp Lan Trần lại không thể, rất nhiều lần cô đều nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể tiêu diệt tên yêu nghiệt kia.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Đào Tư Di đang nghĩ ngợi, liền trông thấy Trương Lệ Viện vẽ mặt oán giận hiên ngang đi nhanh, không có nửa điểm bộ dáng phụ nữ có thai, phía sau là vẽ mặt lầy lòng của Chu Chính Đạo Tiểu Liên Tử chiếu cố thái hậu.

Tương phản này cũng quá lớn, Đào Tư Di không biết có nên giương mắt nhìn hai người trước mặt hay không. Cô thật lo lắng Chu Chính Đạo sẽ vì bảo vệ hình tượng của mình mà tìm người giết cô bịt miệng.

“Đợi lâu chưa.” Trương Lệ Viện vừa lên tới nơi đã uống hết cốc nước chanh người phục vụ vừa mang tới.

“Nửa giờ rồi.” Đào Tư Di nói thật.

“Đều là tại anh, cứ đòi theo em tới đây, còn vội vàng làm xong công việc.” Trương Lệ Viện trừng mắt nhìn Chu Chính Đạo, ngồi mạnh xuống. Chu Chính Đạo sợ tới mới vội vàng đỡ ghế.

“Được rồi, đều là lỗi của anh. ”

Nhìn vẻ mặt cứng chiều của người đàn ông trước mắt, Đào Tư Di có phần xấu hổ uống một ngụm cà phê, che dấu ngạc nhiên. Xem ra Trương Lệ Viện thật sự đã tìm được một người chồng tốt! Nghĩ vậy, cô lại nhìn không được nhú mày. Giữa hai người bọn họ có sự cứng chiều cùng làm nũng tự nhiên như thế, còn mình lại không cách nào cư xử như vậy với Diệp Lan Trần?

Cô dường như cảm thấy được vẻ ngoài Diệp Lan Trần ôn hòa, nhưng lại ẩn núp mãnh thú bên trong khiến cô không dám hoàn toàn phóng túng ý lại anh. Cái loại cảm giác xa lạ như có như không này, cứ thế vắt ngang giữa hai người, nghĩ muốn đánh vỡ mà lại không thể nào xuống tay.

“Tư Di, em đang nghĩ gì thế?” Trương Lệ Viện xua xua tay trước mặt Đào Tư Di. “Nhớ chồng đẹp trai của em à?”

“A...” Đào Tư Di cười cười, trên mặt tràn đầy xấu hổ vì bị đoán trúng.

“Anh ta đối xử với em thế nào?” Trương Lệ Viện nhìn mặt Đào Tư Di hơi đỏ ửng, có chút lo lắng hỏi tình hình gần đây của cô. Những tin đồn kia nếu thật sự là Diệp Lan Trần làm, vậy anh ta thật sự quá khủng bố rồi. Đào Tư Di cùng anh ở chung một chỗ cũng không biết nên ra chuyện gì mới tốt.

“Rất tốt.” Đào Tư Di cười cười, cô phát hiện mình chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung về quan hệ của hai người. Trừ bỏ anh đối tốt với cô, anh thật đúng là không có khuyết điểm gì.

Nhưng như thế lại khiến cô thấp thỏm lo âu, cô vốn cho rằng vợ chồng cho dù tương kính như tân, cũng có thể ngẫu nhiên có chút khắc khẩu nho nhỏ. Nhưng cô với Diệp Lan Trần, ngoại trừ tranh chấp vì vấn đề trên giường, những thứ khác quả thật quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức không khoảng cách.

“Em có nghe được chút gì về chuyện của anh ta không?”

Trương Lệ Viện không khỏi lo lắng hỏi. Dựa theo hiểu biết của cô về Đào Tư Di, chuyện đó không có vấn đề gì với cô ấy. Nhưng hành động của người đàn ông kia lại khiến Trương Lệ Viện có chút bối rối, không biết có nên nói với Đào Tư Di hay không.

Nói cho cô ấy, cô lo lắng sẽ từ đây phá hủy gia đình của Đào Tư Di, không nói, cô lại lo lắng Đào Tư Di vạn nhất ngày nào đó không cẩn thận trêu chọc Diệp Lan Trần tức giận, lại khiến Đào Tư Di thêm phiền.

Nghĩ vậy, Trương Lệ Viện lạnh run, người đàn ông kia thật sự quá khủng bố.

“Anh ấy rất khi cùng em nói chuyện công việc. ”

“A...” Sắc mặt Trương Lệ Viện tựa hồ trầm xuống, kêu một tiếng ứng phó.

Đào Tư Di cầm cốc cà phê uống một ngụm, trong mắt cô đơn, trong lòng oán thán, Diệp Lan Trần chưa từng cùng cô nói qua chuyện công việc hay những chuyện khác.

Thời điểm hai người cùng một chỗ, trừ những lúc say mê ngọt ngào, hoặc là kịch liệt khai khẩn, liền không trao đổi thêm chuyện khác. Tựa như giữa bọn họ, chính là anh sủng cô, mà cô chỉ cần tiếp nhận là được rồi. Những thứ khác đều không cần suy xét, cũng không cần lo lắng.

Nếu đổi thành cô gái khác, hẳn sẽ phải cao hứng đi! Đào Tư Di tự nhận mình không phải là người thích lo chuyện vặt vãnh, nhưng cô vẫn hy vọng có thể tiến thêm một bước hiểu biết Diệp Lan Trần. Bằng không đợi đến khi tình yêu mãnh liệt tan dần, cô thật không biết nên lấy cái gì để duy trì cuộc hôn nhân của hai người.

Nghĩ tới đây, chưa xốt tuôn ra trong tâm cô. Nhận ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Trương Lệ Viện, Đào Tư Di vội vàng phản chấn tinh thần, lộ khuôn mặt tươi cười, chuyển đề tài qua hôn lễ của Trương Lệ Viện ở Bắc Kinh.

Nói đến hôn lễ, Trương Lệ Viện kích động khoa tay múa chân. Chu Chính Đạo cẩn thận che chở cơ hồ như muốn lột xác thành dây bấm.

Ai nói tính cách con người không thể thay đổi, người trước mắt này không phải ví dụ liên tiếp sao. Một lòng kiên cường cùng dũng cảm chẳng qua là màu sắc khờ dại của tự vệ mà thôi. Khi gặp được người có thể ỷ lại cả đời, kiên cường sẽ thành yếu đuối, mà dũng mãnh cũng trở nên dịu dàng.

Về mặt Đào Tư Di hâm mộ nhìn Trương Lệ Viện kể lại hôn lễ trắng lạng với khuôn mặt kiêu ngạo và tự hào. Có một người Chu Chính Đạo mạnh mẽ bảo vệ cô ấy, Trương Lệ Viện nhất định sẽ hạnh phúc thật sự! Cũng không biết hôn lễ của mình và Diệp Lan Trần sẽ như thế nào?

Mây nha, thật sự không biết đủ, Đào Tư Di thầm mắng bản thân.

Diệp Lan Trần đối tốt với cô như vậy, làm sao vẫn còn kén cá chọn canh muốn thêm. Chính cô từ khi nào thì biến thành người đào gốc bới rễ rồi. Khác với chuyện cô xem thường trước kia, ngay cả khi sống cùng Lý Mộ Tiêu hai năm, cũng chưa từng có loại cảm giác không biết đủ này.

Đều nói phụ nữ sau khi trải qua chuyện tình cảm khắc cốt ghi tâm, sẽ trở nên thoải mái, còn bản thân cô ngược lại, càng ngày càng triền miên.

“Tư Di, em lại bay đi đâu mất rồi.” Trương Lệ Viện bất mãn nhìn Đào Tư Di trước mắt không biết đã đi vào cõi thần tiên nào, liền trách cứ.

“Em xin lỗi, ha ha. ”

“Chị nói em nghe, đáng người Vương Lập Dũng thật sự to lớn nha, ngày đó nếu chị không mang thai, chị thật hận không thể hạ gục anh ta. ”

Đào Tư Di chăm chú nhìn sắc mặt Chu Chính Đạo đen dần, bất đắc dĩ cười gượng hai tiếng, cầm cốc cà phê uống một ngụm, vị chất tinh khiết chảy theo dòng giữa môi và răng cô.

Trương Lệ Viên không hổ là Trương Lệ Viên, chị đúng là có bản lĩnh chọc người, đoán chừng một lát nữa sẽ bị thu thập. Bất quá nhìn vẻ cương chiều cùng bất đắc dĩ trên mặt Chu Chính Đạo, Đào Tư Di đoán chừng một hồi thu thập cũng là một hồi ngọt ngào.

Thời gian gặp bạn bè luôn luôn ngắn ngủi, Trương Lệ Viên kể lể, Đào Tư Di thường thường đáp lại một hai tiếng, Chu Chính Đạo trừ vài lần gọi người phục vụ thêm một số đồ ăn, liên cơ hồ không nói thêm. Chỉ dùng vẻ mặt cương chiều nhìn người phụ nữ của anh.

“Đúng rồi Tư Di, không biết lần trước em có nhìn thấy một minh tinh trong hôn lễ của chị không.” Trương Lệ Viên như muốn kể hết, tựa như muốn đem tất cả câu chuyện cả tháng này nói ra, thừa dịp hôm nay có người chia sẻ cùng cô.

Nói trắng ra là, Trương Lệ Viên có khi giống như một bà chị ngốc nghếch. Thích nghe chuyện, cũng thích tám chuyện, cô đem chuyện tư mật không muốn người biết của vài người khác mà chuyện mình nghe ngóng được vài ngày gần đây ở Bắc Kinh, nói ra hết một lần. Càng nói càng hưng phấn, thế nên, cô cơ hồ đã quên mất lo lắng ban đầu của mình.

“Minh tinh nào?” Đào Tư Di nhớ lại, cô thật sự không nghĩ ra người nào đặc biệt làm người ta ấn tượng sâu. Trừ hai người kia....

“Là cái cô ngọc nữ Diên Na ngây thơ đấy.” Trương Lệ Viên uống một ngụm nước, yết hầu trơn mát liền cúi đầu nói nhỏ với Đào Tư Di, “Bị người ta cưỡng bức, dư luận xôn xao. Tất cả mọi người đều nói cô ta muốn đến diên rồi, phụ nữ thời nay nha, muốn lên cao, cái gì cũng đều có thể làm được. ”

“Vợ có đói bụng không, nếu không, chúng ta đổi nơi ăn cơm nhé?” Chu Chính Đạo nhận thấy không khí thay đổi, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Đợi em nói xong chuyện này.” Trương Lệ Viên ý vẫn chưa hết, “ Tư Di, chị đoán cô gái này muốn nổi tiếng nhanh nên tính toán đi đường tắt nha. Vốn là hình ảnh thanh thuần, chẳng lẽ định theo phong cách AV Nhật Bản? Có điều, nghe nói cô ta vốn cũng chẳng loại ngây thơ gì, cùng rất nhiều công tử đều có một chân, chỉ là không nghĩ tới lần này cô ta khoa trương như vậy. Bất quá cũng có người nói, là vì cô

ta đắc tội với ai đó nên có người chỉnh cô ta, tất cả những phu nhân, bạn gái của mấy người đàn ông dính tới cô ả đều cùng nhận được ảnh yêu đương vụng trộm. Quả thực là huyền não phần chấn toàn bộ quần chúng Bắc Kinh nha. ”

“Vợ, Đào tiểu thư đói bụng.” Chu Chính Đạo nhìn người anh yêu sau khi mang thai liền trở nên nói nhiều, bất đắc dĩ đá chân cô. Mang thai thật có thể làm người ta ngốc như vậy, xem ra sau này vẫn phải trông coi thật tốt nàng dâu nhỏ của anh, đừng để chọc vào cọng lông của người nào đó.

“Ừm.” Trương Lệ Viên rốt cuộc cũng phản ứng, sững sốt, có chút hối hận miệng mình vừa rồi không có chừng mực. Cô lén nhìn Đào Tư Di không quá nhiều phản ứng. Nên chắc là không sao đi!

“Bất tri bất giác đã qua thời gian lâu như vậy, thật đúng là hơi đói rồi.” Trương Lệ Viên cười khan vài tiếng, có phần nén giận nhìn Chu Chính Đạo, người này như thế nào lại không đi cắt ngang chuyện cô nói chứ.

Chu Chính Đạo bất đắc dĩ thở dài trong lòng, chỉ cần vợ cho rằng anh sai, anh liền sai, phụ nữ có thai là lớn nhất. Anh dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Trương Lệ Viên.

Sau khi dùng xong cơm chiều, Chu Chính Đạo an bài lái xe đưa Đào Tư Di về.

Nhìn ô tô khuất dần, Trương Lệ Viên chăm chú nhìn người đàn ông bên cạnh. Còn có chút lo lắng hỏi: “Hắn là không sao đi?”

Chu Chính Đạo an ủi vuốt nhẹ tóc cô, vẻ mặt cương chiều tươi cười. “Sẽ không, yên tâm. ”

“Em mệt, lên xe trước, em muốn nằm ở ghế sau.” Trương Lệ Viên ngáp rồi chui vào trong xe.

Chu Chính Đạo ngẩng đầu nhìn trời, thật là anh quá chiều cô dâu nhỏ rồi. Lập tức bất đắc dĩ cười khổ một cái, là anh nguyện ý nha, một lòng cương chiều ngay từ ban đầu, thật đúng là trách nhiệm ngọt ngào.

Câu chuyện Trương Lệ Viên kể vẫn vờn quanh bên tai Đào Tư Di, cô hoang mang ngồi trên xe. Con đường từ nội thành đến biệt thự Nhà họ Diệp rất yên tĩnh, đèn vàng chiếu sáng hai bên đường, ánh lên mông lung giữa màn đêm.

Đào Tư Di thầm an ủi mình, sẽ không, sự tình kia sẽ không khéo như vậy, khẳng định anh không có liên quan. Thời gian này anh vẫn ở cùng cô, hơn nữa tính anh vô lại, tựa như một đứa nhỏ nghịch ngợm. Khẳng định anh sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Đường đến biệt thự rất dài, Đào Tư Di cảm thấy lái xe chạy với tốc độ rất nhanh, nhanh đến nỗi cô không biết mình rõ ràng nghĩ gì, với mục đích gì.

Vội vàng cảm ơn lái xe, Đào Tư Di đi về biệt thự, thời điểm cầm tay vịn cửa, cô đột nhiên sửng sốt, giống như bên trong có mãnh thú, một khi cô mở cửa liền đánh úp về phía cô.

“Đào tiểu thư trở lại, sao cô không đi vào?” Người giúp việc đang định đi đổ rác hoảng sợ, tay thoáng run lên, hạ rau quả trong tay, liền vội vàng xoay người lại, vẫn không quên nói: “Cậu cả chờ cô hồi lâu, gọi điện thoại cô tắt máy, về sau nghe nói cô hẹn với Trương tiểu thư, nên cũng yên tâm.” Trong giọng nói người giúp việc tựa hồ có chút nén giận Đào Tư Di không biết quan tâm.

“A..., anh ấy đang ở đâu?”

“Cậu cả lên lầu tắm rửa, văn kiện còn đang ở dưới lầu, có lẽ định vừa làm việc vừa chờ cô.” Giọng điệu người giúp việc có chút hâm mộ.

Đào Tư Di lên tiếng, chậm chạp đi về phía phòng ngủ của hai người.

Đẩy cửa vào, phòng trống không khiến Đào Tư Di không khỏi thở dài nhẹ nhõm. Cảm giác thả lỏng khó hiểu này khiến cô khó chút hoang mang.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào làm cô thấy hồi hộp đợi người đàn ông đang tắm.

Thường ngày vào lúc này, bọn họ lại khấn trương rồi xấu hổ cuộn mình trong chăn, triền miên.

Nhưng hôm nay, Đào Tư Di lại trở nên hoang mang, cô hoang mang phát hiện người đàn ông này máu lạnh vô tình. Lý trí cô một mực khuyên giải, toàn bộ đó đều là trùng hợp. Nhưng cô lại phát hiện, trong tiềm thức của cô đã xuất hiện kháng cự nhỏ đối với anh.

Không phải anh, khẳng định không phải. Đào Tư Di tự thôi miên bản thân.

“Reng...” Tiếng chuông điện thoại cắt ngang cô thần thờ. Theo tiếng nhìn lại, một chiếc điện thoại di động bị ném tùy ý trên giường, màn hình sáng lên cùng với tiếng chuông, cố gắng phát huy chức năng nhắc nhở của nó.

“Vợ...” Giọng nói Diệp Lan Trần từ trong phòng tắm truyền đến, tiếng nước vẫn chảy nhưng đỡ không được tiếng gọi ngọt ngào của anh. “Giúp anh nhìn xem là ai, nói cho anh biết tên. ”

“A...” Đào Tư Di lên tiếng, tay cầm lên chiếc điện thoại đã hoàn thành trách nhiệm kia, cô khẽ vuốt màn hình, nó liền trở nên an tĩnh.

“Một người tên là Lôi Vân Khải, anh có muốn nhận điện hay không?”

“Không cần, để anh ta tự động ngắt.” Tiếng Diệp Lan Trần lười biếng truyền từ phòng tắm.

“Vâng.” Đào Tư Di lên tiếng, ánh mắt cô không rời nhìn chằm chằm điện thoại trong tay, hoang mang muốn chứng thực làm cô như sắp tan vỡ.

Thở sâu một hơi, Đào Tư Di rút cuộc cũng nhập mật mã 4 con số, đây là thời gian hai người gặp mặt, cũng là thời gian cô chuyển đến Nhà họ Diệp...

49. Chương 49: Phạm Tội Cường Gian

“Vợ à, tại sao muộn như vậy em mới trở về.” Diệp Lan Trần lấy khăn lau tóc ướt, nhìn chăm chăm cái lưng cứng ngắc của Đào Tư Di, không khí quái lạ tràn ngập trong phòng. Anh đột nhiên cảm thấy bất an, như có một số việc sắp xảy ra.

Diệp Lan Trần híp mắt nhìn Đào Tư Di chậm chạp không chịu quay đầu, anh ném khăn vào nhà tắm, đi lên hai bước, tới phía sau cô, vươn tay từ phía sau lưng khóa chặt eo cô, dùng đầu lưỡi khẽ liếm lỗ tai cô.

“Vợ, chậm quá, nhanh đi tắm rửa, chúng ta làm làm.” Giọng nói ấm áp ôn nhu sần sọc vang lên bên tai Đào Tư Di.

Điện thoại trong tay cô, ấm áp bên tai truyền vào trong cơ thể. Ngược lại càng khiến cô hoang mang, hình ảnh dâm dăng trong bức ảnh khiến cô buồn nôn. Cô như thế nào cũng không chịu tin tưởng, chuyện kia thật là do anh làm.

Người đàn ông này ngẫu nhiên sẽ vô lại, trước mặt cô tựa như một đứa bé, xấu tính, làm nũng, bá đạo, không chỗ nào không cần, chỉ là chưa từng thấy anh lãnh khốc, thô bạo, độc ác.

“Vợ, em làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao?” Diệp Lan Trần cầm tay Đào Tư Di, nhận thấy lòng bàn tay cô lạnh lẽo, vội vàng dùng tay lớn của mình bọc lại.

“Có muốn để bác sĩ qua đây nhìn xem không?” Trong giọng nói Diệp Lan Trần chứa đầy quan tâm, không có nửa phần giả dối.

“Em không sao.” Đào Tư Di hít sâu một hơi. “Diệp Lan Trần, anh có chuyện gì gạt em hay không?”

“Hả? Chuyện gì cơ?”

Diệp Lan Trần vui đùa trên cổ Đào Tư Di, hít thở hương vị của cô, vẫn là mùi dễ ngửi như vậy, tuy pha trộn thêm một chút bụi bặm cùng mùi mồ hôi nhàn nhạt, nhưng anh vẫn cảm thấy say nồng như thế. Cô dẫu nhỏ của anh đáng yêu, khiến anh nghĩ thế nào cũng không thấy đủ. Anh như mèo nhỏ cọ cọ vào cổ cô, lè lưỡi liếm lên động mạch cô.

“Vợ, nơi này cũng mặn. ”

“Chuyện của Điền Na có phải là anh làm hay không?”

“Hả?” Diệp Lan Trần sững sốt, bắp thịt lập tức cứng ngắc, anh xoay người cô lại, tay nâng mặt cô, nhìn thẳng.

“Vợ, em nghe được gì à?” Ánh mắt Diệp Lan Trần lộ nghiêm túc hiếm thấy, ngoài sững nิ่ง còn mang theo cảm xúc hỗn loạn, có tức giận, có bất an, chỉ riêng áy náy là không.

“Cô gái lần trước tên Điền Na đúng không?”

“Ừ, em để ý tới cô ta làm gì, hay là em ghen?” Diệp Lan Trần cười cười, tay bóp má cô.

“Cô ta bị người cường bức, ảnh chụp còn bị công khai trước công chúng, anh có biết không?” Đào Tư Di nhìn chăm chăm Diệp Lan Trần.

“Biết...”

“Là anh tìm người?”

“Cô ta chỉ đang chịu trừng phạt nên có mà thôi.” Diệp Lan Trần đi đến phòng thay đồ, từ trong túi tây phục lấy ra một gói thuốc, rút một điếu rồi châm lửa, nhẹ nhàng hít một hơi.

Khiếp sợ trong mắt Đào Tư Di khiến anh phiền chán, anh thật sự không rõ, đây đều là vì cô mà trút giận, cô còn bất mãn gì nữa.

Có được chứng thực cùng ảnh chụp trong điện thoại, Đào Tư Di ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mắt. Cô không thể tin được, thủ đoạn âm độc như vậy người đàn ông này lại làm được. Anh bình thường nhỏ giọng cùng che chở cẩn thận, giờ đây lại hoàn toàn tương phản rõ nét.

Sắc mặt Đào Tư Di tái nhợt, thân thể phát run, cô cảm thấy từng tế bào trong cơ thể không ngừng tỏa hơi lạnh. Người đàn ông này chẳng lẽ không biết chuyện đó đối với một cô gái mà nói, có biết bao nhiêu khủng bố?

Điền Na vừa vặn chỉ là đem chuyện thực nói ra.

“Vợ, em để ý tới cô ta làm gì? Có thời gian nghĩ tới cô ta, còn không bằng nghĩ nhiều đến chồng em ấy. Đi tắm rửa...”

Diệp Lan Trăn rút điều thuốc trong tay, tiến lên ôm Đào Tư Di, trên thân anh trừ mùi thơm ngát sau khi tắm rửa, còn là hơi thở nồng đậm mùi thuốc lá, giống như thiên sứ trên trời, đột nhiên rơi xuống địa vực, cánh chim thuần trắng lay dánh tội ác, rốt cuộc không cách nào tấy thoát.

Đào Tư Di tránh né anh ôm ấp, bất an tích lũy nhiều ngày tại thời khắc này toàn bộ bùng nổ. Sự kiện Điền Na như dây lửa, dẫn đốt sợ hãi trong cô.

Cô rõ ràng, giờ phút này cô phần nộ không đơn thuần là Diệp Lan Trăn không thềm quan tâm với chuyện kia, hơn nữa, anh vẫn luôn tự cho là đúng.

Người đàn ông này chưa từng trưng cầu qua ý kiến của cô, anh luôn dựa theo suy nghĩ của anh, cho rằng anh làm như vậy là tốt cho cô. Nhưng anh không biết rằng, những chuyện này đối với cô mà nói, cũng không mang đến bất kỳ vui sướng nào, ngược lại chỉ càng khiến cô thấy khó thở.

“Diệp Lan Trăn, anh có thể không cần xen vào việc của người khác được không?”

“Em nói cái gì?” Diệp Lan Trăn sững sốt, sắc mặt biến đổi.

Vẻ mặt của anh khiến Đào Tư Di nhìn không được lùi về sau một bước.

“Vợ, qua đây.” Diệp Lan Trăn cố gắng khắc chế tính tình của mình, đưa tay về phía Đào Tư Di. “Đừng chọc anh tức giận, qua đây để anh ôm. ”

“Em muốn bình tĩnh một chút. ”

Đào Tư Di cố gắng giữ ngữ khí ôn hòa. Chuyện đã xảy ra, liên tính tận lực không chạm vào, cô biết trong lòng mình đã có cái kết. Dưới tình huống như vậy, cô không cách nào giả vờ như cái gì cũng không biết mà ôn hòa nhã nhặn cùng người đàn ông trước mắt ở chung.

Cô cần sắp xếp suy nghĩ rõ ràng, hiện tại trong đầu cô rối như tơ vò, quanh quẩn quanh quẩn, tìm không ra rốt cuộc là nên xuống tay từ đâu.

“Qua đây, đừng để anh tức giận, ...” Diệp Lan Trăn híp mắt, tay vẫn duỗi không thả xuống.

“Diệp Lan Trăn, em nói em muốn bình tĩnh một chút.” Đào Tư Di lặp lại yêu cầu, kiên trì trên mặt cô khiến Diệp Lan Trăn thấy chướng mắt vô cùng.

“Anh nói lần cuối cùng, qua đây...” Giọng điệu Diệp Lan Trăn trở nên trầm thấp có lực, Đào Tư Di chưa bao giờ cảm thấy tĩnh lặng như thế.

“Em không...”

Lời còn chưa dứt, Đào Tư Di liền thấy trời đất quay cuồng đã bị anh áp đến trên giường, Diệp Lan Trăn dùng cơ thể của anh giam cầm cô ngay trên giường.

“Anh cưng chiều em không có nghĩa là anh sẽ dung túng em, bỏ qua quyền uy của anh. Hiện tại nhận lỗi với anh, đảm bảo về sau sẽ không tùy hứng như vậy lần nữa. ”

Diệp Lan Trăn chiếm ưu thế tuyệt đối trên người cô, nghiêm túc trong mắt anh làm Đào Tư Di sợ hãi. Sau khi biết được thủ đoạn trả thù của người này, cô liền có một ý nghĩ muốn rời xa anh. Loại trả thù làm người nghe sợ hãi này, vậy mà phát sinh ngay bên cạnh cô, hơn nữa còn là người thân cận làm ra.

Đào Tư Di đột nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu, Điền Na là bạn gái cũ của Diệp Lan Trăn, anh còn có thể không từ thủ đoạn làm ra chuyện như vậy. Nếu Diệp Lan Trăn không còn thích cô nữa, anh có thể vì một cô gái khác, hay có thể là vì những chuyện khác, liệu anh có đối đãi như vậy với chính cô.

Đào Tư Di không có tự tin khiến người đàn ông này trung trinh vĩnh viễn, cảm giác hiện tại của cô đối với Diệp Lan Trần mà nói, chỉ là tràn đầy sợ hãi.

“Ngoan, mau xin lỗi anh. ”

Diệp Lan Trần nhìn sợ hãi trong mắt Đào Tư Di, sắc mặt càng âm trầm. Anh toàn tâm toàn ý vì cô gái này mà làm việc, lại khiến cô tức giận, rốt cuộc là thế nào cô mới vừa lòng? Hôm nay anh cứ muốn để cô nói ra câu xin lỗi kia.

“Em không sai.” Nội tâm Đào Tư Di trời sinh vốn đã cường ngạnh, thật giống như lúc ấy cô kiên trì ly hôn với Lý Mộ Tiêu, dù biết rõ sẽ gian khổ nhưng cô vẫn kiên trì như cũ.

“Cho anh một lý do, nếu anh cho rằng lý do của em hợp lý, anh sẽ tha lỗi cho em. ”

Diệp Lan Trần vẫn là không đành lòng nhìn cô sợ hãi, đơn giản hạ một bậc thang để Đào Tư Di đi xuống.

Vợ là của mình, chọc tức chính anh đau lòng, anh còn phải săn sóc, thật khổ mà.

“Anh hiện tại, trước mắt em giống như một tên...cường gian, em không muốn cùng tên tội phạm...cường gian cùng giường chung gối. ”

Oanh một tiếng, câu nói của Đào Tư Di như một tia sấm sét bổ về phía Diệp Lan Trần, lý trí của anh một khắc này biến mất hầu như không còn. Cô gái nhỏ anh cẩn thận che chở, vậy mà dùng bốn chữ kia để hình dung anh, hơn nữa việc anh làm toàn bộ đều vì cô.

Toàn bộ ngục trang trước đó ngay tại thời khắc này đều bị bốn chữ kia của Đào Tư Di xé rách, hiện tại anh còn thừa chỉ có phần nộ không cách nào khắc chế.

“Tội phạm cường gian?” Diệp Lan Trần giận quá hóa cười. “Em có biết tội phạm cường gian là thế nào không?”

Diệp Lan Trần lấy tay kẹp cổ Đào Tư Di, da thịt non mịn dưới bàn tay khung xương mảnh khảnh của anh, cảm xúc bối rối của cô qua mạch máu theo ngón tay anh truyền lại.

“Em sợ anh... à?” Diệp Lan Trần hà hơi lên mặt Đào Tư Di, mặt anh tuy vẫn tươi cười, nhưng vẻ tươi cười lại bớt đi cứng chiều, thay vào là tà ác cùng xinh đẹp, ngọn đèn hắt lên khuôn mặt anh tuấn đẹp trai, càng lúc càng quý dị khó lường.

“Như thế nào không nói?” Nét mặt Diệp Lan Trần đột nhiên trở lên lãnh khốc.

Đào Tư Di sợ hãi tột cùng, nhiệt độ cơ thể cực nóng của anh không làm cô thấy ấm áp, ngược lại càng lúc càng khiến cô cảm nhận được nguy hiểm trời buộc, cô cảm thấy chính mình như bị quán giữa mạng nhện, không thể động dậy, chỉ có thể chờ kẻ săn đuổi từng bước tới gần, hút máu cho đến khi lưu lại một cái xác khô héo.

“Tội phạm cường gian có thể lo lắng đến cảm thụ của đàn bà hay không, hay là cứ như vậy. ”

Nói xong, tay Diệp Lan Trần mạnh mẽ thăm dò trong cơ thể cô, bên trong chưa được thấm ướt bị ngón tay thô ráp của anh ma sát sinh đau đớn.

Tay còn lại của Diệp Lan Trần vẫn đặt trên cổ Đào Tư Di, khiến cô không thể động dậy, cô thoáng muốn phản kháng, liền phát hiện bàn tay đặt trên cổ càng siết chặt hơn.

“Anh đề tiện..., Diệp Lan Trần, nếu anh dám, về sau em sẽ không để ý đến anh nữa. ”

“Đề tiện? Không phải em nói anh là tội phạm cường gian sao, anh chỉ là muốn chứng minh cho em thấy thế nào là cường gian mà thôi.” Nói xong, ngón tay anh mạnh mẽ gợi lên, lật chuyển khuấy đảo trong cơ thể cô, thô bạo đoạt lấy, khiến cô dâng lên tê dại khác thường, biết rõ hành vi của người đàn ông này chọc người phỉ nhổ, nhưng cô không khắc chế được mà tiết ra mật dịch.

“Biết sai chưa?” Giọng nói Diệp Lan Trần ôn nhu ngọt ngào, tựa như tình nhân thì thầm.

Tay anh mãnh liệt lật chuyển khuấy đảo trong cơ thể cô, cảm giác được cô chấn động mạnh, anh chấp nhất hung tợn nghiền nát đỉnh nhỏ, khiến cô chỉ có thể phát lên tiếng tan vỡ.

“Sai...”

Chưa rõ cả câu nói, nhưng Diệp Lan Trần nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của cô.

“Anh hiện tại hối hận rồi, anh không muốn nghe em thừa nhận sai lầm nữa, hôm nay anh chính là muốn cường gian em đây.” Diệp Lan Trần cười dâm tà, lè lưỡi liếm môi, anh nhìn Đào Tư Di ánh mắt mê mang đã bị anh lật chuyển khuấy đảo dưới thân, mạnh mẽ xé rách quần áo cô.

“Lúc này mới chỉ là bắt đầu.... ”

50. Chương 50: Hư Hổng

“Diệp Lan Trần, tên dê tiện nhà anh...” Một khắc cô bị lấp đầy kia, Diệp Lan Trần dùng miệng ngăn chặn không cho cô nói hết. Thân thể anh mãnh liệt va chạm, hung tợn như phát tiết toàn bộ buồn bực trong lòng, cũng coi như cho cô một chút giáo huấn, cô dâu nhỏ này quá không nghe lời rồi. Rõ ràng là vì cô mà làm, đã vậy cô còn không cảm kích, anh cần phải dạy dỗ cô thật tốt.

Diệp Lan Trần va chạm, mỗi một lần đều dùng lực mạnh hơn, anh thường thương bụng môi Đào Tư Di, chờ cô phun ra chữ mắng chửi người. Đến lúc đó, lại tạo cho anh lý do để tàn sát bữa bãi. y

“Cô gái nhỏ hư hỏng, không nghe lời còn dám mắng anh hả?”

Trời đêm quang đãng đột nhiên mây đen dày đặc, tầng mây dày che khuất trăng sao. Vài tiếng trầm đục rầm rầm, dự báo mưa bão chuẩn bị tiến đến. Cuồng phong mãnh liệt diễn tấu cùng bức rèm, đánh vào song cửa sổ.

Ngẫu nhiên từ bên ngoài thổi vào gió lạnh, xẹt qua hai người đang dây dưa trên giường.

Mưa to như cái sàng chuyển động rơi không ngừng, ào ào cọ rửa cây cối bên ngoài. Hạt mưa lớn nhỏ lộp độp rơi xuống qua khe hở bức rèm, nện vào trong phòng ngủ. Tựa hồ như nhịp trống gõ hòa theo va chạm mãnh liệt của hai người.

“Vợ, thoải mái không?” Diệp Lan Trần hung hăng đụng chạm. Anh mê muội nhìn cô gái trước mắt, toàn thân xích lô bị anh gắt gao kiềm chế dưới thân, trừng phạt của anh ra vào trong cơ thể cô, chân của cô bị anh tạo thành hình ảnh xấu hổ, theo động tác liên tiếp của hai người mà lộ ra thịt non sắc hồng.

Tay cô bị anh dùng quần áo vừa xé rách trói lại, vô lực lắc lư theo động tác của anh trên người cô.

“Anh vô sỉ...” Đào Tư Di nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt vì xấu hổ mà trở nên đỏ tươi ửng ửng.

Người đàn ông này vậy mà đối xử với cô thế này, tại sao anh lại có thể trói cô được chứ, thật hơi quá đáng.

“Hà? Xem ra em vẫn chưa nhận đủ giáo huấn.” Diệp Lan Trần lật chuyển thân thể cô thành tư thế nằm nghiêng, vật nóng của anh xoay tròn nửa vòng trong cơ thể cô. Chặt chẽ co thắt ma xát khiến Diệp Lan Trần hít một hơi dài.

Anh bám chặt eo Đào Tư Di, hướng bên giường cọ, cho đến khi chân anh giẫm lên trên đất.

Đào Tư Di cảm giác được nguy hiểm tiến đến, tay cô gắt gao bắt lấy ga giường.

“Biết sai chưa?” Diệp Lan Trần đột nhiên ngừng động tác, vật nóng của anh chần chừ tại lối vào của cô, chậm chạp uy hiếp.

“Anh muốn làm gì?” Đào Tư Di hoảng sợ phát hiện cô đã bị Diệp Lan Trần kéo đến bên giường.

“Em đoán đi?”

“Sai...”

“Đã biết sai rồi thì bồi thường anh cho tốt.” Diệp Lan Trần mạnh mẽ hạ người, tiến nhập trong cơ thể cô, tư thế này mãnh liệt hơn so với lúc trước. Tay anh miết vật mềm mại của cô, tùy ý nặn ra các loại hình dạng, tiếng nước vang lên theo động tác anh va chạm.

“Diệp Lan Trần...”

“Hử? Vợ, thích anh cưỡng gian em như vậy không? Về sau chúng ta vẫn làm như vậy có được không?”

Trên mặt Diệp Lan Trần mang theo thỏa mãn trêu tức, buồn bực cũng theo thân thể thoát ra mà trở nên thư sướng, anh quyết định, về sau nếu cô gái nhỏ này còn trêu chọc anh tức giận, anh liền cứ như vậy dọn dẹp cô, để cô biết thế nào là không nghe lời, thế nào là không biết phân biệt.

“Không được... Ừm.” Cự tuyệt của cô bị Diệp Lan Trần va chạm, lại một lần nữa tan biến.

Đào Tư Di hôm nay đã hoàn toàn hiểu rõ một đạo lý, cùng Diệp Lan Trần phân rõ phải trái còn không bằng đàn gậy tai trâu. Có nói nhiều đi chẳng nữa, anh cũng vẫn như cũ dựa theo ý thích của mình.

“Ừm...”

“Dám không yên lòng... Anh hiện tại chính là đang cưỡng gian em nha.” Diệp Lan Trần dùng lực mạnh xuyên thẳng đánh tan lý trí của cô.

Vô lại...vô lại..., cả đầu Đào Tư Di chỉ nhớ hai từ này.

Ánh mặt trời đầu tiên vào sáng sớm xuyên thấu qua khe hở bức rèm hắt vào phòng ngủ, Diệp Lan Trần híp mắt thắt chặt vòng tay. Anh dùng cằm chầm chậm đặt lên hõm vai Đào Tư Di, ngửi nhẹ hương vị, lễ lười khê cắn vành tai cô, mút mát.

“Vợ ơi, thức dậy thôi.” Diệp Lan Trần nhìn Đào Tư Di đang trợn mắt trừng anh, hướng tới môi cô khê cắn nhẹ. “Vẫn còn tức giận à?”

“Anh... á...” Đào Tư Di muốn rút chân về, lại phát hiện từ eo truyền đến đau đớn.

“Anh đừng chạm em.” Đào Tư Di dưới cơn giận dữ, đập mạnh Diệp Lan Trần một cước, đúng là cô không phát hiện, thời điểm tối qua đi ngủ, cô nằm gần bên mép giường, Diệp Lan Trần chen lấn bên cạnh cô, thường xuyên qua lại ngược lại cô tiến sát đến mép giường.

“Bịch...” Một tiếng trầm đục, Đào Tư Di bị ngã trên mặt đất.

Cô đỡ đầu nhìn Diệp Lan Trần ở trên giường nhìn xuống cô, vừa then, vừa mắc cỡ, lại tủi thân, nhất thời khiến nước mắt tràn đầy trong mắt.

“Vợ à, anh...” Diệp Lan Trần vội vàng nhảy xuống từ trên giường, tay ôm lấy cô gái thân không mảnh vải, ôm vào trong ngực an ủi.

“Vợ ngoan, đừng khóc, đều là ai sai, lần sau không cần em đập anh, chỉ cần em đuổi chân, anh liền tự mình quăng ngã xuống giường.” Diệp Lan Trần hôn nhẹ mí mắt Đào Tư Di, ôm chặt cô trong ngực. Anh nỉ non, khê hôn nhẹ qua gương mặt cô, lưu lại ấm áp đồng thời đem nước mắt cô nuốt sạch sẽ.

“Anh là đồ lưu manh...”

“Đúng đúng, vợ giáo huấn đúng. ”

“Anh không biết xấu hổ...”

“Đúng đúng, anh không có mặt. ”

“Anh vô lại...”

“Đúng đúng, anh vô lại...”

“Anh còn dám cưỡng gian em...”

“Dám dám, anh còn dám. ”

“Anh...” Đào Tư Di cắn môi, nước mắt như hạt châu rơi nhanh hơn.

“Anh không dám, anh không dám rồi.” Diệp Lan Trần bắt đắc dĩ ôm cô đặt trên đùi. “Anh thật sự không dám, ngoan đừng khóc, anh đau lòng. ”

“Anh trứng thối...” Đào Tư Di dùng tay dấm lên bả vai Diệp Lan Trần, vang tiếng bộp bộp.

“Vợ, dùng lực đánh, hướng lên phía trên một chút.” Diệp Lan Trần thoải mái híp mắt, nắm tay nhỏ đang đánh của cô tựa như đang mát xa cho anh thật là thoải mái.

“Anh... anh...” Đào Tư Di nhìn vẻ mặt hưởng thụ của anh, đơn giản hé miệng hung tợn cắn lên bả vai Diệp Lan Trần.

“Á...” Đau đớn trên vai, Diệp Lan Trần vừa bực vừa buồn cười, cô dẫu nhỏ của anh rằng miệng vẫn rất lưu loát, cắn rất đau.

Đào Tư Di cảm giác mùi tanh theo răng nanh của cô đập vào vị giác, cảm giác buồn nôn vọt mạnh lên.

“Vợ à, em còn tức giận phải không? Giận thì cứ cắn anh đi.” Diệp Lan Trần nhìn sắc mặt cô có chút tái nhợt, thật cẩn thận hỏi.

“Hiện tại em không muốn nhìn thấy anh. ”

“Được, không thấy nữa.” Diệp Lan Trần ôm cô xoay tròn, để lưng cô dựa trước ngực anh. “Vậy là không nhìn thấy rồi. ”

“Anh...anh...”

“Vợ đừng nóng giận, đừng vì những người khác mà làm thương tổn đến cảm tình của chúng ta. ”

Diệp Lan Trần đặt cằm lên vai Đào Tư Di, nhẹ giọng nói, trong lời nói của anh là nghiêm túc cùng thật lòng. Tuy hiện tại thân thể hai người không mảnh vải, nhưng câu nói nghiêm túc tại thời khắc này lại hợp lý như thế.

Không khí thanh tân sau cơn mưa theo kẻ hở bức rèm thổi vào phòng ngủ, pha lẫn mùi hương của bùn đất.

“Diệp Lan Trần, anh có cảm thấy, chúng ta cùng một chỗ sẽ có hạnh phúc sao?” Đào Tư Di hít sâu một hơi, cô thích hương vị này, mát mẻ mang theo một chút ẩm ướt nhất thời khiến đầu óc cô trở nên bình tĩnh.

“Hạnh phúc...” Diệp Lan Trần khẳng định gật đầu.

“Nhưng em sợ.” Đào Tư Di dùng tay lau nước mắt.

“Mấy ngày nay em đều lo lắng, anh không phát hiện ra sao? Chúng ta căn bản là không có nền tảng tình cảm. Thời điểm vừa mới bắt đầu, anh chỉ biết trêu đùa em. Về sau, anh mặc danh kỳ diệu đối với cơ thể em có hứng thú. Về sau nữa, em không biết vì sao anh đột nhiên quyết định cưới em. Lúc ấy em cũng không có nghĩ nhiều như bây giờ, trừ cảm động ra thì vẫn là cảm động. ”

“Ừ, em nói tiếp đi.” Diệp Lan Trần khẳng định, anh cũng nghĩ lại.

“Diệp Lan Trần, trước kia em chỉ cảm thấy em nhìn không ra con người anh, giữa chúng ta còn ngăn cách gì đó, cuối cùng vẫn là em không thể xuyên thấu. Mà lúc này, em lại phát hiện, em sợ anh. Chuyện Điền Na khiến em đối với anh nảy sinh sợ hãi, anh cảm thấy hôn nhân thành lập trên sợ hãi còn có thể hạnh phúc sao?”

“Vì sao phải sợ, anh chỉ muốn bảo hộ em mà thôi, vợ của anh người khác không thể bắt nạt. ”

Diệp Lan Trần có chút khó hiểu, anh không cảm thấy mình làm sao. Đối với anh chuyện đó là bình thường, rõ ràng đã cảnh cáo, lại vẫn cứ muốn đâm đầu vào. Có một Điền Na thứ nhất, nếu anh không xử lý, người sau khẳng định sẽ nổi gót mà tới. Cường quyền tuy không thể dùng, nhưng đối với loại người không nghe khuyên bảo này, cũng chỉ có phương pháp này là thích hợp.

“Diệp Lan Trần, anh luôn tự cho mình là đúng. Lúc ấy anh vì để Nam Tê đi tòng quân, còn dùng em uy hiếp cậu ta. Lúc trước vì muốn đạt được em, anh dùng cảm tình của em đối với Nam Tê mà uy hiếp em. Về sau anh vì để cha em chết tâm muốn phục hôn cùng em và Lý Mộ Tiêu, liền lợi dụng Tô Mạn Ca tới thiết kế Lý Mộ Tiêu. Trên thế giới không có chuyện khéo đến vậy, Tô Mạn Ca vì sao đùng em, em vẫn không

hiểu rõ, nhưng sau đó em mới phát hiện. Một người phụ nữ nếu không phải lưng đeo quá nhiều áp lực, cô ta sẽ không làm ra hành động điên cuồng như vậy. Em không biết anh dùng cái gì uy hiếp Mã Đằng Diệp, nhưng anh đột nhiên biến mất, em khẳng định cùng anh không thoát khỏi có liên quan. Điền Na cũng từng là người anh thân mật nhất, em thật sự không biết, em sẽ không trở thành Điền Na thứ hai. Diệp Lan Trăn, làm thế nào để em tin tưởng anh đây?”

Đào Tư Di đem những điều vẫn đặt trong lòng nói hết ra, sau khi nói xong cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Giống như ném được tảng đá trong ngực xuống đất.

“Hả?” Đào Tư Di nói khiến Diệp Lan Trăn sửng sốt, bản thân anh tựa hồ thật đúng là chưa từng cân nhắc qua cảm nhận của cô. Anh luôn là người chủ động, mà cô vẫn bị động tiếp nhận.

“Vợ à, anh xin lỗi, là tại anh không nghĩ tới cảm nhận của em. ”

Diệp Lan Trăn thẳng tênh thừa nhận sai lầm khiến Đào Tư Di kinh ngạc, đồng thời cũng có chút không biết làm thế nào tiếp. Ngày hôm qua hình như là do cô quá trẻ con, miệng không biết chừa mực.

“Em cũng không đúng...” Đào Tư Di nhỏ giọng nói, xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng. “Em không nên tức giận. ”

“Anh thích em như bây giờ.” Diệp Lan Trăn nắm chặt tay cô. “Vợ chồng cần phải giao lưu, trước kia là anh sai, về sau chuyện của em, anh sẽ cùng em thương lượng. Em muốn biết cái gì cũng phải nói với anh, anh thích cô dâu nhỏ của anh công bằng chỉ lỗi sai. ”

Diệp Lan Trăn khẽ hôn tóc cô.

“Đào Tư Di, em phải nhớ kỹ, em là người Diệp Lan Trăn anh muốn làm bạn cả đời. ”

51. Chương 51: Sẽ Không Để Trúng?

“Diệp Lan Trăn, anh có thể đừng đối tốt với em như vậy được không?” Đào Tư Di nghe xong lời anh nói, có chút sợ hãi nói.

“Vì cái gì?” Diệp Lan Trăn khó hiểu, chồng yêu vợ có gì sai. Anh đối tốt với cô, ngược lại còn mắc sai sao. Hiện tại anh thực hận không thể gõ mở đầu cô, nhìn xem rốt cuộc bên trong chứa gì.

“Không đúng, không đúng, đời sống hôn nhân không nên là như vậy, nó hẳn là nhạt nhẽo, là vô vị, không hơn nước lọc, không có mùi vị, người dựa vào đó để sống tiếp.” Đào Tư Di lắc đầu, nhăn mày, răng khể cắn môi hồng.

“Em muốn ngẫm lại, Diệp Lan Trăn, em cần yên tĩnh.” Đào Tư Di nhìn anh. “Em muốn đi du lịch. ”

“Được, chờ anh đến cuối tuần, anh đi cùng em.” Trong đầu Diệp Lan Trăn suy tính sắp xếp lịch cuối tuần, du lịch là chủ ý tốt, tính ra thời gian anh ở cùng Đào Tư Di ít ỏi đến thương cảm, coi như lần này hưởng tuần trăng mật.

“Ý của em là...” Đào Tư Di khó xử nhìn vẻ mặt khát khao của Diệp Lan Trăn, theo bản năng ngón tay đưa tới trong miệng, gặm móng tay trụ lủi.

“Em muốn đi du lịch một mình, em cần yên tĩnh. ”

Diệp Lan Trăn nghe được lời của cô, sắc mặt trầm xuống, trong lòng không vui làm ngực anh khó chịu.

“Đào Tư Di, em còn muốn làm gì nữa đây. ”

Diệp Lan Trăn nhìn thẳng vào mắt cô, anh quát to, Đào Tư Di lập tức nước mắt lưng tròng.

“Thôi, em thích thì làm đi.” Diệp Lan Trăn đặt cô lên giường, chính mình đi đến phòng tắm tắm rửa.

Mất đi nhiệt độ cơ thể của Diệp Lan Trăn, Đào Tư Di đột nhiên cảm giác thời tiết sau cơn mưa rét lạnh như thế, cô cuộn mình vào trong chăn, mong muốn tìm kiếm một chút ấm áp.

Cô thật sự chán ghét bản thân hiện tại, không biết phân biệt, lại sợ hãi. Diệp Lan Trần đối với cô càng tốt, cô càng sợ hãi, thậm chí cô từng nghĩ tới, nếu hai người tách ra thì cô sẽ thống khổ cỡ nào.

Mình rất cuộc nghĩ muốn cái gì, Đào Tư Di mê mang. Muốn hôn nhân, Diệp Lan Trần cho cô hôn nhân, muốn cưng chiều, Diệp Lan Trần cho cô cưng chiều, muốn khơi thông, Diệp Lan Trần cũng khơi thông cho cô, cô còn muốn làm gì nữa?

“Đào Tư Di, mày rất cuộc nghĩ muốn cái gì?” Cô để tay lên ngực tự hỏi, lại phát hiện không tìm ra đáp án.

“Bịch...” Tiếng sập cửa vang lên, Diệp Lan Trần lần này ra khỏi nhà cũng chưa nhìn Đào Tư Di một lần nào.

Đào Tư Di biết, lần này thật sự đã chọc tức anh, cô thật sự không cố ý, cô chỉ là hoang mang. Người đàn ông tốt như vậy tại sao có thể thích cô chứ?

Cô từng ly hôn còn không thể sinh đứa nhỏ, tư sắc cũng bình thường, cô cũng không phải người phụ nữ mạnh mẽ có sự nghiệp riêng, tới cùng cô có ưu điểm gì mà đáng được Diệp Lăn Trần yêu?

Đào Tư Di lâm vào vòng luẩn quẩn, cô co người trong chăn.

“Bình...” Đột nhiên nghe được tiếng động lớn, Đào Tư Di vội vàng theo cửa sổ nhìn ra ngoài, Diệp Lan Trần dùng xe đâm vào cổng lớn biệt thự, đèn đỏ xe lóe sáng.

Diệp Lan Trần hỗn hển từ trên xe bước xuống, mạnh mẽ đóng sầm cửa xe, anh ngẩng đầu, ánh mắt hai người đối diện giao nhau. Phần nộ trong mắt anh khiến tóc gáy Đào Tư Di đứng thẳng, cô lập tức chui vào phòng, nghĩ nghĩ rồi đem cửa phòng khóa trái, lúc này mới thở ra một hơi.

“Ha...” Cô đột nhiên bật cười, không biết vì sao khi nhìn thấy bộ dáng Diệp Lan Trần then quá hóa giận, cô ngược lại cảm thấy thoải mái, thật giống như người này thì ra cũng sẽ tức giận, cũng sẽ phạm sai lầm, nhưng anh làm sao lại đi đụng vào cổng lớn biệt thự chứ?

Đào Tư Di lắc lư đầu, tâm tình vụng trộm vui sướng.

“ Cộc...cộc...”

“Đào Tư Di, mở cửa cho anh.” Tiếng Diệp Lan Trần vang lên ngoài cửa phòng.

“Không mở...” Đào Tư Di hô to.

“Chết tiệt, em mở ra ngay cho anh. ”

“Không.” Đào Tư Di cảm thấy tâm tình càng ngày càng sung sướng.

“Không ra à, em chờ đấy. ”

Nghe thấy ngoài cửa không có tiếng động, cô nhẹ nhàng dán lỗ tai trên cửa, tiếng bước chân Diệp Lan Trần càng ngày càng xa.

“Em mới không ngốc.” Cô hướng về phía cửa phòng làm mặt xấu, thè lưỡi, “Nghĩ muốn gạt em mở cửa à, không có cửa đâu.” Cô thì thầm.

“Ai lừa em mở cửa.... ”

Hơi nóng đột nhiên thổi qua bên tai cô, tiếng Diệp Lan Trần âm u như tới từ địa ngục.

“Anh anh anh...” Đào Tư Di chỉ vào Diệp Lan Trần, tay run run, cô chăm chú nhìn ban công, trong lòng khóc thét, thế nào lại quên mất một trong cách chuẩn bị yêu đương vụng trộm, không có nó làm sao có Romeo và Juliet.

“A..., em sai rồi, Diệp Lan Trần... Em sai thật rồi. ”

Tiếng thét chói tai của Đào Tư Di vang lên trong phòng ngủ.

Hỏi Diệp Lan Trần đang làm gì, anh đang vươn móng vuốt gãi gan bàn chân của Đào Tư Di.

Đánh không nổi, mắng cũng không nổi, vậy làm sao bây giờ? Gãi gãi là có thể!

Tiếng thét chói tai của Đào Tư Di cùng tiếng lẩm bẩm của Diệp Lan Trần quanh quẩn trong phòng.

“Còn dám chọc anh tức giận nữa không?”

“Không dám...”

“Có sai không?”

“Sai rồi...”

“Không được, em không đủ thành khẩn...”

“Em thành khẩn... A.... Diệp Lan Trần đừng gãi nữa, em thật sự sai rồi.... A.... ”

“Không gãi, vậy thì đánh mông...” Nói xong, Diệp Lan Trần liền đem Đào Tư Di nằm úp sấp đặt trên đùi.

“Bốp...” Một tiếng giòn tan, tay lớn của anh chụp trên mông Đào Tư Di.

“Đau... Tên đồn mạt Diệp Lan Trần nhà anh...” Đào Tư Di hô to, bị người đánh đòn, người đàn ông này sao có thể như vậy chứ, anh làm sao dám như vậy? Đây với việc bị gãi gan bàn chân, càng khiến cho cô cảm thấy xấu hổ.

“Bốp...” Diệp Lan Trần vỗ một cái.

“Cô gái hư hỏng, em còn mạnh miệng.” Giờ phút này Diệp Lan Trần phát hiện một vấn đề, Đào Tư Di chỉ mặc mỗi áo ngủ, quần lót cô không mặc, mông cô trắng non mềm dưới bàn tay anh vỗ xuống mà trở nên phần hồng, tựa như đào mạt chín mọng khiến người ta hận không thể cắn một cái.

“Diệp Lan Trần, anh muốn làm gì?” Đào Tư Di hoảng sợ phát hiện, tay Diệp Lan Trần đặt trên mông cô bắt đầu xoa nắn. Tựa hồ càng ngày càng trượt xuống nơi đó.

“Diệp Lan Trần, anh... anh không thể như vậy, có người nói người đàn ông không thể làm chuyện đó kéo dài, không cần thận tới 50 tuổi đã mắc bệnh liệt dương đó. ”

“Hả?” Diệp Lan Trần híp mắt khó chịu, tay vuốt ve càng dùng lực hơn.

“Diệp Lan Trần, anh cứ như vậy thắt lưng sẽ vất vả mà sinh bệnh đó. ”

“Hừ? Anh phải thử một chút, nhìn xem anh có thể mắc 2 loại bệnh mà em nói kia không...”

Ai! Nước mắt Đào Tư Di lưng tròn túm khăn trải giường, tại sao cô lại gặp được anh chàng như thế này chứ?

Hai bệnh này là ai nói, còn mượn tới dùng, cẩn thận đại Diệp đi tìm mấy người @@@@

“Chiếu tướng...”

Bốp... một thanh âm vang lên, ông cụ Diệp cười ha ha nhìn cụ ông trước mắt, ông lại tanhg rồi.

“Tôi hạ sai rồi, không được, không được, chơi lại.” Ông cụ nhà họ Mã định vươn tay xếp lại ván cờ trước khi bị chiếu tướng.

“Hạ cờ dứt khoát, ông đã lớn tuổi rồi, còn muốn đổi ý.” Ông cụ Diệp nói kích thích suy nghĩ của ông cụ đối diện.

“Ông...” Ông cụ Mã tức giận trừng mắt.

“Ba ba, hai ông lại gây chiến rồi, người không đi can ngăn sao.” Mã tiểu Kiệt kéo góc áo cha mình, coi như trưng cầu ý kiến.

“Chỉ cần không động tay chân, liền không sao.” Mã Đăng Diệu bắt đắc dĩ lắc đầu, hai lão nhân này thật là, đầu từ khi còn trẻ đến tận già, lại vẫn không cùng một hướng.

Muốn động thì cứ động đi, cũng không biết lấy đâu ra nhiều tức giận như vậy, nói không lại đối phương, còn muốn ra tay đánh, đều đã là người bảy tám chục tuổi, chân tay đã yếu, thật sự khiến đám con cháu như bọn họ không thể không tùy thời ở bên cạnh để ý.

“Ông không cho?” Ông cụ Mã hỏi.

“Không cho.” Ông cụ Diệp đáp.

“Không cho thì không cho, trách không được thằng cháu quý hóa của ông lại đi tìm một con gà không biết đẻ trứng, tất cả là do cái thói thiếu đạo đức của ông tạo ra. ”

“Ông...” Ông cụ Diệp tức giận lập tức đứng lên. “Thằng cháu nhà ông mới tìm một đứa không đẻ trứng ấy.”

“Tiểu Kiệt, qua đây...” Ông cụ Mã vẫy tay gọi tiểu Kiệt.

Mã tiểu Kiệt bĩu môi, bắt đắc dĩ hướng hai lão ngoan đồng chạy tới.

“Thấy không, đây là chất trai của tôi đấy. ”

“Đợi mười năm tới, chất của tôi khẳng định cũng sẽ lớn như vậy, ” Ông cụ Diệp phẫn hận gõ đầu gậy xuống đất.

“Ông cứ chờ đi, cháu ông còn cướp cô gái không đẻ trứng kia từ cháu tôi, cướp tanhg thì thế nào, dù sao cũng không có lấy một quả trứng.” Ông cụ Mã đắc ý.

“Ai sẽ không đẻ trứng. ”

“Tiểu Kiệt, cô gái kia gọi là gì?” Ông cụ họ Mã nhất thời nghĩ không ra tên, đột nhiên sững sốt, quay đổi hỏi tăng tôn.

“Ông nội, nên ăn cơm rồi.” Mã Đăng Diệu ở bên cạnh càng nghe càng nhú mày, thời điểm nghe không sai biệt lắm, anh liền vội vã nói sang chuyện khác, ánh mắt anh nghiêm khắc nhìn con trai.

“Này, Diệu, cô gái kia tên là gì nhỉ?” Cụ Mã thấy tiểu Kiệt cúi đầu không nói, ngược lại hướng cháu trai nhà mình hỏi.

“Cô gái nào, ông nội đứng nghe thằng nhỏ nói bừa.” Mã Đăng Diệu cười cười.

“Không đúng, ta rõ ràng nghe tiểu Kiệt nói con cùng Diệp Lan Trăn tranh nhau một cô gái, con còn từng cùng tiểu Kiệt nói qua, cô gái đó không thể sinh đẻ, khi làm mẹ kế của nó cũng có thể chiếu cố tốt cho nó. ”

“Tiểu Kiệt...” Mã Đăng Diệu nghiêm mặt, anh nhìn con trai, trong giọng nói đầy trách cứ.

“Ba ba, thực xin lỗi...”

Ông cụ Diệp nghe đến đó vừa cao hứng vừa tức giận. Cao hứng vì cháu trai mình cùng cháu trai Mã Đăng Diệu tranh giành phụ nữ, kết quả cháu trai mình tanhg. Tức giận vì cô gái đó lại không thể đẻ trứng, tại sao chính ông lại không biết chứ? Thậm chí ngay cả tên cô gái đó cũng không biết, anh phải người đi “quan tâm” tới cháu mình, còn không biết đã chạy đâu rồi?

“Ông Diệp, cơm đã chuẩn bị xong, ngài cũng vào ăn cơm.” Mã Đăng Diệu nhìn nét mặt ông cụ Diệp vừa hứng phấn lại vừa ảo não, vội vàng dời đề tài.

Chuyện Đào Tư Di, là vấn đề của anh và Diệp Lan Trăn, để lớp người già tham dự, thật sự không tốt.

“Không ăn, tức đến no rồi, ta về nhà ăn.” Ông cụ Diệp nói xong, đứng dậy đi từng bước ra ngoài.

Mã Đăng Diệu cũng không phách người đưa, hai nhà sát nhau, tính ra là hai khu biệt thự trong một đại viện, hai ông cụ khi không có việc gì đều ở nơi này, mỗi ngày cãi nhau cũng coi như có bạn. Một khi người nào có chút việc, đi nhà cũ xử lý, ông cụ còn lại ở đây còn cảm thấy buồn bực, mỗi ngày đều nhắc tới.

“Ông nội, ngài đi trước ăn cơm, con có chút lời muốn nói với tiểu Kiệt.” Mã Đăng Diệu cung kính đưa ông cụ Mã đến phòng ăn, rồi gọi tiểu Kiệt đi phòng khách.

“Dem toàn bộ lời con nói với cụ một năm một mười kể lại cho ta nghe một lần...”

Ông cụ Diệp về đến nhà, nghĩ trái nghĩ phải tâm trạng vẫn là không tốt, không có lửa làm sao có khói, Mã Đăng Diệu rõ ràng cố ý ngăn không cho con nó nói.

“Lão Vương, không phải ông có chuyện gì gặt ta đấy chứ?”

Lão Vương đầu đầy mồ hôi lạnh nhìn ông cụ Diệp gọi mình tới, trong lòng hồi hộp.

“Lan Trần có phải có bạn gái rồi hay không.” Ông cụ Diệp tiếp tục hỏi.

Lão Vương cảm thấy mồ hôi lão chảy càng ngày càng nhiều. Trong lòng nói thầm, đâu chỉ là bạn gái, xác thực là vợ rồi. Bất quá lão cũng không dám đem những thứ này nói với ông cụ.

“Cậu cả có đi lại với một người.” Lão Vương tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Cô gái kia không thể sinh con sao?”

“Không nghe nói như thế. ”

“Lão Vương, ông theo tôi nhiều năm như vậy, cũng biết tính tình của tôi.” Ông cụ Diệp hí hóp mắt.

“Lão gia tử, tôi đã tìm được địa chỉ của Vương Tú Cúc, ngài xem...” Lão Vương quyết định dựa theo chỉ thị của Diệp Lan Trần ném ra mỗi câu. Không có biện pháp, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước ghé vào bờ cát rồi.

“Ông nghĩ muốn dời đi vấn đề của tôi sao?” Ông cụ Diệp lời nói sắc bén chỉ ra. “Thôi, tôi tin tưởng Diệp Lan Trần có chừng mực, kết giao bạn gái cũng không sao, chờ nó về Bắc Kinh, an bài cho nó mấy cuộc gặp mặt, cũng đến tuổi kết hôn rồi. ”

“Vâng, lão gia tử. ”

“Đặt địa chỉ Vương Tú Cúc xuống bàn, lát tôi nhìn xem. ”

“Vâng. ”

Nhìn lão Vương đi ra cửa phòng, ông cụ Diệp vội vàng cầm túi văn kiện trên bàn, tay run rẩy không cẩn thận để lộ tâm tình đang kích động của ông.

“Tú Cúc...” Ông cụ Diệp lần mò trên bức ảnh chụp méo miệng của bà cụ, lệ nóng lưng tròng.

52. Chương 52: Du Lịch

“Này... Em cười ngây ngô gì thế?” Trương Lệ Viên đụng Đào Tư Di, đánh ngang vế mặt cười ngốc của cô.

“Em không cười nha!” Đào Tư Di nhìn Trương Lệ Viên, cô đâu có cười, rõ ràng là cô đang làm việc mà.

“Không ngây ngô cười? Đại tiểu thư, từ khi em dịch bản thảo đến giờ đã qua 54 phút 38 giây, em xem, em chỉ mới dịch được mấy từ đơn kìa.” Trương Lệ Viên đảo mắt, khinh bỉ nhìn thoáng qua Đào Tư Di, cô gái này còn không nhanh bằng một phụ nữ có thai là cô đấy!

Đào Tư Di xấu hổ cười cười, cô chợt nhớ lại bộ dáng ngốc nghếch của Diệp Lan Trần sáng hôm đó.

“Khụ khụ...” Quản lý Ngô từ trong phòng làm việc đi ra, nhìn hai cô gái ghé tai thì thầm, vờ ho khan hai tiếng. Anh thật sự cảm thấy cực kỳ vô lực, công ty này rõ ràng là một doanh nghiệp tư nhân, như thế nào lại mặc danh kỳ diệu đưa vào tới tận hai vị đại thần a! Không... không phải, là vợ đại thần.

Nhìn hai cô kia, một có thai, một ngồi ngẩn người. Anh cũng không dám dạy bảo, vẫn luôn vỗ đùi ngựa khen tặng, tại sao anh khổ bức như vậy a!

“16 này công ty tổ chức đi du lịch, 7h sáng xe bus tới đón tại cửa công ty. Đại điểm là khu phong cảnh Long Đàm, hai ngày một đêm, có ăn ở, nhân viên nào không đi được có thể ở nhà nghỉ ngơi. Người nào mang theo người nhà thì tự đóng thêm tiền...”

Quản lý Ngô đứng đó nói, ánh mắt thường thường dừng trên người hai cô gái đang nói chuyện. Vốn là hoạt động của công ty không cho phép nhân viên xin nghỉ, không đi không được, là trách nhiệm công ty yêu cầu.

Nhưng bởi vì cân nhắc đến sự tồn tại của hai vị đại thần này, nên mới đặc biệt an bài quy định có thể nghỉ ngơi ở nhà.

“Đào Tư Di em đi không?” Trương Lệ Viện nghe xong, quay đầu hỏi cô gái bên cạnh.

“Đi. ”

“Cậu Diệp nhà em một ngày không thấy em, cậu ta có thể chịu được sao? Nhìn dấu đỏ trên cổ em kìa, cũ chưa tan mới lại đến, một ngày anh không thấy em, chắc kìm nén đến điên đấy?”

Trương Lệ Viện nói toạc ra khiến Đào Tư Di đỏ bừng mặt, bất quá cô vẫn đang kiên trì.

“Em muốn đi giải sầu, công ty tổ chức lại càng tốt, có thể tiết kiệm tiền. ”

“Vậy được rồi, chị cũng đi...”

“Lão Chu nhà chị có đồng ý à, chị là người mang thai mà.” Đào Tư Di có chút lo lắng nhìn Trương Lệ Viện.

“Không có việc gì, anh đi công tác rồi, qua vài ngày nữa mới về. ”

Quản lý Ngô ở bên cạnh đứng thẳng lỗ tai nghe hai cô gái nói chuyện với nhau, tựa hồ như không nghe thấy lời thỉnh cầu của anh, hiện thực khủng bố hiện rõ trước mắt anh. Hai vị đại thần đều đi, trong đó còn có một người chưa sinh ra tiểu thần. Quản lý Ngô nhìn bụng lớn của Trương Lệ Viện, hiện tại anh chỉ có thể khát cầu, vị tiểu tôn thần kia ngàn vạn lần đừng chạy ra ngoài.

Trong cộng đồng nhân viên công ty trước khi đi du lịch, mọi người phát hiện một hiện tượng kỳ quái, quản lý Ngô đột nhiên ham mê Chu Dịch. Mỗi ngày lắc lắc mai rùa, miệng nói thầm gì đó: “Hạ đi... Hạ đi...”

Tất cả mọi người đều cho rằng anh bị điên, kỳ thật chỉ có mình anh là rõ ràng nhất, anh đây là đang cầu mưa nha!

Cuối cùng cũng đến ngày 16, thời tiết không phụ sự mong đợi của mọi người, tươi đẹp rực rỡ, ngàn dặm không mây.

Quản lý Ngô khuôn mặt đau khổ, nhìn hai cô gái trên xe đang lú lú, trong lòng anh không kìm được mà khóc thét, hai người kia tới xem náo nhiệt gì. Nếu lần này xảy ra chút vấn đề, đừng nói là anh, tất cả công ty đều gặp họa hết.

Hướng dẫn viên du lịch theo xe tạo không khí sôi động, Trương Lệ Viện bởi vì mang thai mơ mơ màng màng liền ngủ thiếp đi, Đào Tư Di đơn giản tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Cô muốn thừa dịp lần này sắp xếp lại suy nghĩ của mình cho tốt.

Trong căn phòng tràn ngập hương vị của Diệp Lan Trăn kia, cả đầu cô đều là bí bách, hy vọng không khí tươi mát có thể khiến đầu óc cô trở nên rõ ràng.

Phong cảnh ngoài cửa sổ càng ngày càng trở nên xanh tươi, bên đường, ruộng lúa dần dần thay thế rừng cây, đám chim chóc không biết tên bay ra khỏi cành lá.

Ô tô chạy theo đường quốc lộ hướng về điểm đến.

Càng gần tới khu du lịch, đường quốc lộ càng bằng phẳng, cho đến khi nhìn thấy một đền thờ cổ mới xem như cuối cùng đã đến nơi.

Hướng dẫn viên du lịch y theo lệ thường để mọi người xuống xe chụp hình, sau đó đếm nhân số, hai chiếc xe rì rì lái vào cảnh khu, đi tới trước cửa một hộ nông gia đã đặt trước.

Không cần nhiều lời, Đào Tư Di và Trương Lệ Viện đã bị phân vào một phòng, hơn nữa phòng của hai cô là phòng tốt nhất ở đây. Điều hòa, toilet đủ mọi thứ, tuy đồ đạc đơn sơ nhưng dù sao cũng là hộ nhà nông, cũng không có gì chê bai. Khăn trải giường, vỏ chăn tản mát ra mùi nước giặt, không bóng đẹp như khách sạn chính quy, thoáng có chút ố vàng nhưng vừa thấy cũng biết là đã tiêu độc.

Phòng thông thoáng, một cửa sổ nhìn ra sân nhỏ trước căn nhà, một cửa sổ khác nhìn ra dòng suối nhỏ. Rất xa nhìn lại, gió nhẹ xẹt qua, nước suối dưới sự soi sáng của ánh mặt trời nổi ánh bạc lấp lánh. Mấy đứa

nhỏ cỡ trường hắt nước trên suối, nhìn cảnh sắc như vậy, khóe miệng Đào Tư Di không khỏi mỉm cười, một hạnh phúc bình thản nảy lên trong lòng cô.

Có lẽ đó là điều mình muốn, bình bình đạm đạm, vững vàng ổn thỏa.

Đơn giản an trí một phen rồi cùng người công ty dùng cơm trưa.

Hai người không theo sự sắp xếp của hướng dẫn viên du lịch đi thăm cảnh đẹp, không hẹn mà cùng ngủ trưa trong phòng, né cái nắng độc chói chang giữa trưa.

Chạng vạng, người công ty vẫn chưa trở về, Trương Lệ Viện đói bụng, hai người tùy ý ở trong hộ nông gia ăn gà đất hầm, một mâm đồ ăn rừng núi. Đây dinh dưỡng nhưng không hề tinh xảo, cách làm của nông gia lại có một hương vị độc đáo khác. Một bữa cơm qua đi, ngược lại ăn nhiều hơn so với ở thành phố, bụng no nên có chút khó chịu.

Giờ phút này ánh mặt trời đã trở nên nhu hòa, sắc trời vùng núi sáng mờ, mông lung. Đào Tư Di cùng Trương Lệ Viện trở lại phòng, nhìn thấy dòng suối nhỏ lấp lánh ánh vàng, lại không hẹn mà nhất trí cùng đi tản bộ.

Cỏ xanh chen lẫn cùng không khí ẩm ướt khiến tâm tình các cô thư sướng. Đào Tư Di nhìn chung quanh, bên cạnh dòng suối có một tảng đá lớn, cô đi nhanh hai bước, lấy tay sờ sờ, tảng đá khô ấm áp thoải mái. Cô đỡ Trương Lệ Viện ngồi lên trước, sau đó mới tự mình ngồi lên. Hai người đều không nói chuyện, chỉ ước hẹn nhìn trời chiều dần dần hạ xuống sau núi. Rồi xa thành thị ồn ào, mọi thứ ở đây đều trở nên hoàn mỹ. Hai cô gái đều trải qua bao nhiêu chuyện, một khắc này đều thả lỏng tâm tình.

Lúc này, bóng dáng một ông cụ cô đơn hấp dẫn ánh mắt Đào Tư Di. Ông chống gậy, tựa hồ một chân không quá lưu loát, thoáng có chút cà nhắc. Nhưng ông cụ dường như vẫn ngoan cố, cho dù đá sỏi bên sông rất nhiều, đất không hề bằng phẳng, ông vẫn kiên trì bước đi nơi đó. Không biết có phải vì nền đất trơn ẩm, đã vài lần ông sắp ngã sắp xuống, liền dùng gậy đứng lúc chống đỡ thân thể. Thân thể ông cụ xem ra vẫn còn cứng rắn, xa xa nhìn lại, sống lưng thẳng tắp, tóc tủa cẩn thận, nắng trời chiều đưa bóng ông kéo dài một đoạn trên mặt đất.

Không biết vì sao, Đào Tư Di vẫn cảm thấy bên cạnh ông thiếu gì đó. Tuy cảnh sắc đẹp như tranh nhưng lại mang theo một chút cô tịch.

Ông cụ tựa hồ thấy gì đó, hai tay nắm gậy trượng, ngẩng đầu nhìn mặt trời lặn cách đó không xa một lúc lâu.

Sau khi quả cầu đỏ rực biến mất phía sau núi, ông cụ rút cuộc cúi đầu, bóng dáng khẽ lay, từng bước một hướng về con đường nhỏ bằng phẳng. Không biết có phải bởi vì bầu trời tối đen hay không, bước chân của ông càng thông thả, tần suất sắp ngã sắp xuống diễn ra càng ngày càng nhiều.

“Chỉ ngồi ở đây một lát nhé, em đi lập tức liền trở lại.” Đào Tư Di dặn dò Trương Lệ Viện xong, liền chủ động nhảy xuống tảng đá lớn, tiêu sái đi về phía ông cụ.

“Cháu đỡ ông đi. ”

Một giọng nữ nhu hòa vang lên bên tai ông cụ.

“Hả? Cám ơn...” Ông cụ nhìn cô gái trẻ má lúm đồng tiền như hoa trước mắt, hơi sững sốt, lập tức gật đầu đáp ứng.

Đào Tư Di đỡ cánh tay ông, dẫn ông đến đất bằng, miệng không ngừng nhắc ông cẩn thận dưới chân. Có sự giúp đỡ của cô, ông cụ rất nhanh liền vững vàng tiêu sái đến ven đường.

“Nơi này đi tốt rồi, cháu đi trước.” Giọng nói vẫn nhu hòa như thế.

Ông cụ nhìn Đào Tư Di, nghĩ nghĩ, tựa hồ muốn hỏi báo chút gì, miệng chưa kịp mở ra, chỉ thấy cô chạy về tảng đá bên sông, nâng đỡ một cô gái mang thai.

Ông cụ sờ hốc mắt, chất lỏng ướt đầm theo ngón tay ông chảy xuống.

Ông ngẩng đầu nhìn khoảng trời xa, trăng sao đã hiện lên phía chân trời, bầu trời vùng núi luôn thông suốt như thế, thuần túy không tạp chất, xanh như thế, gần đến vậy.

Trời tối, một cô gái gầy yếu nhặt lên vết thương của ông bên dòng suối, tỉ mỉ chiều cổ ông. Ông vĩnh viễn không quên còn tồn tại một cô gái tựa thiên sứ như thế.

Vì cái gì người trải qua trăm sương ngàn gió, mới phát hiện thì ra có một tình yêu chân thành tha thiết như vậy. Tựa như hôm nay, thuần túy thông suốt. Ông cụ ngẩng đầu nhìn hướng trời đêm, lập tức cúi đầu thở dài, phía sau lưng hơi gù, bước tập tễnh dần biến mất trong màn đêm.

“Chị có cảm thấy trên người ông lão dường như có chuyện xưa không?” Đào Tư Di đỡ Trương Lệ Viện đi về, vẫn thường thường nhìn về hướng ông lão biến mất.

“Có chuyện xưa thì thế nào, bảy tám chục tuổi còn có thể vẫn hồi được gì. Muốn trách chỉ có thể trách năm đó không trung với tâm tư bản thân, nếu không cũng sẽ không rơi vào cảnh thê lương như vậy.” Trương Lệ Viện chăm chú nhìn Đào Tư Di. “Nếu vừa rồi bên cạnh ông lão đó là một bà lão, cùng ông nhìn mặt trời lặn, cảnh sắc kia có bao nhiêu ấm áp. Kết cục của hài kịch và bi kịch có khi sai chỉ là một người mà thôi. ”

“Ừm...” Đào Tư Di lên tiếng, cô đỡ Trương Lệ Viện tiếp tục đi về.

“Ừ, được... Cảm ơn anh, Mã tiên sinh.” Diệp Lan Trần cúp điện thoại, không nghĩ tới ông cụ lại có được tin tức từ Mã gia. Khỏe miệng anh khẽ nhếch, lộ ra một độ cung hoàn mỹ, ông cụ biết rõ cũng được.

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, trong đầu hiện lên khuôn mặt Đào Tư Di, lập tức anh có chút u ám, cô gái nhỏ vẫn là một mình đi du lịch, cũng không nói dẫn anh cùng đi. Xem tại là công ty tổ chức, anh liền đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, tha cô một lần.

Diệp Lan Trần nghĩ nghĩ, cầm điện thoại tìm số của lão Vương, nhẹ nhàng chạm rồi nhấn số.

“Lão Vương, ông cụ nói thế nào?”

Không cần Diệp Lan Trần nói rõ, lão Vương liền biết anh hỏi gì.

“Ông cụ nói sẽ an bài cho cậu mấy cuộc gặp mặt, không còn gì khác. Đúng rồi, ông cụ hiện đã đến vùng nông thôn Vương Tú Cúc ở. ”

“Ừ, ... thay tôi quan tâm tốt đến tình huống của ông cụ.” Diệp Lan Trần cố ý tăng thêm ngữ khí vào hai chữ “quan tâm”.

“Vâng cậu cả...”

Lão Vương lau mồ hôi, hai hồ ly tranh đấu cuối cùng cũng muốn để lộ màn che rồi...

53. Chương 53: Ngã Sấp Xuống

Buổi tối Đào Tư Di đi ngủ, luôn nghĩ đến cảnh tượng chiều chạng vạng kia. Ông cụ tuổi xế chiều lẻ loi đứng bên dòng suối nhỏ trông mặt trời lặn, cảnh tượng đó thê lương là thế.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Trương Lệ Viện đang ngủ say bên cạnh, bụng lớn chứa một sinh mệnh mới. Đợi sáng mai mặt trời lên, lại là một ngày mới bắt đầu, trong tâm cô hy vọng, tích tụ trong lòng ông cụ sẽ vơi đi.

Dần dần, trong phòng trừ bỏ tiếng hít thở vững vàng thì không còn tiếng động nào khác. Còn trùng ngoài cửa sổ kêu vang, như bài hát ru ngủ tốt nhất.

Tia nắng đầu tiên xuyên qua bức rèm chiếu thẳng vào phòng, Đào Tư Di chậm rãi mở mắt. Ngoài cửa đã có tiếng người đi lại, đoán chừng ngoại trừ người trong gia đình nhà nông, một vài đồng nghiệp cũng đã thức dậy rồi.

Đào Tư Di vén rèm, nhìn về phía dòng suối nhỏ, một màn ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt cô. Ông cụ tựa hồ đang nhìn mặt trời mọc, nhìn sông lưng thẳng tanh của ông, tựa hồ đã qua một đoạn thời gian rồi.

Cô đột nhiên dâng lên cảm giác muốn quan tâm ông cụ, lập tức lại lắc lắc đầu, cứ thế áp chế cảm xúc xuống. Xã hội hiện tại, quan tâm quá nhiều ngược lại dễ dàng khiến người ta cảm thấy không phải gian trá thì cũng là phường trộm cắp. Tối hôm qua cho dù tiếp xúc gần gũi, cô cũng có thể nhận ra một khí thế không giận mà nghiêm trên người ông cụ, người như thế trong lòng sẽ suy nghĩ nhiều, cô cũng không mong hỏi báo, cũng không muốn khiến người hiểu lầm.

Ước chừng qua 30 phút, trời đã sáng hẳn, hướng dẫn viên du lịch cầm loa lớn ở trong sân hô ăn cơm. Tuy không vang dội như trong quân đội nhưng có thể xuyên thấu tới tai tất cả mọi người.

Trương Lệ Viện mơ màng cũng dần thanh tỉnh, hai người rửa mặt xong liền cùng các đồng nghiệp dùng qua bữa sáng. Thời gian đó vẫn thường thường hưởng thụ ánh mắt quan tâm của quản lý Ngô truyền đến.

Trong mắt quản lý Ngô tựa hồ có nhiều chút thoải mái, bớt chút u buồn, bắt quả anh vẫn căng thẳng.

Chừng nào chưa đưa hai vị tôn thần này tiến về Côn Thành, đầu anh xem như vẫn đeo trên dây lưng quần. Tối hôm qua anh bói toán cả đêm, kết quả mai rùa kia luôn luôn không có lực, quẻ tượng nói không rõ, căn cứ theo sách giải thích, đó chính là vui buồn mỗi nửa. Quản lý Ngô thật sự không biết, vui là gì, mà buồn là gì?

Nghĩ nghĩ, anh chủ động đi đến trước mặt Đào Tư Di cùng Trương Lệ Viện, muốn biểu đạt một phen quan tâm của mình.

“Xế chiều hôm nay về, các cô vẫn thoải mái chứ?”

“Không tồi.” Trương Lệ Viện miễn cưỡng trả lời.

“Một lát nữa hướng dẫn viên du lịch sẽ dẫn mọi người đi mua đồ lưu niệm, tôi đã từng tới một lần, không có gì ở đó đâu, nếu không muốn đi thì ở đây nghỉ ngơi, giữa trưa cơm nước xong là có thể khởi hành về nhà rồi.”

Quản lý Ngô tự nhận những lời này của anh rất có trình độ, vừa lúc quan tâm cấp dưới, thứ hai là nói cho các cô hành trình, nhưng trọng yếu là, nói cho họ biết, đi dạo ở đây không đẹp. Cứ như vậy các cô có thể an tâm ở trong này ngốc ngếch rồi yên ổn về nhà.

“Quản lý, ông không nói tôi chút nữa đã quên, tôi thật sự nên mua mấy đồ lưu niệm.” Trương Lệ Viện liếc mắt một cái nhìn Đào Tư Di, “Đúng không Tư Di?”

“Vâng...” Đào Tư Di lên tiếng.

Nhìn thấy mặt quản lý Ngô tái đi, hai người tâm tình tốt liếc nhau, trong lòng cười trộm. Không thể trách các cô bắt nạt quản lý Ngô đáng thương cảm này nha. Chủ yếu là trước kia bị độc hại nhiều, khó tránh khỏi trong lòng có chút khó chịu, vừa hay có cơ hội bắt nạt lại. Nhìn bộ dáng ‘trộm gà không được còn mất nắm gạo’ này của anh, thật sự khiến lòng người vui vẻ.

Cứ như vậy, hai người vốn không định đi dạo cửa hàng đồ lưu niệm, giờ cũng theo hướng dẫn viên du lịch cùng đi dạo khu phố bán đồ lưu niệm.

Bên trong đồ treo rất nhiều, hai người đi dạo phố một mạch từ đầu đường đến cuối đường.

“Xem kia có cái gì mà nhiều người vây quanh như vậy?” Trương Lệ Viện nguyên là thích xem náo nhiệt, từ khi có chỗ dựa là Chu Chính Đạo, sở thích này của cô càng được phát huy đến tận cùng.

“Không biết, đi thôi, nơi đó nhiều người, không cần thận đụng tới chị. Em trở về lại không biết ăn nói thế nào với lão Chu Chính Đạo nhà chị.” Đào Tư Di lời kéo Trương Lệ Viện rời đi, nhưng người phụ nữ này ngược lại không quan tâm, còn lời kéo cô đi đến chỗ đám người.

Lại nói, đôi khi có truyện trùng hợp đến vậy. Cô gái vốn sẽ không đi dạo phố thì lại đi. Người vốn không thích xem náo nhiệt, lại bị ép nhìn náo nhiệt.

“Đây là ông cụ nhà ai thế, cũng không biết thế nào, không biết kiên trì được vài phút không.” Một người qua đường nhìn chăm chăm cụ già che ngực nằm trên mặt đất, lắc đầu.

“Ai biết, lớn tuổi như vậy mà không có ai đi cùng.” Người qua đường thứ hai phụ họa.

“Tại sao mấy người không nâng ông ấy dậy, ” Người qua đường thứ ba vẻ mặt tức giận.

“Sao ông không đỡ?” Người qua đường thứ tư vẻ mặt châm chọc.

“Ai, thói đời bạc bẽo, thói đời bạc bẽo!” Người qua đường thứ năm lắc đầu.

.....

“Đi thôi, xem nhiều không tốt cho thai nhi.” Trương Lệ Viện nhìn thấy tình hình này, lôi kéo Đào Tư Di muốn đi. Đạo này, làm chuyện tốt không được hồi báo tốt xảy ra nhiều lắm, cô cũng không muốn dính phải.

“Không được, em đã thấy ông ấy, chị yên tâm, ông ấy không phải kẻ lừa đảo.” Đào Tư Di liếc nhìn, thấy là ông cụ hôm qua xem trời chiều một mình.

Cô đi nhanh hai bước, ngồi xổm trước mặt ông cụ.

Tay ông cụ chỉ vào một cái lọ nhỏ cách đó không xa, bên chân một người đang vậy xem.

Đào Tư Di ngẫm hiểu rồi nhặt cái lọ đưa qua, cô đã xem lướt qua nhãn lọ, là tiếng nước ngoài. Nếu thuốc bên trong giống như bên ngoài nhãn lọ ghi thì không có vấn đề gì.

Ông cụ đã nói không ra lời, Đào Tư Di cũng không cách nào hỏi lại, kiên trì đổ hai viên thuốc dứt vào miệng ông cụ.

Sau khi nuốt viên thuốc, thân thể ông cụ không còn tái giật, nhưng mắt đã nhắm lại.

“Xong rồi, cô gái này gặp chuyện rồi, chờ người nhà ông ta đến đây cũng không biết sẽ thế nào?” Đám người qua đường ở bên cạnh nói thầm.

“Lão gia...” Vào thời khắc này, hai thanh niên trẻ tuổi nhảy vào đám người, vội vàng ngồi xổm bên người ông cụ.

Trong đó một người không biết có phải hiểu sơ qua y thuật hay không, dùng ngón tay đặt trên cổ ông cụ, xem mạch đập.

“Thấy không, đoán chừng là không muốn cứu, trong mấy phim phá án đều làm như vậy để xem người kia chết chưa đấy!” Người qua đường nào đó nói một câu.

Thanh niên trẻ tuổi theo tiếng nói nhìn lại, hung hăng trừng mắt, sau đó nói: “Nơi này ai còn ở lại, một lát nữa đi tới tôi đến cục cảnh sát một chuyện. ”

Anh vừa dứt lời, đám người vừa mới vây quanh xem náo nhiệt lập tức giải tán.

Trương Lệ Viện lôi kéo Đào Tư Di định rời đi, chàng trai trẻ liền đứng dậy chặn đường các cô.

“Các cô không thể đi, sau khi lão gia tỉnh lại, tôi mới có thể để các cô đi. ”

“Vì sao?” Trương Lệ Viện có chút tức giận, trong giọng nói cô tràn đầy bất mãn.

“Thuốc vừa rồi có phải là vị tiểu thư này dứt?” Chàng trai đưa ra cái lọ kia rồi nhìn Đào Tư Di.

“Là tôi.” Đào Tư Di cực kỳ thành thực trả lời: “Vừa rồi tay cụ ông đây chỉ vào cái lọ này, tôi nhìn nhãn thuốc trên lọ, có lẽ là thuốc của ông. ”

“Vậy cô phải ở lại, còn vị tiểu thư mang thai này có thể đi rồi.” Chàng trai gật đầu, mặt không thay đổi nói.

“Cậu mới là tiểu thư, cả nhà cậu mới là tiểu thư, cậu có từng thấy vị tiểu thư nào mà mang thai chưa...” Trương Lệ Viện chăm chú nhìn Đào Tư Di. Đều nói người tốt không thể làm, không thể làm, cô muốn làm, giờ thì đã xảy ra chuyện rồi đấy!

Mặc dù có Diệp Lan Trần che chở, loại chuyện này sẽ không quá lớn, nhưng Trương Lệ Viện vẫn tức giận, tức giận không rõ nguyên nhân.

“Tôi cùng cô ấy ở lại.” Trương Lệ Viện vô cùng nghĩa khí ở lại cùng Đào Tư Di.

“Tốt, không thành vấn đề.” Chàng trai vẫn không có bất kỳ sắc mặt nào.

“Đúng rồi, trên bản hộ khẩu nhà tôi có một cô gái, là vợ của anh trai tôi...”

Trương Lệ Viện nghe xong lời anh nói, liền giận dữ. “Chị dâu cậu làm sao, chị dâu cậu không phải là tiểu thư à?”

“Chị dâu tôi cũng mang thai rồi...” Chàng trai đột nhiên nhếch khóe miệng, lộ ra vẻ tươi cười nghiền ngẫm.

“Cậu...” Trương Lệ Viện trừng mắt nhìn chàng trai trẻ, trong lòng thầm nghĩ, nếu cô là chị dâu anh, cần phải mỗi ngày thổi lời bên gối, để anh anh thu thập chú em chết tiệt bại gia này.

“Hai vị tiểu thư, mời, xe ở bên kia.” Chàng trai trẻ vươn tay, làm thế mời.

“Ông cụ...sẽ không có việc gì chứ?” Đào Tư Di lo lắng nhìn thoáng qua ông cụ vẫn đang nằm trên đất, lo lắng hỏi. Chỉ thấy ông cụ được đặt thành tư thế nằm thẳng, chàng trai vừa mới kiểm tra mạch đập ông cụ vẫn đang bắt lấy tay ông, dùng lực giữ huyết vị nào đó.

“Máy bay trực thăng lập tức tới, lão gia hiện tại không thể tùy tiện di động, nếu thuận lợi, chờ chúng ta đến bệnh viện, lão gia cũng sẽ tỉnh, khi đó tôi sẽ để các vị đi. ”

“Nếu bất tỉnh thì sao?” Trương Lệ Viện hỏi một câu.

“Bất tỉnh...” Chàng trai trẻ tuổi ý tứ thâm trầm nhìn hai cô, không tiếp tục nói hết.

“Cậu em này thật khó trừng trị, nếu anh mà là em trai lão Chu nhà chị, chị cần phải trừng trị cậu ta đầy đủ, ” Sau khi lên xe, Trương Lệ Viện oán giận nói nhỏ bên tai Đào Tư Di.

Đào Tư Di tựa hồ còn đang lo lắng cho ông cụ, không nói gì.

“Hoàn hồn, hoàn hồn.” Trương Lệ Viện đung cò.

Đào Tư Di khó hiểu nhìn Trương Lệ Viện.

“Em nghe qua một truyện cười này chưa?” Trương Lệ Viện giống chị lớn với vẻ mặt chỉ tiếc rên rít không thành thép.

“Truyện cười gì?”

“Người thứ nhất nói:...

Người thứ hai nói:...

Người thứ ba nói:...

Sau cùng một vị nghe xong ba người phía trước nói, lắc lắc đầu, chậm rãi nói: Các anh đây không tính là gì, tôi thường xuyên đỡ người già bị ngã đấy!

Lời vừa nói ra, ba người quá sợ hãi, nằm rạp xuống đất cùng lúc nói: “Ông thường xuyên đỡ người già ngã, vậy ông muốn đền bao nhiêu tiền! Ba chúng tôi chịu thua, vẫn là ông giàu có nhất!”

Trương Lệ Viện nói xong, liếc nhìn Đào Tư Di: “Thấy không, cho dù Diệp Lan Trần nhà em có tiền đến mấy cũng không có nhiều như vậy nha. ”

“A...” Đào Tư Di lên tiếng, không nói gì thêm, truyện cười này cô nghe lại sinh lòng không vui. Đi trên đường lớn, cô chưa bao giờ cho ăn xin tiền bạc, bởi vì cô cảm thấy những người đó là gạt người. Nhưng gặp một ông cụ già bị đe dọa tới sinh mạng, cô không thể mặc kệ ngồi nhìn.

Cô cúi đầu xem điện thoại, cô đột nhiên có kích thích, cũng muốn hỏi quan điểm của Diệp Lan Trần về truyện cười này.

“Cái gì? Được rồi... tôi biết.” Diệp Lan Trần cúp điện thoại, vội vàng chạy từ phòng họp ra ngoài. Ông cụ chết tiệt này, tìm người thì tìm thấy rồi, tuổi đã lớn như vậy, còn muốn học người trẻ tuổi hưởng thụ, cũng không xem cơ thể mình có thể chịu được hay không.

Diệp Lan Trần có phần nóng nảy, tuy nói ‘sinh lão bệnh tử’ là vòng tuần hoàn của người bình thường. Nhưng chuyện này cho dù rơi trên đầu người nào, cũng đều không tốt.

Ông cụ Diệp từ lúc tuổi còn trẻ đã trải qua trăm trận chiến, trừ mảnh đạn trên đùi cũng không có tật xấu gì. Hằng năm đều làm kiểm tra sức khỏe, các chỉ tiêu đều bình thường.

Tuy ngày thường cùng ông cụ đấu nhưng tình thân vẫn còn đó. Đấu đi đấu lại bất quá cũng chỉ là hình thức, nói trắng ra là một loại kết nối giữa hai ông cháu mà thôi.

Thời điểm Diệp Lan Trần đến nơi, ngoài phòng cấp cứu đã đứng không ít người. Trong đó có một bà cụ tóc trắng xóa khiến anh nhìn không được nhìn nhiều thêm. Trong lúc vô ý lại nhìn thấy cô gái bên cạnh bà cụ, đầu óc Diệp Lan Trần đột nhiên trở nên trống rỗng.

“Tôn Lỵ Lỵ... em còn sống!”

Diệp Lan Trần mạnh mẽ đi lên ôm lấy cô gái bên người bà cụ, trong giọng nói tràn đầy ảo não cùng thống khổ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Truyện cười bản đầy đủ:

“Người thứ nhất đặc ý nói: Gần đây tôi mua một rạp chiếu phim trong gia đình, TV là 55 tấc Anh nhập khẩu vừa ráp xong, riêng cái này đã là 4 vạn nguyên, thêm âm hưởng gì gì đó nữa là hơn 10 vạn, bất quá tôi không cần, hiệu quả thật tuyệt! “Avatar” lần này không cần ra rạp chiếu phim xem, tôi ở nhà là xem được rồi, còn rung động hơn ở rạp! Những người xếp hàng mua vé xem phim đến thê thảm nào có phúc khí như tôi chứ!

Người thứ hai khinh thường nói: Anh chưa tính là lợi hại, trước đó vài ngày tôi chỉ tiền mua một chiếc xe Jeep Wrangler, nguyên một chiếc hơn 50 vạn nguyên, mới hai ngày đã cháy, nhưng tôi chẳng thêm đau lòng, ngày khác tôi lại mua một chiếc, tiền bạc tôi không thiếu, chỉ cần vui vẻ là được.

Người thứ ba nói: Hôm trước tôi mới mua một tòa biệt thự độc nhất 420m², vị trí tốt, nhà tốt, mới tìm là hơn 1500 vạn nguyên, cảm thấy giá phòng không tính là cao, hơn nữa toàn bộ tôi đều chuyển khoản, căn bản không cần vay mượn, ngân hàng muốn cho vay còn quy định mua hai căn sẽ được giảm 40% gì đó, một chút tôi cũng chẳng quan tâm.

Sau cùng một vị nghe xong ba người phía trước, lắc lắc đầu, chậm rãi nói: Các anh không tính là gì, tôi thường xuyên đỡ người bị ngã đấy!

Lời vừa nói ra, ba người quá sợ hãi, nằm rạp tại chỗ cùng lúc nói: “Ông thường xuyên đỡ người ngã, vậy ông muốn đền bao nhiêu tiền! Ba chúng tôi chịu thua, vẫn là ông giàu có nhất!”

54. Chương 54: Tự Tạo Nghiệt Không Thể Sống

“Cậu cả, người đến rồi...”

Đang lúc Diệp Lan Trần ôm cô gái ngẩn người, giọng nói của chàng trai trẻ gọi lý trí của anh trở về.

Anh quay đầu nhìn hướng phát ra tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm của Đào Tư Di đụng mạnh vào lòng anh, bi thương trong mắt cô chợt lóe lên, tiếp theo là một tầng sương. Thời gian kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, mặt cô thay bằng nụ cười yếu ớt, nét mặt thoáng cười Diệp Lan Trần vô cùng quen thuộc.

Khi vừa gặp, tươi cười trên mặt Đào Tư Di nhàn nhạt, lạnh lùng, ngăn cách một tầng lụa mỏng, thật giống như người cách cô gần trong gang tấc, nhưng tâm cách xa vô cùng.

Diệp Lan Trần thu hồi tay mình, anh có chút không nỡ đưa tay dứt trong túi quần. Vốn sắc mặt chần kín liền trở nên bình tĩnh.

“Hai người tại sao lại đến đây?” Diệp Lan Trần lạnh lùng nói một câu.

Đào Tư Di không nói gì, chỉ cười yếu ớt nhìn anh. Hóa ra, chuyện thống khổ nhất không phải người cô yêu không yêu cô. Mà là, cô vốn cho rằng người anh yêu là cô, nhưng rồi bỗng nhiên phát hiện, kỳ thật thật người anh yêu lại không phải cô.

Cô liếc về phía cô gái bên người Diệp Lan Trần, ánh mắt cô gái trong suốt mơ màng. Cô ấy dường như không hiểu tình huống trước mắt là như thế nào. Nhưng Đào Tư Di rất nhanh liền phát hiện một vấn đề, cô gái cùng cô có một sự tương tự nói không nên lời, các cô cùng có mái tóc dài, cũng thân cao, thậm chí ngay cả dáng người cũng giống đến ngạc nhiên.

Đào Tư Di hạ mi mắt, dưới đáy mắt in lại một tầng bóng mờ. Cô đột nhiên cảm thấy, toàn bộ mọi chuyện đều rõ ràng, nguyên lai Diệp Lan Trần đối tốt với cô, cũng không phải mặc danh kỳ kiêu như cô nghĩ. Có lẽ người đàn ông này chỉ hoài niệm tới chuyện cũ, hay nói đúng hơn, là muốn bù đắp. Khi một người tương tự khác xuất hiện, cô tựa hồ liền trở nên không còn quan trọng nữa.

“Cậu cả, là vị tiểu thư này đưa lão gia thuốc.” Chàng trai trẻ tuổi trả lời vấn đề thay.

“Ừ... cảm ơn, hai vị hẳn là mệt mỏi rồi, trước ngồi ghế nghỉ ngơi một lát...” Diệp Lan Trần nhìn Đào Tư Di, thoáng gật đầu.

“Vâng.” Đào Tư Di lên tiếng, tay cô nắm chặt tay Trương Lệ Viện, ngăn mình kích động.

Trương Lệ Viện nhìn Đào Tư Di, trên mặt cô bình tĩnh không đổi, thật giống như chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác. Cô trấn an vỗ mu bàn tay Đào Tư Di, chỉ có thể dùng ánh mắt phần nộ nhìn Diệp Lan Trần phía trước cách đó không xa.

“Cô tên là gì?” Diệp Lan Trần cúi đầu hỏi cô gái bên người.

“Ai mượn anh hỏi tên tôi làm gì? Tôi nói cho anh biết, nếu bà nội tôi không ở đây, chắc chắn tôi đã đánh anh gãy răng cửa rồi.” Cô gái tràn ngập sức sống, trong ánh mắt cô long lanh như sao sáng.

“Miêu Miêu. Nói gì thế?” Vương Tú Cúc nhìn thoáng qua chàng trai bên người, cảnh cáo cháu gái mình.

“Bà Vương, cháu là cháu trai của ông Diệp, Diệp Lan Trần, đây là danh thiếp của cháu.” Diệp Lan Trần khôi phục gương mặt ôn tồn lễ độ.

Đào Tư Di lạnh lùng nhìn một màn này, đây có bao nhiêu tương tự, trước mặt cha cô, người đàn ông này tựa hồ cũng lễ phép như vậy. Cô nhìn ánh mắt Diệp Lan Trần trói chặt trên người cô gái tên Miêu Miêu kia. Cô nhin không được tay bóp chặt, móng tay khảm vào lòng bàn tay, đau đến bứt rứt. Cô phát hiện, cho dù như vậy, đau đớn bên ngoài cũng không thể che dấu được đau đớn sâu trong ngực cô. Diệp Lan

Trần vừa rồi không gọi cô là “vợ” là cố ý, hay là cử chỉ vô tâm. So với cái sau, Đào Tư Di càng tin tưởng đáp án phía trước, người sợ nhất là chuyện lừa mình dối người.

Đêm qua cô đã nghĩ thông suốt, cô không quẩn quýt, cô hy vọng có thể trong ánh tà chiều, được ở bên người đàn ông trước mặt này cả đời. Cùng nhau ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, cứ thế đến già. Nhưng mới qua một đêm ngắn ngủi, cô lại phát hiện ra, thế giới của cô lại một lần nữa bị phá tan. Hóa ra, toàn bộ hiện tại cô có được, chỉ bởi vì loại tương tự không biết tên này.

Hơn nữa, cô gái trước mắt kia, so với cô càng giống hơn.

Cô đột nhiên cảm thấy Diệp Lan Trần trước mắt mình bắt đầu trở nên mờ lung, hốt hoảng không thấy rõ, thậm chí ngay cả mặt anh, cô cũng không còn nhìn thấy nữa.

“Ông cụ đã tỉnh, có thể vào phòng bệnh thăm rồi.” Bác sĩ nói một câu, phá vỡ bình tĩnh của mọi người. Diệp Lan Trần dẫn đầu đi vào phòng bệnh, sau đó là bà Vương được cô gái tên Miêu Miêu kia nâng đỡ cũng tiến vào. Sau cùng mấy chàng trai cũng đi theo.

Đào Tư Di nhìn một chút ở cửa thoáng, Diệp Lan Trần, bà Vương cùng cô gái quây quần trước mặt ông cụ, có một sự liên quan xúc động. Bọn họ giống như một nhà hòa thuận, hài hòa như thế. Nơi đó tựa hồ ngay từ đầu đã không có vị trí của cô.

“Tôi có thể đi được chưa?” Đào Tư Di hỏi một phen, bình tĩnh hỏi chàng trai vẫn ở bên cạnh các cô.

“Cô không vào xem à?” Chàng trai hỏi.

“Không, nơi đó không có vị trí của tôi.” Đào Tư Di mỉm cười, hốc mắt có chút khô ráp. “Tôi đi nhé...” Nói xong, cô liền kéo tay Trương Lệ Viện ra ngoài.

“Tại sao em lại bắt lực như thế chứ, lôi kéo chị làm gì?” Ra khỏi cửa bệnh viện, Trương Lệ Viện rút cuộc nổi bão, cô có phần chỉ tiếc rên sát không thành thét.

Đào Tư Di vẫn gắt gao lôi kéo tay cô, nếu không, cô đã sớm tiến lên tát Diệp Lan Trần mấy cái, tên này có thái độ gì thế, thật như người xa lạ vậy.

“Cảm ơn chị đã không khiến em khó xử.” Đào Tư Di chân thành tha thiết biểu đạt lòng biết ơn, cô biết tính tình Trương Lệ Viện, vừa rồi ở bên trong ẩn nhẫn, đều là vì cô.

“Em tội gì phải như vậy, xả giận cũng được mà?” Trương Lệ Viện thở dài, ngay cả cô cũng không hiểu, vì sao hôm nay lại xuất hiện hình ảnh này. Bình thường Diệp Lan Trần cứng chiều Đào Tư Di rõ như ban ngày, qua một buổi tối liền biến thành như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi mà.

“Chúng em đều có vấn đề, chỉ là em không rõ nguyên nhân ở đâu, cuối cùng vẫn là em cảm thấy có gì đó ngăn cách, vốn cho rằng là em tự ti, nhưng hôm nay em hiểu rõ, thì ra em bất quá chỉ là vừa khéo tương tự một cô gái nào đó mà anh biết mà thôi. ”

Đào Tư Di cười khổ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, trời trong xanh thẳm, ngàn dặm không mây. Thế giới vạn vật thay đổi trong chớp mắt, nguyên lai vừa vặn cần một động tác, một câu nói, là có thể thay đổi tình hình vốn có của một sự việc. Cô cảm thấy bản thân quá thất bại, không muốn tranh, không muốn đoạt, thậm chí ngay cả ý nguyện thể hiện oán giận cũng không có.

“Em định làm thế nào?” Trương Lệ Viện nhìn Đào Tư Di đang ra vẻ mỉm cười, trong lòng bất đắc dĩ, chuyện giữa hai người, chỉ có bọn họ là rõ ràng nhất, cô không nhúng tay vào được.

“Không biết, ” Đào Tư Di lắc đầu, cô cười cười, “Trương Lệ Viện, chị biết không, em đột nhiên phát hiện em không có chỗ để đi, trừ nhà họ Diệp, em không biết nên đi đâu. ”

“Đi về trước cũng được, nhìn thấy rồi lại nghĩ.” Trương Lệ Viện an ủi, quý biết cô nói những lời này mới không sao.

“Ừ, kỳ thật chị không phát hiện ra thế này cũng rất tốt ư? Giúp đỡ một ông cụ, trực tiếp liền có lái xe đưa chúng ta về tận Côn Thành, so với xe khách còn thoải mái hơn. ”

Hai người hàn huyên một hồi, xe đón Trương Lệ Viện dừng trước cửa bệnh viện, Đào Tư Di từ chối khéo đề nghị đưa mình về đến tận nhà của chị ấy. Sau khi đưa chị lên xe, chỉ bằng trí nhớ của mình, cô liền chỉ hướng đi đến biệt thự.

Cảm thấy khát nước, cô liền mua một chai nước khoáng ở ven đường. Cảm thấy mệt, cô tìm ghế dựa ven đường nghỉ ngơi một lát. Cảm thấy nước mắt muốn tuôn ra, cô liền ngẩng đầu nhìn trời.

Mỗi khi như vậy, cô sẽ nhớ tới ấm áp hôm trước, ở một khắc này hồi tưởng, lại đau đớn như thế. Đào Tư Di nghĩ, có lẽ tình cảm của cô nhất định rất thất bại.

Đi bộ tới mấy giờ, từ xế chiều đến chạng vạng, Đào Tư Di mới về đến nhà, như thường ngày, đi phòng tắm rửa, sau đó nằm trên giường, bàn chân đau nhức, toàn thân mệt không muốn nhúc nhích, cô trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà. Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp ngoài cửa sổ.

Nhìn thoáng qua đồng hồ quả quýt trên tường, bất tri bất giác đã rạng sáng, Diệp Lan Trần chưa trở về, thậm chí một cuộc gọi cũng không có.

Một ngày lại đi qua, hôm qua trời vẫn sáng sủa không mây, sáng nay liền mưa gió bão bùng.

Hiện tại Diệp Lan Trần đang làm gì? Một màn anh ôm ấp cô gái kia tựa như dùng dao khắc trong đầu cô, cho dù thế nào cũng không thể vứt bỏ.

“Ha ha... Đào Tư Di, mày thật khờ...ha ha... mày ngu như vậy ư? Trước kia Lý Mộ Tiêu không phải cũng đối xử không tốt với mày sao? Anh không phải ở bên ngoài... Diệp Lan Trần mới cùng mày ở chung chưa được bao lâu, mày thật sự tự tin như thế, anh thật sự như lời anh nói sẽ đối tốt với mày sao? Đào Tư Di, đừng u mê... ha ha... mày thật khờ nha. ”

Đào Tư Di lắc đầu, lúm đồng tiền như hoa, cô cảm thấy bản thân quá u mê, vì sao luôn muốn lần lượt tin tưởng vào tình yêu chứ. Xã hội quá chân thật, vì cái gì luôn luôn ngay khi cô mới có chút hy vọng, lại khiến cô đột nhiên phát hiện ra chân tướng...

Diệp Lan Trần đi đến hàng lang trong bệnh viện, đốt một điếu thuốc, lẳng lặng hút, anh nhìn mưa gió bên ngoài. Trong lòng hậm hực không cách nào tiêu tan.

Cô gái chết tiết kia, ánh mắt đó là gì chứ. Chỉ bằng một động tác, liền đem anh làm người xa lạ. Cứ như thể liền làm như không quen?

Ban đầu là muốn giải thích một chút, nhưng vừa thấy ánh mắt kia của cô, anh liền tức giận khó hiểu không nói ra, chết sống cũng không kìm nén. Lại thêm ông cụ bị bệnh, anh cũng không có tâm tự giải thích nhiều với cô.

Cô cứ như vậy không tin tưởng anh? Trong đầu cô gái này rốt cục nghĩ cái gì?

Cũng không biết hiện tại cô có khóc không, anh chịu đựng không gọi điện cho cô, nói tính tình anh trên chộc cũng được, nói anh ngây thơ cũng được. Dựa vào cái gì nhất định phải là anh xuống mình. Anh làm cho cô còn chưa đủ nhiều sao? Cô gái này còn muốn anh thế nào..

Diệp Lan Trần cảm thấy lý trí của mình, bình tĩnh của mình, đều bị ánh mắt kia của Đào Tư Di, lập tức làm cho bùng nổ.

Chết tiết, Diệp Lan Trần phẫn hận ném điếu thuốc xuống đất. Quên đi vết phỏng trên ngón tay, thở dài một hơi, chỉ cần gặp phải chuyện liên quan đến Đào Tư Di, anh liền không bình thường được nữa.

“Tôi khinh thường nhất là loại đàn ông như anh, tự mình giận dữ, thật đúng là ông lớn mà.” Sử Miêu Miêu sâu xa nói một câu.

“Trẻ con biết gì?” Diệp Lan Trần trừng mắt cô gái nhỏ, tính cách không có nửa điểm đáng yêu, chẳng hiểu sao mắt nào của anh nhìn cô ta giống Tôn Ly Ly.

“Tôi không hiểu, ít nhất tôi sẽ không ở đây giận dữ, là đàn ông thì đã đi nói chuyện rõ ràng rồi. ”

“Cô quản chuyện của cô cho tốt trước đi, chuyện người lớn, trẻ con đừng mù quáng tham gia vào.” Diệp Lan Trần lạnh nhạt đùn đẩy một câu rồi xoay người đi vào phòng bệnh, lưu lại cô gái nhỏ âm thầm giậm chân.

Lại nói, chuyện này là một hiểu lầm, Tôn Ly Ly là chị gái Tôn Mạnh, cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất mà Diệp Lan Trần dễ dàng tha thứ cho Tôn Mạnh. Nhưng hôm nay đột nhiên nhìn thấy một người tương tự, áy náy của anh lập tức dâng lên, lúc ấy anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn nhìn một chút đây không phải thật. Vậy là gông xiềng trong lòng lập tức mở ra, anh khẩn cấp nghĩ muốn chứng thực. Suy nghĩ kia, không nhiều hơn một người, lại vẫn dẫn tới hiểu lầm lớn như vậy.

Đôi khi là thế, trong lúc thường không lưu tâm tới, một chuyện nhỏ sẽ dẫn tới một hiểu lầm lớn.

Diệp Lan Trần có lẽ không nghĩ đến, chính là một khắc đầu anh nóng lên kia, liền đem Đào Tư Di ép mình trở lại trong vỏ rùa. Rùa không chịu được kinh hãi, muốn để cô ra ngoài đã không đơn giản như vậy, cho nên mới nói, tự tạo nghiệt không thể sống.

55. Chương 55: Đánh Giăng Co

Diệp Lan Trần phiền chán ở trong văn phòng đi thông thả, đã ba ngày anh không về nhà, cô gái kia cũng không gọi cho anh lấy một cuộc điện thoại. Là cô yên lòng về anh? Hay là cô vốn không đặt anh trong lòng?

Mấy ngày nay Diệp Lan Trần bề bộn nhiều việc, cho tới buổi sáng hôm nay ông Diệp ra viện, anh mới có thời gian đến công ty xử lý công việc.

Nếu không có Đào Tư Di cho ông cụ uống thuốc kịp thời, đoán chừng hôm nay sẽ là ngày đưa tang. Ông cụ Diệp đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng nếu đột nhiên té xỉu thêm lần nữa cũng sẽ rất dọa người. Tuổi ông đã cao, Diệp Lan Trần lo lắng bệnh biến chứng, nên kiểm tra sức khoẻ rồi quan sát kỹ.

Định để ông cụ về Bắc Kinh, anh ở lại, công việc khiến Diệp Lan Trần bận bịu, một bên chăm sóc ông cụ, một bên nghĩ cách điều chuyển gia từ Bắc Kinh về Côn Thành.

Cuối cùng mọi chuyện đều trở lại bình thường, nhưng tính tình quật cường của ông cụ lại nổi lên, muốn đến nhà bà Vương Tú Cúc ở một thời gian. Nói thế nào thì Diệp Lan Trần cũng cảm thấy mình bị chọc giận đến cái mũi muốn xiêu vẹo.

Bạn già Vương Tú Cúc là Sử Trường Xuân thân thể vẫn còn tốt, ông cụ Diệp còn muốn gây náo nhiệt gì nữa đây. Người ta một nhà hòa thuận, đột nhiên xuất hiện lão tình nhân đi theo phía sau lưng, cũng không biết cụ ông trong nhà người ta sẽ nghĩ như thế nào.

Để giải quyết chuyện này, Diệp Lan Trần liền tìm cách ổn thỏa nhất, mua một căn nhà đối diện nhà Vương Tú Cúc, bảo người ta lấy tốc độ nhanh nhất sửa sang lại một chút. Còn trang hoàng thì không vội, đặt một ít đồ dùng gia đình là có thể ở được.

Nhà nông thôn có bố cục rất đơn giản. Ông cụ Diệp chỉ cần nguyên ý, ông có thể ở lâu hai, có thể quan sát tình hình bà Vương trong sân bên kia không sót một thứ gì.

Nghĩ vậy, Diệp Lan Trần lại cảm thấy một trận đau đầu. Ông cụ họ Sử kia cũng không đơn giản, tính tình dễ bùng nổ, từ nhỏ học võ, tham gia chiến tranh kháng Nhật, nghe nói từng dùng một cây thương xuyên bốn thằng Nhật Bản. Mà ông cụ Diệp cũng là một tay súng nổi danh, bình khí với súng ống, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Ông cụ Diệp cùng bà Vương có tình cảm sâu đậm bao nhiêu, Diệp Lan Trần không biết, thời chiến tranh loạn lạc, người thì chết trận, người thì chết già, cơ hồ không còn ai biết rõ mọi chuyện. Hiện tại anh chỉ muốn để ông cụ tuổi xế chiều sống được vui vẻ.

Hai mắt Diệp Lan Trần thâm quầng như chứng minh mấy ngày nay anh có bao nhiêu vất vả.

Không phải anh không có thời gian ngủ, nhưng vừa nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên hai cảnh tượng.

Cảnh thứ nhất là hình ảnh Đào Tư Di tươi cười u ám, anh phiến chán đứng lên hút điếu thuốc, nghĩ muốn ngủ tiếp thì lại là hình ảnh ông cụ Diệp cầm súng trường đối chiến với ông cụ Sử cầm cây thương tiến vào trong óc.

Nhiều khi, anh đã muốn gọi điện cho Đào Tư Di để giải thích, nhưng anh cố nhịn xuống, kết quả là nhịn cho tới tận bây giờ.

“Ông cụ cùng cô gái nhỏ kia, không một người nào khiến người ta bớt lo. ” Diệp Lan Trần phiến chán như thế.

“Ngài Diệp, đây là văn kiện hai ngày nay cần ngài phê duyệt, mời ngài xem qua. ”

“Sao cô không gõ cửa?” Diệp Lan Trần lạnh lùng nhìn thoáng qua thư ký đột nhiên xuất hiện.

Thư ký bị ánh mắt anh dọa sợ, sững sốt một hồi.

“Tôi có gõ qua nhưng bên trong không có tiếng đáp lại, tôi liền tự mình đi vào, thực xin lỗi ngài Diệp. ”

“Quên đi, đặt văn kiện trên bàn, đi ra ngoài đi. ”

Diệp Lan Trần phát phát tay, nhìn đến hốc mắt thư ký tựa hồ có chút đỏ lên, trong lòng anh càng phiến chán. Cũng không biết cô gái kia có khóc hay không, phụ nữ thật nhiều tâm tư mà, một câu nói cũng có thể khóc được.

Anh hít sâu một hơi, khôi phục tâm tình vốn đang phiền chán. Cầm lên văn kiện trên bàn, bắt đầu lật xem. Dần dần tốc độ lật xem chậm lại, ánh mắt nhìn chăm chăm trang giấy trong tay, ngón tay vô ý thức gõ mặt bàn, trong đầu lại không biết nghĩ đến cái gì.

“Đáng chết...”

Diệp Lan Trần ném văn kiện trên bàn, anh lấy di động ra định gọi cho Đào Tư Di. Cả đầu đều là hình ảnh của cô gái đó, đến công việc cũng không làm được. Vừa tìm được số điện thoại trong máy, tay anh liền ngừng lại. Trong đầu xuất hiện hai Diệp Lan Trần tí hon, một ác ma có sừng nhỏ, một thiên sứ có vòng nhỏ sáng phía trên đầu.

Sừng nhỏ nói: “Dựa vào đâu mà đàn ông cứ phải nhất định cúi đầu trước ”

Vòng nhỏ sáng nói: “Đàn ông là phải rộng lượng, nên bao dung phụ nữ. ”

Sừng nhỏ lấy tay chọc chọc trán vòng nhỏ sáng, đem vòng nhỏ sáng kêu loạn.

Sừng nhỏ còn nói: “Cây còn nhỏ thì phải chặt tía, vợ phải quản, cây nhỏ mà không tía sẽ không thẳng, vợ mà mặc kệ sẽ làm hỏng oai phong. ”

Vòng nhỏ sáng còn nói: “...”

Nhưng vòng nhỏ sáng chưa kịp nói, chỉ thấy vù một tiếng, vòng nhỏ sáng đã bị sừng nhỏ đá bay thẳng lên trời, không thấy bóng dáng.

Diệp Lan Trần tự mình nghĩ ra cây búa, anh gõ hai lần bụp bụp, đem tiểu ác ma đập trở về.

Có điều tay anh cầm điện thoại cũng buông xuống, vợ là phải dạy dỗ, không phải sao?

Đợi hai ngày nữa, chỉ hai ngày nữa thôi, nếu hai sau ngày sau cô gái nhỏ không gọi cho anh, anh liền quyết định chủ động trở về thừa nhận sai lầm. Trừng phạt lâu dài là không được, người gặp nạn vẫn là mình, nhưng đánh giằng co thì vẫn được.

Diệp Lan Trần nghĩ đến đây, cơ mặt thả lỏng không ít, anh thở ra một hơi. Trong lòng ôm một tia may mắn, nói không chừng ngày mai hoặc là ngày kia, cô gái nhỏ sẽ chủ động gọi điện thoại cho anh đấy.

Phải biết rằng, tình yêu giống như lò xo, người này yếu thì người kia mạnh. Có lần đầu tiên thỏa hiệp, về sau địa vị anh ở nhà có thể bay lên một cấp bậc khác.

Chỉ là kết quả thật sự tốt như Diệp Lan Trần nghĩ sao?

...

Đào Tư Di ngây ngốc ăn cơm, vô ý thức dùng đĩa ăn cầm thức ăn rồi bỏ vào miệng. Nhai hai miếng rồi nuốt, một mùi vị kỳ quái qua đầu lưỡi xông thẳng vào não.

“Ọe...” Cô vội vàng cầm giấy ăn, che miệng lại, phun thứ trong miệng ra.

Trương Lệ Viện cau mày, đưa tới cốc nước, Đào Tư Di nhận lấy uống hai ngụm, hòa tan vị tởm trong miệng.

“Không phải là em có đấy chứ?” Trương Lệ Viện thật cẩn thận hỏi.

“Làm sao có thể, chuyện của em chị cũng không phải không biết, mà từ nhỏ em đã không thích mùi tởm rồi.” Đào Tư Di cười cười. Có, làm sao có thể, trước kia cô chờ mong như vậy, hiện tại thật sự không hi vọng sẽ có ngoài ý muốn!

“Ừ... Chị đây an tâm. ” Trương Lệ Viện thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô vừa nói xong, liền phát hiện sắc mặt Đào Tư Di cứng nhắc.

“Cái kia... Hiểu lầm đã được cởi chưa. ” Trương Lệ Viện tưởng không khí sẽ dịu đi một chút, nhưng thật không ngờ, sắc mặt Đào Tư Di càng cứng nhắc.

“Mấy ngày nay em không gặp anh ấy. ” Đào Tư Di nhận thấy được bạn tốt quan tâm, miễn cưỡng cười cười. “Em nghĩ anh ấy muốn ám chỉ gì đó với em. ”

“Ám chỉ cái gì?” Trương Lệ Viện cảm giác cơn tức của mình lập tức muốn bùng lên. “Em là vợ cả đã có chứng minh, em phải biết rằng, kẻ thứ ba hay thứ bốn tính là cái lông gì!”

“Chị nói nhỏ chút. ” Mặt Đào Tư Di từ trắng chuyển thành hồng.

Cái câu ‘kẻ thứ ba hay thứ bốn tính là cái lông gì’ lực xuyên thấu quá mạnh mẽ, hiện tại toàn bộ công nhân viên chức trong nhà ăn đột nhiên trở nên yên tĩnh. Mặc kệ là mắt lé hay là nhìn thẳng, ánh mắt đồng loạt dừng trên người các cô.

Trương Lệ Viện cũng cảm thấy mình bị vây xem, đè thấp giọng, nhỏ tiếng nói: “VẬY em tính làm sao bây giờ?”

“Em còn chưa nghĩ ra. ” Đào Tư Di cảm thấy cô không muốn ăn, đặt chiếc đĩa trên bàn. Cầm cốc nước uống một hơi.

“Chưa nghĩ ra...” Tiếng Trương Lệ Viện lại nhin không được mà cất cao tiếng, cô thấy vẻ mặt Đào Tư Di không tán thành, cũng buông chiếc đĩa trong tay, kéo Đào Tư Di cùng nhau đi ra ngoài.

Hai người tới một quán cà phê bên ngoài công ty, Trương Lệ Viện mới buông tay cô.

“Nói cho chị nghe, thế nào mà lại chưa nghĩ ra? Kẻ thứ ba xuất hiện ngay trước mắt, em còn chưa nghĩ ra là sao?” Trương Lệ Viện tức giận bắt bình sốt ruột thay cô.

“Chị đừng nóng giận. ” Đào Tư Di trấn an Trương Lệ Viện, dường như người ngoại tình không phải là ông xã cô. “Em đã ly hôn một lần rồi, ly hôn...ly hôn.. cũng đã thành thói quen. ”

Đào Tư Di an ủi Trương Lệ Viện đang nóng nảy. Bản thân cô tức giận giống như nện vào chần bông vậy, bỗng nhiên bị một tá lực đánh vào, sau đó lại chụp vỗ, rồi biến thành một cái chần bông phẳng.

“Em... Quên đi, sớm biết như vậy, không bằng lúc trước em lấy Mã Đằng Diệu, ít nhất người đàn ông kia không đào hoa bằng Diệp Lan Trăn. ”

Đào Tư Di cười cười không nói gì, cô không còn tin vào đàn ông nữa rồi. Một số người thoát nhìn luôn tốt lắm, thực tế thì sao? Không như trong tưởng tượng của mỗi người.

Thường ở cùng nhau, hai người tâm sự một lát, sau đó trở lại công ty dịch bản thảo giết thời gian.

Sau khi tan tầm, Đào Tư Di đưa Trương Lệ Viện lên xe riêng, còn mình đi dạo trên đường. Nhìn mặt trời khuất hẳn, cô mới vươn tay gọi xe.

Đọc địa chỉ cho lái xe, lại thêm một chút tiền, lái xe mới đồng ý đưa cô về khu biệt thự.

Đào Tư Di lười biếng tựa lưng trên ghế nhìn phong cảnh bên đường. Khóe miệng bất tri bất giác quét xuống một tia cười châm biếm, đối xử với một người vợ bị bỏ như cô thế này cũng tốt, ít nhất cũng không bị đuổi ra khỏi nhà.

Trước kia có xe đón xe đưa, hiện tại không có, cô tự mình gọi xe đi làm. Cho dù có gọi xe, nhưng xe taxi vẫn không nguyện ý đưa, lại nói rằng vì ở xa nên một chuyến đi chi phí rất cao.

“Ha ha..” Đào Tư Di cười cười, thực châm chọc mà!

Vào biệt thự, phòng khách lạnh tanh, mấy ngày nay Đào Tư Di đều về trễ, Diệp Lan Trăn không về nhà. Người giúp việc dọn dẹp xong, đoán chừng cũng trở về phòng xem tivi rồi.

Đào Tư Di ngồi trong phòng khách một hồi, cầm tờ báo trên bàn trà đọc qua.

Báo hôm nay được xếp ngay ngắn chỉnh tề, Diệp Lan Trăn thường ngồi chỗ này vừa xem báo vừa chờ cô đi làm. Hai người lúc đi, tờ báo thường tùy ý vứt lung tung. Chỉ là cho dù thế nào, khi hai người trở về, tờ báo đã được người giúp việc sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, đều đặn hàng ngày.

Thật giống như, trừ con người thay đổi, biệt thự vẫn không thay đổi một chút nào, cho dù là một tờ báo.

Đào Tư Di nghĩ nghĩ rồi gấp tờ báo lại, đặt trên bàn trà.

Một trang trên tờ báo xuất hiện một ảnh chụp nổi bật kèm một tiêu đề lớn, bí thư tỉnh ủy thăm viếng đảng viên đã về hưu. Nội dung chủ yếu là nêu các sự kiện liên tiếp, không bởi vì một người khác mà thay đổi dấu chân của anh.

Đào Tư Di trở lại phòng, lấy sổ nhật ký, dùng bút vẽ một đường thẳng. Cô vừa lòng nhìn hai đường thẳng đứng song song trên trang giấy. Hai ngày liền thành một chữ nha!

Thời điểm chữ này hoàn thành, cũng là lúc cô nên ra quyết định.

56. Chương 56: Em Ở Đâu?

“Chết tiệt, Đào Tư Di, em khá lắm, đây là kết quả của anh khi đối xử tốt với em ư?”

Diệp Lan Trần tức giận xé thư ly hôn trong tay rồi ném lên không trung, vụn giấy trắng như tuyết trắng sáu, nhẹ nhàng hạ xuống.

Bây giờ thì sao, người chạy rồi, dĩ nhiên lại chạy!

Chạy thì cứ chạy, còn lưu lại gì nữa? Đơn thỏa thuận ly hôn.

Cô cho rằng nhà họ Diệp tốt như vậy à, muốn tiến vào thì tiến, muốn đi thì đi!

Chiều chuộng... Tuyệt đối là quá chiều chuộng rồi!

Diệp Lan Trần nghiêng răng nghiêng lợi nhớ lại. Được lắm Đào Tư Di, đừng để anh bắt được em, nếu không anh thế nào cũng sẽ đem em đến trên giường rồi buộc thành một cái bánh ú, không phải sắp tới tết đoàn ngộ sao? Anh sẽ mở từng lớp từng lớp trên người em, ăn từng ngụm vào trong bụng.

Cái gì?

Bánh ú khó tiêu hóa?

Không thành vấn đề, Diệp Lan Trần oán hận cắn răng, khó tiêu hóa, anh cũng ăn, ít nhất đưa vào trong bụng rồi anh mới yên tâm.

Diệp Lan Trần muốn điên cuồng, anh chỉ năm ngày không về nhà, cô gái này đã bỏ chạy rồi!

Đúng, là chạy!

Quả thực nghe thật dọa người.

Anh làm sao vậy? Anh có chỗ nào có lỗi với cô? Không phải là người cẩn thận biết nhận sai sao?

Vậy mà? Vậy mà? Chuyện nhỏ như vậy, cô gái này lại chạy mất!

“Lão Vương, điều tra cho tôi Đào Tư Di hiện đang ở đâu. ”

Diệp Lan Trần hít sâu mấy hơi, không dễ dàng áp chế phần nộ trong lòng. Dè nén ít nhất có thể nói chuyện bình thường, anh nhanh chóng gọi điện thoại cho lão Vương.

Chạy..., cho em chạy... Anh không tin, dựa vào thế lực nhà họ Diệp lại không tìm ra nàng dâu nhỏ chạy mất dép.

Diệp Lan Trần tức giận đến ngón tay run run, khi gọi điện, vài lần không cẩn thận nhấn sai dãy số. Hiện tại điện thoại cũng có vấn đề, xúc động nên làm cái gì cũng khó khăn.

“Đáng chết... đáng chết...” Diệp Lan Trần âm thầm mắng hai câu.

Ba tháng sau, Diệp Lan Trần thẳng tắp nằm ngửa trên giường.

Cô gái kia thật đúng là ngoan độc mà, thời gian dài như vậy, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, người cũng không thấy. Cô rốt cuộc là ở đâu?

Diệp Lan Trần vừa mới bắt đầu đã tràn đầy tự tin, đến bây giờ lại không biết làm sao, anh thật sự hối hận, một người đàn ông còn tức giận với một cô gái nhỏ làm gì. Hiện tại có tốt hơn không, đừng nói đến tức giận, ngay cả người cũng tìm không thấy.

“Ring...”

Diệp Lan Trần nhìn cuộc gọi đến, dè nén nhấn nút nghe, anh nhận ra tim mình đập kịch liệt. Mỗi lần hưng phấn, mỗi lần đều mất mắc.

Anh ít khi nói nhiều, bởi vì Diệp Lan Trần biết, chỉ cần anh mở miệng, điện thoại bên kia nhất định sẽ nói cho anh đáp án.

Nhưng đáp án trước sau vẫn như một, đều là không có...không có...rồi không có.

Trầm mặc trong khoảnh khắc, trong ống nghe vẫn truyền đến tiếng của lão Vương.

“Cậu cả...”

“Ừm...” Diệp Lan Trần hít sâu một hơi. “Có tin tức gì không?”

“Vẫn chưa có...” Lão Vương lau đầu đầy mồ hôi, Diệp Lan Trần lúc đầu mới nghe thế đã nổi trận lôi đình, hiện tại chỉ trầm mặc không nói.

“Đã biết...” Diệp Lan Trần cúp điện thoại.

Anh nhìn bài trí chung quanh căn phòng, anh đột nhiên phát hiện một vấn đề, nơi này cơ hồ không có bất kỳ dấu vết nào của Đào Tư Di. Cô luôn luôn vẫn đậm phong khinh, không yêu cầu ở anh bất cứ thứ gì.

Diệp Lan Trần nhảy mạnh từ trên giường xuống, mở ngăn tủ đầu giường, mãi đến khi ló ra giấy kết hôn của hai người, mới xụi lơ ngồi trên mặt đất.

Trên ảnh chụp, Đào Tư Di cười rực rỡ, đầu hai người hướng về phía nhau.

Diệp Lan Trần nhìn chằm chằm ảnh chụp một lát, thở dài một hơi. Vật lưu lại chứng minh quan hệ giữa hai người tựa hồ chỉ còn lại duy nhất tấm hình này.

Anh chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy.

“Đào Tư Di, rốt cuộc em đang ở đâu?” Diệp Lan Trần suy sụp che tờ giấy kết hôn trên mặt mình, tựa vào bên giường.

“Trở về đi, anh sai rồi...” Thở dài xa xôi, như cảm khái, như ăn năn.

“Hắt xì...hắt xì...” Đào Tư Di hắt xì hai lần. Cô hơi áy náy lấy khăn tay lau nước mũi của mình trên mặt bé trai ngồi đối diện, “Cô không phải cố ý.”

“Cô...” Đồng chí Mã Tiểu Kiệt hít sâu hai lần, áp chế phần nộ trong bụng. Vì tiền tiêu vặt của cậu, cậu nhện.

“Tại sao con (cô) lại đến đây?” Hai người cùng lúc cất tiếng hỏi.

Đào Tư Di cùng Mã Tiểu Kiệt mắt to trừng mắt nhỏ.

“Con (cô) nói trước đi...” Đào Tư Di cùng Mã Tiểu Kiệt lại đụng cùng câu nói.

Không khí giữa hai người đột nhiên trở nên yên tĩnh.

“Cô lớn hơn con, cô hỏi, con trả lời trước đi...” Vẫn là Đào Tư Di lên tiếng phá yên lặng.

Mã Tiểu Kiệt cầm cốc cà phê uống một ngụm, hương vị đắng chát tràn ngập vị giác của cậu. Đắng thế này mà vẫn có người nguyện ý uống? Cậu bỏ thêm hai viên đường, khuấy chất lỏng đen sẫm một lúc, rồi đưa đến bên miệng uống một ngụm, đắng có vị ngọt, tuy không uống ngon như chocolate, nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận.

“Trẻ con uống không quen, cũng đừng học người lớn uống cà phê.” Đào Tư Di bình tĩnh nói một câu.

Mã Tiểu Kiệt trừng mắt nhìn Đào Tư Di, nếu không vì tiền tiêu vặt, cậu đã sớm phá lớp nguy trang rồi, ngoan ngoãn ở cùng cô gái này, chơi không vui!

“Ba con không có thời gian chăm sóc con, nên đưa con tới đây sống cùng cô của con.” Mã Tiểu Kiệt sâu xa nói, giọng cậu thật bình tĩnh, coi như không thấy gì nhưng Đào Tư Di nghe ra được cô đơn trong lòng cậu.

“Còn cô?” Mã Tiểu Kiệt hỏi.

“Cô...ha ha...Ra ngoài giải sầu.” Đào Tư Di né tránh ánh mắt Mã Tiểu Kiệt, đứa nhỏ này thật đáng ghét, ánh mắt sắc bén như người lớn, khiến cô không dám nhìn thẳng.

“Giải sầu?” Mã Tiểu Kiệt không tin nhìn bụng hơi nhô ra của cô. “Trong bụng cô có em bé rồi à?”

“Trẻ con biết gì chứ?” Đào Tư Di trợn mắt nhìn cậu, đứa nhỏ mới mấy tuổi mà biết không ít. Bản thân cô sao lại xui xẻo như vậy chứ, ở nơi hoang vắng tại Úc mà cũng có thể gặp được thằng bé này. “Là vì cô béo.”

“A... Nơi này rất thích hợp với cô.” Mã Tiểu Kiệt có vẻ dăm chiêu gật đầu. “Nơi này đều có đồng loại của cô.”

Đào Tư Di khó hiểu nhìn bé trai trước mắt, đứa nhỏ này ở nước ngoài hoạt bát không ít, chỉ là cậu luôn làm ra vẻ trưởng thành so với tuổi thật khiến người chán ghét.

“Đồng loại nào?” Đào Tư Di hỏi.

“Chuột túi...”

“Nhóc con...” Đào Tư Di giờ phút này thực cảm thấy, Mã Đằng Diệu không phải sinh ra một đứa nhỏ, mà là tai họa. Nhỏ như vậy đã có tâm tư lớn, cũng không biết trưởng thành sẽ có bộ dáng gì nữa, phải biết rằng, hiện tại cậu bé mới có mười tuổi đấy.

“Đây là số của con, nếu có gì cần giúp đỡ, nhớ gọi cho con.” Mã Tiểu Kiệt gọi người phục vụ mang tới một tờ giấy, viết xuống số điện thoại rồi đưa cho Đào Tư Di, sau đó mang theo ván trượt rời đi. Để lại một mình Đào Tư Di ngồi trong này trợn mắt há mồm.

Cô vừa rồi nghe làm sao? Một đứa nhỏ nói với cô rằng nếu có khó khăn thì liên hệ cậu! Cô nhìn qua bất lực như vậy à?

Đào Tư Di tức giận trả tiền, sờ sờ bụng rồi đứng dậy đi ra ngoài quán cà phê.

“Ba ba, con vừa thấy cô Đào, vàng... Cô ấy rất tốt...” Mã Tiểu Kiệt nhìn bóng dáng Đào Tư Di đã đi xa, lấy điện thoại di động gọi cho người cha ở Trung Quốc nơi xa.

Mã Đằng Diệu dặn dò hai cậu, cúp điện thoại, khoe miệng treo tươi cười hiêm thấy. Gương mặt tươi cười của anh, ít đi giả tạo ngày xưa, có gian trá nói không nên lời.

Bản lĩnh giấu người của Chu Chính Đạo thật đúng là không nhỏ, nếu không dựa vào quen biết nhiều năm, đoán chừng chính anh cũng không tìm thấy Đào Tư Di. Trách không được Diệp Lan Trần tốn sức lúc lớn như vậy mà vẫn không tìm thấy người.

Mã Đằng Diệu thả lỏng người tựa lưng trên ghế, ánh mắt nhìn chăm chú ảnh chụp trên bàn, là ảnh chụp một nhà ba người. Mã Đằng Diệu lấy tay vỗ về nhẹ hình dáng cô gái trên ảnh chụp, thì thào: “Thực xin lỗi, đã phụ lời em giao phó.”

Nghĩ tới đây, hai mắt Mã Đằng Diệu tối sầm u ám.

Đào Tư Di về đến nhà, xoa xoa cẳng chân sưng phồng. Nhẹ tay vỗ về bụng, trên mặt toát ra tình thương của mẹ.

Thật sự ngoài ý muốn, chuyện là như vậy, ngay khi cô muốn, nó không đến, cô không muốn, nó lại cứ muốn xảy ra. Chỉ là khi xảy ra, nhận được tin tức, cô không biết là nên vui sướng hay là nên sầu lo. Nhưng Đào Tư Di có thể khẳng định, cô muốn đứa nhỏ này, vô cùng muốn, không có chút do dự.

“Tiểu Đào, nên ăn cơm rồi.”

“Vâng. ”

Bảo mẫu mẹ Trần cắt ngang Đào Tư Di đang trầm tư. Lần này thật sự nhờ vào Trương Lệ Viện, chị ấy cùng lão Chu giúp cô không ít việc. Tìm một nơi cho cô an tâm dưỡng thai.

Kỳ thật ban đầu Đào Tư Di không muốn ra nước ngoài, chỉ nghĩ ở Côn Thành thuê một căn hộ nhỏ, cùng Diệp Lân Trần ly hôn. Chuyện ly hôn cô đã quá quen thuộc, nhưng ai biết, cô lại mang thai! Trong lòng Đào Tư Di rõ ràng, nhà họ Diệp không có khả năng để đứa nhỏ nhà mình lưu lạc bên ngoài. Hơn nữa cô và Diệp Lan Trần là vợ chồng hợp pháp, có lẽ vì đứa bé mà kiên nhẫn chịu đựng.

Nhưng Đào Tư Di chịu không nổi, cho dù đã từng trải qua một lần ly hôn nhưng cô cũng không cách nào bình tĩnh mất nhắm mắt mở, nhìn Diệp Lan Trần dưới mí mắt cô, lui tới với một cái gái khác. Hối hận lớn nhất và cũng là duy nhất của cô chính là, cô cùng Diệp Lan Trần đã quá vội vàng.

Đào Tư Di thở dài, hôn nhân không phải trò đùa, kết hôn cần cẩn thận. Về sau nếu có tái hôn cũng không thể như vậy, nhất định phải mở to hai mắt mới tốt.

“Lá gan em không nhỏ nha, còn muốn tái hôn?” Đào Tư Di lạnh run mạnh một cái, tại sao cô lại cảm giác như bên tai nghe thấy giọng nói của Diệp Lan Trần! Là ảo giác?

Đào Tư Di nhìn chung quanh, trừ mẹ Trần đang bận nấu cơm trong bếp, không còn người khác. Cô quay đầu nhìn ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa sổ. Giữa ban ngày có lẽ không có yêu ma quỷ quái, là do cô nghĩ nhiều thôi.

“Đào Tư Di, mày thực không có tiền đồ...” Cô lấy tay gõ đầu mình, áp chế chua xót trong lòng, khi nào rồi mà còn nhớ tới người đàn ông kia, không chịu thua kém, phải ném anh ra sau đầu, quần áo nhẹ ra trận?

“Mẹ Trần đừng vội, tới nhanh ăn cơm thôi.” Đào Tư Di ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, nhìn mẹ Trần đang nấu gì đó.

“Một bát canh nữa thôi là xong. Con mang thai, cần bồi bổ. ”

Bảo mẫu mẹ Trần cũng là người Trung Quốc, mới đầu là vì ở cùng con trai đang học ở đây. Nhưng ai biết mấy năm nay bà ra nước ngoài. Chồng của mẹ Trần, người đàn ông hơn năm mươi tuổi kia lại tìm một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi. Mẹ Trần trong cơn tức giận li hôn với chồng, rồi di dân đến Úc. Bình thường con trai bẽ bộn nhiều việc. Mẹ Trần một người ở nhà cũng buồn. Qua người giới thiệu mới đến đây chăm sóc Đào Tư Di, kiếm tiền là một mặt, một mặt khác cũng là vì giải quyết nỗi cô đơn.

Đào Tư Di tốt tính, cho dù mấy tuần liền nôn nghén lăn qua lăn lại nghiêng trời lệch đất, cũng chưa từng gây khó xử cho mẹ Trần khiến bà khó chịu.

Hai người thường xuyên qua lại nên quen thuộc, tán gẫu, nói một chút việc nhà là không thể tránh khỏi. Đào Tư Di cũng biết mẹ Trần không có ác ý gì, chuyện của cô, tránh nặng tìm nhẹ cũng kể ra.

Mẹ Trần nghe câu chuyện của cô, liên tưởng đến chuyện của mình, Đào Tư Di ngoại trừ là chủ nhà, bà cũng thêm đồng tình và bảo vệ cô, chăm sóc cô càng tận tâm tận lực.

“Tiểu Đào, sao cô cảm thấy con đường như có chuyện trong lòng?” Mẹ Trần nhạy cảm nhận ra Đào Tư Di hơi khác lạ.

“Vâng, gặp được một người quen, khó tránh khỏi có chút xúc động.” Đào Tư Di theo thực trả lời. Nét mặt bình tĩnh, không có quá nhiều thay đổi.

“Ừm, nếu người nọ không tệ, phụ nữ vẫn nên có người chăm sóc là tốt hơn, con không như cô, con trai cô đã lớn, cô cũng lớn tuổi rồi, một mình cô đơn cũng không sao. Con còn trẻ, quá mấy tháng tới lại có đứa bé, một người làm sao chịu nổi.” Mẹ Trần dong dài tràn đầy quan tâm.

Làm một bà mẹ độc thân không dễ, không có người thân bên cạnh, chăm sóc một đứa nhỏ rất rườm rà, cũng không biết có bao nhiêu vất vả.

“Mẹ Trần...” Đào Tư Di bất đắc dĩ cười cười, “Là một đứa nhỏ hơn mười tuổi, là con trai của một người con quen biết, cô đừng suy nghĩ nhiều. ”

“A...” Sắc mặt mẹ Trần có chút đỏ. “Ăn cơm...ăn cơm thôi...”

“Vâng...” Đào Tư Di lên tiếng.

Cô cầm lên bát cơm, từ cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Trong lòng có chút lo lắng, gặp Mã Tiểu Kiệt, đến cùng có phải là trùng hợp hay không?

57. Chương 57: Đồ Tôn?

Lại là một ngày mới bắt đầu, Đào Tư Di đang đắm chìm trong ánh nắng ấm áp, lười biếng vươn vai. Cô chậm rãi đi xuống dưới lầu, trong phòng khách im ắng.

Đào Tư Di đột nhiên nhớ ra hôm nay là ngày Trần mẹ nghỉ, đêm qua cô ấy đã về với con trai. Mở tủ lạnh, quả nhiên không ngoài dự liệu, Trần mẹ đã chuẩn bị đầy một tủ rau. Đào Tư Di trong lòng nổi lên lo lắng, từ nhỏ cô khuyết thiếu tình thương của mẹ, được chăm sóc cẩn thận như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên niềm hạnh phúc nói không nên lời.

Phụ nữ có thai cần phơi nắng nhiều để bổ xung canxi. Đào Tư Di khuấy cốc sữa, đặt bánh bao mẹ Trần đã làm sẵn cho vào lò vi sóng. Điểm tâm đơn giản được giải quyết. Sau đó cô cầm hai đũa, chậm rãi đi vào trong viện, một cái trải trên ghế, một cái đặt trên lưng ghế dựa. Nghĩ nghĩ, lại trở về phòng lấy một quyển giới thiệu về nước Úc, vừa phơi nắng vừa đọc sách.

Ngày hôm nay thật sự thư thái, Đào Tư Di nheo mắt cảm khái, ánh nắng ấm áp rắc trên người cô, ánh lên một tầng kim quang, mặt cỏ xanh ngắt non nớt dưới chân cô tản mát ra mùi thơm ngát.

“Tách tách...”

Một tiếng giòn tan phá tan sự yên lặng, Đào Tư Di theo tiếng nhìn lại, một người đàn ông có làn da màu đồng lộ hàm răng đều trắng tấp hướng về phía cô. Trong tay anh cầm máy ảnh, tiếng động vừa rồi rõ ràng phát ra từ chiếc máy ảnh. Người đàn ông tóc vàng, đôi mắt màu của biển cả, xanh lục rõ ràng.

Nụ cười của anh như ánh mặt trời, hàm răng trắng sáng dưới ánh nắng mặt trời lộ ra ánh sáng chói mắt, khiến Đào Tư Di hơi nhũn mảy.

“Xin chào...” Tiếng trung thoáng gượng gạo của chàng trai vang lên bên tai cô.

Đào Tư Di không đáp lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt cô là sự tức giận vì bị xúc phạm riêng tư.

“Cô không phải là người Trung Quốc à?” Phát âm của anh chàng có chút đặc biệt, nhưng Đào Tư Di vẫn có thể nghe ta thắc mắc trong lời nói của anh.

“Anh là ai?” Cô không muốn dây dưa với anh, chỉ hy vọng có thể yêu cầu người trước mặt xóa ảnh chụp trong máy. Cái cảm giác mạo danh kỳ diệu bị người chụp trộm này thật không thoải mái chút nào.

“Tên tiếng Trung của tôi là Đồ Tôn.” Chàng trai cười tươi.

“Đồ Tôn? Phốc...” Đào Tư Di nhin không được bật cười.

“Tách tách... tách tách...” Lại vài tiếng giòn tan, tươi cười trên mặt Đào Tư Di lập tức cứng ngắc. “Anh làm gì đó?”

“Vừa nãy cô cười đẹp quá...” Đồ Tôn cười rục rờ, hàm răng lấp lánh tỏa sáng.

“Không được sự đồng ý của tôi, anh đã chụp ảnh tôi, chẳng lẽ anh là người không biết lễ phép sao.” Đào Tư Di nghiêm mặt, phê bình Đồ Tôn.

“Tách tách...” Lại thêm một tiếng. “Cô như vậy cũng rất đẹp.” Đồ Tôn lại cầm máy ảnh lên.

“Anh...” Cô vươn tay muốn cướp máy ảnh trong tay chàng trai, lại bị anh linh hoạt tránh thoát.

“Tôi không có ác ý, chỉ là muốn chụp cho cô một tấm hình mà thôi.” Đồ Tôn giờ cao chiếc máy ảnh, Đào Tư Di vô ý đụng vào trong lòng anh, một mùi hương thơm ngát hỗn loạn tràn ngập mũi miệng anh.

Đào Tư Di vội vàng đứng thẳng người, theo quán tính khẽ vuốt bụng mình, trong mắt nghiêm khắc cảnh cáo.

“Đề nghị anh xóa ảnh chụp.” Đào Tư Di vẻ mặt nghiêm túc, mở to hai mắt trừng anh chàng trước mặt.

Đồ Tôn tựa hồ có chút không tình nguyện, cầm máy ảnh lật xem.

“Kít...” Tiếng phanh xe khẩn cấp. một chiếc xe màu đen đột nhiên đứng trước nhà Đào Tư Di. Cô lo lắng nhìn mấy người mặc áo đen từ trên xe hùng hổ đi xuống, tay không tự chủ bám lấy cái bàn, trong đầu cô đột nhiên hiện lên gương mặt Diệp Lan Trăn, không phải là anh phái người tới chứ.

“Shit...” Đồ Tôn gầm nhẹ một tiếng, anh vừa định chạy, trong nháy mắt đã bị đám người áo đen ùn ùn kéo tới đè trên mặt đất. Miệng anh bị miếng băng dán bịt kín, tay cùng chân cũng bị quần vài vòng.

“Này...” Đào Tư Di nhìn một người áo đen trong số đó nhặt chiếc máy ảnh của Đồ Tôn, vừa định lên tiếng ngăn lại thì đã bị ánh mắt người áo đen làm cho dọa sợ. Cô mấp máy miệng, nuốt xuống lời định nói, không ngừng an ủi bản thân, bị chụp ảnh vẫn tốt hơn so với mất mạng.

“Ừm...” Đồ Tôn tựa hồ còn muốn vùng vẫy, thân thể không ngừng vặn vẹo, người áo đen nhặt chiếc máy ảnh, lưu loát đi tới, đập một cái, Đồ Tôn liền thành thật hôn mê.

Đào Tư Di trong lòng lú lẫm, may mà cô không nói chuyện.

Nhóm người này, tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng. Trong nháy mắt xe ô tô biến mất không dấu vết, Đào Tư Di chớp chớp mắt, ảo giác, tuyệt đối là ảo giác! Một lần nữa cô lại ngồi trên ghế tựa cầm sách đọc. Cúi đầu nhìn thoáng qua mặt cổ bị chà đạp, liền lắc đầu, không nên để ý tới, tạm thời vung tay xóa ảo giác trong đầu.

Không biết qua bao lâu, Đào Tư Di cảm thấy bụng hơi đói, cô buông sách trong tay. Nhìn thời gian, thật vừa vặn đến giờ ăn cơm. Cô bỗng cảm thấy có cục cựa thật là tốt, chỉ ít cũng có người nhắc cô ăn cơm.

Dọn dẹp qua, cô cầm đồ hai tay, thuận thể kẹp thêm đồ dưới cánh tay rồi quay đầu đi vào nhà.

“Con đói bụng, cô làm chút cơm cho con đi.” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Đào Tư Di quay đầu vừa thấy, là người quen, đồng chí Mã Tiểu Kiệt đã đứng ở phía sau cô chẳng biết từ lúc nào.

Mã Tiểu Kiệt mặc chiếc áo sơ mi, đầu đội mũ lưỡi trai, trên tay cầm ván trượt. Một bộ trang phục vô công rồi nghề tiêu chuẩn.

“Con làm sao có thể ở đây?” Đào Tư Di đã hai ngày không nhìn thấy cậu bé, vô cùng kinh ngạc, nghi ngờ trong lòng càng tăng thêm.

“Con ở phố phía trước.” Mã Tiểu Kiệt dùng tay chỉ chỉ, “Vừa nãy trượt đến đây, mới phát hiện thì ra cô ở nơi này, cô con giữa trưa không ở nhà.” Nói xong, Mã Tiểu Kiệt liền chủ động cầm sách trong tay Đào Tư Di, đi về hướng phòng cô.

Đào Tư Di nhìn hai tay trống không, bĩu môi, cô thật sự không biết nên như thế nào để hình dung tâm tình của mình. Cậu bé còn nhỏ, cô không chấp nhận, Đào Tư Di thầm tự an ủi mình, chậm rãi đi vào trong nhà.

May mắn mẹ Trần chuẩn bị khá nhiều đồ ăn, cô đun nóng canh cùng ba món ăn, lại dùng nồi cơm điện nấu cơm. Mã Tiểu Kiệt ăn cực kỳ ngon, cậu ăn hết ba bát cơm đầy, sau cùng còn vét hết nước canh cùng thức ăn, lại ăn thêm nửa non bát cơm nữa.

Đào Tư Di ăn nửa bát liền no rồi, phụ nữ có thai ăn ít cơm, cô thấy Tiểu Kiệt đã vét sạch sẽ đáy bát, vội vàng múc thêm cho cậu một bát nước canh. Tốc độ ăn cơm của Tiểu Kiệt mặc dù nhanh nhưng tiết tấu không nhanh cũng không chậm, lấy tốc độ kinh người cùng tư thái tao nhã đem nước canh uống hết, Mã Tiểu Kiệt liền rút khăn tay lau miệng.

“Con còn có thể trở lại sao?” Vẻ mặt Mã Tiểu Kiệt chờ mong, đôi mắt lấp lánh, giờ phút này cậu mới lộ ra tính trẻ con rõ ràng. Chân thành cùng khẩn cầu trong mắt cậu khiến Đào Tư Di nổi lên tình thương của

mẹ. Tuy cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng là người mồ côi mẹ, cô đối với Mã Tiểu Kiệt có chút đồng bệnh tương liên.

Đào Tư Di do dự một chút, vẫn gật đầu đáp ứng. “Con muốn tới thì tới. ”

“Vâng, cảm ơn cô.” Mã Tiểu Kiệt thấp giọng lên tiếng, tiếng nói nhỏ cơ hồ nghe không rõ. Nhưng Đào Tư Di có thể nghe thấy trong giọng nói không được tự nhiên của cậu là chân thành tha thiết.

Là một đứa nhỏ bị ép thường thành sớm! Đào Tư Di cảm khái, đứng dậy thu dọn bát đĩa, bị Mã Tiểu Kiệt ngăn cản trước một bước.

“Để con rửa bát.” Mã Tiểu Kiệt chủ động gánh vác công việc rửa bát.

Về mặt Đào Tư Di đầy ý cười nhìn bóng dáng nhỏ đang bận rộn trong phòng bếp, trong lòng nhớ lại, nếu cô có thể sinh một cục cưng thông minh lanh lợi như vậy cũng tốt.

Tiểu Kiệt và Đào Tư Di mắt to trừng mắt nhỏ thoáng cái đã qua buổi trưa. Tiểu Kiệt không nói nhiều, Đào Tư Di mệt nhọc muốn đi ngủ, cậu xem ti vi trong phòng khách, còn cố ý vặn âm lượng xuống thấp. Đào Tư Di thức dậy, Tiểu Kiệt chạy trước chạy sau giúp cô đổ nước, nghiêm nhiên là một nam tử hán nhỏ, Đào Tư Di ấm áp trong lòng, càng cảm thấy đứa nhỏ này cũng không tệ.

Mãi đến khi mẹ Trần đến, Tiểu Kiệt vẫn chưa đi, mẹ Trần nhìn cậu bé đẹp trai cũng cực kỳ thích, buổi tối lại làm thêm vài món thức ăn. Tiểu Kiệt ăn ngon, mẹ Trần càng cao hứng, liên tục gấp thức ăn cho cậu, còn dặn cậu về sau thường xuyên tới đây, mẹ Trần còn bày tỏ muốn làm thêm nhiều món ăn ngon cho cậu.

Khi mặt trời đã lặn, Tiểu Kiệt rút cuộc lưu luyến cáo từ. Quảng trường này trị an phi thường tốt, Đào Tư Di và mẹ Trần không đưa tiễn cậu về tận nhà.

Tiểu Kiệt lướt trên ván trượt mãi đến khi không nhìn thấy Đào Tư Di nơi đầu phố, mới lưu loát quay người lại. Một chiếc ô tô đã chờ lâu ở kia.

Trên mặt Tiểu Kiệt khôi phục lạnh lùng, tháo mũ chui vào trong xe.

“Nói cho ba ba tôi biết, gần nơi này chuẩn bị cho tôi một cái nhà.” Giọng nói trẻ con lãnh khốc vang lên trong xe.

“Vâng. ”

Ô tô lặng yên không tiếng động rời khỏi, đem đó ngay tại góc đường phía xa, một tòa nhà trang hoàng đẹp đẽ đã đổi chủ.

“Cậu cả Diệp, không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?” Trương Lệ Viện ưỡn bụng lớn, hai tay vuốt ve bên trên, trong giọng nói tràn đầy châm chọc.

“Nói cho tôi biết Đào Tư Di đang ở đâu?” Diệp Lan Trăn nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, anh tra nhiều lần không có kết quả, ngay cả cha Đào bên kia anh cũng đã phái người điều tra.

Cha Đào đã từng nhận điện thoại từ Đào Tư Di, nhưng cha Đào vẫn cho rằng Đào Tư Di đang ở bên cạnh Diệp Lan Trăn. Người có thể hành động cẩn thận không chệch vào đâu được, hơn nữa còn thoát khỏi thế lực của nhà họ Diệp. Cả Trung Quốc này không có mấy người, Đào Tư Di chỉ là người trong gia đình bình thường, chính cô ấy căn bản không thể có bản lĩnh này, trừ Trương Lệ Viện ra, anh không nghĩ ra được người nào khác.

Vừa mới bắt đầu, Diệp Lan Trăn còn muốn dựa vào thế lực của mình để đi tìm, nhưng qua thời gian dài như vậy, tin tưởng của anh cũng dần tan biến. Cô gái nhỏ không có tin tức cơ hồ ép anh tan vỡ. Anh chưa bao giờ nghĩ tới, cũng bởi vì một chuyện nhỏ như vậy, lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Hôm nay đã là một trăm ngày tròn kể từ khi Đào Tư Di biến mất, Diệp Lan Trăn rốt cuộc không thể kiềm nén nỗi lo âu của mình.

“Vợ của anh, tôi nào biết cô ấy ở đâu. Cậu cả Diệp, anh tìm lắm người rồi!” Trương Lệ Viên chán ghét nhìn Diệp Lan Trăn, phản cảm trong mắt cô không hề giấu diếm, thẳng vào trong mắt anh.

Diệp Lan Trăn trong lòng rất rõ ràng, khẳng định Trương Lệ Viện cũng hiểu lắm anh như Đào Tư Di.

“Chuyện kia chỉ là hiểu lầm mà thôi. ”

“Hiểu lầm?” Trương Lệ Viện hừ một tiếng. “Mất thấy là thực, hiểu lầm, vì sao khi đó anh không giải thích?”

“Lúc ấy tôi chỉ cho rằng...” Diệp Lan Trần nhất thời không biết nói gì.

“Cho rằng cái gì, cho rằng em ấy sẽ làm hòa với anh, hay cho rằng em ấy sẽ cầu xin anh đừng rời khỏi em ấy? Diệp Lan Trần, tôi thật sự ghê tởm loại đàn ông luôn tự cho là đúng như anh, luôn luôn cho rằng toàn bộ đều là đương nhiên. Khi trước anh theo đuổi em ấy như thế nào, anh cũng đừng quên. Dùng nhiều thủ đoạn hạ lưu như vậy, đừng cho là tôi không biết.” Trương Lệ Viện cầm cốc nước trên bàn, uống một ngụm.

“Đuổi được tới tay rồi liền cho rằng cô gái kia sẽ ở cùng anh cả đời sao, tôi nhổ vào..., Đào Tư Di không mắng chửi anh, Trương Lệ Viện tôi cũng không quen anh, anh còn tưởng Tư Di nhà chúng tôi không có anh thì không sống được sao? Tôi có thể nói cho anh biết, phía sau em ấy còn một đám người đang đợi đến lượt đây. ”

Diệp Lan Trần bị Trương Lệ Viện mắng, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng. Chưa từng bị người nào mắng như vậy, tay anh rất nhanh nắm chặt, nhẫn nại tức giận.

“Nói cho tôi biết, cô ấy đang ở đâu?”

“Ở đâu? Tôi không...biết... đường...” Trương Lệ Viện nói xong, miệng thấy thoải mái, rốt cuộc cô cũng đem toàn bộ lời tức giận từ trọng bụng nói ra miệng. Cầm lấy túi xách, quay đầu bước ra ngoài quán cà phê rồi chui vào trong xe.

Nhìn chỗ ngồi trước mặt trống trơn, Diệp Lan Trần thở dài, lấy ra một điếu thuốc, châm thuốc rồi từ từ hút.

Chất nicotin hòa vào trong máu, trấn tĩnh suy nghĩ của anh. Không cần phải nói, Đào Tư Di khẳng định là đã được Trương Lệ Viện che giấu rồi. Chết tiệt, rốt cuộc là cô ấy trốn ở đâu? Người đàn ông chờ Đào Tư Di là ai?

Diệp Lan Trần gọi người phục vụ qua thanh toán.

Từng giọt mưa nhỏ từ trên bầu trời rơi xuống đất vang tiếng lộp bộp. Anh ngẩng đầu nhìn khắp trời mưa phùn rơi rả rích. Cười cười, rồi cất bước đi vào trong màn mưa.

Chỉ chốc lát, bông tuyết nhẹ nhàng hạ xuống, trong veo lạnh lùng rơi trên nền đất rồi tan chảy, như tuyên thệ mùa đông đã đến.

Diệp Lan Trần ngồi xuống một ghế đá ven đường nghỉ ngơi, mưa tuyết từ từ làm ẩm ướt quần áo của anh. Anh mỉm cười nhìn người đi trên đường cước bộ vội vàng.

Khóe miệng Diệp Lan Trần hơi cong, tự giấu cười. Nếu cô dâu nhỏ của anh ở nhà, giờ phút này anh có lẽ cũng sẽ nhanh chóng chạy về nhà! Cho dù là thưởng thức trận tuyết đầu tiên ở Côn Thành, hay là cùng cô dâu nhỏ của anh chui vào trong ổ chăn ấm áp, thì đều thoải mái hơn bây giờ.

Anh ngẩng đầu, mắt nhắm nghiền, tuyết lạnh ẩm ướt trên khuôn mặt anh. Không cảm nhận được sự ẩm áp trong trái tim, cũng không cảm nhận được cái rét lạnh thấm vào xương.

Bởi vì cái gì luôn luôn sau khi mất đi mới biết được quý trọng, một giọt chất lỏng cực nóng theo khóe mắt chảy xuống, trong chớp mắt tan vào mưa tuyết lạnh lẽo.

58. Chương 58: Hôn Mê

“Anh tôi đã dậy chưa?”

Diệp Nam Tê vội vã từ bộ đội chạy về, tính ra cậu cũng đã ở trong bộ đội gần một năm. Thời gian nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, lại thêm công việc phát sinh bẻ bộn, cũng khiến tâm trí

cậu trưởng thành không ít. Tuy trên mặt vẫn khó tránh khỏi có chút vội vàng xao động, nhưng tốt hơn rất nhiều so với đoạn thời gian vừa mới về nước kia.

Từ lần trước cha Đào đi, Diệp Nam Tê chưa từng trở về, điện thoại cũng không gọi lấy một cuộc. Chuyện xảy ra gần đây ở nhà họ Diệp, cậu cũng mới biết được từ miệng lão Vương.

Chuyện Đào Tư Di bỏ đi, Diệp Nam Tê cũng biết, nhưng cậu không muốn để ý tới. Cho dù là chị gái hay chị dâu, cậu không muốn lo lắng nhiều như vậy.

Tuy đã từng lo lắng, nhưng Diệp Nam Tê biết, Đào Tư Di là một người có thể sống rất tốt ở bất kỳ hoàn cảnh nào. Nói chị thích ứng trong mọi tình cảnh cũng được, nói chị thoải mái vui vẻ cũng được. Chị là người, nhìn như nhu nhược nhưng nội tâm mạnh mẽ hơn ai khác.

Chỉ là cho dù thế nào, Diệp Lan Trần biến thành dạng này, thật đúng là khiến Diệp Nam Tê ngoài dự đoán. Diệp Lan Trần tuy không cường tráng như Diệp Nam Tê, nhưng đứa nhỏ nhà họ Diệp, từ nhỏ đi học đã đánh nhau kịch liệt, võ thuật, tố chất cơ thể nhất định tốt. Nửa năm kiểm tra sức khỏe một lần là không thể thiếu.

Anh lần này sốt cao hôn mê ba ngày, làm lão Vương không khỏi hốt hoảng.

“Vẫn chưa, cậu hai.” Lão Vương mấy ngày nay khóe miệng nổi mụn, thuốc tím bôi trên mụn, trông có chút buồn cười. Diệp Nam Tê quét mắt liếc lão Vương một cái, hơi nhú mày. Xem ra Diệp Lan Trần lần này bệnh thực rất nghiêm trọng.

“Ông cụ có biết không?” Diệp Nam Tê hỏi.

“Không dám để ông biết. Sợ bệnh của ông cụ lại...”

“Làm rất đúng.” Diệp Nam Tê gật đầu, không chút nào bối rối.

Một màn này làm lão Vương cảm khái vạn phần, đứa nhỏ nhà họ Diệp, trong thời khắc nguy cơ thật đúng là có thể làm nên chuyện.

“Ừm, bác sĩ nói như thế nào?”

“Bác sĩ nói, dựa theo lý thuyết, cậu cả nên sớm tỉnh, hiện tại cơn sốt đã lùi, các chỉ tiêu cơ thể đều khôi phục bình thường, nhưng vẫn còn hôn mê. Vấn đề hiện tại lớn nhất ở đây chính là, bác sĩ không tra ra được nguyên nhân cậu cả hôn mê. ”

Về mặt lão Vương sầu lo, đều nói đúng bệnh sắc thuốc, nhưng thuốc được sắc, chứng bệnh lại không giống.

“Để hai chúng tôi ở riêng một lát. ”

Diệp Nam Tê ra hiệu, lão Vương đi ra ngoài phòng bệnh, nhẹ nhàng khép cửa phòng.

Diệp Nam Tê nhìn Diệp Lan Trần sắc mặt trắng xanh trên giường bệnh, lắc lắc đầu, đều nói tai họa sống ngàn năm, anh trai cậu đây ý nghĩ xấu xa, không thể vì mắc bệnh mà không đứng dậy nổi. Nếu thật sự như vậy, cậu thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Diệp Lan Trần...” Diệp Nam Tê thử gọi tên của anh.

“Anh thật vô sỉ, rõ ràng em quen Đào Tư Di trước, anh cướp đoạt cô gái của em trai, anh gặp báo ứng là xứng đáng. Về sau em mới nghĩ thông suốt, nếu tối hôm đó em không đột nhiên trở về nhà họ Diệp, chuyện của anh và Đào Tư Di cũng sẽ không sớm thành, anh thật sự dễ tiện mà...”

Diệp Nam Tê vốn định kích thích Diệp Lan Trần, không phải đều nói khi người bệnh hôn mê, phải trò chuyện nhiều với người bệnh sao? Cậu nghĩ tới nghĩ lui, ấn tượng khắc sâu duy nhất giữa cậu và Diệp Lan Trần chính là Đào Tư Di. Đơn giản liên bắt đầu đề tài này, nghĩ là vậy, nhưng vừa nói xong lại cảm thấy thú vị, liền thay đổi, bắt đầu mắng sảng khoái, đem toàn bộ bức tức của bản thân thừa dịp hôm nay tổng ra ngoài.

“Này, anh cả...” Diệp Nam càng mắng, tức giận ngược lại càng tiêu tan, từ gọi tên Diệp Lan Trần cũng đổi thành gọi anh cả. “Anh nói đi, nếu anh thật sự chết, cho dù Đào Tư Di có là góa phụ thì em đây cũng sẽ sống cùng chị ấy, anh nói xem, nên dùng cách nào để khiến ông cụ đồng ý đây?”

“Chú dám...”

Diệp Lan Trần không biết khi nào thì mở mắt, mấy câu trước anh nghe không rõ, chỉ là luôn có người ghé vào lỗ tai anh thì thầm, làm anh thật muốn mở to mắt nhìn xem. Vừa nghe rõ, liền phát hiện người này là em trai mình, ngay cả hậu sự của anh cũng đã tính trước.

Diệp Lan Trần không khỏi cảm khái, đúng là ‘anh nào em nấy’, có điều thật biết làm người ta giận dữ.

“Nếu anh còn bất tỉnh, em thật dám làm đấy.” Diệp Nam Tê cười cười, xem ra mình đoán rất chuẩn, là vì Đào Tư Di.

“Sao chú lại tới đây?” Vài ngày dùng thuốc, đầu Diệp Lan Trần hỗn loạn, hoa mắt chóng mặt.

“Anh hôn mê đã ba ngày, lão Vương lo anh chưa tỉnh lại, liền gọi em qua đây.” Diệp Lan Tê cố ý thốt ra một câu đầy cảm xúc. “Cho tới nay em vẫn cho rằng anh là siêu nhân, không có gì có thể đánh anh gục ngã, không nghĩ tới anh cũng có ngày hôm nay. ”

“Chú đã lớn rồi!” Diệp Lan Trần nhìn Diệp Nam Tê không biết sợ nhìn chăm chăm vào mắt anh, không khỏi tràn đầy vui mừng, quyết định đưa cậu vào bộ đội lúc ấy thật sự là chính xác. Lần trước Diệp Nam Tê bởi vì chuyện của Đào Tư Di mà khóc lóc, mấy tháng không gặp đã có thể xem xét thời thế, phân tích căn bản của vấn đề.

“Anh đã không có việc gì, em trở về bộ đội đây, mấy ngày nay có diễn tập, em không ở lại được.” Diệp Nam Tê nhìn lọ truyền treo bên cạnh anh trai, nghĩ nghĩ rồi bỏ thêm một câu. “Nếu anh còn tiếp tục thế này, đoán chừng không cần em cưỡi, cũng có người khác đoạt mất rồi.” Anh ý tứ hàm xúc nhìn Diệp Lan Trần rồi quay đầu đi ra cửa.

Diệp Lan Trần cười tự giễu, thật sự càng lớn càng trẻ lại, để em trai mình giáo huấn cho một trận, có điều, lời nói thô nhưng lý lẽ không thô.

Chân Diệp Nam Tê vừa bước, sau lưng lão Vương liền tiến vào, nhìn người tuy vẫn suy yếu trắng xanh, nhưng ý thức rõ ràng thanh tỉnh, ông nhin không được thở dài nhẹ nhõm.

“Hỏi bác sĩ xem khi nào tôi có thể ra viện, còn nữa, đặt cho tôi một vé máy bay đến chỗ cha Đào, tôi muốn tự mình tới thăm hỏi, toàn bộ sở thích của cha Đào, tra rõ ràng cho tôi. ”

Là phúc thì không phải là họa, mà là họa thì khó tránh khỏi. Diệp Lan Trần hồi tưởng lại ký ức giữa anh và Đào Tư Di từng chút từng chút một, anh cảm thấy bản thân mình tựa hồ chưa thật sự đặt cô ở ngang địa vị với mình mà đối đãi. Cho dù là người cha duy nhất của cô, anh vẫn chưa có đầy đủ sự tôn trọng.

Linh giấy kết hôn là chuyện lớn như vậy, toàn bộ đều dựa vào ý nguyện của cá nhân anh, ngay cả một tiếng thông báo cho cha Đào trước tiên cũng không có, trách không được cha Đào rơi vào đường cùng liền vội vàng trở về nước ngoài, đoán chừng cũng là có chút tức giận.

Nguyên nhân tạo ra hậu quả, một khi đã như vậy, anh vẫn nên làm lại từ đầu, chỉ hy vọng bây giờ không quá muộn.

Diệp Lan Trần quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, mấy ngày trước mưa tuyết. Bên ngoài một mảnh trắng xóa, lá cây chưa đổi đã bị tuyết lớn ép không ngẩng đầu lên được.

“Vợ, nếu em ở bên cạnh anh thật tốt biết bao. ”

Diệp Lan Trần bắt đầu dĩ lạc đầu. Cho dù trong phòng bệnh có máy sưởi, nhưng anh vẫn cảm thấy trống rỗng lạnh lẽo, thật giống như trong lòng trống rỗng, từng tế bào tỏa ra gió lạnh.

Đào Tư Di đã quen với việc bạn nhỏ Mã Tiểu Kiệt có cái dạ dày lớn, nhìn cậu lại ăn sạch một chén cơm, cô khẽ cười, trông cậu ăn ngon như vậy, ngay cả cô cũng ăn thêm không ít.

Mẹ Trần cảm lấy bát không của Mã Tiểu Kiệt, đứng dậy xới cơm cho cậu, còn cố ý dùng xẻng cơm đè xuống.

“Cám ơn bà.” Mã Tiểu Kiệt tuy mặt than, nhưng cậu vẫn vô cùng lễ phép, lại thêm bộ dáng trẻ nhỏ xinh xắn, Trần mẹ rất thích bé trai thường xuyên tới nhà này.

“Cô con dâu?” Ba ngày nay Mã Tiểu Kiệt đều đến đây, Đào Tư Di cảm thấy kỳ quái với hành động của cậu.

“Mấy ngày nay cô con có chút bận, để bảo mẫu chăm sóc con, mà bảo mẫu chỉ biết làm cơm Tây thôi.” Mã Tiểu Kiệt đem miếng cơm cuối cùng nhét vào miệng, lấy khăn tay trên bàn lau miệng.

“Nếu thấy con tới đây không tiện cho cô, con đây...” Mã Tiểu Kiệt cúi đầu, giọng dè dặt trầm thấp.

Phải nói bạn học Mã Tiểu Kiệt thật thông minh, chiêu lấy lùi làm tiến lập tức đoạt được sự đồng tình của hai người mẹ đang ngồi kia.

“Cô không có ý muốn đuổi con đi.” Đào Tư Di nhẹ giọng nói một câu.

“Đào tiểu thư đã đồng ý rồi, nếu con thích thì mỗi ngày đều tới đây, nơi này của bà khẳng định không thành vấn đề, đứa nhỏ đang lớn, ăn cơm cũng không thể tạm bợ. ”

Sau khi ăn xong, Mã Tiểu Kiệt cùng Đào Tư Di và mẹ Trần hàn huyên một hồi, sau mới lưu luyến không rời chào ra về.

Đi qua mấy ngã tư, nhận ra diên thoại reo chuông, Mã Tiểu Kiệt lấy điện thoại trong túi, số của cha cậu bắt mắt rõ ràng.

“Ba ba...”

“Ừ, mấy ngày nay thế nào?” Giọng nói Mã Đằng Diệu nghiêm túc mà ôn hòa.

“Rất tốt ạ. ”

“Cùng cô Đào ở chung có tốt không?”

Mã Tiểu Kiệt do dự một chút, “Không tồi, cô ấy đối với con rất tốt. ”

“Nếu không thích cũng đừng miễn cưỡng, ba ba chưa từng muốn lợi dụng con để đạt được mục đích, Tiểu Kiệt, con là đứa trẻ thông minh, ba hy vọng con có thể rõ ràng những thứ này. ”

“Vâng, con biết rồi.” Mã Tiểu Kiệt trầm mặc một hồi, “Ba ba, so với các cô khác, con vẫn thích cô Đào hơn.”

“Ừ, ba biết, nghỉ ngơi sớm một chút đi. ”

Mã Đằng Diệu cúp điện thoại, tựa lưng trên ghế. Lời con trai nói vờn quanh lỗ tai anh, tay anh dè trên hai bên huyết thái dương, để suy nghĩ của mình tĩnh táo một chút.

Ánh mắt anh nhìn về phía ảnh chụp một nhà ba người trên bàn. Hiện tại cần nhanh tạo ra sự lựa chọn, anh đã tính toán sẽ chọn ai, nhưng mọi chuyện nhất định sẽ đi theo suy nghĩ của anh sao?

Mã Đằng Diệu nhắm mắt dưỡng thần một lát, rồi lập tức mở to mắt.

Đã có quyết định tốt, không thể dễ dàng thay đổi, anh chưa bao giờ sẽ lựa chọn đi trên con đường thiếu phần tanh. Một khi đã như vậy, toàn bộ đều như cũ đi.

“Ông xã à, anh nói xem, em có nên nói chuyện của Đào Tư Di cho Diệp Lan Trần biết không?” Trương Lệ Viện đang ru rú trong lòng Chu Chính Đạo, làm nũng.

Chu Chính Đạo đặt tay lên bụng tròn vo của Trương Lệ Viện, nhẹ nhàng vỗ về, một tay ôm lấy cô ngồi cố định trong lòng anh.

“Vợ, em có thích anh ôm em như vậy không?” Chu Chính Đạo không trực tiếp trả lời vấn đề, tay anh nhẹ vuốt ve cẳng chân bị sưng của Trương Lệ Viện.

“Thích, a...” Cô thét một tiếng kinh hãi, “Cực cưng đá em, anh cảm nhận được không?”

“Cảm nhận được, cậu bé thật đúng là hư hỏng, về sau phải dạy bảo thật tốt, dám bắt nạt vợ của anh.” Chu Chính Đạo gật đầu. “Mấy ngày nay anh đi công tác, em cảm thấy thế nào?”

“Nhàm chán, khổ sở, không có người mát xa cho em, cũng không có người nói chuyện cùng em, cho dù bảo mẫu ở đây nhưng cũng không thể ngủ cùng em vào buổi tối, em muốn uống nước còn phải tự mình đi lấy...”

Trương Lệ Viện kể lại uất ức của mình, nói xong cô liền im lặng. Cô trừng mắt nhìn vẻ mặt cương chiều của Chu Chính Đạo. “Anh nghĩ rằng em nên nói cho Diệp Lan Trần?”

“Tư Di là bạn em, tin tưởng vợ của anh thông minh như vậy, khẳng định có thể tìm thấy đáp án.” Chu Chính Đạo cương chiều bóp chóp mũi Trương Lệ Viện. “Chỉ cần vợ cho là đúng, ông xã sẽ mạnh mẽ giúp đỡ.”

“Nhưng Diệp Lan Trần ức hiếp Đào Tư Di, nếu anh ta nói là do hiểu lầm, vậy vì sao anh ta không giải thích?”

“Lúc ấy anh hiểu lầm em, vì sao em không giải thích? Nếu về sau anh không vô tình phát hiện ra, em bây giờ còn không biết sẽ chạy lung tung đi nơi nào rồi.” Chu Chính Đạo hỏi lại.

“Em nhớ rõ, anh dựa vào cái gì mà hiểu lầm em, thân em đã giao cho anh, anh vẫn hiểu lầm em, anh có tim phổi hay không. Hơn nữa em ghét nhất bị người ta không tin tưởng, nhất là khi em toàn tâm toàn ý trả giá.” Trương Lệ Viện nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Anh cũng biết...” Chu Chính Đạo chỉ cười không nói, vẻ mặt ôn nhu nhìn nàng dâu nhỏ trước mắt.

“Yêu càng sâu càng dễ dàng bị thương, lúc ấy em tổn thương anh sâu bao nhiêu, em biết không? Thật may vì mọi chuyện đều đã qua đi.” Chu Chính Đạo hôn lên khuôn mặt Trương Lệ Viện.

“Diệp Lan Trần cần phải chịu giáo huấn, anh nói giúp anh ta không phải vì đồng tình với anh ta, mà là muốn Đào Tư Di có người chăm sóc. Dựa vào đâu phụ nữ chịu tội, còn đàn ông lại ung dung tự tại sinh hoạt, như vậy quá thuận tiện cho anh ta rồi. ”

“Ừ, đúng, không thể quá thuận tiện cho thằng cha đó. ”

Chu Chính Đạo chớp mắt, vợ của anh vẫn tràn ngập sức sống như thế, vẫn ngây ngô như vậy.

“Vậy giờ em gọi điện luôn cho anh ta. ”

“Đừng vội, anh nghe nói Diệp Lan Trần định đi đến chỗ cha Đào chịu đòn nhận tội, chờ anh ta trở về rồi nói tiếp. ”

“Anh ta cũng mắc tội với anh à?” Trương Lệ Viện kinh ngạc nhìn ông xã, vẻ mặt anh gian xảo, mỗi khi Chu Chính Đạo lộ ra vẻ mặt này, đảm bảo có người gặp nạn.

“Không có, chỉ cảm thấy anh tìm được vợ quá dễ dàng. Nhớ lại lúc trước anh tìm em có bao nhiêu thê thảm, em trai em gọi anh là chú, cha em gọi anh là em trai, cháu em gọi anh là ông, còn em...”

“Được rồi, lòng dạ anh quá hẹp hòi. ”

“Lòng dạ anh đâu có hẹp hòi, chỉ là anh đang cảm khái mà thôi...”

Giọng nam hùng hậu cùng giọng cô gái mềm mại đáng yêu kẻ kêu người đáp vang lên qua lại trong nhà, có lẽ mỗi một người đàn ông đều trở nên ngây thơ trước mặt cô gái mình yêu, mà mỗi một cô gái đều không nhẽo trước mặt người đàn ông mà mình yêu trong lòng.

Yêu, kỳ thật, chỉ đơn giản như vậy...

59. Chương 59: Cha Vợ

“Cha, thực xin lỗi, là con sai, xin ngài hãy tha thứ cho con.” Diệp Lan Trần đứng cúi đầu trước mặt cha Đào.

“Tôi biết hai người không thích hợp, hiện tại cậu lại đánh mất con gái duy nhất của tôi, cậu khiến tôi tha thứ thế nào cho cậu đây.” Cha Đào ngồi trên sofa, mắt khép hờ, Lưu Diễm Lệ nhẹ vỗ về ngực ông an ủi.

“Con sẽ tìm Tư Di trở về, trước kia là lỗi của con, là con chưa từng cân nhắc đến cảm nhận của cô ấy. Thời gian này Tư Di rời khỏi con, con đã cẩn thận suy nghĩ qua, vấn đề giữa chúng con, chỉ có một điểm trọng yếu, là con không cho cô ấy cảm giác an toàn trọn vẹn. ”

Diệp Lan Trần dừng lại một chút.

“Ngay cả người trong gia đình cô ấy, con cũng không tôn trọng đầy đủ, con hy vọng ngài có thể vì tình yêu thật lòng của con đối với Đào Tư Di, mà cho con thêm một cơ hội. ”

“Cơ hội, tìm khắp nơi không thấy con gái tôi, cho cậu cơ hội thì có ích gì?” Cha Đào chỉ tay vào Diệp Lan Trần, mắt ông nhìn thẳng anh, phần nộ trong mắt cha Đào vọt vào trong mắt Diệp Lan Trần.

“Con nhất định sẽ tìm được Tư Di, lần này tới đây con hy vọng, ngài có thể tha thứ cho con, đồng thời tin tưởng con trọn vẹn, cũng hy vọng khi Tư Di liên hệ với ngài, ngài có thể giúp con khuyên nhủ Tư Di. ”

“Khuyên nhủ Tư Di, hừ...” Cha Đào hừ lạnh một tiếng. “Cầm đồ gì đó của cậu đi đi, Tư Di gọi điện qua đây, tôi sẽ khuyên nó cách cậu thật xa. Cho dù nó không gả ra được, tôi sẽ nuôi nó cả đời, cũng không cần cậu ở đây giả giả mù sa mưa. ”

“Cha...”

“Đừng gọi tôi như vậy, tôi chịu không nổi.” Cha Đào ngăn Diệp Lan Trần chưa nói hết lời.

“Tôi mệt rồi, Diễm Lệ, bà giúp tôi mời cậu cả nhà họ Diệp ra ngoài đi, đồ gì kia cũng cầm đi, nhà họ Đào tôi không nhận nổi lễ vật tôn quý như vậy.”

“Lan Trần, con đừng làm đi khó xử.” Lưu Diễm Lệ xách đồ Diệp Lan Trần đặt trên bàn, đưa anh đến ngoài cửa.

“Nếu đổi lại là tôi nghe chuyện con gái mình bỏ đi, tôi cũng điên thôi, huống chi lão Đào chỉ còn lại một người thân là Tư Di, ông ấy như vậy cũng là...” Lưu Diễm Lệ không biết nên an ủi Diệp Lan Trần như thế nào, nghĩ nghĩ bà thật đúng là tìm không thấy từ ngữ thích hợp. Mọi người đều vậy, không phải chuyện mình gặp phải nên mới không sao. Tư Di không phải bà thân sinh, nếu không, đoán chừng chính bà cũng không bình tĩnh thế này.

“Di Lưu, con ở ngay đây, đợi đến khi cha nguôi giận, chuyện này là con sai trước.” Diệp Lan Trần cười cười, nhận đồ Lưu Diễm Lệ đưa qua.

“Cậu, đứa nhỏ này thật là.” Lưu Diễm Lệ thấy vẻ mặt áy náy của Diệp Lan Trần, thần sắc anh cũng không quá tốt, có chút trắng xanh bệnh, “Thôi, tôi cũng không nói nữa, tính lão Đào là thế, không phải tạm thời có thể tiêu tan ngay. ”

“Con biết.” Diệp Lan Trần mang đồ đứng trước cửa ngoài nhà cha Đào.

Lưu Diễm Lệ bắt đắc dĩ thở dài, trở về phòng nhìn cha Đào tựa hồ còn đang tức giận, bà rót một chén nước đưa cho cha Đào.

“Bớt giận đi, tháng nào Tư Di cũng đều gọi điện cho ông, theo Diệp Lan Trần nói thì Tư Di bỏ đi đã bốn tháng, ít nhất chứng minh đứa nhỏ Tư Di này hiện tại không có chuyện gì. ”

Lưu Diễm Lệ trấn an tâm tình đang bối rối của cha Đào, phân tích của bà khiến tâm cha Đào thoáng thả lỏng.

“Tư Di là đứa nhỏ tốt, tại sao hôn nhân của nó lại không để tôi bớt lo chứ!” Cha Đào uống một ngụm nước, sầu lo lắt đầu. “Tôi cũng muốn cho nó một gia đình trọn vẹn, nhưng mẹ nó...”

“Thôi, lão Đào, đừng nghĩ đến chuyện quá khứ, những thứ này khó tránh khỏi. Cho dù ông có bệnh ra đây cũng không giải quyết được vấn đề.” Lưu Diễm Lệ thở dài, có ai không muốn gia đình hòa thuận.

“Đứa nhỏ Diệp Lan Trần này tôi thấy là thật sự muốn ở cùng Tư Di, khi ông lúc ấy vội vàng xuất ngoại, cũng không nói đến chuyện đã lấy giấy kết hôn, chẳng lẽ giờ lại ly hôn, hiện tại ông nghĩ như thế nào?”

Cha Đào trầm mặc không nói, Lưu Diễm Lệ nói tiếp.

“Đứa nhỏ kia còn đang đứng ở cửa, tôi để cậu ta đi về trước, cậu ta sống chết cũng không đi. ”

“Không đi thì cứ để cậu ta đứng đó, tôi ngược lại muốn xem cậu ta có thể đứng tới khi nào, muốn dùng cách này để tôi mềm lòng, còn không hiệu quả bằng việc đem con gái của tôi trở về. ”

Cha Đào miệng vững hơn so với tâm, ánh mắt ông chăm chú nhìn chàng trai đứng ngoài cửa cách đó không xa, không nói thêm.

“Tiếp nhận chút giáo huấn cũng được.” Lưu Diễm Lệ ngồi trên sofa, tự rót cho mình một chén hồng trà.

Nắng California cực kỳ độc, mặt trời chói chang treo trên trời, chưa được bao lâu, Diệp Lan Trần liền cảm thấy kiệt sức. Anh bệnh nặng mới khỏi, người vẫn suy yếu, đứng hơn một giờ dưới ánh mặt trời chói chang, từng dòng mồ hôi theo hai bên tóc mai của anh chảy xuống dưới.

Phía sau lưng anh đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, đồ cầm trên tay bị anh đặt trên mặt đất. Tay anh đỡ trên rào canh bên sân nhà cha Đào.

Tựa hồ không kiên trì nổi, Diệp Lan Trần cười khổ, đầu choáng váng lợi hại, cảnh sắc trước mắt hư ảo, anh lắc đầu, cắn răng kiên trì.

Lưu Diễm Lệ cùng cha Đào ngủ trưa dậy, đi xuống dưới lầu mở ti vi, theo thói quen chuẩn bị trà chiều.

Cha Đào nhìn qua cửa sổ, cau mày, không nói gì. Lưu Diễm Lệ nhìn theo tầm mắt cha Đào, Diệp Lan Trần vẫn đứng thẳng tắp dưới ánh mặt trời.

“Lão Đào, tôi thấy cũng được rồi, để Diệp Lan Trần vào đi, đứa nhỏ nếu không thực thích Tư Di, cũng sẽ không làm được đến trình độ này, đàn ông giống cậu ta, khó tìm thấy. ”

“Không ai bắt cậu ta đứng, là chính cậu ta nguyện ý.” Giọng điệu cha Đào như chẳng hề để ý, dừng một chút rồi nói: “Dù sao thì cậu ta cũng là anh trai Diệp Nam Tê, bà gọi cậu ta vào đi. ”

Cha Đào không nói thẳng, có điều Lưu Diễm Lệ đã nói rõ, đây là muốn để cha Đào tìm bậc thang đi xuống cho chính ông, chỉ là cũng chính vì lý do đấy, nếu Diệp Lan Trần không phải anh trai Diệp Nam Tê, bà sẽ không thay cậu ta nói chuyện.

“Lan Trần, nhanh, vào đi.” Lưu Diễm Lệ mở cửa.

“Vâng.” Nói xong, Diệp Lan Trần liền cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm. Trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ, cuối cùng cũng qua cửa rồi.

“Đây là có chuyện gì?” Nhìn thấy bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho Diệp Lan Trần, dặn dò chú ý một số việc. Cha Đào đột nhiên hỏi lão Vương đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà ông, ngay tại khi Diệp Lan Trần té xỉu, lão Vương liền xuất hiện.

Lão Vương xuất hiện, cha Đào trái lại không cảm thấy hiếm lạ, dù sao Diệp Lan Trần cũng là người nhà họ Diệp, bên người có một hay hai người đi theo cũng là bình thường, nhưng thân thể Diệp Lan Trần không suy yếu đến như vậy.

“Cậu cả mấy ngày hôm trước ở Côn Thành đã bị viêm phổi cấp tính, hôn mê ba ngày, vừa xuất viện liền bay tới đây.” Lão Vương nghe xong kết quả kiểm tra của bác sĩ mới thở dài nhẹ nhõm, may mà lần này không phải quá nghiêm trọng, chỉ là bị cảm nắng, ánh mắt ông nhìn về phía cha Đào có chút khấn cầu.

“Cậu cả thật thích Đào tiểu thư, nếu không cũng không thể gấp thành như vậy. Chuyện tình cảm nào chỉ oán trách một bên, bình thường cậu cả đối với Đào tiểu thư như thế nào, tôi đều biết, nhưng cô ấy...”

“Lão Vương...” Diệp Lan Trần tỉnh lại, nghe trong giọng nói của lão Vương có chút nén giận với Đào Tư Di, anh bất mãn cắt ngang lời ông.

“Đứa nhỏ cậu sinh bệnh sao không nói sớm, tôi chỉ cảm thấy thần sắc của cậu không tốt lắm.” Lưu Diễm Lệ tuy nói với Diệp Lan Trần, nhưng ánh mắt oán trách lại nhìn thoáng qua cha Đào.

“Thôi, đợi cậu mang Tư Di trở về rồi nói sau, chuyện gì nên làm thì làm đi.” Tâm cha Đào cũng mềm rồi.

“Cám ơn cha.” Diệp Lan Trần triệt để thở dài nhẹ nhõm, tâm cuối cùng cũng hạ xuống bụng.

“Buổi tối ở đây ăn cơm đi, tôi bảo dì Lưu nấu cho cậu chút canh, người cậu đang yếu, trước nằm xuống.”
Cha Đào nghĩ nghĩ rồi nói một câu, quay đầu đi xuống lầu.

Lưu Diễm Lệ hướng về phía Diệp Lan Trần vụng mứa tay làm hình ok chiến thắng, Diệp Lan Trần cười khỏ, chưa tìm được Tư Di, cho dù cha Đào tha thứ, con đường anh đi vẫn còn dài.

Nhìn thấy cha Đào cùng Lưu Diễm Lệ đã ra cửa, lão Vương nhìn về phía Diệp Lan Trần như muốn nói gì đó rồi lại thôi, ông do dự một chút vẫn quyết định nói ra tình huống vừa mới phát hiện: “Cậu cả, khi điều tra cha Đào, tình cờ tìm được mẹ của Đào tiểu thư. ”

“Hử?” Diệp Lan Trần giật mình, anh vẫn cho rằng mẹ Đào Tư Di đã qua đời. “Bà ấy ở đâu?”

“Ở Úc, là người vợ thứ năm của Đồ Tư Đặc – người đứng đầu gia tộc lớn bên kia nước Anh. Trước mắt chỉ có thể tra được nhiều như vậy, hơn nữa tin tức cũng dần mất hẳn. ”

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi nhớ chúng ta đã từng hợp tác qua với bọn họ.” Diệp Lan Trần lục soát trí nhớ.

“Vâng, cậu cả, chúng ta từng nhận một lượng lớn sắt thép, là công ty của Đồ Tư Đặc nhập khẩu. Ông ta cũng từng nhờ chúng ta giúp ông ta tìm một người, có điều nghe nói bọn họ đã tìm được người đó. ”

“Tìm người? Chuyện khi nào?”

“Hai tháng trước, khi chúng ta muốn bọn họ cung cấp một số tin tức có liên quan, bọn họ không truyền tới, chuyện tìm người cũng không giải quyết được. Có điều mấy ngày hôm trước đã điều tra qua, tựa hồ bọn họ đã tìm được người. Nhưng người bị tìm được kia là ai thì không biết. ”

“Đặt một vé máy bay đi Úc cho tôi, buổi sáng ngày mai tôi có thể đi ngay.” Diệp Lan Trần nghe lão Vương nói, trong lòng kích động, tuy anh cảm thấy người Đồ Tư Đặc tìm không hẳn là Đào Tư Di, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, anh cũng cần phải đi xác minh.

“Cậu cả, thân thể của cậu...”

“Thân thể tôi không có việc gì. ”

“Vâng.” Lão Vương lên tiếng, cậu cả liệu chết tìm vợ. Có điều Đào Tư Di cũng tương đối hiếm lạ, cong cong queo queo còn có một tầng quan hệ như vậy, thật sự ngoài ý muốn.

Đồ Tôn cầm ảnh chụp Đào Tư Di cười ngây ngô, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống từ bờ môi của anh.

“Thấy cậu ba dần dần thế nào ấy?” Người áo đen trông coi thứ nhất nói.

“Không phải là đội trưởng đập mạnh quá đấy chứ, bây giờ mới tỉnh lại.” Người áo đen trông coi thứ hai nói.

“Không có khả năng, cậu ba bị đập cũng không phải chỉ một lần, mỗi lần đều khôi phục rất tốt, đội trưởng đập cậu ấy đâu chỉ một lần, sẽ không lỗ tay.” Người áo đen thứ nhất nói.

“Nghe nói cậu ba đã đi đến một thôn trang xưa cũ ở Trung Quốc, không phải ở Trung quốc gọi đây là bị ma nhập sao?” Người áo đen thứ hai nói.

“Các cậu đang thảo luận chuyện gì thế?” Tiếng đội trưởng Ruth truyền tới.

“Chuyện cậu ba ngăn người nhìn máy ảnh. ”

“Các cậu trông coi cho tốt, người chạy mất thì các cậu liền đi bắt cổ đi.” Ruth trừng mắt nhìn hai người.

“Vâng.” Hai người áo đen số một và số hai cùng lúc nói, tiếng trả lời đồng thanh có lực. Bọn họ theo hành lang nhìn ra ngoài cửa sổ, bọn số ba và bốn đã cắt cỏ ba tháng, bọn anh không muốn đi thay.

Đồ Tôn tên thực là Đồ Thụy Phổ, là con trai thứ ba của Đồ Tư Đặc. Dựa theo quan điểm nhà họ Đồ, đứa con thứ ba này quả thực là ngoài dự đoán, mỗi ngày làm việc không đàng hoàng, không có việc gì, trừ đi du lịch thì cũng là chụp ảnh, không có nửa điểm giác ngộ vì nhà họ Đồ mà cống hiến một phần sức lực.

Có điều cũng không sao, nhà họ Đồ cuối cùng cũng tìm được giá trị của anh. Nếu cái gì cũng không làm được, vậy tìm vợ cho anh là được, một đám hỏi không phải chỉ thể hiện một giá trị.

Cứ như vậy nhà họ Đồ khoảng thời gian trước điên cuồng tìm người, tính toán cho anh làm một cuộc hôn nhân chính trị hoặc kinh tế.

Cũng vừa vặn, khi Đồ Tôn bị lòng bất khắp thế giới, khiến anh sốt đầu mẻ trán, anh đột nhiên nhớ tới một câu nói Trung Quốc trong truyện xưa, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Đây không phải nói đến Úc sao, đã nói là văn hóa Trung Quốc uyên thâm mà!

Không thể cắt câu lấy nghĩa, Trung Quốc còn có một câu chuyện xưa, ở dưới mí mắt người còn muốn làm con thiêu thân sao? Câu này quá thông tục, thế mà Đồ Tôn lại chưa từng nghe qua. Kết quả anh vừa bước một chân lên nước Úc, liền bị người theo dõi.

“Ôi..., nữ thần của anh.” Đồ Tôn lại hướng về máy ảnh, thốt lên câu tán thưởng, khiến hai người canh cửa nhin không được thổn thức.

“Đồ Thụy Phổ đã tỉnh chưa?” Tôn Văn bưng một ly cà phê đi tới cửa.

“Đã thức thừa phu nhân. ”

Hai người áo đen liếc nhìn nhau, vị phu nhân người Trung Quốc sống tại nhà họ Đồ đã gần hai mươi năm. Vẫn sừng sững không ngã, bình thường Tôn Văn đàm bạc, không diêm dúa lòe loẹt cũng không hoạt bát, thật sự làm những người hầu như bọn họ khó hiểu, bà tới cùng có điểm nào để Đồ Tư Đặc si mê đến nay.

Tôn Văn bình thường thích nhất là ở trong căn phòng thủy tinh Đồ Tư Đặc xây cho bà để dùng trà, trồng hoa, đọc sách. Bởi vì bà bình thường chưa bao giờ tham dự vào chuyện lớn nhỏ của nhà họ Đồ, nên con trai con gái của Đồ Tư Đặc cũng chưa từng có dịch ý gì.

Bọn họ cũng lặng im, vạn nhất ngày nào đó ông cụ Đồ quy thiên, bà Tôn Văn này khẳng định sẽ không tìm lấy một chén canh. Một khi đã như vậy, bọn họ cũng dễ nói, ngày thường đều là cung kính.

Có điều, người duy nhất Tôn Văn có vẻ thân cận chỉ có cậu ba nhà họ Đồ.

Muốn hỏi vì sao ư, kỳ thật cũng đơn giản, một người phụ nữ cho dù không quan tâm đến thế sự, cũng cần có người nói chuyện phiếm. Cứ như vậy, hai người đều không có mưu tính, ngược lại thân cận tương đối gần.

“Tôi đi xem nó. ”

Nói xong, Tôn Văn liền đẩy cửa vào, bà buồn cười nhìn nét mặt Đồ Thụy Phổ, nhin không được hỏi một câu. “Nhìn gì mà say mê thế?”

“Dì Tôn, con tìm được nữ thần, cô ấy làm tim con đập thành thịch.” Đồ Thụy Phổ cầm máy ảnh như cầm đồ quý giá giơ lên trước mặt Tôn Văn. “Dì nhìn xem, là thiên sứ mỉm cười của con. ”

“Bình...” Tôn Văn kích động bất lấy máy ảnh, cà phê trong tay rơi xuống đất.

“Cô ấy ở đâu?”

60. Chương 60: Bỏ Lỡ Nhau

Đào Tư Di, Tiểu Kiệt, mẹ Trần ở trong phòng khách dùng bữa trưa. Mẹ Trần ngâm một bình trà hoa nhài, lấy một ít bánh quy nhỏ tự mình nướng, đặt lên bàn trà trong phòng khách. Ba người mở ti vi, vừa dùng trà vừa xem tiết mục trên ti vi.

Trên ti vi đang truyền tin về cuộc viếng thăm, người được thăm viếng là người đứng đầu gia tộc lớn nhất nước Úc – Đồ Tư Đặc. Người đàn ông trong ti vi thân thể cường tráng, tóc hoa râm. Có điều đứng ở góc độ của người Trung Quốc nhìn vào, người đàn ông này nhìn không ra là đã già. Ngược lại làm người ta cảm thấy một loại sức sống khỏe mạnh, thành thực ổn trọng.

Người chủ trì phỏng vấn lập tức đi đến phần kết của cuộc nói chuyện, đối với nhân vật đứng đầu như Đồ Tư Đặc, dân chúng trừ quan tâm đến lịch sử làm giàu của ông, hôn nhân ông trải qua cũng làm người ta nói chuyện say sưa. Sau cùng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của chủ trì cùng người xem ở hiện trường, Đồ Tư Đặc mới lấy ra ảnh chụp gia đình trong ví tiền của ông.

Trong tấm ảnh, tất cả mọi người đều mặc trang phục dân tộc, một người phụ nữ bất ngờ mặc một xườn xám màu đỏ thẫm. Bà ngồi bên cạnh Đồ Tư Đặc, gương mặt nhu hòa, khóe miệng hơi cong. Tuy cố gắng nở nụ cười, nhưng không biết vì sao Đào Tư Di lại nhìn ra bà u buồn.

Một bóng dáng mơ hồ vọt vào trong đầu cô, Đào Tư Di lắc lắc đầu, không có khả năng, làm sao có thể! Bà đã qua đời nhiều năm rồi. Cô còn nhớ rõ cha Đào từng đưa cô lên núi nhỏ cạnh nhà, chỉ vào sao trên trời, nói cô nghe, mẹ cô đã hóa thành một ngôi sao trong số đó.

Hiện tại hồi tưởng lại, đây không phải là đại biểu cho người đã qua đời sao!

Hai người khác trong phòng khách đều không phát giác ra Đào Tư Di khác lạ, chỉ là mẹ Trần cảm khái một phen, không nghĩ tới vợ tộc trưởng gia tộc lớn như vậy thực ra lại là một người Trung Quốc.

“Reng reng...” Một trận chuông phá tan sự yên lặng trong phòng.

Mẹ Trần đi tới cửa mở cửa, lập tức bị khí thế bên ngoài hù sợ, bà cứng ngắc đứng nơi đó, không dám động.

Đào Tư Di thấy mẹ Trần khác thường, cũng cất bước đi ra.

Cô cũng bị tình huống bên ngoài làm cho hoảng sợ, hai hàng áo đen đứng ngoài cửa, tất cả đều đeo kính đen, dưới ánh nắng tươi đẹp rực rỡ của nước Úc, hai hàng áo đen bỗng nhiên rất chói mắt.

“Các anh tìm ai?” Đào Tư Di sững sốt, lập tức phản ứng, người đàn ông đứng đầu này cô có chút ấn tượng, hình như anh là người bắt người đàn ông tên Đồ Tôn kia.

“Tiểu thư người họ gì?” Ruth lễ phép hỏi, qua mắt kính cẩn thận nhìn cô gái trước mắt, có chút giống Tôn Văn, trách không được ngày đó vừa mới liếc mắt một cái, anh liền cảm thấy cô gái trước mắt này quen thuộc, đôi lông mày của cô khi lo lắng lại giống phu nhân đến vậy.

“Anh có chuyện gì, tôi mới là người nên hỏi ở đây, trước nói cho tôi biết anh là ai?” Đào Tư Di nhíu mày.

Bình tĩnh của cô khiến Ruth kinh ngạc, tuy lần này anh không mang ác ý, nhưng với trận thế này của bọn họ, nếu đổi thành một cô gái khác, sớm đã sợ tới mức thét chói tai hay bối rối. Cô gái trước mắt còn có thể bình tĩnh cùng anh cò kè. Anh không khỏi nhìn thêm Đào Tư Di vài lần.

Đào Tư Di nhận ra ánh mắt xét hỏi của người áo đen, cô vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng đối phó với người đàn ông kia.

Mẹ Trần phản ứng kịp kéo góc áo Tư Di, Đào Tư Di vỗ nhẹ trấn an lên tay mẹ Trần, ý bảo bà yên tâm.

“Tôi là đội trưởng đội hộ vệ của tiên sinh Đồ Tư Đặc, lần này tới là chịu sự phó thác của phu nhân, hy vọng có thể hiểu thêm về tình huống của tiểu thư. Nếu tư liệu không sai lầm, tiểu thư hẳn là Đào Tư Di, Đào Quý Kiệt là cha của cô.” Ruth bày ra con bài chưa lật.

Ruth lẳng lặng quan sát cô gái nhỏ trước mắt dám cùng anh đối nghịch. Chỉ thấy tay cô theo bản năng vỗ về bụng. Ruth rõ ràng biết đây bản năng phản ứng của một người mẹ khi gặp nguy hiểm. Xem ra cô không hề lạnh nhạt bình tĩnh như vẻ bên ngoài.

“Phu nhân các anh tìm tôi có chuyện gì?” Đào Tư Di nhíu mày chặt hơn.

“Phu nhân muốn mời cô tới nhà họ Đồ gặp mặt một lần. ”

“Mời?” Đào Tư Di cảm thấy từ này anh dùng có chút phóng đại, “Tôi có thể lựa chọn không đi không?” Đào Tư Di cười cười.

“Thật có lỗi.” Khóe miệng Ruth hơi vênh, câu có lỗi của anh đã trả lời chính xác câu hỏi của Đào Tư Di.

“Đào Tiểu Thư, cô yên tâm, chúng tôi không phải mafia, cũng không phải côn đồ, lần này cô sẽ vô cùng an toàn, nếu không tôi cũng sẽ không giải thích với cô nhiều như vậy, tôi tin chuyện ngày đó cô cũng thấy, kỳ thật tôi có thể dùng cách nhanh hơn. ”

Đào Tư Di đột nhiên cảm thấy cổ mình lạnh lẽo, cách của anh, cô đúng là đã thấy qua, là phúc thì không phải họa, mà là họa thì khó tránh khỏi. Cổ cô thoáng lui về phía sau khiến độ cong khoe miệng Ruth lớn một chút. Đào Tư Di nhận ra được nét mặt nghiền ngẫm của Ruth, liền hung hăng trừng mắt nhìn anh.

“Anh cũng nhìn thấy người tôi không quá thuận tiện, tôi cần chuẩn bị một chút. ”

Ruth đưa tay mời, Đào Tư Di vô cùng không lễ phép đóng rầm cửa trước mặt anh. Ruth giang tay hướng về phía cấp dưới, bày tỏ bất đắc dĩ của mình, mời người khách khí như vậy thật sự không phải cách làm của anh.

Đào Tư Di lồi kéo mẹ Trần trở lại trong phòng, Tiểu Kiệt vặn lớn tiếng ti vi. Đào Tư Di nhìn thấy hành động của Tiểu Kiệt, cảm giác khẩn trương vừa rồi liền tiêu tan hơn phân nửa, đứa nhỏ này xem quá nhiều phim rồi, có điều cậu bé làm vậy cũng được.

“Mẹ Trần, con để lại cho cô một chiếc điện thoại, nếu tối ngày mai con không có tin tức, cô gọi điện báo cho bạn con biết, nói là người của gia tộc Đồ Tư Đặc, cô đem tất cả cuộc nói chuyện vừa rồi giữa con và người ngoài kia, thuật lại không sót một chút nào cho bạn con nhé. ”

Thấy mẹ Trần gật đầu, Đào Tư Di quay mặt về hướng Tiểu Kiệt.

“Tiểu Kiệt, mấy ngày nay con ngoan ngoãn ở nhà cô con đi, cô không hy vọng cha con tham gia vào chuyện nào, con hiểu rõ ý của cô chứ.” Tay Đào Tư Di xoa nhẹ tóc non mềm của Tiểu Kiệt, đứa nhỏ này đột nhiên xuất hiện, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên gặp mặt. Chỉ là cô không có suy nghĩ khác nào đối với Mã Đằng Diệu, huống chi cô còn mang thai đứa nhỏ của Diệp Lan Trăn, cũng Mã Đằng Diệu không có bất kỳ liên quan nào.

Vài ngày ở chung, Đào Tư Di có thể nhận ra Tiểu Kiệt lưu luyến với tình thương của mẹ, đây cũng là nguyên nhân cô không vạch trần tâm tư nhỏ của cậu. Chỉ là do chuyện hôm nay, khiến cô phải nói rõ ràng.

“Cô Đào...”

“Tiểu Kiệt ngoan, cô dù ở đâu cũng hoan nghênh con tùy thời tới làm khách. ”

Đào Tư Di ngắt lời Tiểu Kiệt, lo lắng trong mắt Tiểu Kiệt, cô có thể cảm nhận được. Lại an ủi mẹ Trần và Tiểu Kiệt một lát, Đào Tư Di nghĩ nghĩ rồi trở lại phòng mình, thay một bộ váy dài hợp lễ nghi.

“Mẹ Trần, con có chiếc điện thoại này, nếu con thật sự có chuyện ngoài ý muốn, cô giúp con nói một tiếng với người đàn ông này.” Ngay khi cô đặt tay trên tay cầm cửa, cô do dự một chút rồi khẽ thở dài.

“Cô nói với anh ấy rằng, con rất nhớ anh ấy. ”

Sau khi nói xong, Đào Tư Di đột nhiên cảm thấy thoải mái rất nhiều, trong lòng trào ra chua xót khiến cô không thở được. Mọi người sợ hãi những thứ không biết, huống chi cô chỉ là một cô gái. Không có Diệp Lan Trăn bên cạnh, mọi chuyện tới cô đều phải tự mình đối mặt.

Cho dù đối mặt với hung hiểm, vui sướng hay ưu thương, đều không có người có thể chia sẻ cùng cô. Đào Tư Di cảm thấy giờ phút này cô rất nhớ người đàn ông kia, chỉ là cô không biết, Diệp Lan Trăn có nhớ mình hay không. Nghĩ tới đây, mắt cô tối sầm.

“Mẹ Trần, cái điện thoại con đưa cho cô sau cùng kia, cô không cần gọi nữa. ”

Đào Tư Di cười cười, nếu Diệp Lan Trăn đã ở cùng cô gái kia, cuộc gọi này của cô có ý nghĩa gì. Vẫn là thôi, tội gì làm người ta thêm phiền não?

Nói không chừng cô thì xoắn xuýt muốn gọi điện, đến trong mắt Diệp Lan Trăn cái gì cũng không phải, gọi còn có ý nghĩa gì? Vẫn là chừa cho bản thân mình chút tôn nghiêm.

Cô mở cửa nhà, nhìn Ruth đứng bên ngoài như môn thần, khẽ gật đầu, Ruth hiểu ý dẫn Đào Tư Di vào một chiếc xe.

Không gian bên trong xe rộng rãi, có một người phụ nữ trung niên đã chờ bên trong.

“Phu nhân nghe nói cô có thai, dặn tôi cố ý an bài hộ sĩ, đường xá có hơi xa, dự tính phải chạy xe chừng ba giờ.” Ruth giải đáp nghi hoặc của Đào Tư Di, anh xoay người thay cô đóng cửa xe, ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế.

Hộ sĩ đưa một ly sữa cho Đào Tư Di, Đào Tư Di cười cười, từ từ uống sạch ly sữa. Không lâu sau cô liền ngáp ngủ, hộ sĩ không biết từ đâu lấy ra một chiếc chăn mềm đắp lên người cô, lại giúp cô chỉnh ghế xe nằm ngang.

Đào Tư Di tiếp nhận ý tốt của hộ sĩ, cô từ từ ngủ trong xe yên tĩnh. Cô có cảm giác như bản thân mình trở lại mấy tháng trước, nhìn Diệp Lan Trần đưa cô xuất viện, khi đó anh ôn nhu như thế, săn sóc như thế.

Diệp Lan Trần vừa xuống máy bay, liền nhận được điện thoại của Trương Lệ Viện. Anh mừng rỡ chạy như điên trên sân bay. Anh sắp nhìn thấy nàng dâu nhỏ nhà mình rồi. Anh rất nhớ cô, tâm tình anh bây giờ vô cùng kích động. Anh làm ba ba rồi, anh vậy mà làm ba ba rồi! Tin tức Đào Tư Di mang thai khiến Diệp Lan Trần bùng nổ mừng rỡ như điên.

“Tôi làm ba ba rồi...lão Vương...Tôi làm ba ba rồi!” Anh vui sướng ôm lão Vương lắc lắc trên sân bay.

“Khụ khụ...” Lão Vương có phần khó thích ứng với biểu hiện mừng như điên của Diệp Lan Trần, ông ho khan vài tiếng.

“Cậu cả, chúc mừng... Xe đã chờ ở cửa, ngài xem hiện tại muốn qua luôn hay không, nơi Đào tiểu thư ở cách chúng ta khá xa. ”

“Đi, đi mau...” Diệp Lan Trần vội vàng chạy ra ngoài.

“Cậu cả, bên trái...”

“A..., được. ”

Lão Vương bắt đầu dĩ lắc đầu, trên mặt ông tràn đầy tươi cười, không nghĩ tới đứa nhỏ cũng có rồi.

Đào Tư Di cứu mạng ông cụ, đoán chừng chỉ cần cởi bỏ hiểu lầm, hôn lễ của hai người cũng sắp được tổ chức.

Lão Vương có chút mong chờ được chơi đùa với Diệp Lan Trần phiên bản nhỏ, cái mũi nhỏ cùng đôi mắt nhỏ kia, khẳng định sẽ rất giống cậu cả.

“Cậu cả...” Lão Vương ngẩng đầu phát hiện đã không thấy tung tích của Diệp Lan Trần, ông vội vàng bước nhanh bắt kịp, nói đàn ông trong tình yêu quả thật ngu ngốc thật đúng là có đạo lý.

Ngay khi hai người kích động đuổi tới địa chỉ của Đào Tư Di, chờ đợi bọn họ chỉ có vẻ mặt sầu lo của mẹ Trần.

“Các người tìm ai?” Mẹ Trần nhìn hai người đàn ông Trung Quốc trước mắt, nhẹ giọng hỏi.

“Đào Tư Di có phải ở đây không?” Diệp Lan Trần nóng vội hỏi.

“Đúng...” Mẹ Trần còn chưa dứt lời, Diệp Lan Trần liền vọt vào, “Này, cậu như thế nào vào được, hôm nay cô ấy đi ra ngoài rồi. ”

“Cô ấy mang thai sao có thể chạy loạn như vậy? Cô ấy đi đâu để tôi đi đón. ”

Diệp Lan Trần khẽ cau mày, nghĩ thầm, cô dâu nhỏ này của anh quá không nghe lời rồi, gắng gượng mang thai còn chạy ra ngoài, cũng không sợ thân thể chịu không nổi sao. Trong giọng nói Diệp Lan Trần là cưng chiều khó nén khiến mẹ Trần sững sốt, bà nghi hoặc nhìn chàng trai trước mắt, suy nghĩ thân phận của cậu ta.

“Cậu là ai?”

“Tôi là chồng của cô ấy, cô ấy rất cuộc đang ở đâu, trễ như vậy tại sao còn chưa trở lại?” Diệp Lan Trần nhìn bầu trời đầy sao, trên mặt tràn đầy mong muốn được nhanh chóng gặp người.

“Đào tiểu thư hôm nay bị một đám người áo đen đưa đi, Đào tiểu thư nói, nếu tối mai cô ấy không trở về, tôi sẽ tìm bạn cô ấy nhờ giúp đỡ. ”

Mẹ Trần thuật lại chuyện của Đào Tư Di, kể toàn bộ câu chuyện bà thấy được, bà vốn có ấn tượng không tốt với Diệp Lan Trần, nhưng nhìn nét mặt cậu ta không giống như giả vờ. Thêm vào đó, mẹ Trần cũng đang lo lắng cho an nguy của Đào Tư Di, đơn giản liền đem sự tình nói ra.

“Những người đó tự xưng là người của Đồ Tư Đặc...”

61. Chương 61: Gặp Lại

Năm tháng không lưu lại quá nhiều ấn ký trên người Tôn Văn, trông bà vẫn trẻ như thế, Đào Tư Di ngồi đối diện trên ghế sofa, hai người đánh giá lẫn nhau, không người nào mở miệng nói trước.

Hốc mắt Tôn Văn tựa hồ đỏ lên, Đào Tư Di nhìn thấy tay cầm chén của bà run rẩy.

Ruth nhìn lướt qua tình huống trong phòng, thức thời đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Trong phòng im ắng, chỉ có một chiếc đồng hồ cũ kêu tích tắc. Ngay khi kim phút quay về số 12, tiếng chuông vang lớn, “Đinh...đinh...” Sau vài tiếng đánh, trong phòng lại lâm vào yên lặng.

Tôn Văn khẽ thở dài, cầm chén trà trên bàn uống một ngụm, hương hoa oải hương khiến bà trấn tĩnh.

“Con gọi là Đào Tư Di?”

“Vâng. ”

“Cha con là Đào Quý Kiệt. ”

“Không sai.” Đào Tư Di lạnh lùng trả lời.

Thái độ này của Đào Tư Di khiến giọng nói của Tôn Văn có chút nức nở, bà khẽ sờ ngứa mặt, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, theo hai má chảy xuống. Nhận ra cách này không có hiệu quả, bà lại cúi đầu, lấy tay rút ra hai tờ giấy, lau nước mắt trên mặt.

“Con có biết ta là ai không?” Tôn Văn hít sâu một hơi, nhẹ giọng hỏi một câu.

Đào Tư Di dờ dẫm nhìn bà, khẽ lắc đầu. Không phải cô giấu diếm rồi giả bộ hồ đồ, mà nhiều năm qua đi rồi, cô không biết nên dùng nét mặt nào để đối mặt với người phụ nữ trước mắt này.

“Ta là mẹ con. ”

“Ừ.” Giọng nói Đào Tư Di lạnh nhạt.

“Con không hỏi ta gì sao?” Tôn Văn áp chế chua xót muốn trào ra, bà uống một ngụm nước, che giấu kích động của mình.

“Bà có khỏe không?”

Đào Tư Di nghĩ nghĩ, miệng cô kéo nhẹ, miễn cưỡng tươi cười. Giọng nói của cô gượng gạo như đang đối mặt với người qua đường xa lạ, hay có khi đối mặt với người qua đường còn tự nhiên hơn.

“Ta...không tồi, còn con?” Tôn Văn có chút ghen ngào.

“Ừm...rất tốt.” Đào Tư Di lên tiếng, cô tận lực tránh ánh mắt mong đợi của Tôn Văn, nhàn nhạt hỏi một câu: “Tôi có thể trở về chưa?”

“Có thể ở đây với ta trong một thời gian ngắn được không? Ta có thể chăm sóc con và đứa nhỏ, cho dù con không thừa nhận quan hệ giữa ta và con, ta chỉ muốn làm tròn một phần trách nhiệm.” Trong mắt Tôn Văn tràn đầy khẩn cầu, bà tràn ngập kỳ vọng nhìn cô gái trước mắt, áy náy nhiều năm nay vẫn ăn mòn lòng của bà.

Bà bỏ lỡ quá trình trưởng thành của cô, bỏ lỡ hôn nhân của cô, bà không nghĩ muốn bỏ lỡ cô thêm một lần nữa. Qua tư liệu điều tra, Tôn Văn biết Đào Tư Di ly hôn, nếu lúc ấy bà có thể ở bên cạnh Đào Tư Di, con gái có phải sẽ không cần đi đường vòng nhiều như vậy, cho dù vận mệnh không cách nào thay đổi, ít nhất bà cũng có thể an ủi cô.

“Thật có lỗi, tôi rất thích cuộc sống bây giờ, tạm thời không muốn thay đổi.” Tay Đào Tư Di vỗ nhẹ bụng. “Nếu tôi có thể sinh nó, tôi sẽ chăm sóc nó, không cần người khác giúp đỡ. Tôi cũng sẽ không để nó chịu chút khổ nào, đây chính là trách nhiệm của một người làm mẹ. ”

Sau khi nói xong, Đào Tư Di nhìn thoáng qua sắc mặt Tôn Văn trắng xanh. Nếu người phụ nữ trước mắt là mẹ của cô, nếu bà thật sự đã qua đời, Đào Tư Di có thể khẳng định chỉ là nhớ. Nhưng bà vẫn sống sờ sờ trước mặt cô, Đào Tư Di cảm thấy, cho dù thế nào cũng không cách nào dùng tâm tình bình tĩnh mà đối đãi với bà.

Tuy câu nói vừa rồi có chút sắc bén, cô không biết vì sao những lời này nếu không nói ra sẽ không vui, nói xong ngược lại thoải mái rồi.

Ngay khi không khí đang hết sức giăng co, mấy tiếng đập cửa hóa giải xấu hổ trong phòng.

Đào Tư Di quay đầu nhìn lại, một gương mặt quen thuộc đẩy cửa vào, hàm răng đều đặn sáng long lanh quen thuộc.

“Xin chào, chúng ta lại gặp mặt.” Khuôn mặt Đồ Thụy Phổ đẹp trai tươi cười phá tan không khí ngưng trệ trong phòng.

“Di Tôn, cha con tìm đi, để con cùng em gái ở đây một lát nhé.” Đồ Thụy Phổ nháy mắt với Tôn Văn.

Tôn Văn nhìn thoáng qua Đào Tư Di cùng Đồ Thụy Phổ, nghĩ nghĩ rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đào Tư Di và Đồ Thụy Phổ tính ra cũng chỉ gặp nhau một lần, nhưng người đàn ông khiến người cười chê này, Đào Tư Di vẫn khắc sâu trong trí nhớ.

Đồ Thụy Phổ nhe răng hướng Đào Tư Di, anh từ từ tiêu sái đến trước mặt Đào Tư Di rồi ngồi xuống.

Đào Tư Di không rõ trong hồ lô của chàng trai này có cái gì, cô cùng Đồ Thụy Phổ trao đổi ánh mắt.

“Một lát nữa cha tôi sẽ tìm em, em tốt nhất đừng nên chống đối lại lời đề nghị của cha tôi.” Nhìn thấy Đào Tư Di khẽ cau mày, Đồ Thụy Phổ vươn tay khẽ xoa trán cô. “Tôi thích nhìn em cười, rất đẹp. ”

“Bốp...” Bàn tay Đồ Thụy Phổ đang vuốt ve bị tay Đào Tư Di đập lên.

“Thùng thùng thùng...” Tiếng đập cửa vang lên.

“Nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng chống đối cha tôi, tiểu thư mỹ lệ, mời...” Anh nhe răng nhếch miệng cười với Đào Tư Di, không có chút nào xấu hổ vì hành vi không lễ phép của mình vừa rồi.

Được người hầu dẫn dắt, Đào Tư Di cùng Đồ Thụy Phổ cùng nhau đi tới nhà ăn.

Đây là tiệc rượu bày biện theo kiểu dáng Tây Âu, cái bàn dài nhỏ, Đồ Tư Đặc ngồi ở vị trí đầu, Tôn Văn ngồi bên tay trái ông.

Đồ Tư Đặc nhìn Đào Tư Di chậm rãi đi tới, trên mặt lộ ra tươi cười từ ái. Khuôn mặt tươi cười này của ông, nhất thời khiến mọi người trong phòng ăn như đều nểm đủ ngũ vị.

“Qua đây, đừng khách khí. ”

Đào Tư Di có chút không thích ứng với hành vi đột nhiên tốt bụng này, cô không nóng vội ngồi xuống, chỉ đứng ở trước mặt mọi người nhìn chung quanh. Có người vui sướng khi người gặp họa, có người ghen tị, có người phẫn nộ, toàn bộ đều bởi vì một câu của Đồ Tư Đặc.

“Lần tiệc rượu này là không chính thức, ngày mai ta sẽ tổ chức cho con một tiệc rượu chính thức, giới thiệu con gái nuôi của nhà họ Đồ ta. Con cảm thấy thế nào, đừng giận đối với mẹ con nữa, tối, qua đây ngồi. ”

Tiếng nói của ông vừa dứt, Đào Tư Di cảm giác như mình nghe được tiếng hút khí lớn nhỏ, những ánh mắt mãnh liệt nhìn cô khiến cô thấy khó chịu.

Đào Tư Di nhìn chăm chăm tay Đồ Tư Đặc lơ lửng trong không trung, khẽ nhíu mày. “Thực xin lỗi, cha tôi là Đào Quý Kiệt, ý tốt của ngài, lòng tôi xin nhận. ”

Không khí trong phòng khách nhất thời khẩn trương, có điều Đào Tư Di cũng cảm nhận được dịch ý phóng tới người cô giảm bớt rất nhiều.

“Ha ha... Không sao.” Đồ Tư Đặc vẫn mỉm cười, ông tự nhiên để tay xuống, chỉ chỗ trống bên cạnh Tôn Văn. “Ăn cơm trước đi, chuyện này sau này hãy nói. ”

Nhìn thấy tình hình này, Đào Tư Di không từ chối, nói một câu cảm ơn rồi đi đến chỗ trống, cô ăn bữa cơm này quá áp lực. Nhìn chung quanh bàn ăn có gần 20 người, ánh mắt của mỗi người tựa hồ như có ý cũng vô ý lướt qua cô.

Sau khi dùng qua cơm chiều, Đào Tư Di thuận theo đi vào phòng Tôn Văn sắp xếp cho cô. Cô nằm trên ghế ban công, vỗ về nhẹ nhàng bụng, động tác này như đã trở thành thói quen của cô. Tuy sinh mệnh nhỏ trong bụng không có phản ứng, nhưng cô lại cảm thấy ấm áp, thật giống như cô biết sinh mệnh nhỏ này vẫn làm bạn với cô, chỉ cần cô không rời, nó đều không bỏ quên.

Đào Tư Di nhìn bầu trời, muôn vàn suy nghĩ, trải qua một năm ngắn ngủi đối với cô mà nói như mây bay, chợt cao chợt thấp.

Trong căn phòng và đất nước không quen thuộc này, cô không biết ngày mai chờ đợi mình là cái gì. Hiện tại cô chỉ hy vọng có thể sống bình an, nhìn cục cưng của cô lớn dần.

“Vợ...”

“A...” Đào Tư Di cười tự giễu, tại sao mình vẫn còn nhớ anh chứ, vừa đến nơi xa lạ liền nhớ tới Diệp Lan Trần.

“Vợ, kéo anh với. ”

Đào Tư Di nhíu mày, là cô nghe lầm sao, tiếng của Diệp Lan Trần như vang lên bên tai cô.

“Vợ, mau kéo anh lên, anh sắp không kiên trì nổi rồi.” Đào Tư Di nhíu mày, đây không phải ảo giác, tiếng nói này quá chân thật.

Cô quay đầu nhìn về phía lan can, Diệp Lan Trần đang run rẩy bám vào lan can bên cạnh, lộ ra cái đầu đang cười ngây ngô.

“Anh...”

“Vợ, anh rất nhớ em, mau kéo anh lên đi.” Diệp Lan Trần lộ ra khuôn mặt tươi cười vô lại. “Không xong rồi, anh sắp ngã xuống, vợ, đây là lầu ba nha. A...Vợ...”

Ngay tại thời khắc Đào Tư Di do dự, cánh tay Diệp Lan Trần như đột nhiên không thể giữ được trọng lượng của anh, từ từ biến mất.

Đào Tư Di kinh hoảng ghé vào lan can ban công, nhìn xuống phía dưới.

Khi tay cô vừa đặt lên lan can, trong nháy mắt một bàn tay ấm áp bắt được cô. Khuôn mặt đẹp trai của Diệp Lan Trần thoát nhảy ra, một tay anh ôm eo Đào Tư Di, một tay đè lên gáy cô. Bờ môi anh nhanh chóng dán trên môi cô, đầu lưỡi anh linh hoạt thuận thế thăm dò tiến vào trong miệng cô.

“Hu hu...” Tiếng của Đào Tư Di bị Diệp Lan Trần ngậm chặt, có chỉ có thể phát ra tiếng nước nở. Dần dần cô ngăn lại bàn tay Diệp Lan Trần đang trở nên mềm dẻo dán đến trước ngực cô, hai người trao nhau nỗi nhớ nhưng nhiều ngày không gặp.

“Vợ, anh sai rồi, anh rất nhớ em.” Hôn môi kết thúc, Diệp Lan Trần hơi dùng lực, Đào Tư Di bị anh hôn đến mềm yếu bị ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng đặt trên giường. “Em có cục cưng cũng không nói cho anh biết, cô gái hư hỏng này, đột nhiên không nói lời nào đã bỏ đi. Em có biết anh tìm em có bao nhiêu khổ sở không!”

Diệp Lan Trần nói những lời này tràn đầy tủi thân, anh quỳ một gối trước mặt Đào Tư Di, lỗ tai dán lên bụng cô, lắng lắng lắng nghe. “Em nghe thấy không, con trai cũng không đồng ý, nó nói nó muốn ba ba. ”

“Anh không theo bạn gái nhỏ của anh à?” Trong lời nói của Đào Tư Di tràn đầy dấm chua.

Không biết vì sao, Diệp Lan Trăn nghe được không vui trong lời của Đào Tư Di, anh ngược lại liền thấy tâm tình thư sướng, thật như nỗi khổ mấy tháng nay vì tìm cô, tất cả đều tan biến. Thì ra cô dâu nhỏ của anh cũng biết ghen, thì ra cô vì ghen nên mới rời khỏi mình.

Diệp Lan Trăn cảm thấy tư tưởng của mình quá phức tạp, anh tức giận vì Đào Tư Di không tin anh, anh vui vì Đào Tư Di vì anh mà ghen.

Ghen nói lên điều gì, là thích! Là yêu! Nhưng vì ghen mà chạy xa như vậy, Đào Tư Di chạy càng xa, không phải là cô càng thích anh sao.

Khóe miệng Diệp Lan Trăn vòng độ cung lớn, anh vui sướng nhìn khuôn mặt tức giận của Đào Tư Di, cũng không biết là vì nụ hôn kích thích của hai người vừa rồi, hay là vì tức giận, hai má Đào Tư Di lộ hồng phấn nhàn nhạt.

“Vợ, đó chỉ là hiểu lầm thôi, nếu em muốn nghe, anh giải thích cho em, chỉ cần em đừng tức giận là được.” Diệp Lan Trăn đứng dậy ôm Đào Tư Di vào trong ngực, đem cằm mình đặt trên vai cô, chôn trong cổ cô, hít thở hương vị của cô.

“Đào Tư Di, em chưa ngủ à, tôi vội tới đưa em ly sữa.... ”

Diệp Lan Trăn tức giận nhú mày, ánh mắt hung tợn nhìn ván cửa, anh hận không thể dùng ánh mắt sắc bén của mình đâm xuyên cánh cửa gỗ.

“Đào Tư Di...” Giọng Đồ Thụy Phổ cố chấp vang lên.

“Vợ, em cho anh thêm một tình địch, em nói đi, anh nên xử phạt em thế nào đây.” Diệp Lan Trăn chán nản nhìn Đào Tư Di.

Đào Tư Di bắt đầu dĩ nhiên vai, cô vô tội mà!

62. Chương 62: Nghĩ Lại

“Xin lỗi tôi đã ngủ rồi, cảm ơn anh. ”

Đào Tư Di nói về phía ngoài cửa, tiếp đập cửa liền ngừng lại. Đồ Tôn bưng đồ hơi sững sốt một phen, không biết vì sao anh lại cảm thấy giọng Đào Tư Di có chút khác thường. Chuyện như này giống như vừa khấn trương lại vừa thoải mái sung sướng.

“A..., ngủ ngon. ”

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, Đào Tư Di quay đầu nhìn Diệp Lan Trăn trước mắt, hai người bọn họ còn có quá nhiều chuyện cần chờ giải quyết.

Diệp Lan Trăn hậm hực sờ mũi, không khí ngọt ngào ấm áp không dễ dàng xây dựng được vừa rồi đã bị tiếng đập cửa kia khuấy nhiễu rồi. Nàng dâu nhỏ của anh hình như lại đang nghĩ tới chuyện không thoải mái. Nhìn vẻ mặt cười yếu ớt của cô, anh dám khẳng định, chuyện kia tuyệt đối không giải quyết đơn giản như vậy.

“Vợ yêu, đừng cười rức rở nữa, tới nói anh nghe, mấy tháng nay không có anh ở bên, em có vất vả hay không?” Diệp Lan Trăn vuốt ve bụng Đào Tư Di.

Đào Tư Di không né tránh, chỉ mặc anh vuốt nhẹ, cô cười không nói nhìn từng hành động của Diệp Lan Trăn trước mặt mình, không phát biểu ý kiến gì cũng không biểu hiện mâu thuẫn nào.

“Vợ à, tại sao em không nói gì? Em muốn biết cái gì, anh đều có thể giải thích cho em. ”

“Em cái gì cũng không muốn biết. ”

Đào Tư Di nheo mắt, may mà tiếng đập cửa vừa rồi nhắc nhở chính cô, người đàn ông trước mắt này đã từng bao nhiêu lần đối xử lãnh đạm với cô. Anh xem cô là cái gì, sủng vật sao? Nhớ tới lúc anh trêu chọc cô, khi anh không nhớ cô thì một câu anh cũng không nói.

Lần này tuy cô không biết tại sao anh lại chạy đến đây nhưng thái độ vừa rồi của Diệp Lan Trần, Đào Tư Di có thể nhận ra, anh đã biết chuyện cô mang thai rồi.

Mục đích anh tới lần này là vì cái gì, vì đứa nhỏ hay vì cái khác? Đào Tư Đặc vì sao lại đột nhiên muốn thu cô làm con gái nuôi? Nhà họ Đồ sao có thể là nơi Diệp Lan Trần muốn trèo thì có thể trèo vào được sao?

Cô dám khẳng định nhất định có một số việc mà cô không biết, mà trong lòng Diệp Lan Trần lại vô cùng rõ ràng. Cô không phải người thích đào bới gốc rễ, chỉ là cô không muốn hồ đồ sống chung cùng người đàn ông này. Tín nhiệm và thẳng thắn giữa hai vợ chồng là quan trọng nhất, hiện tại giữa cô và anh khuyết thiếu nhất chính là tín nhiệm.

Có điều cô không muốn buộc Diệp Lan Trần trả lời hay giải thích. Anh muốn giải thích chuyện gì là việc của anh, nghe hay không nghe, tán thành hay không lại là chuyện của chính cô.

Đào Tư Di cảm thấy mấy tháng này cô đã suy nghĩ quá nhiều, mặc kệ là vì cô hay vì đứa nhỏ. Lần này bởi vì một hiểu lầm mà gây ra chiến tranh lạnh, về sau nhất định cũng sẽ vì một chuyện khác lại càng dễ dàng phát sinh xung đột. Đối với Diệp Lan Trần mà nói, cô là tờ giấy trắng, tin tưởng chuyện của cô khẳng định đã được Diệp Lan Trần điều tra rõ ràng.

Nhưng với cô, chuyện của anh, cô lại hoàn toàn không biết gì cả, trừ việc biết anh là người họ Diệp, cha mẹ đã mất, anh còn một ông nội. Còn lại cái gì cô cũng không biết. Loại hiểu biết không cân xứng này tồn tại trong hôn nhân thì hôn nhân làm sao có thể bền vững?

“Em còn tức giận à?” Diệp Lan Trần muốn đưa tay xoa bóp hai má cô, lại bị cô tránh thoát. Nhìn tay nâng giữa khoảng không, anh nhụt chí hạ tay xuống. “Đừng nóng giận, tức giận hỏng thân thể. Đều là lỗi của anh, có được hay không?”

Diệp Lan Trần nói càng khiến Đào Tư Di nhú mày chặt hơn, cương chiều trong giọng nói của anh nghe vào tai cô lại có chút chói tai, câu nói của anh như đang nói với một đứa nhỏ bốc đồng.

“Em không giận anh, anh đi đi.” Đào Tư Di thở dài.

Diệp Lan Trần đau đầu nhìn cô gái nhỏ trước mắt, anh thật sự không biết rốt cuộc là trêu chọc cô tức giận ở chỗ nào, anh ngần dậm vát vả tới đây tìm cô, vẫn chưa đủ chứng minh thành tâm của mình sao?

“Vợ à, em rốt cuộc đang sợ hãi điều gì?”

Câu nói của Diệp Lan Trần khiến Đào Tư Di chần động, cô sợ hãi sao? Cô nhìn ánh mắt uể oải của anh, đột nhiên cảm thấy bản thân mình không biết nên làm sao. Thật giống như Diệp Lan Trần nói trúng tim đen khiến cô bối rối do dự.

“Em...” Đào Tư Di bỗng nhiên không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Cô đột nhiên rơi nước mắt như vô số đêm trước đây tìm kiếm mẹ ốm ấp nhưng cuối cùng cô lại chỉ có con gấu bông lông lá xù xì. Thật giống như cô tìm ba ba hỏi mẹ, đổi lại chỉ là hai mắt sầu lo bi thương của ông.

Dần dần, cô học xong, không hỏi, không cầu, không tranh. Bởi vì cô biết, rất nhiều thứ cô muốn sẽ không đến. Đồng thời tùy hứng của cô còn có thể làm phiền người thân. Cô học cách nhường nhịn, lui bước, trốn tránh, trải qua thời gian dài, cô vẫn sinh hoạt như thế. Những điều đó mang đến rất nhiều chỗ tốt cho cô, cô chưa từng khuấy đảo cuộc sống của mình để khiến nó phức tạp hơn.

Cô dựa vào những điều đó mà sống bình bình đạm đạm, cho đến khi Diệp Lan Trần xuất hiện.

“Em có nghĩ tới, em không hỏi, anh làm sao biết em nghĩ cái gì? Đào Tư Di, anh là người, không phải thần. Anh có thể nghĩ cách tìm đến em, anh có thể nghĩ cách vây khốn em, nhưng anh không có biện pháp biến thành em. Em đã từng cân nhắc qua cảm nhận của anh chưa? Gặp chuyện, anh thoáng có phần lười biếng, còn em lại bỏ chạy, em bỏ chạy mà chưa từng nghĩ đến cảm nhận của anh. ”

Diệp Lan Trần thu hồi vẻ bất cần đời vừa rồi, nét mặt anh nghiêm túc nhìn Đào Tư Di.

Đào Tư Di chưa từng thấy qua anh như vậy. Diệp Lan Trần chưa bao giờ mắng cô, từ trước đến nay anh luôn nghĩ cách khiến cô vui vẻ, cho dù lần trước bởi vì chuyện của Điền Na, anh cũng không thật sự tức giận với cô. Nhưng hôm nay cô biết Diệp Lan Trần thật sự tức giận, đau khổ trong mắt anh làm tim cô như bị bóp chặt.

“Em xin lỗi...” Đào Tư Di thấp giọng nói một câu, nghe Diệp Lan Trần nói xong, lòng cô trở nên rối loạn, cô tựa hồ đúng như anh nói. Tuy bề ngoài vẫn đậm phong khinh nhưng kì thực là sợ hãi, cũng bởi vì sợ hãi mà tự nhiên trốn tránh, chưa bao giờ suy xét qua cảm nhận của anh, cô đột nhiên cảm thấy bản thân mình quá ích kỷ, vừa keo kiệt lại không muốn trả giá cùng cố gắng.

Đều nói yêu phải từ hai phía, cô yêu cầu Diệp Lan Trần công bằng với mình đồng thời cô cũng phải công bằng với anh.

Đào Tư Di cảm thấy trong lòng mình rất loạn, cô bối rối ngồi trên giường, vô ý thức cắn răng vào môi. Hai mắt bất lực nhìn Diệp Lan Trần.

Diệp Lan Trần thấy cô thế này, bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trần nhà. Cô như vậy, anh thật sự không biết nên đối xử thế nào. Khúc mắc là tâm bệnh, anh có thể giúp cô tìm ra vấn đề nhưng lại không cách nào thay cô đối mặt với nó.

“Vợ, em ngấm lại đi, anh không ép em. Anh có quen biết với Đồ Tư Đặc, anh nói với ông ta quan hệ của chúng ta, anh không biết ông ta cố ý sắp xếp cho anh ở cách vách phòng em. Anh nói với em chuyện này, chỉ hy vọng em có thể minh bạch, lần này chân chính ngay từ đầu anh đã không hề gạt em. ”

Diệp Lan Trần nói xong, đi đến trước mặt Đào Tư Di, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn trên trán cô.

“Ngủ một giấc thật tốt, hôm nay quá muộn, đừng nghĩ nhiều chuyện anh vừa nói. Chúng ta còn nhiều thời gian, hôm nay em cũng mệt rồi, anh trở về trước. ”

Đào Tư Di còn muốn nói gì đó nhưng cô vừa mở miệng, tiếng lại không phát ra được. Mắt vừa nhìn đã thấy Diệp Lan Trần theo lan can ban công nhảy ra ngoài.

Tay cô nhẹ vỗ về bụng, lẳng lặng suy tư mỗi một câu nói của Diệp Lan Trần, chẳng lẽ bản thân cô thật sự không có trách nhiệm sao?

Đào Tư Di tự hỏi, cô nghiêng đầu nhìn về phía trời đầy sao ngoài cửa sổ.

“Thân ái, không thoải mái sao?” Sau khi Đồ Tư Đặc đi ra khỏi phòng tắm, ông liền ngồi bên cạnh Tôn Văn, tay ôm lấy eo bà, “Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân bà mất hứng không?” Đồ Tư Đặc xoay gương mặt Tôn Văn về phía mình.

“Lúc ấy ông vì sao nhất định phải chọn tôi?” Tôn Văn cười khổ, con gái ở trước mặt lại không tiếp nhận bà càng khiến người làm mẹ như bà thêm chua xót.

“Chuyện đã qua lâu như vậy, như thế nào lại muốn khơi ra, tôi đối xử không tốt với bà hay sao?” Đồ Tư Đặc hỏi lại, ánh mắt ông nhìn chằm chằm Tôn Văn.

Tôn Văn rời khỏi ánh mắt ông, nằm thẳng trên giường, Đồ Tư Đặc vươn tay ôm bà vào trong lòng mình.

“Đừng nghĩ rời khỏi tôi, lúc ấy tôi có thể lừa bà để bọn họ giả chết, hiện tại tôi cũng có thể cho bà thấy bọn họ chết thật. Bà muốn cái gì, tôi tin tưởng trong lòng bà khẳng định đã rõ ràng. ”

Đồ Tư Đặc nhận thấy người phụ nữ trong lòng mình cứng ngắc, lại càng ôm chặt lấy bà.

“Tôi biết trong lòng bà đang nghĩ cách, con gái bà tìm nhà họ Diệp làm chỗ dựa vững chắc, tôi không động được vào cô ta. Nhưng bà cũng đừng quên hiện tại đang ở Úc, chỉ cần tôi muốn, tôi cũng có thể cho cô ta cũng như bà, bị vây ở nhà họ Đồ, vĩnh viễn không thể rời khỏi. ”

“Đừng...” Tôn Văn cầu xin, bà nhận thấy tay Đồ Tư Đặc đang quen thuộc dạo quanh trên người bà.

“Bà biết không? Tôi thích nhìn bộ dáng cầu xin tha thứ của bà, khi đó bà rất đẹp, muốn trách thì cũng chỉ trách vận mệnh cho bà và tôi được gặp nhau.” Tay Đồ Tư Đặc thăm dò trong cơ thể bà.

“Đừng...” Tôn Văn có chút kháng cự cảm tay ông.

“Đồ Thụy Phổ tựa hồ rất thích con gái bà, người Trung Quốc có câu ‘thân càng thêm thân’, bà thấy thế nào?” Biết Tôn Văn đã buông chống cự, Đồ Tư Đặc đem bà trở mình một cái, để mặt bà hướng về phía ông.

“Vì sao hôm nay khác thường như vậy, là vì thấy Đào Tư Di khiến bà nghĩ tới người đàn ông kia sao? Ông ta hiện tại cũng đã có người phụ nữ khác, ông ta có biết bà làm tất cả vì ông ta hay không?”

Đồ Tư Đặc vừa lòng nhìn mặt Tôn Văn trắng bệch, ông khê cười.

“Chỉ cần bà an tâm ở bên cạnh tôi, mọi lo lắng của bà cũng sẽ không phát sinh. Đêm nay Diệp Lan Trần cũng đến, cậu ta chắc đã gặp mặt Đào Tư Di rồi.” Đồ Tư Đặc nhìn khuôn mặt thoáng xoa dịu của bà, tay ông đem đầu bà kim trong lồng ngực mình.

“Đừng hận tôi, tôi chỉ quá yêu bà. ”

Tôn Văn nhắm mắt nằm trong lòng Đồ Tư Đặc, có hận sao? Bà tự hỏi.

Hận và không hận, yêu và không yêu, ai có thể nói rõ ràng. Hai mươi mấy năm ở chung, không cách nào dùng ngôn từ để khái quát hết.

Có lẽ cả đời bà nhất định sẽ mang theo tiếc nuối cùng cô hơn, nhưng bà hy vọng con gái bà có thể hạnh phúc cùng người yêu nó ở chung một chỗ, đừng như bà.

Tôn Văn ôm Đồ Tư Đặc, vùi mặt trong lòng ông. Dấu vết năm tháng khắc trên người bọn họ, bấp thập người đàn ông trước mắt đã trở nên lỏng.

“Rất nhiều năm trước tôi cũng đã biết, tôi chỉ có thể là Đồ phu nhân. Tôi sẽ an tâm ở bên cạnh ông, chỉ cầu ông có thể cho đứa nhỏ của tôi có một bầu trời tự do. ”

“Ngủ đi...” Đồ Tư Đặc không trả lời vấn đề của bà nhưng Tôn Văn biết, đây là hứa hẹn của ông.

63. Chương 63: Tâm Sự

Sáng sớm hôm sau, Đào Tư Di được người hầu mời xuống lầu dùng bữa sáng, cô không ngoài dự liệu nhìn thấy Diệp Lan Trần.

Diệp Lan Trần cười với cô rồi kéo ghế bên cạnh, Đào Tư Di thuận theo ngồi bên cạnh anh. Đồ Tư Đặc làm chủ nói vài câu hình thức, đồng thời cũng nói muốn Diệp Lan Trần ở lại nhà họ Đồ vài ngày. Có điều quan hệ giữa Diệp Lan Trần và Đào Tư Di, trái lại ông không nói nhiều.

Diệp Lan Trần xuất hiện buổi sáng hôm nay lại khiến người nhà họ Đồ giật mình nho nhỏ. Nhất là Đồ Thụy Phổ, bình thường vẻ mặt anh đều đầy ý cười, hôm nay sắc mặt có chút tối tăm.

Tôn Văn không đè nén như ngày hôm qua, ánh mắt bà thường thường nhìn về phía Diệp Lan Trần cùng Đào Tư Di tràn đầy an ủi.

Bữa điểm tâm không mặn không nhạt qua đi, sau khi ăn xong Diệp Lan Trần cùng Đồ Tư Đặc vào phòng bàn chuyện, một mình Đào Tư Di đi dạo trong hoa viên, cô cũng không quên gọi điện cho mẹ Trần để bà an tâm.

“Cô cùng Diệp Lan Trần có quan hệ gì?” Đồ Thụy Phổ đột nhiên xuất hiện ngồi trên ghế tựa trước mặt Đào Tư Di.

Đào Tư Di nhìn Đồ Thụy Phổ rồi cười cười: “Anh ấy xem như là...” Cô đột nhiên phát hiện không biết giải thích thế nào với tên gọi của Diệp Lan Trần.

Chồng trước? Đoán chừng anh đã sớm đem giấy ly hôn của cô ném đi rồi, nếu không cũng sẽ không tìm tới.

Chồng? Cô cảm thấy vấn đề giữa hai người còn chờ giải quyết, cô không thể gọi thân mật như vậy.

Anh họ? Vẫn là thôi đi, từ này càng không thích hợp.

“Anh ấy là người rất thân thiết với tôi, ” Đào Tư Di nghĩ nghĩ, cái này có vẻ chuẩn xác.

“Thân mật? Đứa nhỏ của cô là của anh.” Đồ Thụy Phổ chỉ chỉ bụng Đào Tư Di, Đào Tư Di không nói gì, chỉ im lặng gật đầu.

Đồ Thụy Phổ cười hì hì vươn tay tới: “Tôi có thể chứ?” Tay anh như hy vọng có thể vuốt ve bụng Đào Tư Di.

Tuy biết lẽ nghi nước ngoài thoáng hơn so với Trung Quốc nhưng Đào Tư Di vẫn cảm thấy yêu cầu này của anh có chút quá mức thân thiết. Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Đồ Thụy Phổ, khuôn mặt tươi cười không hề có lực công kích, Đào Tư Di đau đầu không biết nên cự tuyệt anh như thế nào.

“Có vẻ cậu rất cảm thấy hứng thú với đứa nhỏ của tôi, thật sự khiến tôi không biết nên như thế nào để biểu đạt mừng rỡ như điên của mình.” Tiếng nói tràn ngập vị chua của Diệp Lan Trần truyền đến. Anh chăm chú nhìn Đào Tư Di khó xử, tâm tình thoáng tốt hơn. Ít nhất cho thấy cô gái của anh không muốn cùng người xa lạ tiếp xúc thân mật.

Đồ Thụy Phổ nhìn Diệp Lan Trần đã đến, cũng không cảm thấy xấu hổ vì hành động vừa rồi của mình. Anh giang tay, biểu đạt tiếc nuối rồi lập tức quay người rời đi. Trên mặt vẫn treo nụ cười sáng rỡ, có điều Đào Tư Di cảm thấy trong mắt anh bây giờ so với khi vừa mới gặp cô, có bớt chút gì đó.

“Cậu ta cũng không nghĩ đơn giản đâu, ” Diệp Lan Trần vươn tay ôm eo Đào Tư Di, tay lớn của anh nhẹ vỗ về bụng cô. Vậy mà lại có người đàn ông muốn chấm dứt vợ cùng đứa nhỏ của anh, thật sự là chuyện không thể tha thứ. Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, tên kia tốt nhất nên có chút thông minh đừng về Trung Quốc, nếu không đừng trách anh không khách khí.

“Anh thật nhỏ mọn. ”

“Thế em không nhỏ mọn chắc? Chẳng phải lúc đó em nhìn thấy anh kéo một cô gái mà bỏ chạy không thấy tung tích sao, lại còn nói anh.” Diệp Lan Trần phản bác Đào Tư Di.

Anh vừa dứt lời liền phát hiện Đào Tư Di có chút cứng ngắc. Diệp Lan Trần ôm nàng đi tới băng ghế dựa hai người trong viện. Hai tay giữ chặt tay cô, hai mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm cô.

“Vợ, có chuyện anh chưa dám nói cho em, bởi vì anh lo lắng em sẽ ghét bỏ anh, có điều anh phát hiện, nếu anh không nói thì vấn đề giữa chúng ta vĩnh viễn sẽ không thể giải quyết, đây không phải điều anh muốn.” Diệp Lan Trần hít sâu một hơi, vẻ mặt anh thật sự nghiêm túc, tựa hồ còn có chút đau đớn.

Đào Tư Di nhìn anh không nói gì, cô biết anh muốn nói.

“Anh từng có một đứa nhỏ.” Diệp Lan Trần hạ quyết tâm lớn mới nói ra những lời này. Anh thật cẩn thận nhìn nét mặt Đào Tư Di.

Khi thấy cô chỉ thoáng nhíu mày, cũng không có hành động nào kịch liệt, Diệp Lan Trần tiếp tục nói: “Cô gái kia là chị gái Tôn Mạnh, Tôn Mạnh là người đàn ông em đã gặp qua trong hôn lễ của Trương Lệ Viên. Lúc ấy anh 20 tuổi, vì tìm kiếm kích thích nên vài người bạn anh đã cần thuốc. Vừa vặn chị gái Tôn Mạnh tìm đến cậu ta, lúc ấy anh ăn nhiều nhất, kết quả liền đem cô ấy...” Diệp Lan Trần không nói nhưng anh biết Đào Tư Di khẳng định rõ ràng hàm nghĩa của anh.

“Sau đó bạn anh liền có đứa nhỏ, kỳ thật anh không hề thích cô ấy, cũng không chán ghét cô ấy. Cô ấy là người cực kỳ yếu ớt cũng cực kỳ lo âu, bởi vì một lần đã có đứa nhỏ nên cô không tiếp nhận được đả kích này. Tuy về sau bạn anh đính hôn nhưng anh vẫn thích chơi bời, không cam tâm cả đời cứ bị quyết định như vậy. Anh đi chơi bời, cô ấy thế nhưng luôn luôn tìm anh khắp nơi. Ngày cô ấy mang thai hơn chín tháng, cô ấy bắt được anh và một người bạn cùng nhau ở chung với một cô gái. Kết quả bên ngoài trời mưa, một mình cô ấy lái xe về liền xảy ra tai nạn, người và đứa nhỏ đều không còn. ”

Sau khi Diệp Lan Trần nói xong, nhất thời cảm thấy thoải mái rất nhiều, anh lo lắng nhìn Đào Tư Di, lo lắng sẽ nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của cô.

“Anh vẫn còn yêu cô ấy sao?”

“Anh không yêu, chỉ là áy náy. Bộ dáng Sứ Miêu Miêu vô cùng giống với cô ấy, lúc ấy anh chỉ cho rằng cô còn sống, dù sao đó cũng là hai sinh mệnh. ”

“Anh không thấy bộ dáng em và cô ấy cũng rất giống nhau sao?” Đào Tư Di nghi hoặc nhìn Diệp Lan Trần.

“Không...nửa điểm cũng không giống.” Diệp Lan Trần khẳng định trả lời: “Em cùng cô ấy không giống nhau chỗ nào hết. Em còn nhớ lúc ấy anh đi tiếp em không? Lần đầu tiên anh thấy em cười lại chói mắt như thế. Khi đó anh chỉ một suy nghĩ, làm thế nào để xóa đi nụ cười chói mắt này. Còn về sau thì em đã biết rồi, anh và em từng bước như thế đi đến hôm nay. ”

Diệp Lan Trần theo thói quen lấy ra một liều thuốc, vừa định châm lửa liền nhìn thấy vẻ mặt Đào Tư Di không đồng ý. Anh dập lửa, chỉ đem thuốc lá thưởng thức trong tay.

“Vợ, sau khi cùng em nói chuyện ngày hôm qua, anh cũng đã suy nghĩ lại hàng động của mình, lúc ấy không phải là anh không muốn giải thích. Chỉ là ông nội anh bị bệnh, lại thêm xung đột phát sinh, suy nghĩ của anh vừa loạn vừa mệt. Lúc ấy anh chỉ nghĩ vì sao em không thể chủ động tới hỏi anh, em chỉ cần hỏi, anh khẳng định sẽ trả lời. Khi anh thật sự không kiên trì nổi, muốn giải thích cho em, lại tuyệt đối không nghĩ tới em sẽ chạy mất!”

Diệp Lan Trần ôm chặt cô, “Khi đó anh vẫn còn tự tin cho rằng, dựa vào thế lực nhà họ Diệp tìm em rất dễ dàng, không chừng hai tuần là anh có thể tìm thấy em. Nhưng không ngờ em chạy trốn dứt khoát như vậy. Còn Thành đã bắt đầu có tuyết rơi, anh không nghĩ tới chúng ta lại bị ngăn cách thời gian dài như vậy. Anh ngồi dưới tuyết nhìn người đi tới đi lui, cả đầu đều là em, sau đó anh sinh bệnh hôn mê ba ngày. Sau khi thức dậy, anh gặp cha em cầu xin ông tha thứ, về sau Trương Lệ Viện nói cho anh biết em ở đây, anh liền vội vàng đi qua. ”

Diệp Lan Trần đem cảm dán trên vai Đào Tư Di: “Anh khai báo xong rồi, em có cảm thấy con người anh rất xấu hay không? Có thể nói cho anh biết suy nghĩ trong lòng em hay không?”

“Em...” Đào Tư Di sửng sốt, cô không nghĩ gì cả, nhìn Diệp Lan Trần chủ động giải thích, cô cũng không cảm thấy chán ghét hoặc phiền toái hoang đường như trước kia.

Kỳ thật chuyện ban đầu không phức tạp, không biết vì cái gì đặt giữa hai người lại náo nhiệt xoắn xuýt như vậy, cô nhìn Diệp Lan Trần, lại nhìn bụng mình. Cô không biết nên như thế nào để biểu đạt cảm tưởng giờ phút này của mình, chỉ cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu. Bao nhiêu sự tình đơn giản vậy mà biến thành phức tạp như hiện tại.

Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trần liếc nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười. Đào Tư Di vừa cười nước mắt vừa rơi, cái gì gọi là vui mừng đến phát khóc, có lẽ như chính cô hiện tại.

“Đều là lỗi của anh. Anh sớm nói thì có tốt hơn không, để một mình em khổ sở mang theo bé cưng chạy lâu như vậy, buổi tối em khát không ai rót nước cho em, chân sưng cũng không có người xoa bóp, lạnh cũng không ai đắp chăn cho.” Đào Tư Di nén giận, cô làm nũng chôn trong lòng anh.

“Được được, đều là lỗi của anh.” Diệp Lan Trần cười cười, một chuyện nhỏ như vậy lại khiến anh bỏ lỡ mấy tháng bên cạnh vợ và con đang lớn dần, chính anh khi nào thì trở nên ngu ngốc như vậy rồi!

Ánh nắng rực rỡ rắc trên người hai người, tươi đẹp là thế.

“Em muốn về nhà.” Đào Tư Di nói.

“Tốt, về nhà thôi, ngày mai liền đi.” Diệp Lan Trần ôm Đào Tư Di, cảm khái một tiếng “Quả thật nên trở về rồi. ”

Đồ Thụy Phổ đứng ở trên ban công lầu hai nhìn xuống dưới, hai người dưới lầu hài hòa như thế, như hai con thiên nga vô cùng thân thiết cúi đầu vào nhau.

Khóe miệng anh hơi cong, cô gái mà anh không dễ dàng mới có hứng thú lại cứ như vậy thành của người khác. Anh làm sao vui được đây?

Khóe miệng Đồ Thụy Phổ cong lớn hơn, không bằng đưa bọn họ một phần đại lễ?

Anh cúi đầu nhìn nội dung trên tin nhắn. Ông già thật đúng là đem chủ ý đánh tới trên người anh, xem ra anh không giống công tử một chút nào?

Một khi đã như vậy, anh liền đơn giản làm chuyện hoang đường cũng tốt.

Đồ Thụy Phổ đem tầm mắt chuyển hướng về phía hai người bên dưới, người đến cũng dừng nhân rồi, theo giúp tôi cũng diễn kịch vui thôi!

Màn đêm buông xuống, nhà họ Đồ đèn đuốc sáng trưng, Đào Tư Di theo thói quen ngồi trên ban công nhìn xuống, xe không ngừng nối đuôi nhau dừng trước cổng biệt thự, người quần áo chỉnh tề từ bên trong xe đi xuống, nhan sắc hình dáng khác nhau, có thể so với một buổi trình diễn thời trang nhỏ.

“Em không xuống cùng anh à?” Diệp Lan Trần toàn thân tây trang, từ phía sau ôm eo lớn Đào Tư Di, cúi đầu hôn nhẹ trên mặt cô.

“Anh không sợ bé cưng mệt sao?” Đào Tư Di hôn lại anh.

“Sợ chứ. Nhưng anh hy vọng để người khác nhìn thấy em, đỡ có người phải nhớ đến.” Diệp Lan Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đào Tư Di giống như đang làm yên lòng một con mèo đang xù lông, cô xoa nhẹ tóc anh, “Nào có nhiều người thích em như vậy, mùi dấm chua đầy trời. Thời gian đến rồi, anh xuống lầu đi.”

Nhìn Diệp Lan Trần đi ba bước quay đầu lại rồi đi ra ngoài, Đào Tư Di che miệng cười vui vẻ, cô thật không phát hiện ra Diệp Lan Trần lại biết làm trò đấy?

Diệp Lan Trần đi xuống lầu, nhìn mọi người trong đại sảnh. Thật sự là một yến hội tương thân, anh có chút đồng tình tìm kiếm Đồ Thụy Phổ rồi tiếc nuối lắc đầu, vậy mà không nhìn thấy cậu ta, anh thuận tay lấy một ly rượu đỏ trên bàn, lắc ly rượu trong tay, thưởng thức chất lỏng trong suốt trong ly.

Loại yến hội này thật sự nhàm chán, nếu không bởi vì ở đây, anh thật đúng là không muốn tới tham gia, nghĩ ngày mai về nước, khéo miệng Diệp Lan Trần cong cong tươi cười ôn nhu, lần này vừa có vợ vừa có đứa nhỏ, thật là thu hoạch lớn.

Đi một về ba, chuyến đi này giá trị lớn, ha ha.

Bên này Diệp Lan Trần một mình cười ngây ngô, bên kia Đồ Tư Đặc cùng Tôn Văn toàn thân sườn xám trắng làm bạn cùng tuyên bố yến hội bắt đầu.

Lực chú ý của mọi người trong yến hội đều chuyển hướng tới Đồ Tư Đặc, Diệp Lan Trần nhìn chung quanh không thấy bóng dáng Đồ Thụy Phổ. Thằng nhóc này không phải lại chạy đi đấy chứ, nghe nói cậu ta rất có năng lực chạy trốn.

Ngay khi anh đang tự đùa tự vui, đột nhiên một hình ảnh xuất hiện khiến tươi cười trên mặt anh cứng lại.

64. Chương 64: Trò Cười (tiểu Kết Cục)

Hình ảnh có bao nhiêu duy mỹ, một người đàn ông tóc vàng cường tráng như hải tặc Viking đang ôm một cô gái ôn nhu mặc váy ngủ trắng, xuất hiện tại bậc thang lầu, vừa lúc đứng phía sau Đồ Tư Đặc và Tôn Văn, trong sảnh yến hội vang lên tiếng kinh ngạc.

Đồ Tư Đặc theo ánh mắt mọi người nhìn lại phía sau, là Đồ Thụy Phổ, cũng là nhân vật chính trong yến hội hôm nay, vẻ mặt anh tươi cười, trong mắt khiêu khích không e dè nhìn xuống.

Sắc mặt Đào Tư Di trắng xanh, một tay đỡ bụng bảo vệ đứa bé, một tay khăn trương nắm áo Đồ Thụy Phổ. Tình huống hiện tại ngoài dự kiến của mọi người, bao gồm cả cô.

Hành động hôm nay của Đồ Thụy Phổ không đoán trước. Đào Tư Di vô cùng hối hận, vừa rồi vì sao lại không xuống cùng Diệp Lan Trần chứ? Ít nhất sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Vừa rồi cô ở trong phòng rất tốt, tiếp tục nhàn nhã nhìn người đến người đi dưới lầu, trong đó thỉnh thoảng nhìn thấy một vài gương mặt quen mắt, cô còn có thể dùng di động tìm kiếm thân phận của những người này, so sánh với trí nhớ, cảm giác kia thật như say mê, tràn ngập lạc thú.

Nhưng vào lúc này, Đồ Thụy Phổ gõ cửa đi vào, thậm chí không trưng cầu đồng ý của cô, anh liền ôm lấy cô, Đồ Thụy Phổ chỉ nói một câu duy nhất, nếu không muốn bị anh ném trên mặt đất, cô nên ngoan ngoãn thành thật đừng vùng vẫy.

Đào Tư Di thật sự không rõ ràng lắm Đồ Thụy Phổ này tới cùng muốn cái gì, ngoan độc trong mắt anh đã hù sợ cô. Cô có thể không cần thân thể nhưng không thể không để ý tới bé cưng. Trời biết nếu người đàn ông này thật sự làm như lời anh nói, vứt cô trên mặt đất, cô cùng bé cưng sẽ thế nào.

Ánh mắt Đào Tư Di cầu cứu nhìn về phía Diệp Lan Trần, ánh mắt hai người giao nhau. Diệp Lan Trần gắt gao nắm chặt ly rượu. Giờ phút này anh hận trong tay không phải ly rượu mà là một thanh gươm, keng một tiếng chém chết người đàn ông đang ôm cô gái của mình.

Hiện giờ Diệp Lan Trần bốc lên tức giận cùng chua xót, cho dù biết Đào Tư Di khẳng định yêu anh, khẳng định cô có nỗi khổ riêng nhưng Diệp Lan Trần khắc chế không được suy nghĩ muốn giết người.

Anh vội vã hít sâu, trấn an tim đập luống cuống, âm thầm nhắc nhở nhất định phải bình tĩnh, hiện tại vợ và con đang trong lòng Đồ Thụy Phổ, ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Anh phần hận trừng mắt nhìn Đồ Thụy Phổ, đúng lúc này ánh mắt Đồ Thụy Phổ cũng quét qua, dừng dừng, trong không trung bắn ra ánh lửa khiến Diệp Lan Trần hơi chút thả lỏng, ít nhất anh có thể nhìn ra, Đồ Thụy Phổ không phải đại náo bị kích thích trở nên điên rồi.

Dưới tình huống không rõ, Diệp Lan Trần chỉ có thể báo cho chính mình, chỉ cần tinh thần Đồ Thụy Phổ vẫn bình thường, anh ta hẳn sẽ không làm chuyện quá phận, tuy không biết hiện tại anh ta xướng tuồng gì nhưng chỉ cần chờ anh ta mở miệng nói, toàn bộ đều kết thúc.

Phải biết rằng, hình ảnh kinh sợ ban đầu chỉ là màn chắn động, nhạc đệm về sau, khi mở miệng nói mới chân chính là nhạc kịch.

“Cha...” Quả nhiên, Đồ Thụy Phổ mở miệng. Đại sảnh yên hội lặng ngắt như tờ, “Hôm nay con muốn tuyên bố một chuyện, cô gái trong lòng con sẽ trở thành vợ tương lai của con, trong bụng cô ấy đã có đứa bé của con.

“Keng...” Ly rượu rơi trên mặt đất vang tiếng vỡ vụn. Diệp Lan Trần trừng to mắt nhìn nụ cười tự tin của Đồ Thụy Phổ. Anh đột nhiên cảm thấy vừa rồi là anh sinh ra ảo giác, chính nào anh mới xuất hiện vấn đề, thế nhưng lại cho là tên này bình thường, là anh ta bị điên thật rồi!

Cái gì gọi là ‘chỉ hươu bảo ngựa’, cô gái trong ngực anh ta rõ ràng là vợ mình, đứa nhỏ trong bụng rõ ràng là con mình. Cho dù muốn treo đầu dê bán thịt chó thì cũng không cần trắng trợn như vậy chứ!

Tiếng thủy tinh va chạm sàn nhà dẫn tới lực chú ý của một số người.

“Diệp Lan Trần...” Vài tiếng nói nhỏ thầm, người đàn ông trẻ tuổi phương Đông này coi như cực phẩm cấp quốc tế, gương mặt cho dù ở Úc cũng ít nhiều người nhận thức.

“Bốp...bốp...” Diệp Lan Trần giận quá thành cười, anh vỗ bàn tay, từ trong góc đi đến trước mặt mọi người, từng bước vững vàng đi tới Đồ Thụy Phổ.

Nhìn Diệp Lan Trần càng ngày càng gần, Đào Tư Di đang căng thẳng liền thả lỏng một chút. Tiếng thả lỏng của cô rất nhanh truyền tới Đồ Thụy Phổ.

Đồ Thụy Phổ cười càng thêm sáng lạn, anh muốn chính là kết quả này. Nếu Diệp Lan Trần không ra mặt, trò diễn hôm nay của anh thật đúng là không biết xướng thế nào.

“Đồ Thụy Phổ, tôi hy vọng cậu có thể giải thích vì sao cậu lại đi ôm vợ tôi.” Diệp Lan Trần từ trong túi lấy ra tờ giấy màu đỏ, ở trước mặt mọi người quơ quơ. “Đây là tờ bảo hộ hôn nhân theo pháp luật ở đất nước của tôi, không biết cậu có muốn kiểm tra hay không. ”

Hành động này của Diệp Lan Trần khiến không khí trong yến hội tràn ngập kịch tính, Đào Tư Di cũng kinh ngạc mở to mắt nhìn, có ai thấy qua người không có việc gì lại mang theo tờ hôn thú bên cạnh như anh không, anh thật là.

Nếu không phải cô tín nhiệm Diệp Lan Trần thì cô cũng cho rằng hai người đàn ông này đã tập luyện trước đó rồi! Có điều cho dù Diệp Lan Trần và Đồ Thụy Phổ có giao dịch, cũng không có khả năng Diệp Lan Trần để người đàn ông khác ôm cô.

Đồ Thụy Phổ cũng bị vật trong tay Diệp Lan Trần làm cho sững sốt, anh đột nhiên muốn cười. Vốn là anh định trình diễn một hồi tưởng luân lý, lại không ngờ Diệp Lan Trần lôi ra một tờ hôn thú. Anh nhìn thoáng qua Đồ Tư Đặc nổi giận, nếu diễn trò không xong, tất cả anh chuẩn bị cho ngày hôm nay có thể thất bại trong gang tấc.

“Vậy thì sao?” Đồ Thụy Phổ nhíu mày, anh tuy trả lời vấn đề của Diệp Lan Trần nhưng ánh mắt lại chuyển hướng Đồ Tư Đặc, “Tôi chỉ kéo dài truyền thống nhà họ Đồ mà thôi, có phải không phụ thân đại nhân? Ngài đoạt mẹ cô gái trong lòng con, con đoạt cô ấy, chúng ta vừa vặn thành người một nhà. Con chuẩn bị cái này có ý nghĩa hơn rất nhiều so với ngài cẩn thận chuẩn bị yến hội này cho con đấy. ”

“Mày... Cút ra ngoài.” Đồ Tư Đặc nổi gân xanh, ông chỉ vào Đồ Thụy Phổ. Thằng con trai ngày thường không có uy hiếp này lại bày ra một hồi trò hay như vậy cho ông. Thậm chí ngay cả danh vọng nhà họ Đồ nó cũng không cố kỵ!

“Hiện tại gia đình này nên thuộc về tôi rồi.” Đồ Thụy Phổ vui tươi hơn hở đặt Đào Tư Di đứng trên mặt đất, một bàn tay bắt lấy cổ tay cô, từ trong ngực lấy ra một túi văn kiện đưa đến trước mặt Đồ Tư Đặc. “Ông muốn dùng nó để diễn tả thành ý của ông nhưng ông lại không biết, nó được dùng để đổi lấy tự do. ”

Đồ Thụy Phổ đã tính trước mọi việc cười cười, anh thả lỏng tay, nhìn Đào Tư Di được Diệp Lan Trần ôm trở về.

Món ăn khai vị đã xong rồi, đây mới là bữa ăn chính.

Đồ Tư Đặc nhìn về phía Tôn Văn, bà ưỡn thẳng sống lưng, ánh mắt cũng không nguyện ý nhìn về phía ông.

“Vì sao?” Đồ Tư Đặc hỏi.

Tôn Văn không nói gì, chỉ nhìn ngoài cửa sổ. Ngọn đèn huy hoàng trong đại sảnh theo cảm nhận của bà còn không bằng bóng đêm âm u bên ngoài.

“Bà thật sự không có một chút cảm tình nào với tôi.” Đồ Tư Đặc nói tiếng Trung, vì người phụ nữ trước mắt, ông cố ý làm quen với văn hóa của bà.

Ánh mắt Tôn Văn tối sầm, bà không dám nhìn ánh mắt Đồ Tư Đặc.

“Tốt lắm, bà đi đi, tôi thả bà đi, các người đều đi hết đi.” Đồ Tư Đặc nói xong, Tôn Văn dứt khoát đi về phía cửa.

Đồ Tư Đặc đột nhiên cảm thấy ngọn đèn trước mắt xoay tròn, trong đầu ông giống như đèn chiếu phim chiếu từng chút từng chút một những việc trải qua mấy năm nay.

Đi, tất cả đều đã đi rồi...

“Cha...” Tiếng trầm đục hỗn loạn của Đồ Thụy Phổ vang lên khiến Tôn Văn dừng bước. Bà vẫn nhin không được quay đầu nhìn người đàn ông kia.

Đồ Tư Đặc nhắm chặt hai mắt ngã trên mặt đất.

Trong đầu Tôn Văn trống rỗng, ông ta cứ như vậy ngã xuống, ông ta làm sao có thể yếu ớt như vậy. Nhìn ông thế này, bà không phải nên cao hứng sao? Nhưng vì sao bà lại cười không nổi. Là người đàn ông này khiến bà rời xa quê hương, là ông khiến bà rời khỏi người chồng yêu thương cùng con gái, cũng là người đàn ông này không theo ý nguyện của bà mà nhốt bà trong trang viên.

Mà hiện tại ông ta ngã xuống, vì sao bà lại cảm thấy thống khổ, nhìn mặt ông trắng xanh, vì sao bà lại cảm thấy lệ lướt qua trên mặt.

“Yến hội hôm nay kết thúc tại đây.” Tiếng Diệp Lan Trần đồng thời đánh thức Đồ Thụy Phổ đang kinh ngạc.

“Mau gọi xe cứu thương.” Đồ Thụy Phổ hô to một tiếng.

Tân khách ra về trong không vui cùng xe cứu thương đã đến, kết thúc màn hài kịch này.

Đào Tư Di trở lại phòng mình, cô đóng chặt cửa phòng, nhà họ Đồ đã hỗn loạn rồi ren, không ai quan tâm đến người ngoài như cô. Cảnh tượng vừa rồi như trong phim, mặt Tôn Văn trắng xanh cùng Đồ Tư Đặc thê thảm khiến cô khó quên.

“Nghĩ gì thế?” Diệp Lan Trần giúp người nhà họ Đồ xử lý chuyện lộn xộn, sau đó trở về phòng Đào Tư Di.

“Em muốn về nhà.” Đào Tư Di vùi mặt trong lòng Diệp Lan Trần.

“Ừm, sáng sớm mai chúng ta đi. ”

“Em muốn đi luôn bây giờ.” Đào Tư Di khó có được tùy hứng một lần.

“Bây giờ?” Diệp Lan Trần khó xử nhìn bụng cô. “Anh ngược lại không có vấn đề, anh chỉ lo lắng thân thể của em. ”

Đào Tư Di cũng ý thức được tình huống của mình, rụt rụt người tiến gần sát Diệp Lan Trần.

“Trong đầu em rất loạn. ”

“Anh biết, đừng nghĩ nhiều như vậy, toàn bộ chuyện đều đã tốt rồi.” Diệp Lan Trần an ủi nhẹ vỗ về tóc Đào Tư Di.

“Em có chút khổ sở nhưng lại không biết khổ sở ở đâu. Bọn họ rõ ràng đều là người xa lạ, không phải sao?”

“Ừm, khổ sở thì không cần suy nghĩ, ngủ một giấc ngày mai sẽ tốt. ”

“Nhưng em không ngủ được, trong đầu em rất loạn.” Đào Tư Di nghe tiếng tim đập của Diệp Lan Trần, tiết tấu toát ra khiến cô an tâm.

“Có muốn biết vì sao anh mang theo tờ hôn thú bên người không?”

Diệp Lan Trần nói thành công dời lực chú ý của Đào Tư Di, cô ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt người này lộ ra chút hồng.

Nguyên lai mặt anh cũng sẽ đỏ!

“Vì sao?” Diệp Lan Trần không nói, Đào Tư Di thật sự thiếu chút nữa đã quên màn buồn cười vừa rồi, tuy hiện tại cô cười không được nhưng cảnh tượng kia quả thật buồn cười quá đi.

“Anh phát hiện, ký ức chung của chúng ta chỉ duy nhất có tấm hình này, ban đầu anh ngủ không được liền đem nó đặt bên gối đầu. Về sau anh càng ngày càng nhớ em, liền đem nó mang theo bên mình. Mỗi khi nhớ em đều lấy ra nhìn. Đôi khi muốn thư giãn liền nhìn ảnh chụp của em, sau đó liền thư thái. ”

“Anh rõ là...” Đào Tư Di phát hiện mặt Diệp Lan Trần càng đỏ hơn, tay cô ôm eo anh. “Em cũng nhớ anh.”

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ rơi trên thân hai người, xung quanh bọn họ khoác lên một tầng ngân quang. Thân thể Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trần chặt chẽ dán vào nhau. Mười ngón tay đan nhau, mặc kệ bên ngoài ồn ào thế nào cũng không ảnh hưởng đến bọn họ.

Cô nghe tiếng tim đập có lực của anh, anh ôm cơ thể mềm mại của cô, tay lớn vuốt ve bụng cô. Dần dần trong phòng vang lên tiếng hít thở vững vàng.

65. Chương 65: Đường Về

Nắng ấm làm Đào Tư Di thức giấc, cô phát hiện trải qua đêm hỗn loạn hôm qua, vốn cho rằng sẽ mất ngủ vậy mà lại ngủ say trong lòng Diệp Lan Trần, còn ngủ ngon đến thế.

Người đàn ông bên cạnh vẫn đang ngủ say, ngực anh phập phồng lên xuống, hơi thở ấm áp vững vàng nhẹ vỗ về mặt cô. Đào Tư Di nhìn dưới lông mi dài của anh là hai hốc mắt đã in một tầng bóng mờ.

Cô chưa từng đánh giá gần anh thế này. Tay cô khẽ xoa môi mỏng của anh, mềm mại ấm áp hơn so với tưởng tượng.

Một bàn tay bắt được tay nhỏ đang nghịch ngợm, Diệp Lan Trần ôn nhu đưa tay cô hôn lên môi anh, anh hé miệng khẽ cắn đầu ngón tay cô, ánh mắt anh chuyển chú nhìn cô.

Đào Tư Di bỗng nhiên cảm thấy tim như đập lỡ một nhịp, thật sự yêu nghiệt, cô ngằm tán thưởng.

“Vợ, hôn nhẹ.” Diệp Lan Trần hôn một cái lên trán cô, anh khom tay ôm cô trong ngực, tựa hồ đã lâu không được ngủ an ổn như tối qua.

Đào Tư Di dán lỗ tai trên lồng ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập cường tráng có lực. Căn phòng này có lẽ là chốn yên ổn nhất nhà họ Đồ, cô muốn rời giường nhưng lại không biết vì sao không muốn đi ra khỏi cửa phòng. Cô xoắn xuýt dùng chân vuốt ve lông chân trên đùi Diệp Lan Trần, cảm nhận cảm giác hơi ngứa mà lại ôn tồn khó nói.

“Như thế nào lại bắt đầu làm con rùa nhỏ rồi.” Diệp Lan Trần lấy tay điểm nhẹ chóp mũi Đào Tư Di, anh có thể lý giải tâm tình của cô, chỉ là nếu không ra khỏi phòng, cho dù anh có bản lĩnh lớn thế nào cũng không cách nào đưa cô trở về Trung Quốc. Anh không có dị năng.

Có một cách Diệp Lan Trần tính toán không ra khỏi phòng mà cũng về nhà được, đó là phai một trục thẳng qua đây, bảo người đưa thang dây xuống là có thể ra ngoài, chẳng qua mấy cái này với anh không thành vấn đề, vợ và con anh mới là vấn đề lớn.

Đào Tư Di bắt lấy tay Diệp Lan Trần cùng nhau khẽ xoa trên bụng mình, sau khi cô mang thai, động tác này đã thành thói quen, hôm nay có Diệp Lan Trần gia nhập, không biết vì sao cô lại cảm thấy thoải mái và ấm áp.

“Có anh ở cùng em, sợ cái gì? Nếu bây giờ còn chưa nghĩ tốt, anh liền chờ em nghĩ ra.” Diệp Lan Trần nhẹ giọng trấn an bên tai cô, đổi thành người khác phải đối mặt với chuyện mình không muốn, ít nhiều cũng sẽ có chút sợ hãi không biết làm sao. Tâm tình của cô, anh có thể lý giải cùng linh hội.

“Vâng.” Đào Tư Di lên tiếng, duỗi cái lưng mệt mỏi, khi người cô đụng phải một vật cứng nào đó, liền lập tức rụt trở về.

“Đồ phá sản, sáng sớm ra đã không nghe lời rồi, đừng dọa vợ anh sợ.” Diệp Lan Trần cười tí mắt nhìn Đào Tư Di đỏ mặt, vỗ nhẹ lên nhũ nhà mình trước mặt cô.

Đào Tư Di bị động tác tự nhiên này của anh khiến mặt cô không biết nên đỏ hay nên trắng, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Cô như thế nào lại gả cho một yêu nghiệt cơ chứ!

Sau khi hai người rửa mặt xong liền sắp xếp đồ mang theo.

Chuẩn bị mở cửa, Diệp Lan Trần cầm tay Đào Tư, nắm tay cô cùng nhau mở cửa. Bên ngoài vô cùng an tĩnh, một đội hộ vệ đã canh gác ngoài, xem ra đã đứng được một thời gian.

Đối với tình huống này, Diệp Lan Trần và Đào Tư Di ít nhiều cũng có chuẩn bị, cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Bọn họ đi theo người tới đi đến một thư phòng.

Người dẫn đường gõ cửa, cửa phòng được người từ bên trong mở ra, hai người cùng tiến vào. Đào Tư Di cầm tay Diệp Lan Trần có chút khẩn trương, Diệp Lan Trần cũng dùng lực nắm tay cô, cho cô một chút an ủi.

“Hai người nghỉ ngơi đã khỏe chưa?” Đồ Thụy Phổ dường như đang nhìn văn kiện, vị trí anh ngồi là nơi bình thường Đồ Tư Đặc vẫn ngồi. Thấy hai người tiến vào, anh liền đứng lên, từ phía sau bàn đi tới, ngồi trên ghế ghế sofa trước mặt hai người.

“Không tồi, cảm ơn.” Trên mặt Diệp Lan Trăn treo nụ cười yếu ớt theo thói quen.

Trải qua một màn ngày hôm qua, Đào Tư Di không thể cười nổi với Đồ Thụy Phổ, chỉ gật đầu.

“Hôm nay đã đi rồi ư?” Đồ Thụy Phổ biết rõ còn cố hỏi.

“Ừ, cũng nên trở về rồi.” Diệp Lan Trăn trả lời anh, không nhiều lời, Đồ Thụy Phổ tìm bọn họ khẳng định là có chuyện, vấn đề nên do người đề xuất nói ra mới tốt.

“Đào tiểu thư có muốn biết chuyện gì không?” Đồ Thụy Phổ phát hiện Diệp Lan Trăn không mở lời, đơn giản dời mặt hướng người bên cạnh hỏi.

Đào Tư Di giương mắt nhìn về phía Đồ Thụy Phổ, người đàn ông trước mắt vẫn là vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời nhưng trong mắt anh so với khi mới gặp cô lại kém nhau quá lớn, đôi con ngươi xanh như biển cả lại mất đi ánh trong veo của ánh nắng.

“Nếu cậu gặp tôi, tôi khẳng định đã có người nghĩ không tốt. Mời cậu giúp tôi nói lại một tiếng, thời gian chung quy đã mất đi, chúng ta ai cũng không thể quay trở lại, tôi chỉ hy vọng mỗi ngày bà đều có thể hạnh phúc. Tội gì quán quýt người đúng người sai, chỉ cần đi làm việc bà muốn là tốt rồi. ”

Đào Tư Di cảm thấy chua xót trong mắt, cô tựa hồ có thể cảm nhận được cảm thụ của Tôn Văn. Cô không biết hiện tại là Tôn Văn truyền lại khổ sở cho cô, hay là cô phát theo cảm tính.

“Còn có, 6 tháng nữa tôi dự tính đến ngày sinh, có thời gian thì trở về nhìn xem.” Đào Tư Di nói xong không mở miệng nói thêm, cô như nhìn thấy mặt sau giá sách lộ ra làn váy trắng đang run nhè nhẹ.

“Đồ tiên sinh, nếu không có chuyện gì, chúng tôi đi trước, xe đã chờ bên ngoài rồi.” Diệp Lan Trăn đứng lúc kết thúc cuộc đối thoại.

Hai người sau khi lên xe, nước mắt Đào Tư Di không chế không nổi liền chảy xuống. Tay Diệp Lan Trăn ôm bờ vai cô để cô ghé trên người anh. Anh biết lúc này, phương pháp tốt nhất là để tích tụ trong tim cổ theo nước mắt đi ra ngoài.

Tình cảm con người rất nhiều, tình mẫu tử là dứt bỏ khó nhất, gặp mặt, quen biết mà lại không biết nên thế nào nhận thức lẫn nhau, chỉ còn lại đau khổ khó nói ra thì khóc cũng là một loại thả lỏng.

Tôn Văn nhìn qua cửa sổ đến khi đuôi xe biến mất, đưa tay lau nước mắt.

Loại kết quả này vĩnh viễn không vui sướng như bà mới đầu tưởng tượng, mặc kệ là Đồ Thụy Phổ hay là bà, hai người bọn họ hợp tác nhưng không có người nào thật sự hưởng thụ tanh lợi.

“Sao đi không theo bọn họ trở về?” Đồ Thụy Phổ đưa cho Tôn Văn một khăn tay, anh nhìn người phụ nữ từ khi mình có trí nhớ tới nay chưa từng lộ rõ cảm xúc, lúc này lại lệ rơi đầy mặt.

“Hiện tại tôi đi không được.” Tôn Văn thở dài một tiếng.

“Kỳ thật đi không cần áy náy.” Đồ Thụy Phổ rõ ràng suy nghĩ của bà, kết quả này ai cũng thật không ngờ, Đồ Tư Đặc ngã xuống là điều bọn họ không dự đoán được.

“Không liên quan đến áy náy, đi chỉ là không yên lòng.” Ánh mắt Tôn Văn tối sầm, bà nhìn về hướng phương xa. Đồ Tư Đặc còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nếu ông thật sự buông tay, bà cũng chỉ muốn theo ông đi đến đoạn đường sau cùng. Ít nhiều những năm oán hận chung quy đã hóa thành bụi đất.

“Đồ Thụy Phổ, cảm ơn con, để người đưa đi đi bệnh viện đi.” Tôn Văn vỗ vỗ bả vai Đồ Thụy Phổ, “May mắn con không cố chấp như cha con. ”

Đồ Thụy Phổ cười cười nhìn theo Tôn Văn.

Cố chấp? Tay anh tiến vào túi áo, nhẹ vỗ về trang giấy bóng loáng bên cạnh.

Cố chấp nhà họ Đồ tựa hồ do di truyền, chẳng qua người họ Đồ thông minh. Anh có thể cân nhắc thực lực của đối thủ nhưng không cách nào xác định phần tanhg, cho dù cố chấp cũng không cách nào đạt được ý muốn, vậy sao phải khổ sở cố chấp?

“...” Đồ Thụy Phổ cảm giác tay mình bị vật gì đó cửa phải, đưa tay lấy tấm hình trong túi, nụ cười tươi đẹp nhu hòa lộ dưới ánh mặt trời.

Một giọt máu đỏ tươi theo lòng ngón tay chảy xuống, anh ấn tay, khóe miệng tươi cười dưới ánh sáng. Tốt nhất đừng cho tôi cơ hội để cố chấp.

Diệp Lan Trần nhìn Đào Tư Di ngủ say bên cạnh, hai người đang trên máy bay trở về. Anh cẩn thận quan sát khuôn mặt cô, hiện tại xem ra, cô thật đúng có vài tương tự Tôn Ly Ly.

“Tôn Văn...” Diệp Lan Trần nói thầm tên mẹ cô, chẳng lẽ chuyện khéo đến vậy? Sử Miêu Miêu bên kia làm sao có thể có bộ dáng tương tự?

Diệp Lan Trần dịch chần cho Đào Tư Di, miễn cho đêm dài lắm mộng, vẫn nên trở về làm lễ trước. Còn mối quan hệ phức tạp giữa các thế hệ này, vẫn là cùng vợ về nhà rồi nói chuyện tiếp.

Mặc kệ nói như thế nào, lấy giấy chứng nhận ở Trung Quốc là đã được pháp luật bảo hộ, nhưng hôn lễ mới chân chính chiếm được sự tán thành của mọi người. Còn về thành kiến, anh cũng không cần quá lo lắng.

Còn Đồ Thụy Phổ bên kia, ánh mắt anh tựa hồ có chút kỳ dị.

Diệp Lan Trần sờ sờ cằm, khuôn mặt Sử Miêu Miêu xuất hiện trước mắt anh, anh đột nhiên cảm thấy mình rất nhanh trí.

Nếu tên nhóc nhà họ Đồ kia thích loại khẩu vị này, vậy tốt rồi, không phải có sẵn đây sao? Là cô gái nhỏ quái đản kia đã khiến anh cùng vợ tách nhau một thời gian dài như vậy. Có khi lời cô ta ném ra ngoài cũng là một lựa chọn tốt.

“Hắt xì... Hắt xì...”

Sử Miêu Miêu xoa xoa cái mũi, tiếp tục chuyên tâm câu cá.

“Lão bà tử, bà xem con cá này của tôi thế nào?” Ông cụ Sử nâng cần câu, một con cá trích chừng nửa cân ngoi lên trên mặt nước.

“Được đấy, đợi khi trở về, buổi tối chúng ta có thể nấu nước canh.” Vương Tú Cúc cầm lưới tiếp được cá, tháo lưới câu, đem cá ném vào trong giỏ.

“Tú Cúc, bà xem con này thế nào?” Ông cụ Diệp cũng nâng cần câu, một con cá chép chừng một cân bật nhảy.

“Tốt, buổi tối có thể ăn cá kho rồi.” Vương Tú Cúc vừa cười vừa ném cá vào trong giỏ.

“Tiểu Miêu, nhìn xem ông Mã thế nào?”

Sử Miêu Miêu theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ông cụ Mã câu được một con cá ngát lớn, dây câu cơ hồ như sắp bị đứt.

“Ông nội, đây là con lớn nhất đấy.” Sử Miêu Miêu gạt đầu, vội vàng cầm lưới cá đi tới, đem con cá vào trong giỏ.

“Một chút kỹ thuật cũng không có, ông không biết con cá này ăn thịt nên mới lớn như vậy sao, không biết nó đã ăn bao nhiêu thi thể hư thối, nói không chừng còn có người đấy.” Ông cụ Diệp lạnh lạnh nói.

“Người ta đây là vì cá trừ hại, ít đi một con sẽ cứu vớt ít nhiều sinh mệnh cá nhỏ.” Ông cụ Sử ở một bên mở tiếp đề tài.

Sử Miêu Miêu vỗ ót mình, lại bắt đầu rồi.

Cũng không biết từ lúc nào, nơi này vậy mà thành trung tâm nghỉ phép của người già. Ông nội Diệp Lan Trần là người thứ nhất tới, qua vài ngày lại thêm một ông cụ họ Mã, tựa hồ hai người quen biết nhau, mỗi ngày đều tụ tập một chỗ tranh cãi.

Ông cụ Sử vừa thấy người đến là địch của địch, liền cao hứng. Nhưng ông cụ Mã xuất thân là quan văn, tính tình tuy không tốt nhưng thường xuyên thích ngâm thơ, vừa vận là loại hình ông cụ họ Sử không thích nhất.

Ba cụ ông mỗi ngày ở chung một chỗ, một hồi ông câu tôi véo, một hồi mắng chửi. Dù sao càng ngày mặt mày đều trở nên hồng hào, tinh thần miễn bàn có bao nhiêu tốt.

Khi Sử Miêu Miêu nghỉ hè, cô được nhận làm chân chạy vặt nhỏ cho ba ông cụ. Khi nhớ tới túi tiền của mình cô liền vui tươi hơn hẳn. Cô trái lại cũng không thiệt thòi, người bên cạnh hai ông cụ đưa cho cô không ít tiền bạc. Khi bọn họ muốn lười biếng, cô có thể chăm sóc nhiều một chút.

“Đúng rồi, Miêu Miêu.” Ông cụ Mã ngắt cô đang mơ màng, “Chắc trai ông mấy ngày nữa sẽ qua đây ở một thời gian, con học tập tốt, giúp ông trông nom bài tập của nó, ”

“Vâng, không thành vấn đề.” Sử Miêu Miêu cam đoan, nghĩ thầm khoản thu nhập lại thêm nữa rồi.

Ông cụ Mã nói xong, ông cụ Diệp liền nhú mày rồi trở nên nhụt chí có chút ủ rũ.

Lão Mã chết tiệt, lấy chất trai tới chọc tức mình, ông khi nào mới có chất trai đây?

Ông cụ Diệp đang cảm thán, liền thấy cách đó một bóng dáng không xa đang đi tới.

Lão Vương? Nét mặt ông ta vui mừng là sao?

66. Chương 66: Gặp Người Lớn

Ông cụ Diệp vội vã chạy tới chỗ lão Vương, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Lão Vương tính ra cũng là người của ông cụ Diệp, cũng đã đi theo ông nhiều năm, chuyện lớn chuyện nhỏ gì mà chưa từng thấy qua.

Ông chỉ từng thấy lão Vương vội vã chạy tới một lần, đó là ngày cha mẹ Diệp Lan Trần xảy ra tai nạn xe cộ, khi đó về mặt lão Vương buồn đau, khóc không thành tiếng. Thoắt cái mười mấy năm qua đi, lần này là chuyện gì có thể khiến ông ta vội vàng như vậy?

“Cậu cả đã trở lại.” Lão Vương thở hồng hộc đứng trước mặt ông cụ Diệp, ông cụ Diệp nhìn cần câu run lên, biết cá sắp cắn câu.

“Có chuyện gì mà gấp như vậy.” Ông cụ Diệp tức giận hỏi, ông vừa bị ông Mã chết tiệt kia dùng chất trai kích thích, lúc này lão Vương lại dọa cá chạy mất, mắt thấy cần câu cá của ông cụ Sử nặng trĩu. Đây chẳng phải tổn hại tới hình tượng uy vũ của mình trước mặt Vương Tú Cúc sao!

“Cậu cả cùng Đào tiểu thư đã trở lại.” Lão Vương hít sâu một hơi.

“Trở về thì làm sao?” Ông cụ Diệp cũng nghe nói cô gái của cháu trai trưởng là ân nhân cứu mạng mình. Chỉ là tình huống của Đào Tư Di có vẻ phức tạp, làm người tri ân có báo, ông không ngăn cản quyết định của cháu trai, nhưng trong nội tâm, ông vẫn không xem trọng hôn nhân này.

Ly hôn thì không nói, điều tra cô gái kia quả thật như lời ông cụ Mã nói, rất khó sinh, ý nghĩ muốn ôm chất trai xem ra sẽ không xảy ra.

“Ai...” Ông cụ Diệp thở dài, xem ra ông chỉ có thể đem hy vọng đặt trên người Diệp Nam Tê thôi. Nhưng đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ, mới hơn hai mươi, đàn ông cũng không thể kết hôn quá sớm.

“Ngài xem ngài có muốn đi Côn Thành một chuyến hay không, nơi này đường xá có chút xóc nảy.” Lão Vương cao hứng nhắc nhở ông cụ Diệp.

“Xóc nảy? Chân tay tôi già yếu thế này còn không sợ? Con dâu nhà họ Diệp lại không được à?” Ông cụ Diệp cao tiếng nói, tâm tình vốn đã kém, lại bị lời này của lão Vương càng thêm không tốt.

Lão Vương không nghĩ tới tính tình ông cụ Diệp lại phát lớn như vậy, bị mắng liền rụt cổ, nhỏ giọng nói thẳm: “Nếu ngài không sợ tiểu thiếu gia ra trước cũng không sao cả. ”

Ông cụ Diệp ban đầu còn muốn ở trước mặt mọi người khoe uy phong đại gia trưởng, vừa rồi còn đang tức giận ông cụ Mã, vừa nghe lão Vương nói, lập tức liền sững sốt.

Ông trừng to mắt nhìn lão Vương, ngón tay hưng phấn chỉ vào lão, nói không ra lời.

“Ông...Ông nói cái gì?” Ông cụ Diệp rất không dễ dàng mới tìm lại được tiếng nói. “Tiểu thiếu gia nào?”

“Đào tiểu thư mang thai, ngày mai sẽ đến Côn Thành, cậu cả muốn chăm sóc ông. Tôi vốn nghĩ đường núi hơi xóc nên tới đón ngài trở về. Đều do tôi suy nghĩ không chu đáo, vẫn là vãn bối tới bái phỏng trưởng bối, nào để cho trưởng bối phải đi đường. ”

“Đúng, ông nghĩ quá đúng.” Ông cụ Diệp cao giọng gấp ba lần. “Chúng ta trở về xem chất trai cùng cháu dâu thôi.” Nói xong, ông cụ Diệp cố ý nhìn ông cụ Mã.

“Cháu trai lớn nhà tôi thật có bản lĩnh, người chưa vào cửa, đứa nhỏ đã có, năng lực thực mạnh. Tôi đã nói rồi mà, dựa vào năng lực của Diệp Lan Trần, ngay cả tảng đá cũng có thể nở hoa, huống chi là một cô gái. ”

Ông cụ Diệp cao hứng biết bao nhiêu, giọng ông lớn đến nỗi hận không thể để tất cả các thôn đều nghe thấy.

“Ông Diệp, chúc mừng ông.” Tiếng Sử Miêu Miêu ngọt ngào truyền đến.

“Ha ha, chúc mừng cái gì, nhiều chuyện. ”

Ông cụ Diệp đắc ý, lúc này đến phiên ông cụ Mã mất hứng, còn nghĩ Diệp Lan Trần cưới về một cô gái không biết đẻ, này thế nào, người ta không những không có mà trứng tròn còn sắp ra ngoài rồi đấy! Ban đầu còn có chút vui sướng khi người gặp họa, giờ đã sớm bị chuyện này đánh tan. Càng quá đáng hơn là muốn đánh người lại không đánh được, ngược lại chính mình còn bị một cái tát buồn bực như thế.

“Đi ngay thôi.” Ông cụ Diệp lôi kéo lão Vương, cần câu cũng không cần, cá kho tàu cũng không cần, chỉ lo tới chất trai bảo bối chưa sinh ra của mình.

“Lão Vương, chất trai của tôi cũng đến Côn Thành, tôi cùng ông trở về.” Ông cụ Mã tựa hồ có chút không tin, ông phải tận mắt nhìn thấy, bình bát yếm tráp, biết đâu lại là Diệp lão đầu ba hoa khoác lác.

“Được.” Lão Vương gật đầu, ông nhìn hai ông cụ, âm thầm lau mồ hôi, đoạn đường này nhiệm vụ thật gian khổ.

Máy bay vững vàng đáp xuống sân bay Côn Thành, Đào Tư Di được Diệp Lan Trần đỡ xuống máy bay, cô hít sâu một hơi không khí Côn Thành. Đi vòng một vòng tròn lớn, cuối cùng cũng trở lại.

“Vợ à, lát nữa anh dẫn em đi gặp một người.” Diệp Lan Trần vừa mở điện thoại, một tin nhắn liền xuất hiện, anh nhíu mày nhìn thoáng qua, không nghĩ tới tốc độ lão Vương nhanh như vậy.

“Vâng.” Đào Tư Di thấy Diệp Lan Trần khẩn trương. “Đi đâu gặp?”

Đào Tư Di vừa nói xong liền thấy Diệp Lan Trần kéo cô đi về một phía.

“ Tư Di, đây là ông nội của anh.” Diệp Lan Trần đem cô che trước ngực mình, tay anh tượng trưng đặt trên bụng cô. “Ông nội, đây là cháu dâu của ông. ”

“Tốt...tốt...” Ánh mắt ông cụ Diệp chỉ lo nhìn chăm chăm vào cái bụng tròn trịa của Đào Tư Di, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn cô lấy một cái, trên mặt ông cười như nở hoa.

“Ông nội, đây là cháu dâu của ông, Đào Tư Di.” Diệp Lan Trần nhắc nhở, nhưng ánh mắt ông cụ Diệp vẫn nhìn chăm chăm vào cái bụng của cô.

Nhiều năm như vậy, ai có thể cảm nhận được nỗi tang thương của ông cụ Diệp người tóc bạc đưa người tóc đen. Sinh mệnh nhỏ này đối với Diệp Lan Trần mà nói, chính là kết tinh yêu của anh và Đào Tư Di. Còn với ông cụ Diệp, lại giống như hy vọng mới của nhà họ Diệp. Có lẽ không ai có thể sánh với kỳ vọng

được nhìn một sinh mệnh mới như ông, ngay cả uy danh trường bối ông cũng không cần, trực tiếp chạy vào sân bay đón người. Đã bao nhiêu năm qua, ông chưa từng vội vã như vậy.

“Khụ khụ...” Lão Vương dùng lực ho khan hai tiếng. “Cụ à, Đào tiểu thư đã ngồi một ngày trên máy bay, ngài xem chúng ta có nên lên xe trước hay không?”

“A..., ừ, lên xe.” Lúc này ông cụ Diệp mới nhìn thẳng Đào Tư Di, “Không sai, không sai, ánh mắt tốt đấy. Lão Vương về sau phải gọi là thiếu phu nhân. ”

“Vâng.” Lão Vương lên tiếng, ngẫm cảm thán một phen, cho dù là triều đại nào, đạo lý mẹ vinh nhờ con đều không đổi. Kế hoạch của cậu cả lại thành công rồi.

Ông cụ Diệp càng nhìn càng thấy thân thiết với Đào Tư Di, có lẽ trong tiềm thức đã có hảo cảm với ân nhân cứu mạng, lại thêm chất trai trong bụng, hảo cảm này càng ngày càng lộ ra bên ngoài.

“Giờ được có mấy đứa giống cháu dâu ta giúp người làm niềm vui như vậy, ánh mắt Lan Trăn rất tốt.” Ông cụ Diệp cười gật đầu, chống gậy quay đầu đi trước.

“Ông nội anh rất hài lòng về em.” Diệp Lan Trăn nhỏ giọng nói bên tai Đào Tư Di.

“Là ông hài lòng với bụng em.” Đào Tư Di cười hì hì vạch trần lời nói dối của anh.

“Về sau chúng ta cứ khiến bụng em lớn thường xuyên, đảm bảo ông cụ sẽ càng ngày càng vừa lòng với em.” Diệp Lan Trăn thổi khí nóng bên tai cô, chọc mặt cô đỏ bừng.

“Anh cho rằng cứ nghĩ là có đứa nhỏ à?”

“Nếu anh đã đúc ra được một mảnh óc đảo, anh tin tưởng mình cũng có thể đúc ra một khối khác, không tin đêm nay chúng ta liền thử xem. ”

Diệp Lan Trăn xấu xa cắn vành tai cô, tay cô đẩy mặt anh sang một bên. Cô thoáng đắc ý nhìn Diệp Lan Trăn.

“Anh đừng quên trong bụng em còn có cây non đấy, cẩn thận đúc quá tay. ”

Diệp Lan Trăn thất vọng bĩu môi, đã lâu anh chưa tưới qua. Phải biết rằng, đầm chứa nước không thỏa đáng cũng cần phải xả, nếu không sẽ vỡ đê.

Anh nhìn bóng lưng Đào Tư Di đi phía trước, đi nhanh hai bước đuổi theo. Trong lòng âm thầm tính, hôm nào cùng cô đi khám thai, thuận tiện hỏi bác sĩ một chút, hoạt động có thể xảy ra vấn đề hay không.

“Anh lại đánh chủ ý gì thế?” Đào Tư Di càng ngày càng có thể trông qua nét mặt Diệp Lan Trăn mà phân tích trạng thái trong lòng anh, sắc mặt này của anh rõ ràng là muốn làm chuyện xấu.

“Không có việc gì, vợ, anh chỉ đang nghĩ tối nay muốn ăn cái gì thôi?” Diệp Lan Trăn híp mắt, khóe miệng thâm thúy nhếch lên cười cười.

“Muốn ăn cái gì?” Đào Tư Di rõ ràng không tin, nhưng cô không tìm ra vấn đề trong lời Diệp Lan Trăn nói, đơn giản liền mặc kệ anh.

Mọi người cùng trở lại biệt thự, vừa vào nhà liền nhìn thấy ông cụ Mã đã ở bên trong bày ra bộ dáng chờ lâu ngày, ngồi bên cạnh ông là Mã Tiểu Kiệt mọi người đều quen thuộc.

“Cô Đào khỏe...” Mã Tiểu Kiệt lại khôi phục bộ dáng nhu thuận.

“Tiểu Kiệt khi nào trở về?” Đào Tư Di quen thuộc chào hỏi.

“Ngày hôm qua ạ.” Tiểu Kiệt nhìn bụng Đào Tư Di, từ trong túi lấy ra một phong thư. “Đây là mẹ Trăn bảo con đưa cô, bà dặn cô có thời gian thì gọi điện cho bà, bà rất nhớ cô. ”

“Ừ, cảm ơn tiểu Kiệt.” Đào Tư Di nhận thư, thuận tay đặt trong túi áo mình, Diệp Lan Trăn liếc mắt nhìn phong thư, hoài nghi nhìn mặt Mã Tiểu Kiệt, cậu bé thật không đáng tin tưởng, về mặt than vờ nhu thuận là có ý gì?

“Thật đáng tiếc.” Không đợi Diệp Lan Trần nghĩ quá nhiều, ông cụ Mã liền đứng lên đi một vòng xung quanh Đào Tư Di, miệng nói nhỏ. “Thật là đứa nhỏ mù quáng, như thế nào lại vào nhà họ Diệp thế?”

Nói xong ông cụ Mã nhìn chăm chăm Đào Tư Di nói: “Cháu nhìn thằng đàn ông bên cạnh cháu xem, đôi mắt đào hoa dài, làn da trắng quá mức, tuổi thì quá trẻ. Vừa thấy đã biết là hạt giống phong lưu, cháu không lo lắng khi ở cùng nó về sau à? Thấy thế nào cũng không thích hợp lấy làm chồng bằng Mã Đăng Diệu nhà ta.”

“Ông Mã, ông đến phá nhà họ Diệp tôi, ông có phải đã quên chủ nhân như tôi tồn tại hay không?” Ông cụ Diệp lập tức đứng giữa ngăn cách ông cụ Mã và Đào Tư Di, ngăn cản ông cụ Mã quấy rầy.

Diệp Lan Trần thừa dịp liền ôm cô vụng trộm lên lầu.

“Bọn họ không có chuyện gì chứ?” Đào Tư Di nhìn hai ông cụ, hai ông cụ không ngừng đấu đá nhau, tóc bạc đã bắt đầu rụng rồi.

“Sẽ không, bọn họ đang đánh hữu nghị thôi, yên tâm, còn có lão Vương, không xảy ra chuyện được. Em một mỗi một ngày rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi.” Diệp Lan Trần cam đoan.

Đào Tư Di nhìn hai người dưới lầu, trong lòng trào lên cảm giác ấm áp. Đây mới là gia đình, náo nhiệt lại tràn ngập niềm vui.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Lan Trần đến công ty xử lý công việc. Đào Tư Di ăn xong điểm tâm liền cùng ông cụ Diệp nói chuyện, rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Đào Tư Di ngủ một giấc, khi tỉnh lại mới nhớ tới thư Mã Tiểu Kiệt đưa còn đang trong túi, cô dứt khoát lấy ra đọc. Mẹ Trần chăm sóc cô rất tốt, lần này rời nước Úc cũng không nói với bà, thấy thế nào cũng khó nói.

Cô mở thư của mẹ Trần, nội dung bên trong chủ yếu là chú ý an toàn, chú ý thân thể, có rảnh thì qua thăm bà. Sau đó là một số nội dung phụ nữ có thai cần chú ý.

Đào Tư Di khẽ cười, trách không được mẹ Trần muốn viết thư, nếu gọi điện thật đúng là nói không hết. Cô đặt thư của mẹ Trần lên tủ đầu giường, thuận tay mở tờ thư còn lại. Nhìn rõ ràng không phải chữ của cùng một người, Đào Tư Di nhìn xuống phần kí tên: Mã Đăng Diệu!

Anh tìm cô có chuyện gì?

Kiên nhẫn đọc xong thư, Đào Tư Di thuận tay cầm di động bên người, vừa định gọi điện, cô lại do dự một chút rồi hạ điện thoại xuống.

Đào Tư Di xoa bụng, trên mặt mang theo gian xảo, cô nhìn giấy viết thư trong tay: “Ba ba của bảo bối thật đúng là lòng dạ hẹp hòi nha...”

Diệp Lan Trần phiền chán đi tới đi lui trong văn phòng. Hối anh phiền chán cái gì? Còn không phải tự anh chuốc phiền à, ngốc không có việc gì lại đi đọc lén thư của người khác.

Anh cảm thấy thư Mã Tiểu Kiệt đưa có vấn đề, đêm qua lén lút nhìn thoáng qua, thật sự có thư của Mã Đăng Diệu.

Nhắc tới người đàn ông này, không biết lại muốn biết, mà biết rõ thì thấy phiền. Diệp Lan Trần vô cùng tin tưởng Đào Tư Di yêu anh, nhưng Mã Đăng Diệu dù sao cũng đã từng là một trong đối thủ của anh.

Tuy nội dung thư rất đơn giản, là Mã Đăng Diệu hy vọng có thể thay Tô Mạn Ca nói lời xin lỗi, sau đó kể về cuộc sống trong tù của cô ta. Sau đó đưa ra lời ngoài mặt linh tinh, nhưng mặc kệ thế nào, chủ đề vẫn chỉ có một, hy vọng Đào Tư Di có thể tha thứ cho việc Tô Mạn Ca làm trước kia, để cô ta ra tù trước thời hạn.

Mà ý tứ kia còn là, chỉ cần Đào Tư Di nguyện ý viết đơn tha thứ cho Tô Mạn Ca, Tô Mạn Ca ít nhất có thể giảm hình phạt 5 năm.

Hiện tại đứa nhỏ cũng đã có, nói ra cô cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện của Tô Mạn Ca. Diệp Lan Trần so với cô trái lại không có nhiều oán hận như thế, hơn nữa thời gian là đơn thuốc xoa dịu vết thương tốt nhất.

Chẳng qua chuyện Diệp Lan Trần đang xoắn xuýt chính là anh không muốn Đào Tư Di và Mã Đằng Diệu có quan hệ gì.

Dựa theo thường lệ, Đào Tư Di sẽ tự mình xử lý chuyện này.

Cũng vì Diệp Lan Trần nhìn lên thư của người ta, cho dù anh biết rõ nội dung, anh cũng không dám đi hỏi.

Cứ như vậy, anh đi tới đi lui trong văn phòng.

“Cậu cả, ông cụ bảo tôi nói với cậu một tiếng, ông về Bắc Kinh chuẩn bị hôn lễ cho cậu, đúng hai tuần sau cậu mang theo cháu dâu trở về.” Lão Vương gõ cửa, vừa đi vào liền nhìn thấy Diệp Lan Trần như kiến bò trên chảo nóng.

“Ừm.” Diệp Lan Trần đã dự liệu trước nên không có nhiều phản ứng, anh nhìn lão Vương, hướng ông ngoắc tay.

Lão Vương nhìn vẻ mặt thần bí của anh, liền đi về phía trước một bước.

“Lão Vương, ông đã từng hỏi thăm đến người yêu cũ của vợ ông chưa?” Diệp Lan Trần nhỏ giọng nói một câu.

“Đã từng.” Lão Vương trả lời rõ ràng lưu loát.

“Sau đó?”

“Sau đó vợ tôi về nhà mẹ đẻ ở, tôi khó lắm mới đưa được bà ấy trở về. ”

Diệp Lan Trần nghe xong câu trả lời của lão Vương, sắc mặt tối sầm.

“Vậy ông có tìm người bảo vệ vợ ông không?”

“Có.” Lão Vương chăm chú nhìn Diệp Lan Trần, tiếp tục nói: “Vợ tôi biết tôi đang giám thị bà ấy, kết quả lại chạy về nhà mẹ đẻ ở, tôi vô cùng gian nan mới khuyên được bà ấy trở về. ”

“Cậu cả, tình huống nhà mẹ đẻ của Đào tiểu thư có vẻ đặc biệt, nếu cô ấy chạy mất, đoán chừng không thể tìm.” Lão Vương nhìn mặt Diệp Lan Trần càng ngày càng âm u, ông hảo tâm nhắc nhở anh một câu.

Diệp Lan Trần phát phát tay, tiếp tục xoay vòng vòng trong phòng.

Rất không dễ dàng đến giờ tan tầm, Diệp Lan Trần vốn không cần tiêu hao như vậy, nhưng anh lại lo lắng khi về nhà, Đào Tư Di của mình đã đi gặp Mã Đằng Diệu, trong nhà sẽ trống rỗng. So với loại hành hạ này, còn không bằng ở lại công ty.

Anh trên cơ bản bước 30 bước với tốc độ bò sát, Diệp Lan Trần cảm thấy giờ bản thân anh có điểm giống rùa đen rút đầu, không dám đối mặt với hiện thực sẽ phát sinh.

Bình thường đi xe một giờ, anh cứ thế hai giờ mới về đến nhà. Diệp Lan Trần run rẩy mở cửa phòng. Liền nhìn thấy cô dâu nhỏ của anh ngồi trong phòng khách ăn nho xem phim hài.

Bởi vì chân sưng, đôi chân trắng non mềm mại kia đặt trên bàn trà, đầu ngón chân mướt mà theo tiếng cười của cô thường thường co quắp mở rộng.

“Công ty bề bộn nhiều việc ạ?” Đào Tư Di liếc mắt nhìn Diệp Lan Trần, nhìn khí sắc anh có chút không tốt.

“Có chút, có điều đều đã xử lý xong rồi.” Diệp Lan Trần đi đến bên người Đào Tư Di, tay xoa nhẹ bụng cô một hồi. Miệng mở ra lại đóng, vấn đề hỏi hay không hỏi rất nhanh sẽ hành hạ anh đến chết.

“A..., đúng rồi, em có chuyện muốn nói với anh.” Đào Tư Di như đột nhiên nhớ tới gì đó, quay đầu nhìn về phía Diệp Lan Trần.

Diệp Lan Trần chỉ cảm thấy hồi hộp trong lòng.

“Đúng rồi, anh xem cái này đi.” Đào Tư Di tìm trên bàn trà, thư cô để chỗ nào rồi nhỉ? Cô cẩn thận tìm tìm, phát hiện dưới mâm đựng trái cây lộ ra một góc giấy trắng.

Tay cô bưng khai, rút tờ giấy đã in một vòng mâm.

“Anh xem vấn đề này em nên giải quyết như thế nào? Em suy nghĩ rồi, chuyện này nên cùng anh thương lượng.” Đào Tư Di cầm tờ thư trong tay đưa cho Diệp Lan Trần.

Diệp Lan Trần mở tờ giấy, mặt thoáng đỏ, anh xấu hổ ho khan vài tiếng. Nhìn tượng trưng từ đầu đến cuối. Sau đó ngẩng đầu nhìn Đào Tư Di: “Vợ, em muốn làm như thế nào, chồng em sẽ mạnh mẽ hỗ trợ.”

Diệp Lan Trần thầm mắng mình từ đầu đến cuối, chuyện đơn giản như thế mà anh phức tạp hóa lên. Cô vợ nhỏ của anh từ đầu đã không gạt anh, ngược lại bệnh đa nghi của anh lại nghiêm trọng như vậy, ngấm lại thật quá dọa người.

“Tô Mạn Ca cũng rất đáng thương, Mã Đằng Diệu nhờ em viết đơn, em chắc chắn sẽ không viết, làm chuyện sai trái nhất định phải gánh vác trách nhiệm, hơn nữa em cũng không độ lượng đến thế.” Đào Tư Di nhìn Diệp Lan Trần liên tục gật đầu. “Có điều, Mã Đằng Diệu có bản lĩnh thế nào là chuyện của anh, anh nếu có cách, em cũng không ngăn cản, anh thấy thế nào?” Đào Tư Di trưng cầu ý kiến của Diệp Lan Trần.

“Tốt, vợ luôn đúng nhất.”

“Vậy anh gọi điện cho Mã Đằng Diệu đi, nói cho anh biết suy nghĩ của em, em mệt rồi, cục cứng trong bụng muốn đi ngủ.” Nói xong, Đào Tư Di gấp vài cái rồi lên lầu, để lại Diệp Lan Trần ngồi trên sofa cười ngáy ngơ. Cả đầu đều nghĩ vợ anh thật tốt, thông minh như vậy, tin tưởng anh như vậy.

Mã Đằng Diệu kết thúc cuộc gọi của Diệp Lan Trần, ánh mắt đảo qua bức ảnh trên bàn làm việc, mệt mỏi tựa vào ghế. Dù nói thế nào, toàn bộ lại về quỹ đạo anh dự đoán. Chỉ là anh không ngờ tới Đào Tư Di và Diệp Lan Trần đã thân mật tới mức này.

Phải biết rằng thân thể kết hợp, huyết mạch tương thông chỉ là một phần trong tình yêu, tâm hồn đồng nhất mới là mấu chốt quan trọng nhất.

Anh cùng mẹ Tiểu Kiệt có tình thân, có cảm tình nhưng duy chỉ có tâm hồn là không đồng nhất. Có lẽ cả cuộc đời anh cũng không cách nào tìm thấy loại cảm tình này.

Anh nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, đèn đường đã sáng lên, ngọn đèn từng nhà cũng từ từ mở rộng. Mã Đằng Diệu cầm điện thoại, lật danh bạ. Giờ phút này anh đột nhiên ý thức được một vấn đề rằng ngay cả số điện thoại của con trai anh cũng không nhớ được.

“Tiểu Kiệt, là ba ba, buổi tối cùng nhau ăn cơm đi, thời gian này vất vả cho con rồi.”

“Đây là việc con nên làm, ba ba không cần cảm ơn.” Giọng Mã Tiểu Kiệt lạnh lùng truyền đến. Mã Đằng Diệu bị đè nén trong lòng.

“Tiểu Kiệt, ba ba về sau sẽ cố gắng rút thời gian đến thăm con.”

“Vâng, cảm ơn ba ba.” Mã Tiểu Kiệt khách khí có lẽ cúp điện thoại.

Về sau? Khóe miệng cậu cười châm chọc, lộ ra khôn khéo không đúng tuổi. Đã qua nhiều cái về sau, cậu với từ ngữ này đã triệt để đánh mất tín nhiệm rồi.

“Chắt trai bảo bối của cụ, cụ tìm cho con một gia sư rồi, cô gái nhỏ này rất thông minh, thân thể con cũng tốt, có thể đi theo cô ấy học võ thuật, cường thân kiện thể.” Tiếng ông cụ Mã truyền đến từ phía sau lưng.

Tiểu Kiệt xoay người, vẻ mặt than nhu thuận trong nháy mắt.

“Vâng thưa cụ.”

Không có người nào rõ ràng hơn chính cậu, kỳ thật vì thời gian nghỉ hè của cậu quá nhàm chán nên tìm người làm bạn cho cậu. Gia sư dạy kèm ở nhà thì thế nào, dùng tiền bạc là có thể tạo dựng mối quan tâm rồi, còn cậu, ngược lại cậu càng ngày càng cảm thấy mình thật đáng buồn.

Mã Tiểu Kiệt ngậm hạ hai mắt, không để cụ Mã nhìn thấy cô đơn trong mắt cậu.

Diệp Lan Trần xử lý xong chuyện của Mã Đằng Diệu, xoay người đi tới phòng ngủ. Đào Tư Di khép hờ hai mắt nằm trên giường. Cô tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân, liền mở mắt.

“Xử lý xong rồi?” Đào Tư Di mỉm cười.

“Ừ, xử lý xong rồi. ”

Đào Tư Di nhìn Diệp Lan Trần ngồi trên giường, tay anh đặt trên bụng cô. Nét mặt có chút xấu hổ, tựa hồ muốn nói lại thôi.

“Vợ, anh thừa nhận sai lầm, em đừng trách anh.” Sau khi nói chuyện với Mã Đằng Diệu xong, Diệp Lan Trần vẫn cảm thấy xấu hổ, cảm giác này anh chưa bao giờ có. Kinh doanh nhiều năm như vậy, chiến lược gì cũng đã dùng qua, ngay cả chuyện nhỏ như vậy mà anh lại trở nên thiếu kiên nhẫn.

“Làm sao thế?” Đào Tư Di cười trộm trong lòng

“Anh đọc lén thư của em vào tối qua khi em đi ngủ.” Diệp Lan Trần mở miệng nói.

“Ừ, không sao, giữa vợ chồng đâu có bí mật gì nữa.” Đào Tư Di lười biếng nheo mắt.

“Ừm...”

Đào Tư Di nói khiến Diệp Lan Trần ngây ngẩn cả người, anh không biết nên nói gì, đột nhiên trước mắt anh sáng lên. Diệp Lan Trần trừng to mắt nhìn cô, dưới cái nhìn chăm chú của anh, Đào Tư Di thật sự không ngủ nổi.

“Vợ à, hiện tại anh quản lý xí nghiệp gia tộc họ Diệp một năm thu nhập là xx, sản nghiệp trên danh nghĩa của anh có ba phần, ích lợi 1 năm là xx, bất động sản có 5 chỗ, Bắc Kinh, Thượng Hải, Thâm Quyển, Hải Nam, còn có...”

Đào Tư Di nghe Diệp Lan Trần tự mình lái nhải tự thuật tài sản cá nhân của anh, cô có chút đau đầu lấy tay đỡ ót.

Ông ơi, mau thu lại người đàn ông này đi, là ai nói cho anh biết phụ nữ nhất định phải nắm giữ túi tiền của người đàn ông chứ?

67. Chương 67: Đi Máy Bay

Ở lại Côn Thành được vài ngày, Đào Tư Di liền cùng Diệp Lan Trần bay tới Bắc Kinh. Ngẫu nhiên cô đã nghĩ, đứa nhỏ trong bụng mình thật mạnh mẽ, trong thời gian ngắn có thể bay nhiều nơi như vậy. Bản thân cô lo lắng có thể mệt mỏi quá độ hay không, làm đứa nhỏ gặp nguy hiểm.

Cho nên mỗi lần cô lên máy bay trước tiên sẽ đi bệnh viện kiểm tra một phen, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Kỳ thật cô không nghĩ nhiều về hôn lễ hình thức, có hay không có cũng không sao cả, chỉ cần hai người tốt với nhau là được.

Nhưng nhà họ Diệp lại không nghĩ như vậy, hôn lễ không đơn thuần là chuyện giữa hai vợ chồng nhỏ, chủ yếu còn có mặt mũi, mặt mũi đó biết không? Đó là việc vô cùng trọng yếu. Lại thêm nữa ông cụ Diệp nhiều năm như vậy chờ đợi, cuối cùng cháu trai lớn đã kết hôn, còn song hỷ lâm môn, đứa nhỏ cũng có, ông có thể không khoe khoang hay sao.

“Em vất vả rồi.” Diệp Lan Trần đau lòng cho vợ con, hiện tại giao thông đã phát triển nhưng đi qua đi lại cũng làm người mệt mỏi.

“Không sao đâu.” Đào Tư Di lắc đầu. “Nhìn ánh mắt này của anh, giống như em rất đáng thương ấy. ”

Lo lắng trong mắt Diệp Lan Trần khiến Đào Tư Di không biết nên khóc hay nên cười, nếu để người khác thấy bộ dáng khổ sở này của anh, đoán không chừng lại cho rằng nhà họ Diệp sắp sụp đổ.

“Đừng cau mày, nhìn anh như bà lão ấy. ”Tay Đào Tư Di kéo da mặt anh sang hai bên. “Phốc...” Cô nhin không được cười ra tiếng. Khuôn mặt vốn anh tuấn đẹp trai hoàn toàn thay đổi, đùa thật vui.

“Chừng nào thì em trở nên nghịch ngợm gây sự như vậy.” Diệp Lan Trần bắt lấy tay cô đặt bên miệng khẽ cắn, bờ môi áp áp mềm mại chạm đầu ngón tay cô, một cổ tê dại dọc theo móng tay truyền vào trong lòng Đào Tư Di khiến cô cảm thấy ngứa nóng. Đào Tư Di đỏ mặt nhìn Diệp Lan Trần, tên đàn ông này còn nói cô, anh bắt quá cũng là tám lạng nửa cân thôi.

Không khí mờ ám truyền giữa hai người, ánh mắt Diệp Lan Trần trở nên thâm thúy chuyên chú, nơi đó tựa hồ như đang ẩn chứa ngọn lửa. Đào Tư Di thấy hô hấp dồn dập dưới ánh mắt anh, ánh mắt hai người giằng co cùng một chỗ.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài uống chút gì không...” Cách đó không xa truyền đến tiếng nói ngọt ngào của tiếp viên.

Đào Tư Di lập tức thu tay, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Diệp Lan Trần nhìn thoáng qua lỗ tai ửng đỏ của cô, nhin không được nuốt nước bọt. Đã bao lâu anh chưa chạm qua nàng dâu nhỏ của anh, giờ anh thấy mình thật giống như Ninja rùa, thật sự là chịu đựng cực hạn rồi.

Anh chớp mắt, nhìn tiếp viên cách đó không xa đang rót trà cho khách, phát phát tay: “Lấy cho tôi cái chén mỏng. ”

Chăn rất nhanh được đưa đến, Diệp Lan Trần kiên nhẫn chờ tiếp viên phân phát xong đồ ăn, lại chờ bọn họ thu dọn đồ thừa. Đợi đến khi đèn cabin tắt, Diệp Lan Trần mới đem chăn che trên đùi, tay anh giữ chặt tay Đào Tư Di. Giờ phút này Đào Tư Di đã mơ màng muốn ngủ, cũng không quản anh mờ ám cái gì, tùy ý để anh đem tay cô hướng vào trong quần anh.

“Anh...” Đào Tư Di thét kinh hãi, thấy tiếng thét của mình không dẫn tới phản ứng quá lớn từ mọi người chung quanh, cô mới hạ giọng, “Anh làm gì đó?”

“Sờ sờ...” Diệp Lan Trần thổi khí nóng bên lỗ tai cô, tay cô thành công đặt trên lão nhị cứng rắn của anh.

Đào Tư Di nhìn chung quanh, cô trừng mắt khó tin, đang ở trên máy bay nha, tên đàn ông này càn rỡ quá mức rồi.

Vừa định mở miệng nói, cô đã bị Diệp Lan Trần làm động tác chó lên tiếng ngăn cản, anh nheo mắt, trong mắt lộ ra tia cầu xin.

Đào Tư Di cắn chặt răng, không thềm quản anh nữa, anh thích sao thì làm.

Diệp Lan Trần thấy thái độ mặc kệ của vợ, mặc dù có chút hậm hực nhưng nghĩ đến có chỗ đang cần trợ giúp, liền cứ thế lôi kéo tay cô tự mình sung sướng.

Đào Tư Di nhận thấy vật trong tay mình từ từ thay đổi, mặt cô càng ngày càng đỏ. Cô nhắm mắt lại tùy ý để Diệp Lan Trần trêu ghẹo.

Sau cùng, Diệp Lan Trần rút cuộc nhin không được, vươn tay ôm mặt Đào Tư Di rồi hôn cô. Một cổ ẩm ướt tăng vọt trong lòng bàn tay cô, nóng rát đốt cô không ngừng run rẩy.

Diệp Lan Trần vẫn chấp nhất đặt tay Đào Tư Di lên lão nhị nhà mình, một tay ôm cô, tìm anh đập nhanh nhưng hơi thở lại ôn hòa.

“Vợ ơi, anh yêu em. ”

Đào Tư Di càng ngày càng đỏ mặt, đều nói đàn ông trên giường không nói sự thật, anh ở trên máy bay liệu có nên tin hay không. Đào Tư Di suy nghĩ rồi tung, nhưng cô không có quá nhiều thời gian để suy xét. Bên này Diệp Lan Trần vừa ngừng, bên kia tiếng thông báo vang lên.

Máy bay sắp sửa hạ cánh, Đào Tư Di thấy lòng bàn tay dính ngấy, cô trừng mắt liếc Diệp Lan Trần. Cô thật sự muốn nhìn xem Diệp Lan Trần định làm thế nào với tình trạng này.

Chỉ thấy Diệp Lan Trần cực kỳ bình tĩnh đem tay cô xoa xoa trên chân, sau đó thả lỏng kiểm chế tay cô, tay cô ở phía dưới giật giật, anh ấn nút gọi tiếp viên, rất nhanh có người đến.

Diệp Lan Trần muốn một cốc nước, đặt ở phía trước. Tiếp viên vừa đi xa, Diệp Lan Trần cười cười với Đào Tư Di, lộ ra hàm răng trắng rõ ràng, cốc nước trước mặt cô không cần thận rót trên chân.

Đào Tư Di cúi đầu không nói gì, trong lòng khóc thét, trời ơi, tại sao cô lại gặp người này ở trên máy bay cơ chứ, anh còn có thể vô sỉ hơn à.

Mãi đến khi hai người xuống máy bay, Đào Tư Di thỉnh thoảng vẫn nhớ tới cái chân giấu chứng cứ bị Diệp Lan Trần gấp gọn đặt trên ghế. Cô âm thầm hạ quyết tâm, về sau đi máy bay kiên quyết không cần chân...

Xe nhà họ Diệp đã chờ ở bãi đỗ xe, Diệp Lan Trần nhìn tin nhắn, đỡ Đào Tư Di đi ra ngoài.

“Cậu Diệp chờ một chút. ”

Hai người mới ra cửa, một tiếng kêu hô gọi bọn họ lại, Đào Tư Di theo tiếng nhìn lại, là một người đàn ông trung niên tóc đã bạc, bên cạnh là một thanh niên trẻ tuổi, là người cô đã gặp một lần, Tôn Mạnh.

Diệp Lan Trần nhíu mày, anh đột nhiên nghĩ tới, hiện tại nhà họ Tôn còn đang trong danh sách ngăn cấm của anh. Nếu không nhìn thấy hai cha con nhà họ Tôn, anh đã sớm quên chuyện này.

“Khụ khụ...chú Tôn.” Diệp Lan Trần ho khan che giấu sự xấu hổ, anh vốn không định thu thập nhà họ Tôn, chỉ là muốn Tôn Mạnh nhận chút giáo huấn, thương tổn gân cốt không nhúc nhích là được. Chuyện Đào Tư Di chạy trốn làm anh quên mất chuyện nhà họ Tôn, đoán chừng lúc này nhà họ Tôn đã bị giáo huấn quá tay rồi.

“Cậu Diệp, ít nhiều năm quan hệ, là Tôn Mạnh nó không hiểu chuyện...”

“Chú Tôn, cháu biết rõ, cháu sẽ sắp xếp.” Diệp Lan Trần vội vàng đón lời cha Tôn, anh chăm chú nhìn Đào Tư Di bên người, đoán chừng cô gái nhỏ này còn chưa biết thân thế của cô.

Cha Tôn nghe Diệp Lan Trần nói xong liền thở dài nhẹ nhõm, lúc này mới rảnh nhìn cô gái bên cạnh anh. Dù nói người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, thật đúng không sai, ngay khi cha Tôn nhìn thấy mặt Đào Tư Di, ông không khỏi ngây ngẩn cả người, tay thất thố nâng lên, chỉ vào mặt Đào Tư Di, ngón tay kích động khẽ run.

Đào Tư Di vốn không có nhiều phản cảm với Tôn Mạnh, nói trắng ra anh bắt quá chỉ nói cho cô chuyện thực mà thôi. Tuy cô không biết Diệp Lan Trần đã làm gì nhưng hôm nay xem ra, khẳng định là người đàn ông có thù tất báo bên cạnh cô đã nghĩ cách thu thập Tôn Mạnh, phỏng chừng ngay cả nhà cậu ta cũng bị thu thập rồi.

Cô không biết nên khen ngợi hay nên trách cứ với hành động này của Diệp Lan Trần, dù sao chuyện cũng đã xảy ra, cô cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy. Thấy cha Tôn khác lạ, Đào Tư Di cũng không khỏi nghi hoặc, ông bị làm sao vậy? Nét mặt ông kích động như gặp quỷ.

“Tiểu Văn...” Cha Tôn rất không dễ dàng học ra hai chữ, về mặt Tôn Mạnh chấn kinh, Diệp Lan Trần trái lại rất bình tĩnh, anh đã sớm biết rõ chuyện này.

“Ông ấy nói...” Đào Tư Di nhỏ giọng bên tai Diệp Lan Trần, Diệp Lan Trần khẽ gật đầu.

“Chú Tôn, vợ cháu đang có thai, hiện tại cũng mệt mỏi, có chuyện gì chờ hôm nào vợ cháu khỏe rồi chúng ta gặp mặt nói chuyện tiếp.” Diệp Lan Trần khéo léo đùn đẩy cho qua chuyện.

Cha Đào nhìn bóng lưng xa dần của hai người, thật lâu không thể bình tĩnh.

“Cha, Tiểu Văn là ai?” Tôn Mạnh khó hiểu, nói thật từ lần đầu tiên anh nhìn thấy Đào Tư Di, anh không thấy chán ghét cô, đây cũng nguyên nhân anh đối xử với cô không giống với những cô gái khác, cũng là nguyên nhân anh muốn thu hút cô. Nhưng không biết vì sao khi nhìn thấy Đào Tư Di, anh lại không nổi động tay.

“Là cô ba của con.” Cha Tôn thở dài.

“Không phải cha nói trừ cô cả ra, mấy cô còn lại đều qua đời sao?”

Cha Đào nhìn Tôn Mạnh khó hiểu, không tiếp tục nói hết, lắc lắc đầu, lại đi tập tễnh. Ông thật sự không muốn nhớ tới cuộc mua bán kia.

Đào Tư Di cùng Diệp Lan Trăn lên xe, lái xe vững vàng chạy ra khỏi đường lớn.

“Tôn Văn và nhà họ Tôn có quan hệ gì?”

“Người em vừa gặp kia, là anh trai ruột của Tôn Văn. ”

“Nhưng vì sao...”

“Những gia tộc lớn này không cường thế như em tưởng tượng, có rất nhiều khi vì lợi ích gia tộc liền hy sinh vài thứ, cho dù là tình thân. ”

“Em muốn biết tình hình thực tế.” Đào Tư Di nhìn ánh mắt Diệp Lan Trăn, kiên định nói.

“Được rồi, chi tiết cụ thể anh chưa rõ ràng lắm, dù sao chuyện đại khái là Tôn Văn bị nhà họ Tôn bán cho Đồ Tư Đặc, hai nhà cùng dùng thủ đoạn để cha em và Tôn Văn đều hết hy vọng. Cụ thể là cách gì, thời gian quá dài nên anh không điều tra được. Anh đã muốn nói cho em khi ở nhà họ Đồ, nhưng đó không phải thời cơ tốt để theo đuổi chân tướng, nên anh cứ trì hoãn đến bây giờ. Em không trách anh chứ, lần này anh thật sự không có ý muốn giấu diếm.” Diệp Lan Trăn nói về sau có chút khấn trương.

“Không trách.” Đào Tư Di thấy bộ dáng Diệp Lan Trăn khấn trương, nhin không được cười cười, cô cũng không phải người không biết phân biệt thị phi. Diệp Lan Trăn lúc ấy không nói cho cô cũng vì muốn tốt cho cô.

Đào Tư Di nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mặt trời ở phía sau nhà cao tầng từ từ lặn xuống.

Cũng không biết bà ở nước Úc xa xôi thế nào, chỉ hy vọng bà có thể tìm được hạnh phúc như cô.

68. Chương 68: Đại Kết Cục

Hiệu suất làm việc của nhà họ Diệp không thể chê, hôn lễ đúng hạn được cử hành. Đối với Đào Tư Di mà nói, nhiệm vụ của cô rất đơn giản, đó là tham dự đúng hạn.

Khách quý tham dự đều có chút hiểu biết cơ bản về cô dâu mới, tổng thể mà nói gia thế trong sạch nhưng đáng tiếc đã từng ly hôn một lần, rất nhiều người không rõ vì sao nhà họ Diệp lại cho con dâu như vậy vào cửa.

Cùng với hôn lễ của bọn họ là mấy gia tộc lớn nhỏ ở Bắc Kinh nổi lên một trận gió lạ, rất nhiều người nhao nhao hướng người trong nhà nói rõ tình yêu không môn đẳng hộ đối của mình, dù sao đã có Diệp Lan Trăn bừa bãi kia làm ví dụ. Việc này ước chừng khiến đám người lớn trong nhà suy nghĩ nát óc.

Nhưng bọn họ cũng không thể bày tỏ quá nhiều, dù sao nhà họ Diệp cũng không thể chọc, trừ việc giữ trầm mặc thì còn biết làm gì, có vết xe đổ của nhà họ Tôn, không ai dám dễ dàng biểu lộ ý châm chọc với bọn họ.

Đào Tư Di ngồi trong phòng trang điểm chờ chuyên viên trang điểm cho cô, phụ nữ có thai không thích hợp phấn son, nhưng hôm nay là ngày quan trọng nên vẫn trang điểm nhẹ nhàng một chút. Diệp Lan Trăn đã phái người dẫn dò toàn bộ mỹ phẩm đều phải là thành phần thiên nhiên, hiệu quả trang điểm dựa vào chuyên nghiệp là tốt, bất quá miễn cưỡng cũng coi như được thông qua.

Thân thích nhà họ Đào cũng không nhiều, có vài người thừa thớt đều là chỗ Đào Tư Di quen biết.

Chu Chính Đạo và Mã Đằng Diệu đều được coi là người bên nhà gái, cứ như vậy, tuy người không nhiều nhưng trận thế vẫn ổn. Đường nhiên không khỏi có một vài khách quý tán thưởng. Phải biết rằng hai người kia đều là người không khuất phục người nhà họ Diệp, có thể so sánh với nhà họ Diệp, lại cho cô dâu mặt mũi như vậy thật đúng là khiến người ta bất khả tư nghị.

Tôn Văn đến khi diễn lễ sắp bắt đầu, sự xuất hiện của bà dẫn tới hội trường được một trận thán phục.

Ngay khi Đào Tư Di nhìn thấy Tôn Văn ngồi trên ghế dành cho khách quý, trong lòng ngũ vị đều đủ.

“Anh không hỏi ý kiến của em nhưng mặc kệ em có nhận bà hay không, anh biết em vẫn hy vọng được thấy bà.” Diệp Lan Trăn sẵn sàng trình bày sự sắp xếp của mình bên tai Đào Tư Di.

“Vâng...” Đào Tư Di có chút kích động, cô thừa nhận quả thật vào thời khắc hôm nay cô rất muốn gặp được Tôn Văn.

Nhạc đệm nay rất nhanh qua đi. Diễn lễ long trọng mà mới mẻ độc đáo, nhân viên tham dự rất nhiều. Diệp Lan Trăn cùng Đào Tư Di đi kính rượu, thường thường hỏi thân thể cô có chịu nổi hay không.

Người nhà họ Tôn, Tôn Văn, cha Đào, không tránh khỏi phải gặp nhau. Trong diễn lễ, ba phía đều kiềm chế kích động của mình. Vật đối sao dời gặp lại, lại không kích động như tưởng tượng trước đó, bất quá có một số việc cần nói rõ ràng.

Khi Đào Tư Di được tiễn về phòng nghỉ cho cô dâu, cha Đào và Tôn Văn rốt cuộc đi đến một nơi vắng người đã ước hẹn.

Hai người cùng chăm chú nhìn nhau một hồi, như thế nào cũng không tìm thấy tim đập nhanh như lúc ban đầu, không khỏi đồng thời cùng cười khổ.

“Bà khỏe không.” Cha Đào phát hiện trừ những lời này, ông không biết nên hỏi cái gì.

“Không tồi, nuôi con gái lớn như vậy, ông vất vả rồi.” Tôn Văn cười nước mắt chảy xuống.

Bọn họ đều biết rất nhiều chuyện không cách nào trở về nguyên điểm, trừ bỏ cảm khái lỗi tại vận mệnh thì không còn cách khác. Hơn hai mươi mấy năm không có đối phương, mỗi người trong bọn họ đều không thể dứt bỏ thứ gì đó.

Trở về không được, trừ một tiếng thở dài, còn có thể còn lại chút gì.

Hai người như hai người bạn cũ bắt tay nhau, rồi cùng xoay người hai hướng khác đi theo quỹ đạo của mình.

69. Chương 69: Ngoại Truyện 1 - Cục Cưng Giá Lâm

Hiện tại việc Diệp Lan Trăn chính là hết bận chuyện của công ty, sớm sớm về nhà, cùng cô dâu nhỏ của anh chơi đùa với cục cưng.

Hành động này của anh làm cho nhiều anh em tốt ở Bắc Kinh đều khinh bỉ lợi hại, cục cưng còn chưa đi ra mà anh đã chơi đùa rồi, cậu cả nhà họ Diệp thật có bản lĩnh, quả thực như thần nhân tu tiên nha!

Mỗi khi nghe được câu này, Diệp Lan Trăn cũng không gấp, cũng không giận, chỉ là dào dạt đắc ý nhìn bọn họ, miễn cưỡng nói một câu. Đồ kị thì cứ nói, đừng ăn không được nho thì nói nho xanh.

Haizz..... nghe lời này rồi lại nhìn nét mặt kia của Diệp Lan Trăn, đám anh em ở Bắc Kinh hiếu kỳ vô cùng, bọn họ thực sự muốn xem có đứa nhỏ trong bụng thì vui đùa thế nào.

Có điều cũng có tý chanh chua, ngăn cách giữa đàn ông và đàn bà không phải còn có một cái thông đạo sao, thông qua được là với tới rồi.

Miệng mấy anh chàng này thật như dát vàng, bọn anh vừa thốt ra lời này xong, Diệp Lan Trăn liền đen mặt, trăm lần đều linh, chẳng qua vẻ mặt anh không phải tức giận, mà là hậm hực. Thật giống như chèn ép cơn tức không có chỗ phát tiết.

Bọn họ nào biết, lời này thật đúng là động vào tâm khảm của Diệp Lan Trần, anh thật muốn đi giao lưu một chút, nhưng dùng mọi cách thử vẫn không có cơ hội. Dù chết cũng phải lôi kéo tay vợ thỏa mãn bản thân một phen.

Nói đi nói lại, không phải đều nói qua thời gian an thai, thỉnh thoảng làm nhẹ nhàng vài lần là có thể.

Nhưng Đào Tư Di đã từng bị thương tổn, sau khi được bác sĩ kiểm tra, đều nói tình trạng hai mẹ con rất tốt, kết quả vừa ra lập tức làm cho Diệp Lan Trần tràn ngập chờ mong với cuộc sống. Khi anh nắm cơ hội hỏi chuyện kia, bác sĩ lập tức nghiêm mặt, nói cơ thể đã từng chịu thương tổn, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Hàm nghĩa cẩn thận này không cần nói rõ, Diệp Lan Trần là người thông minh, anh đương nhiên rõ ràng ý tứ gì.

Cho nên nghe đám bạn trêu chọc mình, anh liền áp lực, áp lực lợi hại.

Vì đứa nhỏ, anh nhịn, việc này dẫn đến một hiện tượng quái dị, Đào Tư Di phát hiện giờ Diệp Lan Trần rất thích xem phim hoạt hình. Nói ra tên phim, ai cũng không tin, là ‘Ninja rùa’.

Diệp Lan Trần nhìn chú rùa nhỏ màu xanh, trong lòng âm thầm cổ vũ chính mình. Thấy chưa, ít nhất anh chỉ nhịn có mấy tháng, còn có cơ hội. Mấy con rùa này, cho dù nghĩ muốn cũng không thể ra chiêu. Chỗ đó bị vô chặn rồi còn đâu, anh so với bọn nó còn hạnh phúc hơn.

“Vợ, bảo bối hôm nay có nghe lời không?” Diệp Lan Trần vừa tan tầm về nhà là vọt tới trước mặt Đào Tư Di, tay vỗ về bụng cô. Theo dự tính ngày sinh đã tới gần, bụng của cô càng lúc càng lớn như muốn nổ, lớp da bụng dần mỏng nhạt. Lấy tay tỉ mỉ sờ mẫn có thể sờ được chân đứa nhỏ.

“Anh qua đây thử xem.” Đào Tư Di cười cười, cục cưng tựa hồ biết cha đã về, đang vui vẻ đá trong bụng cô, cũng không biết có phải vì di truyền mà đứa nhỏ này rất giảo hoạt, nghe thấy có người qua xem mình liền lập tức trở nên yên tĩnh.

Diệp Lan Trần dán sát mặt trên bụng Đào Tư Di, đang định nghe động tĩnh đứa nhỏ bên trong. Liền cảm thấy động chạm, mặt đã bị đập một cước.

Anh mau tay nhanh mắt bắt lấy chân nhỏ của cục cưng, qua da bụng nhẹ nhàng xoa xoa, chân bé liền thu trở về.

“Học tật xấu của ai mà lại ngấm ngấm thế này.” Diệp Lan Trần bĩu môi, ngón tay chỉ nhẹ bụng Đào Tư Di, cũng không quản bên trong có nghe thấy hay không, liền giáo huấn.

Đào Tư Di cười tít mắt nhìn Diệp Lan Trần, trong lòng thầm nghĩ thượng bất chính hạ tắc loạn, không phải người một nhà không cùng vào một cửa, đứa nhỏ này sinh ra chắc chắn sẽ là hỗn thế tiểu ma vương thôi.

“Vợ xem, thằng bé vẫn còn không phục, lại đá nha!” Diệp Lan Trần chỉ vào cái bụng rõ ràng vừa động.

“Chú ý tổ chất, anh là người lớn đấy.” Đào Tư Di cười cười, không để ý Diệp Lan Trần ủy khuất.

Diệp Lan Trần khẳng định cô đang bao che cho con, hiện tại cô còn không để ý tới anh, đứa nhỏ này nếu sinh ra, còn không biết anh bị vút ở xó nào. Anh hung tợn nhìn chăm chăm cái bụng của cô, giờ tay làm bộ muốn đánh nhưng vừa hạ xuống lại biến thành cái xoa ôn nhu,

“Cục cưng, con mau ra đây đi.” Diệp Lan Trần khuyên bảo.

“Cục cưng, nghe lời, ba ba rất thích con đó.” Đào Tư Di vỗ cái bụng trao đổi với cục cưng.

Diệp Lan Trần chen đến bên cạnh Đào Tư Di, tay kéo qua bờ vai cô, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô. Tay còn lại không ngừng xoa bụng Đào Tư Di, nhe răng nhếch miệng làm nét mặt hung dữ, cũng không quản đứa nhỏ bên trong có nghe thấy hay không.

“Á...”

“Thằng bé lại đá em?” Diệp Lan Trần nhú mày nhìn Đào Tư Di.

“Không phải.” Đào Tư Di lắc đầu, cô vừa cảm thấy hơi đau bụng, bác sĩ đã từng nói qua, trước ngày sinh dự tính sẽ có loại phản ứng này, trong lòng cô nhớ lại lời bác sĩ dặn.

“Nếu bé còn đá em, đợi sau khi thằng nhỏ này ra ngoài, anh sẽ dọn dẹp nó thật tốt, để thằng bé không thể không nghe lời...”

Diệp Lan Trần đang nói bị Đào Tư Di bắt lấy cánh tay anh ngắt lời, “Đi bệnh viện, em muốn sinh rồi. ”

Giọng Đào Tư Di thật bình tĩnh, nét mặt cực kỳ trấn định nhưng cô phát hiện ngay sau khi mình nói xong câu này, trong nháy mắt Diệp Lan Trần liền tê dại, anh không biết làm sao đứng bên giường, chỉ vào bụng cô, miệng đóng đóng mở mở không nói nổi câu nào.

“Đừng khẩn trương, bác sĩ đã nói qua, cảm giác rất đau là mới bắt đầu, đến giờ sinh ít nhất cũng phải mấy giờ nữa. Chúng ta từ từ đến, anh gọi xe cứu thương hoặc tự lái xe đi, thế nào cũng được. ”

Khi hai người ngồi trên xe cứu thương, sắc mặt Diệp Lan Trần đã khôi phục bình thường, chẳng qua năng lực ngôn ngữ của anh chưa khôi phục hoàn toàn.

“Vợ đừng khẩn trương, rất nhanh sẽ đến.” Diệp Lan Trần nghĩ ngợi rồi nói.

Đào Tư Di bắt đầu dể lỏng đầu, tuy bụng còn đau nhưng cơn đau dịu đi rất nhiều, không biết có phải chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi hay không. Có điều nhìn thấy Diệp Lan Trần khẩn trương thành bộ dạng này, trong lòng vừa mừng thầm lại vừa đắc ý, thêm một chút thỏa mãn. Người đàn ông này vì cô mà mất bình tĩnh, cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Xong rồi, Đào Tư Di đột nhiên ý thức được một vấn đề, chính cô giống như đã lấy bệnh bắt nạt người làm niềm vui của Diệp Lan Trần rồi.

Sự thật chứng minh Đào Tư Di dự cảm là chính xác, trải qua sự kiểm tra của bác sĩ, đứa nhỏ thật sự sắp ra đời, thời gian còn rất dư dả. Cô đi đi lại lại, một lát nữa sinh mới thêm thuận lợi.

Hành động bác sĩ dặn phải làm này khiến Diệp Lan Trần rất không vừa lòng, vợ anh đã đau đến cau mày, còn đi lại cái gì, chẳng phải y thuật rất phát triển có thể lấy đứa nhỏ ra là xong sao?

Nhìn vợ cực kỳ nghe lời đi đi lại lại, Diệp Lan Trần cũng cố nén lửa giận, đây là bệnh viện, tuy anh có thể ở đây la lối om sòm nhưng lát nữa vợ mình còn ở dưới dao phẫu thuật của người khác.

Diệp Lan Trần nghĩ nghĩ, từ trong ví lấy ra một chồng tiền, thẳng tắp đi tới phòng làm việc của bác sĩ, thấy không có ai liền trực tiếp đưa tới trên tay bác sĩ.

“Lát nữa bà đỡ để cho tốt, tiền này là của bà.” Diệp Lan Trần cảm thấy có chút không thích hợp, loại tặng lễ này làm gì có vấn đề gì chứ, dứt khoát bổ sung một câu: “Dù không tốt thì tiền vẫn là của bà...”

Bác sĩ nhìn tiền trên bàn, lòng rồi như tơ vò.

Quá trình sinh cực kỳ thuận lợi, bác sĩ cảm thấy cực kỳ kỳ lạ, đừng nhìn phụ nữ có thai mềm yếu, đứa nhỏ sinh ra lại dẻo dai mạnh mẽ.

Người ta không khóc cũng khóc nháo, tuy mặt mũi trắng bệch đau đớn nhưng mạnh mẽ nhìn về một hướng tập thờ, cổ dùng lực, đầu óc rõ ràng không nóng vội.

“Oa. . oa...” Ngay khi bác sĩ lấy dịch trong miệng bé, tiếng khóc nỉ non vang dội trấn an tâm mọi người.

“Chúc mừng, mẹ con đều bình an, con trai, 7 cân 4 lạng.” Hộ sĩ đứng ngoài cửa tuyên bố kết quả.

“Tốt...tốt rồi...” Ông cụ Diệp dùng gậy chống mấy cái trên mặt đất, vui mừng không nói nên lời.

Cha Đào cùng Tôn Văn cũng tràn đầy vui sướng.

Mỗi người đối với sinh mệnh mới đến đều có cảm nhận vui sướng khác nhau, cậu phát huy dòng dõi nhà họ Diệp, cậu bù lại cuộc chia ly nhà họ Đào.

“Anh rất yêu em, vợ à, ngủ đi, anh trông cho.” Giờ phút này trong mắt Diệp Lan Trần chỉ có nàng dâu nhỏ của anh, anh vuốt nhẹ mái tóc ẩm ướt của cô, nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn.

Đào Tư Di nắm chặt tay Diệp Lan Trần, mỉm cười ngủ thiếp đi, cô ngủ một giấc say nồng an ổn, bởi vì cô biết, bé cưng của cô sẽ lớn lên trong một gia đình hòa thuận yêu thương, có cô và người đàn ông cô yêu cùng bảo vệ...

70. Chương 70: Ngoại Truyện 2 - Đứa Nhỏ Phá Sản

Tục ngữ nói rất đúng, con hư tại mẹ, Diệp Lan Trần giờ hai tay tán thành. Nhìn đứa nhỏ không biết thiên lý là gì kia, anh mới đi công tác hai ngày, thằng bé liền đem trong nhà náo loạn đến nỗi không có hình dáng gì.

“Qua đây, trước khi đi ba đã dặn con thế nào, giờ con đã làm được những gì. ” Diệp Lan Trần sừng mặt lên bộ dáng rất dọa người, môi mím chặt, mắt híp lại.

Nhìn thấy Diệp Liêm Di trước mắt không nói lời nào, Diệp Lan Trần hơi giương mắt, mắt lộ ra hung quang: “Nói chuyện...”

Nhắc đến đứa con trai này, Diệp Lan Trần cảm giác tim mình tan nát, mọi sự chú ý đều dồn vào trường tôn nhà họ Diệp, ông cụ Diệp cưng chiều quả thực vô pháp vô thiên. Đào Tư Di đối với đứa con trai khó có được này lại thêm bảo hộ, luyện tiếc đánh, luyện tiếc mắng.

Thật vất vả đưa đến nhà trẻ, hy vọng thằng trứng thối này được cô giáo dạy dỗ. Vậy mà không biết thằng bé học được từ đâu bản lĩnh dụ dỗ con gái còn giỏi hơn cha nó ngày xưa.

Chuyện là thế này, mấy ngày hôm trước, thằng bé cắt bím tóc một bạn gái trong lớp, cha mẹ cô bé tìm đến nhà trẻ, nhà trẻ lại tìm đến gia đình của Diệp Liêm Di. Vốn những chuyện nhỏ nhặt này nên tìm mẹ cậu, nhưng Đào Tư Di nũng nịu gọi chồng, Diệp Lan Trần liền ngoan ngoãn đi gặp người ta, ai bảo anh không muốn để vợ phải tức giận chứ.

Tiểu cô nương vừa mới bắt đầu còn khóc sụt sùi, Diệp Liêm Di vừa xuất hiện, mặt cậu nghiêm lại, há miệng nói một câu: “Khóc cái gì mà khóc, muốn khóc thì về nhà khóc đi, khóc sụt sùi cho ai nhìn thế?”

Diệp Lan Trần nghe xong những lời này, mặt rất nhanh tái đi vì tức giận, nó nói gì thế, đây là từ trong miệng đứa nhỏ nói ra sao?

Lại nói, những đứa nhỏ trong nhà trẻ này không có nhà đứa nhỏ nào mạnh hơn nhà họ Diệp, nhưng mẹ cô bé cáo trạng cũng có lý, nào có thể để người khác tùy tiện cắt bím tóc con mình. Nhà họ Diệp coi như có thể lực hơn nữa cũng không thể ý thể hiệp người, giáo dục đứa nhỏ rất quan trọng, nhà họ Diệp cũng không thể hủy ở trong tay một nhị thể tổ.

Mẹ cô bé vốn muốn nhà trẻ cho một lời giải thích, cũng chỉ trách mẹ cô bé hỏi thế nào, tiểu cô nương cũng không nói là ai cắt, thế nên mới tìm đến nhà trẻ.

Thẳng đến khi thấy Diệp Lan Trần, mẹ cô bé mới biết được lần này đầu sỏ gây nên là ai, mắt thấy Diệp Lan Trần muốn phát tác, mẹ cô bé vội vàng đi ra giảng hòa.

“Cậu Diệp, mấy đứa nhỏ đùa giỡn thôi, lần này cho qua, lần sau không nên cắt nữa, còn tóc là tốt rồi. ”

Nghe thấy mẹ cô bé vừa nói như thế, cô giáo cũng muốn biết thời biết thế liền đem chuyện này thành quả khứ.

“Chuyện này con không sai, ba hỏi bạn ấy đi, có phải là bạn ấy chủ động cho con cắt tóc bạn ấy hay không, còn nói muốn tặng cho con nữa. ” Tiếng Diệp Liêm Di thanh thúy mà vang dội, sống lưng thẳng đứng.

“Còn cãi ngang. ” Diệp Lan Trần chỉ cảm thấy mình bị con trai chọc tức phát run.

“Con không mạnh miệng, mọi người để bạn ấy nói rõ vì sao tóc lại ngắn đi. ” Diệp Liêm Di khiến Diệp Lan Trần rất muốn vươn tay đánh đòn ngay tại chỗ.

Tiểu cô nương nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều chuyển hướng về phía mình, liền “oa...” một tiếng khóc lớn lên: “Ti vi đều diễn con gái đem tóc đưa cho con trai, hai người liền không xa rời nhau. Bạn Mạnh Mạnh đưa bạn ấy mấy sợi, con chỉ nghĩ đưa bạn ấy nhiều thêm để bạn ấy chọn, thế là bạn ấy cắt hết tóc của con, con cũng không muốn bị bạn ấy cắt đầu... Oa...”

Lần này phong ba trong nhà trẻ ngay trong tiếng khóc rống của cô bé mà kết thúc.

Diệp Lan Trần mỗi khi nghĩ tới đây, liền gật gù đắc ý không khỏi cảm thán, đứa nhỏ này rốt cuộc là học của ai, hiện tại liền có nhiều cô bé như vậy tranh giành tình nhân, này nếu quá mấy năm còn chưa biết sẽ như thế nào đâu.

Phục hồi tinh thần, anh nhìn con trai trước mắt mình. Tiểu tử này đứng sừng sững bội thảng, mắt tròn vo, đôi con ngươi màu hổ phách trong suốt sáng sủa. Môi hồng mỏng, mũi có chút ửng đỏ, nhìn như sắp khóc.

“Tại sao không nói, vừa rồi còn chơi rất vui đấy thôi, trượt từ trên lầu xuống còn đánh vỡ bình hoa cụ yêu thích nhất, giờ lại ngây người?” Diệp Lan Trần chau mày.

“Cụ nói tất cả ở đây đều là của con, con đánh vỡ đồ đạc của mình thì sao phải giải thích. ” Diệp Liêm Di rất trấn định.

Diệp Lan Trần cảm thấy, nếu không phải đứa nhỏ này đã lớn, anh thật hận không thể nhét nó trở lại trong bụng Đào Tư Di. Hiện tại đã làm anh giận điên người, nếu như chờ sau này, còn không tức chết anh hay sao?

“Tốt, coi như bình hoa là của con, ba không phạt con. Đem bài tập qua đây ba xem, làm tốt ba bỏ qua, không tốt thì ba sẽ giáo huấn. ”

“Ba trở về sớm hơn một ngày so với dự tính, là ba vi phạm ước hẹn trước, con còn chưa làm xong. ”

“Vi phạm!” Diệp Lan Trần nhấm nuốt cái từ này, anh nhin không được đứng lên thông thả bước chân tới ở đại sảnh.

Lão tử mỗi ngày cầm hợp đồng nói chuyện vi phạm, hôm nay lại bị con trai nói anh vi phạm, anh cảm giác mình sắp bị tức chết rồi.

“Nằm úp sấp cho ba... ” Diệp Lan Trần chỉ vào tay vịn sofa.

“Không nằm úp sấp, dùng cách xử phạt về thể xác là phạm pháp, con không muốn để ba trở thành tội nhân. ” Diệp Liêm Di chăm chú nhìn, nhút nhát nhìn Diệp Lan Trần, chỉ là trong miệng nói ra đều là ngôn từ chính nghĩa.

“Con không nằm úp sấp đúng không, tốt, để ba. ”

Dứt lời một lớn một nhỏ chạy ra đại sảnh, Diệp Liêm Di ỷ vào thân thể nhỏ, chui dưới gầm đàn dương cầm. Diệp Lan Trần cũng nằm úp sấp, tay vịn tới chân nhỏ của con trai, muốn đem nó lôi ra ngoài.

Đào Tư Di mới vừa vào phòng, liền nhìn thấy cảnh lớn đem nhỏ kẹp ở cánh tay dưới, một tay cao cao giơ lên, đang định hạ xuống.

“Hai người làm gì đó?”

“Mẹ, cứu con, ba ba vô duyên vô cớ muốn đánh con. ” Diệp Liêm Di nghịch ngợm kêu cứu, mắt to tròn trừng lớn, hai mắt trong trẻo nổi lên một tầng hơi nước.

“Diệp Lan Trần... ”

Nghe vợ gọi tên uy hiếp, Diệp Lan Trần ha hả cười mấy tiếng, “Vợ à, là nó không nghe lời, bài tập chưa làm xong, còn phá vỡ bình hoa của ông cụ, cần phải giáo huấn. ”

“Diệp Liêm Di... ”

“Mẹ, bình hoa là lỗi của con, thế nhưng ba ba về sớm một ngày, con chưa làm xong bài tập, nếu ngày mai ba trở về, con nhất định sẽ làm xong hết. ”

Đào Tư Di mặc dù thương yêu đứa con trai vất vả lắm mới sinh được này nhưng về việc giáo dục con, cô vẫn là thưởng phạt phân minh, nhất là vấn đề thành thật, cô tuyệt đối không nuông chiều.

Có một lần bởi vì Diệp Liêm Di nói dối, Đào Tư Di phạt cậu đứng dưới nắng đúng một ngày làm người nhà họ Diệp thương xót. Nhưng ai khuyên cũng không được, nhất định phải đứng.

Diệp Liêm Di đối với kỷ ức kia hãy còn mới mẻ.

Đào Tư Di liếc mắt nhìn một lớn một nhỏ đều chật vật, có chút đau đầu, đối với hai cha con coi nhau như kẻ địch này, vừa thấy mặt đã không ngừng khiến người mệt mỏi.

“Lan Trăn, anh thả Liêm Di xuống, Liêm Di đi làm bài tập đi, hai giờ sau đưa ba ba kiểm tra rồi đi xin lỗi cụ vì đã làm vỡ bình hoa. ”

Đào Tư Di liếc mắt nhìn Diệp Lan Trăn bất động, ánh mắt nghiêm khắc trừng anh: “Còn đứng ngây đó làm gì. ”

Một lớn một nhỏ mắt giao nhau tóe lửa, phụ nữ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Vợ, chúng ta lên lầu thôi. ” Diệp Lan Trăn buông Diệp Liêm rồi ôm thắt lưng Đào Tư Di cùng đi lên lầu. Diệp Liêm Di xám xịt bỏ chạy về phòng làm bài tập.

Đại sảnh lại khôi phục yên lặng. Người giúp việc rất tự nhiên theo không biết từ nơi nào hiện ra, thu thập tàn cục, chỉ chốc lát sảnh lại rực rỡ hẳn lên.

“Vợ, anh cảm thấy chúng ta nên đưa Liêm Di đi học cả ngày thôi, như vậy em mới có thể thoải mái một chút. ” Diệp Lan Trăn ôm Đào Tư Di, ăn đậu hủ của cô, ảo tưởng những ngày lành không có thằng oắt con kia, cuộc sống thật đẹp biết bao!

“Đưa đi, anh bỏ được sao?” Đào Tư Di xoa tóc Diệp Lan Trăn, thoát khỏi ngực anh, hô hấp hơi thở của anh. “Đừng nhúc nhích, có sợi tóc bạc. ”

“Em xem, con trai bắt nạt anh nên anh đã có tóc bạc rồi. ” Diệp Lan Trăn cầm sợi tóc Đào Tư Di lấy xuống, ủy khuất cáo trạng.

Đào Tư Di bất đắc dĩ chớp mắt, cô không đi để ý tới anh chàng này nữa, dứt khoát nhắm lại mắt, an tâm hưởng thụ Diệp Lan Trăn ôm ấp thoải mái.

Diệp Lan Trăn sẵn sàng bóp vai cho Đào Tư Di, nhưng tay anh vừa ấn liền dời đi trần địa, hướng tới nơi mềm mại đang nhô cao của cô.

“Vợ ơi, ba ngày, anh đi công tác ba ngày, trước đó bà đi cả nhà em đã tới chơi 4 hôm rồi. Hôm nay chúng ta chơi dài kỳ có được không. ”

Đào Tư Di không để ý đến vấn đề của Diệp Lan Trăn, qua thời gian, cô nhận rõ một chuyện thực. Duy nhất ở trên phương diện này là cô không có quyền phát ngôn. Bất kể là đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng tốt, cuối cùng chạy không thoát được số phận bị ăn.

Anh nói xong, chính cô cũng nói không nên lời, cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nói đúng hơn, Diệp Lan Trăn có ngàn vạn loại phương pháp làm cô không thể nói, thường thường khi đó, tình cảnh của cô sẽ càng thêm thê thảm.

“Em không nói lời nào, vậy là đồng ý rồi nhé. ” Diệp Lan Trăn mắt thấy trên gương mặt Đào Tư Di nổi lên hai tầng hồng nhạt nhàn nhạt, anh biết nàng dâu nhỏ của anh cũng động tình.

Anh hưng phấn cúi đầu ngậm môi cô, dùng đầu lưỡi miêu tả hình môi của cô.

Đào Tư Di chỉ cảm thấy, môi tê tê ngứa, làm lòng cô tê dại theo.

Ngón tay Diệp Lan Trăn cũng lén lén lút lút di động xuống phía dưới, đi tới cửa động thần bí của cô, động vào nơi ấm áp mềm mại kia.

“Vợ ngoan, sờ sờ chỗ này của anh, xem nó có đủ lớn hay chưa. ” Diệp Lan Trăn mỗi khi đến thời khắc này, đều sẽ nói ra một ít lời làm Đào Tư Di mặt đỏ tía tai. Nhìn cô dâu nhỏ trong lòng lại đỏ mặt, Diệp Lan Trăn vừa định đem tay cô đặt trên người mình, liền nghe tiếng đập cửa ngoài cửa.

“Thùng thùng thùng... ” “Ba ba, con làm xong bài tập rồi. ” Liêm Di tiếng vang lên, Đào Tư Di đẩy Diệp Lan Trăn đang ôm mình, vội vàng sửa soạn lại quần áo.

“Con trai ngoan, hôm nay không cần, ngày mai ba sẽ kiểm tra. ” Giọng Diệp Lan Trăn hòa nhã thần kỳ.

Diệp Liêm Di ở bên ngoài cau chân mày nho nhỏ: “Không được, con đã làm theo đúng ước định, ba nhất định phải tuân thủ, giữ lời rất quan trọng. ”

“Phốc... ” Đào Tư Di nhìn về mặt Diệp Lan Trăn tức giận, cười đỏ mặt.

Cô nhìn bầu trời dần dần trở tối ngoài cửa sổ, đi tới bên người Diệp Lan Trăn, ý vị thâm trường nói một câu: “Đêm còn rất dài... ”

~~ TOÀN VĂN HOÀN ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-no-2>